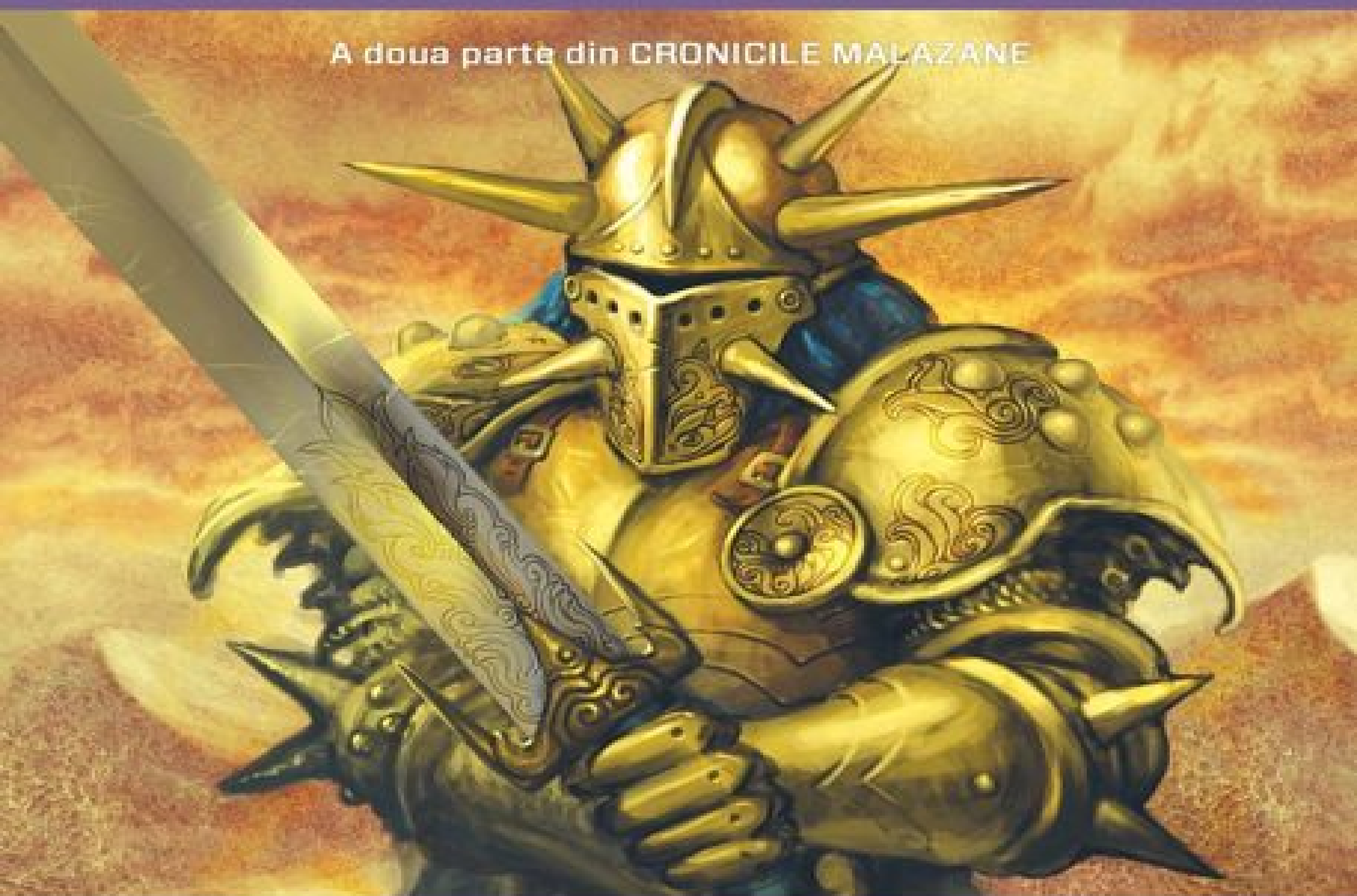
STEVEN ERIKSON

porțile casei morților

A doua parte din CRONICILE MALAZANE

NAUTILUS

NAUTILUS
fantasy
Colecție coordonată de Ana Nicolau

Steven Erikson s-a născut la Toronto în 1959. Este arheolog și antropolog. Locuiește în Canada, după ce o vreme a studiat literatura și a scris în Anglia. A absolvit Iowa Writers's Shop și a semnat câteva volume de proză scrisă, care au trecut neobservate, înainte să publice primul volum din saga CRONICILE MALAZANE, intitulat *Grădinile Lunii*. De altfel, aceasta a fost cartea care l-a consacrat, deschizând o serie care-i va aduce succesul internațional și rămânând, până în prezent, cea mai importantă lucrare a sa.

STEVEN ERIKSON

porțile casei morților

Traducere din limba engleză
Gabriel Stoian

NEMIRA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
ERIKSON, STEVEN
Porțile casei morții / Steven Erikson; trad.: Gabriel Stoian. - București: Nemira Publishing House, 2014
ISBN print: 978-606-579-838-0
ISBN epub: 978-606-758-380-9
ISBN mobi: 978-606-758-379-3
I. Stoian, Gabriel (trad.)
821.111(71)-31=135.1
Steven Erikson
DEADHOUSE GATES

Coperta: Tudor POPA
Redactor: Nicoleta GHEMENT
Tehnoredactor: Irina POPESCU
Tehnoredactor ebooks: Mihai Eftimescu

Cuprins

Dedic acest roman domnilor:
David Thomas Jr. care m-a întâmpinat
în Anglia şi m-a prezentat unui anumit
agent literar; şi lui Patrick Walsh,
agentul căruia m-a prezentat.
De-a lungul anilor ne-am arătat unul altuia
credinţă şi le mulţumesc amândurora.

Mulțumiri

Cu cea mai profundă recunoștință, le mulțumesc următorilor pentru sprijinul acordat: personalului de la Café Rouge, Dorking (continuați să aduceți cafele…); celor de la Psion, a căror extraordinară Serie 5 a reprezentat căminul primei versiuni a acestui roman; lui Daryl și echipei de la Café Hosete; și, desigur, lui Simon Taylor și restului oamenilor de la Transworld.

Mulțumesc familiei mele și prietenilor pentru încredere și încurajări, fără de care ceea ce realizez înseamnă puțin.

Le mulțumesc de asemenea lui Stephen și Ross Donaldson pentru cuvintele lor frumoase, lui James Barclay, Sean Russell și lui Ariel. În sfârșit, multe mulțumiri vouă, cititorilor, care v-ați găsit timp să îmi trimiteți comentarii pe diferite website-uri – scrisul e o activitate solitară, care te izolează, dar voi ați făcut ca ea să nu mi se mai pară așa.

Dramatis Personae

Icarium, rătăcitor Jaghut cu sânge amestecat
Mappo, însoțitorul său Trell
Iskaral Pust, Mare Preot al Umbrei
Ryllandaras, Șacalul Alb, un D'ivers
Messremb, un Soletaken
Gryllen, un D'ivers
Mogora, un D'ivers

Malazanii

Felisin, cea mai mică fiică a Casei Paran
Heboric Mână-Ușoară, istoric exilat și fost preot al lui Fener
Baudin, însoțitor al lui Felisin și Heboric
Fiddler, detașamentul al 9-lea, Arzătorii de Poduri
Crokus, vizitator din Darujhistan
Apsalar, detașamentul al 9-lea, Arzătorii de Poduri
Kalam, caporal, detașamentul al 9-lea, Arzătorii de Poduri
Duiker, istoric imperial
Kulp, magul trupei, Armata a 7-a

Mallick Rel, principalul sfătuitor al Marii Căpetenii a Celor Șapte Orașe

Sawark, comandantul gărzii din colonia minieră Otataral, Skullcup

Pella, soldat staționat la Skullcup

Pormqual, Mare Căpetenie a Celor Șapte Orașe, în Aren

Blistig, comandant al Gărzii Aren

Topper, comandant al Ghearei

Lull, căpitan în marina Sialk

Chenned, căpitan în Armata a 7-a

Sulmar, căpitan în Armata a 7-a

List, caporal în Armata a 7-a

Mincer, genist

Cuttle, genist

Gesler, caporal în Garda de Coastă

Stormy, soldat în Garda de Coastă

Truth, recrut din Garda de Coastă

Squint, arcaș

Pearl, o Gheară

Căpitanul Keneb, refugiat

Selv, soția lui Keneb

Minala, sora lui Selv

Kesen, primul născut al lui Keneb și al lui Selv

Vaneb, al doilea născut al lui Keneb și al lui Selv

Căpitan, proprietar și comandant al navei comerciale *Ragstopper*

Bent, un câine ciobănesc Wickan

Roach, câine de salon Hengese

Wickanii

Coltaine, Căpetenie, Armata a 7-a
Temul, tânăr lăncier
Sormo E'nath, vrăjitor
Nil, vrăjitor
Nether, vrăjitor
Bult, comandant veteran și unchiul lui Coltaine

Săbiile Roșii

Baria Setral (Dosin Pali)
Mesker Setral, fratele lui (Dosin Pali)
Tene Baralta (Ehrlitan)
Aralt Arpat (Ehrlitan)
Lostara Yil (Ehrlitan)

Nobili ai Lanțului Câinilor (Malazan)

Nethpara
Lenestro
Pullyk Alar
Tumlik

Adepți ai Apocalipsei

Sha'ik, conducătoarea rebeliunii
Leoman, căpitan în Apocalipsa Raraku

Toblakai, gardă de corp și războinic în Apocalipsa Raraku

Febryl, mag și sfetnic din vechime al lui Sha'ik

Korbolo Dom, Căpetenie renegată, care conduce armata Odhan

Kamist Reloe, Mare Mag cu armata Odhan

L'oric, mag în Apocalipsa Raraku

Bidithal, mag în Apocalipsa Raraku

Mebra, spion în Ehrlitan

Alții

Salk Elan, călător pe mări

Shan, Copoi al Umbrei

Gear, Copoi al Umbrei

Blind, Copoi al Umbrei

Baran, Copoi al Umbrei

Rood, Copoi al Umbrei

Moby, animal de companie

Hentos Ilm, un T'lan Imass Aruncător de Oase

Legana Breed, un T'lan Imass

Olar Ethil, un T'lan Imass Aruncător de Oase

Kimloc, un Spirit Umblător Tanno

Beneth, lord al crimei

Imp, servitor mărunt

Rudd, servitor mărunt

Apt, demon aptorian

Panek, copil

Karpolan Demesand, negustor

Bula, hangiță

Cotillion, zeul patron al Asasinilor

Tronul Umbrei, Rege al Marii Case a Umbrei

Rellock, servitor

Prolog

Ce vezi în culoarea vineție a orizontului
care nu poate fi șters
de mâna ta înălțată?

Arzătorii de Poduri
Toc-cel-Tânăr

Al 1163-lea an al somnului Zeiței Burn
Al nouălea an al domniei Împărătesei Laseen
Anul lui Cull

Apăru târșindu-și picioarele pe Rondul Judecății dinspre Calea Sufletelor, o masă diformă de muște. Protuberanțe spumegânde i se târau pe corp într-o migrație dementă, negre și sclipitoare, desprinzându-se când și când și căzând în ghemotoace frenetice care explodau în zboruri frânte când loveau pietrele de râu ale drumului.

Ora Setei se apropia, iar preotul mergea împleticindu-se în urma acesteia, orb, surd și mut. Onorându-și zeul în acea zi, slujitorul lui Hood, Lordul Morții, se alăturase însoțitorilor lui și se dezbrăcase și se mânjise cu sângele ucigașilor executați, sânge care se păstra în amforele gigantice aliniate de-a lungul pereților din nava templului. Frații porniseră apoi în procesiune pe străzile din Unta pentru a saluta spiritele zeului, alăturându-se dansului ucigător care marca ultima zi a Anotimpului Putreziciunii.

Gărzile care stăteau în jurul Rondului se dădură deoparte pentru a-l lăsa pe preot să treacă, apoi se traseră și mai înapoi ca să facă loc norului bâzâitor și învălmășit care îl urma îndeaproape. Cerul de deasupra orașului Unta era mai mult cenușiu decât albastru, întrucât muștele care năváliseră în zori asupra capitalei Imperiului Malazan se înălțaseră și băteau din aripi peste golf, îndreptându-se către mlaștinile sărăturoase și insulele scufundate dincolo de recif. Pestilența venea odată cu Anotimpul Putreziciunii, iar acesta sosise de trei ori în ultimii zece ani, fapt fără precedent.

Aerul din Rond încă vibra de bâzâituri, era încă pestriț, de parcă ar fi fost încărcat cu nisip zburător.

Undeva pe străzile de dincolo de el, un câine schelălăi agonizant, dar nu ajuns în pragul morții, iar aproape de fântâna centrală a Rondului, catârul abandonat care se prăbușise acolo ceva mai devreme încă mai bătea din copitele ridicate în aer. Muștele intraseră în animal prin fiecare orificiu, și acum acesta se umflase de gaze. Animalul îndărătnic, precum toți cei din neamul lui, se chinuia de peste o oră să moară. Când preotul trecu nesigur pe picioare, fără să vadă nimic, muștele ieșiră din catâr, alcătuind cu repeziciune o perdea, pentru a se alătura celor care deja îl înfășuraseră ca un giulgiu.

Din locul în care ea și ceilalți așteptau, lui Felisin îi era limpede că preotul lui Hood se îndrepta spre ea. Ochii lui erau zece mii de ochi, dar avea convingerea că toți erau ațintiți asupra ei. Însă chiar și acea oroare crescândă alungă într-o oarecare măsură amorțeala care apăsa ca o pătură înăbușitoare asupra minții ei; își dădu seama că ea creștea înlăuntrul ei, însă înțelegerea părea a fi mai mult o amintire a spaimei decât spaima vie pe care o trăia acum.

Abia dacă își aducea aminte de primul Anotimp al Putreziciunii pe care îl trăise, dar avea amintiri limpezi referitor la cel de al doilea. Cu mai puțin de trei ani în urmă, petrecuse acea zi în siguranța domeniului familiei, într-o casă rezistentă, cu ferestre oblonite și acoperite cu pânză, cu vasele cu cărbuni aprinși, așezate în fața ușilor și pe zidurile înalte, tivite cu cioburi de sticlă, din care se ridica fumul înecăcios al frunzelor de istaarl. Ultima zi a Anotimpului și Ora sa a Setei fuseseră momente de repulsie îndepărtată pentru ea, iritante și supărătoare, dar nimic mai mult. Atunci se gândise prea puțin la nenumărații cerșetori ai orașului și la animalele de pripas, lipsite de adăpost, ori chiar la locuitorii mai săraci care erau apoi obligați să alcătuiască echipe care să curețe orașul zile întregi.

Același oraș, dar o lume diferită.

Felisin se întrebă dacă gărzile vor face vreo mișcare către preotul care se apropia de victimele lui

Cull. Ea și ceilalți care se aflau în șir erau acum în grija Împărătesei – răspunderea lui Laseen – iar calea preotului era oarbă și supusă hazardului, ciocnirea iminentă fiind una mai curând întâmplătoare decât plănuită, deși Felisin simți în adâncul ființei sale că lucrurile stăteau cu totul altfel. Oare gărzile cu coifuri pe cap vor păși în față, căutând să îl îndrume pe preot într-o parte, să îl conducă în siguranță prin Rond?

– Nu cred, spuse bărbatul care stătea pe vine în dreapta ei. În ochii pe jumătate închiși, adânciți în orbite, licări ceva ce putea fi luat drept amuzament. Te-am văzut plimbându-ți ochii de la gărzi la preot, și de la preot spre gărzi.

Bărbatul masiv și tăcut din stânga ei se ridică încet în picioare trăgând și lanțul. Felisin se crispă când cătușa o înghionti în momentul în care el își încrucișă brațele la pieptul dezgolit și plin de cicatrice. Omul îl privi pe preotul care se apropia, dar nu spuse nimic.

– Ce vrea de la mine? întrebă Felisin în șoaptă. Ce am făcut ca să merit atenția unui preot?

Bărbatul care stătea pe vine se lăsă pe spate, înclinându-și fața în soarele sfârșitului de după-amiază.

– Regină a Viselor, oare a vorbit tinerețea plină de sine prin buzele acelea pline și dulci? Ori e vorba de atitudinea celor de sânge nobil în jurul cărora se învârte universul? Răspunde-mi, rogu-te, Regină capricioasă.

Felisin se strâmbă.

– M-am simțit mai bine când te-am crezut adormit – sau mort.

– Morții nu stau pe vine, fecioară, ei stau întinși. Preotul lui Hood nu vine spre tine, ci spre mine.

În acel moment, ea se întoarse spre el și lanțul zăngăni între ei. Semăna mai mult cu o broască râioasă cu ochi duși în fundul capului decât cu un om. Era chel, avea pielea feței crestată de tatuaje, simboluri negre și minuțios săpate în pătrate, ascunse într-un tipar care îi acoperea pielea ca un pergament

mototolit. Cu excepția unei legături de șale, de culoare roșie, dar decolorată, era gol-pușcă. Muștele se târau pe el; încăpățânându-se să rămână pe el, ele dansau – însă nu în ritmul orchestrației lui Hood, își dădu ea seama. Modelul tatuat i se întindea pe tot corpul – fața unui mistreț suprapusă peste a lui, labirintul complicat al blănii cu peri cârlionțați, presărat de inscripții, îi șerpuia în josul brațelor, acoperindu-i coapsele și pulpele expuse, iar copitele desenate cu precizie erau imprimate pe labele picioarelor. Până în acel moment Felisin fusese prea absorbită de propriile gânduri, prea amorțită de șoc pentru a acorda atenție companionilor din șirul înlănțuit: acel om era un preot al lui Fener, Mistrețul Verii, iar muștele păreau să știe asta, păreau să înțeleagă îndeajuns ca să își modifice mișcarea frenetică. Urmări cu o fascinație morbidă cum se strânseră pe cioturile de la capetele încheieturilor bărbatului, țesutul vechilor cicatrice fiind singurul loc de pe corpul lui care fusese revendicat de Fener, însă căile pe care le urmau spiritele spre acele cioturi nu atingeau nici măcar o linie a tatuajului. Muștele executau un dans al evitării – dar, în ciuda acestui fapt, ele păreau dornice să danseze.

Preotul lui Fener fusese încătușat de gleznă ultimul în șir. Toți ceilalți aveau benzi înguste de fier fixate în jurul încheieturilor mâinilor. Labele picioarelor lui erau umede de sânge, iar muștele zburau pe deasupra lor, dar nu se așezau. Felisin îi văzu ochii deschizându-se în clipa în care ceva obtură brusc lumina soarelui.

Sosise preotul lui Hood. Lanțul se mișcă atunci când bărbatul din stânga lui Felisin se trase înapoi atât cât îi îngăduiau legăturile. Zidul din spatele ei părea fierbinte, plăcile de faianță – pictate cu scene de fast imperial – fiind acum lucioase când erau văzute prin țesătura subțire a tunicii ei de sclavă. Felisin se uită fix la creatura învelită de muște care stătea mută în fața preotului lui Fener, lăsat pe vine. Nu văzu carne expusă, nimic din om – muștele îl acoperiseră cu totul și, dedesubtul lor, el trăia în

bezna în care nici căldura soarelui nu îl putea atinge. Norul din jurul lui se risipi, și Felisin se chirci când nenumărate insecte reci îi atinseră picioarele, furișându-se iute în susul coapselor – își trase poalele tunicii mai bine în jurul trupului și își lipi strâns picioarele.

Având pe față un zâmbet ironic, preotul lui Fener spuse.

– Acolitule, Ora Setei a trecut de mult. Întoarce-te la templul tău.

Slujitorul lui Hood nu-i răspunse, dar bâzâitul muștelor își schimbă tonul, până când muzica scoasă de aripile lor vibră în oasele lui Felisin.

Ochii adânciți în orbite ai preotului se îngustară și tonul vocii i se schimbă.

– A, așa e. Am fost cândva slujitor al lui Fener, dar nu mai sunt, și asta de ani buni, dar atingerea lui Fener nu poate fi îndepărtată de pe pielea mea. Dar, deși s-ar părea că Mistrețul Verii nu mă iubește, pe tine te iubește și mai puțin.

Felisin simți ceva tremurând în sufletul ei când bâzâitul se schimbă din nou, alcătuind cuvinte pe care le putu înțelege.

– *Secret… de arătat… acum…*

– Bine, atunci, mârâi fostul slujitor al lui Fener, arată-mi.

Probabil că în acea clipă acționase chiar Fener, mâna unui zeu furios care lovește – Felisin își va aduce aminte acel moment și se va gândi deseori la el – ori secretul era disprețul nemuritorilor, o glumă care depășea capacitatea ei de înțelegere, însă atunci, valul crescând de groază din ea se eliberă, amorțeala din sufletul ei arse până la epuizare când muștele explodară spre exterior, împrăștiindu-se în toate direcțiile, lăsând în loc… nimic.

Fostul preot al lui Fener se cutremură de parcă ar fi fost lovit și rămase cu ochii larg deschiși. Din partea cealaltă a Rondului, șase gărzi strigară, sunete nearticulate care țâșniră din gâtlejurile lor. Lanțurile pocniră când unii traseră de ele ca și cum ar fi vrut să fugă. Inelele de fier fixate în zid se întinseră, dar

rezistară, la fel ca și lanțurile. Gărzile se năpustiră în față și imediat după aceea oamenii din șir se chirciră supuși.

– Ei, bine, mormăi tremurător bărbatul tatuat, acest lucru a fost inutil și nejustificat.

Trecu o oră, în care misterul, șocul și oroarea stârnite de preotul lui Hood o pătrunseră pe Felisin, transformându-se într-un alt strat, cel mai recent, dar și cel din urmă din ceea ce devenise un coșmar fără sfârșit. Un acolit al lui Hood… care nu era acolo. Bâzâitul aripilor alcătuise cuvinte. *Să fi fost chiar Hood? Coborâse Lordul Morții printre muritori? Și de ce se oprise în fața unui om care fusese cândva preot al lui Fener – care era mesajul acelei revelații?*

Însă, treptat, întrebările se stinseră în mintea ei, amorțeala se furișă înapoi, asta însemnând revenirea disperării reci. Împărăteasa ucisese nobilimea, jefuise Casele și familiile de bogății, după care urmaseră acuzații și condamnări pentru trădare, apoi aruncarea în lanțuri. În ce îi privea pe fostul preot din dreapta ei și pe uriașul bărbat din stânga, cu aspect de bestie, având toate caracteristicile unui criminal de rând, era evident că niciunul dintre ei nu se putea lăuda cu sânge nobil.

Felisin râse încet, făcându-i pe cei doi bărbați să tresară.

– Să înțelegem că secretul lui Hood ți s-a dezvăluit, fecioară? întrebă fostul preot.

– Nu.

– Și atunci ce găsești atât de amuzant?

Ea clătină din cap. *Mă așteptasem să fiu într-o companie aleasă, cum ar veni asta ca un gând pe dos? Asta este, însăși atitudinea pe care țăranii își doreau cu disperare să o distrugă, același lucru inflamabil pe care Împărăteasa l-a atins pentru a arde…*

– Copilă!

Glasul era al unei femei în vârstă, încă semeață, dar cu un aer disperat. Felisin închise ochii o clipă, apoi se îndreptă de spate și se uită de-a lungul șirului

către bătrâna cu fața suptă aflată dincolo de cel care arăta ca o brută. *Și mai are și sânge nobil, ca să vezi.*

– Lady Gaesen.

Bătrâna întinse mâna tremurătoare.

– Da! Soția Lordului Hilrac! Sunt Lady Gaesen… Cuvintele sunară ca și cum ar fi uitat cine era, apoi se încruntă, făcând să crape machiajul care îi acoperea ridurile, iar ochii injectați se ațintiră asupra lui Felisin. Te cunosc, șuieră ea. Casa Paran. Cea mai mică fiică. Felisin!

Felisin îngheță. Se întoarse într-o parte și privi drept înainte, spre incinta în care gărzile stăteau rezemate în sulițe și își treceau de la unul la altul ploști cu bere și goneau cu mișcări ale mâinilor ultimele muște. Sosise și o căruță să ridice catârul, iar patru bărbați mânjiți de funingine coborâră din ea cu frânghii și căngi. Dincolo de zidurile care înconjurau Rondul se ridicau turlele și domurile orașului Unta. I se făcu dor de străzile umbrite dintre ele, își dori să ducă viața de răsfăț pe care o avusese cu o săptămână în urmă, să audă ordinele aspre ale lui Sebry în timp ce ea își dresa iapa preferată. Și ea ridica ochii în timp ce dirija iapa să facă o întoarcere delicată, precisă, ca să vadă șirul de copaci lemn-de-plumb cu frunze verzi, care despărțeau terenul de călărie de via familiei.

Alături de ea, bruta își drese glasul.

– Pe picioarele lui Hood, ticăloasa asta are simțul umorului.

Care ticăloasă? se întrebă Felisin, dar reuși să nu-și schimbe expresia feței, chiar dacă pierduse contactul cu amintirile plăcute.

Fostul preot se mișcă.

– Înțepături între surori, nu? Făcu o pauză, apoi adăugă sec: Mi se pare cam deplasat.

Bruta scoase un fel de geamăt și se aplecă în față, umbra lui învăluind-o pe Felisin.

– Preot răspopit, asta ești? Nu-i stă în fire Împărătesei să facă vreo favoare vreunui templu.

– Nu a făcut. Iar eu mi-am pierdut de mult pietatea. Sunt convins că Împărăteasa ar fi preferat ca

eu să rămân în mănăstire.

– Ca și cum i-ar păsa, spuse bruta batjocoritor, reluându-și postura de dinainte.

– Trebuie să vorbești cu *ea*, Felisin, bolborosi Lady Gaesen. Un apel! Am prieteni bogați…

Icnetul brutei se transformă în lătrat.

– Ceva mai departe, în lungul șirului, acolo o să-i găsești pe prietenii tăi bogați!

Felisin se mulțumi să clatine din cap. *Vorbește cu ea, n-ai făcut-o de luni și luni. Nici măcar când a murit tata nu am stat de vorbă cu ea.*

Se lăsă tăcerea, care se prelungi, apropiindu-se de aceea care existase înaintea izbucnirii acelei vorbării fără sens, însă atunci fostul preot își drese glasul, scuipă și mormăi.

– Nu merită să cauți mântuire din partea unei femei care nu face decât să execute ordine, doamnă, fără a mai ține seama de cine este sora acestei fete…

Felisin se crispă, apoi se uită urât la fostul preot.

– Îndrăznești să…

– Nu îndrăznește nimic, mormăi bruta. Să uităm ce avem în sânge, ceea ce se presupune că se află în el după părerea ta. Asta poate fi lucrarea Împărătesei. Poate îți închipui că e vorba de ceva personal, poate că trebuie să crezi asta, fiindcă ești ceea ce ești…

– Ce sunt? întrebă Felisin, râzând aspru. Care Casă te revendică drept rudă?

Omul rânji.

– Casa Rușinii. Dar a ta care este? Căci pare la fel de sărăcăcioasă.

– Așa gândeam și eu, spuse Felisin, ignorând cu greutate adevărul ultimei observații. Se uită încruntată spre gărzi. De ce stăm aici?

Fostul preot scuipă din nou.

– A trecut Ora Setei. Mulțimea de afară are nevoie de organizare. Îi aruncă lui Felisin o privire pe sub sprâncene. Țăranii trebuie stârniți. Noi suntem primii, fato, și trebuie să se dea un exemplu. Ceea ce se întâmplă aici, în Unta, va înfuria orice om născut nobil din Imperiu.

– Prostii! se răsti Lady Gaesen. Vom fi tratați bine. Împărăteasa va trebui să ne trateze cum se cuvine…

Bruta mârâi a treia oară – lucru care trecea drept râs, își dădu seama Felisin – și spuse.

– Dacă prostia ar fi o crimă, ai fi fost arestată cu ani în urmă, doamnă. Uriașul are dreptate. Nu mulți dintre noi vor ajunge pe corăbiile cu sclavi. Parada de-a lungul Căii Colonadelor va fi o baie de sânge. Bagă de seamă, adăugă el, urmărind gărzile printre gene, bătrânul Baudin nu se va lăsa făcut bucăți de niște țărănoi…

Felisin simți teama reală stârnindu-se în stomac. Făcu un efort pentru a nu tremura.

– Te superi dacă stau în umbra ta, Baudin?

Omul își coborî privirea spre ea.

– Ești cam plinuță pentru gustul meu. Se întoarse într-o parte și adăugă: Dar tu fă ce dorești.

Fostul preot se aplecă mai mult.

– Dacă te gândești bine, fato, rivalitatea voastră nu va ajunge la turnătorii și încăierări. Probabil că sora ta vrea să fie sigură că…

– Ea a devenit Adjuncta Tavore, îl întrerupse Felisin. Nu mai e sora mea. La chemarea Împărătesei, a renunțat la Casa noastră.

– Chiar și așa, am o bănuială că e vorba de ceva personal.

Felisin se strâmbă.

– Cum se face că știi despre asta?

Bărbatul făcu o ușoară plecăciune ironică.

– Hoț cândva, apoi preot, acum, istoric. Cunosc prea bine situația încordată în care se găsește nobilimea.

Felisin făcu ochii mari și se blestemă pentru prostia de care dăduse dovadă. Chiar și Baudin – care nu se putuse abține și trăsese cu urechea – se aplecă în față ca să privească cercetător.

– Heboric, spuse el. Heboric Mână-Ușoară.

Heboric ridică brațele.

– La fel de ușoară ca întotdeauna.

– Tu ai scris acea istorie revizuită, spuse Felisin. Ai comis trădare…

Mimând teama, Heboric ridică din sprâncenele bogate.

– Doamne păzește! O divergență de opinii filozofice, nimic altceva! Așa a spus chiar Duiker la proces în apărarea mea, Fener să-l binecuvânteze

– Însă Împărăteasa nu te-a ascultat, spuse Baudin, și rânji. La urma urmelor, ai făcut-o ucigașă, apoi ai avut îndrăzneala să spui că și-a făcut treaba de mântuială!

– Ai găsit un exemplar ilicit, nu-i așa?

Baudin clipi.

– În orice caz, continuă Heboric, adresându-se lui Felisin, eu cred că sora ta, adjuncta, plănuiește să te ducă întreagă pe un vas de sclavi. Dispariția fratelui tău pe Genabackis i-a răpit viața tatălui tău… așa am auzit, adăugă el, rânjind din nou. Dar zvonurile de trădare au impulsionat-o pe sora ta, nu? Trebuia să spele numele familiei și așa mai departe…

– Heboric, faci lucrurile să pară logice, spuse Felisin, percepând amărăciunea din propriul glas, însă în acele momente nu se mai sinchisea de asta. Eu și Tavore am avut păreri diferite, iar acum vezi urmarea.

– Părerea ta, despre ce, mai precis?

Ea nu îi răspunse.

În șir se stârni brusc agitație. Gărzile luară poziția de drepți și se întoarseră cu fața spre Poarta de Apus a Rondului. Felisin păli văzându-și sora – acum *Adjuncta* Tavore, moștenitoarea lui Lorn, care murise în Darujhistan – călare pe armăsarul ei, un animal crescut în grajdurile Paran. Alături de ea era omniprezenta T'amber, o tânără frumoasă, al cărui păr lung de culoarea ambrei dădea soliditate numelui ei. Nimeni nu știa de unde apăruse, însă acum devenise aghiotantul personal al lui Tavore. În urma lor călăreau douăzeci de ofițeri și o companie de cavalerie grea, ai cărei soldați arătau exotic, străini.

– Asta zic și eu ironie, murmură Heboric, uitându-se la călăreți.

Baudin își împinse capul în față și scuipă.

– Săbii Roșii, cei mai mari ticăloși.

Istoricul îi aruncă omului o privire amuzată.

– Ai călătorit mult în meseria ta, Baudin? Ai văzut digurile de la Aren, nu-i așa?

Omul se foi neliniștit, apoi ridică din umeri.

– Am umblat și eu la vremea mea, uriașule. Pe de altă parte, adăugă el, se zvonește că ăștia sunt în oraș de vreo săptămână.

În rândul Săbiilor Roșii se stârni agitație, iar Felisin îi văzu cum își apropie mâinile, cu mănuși din zale, de mânerele săbiilor, și cum își îndreaptă capetele, pe care purtau coifuri ascuțite, spre adjunctă. *Surioară Tavore, atât de profund te-a rănit dispariția fratelui nostru? Cât de mare îți închipui că e nereușita lui, ca să cauți o asemenea recompensă... iar apoi, ca să-ți arăți credința absolută, ai ales între mine și mama pentru sacrificiul simbolic. Nu ți-ai dat seama că Hood s-a aflat în spatele ambelor alegeri? Măcar mama e acum cu iubitul ei soț...* O urmări pe Tavore cum își măsoară garda preț de o clipă, apoi i se adresează lui T'amber, care își îndemnă calul spre Poarta de Răsărit.

Baudin scoase un nou icnet.

– Străduiți-vă să arătați vioi. Nesfârșitul ceas e pe punctul de a începe.

Una era să o acuzi pe Împărăteasă de crimă, și alta să îi anticipezi următoarea mișcare. *Dacă mi-ar fi luat în seamă avertismentul...* Heboric se crispă când porniră înainte cu pași târșâiți, simțind cum cătușele îi pătrund adânc în carnea gleznelor.

Oamenii cu atitudini civilizate țineau mult să își arate părțile slabe ale psihicului – decadența și sensibilitatea erau semne ale creșterii alese. Era ușor și sigur pentru ei, și aceasta era marea problemă, la urma urmelor. O afirmare a opulenței răsfățate care, mai mult decât orice etalare ostentativă a bogăției, făcea gâtlejurile săracilor să ardă.

Asta scrisese Heboric și în tratatul său, iar acum recunoștea că manifesta o admirație amară față de

Împărăteasă și Adjuncta Tavore, instrumentul lui Laseen în toate acestea. Brutalitatea excesivă a arestărilor făcute în miez de noapte – uși sfărâmate, familii întregi scoase târâș din paturile lor în mijlocul slujitorilor care se văicăreau – constituiau primul strat al șocului. Amețiți de lipsa somnului, nobilii erau legați fedeleș și încătușați, siliți să stea drepți în fața unui magistrat și a unui juriu alcătuit din cerșetori aduși cu forța de pe străzi. Era o batjocorire evidentă și de prost-gust a justiției care despuia puținele speranțe de a beneficia de un comportament omenesc – despuiau însăși civilizația, lăsând în loc doar haosul sălbăticiei.

Șoc peste șoc, o sfâșiere a acelor pântece vulnerabile. Tavore îi cunoștea pe cei de același rang cu ea, le știa slăbiciunile și se arăta nemiloasă în a le exploata. Ce anume putea împinge pe cineva la o asemenea răutate?

Când au aflat amănunte, săracii au umplut străzile, strigându-și adorația față de Împărăteasa lor. Au urmat răzmerițe grijuliu stârnite, jafuri și măceluri, care au pârjolit Districtul Nobililor, vânarea puținilor oameni cu sânge albastru care nu fuseseră arestați – îndeajuns de mulți pentru a ațâța pofta de sânge, dându-le chipuri asupra cărora să își îndrepte furia și ura. Apoi a urmat reimpunerea ordinii, pentru ca orașul să nu se mistuie în flăcări.

Împărăteasa făcuse unele greșeli. Se slujise de acel prilej pentru a-i aresta pe nemulțumiți și pe învățații care nu se aliniaseră, să strângă pumnul prezenței militare în jurul orașului, cerând cu surle și trâmbițe alți și alți soldați, alți recruți, mai multă protecție împotriva uneltirilor trădătoare ale clasei nobiliare. Bunurile confiscate au asigurat banii pentru acea expansiune impunătoare. O mișcare admirabilă, chiar dacă ea fusese prevestită, răspândindu-se în valuri cu forța Decretelor Imperiale în întregul Imperiu, iar acum furia nemiloasă răvășea fiecare oraș.

O admirație încărcată de amărăciune. Heboric simțea mereu nevoia de a scuipa, lucru pe care nu-l

mai făcuse de pe vremea când șterpelea pungi de la brâul oamenilor în Cartierul Șoarecelui din orașul Malaz. Putea citi șocul întipărit pe fețele celor mai mulți din șirul de oameni înlănțuiți. Fețele unor oameni purtând îmbrăcăminte de dormit, murdară și plină de funingine după ce stătuseră în temniță, lucru care îi făcea să fie privați până și de armura socială pe care o constituie ținuta obișnuită. Păr răvășit, expresii năuce, atitudini chinuite – tot ce dorea să vadă mulțimea de dincolo de Rond, însetată să biciuiască…

Bun venit pe străzi, gândi Heboric despre sine în momentul în care gărzile îmboldiră șirul să se miște, urmărit de Adjunctă, dreaptă în șa, având fața atât de trasă, încât din ea nu mai rămăseseră decât linii – deschizătura ochilor, cutele gemene din jurul gurii ei drepte, aproape fără buze – *la naiba, dar nu a fost prea înzestrată din naștere, nu-i așa?* Privirea ei era îndreptată spre sora ei mai mică, fecioara care mergea nesigur în fața lui.

Heboric își aținti ochii spre Adjuncta Tavore, curios, căutând ceva – o licărire de răutate, poate – în timp ce privirea ei înghețată măsura șirul, zăbovind doar o frântură de clipă asupra surorii ei. Însă istoricul nu depistă decât acea pauză, o recunoaștere confirmată, nimic mai mult. Privirea ei trecu mai departe.

Gărzile deschiseră Poarta de Răsărit, aflată la două sute de pași în față, aproape de capătul șirului de oameni înlănțuiți. Un muget trecu prin poarta antică, arcuită, un val de sunet care îi izbi deopotrivă pe soldați și pe prizonieri, ricoșând din zidurile înalte și ridicându-se, însoțit de explozia porumbeilor îngroziți, care zburaseră de pe streșini. Zgomotul făcut de bătaia aripilor coborî încet ca un ropot de aplauze politicoase, deși lui Heboric i se păru că doar el aprecia acea intervenție ironică a zeilor. Cum nimeni nu-i putea interzice un simplu gest, reuși să facă o ușoară plecăciune.

Hood să-și păstreze blestematele lui secrete. Uite, Fener, scroafă bătrână, asta e mâncărimea pe

care n-o pot alunga niciodată. Privește, uită-te cu atenție, și vezi ce a devenit fiul tău rătăcit.

O parte a minții lui Felisin se agăța de normalitate, se agăța cu putere în fața vârtejului. Soldații se postaseră de-a lungul Căii Colonadelor pe trei rânduri, însă când și când, mulțimea părea să găsească puncte slabe în acea linie neregulată. Se descoperi observând, cu ochi clinic, cum mâinile oamenilor din mulțime trăgeau de ea, pumnii o izbeau, fețele neclare azvârleau spre ea ghemotoace de salivă. Și așa cum sănătatea mentală rezista înlăuntrul ei, tot astfel o pereche de brațe puternice o încercuiră – brațe fără mâini, cioturile pline de cicatrice și supurând, brațe care o împingeau înainte, mereu înainte. Nimeni nu îl atinsese pe preot. Nimeni nu îndrăznea. În timp ce în fața ei se afla Baudin – mai înspăimântător decât mulțimea.

El ucidea fără niciun efort. Azvârlea trupurile în lături cu dispreț, urlând, gesticulând, chemând. Până și soldații priveau prin vizierele coifurilor, întorcând capetele la provocările lui, strângând mai bine în mâini sulițele sau mânerele săbiilor.

Baudin, surâzătorul Baudin, cu nasul spart de o cărămidă bine țintită, din care pietrele ricoșau, cu tunica de sclav zdrențuită, îmbibată de sânge și scuipat. Îl prindea, îl răsucea și-l frângea pe orice om la care putea ajunge. Baudin se opri o clipă doar când se întâmplă ceva în față, o breșă în șirurile de soldați – ori când Lady Gaesen se împiedică. Îi prinse brațele pe după umeri, deloc blând, apoi o împinse în față, înjurând în tot acest timp.

Un val de spaimă se propagă în fața lui, o sugestie a terorii dezlănțuite întorcându-se către mulțime. Numărul atacatorilor scăzu, deși cărămizile continuară să zboare, constituind un adevărat baraj, unele nimerindu-și ținta, altele nu.

Marșul prin oraș continuă. Felisin simțea țiuituri dureroase în urechi. Auzea totul ca printr-o ceață de sunet, însă ochii vedeau limpede, căutând și

descoperind – mult prea des – imagini pe care nu avea să le mai uite.

Se apropiase de porți în momentul în care se produse cea mai sălbatică dintre breșe. Soldații părură să se topească, iar mareea de foame aprigă năvăli în stradă, înconjurând prizonierii.

Felisin surprinse cuvintele gemute ale lui Heboric venind din spatele ei, în timp ce împingea cu putere.

– Așadar, asta e.

Baudin urlă. Trupuri îngrămădite unul în altul, mâini care rupeau, gheare care sfâșiau. Ultimele fâșii din îmbrăcămintea lui Felisin fură smulse. Cineva o prinse de păr, o trase cu violență, răsucindu-i capul, dorind să îi audă pocnetul vertebrelor. Auzi un țipăt, și își dădu seama că el ieșise din propriul ei gâtlej. Un răcnet bestial răsună în spatele ei, și simți strânsoarea tremurând spasmodic, apoi dispărând. Alte țipete îi invadară urechile.

O inerție de neoprit îi prinse pe toți, trăgându-i și împingându-i – Felisin nu-și dădu seama exact – și brusc, văzu fața lui Heboric; acesta scuipa piele însângerată. Dintr-odată, în jurul lui Baudin se făcu loc. Urechea dreaptă îi fusese smulsă, odată cu păr, piele și carne. Osul tâmplei îi lucea umed. În jurul lui zăceau trupuri, prea puține mișcându-se. La picioarele lui stătea întinsă Lady Gaesen. Baudin o ținea de păr, trăgând-o pentru a i se vedea fața. Momentul păru să înghețe o veșnicie, lumea concentrându-se doar în acel loc.

Baudin rânji și râse.

– Eu nu sunt un nobil plângăcios, mârâi el, înfruntând gloata. Ce vreți? Vreți sângele unei femei nobile?

Mulțimea urlă, și mâinile oamenilor se întinseră înainte, nerăbdătoare. Baudin râse din nou.

– O să trecem, m-ați auzit?

Se îndreptă de spate și trase capul femeii mai sus.

Felisin nu își dădu seama dacă bătrâna mai era conștientă. Avea ochii închiși și o expresie liniștită –

aproape tinerească – pe sub vânătăile și praful de pe față. Probabil murise. Felisin se rugă să fie așa. Avea să se întâmple ceva, ceva care să comprime acel coșmar într-o singură imagine. Încordarea împiedica aerul să se clintească.

– E a voastră! răcni Baudin.

Cu cealaltă mână, o prinse pe Lady Gaesen de bărbie și îi răsuci capul. Gâtul plesni, iar corpul se lăsă moale, tresărind. Baudin înfășură o bucată de lanț în jurul gâtului ei. Îl strânse cât putu, apoi începu să facă o mișcare de tăiere. Apăru sângele, făcând lanțul să arate ca o eșarfă diformă.

Felisin privi îngrozită.

– Fener, fii îndurător, spuse Heboric pe nerăsuflate.

De stupefacție, mulțimea amuți, dându-se înapoi, în ciuda dorinței de sânge. Apăru un soldat fără coif, cu fața tânără lipsită de orice culoare și, cu ochii ațintiți la Baudin, se opri. În spatele lui, coifurile ascuțite și lucioase și lamele late mânuite de soldații Săbiilor Roșii sclipiră pe deasupra mulțimii când călăreții își croiră drum spre acel loc.

Nimic nu mai mișca în afara lanțului care slujea drept ferăstrău. Nicio respirație în afara pufnetelor icnite ale lui Baudin. Chiar dacă dezlănțuirea revoltei continua dincolo de acel loc, ea părea a se afla la o mie de leghe depărtare.

Felisin urmări capul femeii legănându-se ritmic încoace și încolo, o batjocură a animației vieții. Și-o aduse aminte de Lady Gaesen, semeață, imperioasă, trecută bine de anii ei de glorie și dorind să aibă atitudine în locul frumuseții. Ce alte soluții avea? Multe, dar acum nu mai avea importanță. Dacă ar fi fost o bunică blândă și amabilă, nu ar fi contat, asta nu ar fi schimbat cu nimic oroarea înfricoșătoare a acelui moment.

Capul se desprinse de trup cu un sunet amintind de un suspin. Privind spre gloată, Baudin rânji, și dinții îi sclipiră.

– Am încheiat un târg, spuse el scrâșnit. Asta ați vrut, ceva care să vă aducă aminte de această zi.

Azvârli spre mulțime capul lui Lady Gaesen, un vârtej de păr și cheaguri de sânge. Căderii lui nevăzute îi răspunseră urlete.

Apărură și alți soldați – sprijiniți de Săbiile Roșii – mișcându-se încet și împingând înapoi privitorii încă muți. Ordinea se restabili de-a lungul întregului șir – violent în toate locurile, mai puțin în acela, fără replică. În timp ce oamenii începură să moară de lama săbiilor, restul o rupseră la fugă.

Prizonierii care ieșiseră în șir din arenă erau în număr de aproape trei sute. Privind în lungul șirului, Felisin văzu ce mai rămăsese. În unele cătușe se legănau doar antebrațele, altele erau complet goale. Mulți oameni se zvârcoleau pe pietrele de pavaj, urlând de durere; restul nu mai mișcau.

Baudin se uită crunt spre micul grup de soldați.

– Bună sincronizare, capete de tinichea.

Heboric scuipă gros și fața i se schimonosi când îl fulgeră cu privirea pe criminal.

– Ți-ai închipuit că așa o să scapi, Baudin? Să le dai ceea ce vor. Dar te-ai chinuit degeaba. Veneau soldații. Ar fi putut scăpa cu viață…

Cu fața devenită o peliculă de sânge, Baudin se întoarse încet.

– La ce bun, preotule?

– În felul ăsta ai gândit? Că ar fi murit oricum în cala corabiei?

Baudin își arătă dinții și spuse rar.

– Detest ideea de a încheia târguri cu ticăloșii.

Felisin privi spre spațiul de aproape un metru ce o despărțea de Baudin. Ar fi putut urma o mie de gânduri, za cu za – ceea ce fusese ea, ce era acum; închisoarea pe care o descoperise, în interior și în exterior, se topea într-o amintire vie – însă tot ce gândi, tot ce spuse, se reduse la doar:

– Nu mai încheia târguri, Baudin.

El o măsură printre gene, dar, într-un fel, cuvintele și tonul ei ajunseră până la el.

Heboric se îndreptă de spate și, în timp ce o studie, în ochi îi apăru o privire neclintită. Felisin se

întoarse, pe de o parte în semn de sfidare, pe de alta, de rușine.

Un moment mai apoi, soldații – care scoseseră morții din șir – îi împinseră pe restul pe poartă, apoi spre Drumul de Răsărit, către orașul de lângă dig, cel Fără Noroc. Acolo așteptau Adjuncta Tavore și suita ei, dar și corăbiile de sclavi din Aren.

Pe drum se aliniaseră fermieri și țărani, dar aceștia nu mai manifestau frenezia care îi cuprinsese pe verii lor din oraș. Felisin văzu o tristețe surdă pe fețele lor, o patimă născută din altfel de cicatrice. Nu reuși să înțeleagă unde își avea sorgintea, realizând că neștiința ei făcea diferența dintre ea și ei. Mai înțelese, prin vânătăi, zgârieturi și goliciune neajutorată, că pentru ea educația abia începuse.

Cartea întâi

RARAKU

El înota la picioarele mele,
Brațe puternice, care tăiau larg apa
Măturând nisipul.
De aceea l-am întrebat pe om:
„În ce mări înoți?“
Și el mi-a răspuns:
„Am văzut cochilii și altele asemenea
Pe fundul pustiu al mării,
De aceea înot prin memoria acestui pământ
Onorându-i astfel trecutul.“
„Călătorești departe?“ am întrebat eu.
„Nu știu, a răspuns el.
Pentru că o să mă înec cu mult înainte
De a încheia călătoria.“

Zicerile Bufonului
Thenys Bule

Capitolul unu

Și totul a ajuns să-ntipărească
Trecerea lor
Pe cale,
Pentru a parfuma vânturile uscate,
Pretenția lor dezgustătoare
Spre ascendență

Calea Mâinilor
Messremb

Al 1164-lea an al somnului Zeiței Burn
Al zecelea an al domniei Împărătesei Laseen
Al șaselea din cei șapte ani de Dryjhna, Apocalipticul

O trâmbă învârtejită de praf gonea de-a curmezișul bazinului, adâncindu-se în deșertul fără drumuri al Pan'potsun Odhan. Deși se afla la mai puțin de două mii de pași depărtare, părea a fi o trâmbă iscată din nimic.

Din poziția lui de la marginea scobită de vânturi a podișului, Mappo Runt o urmări cu ochi neclintiți de culoarea nisipului, înfundați adânc în fața palidă, cu oase puternice. În mâna pe dosul căreia avea peri groși ținea o bucată de cactus emrag, și, ignorând spinii veninoși, mușcă din ea. Sucul i se scurse pe bărbie, pătând-o în albastru. Mestecă încet, gânditor.

Alături de el, Icarium împinse cu piciorul o pietricică peste marginea falezei. Aceasta se rostogoli cu zgomot în josul prăpastiei, în drum spre baza presărată cu bolovani mari. Sub roba zdrențuită de Spirit Umblător – a cărei culoare oranj se decolorase, devenind de un ruginiu prăfos sub soarele neîndurător – pielea lui cenușie se înnegrise, devenind verde-oliv, de parcă sângele tatălui său ar fi răspuns chemării din vechime al acelei pustietăți. Din părul lung și negru, împletit în codițe, sudoarea picura pe roca albită.

Mappo își scoase un ghimpe rupt dintre dinți.

– Curge vopseaua de pe tine, remarcă el, aruncând o privire la felia de cactus, după care mai luă o gură.

Icarium ridică din umeri.

– Nu mai are importanță. Mai ales aici.

– Nici bunicii mele, care era oarbă, nu i-ar fi scăpat deghizarea ta. În Ehrlitan, toți mijeau ochii. Zi

și noapte le-am simțit privirile târându-se pe spinarea mea. La o adică, Tannos sunt precumpănitor scunzi și au picioarele crăcănate. Mappo își mută ochii de la norul de praf și își studie prietenul. Data viitoare, încearcă să treci drept membru al unui trib în care toți au doi metri și zece, mormăi el.

Trăsăturile ridate, înăsprite de vreme, tresăriră închipuind un zâmbet, doar o idee, după care pe fața lui Icarium se reinstală o expresie placidă.

– Oamenii din Cele Șapte Orașe care ne cunosc sigur știu acum despre noi. Ceilalți s-ar putea mira văzându-ne, dar asta va fi tot. Strângând din pleoape ca să evite soarele orbitor, dădu din cap către pala de praf. Mappo, tu ce vezi acolo?

– Un cap plat, un gât lung, negru și păros pe tot corpul. Dacă e doar atât, poate l-am descris pe vreunul dintre unchii mei.

– Dar e ceva mai mult de atât…

– Un picior în față și două în spate.

Icarium își masă rădăcina nasului și rămase pe gânduri.

– Deci, nu e unul dintre unchii tăi. Un aptorian?

Mappo dădu încet din cap.

– Convergența e la luni depărtare. Cred că Tronul Umbrei a prins de veste și a trimis câțiva cercetași…

– Iar acesta?

Mappo rânji, arătându-și caninii masivi.

– E o idee cam prea departe. Animalul de casă al lui Sha'ik.

Termină de mâncat cactusul, își șterse mâinile cu degete spatulate, apoi se ridică din poziția ghemuită în care stătuse până atunci. Arcuindu-și spinarea, icni. Fără să știe, sub nisipul pe care își așezase salteaua în noaptea precedentă se aflase un ghem de rădăcini, iar acum mușchii de o parte și de alta a șirei spinării păreau să reproducă fiecare nod sau răsucitură a acelor oase fără copaci. Se frecă la ochi. O privire scurtă de-a lungul corpului îi evidenție straiele zdrențuite și pline de țărână. Oftă.

– Se spune că acolo, undeva, ar fi apă…

– Și armata Sha'ik și-a făcut tabără în jurul ei.

Mappo își drese glasul.

Icarium se îndreptă de spate, observând încă o dată masivitatea impunătoare a tovarășului său – mare chiar și pentru un Trell – umerii lați și coama de păr negru, mușchii reliefați pe brațele lungi, și miile de ani care săltau ca o capră năzdrăvană înapoia ochilor lui Mappo.

– Poți să-l urmărești?

– Dacă asta vrei…

Icarium se strâmbă.

– De când ne cunoaștem, prietene?

Mappo îl măsură scurt, apoi ridică din umeri.

– De multă vreme. De ce întrebi?

– Îmi dau seama când ai rezerve. Te tulbură ideea?

– Orice posibilă întâlnire cu demonii mă tulbură, Icarium. Mappo Trell e sperios ca un iepure.

– Eram curios.

– Știu.

Ciudata pereche întoarse spatele micii lor tabere, ascunsă între două turle înalte sculptate de vânturi în rocă. Nu aveau nicio grabă. Icarium se așeză pe o piatră plată și se apucă să-și ungă arcul lung, străduindu-se să împiedice lemnul arcuit să se usuce. După ce se arătă mulțumit de starea armei, se întoarse către sabia lui antică, lungă, cu un singur tăiș, pe care o scoase din teaca făcută din piele fiartă și decorată cu benzi de bronz, după care începu să plimbe o bucată de gresie dată cu ulei de-a lungul tăișului crestat.

Mappo se duse la cortul de camuflaj și îl împături, după care îl îngrămădi în sacul mare din piele. Urmară ustensilele de gătit, apoi așternutul. Trase de capetele șnurului și le legă, apoi își puse sacul pe un umăr și se uită spre locul în care aștepta Icarium – cu arcul înfășurat și petrecut de-a latul spinării.

Icarium făcu un semn din cap, și cei doi, Jaghut cu sânge amestecat și Trell pursânge, începură să coboare pe poteca îngustă care ducea către bazin.

Stelele atârnau pe boltă, radiind suficientă lumină asupra bazinului pentru a da o nuanță argintie suprafeței lui crăpate. Muștele de sânge se duseseră odată cu căldura tot mai slabă a zilei, lăsând nopții câte un roi de fluturi-capă [1] și șopârle rhizan, semănând cu liliecii, care se hrăneau cu ele.

Mappo și Icarium făcură un popas în curtea unei ruine. Zidurile din chirpici fuseseră erodate aproape în întregime de intemperii, lăsând la vedere doar culmi înalte până la pulpă, așezate într-un model geometric în jurul unui puț vechi, secat. Nisipul care acoperea dalele curții era fin și bătut de vânt, și părea să lumineze slab în ochii lui Mappo. Desișuri răsucite se agățau cu degete încârligate de-au lungul marginilor.

Pan'potsun Odhan și Deșertul Sfânt Raraku, care îl flancau la vest, erau căminul nenumăratelor rămășițe de civilizații demult dispărute. În călătoriile lor, Mappo și Icarium descoperiseră teluri – dealuri cu coama plată, înălțate, strat după strat, peste câte un oraș – dispuse într-o procesiune sinuoasă pe o distanță de cincizeci de leghe între dealuri și deșert, o dovadă clară că în acea pustietate bătută de vânturi trăise cândva un popor bogat, cu o populație numeroasă. Din Deșertul Sfânt pornise legenda lui Dryjhna Apocalipticul. Mappo se întrebă dacă nu cumva calamitatea care se abătuse asupra locuitorilor din orașele acelei regiuni contribuise la crearea mitului unor vremuri de devastări și moarte. În afară de câte o proprietate abandonată precum cea în care se aflau acum, multe ruine purtau semnele unui sfârșit violent.

Gândurile lui găsiră urme familiare, iar asta făcu să îi apară o grimasă pe față. *Nu tot trecutul ni se așterne la picioare, iar aici și acum nu ne apropiem mai mult de adevăr. Și nici nu am motive să nu-mi cred propriile cuvinte.* Alungă și acele gânduri.

În mijlocul curții se ridica o coloană din marmură roz, ciobită și roasă într-o parte, unde vântul născut în Raraku bătea neîncetat spre

Dealurile Pan'potsun. Cealaltă parte a stâlpului încă mai păstra modelul spiralat, cizelat de artizani demult dispăruți.

După ce intră în curte, Icarium se duse direct la coloana înaltă de un metru și optzeci și o examină. Sunetul pe care îl scoase îi arătă lui Mappo că găsise ceea ce căuta.

– Și ăsta? întrebă Trellul, punându-și sacul jos.

Îndepărtându-și praful de pe palme, Icarium se apropie.

– Jos, lângă bază, se văd mâini mici, cu gheare – căutătorii sunt pe urme.

– Șobolani? Mai mult de unul?

– D'ivers, îl aprobă Icarium, și dădu din cap.

– Cine ar putea fi?

– Probabil că Gryllen.

– Hm, neplăcut.

Icarium examină câmpia plată care se întindea spre apus.

– Vor mai fi și alții. Soletaken și D'ivers. Cei care se simt aproape de Ascendență și cei care nu se simt, însă caută Calea.

Privindu-l cercetător pe vechiul său prieten, Mappo oftă, simțind înfiripându-se o ușoară spaimă. *D'ivers și Soletaken, blestemele gemene ale modificării de formă, pentru care nu există leac. Strângându-se aici... în acest loc.*

– E înțelept ce facem, Icarium? întrebă el încet. În căutarea țintei tale eterne, ne trezim că dăm de cea mai dezagreabilă convergență. Dacă se deschid porțile, vom găsi trecerea contestată de o sumedenie de indivizi însetați de sânge, cu toții animați de convingerea că porțile oferă Ascendență.

– Dacă există o asemenea cale, spuse Icarium, privind spre orizont, atunci probabil că voi găsi răspunsurile și acolo.

Răspunsurile nu sunt o binecuvântare, prietene. Crede-mă pe cuvânt. Te rog.

– Încă nu mi-ai explicat ce vei face după ce le găsești.

Zâmbind, Icarium se întoarse spre el.

– Mappo, sunt propriul meu blestem. Am trăit secole, dar ce știu despre trecutul meu? Unde-mi sunt amintirile? Cum să-mi judec viața fără asemenea cunoștințe?

– Unii ar considera un dar blestemul ăsta al tău, spuse Mappo, și pe fața lui apăru, trecător, o umbră de tristețe.

– Eu, nu. Văd această convergență ca pe o șansă. S-ar putea să-mi dea răspunsuri. Pentru a le primi, sper să nu fie nevoie să scot armele, dar o voi face dacă va trebui.

Trellul oftă din nou și se ridică.

– S-ar putea să-ți fie pusă curând la încercare această hotărâre, prietene. Se întoarse către sud-vest. Pe urmele noastre sunt șase lupi de deșert.

Icarium își scoase arcul cu coarne ca de cerb și îl încordă cu o mișcare rapidă și cursivă.

– Lupii de deșert nu vânează oameni.

– Așa e, îl aprobă Mappo.

Mai era o oră până la răsăritul lunii. Îl urmări pe Icarium aranjându-și șase săgeți, apoi privind spre întuneric. Teama se strecură de-a lungul gâtului, spre ceafă. Lupii încă nu se vedeau, dar el îi simți.

– Sunt șase, dar sunt doar unul, continuă el. D'ivers.

Mai bine erau Soletaken. Să dai de o singură fiară e destul de neplăcut, dar de mai multe…

Icarium se încruntă.

– Unul cu putere, atunci, dacă poate căpăta forma a șase lupi. Știi ce ar putea fi?

– Am o bănuială, spuse Mappo încet.

Rămânând în așteptare, tăcură.

Șase forme maro-roșcate apărură din întunericul care părea să se îndesească, la mai puțin de treizeci de pași depărtare. Când ajunseră la douăzeci de pași, lupii se desfășurară într-un semicerc, cu fața la Mappo și Icarium. Mirosul aromat al D'ivers umplu aerul neclintit al nopții. Una dintre fiarele suple înaintă puțin, apoi, când Icarium ridică acul, se opri.

– Nu șase, mormăi Icarium, ci unul.

– Îl cunosc, spuse Mappo. Păcat că nu poate spune același lucru despre noi. E nesigur, dar a căpătat o formă vărsătoare de sânge. În noaptea asta, Ryllandaras vânează în deșert. Dar ne vânează pe noi ori altceva?

Icarium ridică din umeri.

– Mappo, cine trebuie să vorbească primul?

– Eu, îi răspunse Trellul, făcând un pas în față. Acel lucru cerea șiretenie și prefăcătorie. O greșeală ar fi fost fatală. Se pregăti să vorbească gros și ironic. Suntem departe de casă, nu? Fratele tău, Treach, intenționa să te ucidă. Unde era acel hău? Dal Hon? Ori era Li Heng? Pe vremea aceea erați șacali D'ivers, parcă așa țin minte.

Ryllandaras le vorbi în minte, cu un glas șovăitor și tremurător, o voce spartă din cauză că nu o folosise prea des. *Înainte de a te ucide, mă simt ispitit să-mi confrunt spiritul cu al tău, N'Trell.*

– S-ar putea să nu merite osteneala, îi răspunse Mappo fără ezitare. Într-o asemenea companie, mi-am ieșit din mână la fel ca tine, Ryllandaras.

Ochii albastru-deschis ai lupului-șef licăriră spre Icarium.

– Nu prea am spirit pe măsură, spuse încet Jaghutul cu sânge amestecat, iar vocea lui abia se auzi. Și îmi pierd răbdarea.

Neghiobie. Doar farmecul te poate salva. Arcașule, spune-mi, îți lași viața la îndemâna tertipurilor companionului tău?

Icarium clătină din cap.

– Sigur că nu. Împărtășesc părerea lui despre sine.

Ryllandaras păru derutat. *Înseamnă că e o chestiune de oportunitate, de aceea călătoriți împreună. Tovarăși care nu au încredere unul în celălalt. Înseamnă că mizele sunt mari.*

– Mappo, m-am săturat, spuse Icarium.

După ce tresăriră, cei șase lupi încremeniră ca unul. *Mappo Runt și Icarium. Aha, înțeleg. Știu că nu ne vom certa cu voi.*

– Spiritele sunt egale, spuse Mappo, iar zâmbetul i se lăți pe față, după care dispăru cu totul. Vânează altundeva, Ryllandaras, cât Icarium îți face această favoare. *Înainte de a dezlănțui tot ce eu am jurat să împiedic.* M-ai înțeles?

– *Drumul nostru… converge*, spuse D'ivers, *pe urma unui demon al Umbrei.*

– Nu mai e Umbra, îi răspunse Mappo. Sha'ik. Deșertul Sfânt nu mai doarme.

Așa se pare. Ne interzici să mai vânăm?

Mappo aruncă o privire spre Icarium, care își coborî arcul și ridică din umeri.

– Dacă vrei să-ți măsori fălcile cu un aptorian, e treaba ta. Interesul nostru a fost trecător.

Atunci fălcile noastre se vor închide în jurul gâtului demonului.

– Vrei să ți-l faci dușman pe Sha'ik? întrebă Mappo.

Lupul din frunte își lăsă capul în jos.

Numele ăsta nu-mi spune nimic.

Cei doi călători urmăriră lupii retrăgându-se, dispărând din nou în bezna vrăjitoriei. Mappo își arătă dinții, apoi oftă, iar Icarium dădu din cap, dând glas gândului lor comun.

– Îi va spune curând.

Soldații călări Wickan slobozină strigăte fioroase de exaltare când își îndemnară caii cu greabăn lat să pășească pe pasarela navei de transport. Scena de pe cheiul portului imperial era haotică, o masă agitată de membri de trib, bărbați și femei, în care se vedeau sclipiri de lănci cu vârfuri de fier unduindu-se deasupra capetelor cu păr împletit în codițe și a coifurilor cu țepușă. Din locul în care se afla, pe parapetul turnului, Duiker coborî privirea spre tovărășia sălbatică și străină cu un scepticism nemăsurat și cu o încordare crescândă.

Alături de Istoricul Imperial se afla reprezentantul Marii Căpetenii, Mallick Rel, care își ținea mâinile plinuțe și moi împreunate și lăsate pe burta mare. Pielea lui, parcă unsă cu ulei, mirosea a

parfumuri din Aren. Mallick Rel nu arăta nici pe departe ca principalul sfătuitor al comandantului armatelor malazane pentru Cele Șapte Orașe. Un preot Jhistal al zeului Străvechi al mărilor, Mael, a cărui prezență acolo pentru a transmite urarea oficială de bun venit a Marii Căpetenii către noua Căpetenie a Armatei a 7-a era exact ceea ce părea a fi: o insultă premeditată. Deși, se corectă Duiker, omul aflat alături de el ajunsese în foarte scurt timp într-o funcție de putere între actorii imperiali de pe acel continent. Sute de zvonuri circulau printre soldați despre preotul cu vorba domoală și despre arma cu care îl amenința pe Marea Căpetenie Pormqual, cuvinte care nu se rosteau decât în șoaptă, pentru că drumul lui Mallick Rel până să ajungă alături de Pormqual era o poveste a nefericirilor misterioase care îi loviseră pe cei care i se opuseseră, nenorociri fatale uneori.

Mizeria politică a ocupanților malazani din Cele Șapte Orașe era la fel de obscură pe cât era de potențial mortală. Duiker bănuia că noua Căpetenie va înțelege prea puține din gesturile voalate de dispreț, pentru că îi lipseau nuanțele mai civilizate ale cetățenilor mai îmblânziți ai Imperiului. Întrebarea care îl frământa pe istoric era, așadar, cât de mult va rezista Coltaine din Clanul Crow în acea funcție.

Mallick Rel își strânse buzele pline și expiră lent.

– Istoricule, spuse el încet, iar accentul de Gedorian Falari se strecură în rostirea lui sibilantă, sunt încântat de prezența ta. Dar și curios. Plecat de mult de la curtea Aren… Zâmbi, fără să-și arate dinții vopsiți în verde. Precauție generată de selecție?

Cuvinte precum șopotul valurilor la mal, afectarea informă a lui Mael și răbdarea insidioasă. Asta e a patra discuție pe care o am cu Rel. Of, cât de mult îmi displace creatura asta! Duiker își drese glasul.

– Împărăteasa nu prea mă ia în seamă, Jhistal…

Hohotul moale de râs al lui Mallick Rel aminti de sunetul scos de coada unui șarpe cu clopoței.

– Nu ia în seamă istoricul sau istoria? Sugestie de amărăciune față de sfaturile respinse sau, mai rău, ignorate. Liniștește-te, crimele nu se întorc înaripate dinspre turnurile Untei.

– Sunt încântat să aud asta, murmură Duiker, întrebându-se care erau sursele preotului. Rămân în Hissar pentru a face cercetări, explică el după un moment. Precedentul privind transportul de prizonieri la minele Otataral de pe insulă a fost stabilit încă de pe vremea Împăratului, deși, în general, el le rezerva această soartă magilor.

– Magilor? A, da.

Duiker întări cu o mișcare din cap.

– Eficient, desigur, dar și imprevizibil. Proprietățile specifice ale Otataralului ca minereu care anulează magia rămân în mare măsură misterioase. Chiar și așa, aproape toți acei magi au sfârșit nebuni, deși nu se știe dacă asta s-a întâmplat din pricina expunerii la praful de minereu ori a privării lor de Coridoare.

– Sunt magi printre sclavii din următorul transport?

– Câțiva.

– Atunci, înseamnă că vom afla curând răspunsul.

– Curând, se arătă de acord Duiker.

Cheiul în formă de T era acum un vârtej de Wickani beligeranți, hamali speriați și cai de luptă foarte agitați. Un cordon alcătuit din gărzi Hissar asigura controlul la intrarea aglomerată din capătul docului, unde acesta se deschidea către o zonă semirotundă, pietruită. Având sângele locuitorilor din Cele Șapte Orașe, gărzile își ridicaseră scuturile rotunde și își scoseseră săbiile din teacă, agitându-și lamele late și curbate, amenințându-i pe Wickani. Care răspunseră cu provocări răcnite.

Pe parapet sosiră doi bărbați. Duiker dădu din cap spre ei în chip de salut. Mallick Rel îi ignoră – unul era un simplu căpitan, iar celălalt singurul

supraviețuitor din grupul de magi al Armatei a 7-a, ambii având ranguri prea mărunte pentru a merita să fie cultivați de preot.

– Ei, bine, Kulp, i se adresă Duiker vrăjitorului scund, cu părul alb, cred că ai sosit la vreme.

Fața îngustă și arsă de soare a lui Kulp se schimonosi într-o expresie acră.

– Am venit aici ca să rămân cu oasele și carnea întregi, Duiker. Nu vreau să devin preșul lui Coltaine în drumul lui către mărire. Aceia sunt oamenii *lui*, la urma urmelor. Faptul că nu a făcut absolut nimic pentru a înăbuși răzmerița gata să izbucnească nu sună a bine, eu așa zic.

Căpitanul aflat alături de el mormăi aprobator.

– Îți rămâne în gât, bombăni el. Jumătate dintre ofițerii de aici au luptat cu adevărat prima oară când l-au înfruntat pe acel ticălos de Coltaine, iar acum iată-l aici, pe cale de a prelua comanda. Pe degetele lui Hood, spuse el disprețuitor, nimeni n-o să verse nicio lacrimă când Garda Hissar o să-i doboare pe Coltaine și pe fiecare dintre sălbaticii lui Wickani chiar aici, pe chei. A 7-a nu are nevoie de ei.

– Acesta e adevărul din culisele amenințării cu răzmerițele, îi spuse Mallick Rel lui Duiker cu ochii pe jumătate ascunși sub pleoape. Continentul ăsta e un cuib de vipere. Iar Coltaine reprezintă o alegere ciudată…

– Nu chiar atât de ciudată, spuse Duiker ridicând din umeri.

Își îndreptă din nou atenția asupra scenei ce se petrecea sub ei. Wickanii aflați cel mai aproape de Garda Hissar începuseră să se deplaseze înainte și înapoi prin fața șirului de oameni în armuri. O bătălie stătea să înceapă – aglomerarea era pe cale de a deveni teren de luptă. Istoricul simți ceva rece strângându-i stomacul când văzu că soldații Wickani începuseră să-și încordeze arcurile. Înarmată cu lănci ascuțite, dinspre bulevardul din dreapta colonadei principale, apăru încă o companie de gărzi.

– Poți să-mi explici asta? întrebă Kulp.

Duiker se întoarse și rămase surprins văzând că toți trei se uitau fix la el. Se gândi la ultimele cuvinte spuse, apoi ridică din nou din umeri.

– Coltaine a unit triburile Wickane într-o revoltă împotriva Imperiului. Împăratului i-a fost greu să îl cumințească – lucru pe care voi îl știți foarte bine. Tipic pentru stilul lui, Împăratul a câștigat fidelitatea lui Coltaine…

– Cum? se răsti Kulp.

– Nimeni nu știe. Duiker zâmbi. Împăratul și-a explicat rareori succesele. În orice caz, cum Împărăteasa Laseen nu manifesta nicio afecțiune față de comandanții aleși de predecesorul ei, Coltaine a fost lăsat să putrezească undeva în Quon Tali. Apoi, situația s-a schimbat. Adjuncta Lorn a fost ucisă în Darujhistan, Marea Căpetenie Dujek și armata lui au devenit renegați, practic distrugând toată Campania Genabackană, iar Anul Dryjhna se apropie aici, în Cele Șapte Orașe, profețiile spunând că va fi anul rebeliunii. Laseen are nevoie de comandanți capabili înainte ca situația să-i scape de sub control. Noua Adjunctă Tavore nu a fost pusă la încercare. Așadar…

– Coltaine, spuse căpitanul dând din cap și încruntându-se. Trimis aici ca să preia comanda Armatei a 7-a și să înăbușe rebeliunea…

– La urma urmelor, zise sec Duiker, cine poate să se ocupe mai bine de o rebeliune dacă nu un luptător care a condus una?

– Dacă izbucnește revolta, are puține șanse, spuse Mallick Rel, rămânând cu ochii la scena de jos.

Duiker văzu șase săbii încovoiate lucind brusc, Wickanii retrăgându-se puțin și scoțându-și cuțitele lungi din teci. Păreau să-și fi găsit un conducător, un războinic înalt, cu aspect fioros, purtând fetișuri în părul împletit în codițe lungi, care acum răcnea să îi încurajeze și flutura arma pe deasupra capului.

– Hood! exclamă istoricul. Unde o fi Coltaine?

Căpitanul pufni în râs.

– E cel înalt care a ridicat cuțitul.

Duiker făcu ochi mari de uimire. *Dementul acela e Coltaine? Noua Căpetenie a Armatei a 7-a?*

– Din câte văd, nu s-a schimbat defel, urmă căpitanul. Dacă vrei să-ți păstrezi capul pe umeri ca lider al clanurilor, trebuie să fii mai rău decât toți ceilalți la un loc. De ce credeți că-l plăcea atât de mult Împăratul?

– Să ne păzească Beru, șopti Duiker, îngrozit.

În următoarea clipă, un strigăt de jale îi făcu pe soldații din compania Wickan să tacă brusc. Armele fură vârâte înapoi în teci, arcurile fură coborâte, iar săgețile puse înapoi în chivere. Cu capetele înălțate și urechile ciulite, se liniștiră până și caii, care până atunci se smuciseră și se cabraseră. În jurul lui Coltaine se făcu un spațiu liber, după care acesta se întoarse cu spatele la gărzi. Războinicul înalt făcu un gest, iar cei patru bărbați de pe parapet urmăriră în tăcere cum, cu precizie, caii fură înșeuați. După un minut, soldații erau călare, alcătuind o formație strânsă de paradă care putea rivaliza cu aceea realizată de trupele de elită imperiale.

– Mișcarea asta, spuse Duiker, a fost executată superb.

Lui Mallick Rel îi scăpă un suspin.

– Sincronizare de sălbatici, un simț bestial al provocării, apoi dispreț. Un avertisment pentru gărzi. Să fi fost și pentru noi?

– Coltaine e un șarpe, spuse căpitanul, dacă mă întrebi pe mine. În cazul în care cei de la Înaltul Comandament din Aren își închipuie că sunt mai tari decât el, vor avea o surpriză neplăcută.

– Generos sfat, recunoscu Rel.

Căpitanul făcu o față de parcă ar fi înghițit ceva ascuțit, iar Duiker își dădu seama că omul vorbise fără să se gândească, de parcă locul preotului ar fi fost în Înaltul Comandament.

Kulp își drese glasul.

– I-a așezat în formație de trupă – cred că deplasarea până la cazarmă va fi pașnică până la urmă.

– Recunosc, spuse Duiker cu ironie, că abia aștept să o întâlnesc pe noua Căpetenie a Armatei a 7-a.

Cu ochii umbriți de pleoape grele îndreptați spre scena de jos, Rel dădu din cap.

– De acord.

Lăsând în urmă Insulele Skara și îndreptându-se către miazăzi, barca pescărească pătrunse în Marea Kansu, vela ei triunghiulară scârțâind când se încordă în vânt. Dacă furtuna continua, aveau să ajungă la coasta Ehrlitan peste patru ore. Încruntătura lui Fiddler se adânci. *Coasta Ehrlitan, Cele Șapte Orașe. Urăsc acest continent nenorocit. L-am detestat din prima clipă, dar acum și mai mult.* Se aplecă peste copastia bărcii și scuipă fiere amară în valurile verzi și calde.

– Te simți mai bine? îl întrebă Crokus de la proră, iar pe fața lui apăru o expresie de îngrijorare sinceră.

Bătrânului genist îi veni să-i tragă un pumn în față; se mulțumi însă doar să mârâie și se ghemui și mai aproape de copastia bărcii.

Dinspre cârmă se auzi râsul bubuitor al lui Kalam.

– Fiddler și apa nu se amestecă, flăcăule. Uită-te la el, e mai verde decât blestemata aia de maimuță înaripată a ta.

Fiddler simți pe obraz suflarea unei respirații compătimitoare. Deschise cu greu un ochi injectat și descoperi o față minusculă și zbârcită privindu-l.

– Fugi de-aici, Moby, gemu Fiddler.

Fostul servitor al lui Mammot, unchiul lui Crokus, părea să-l fi adoptat pe genist, așa cum fac deseori câinii și pisicile de pripas. Kalam ar fi spus că era exact invers, desigur.

– O minciună, spuse Fiddler în șoaptă. Kalam se pricepe la acele… *cum ar fi să lâncezească în Rutu Jelba o săptămână întreagă în speranța deșartă că va apărea vreun negustor Skrae. „Vrei să călătorești confortabil, Fid?“ Nu e totuna cu traversarea*

oceanului, a, nu – și aceea trebuia să fie confortabilă. O săptămână în Rutu Jelba, o hazna de oraș, cu case din cărămidă roșie, infestat de șopârle, și după aceea? Opt jakata pentru butoiul acela de bere îndoită cu apă și având un dop din cârpă.

Pe măsură ce treceau orele, legănarea continuă în sus și în jos reuși să îl adoarmă pe Fiddler. Mintea lui rătăci în timp, către călătoria îngrozitor de lungă pentru a ajunge atât de departe, apoi la cea la fel de îngrozitoare și lungă înapoi, care îl aștepta. *Nu ne ies toate cu una, cu două, nu?*

Ar fi preferat ca marea să sece. *Oamenii au picioare, nu înotătoare. Chiar și așa, urmează să traversăm pe uscat – peste o pustietate fără apă, infestată de muște, unde oamenii îți zâmbesc doar că să te avertizeze că te vor ucide.*

Ziua continuă să se târască la fel, verde și mișcătoare.

Își aduse aminte de companionii pe care îi lăsase pe Genabackis, dorindu-și să fi mărșăluit cu ei. *Spre un război religios. Nu uita asta, Fid. Războaiele religioase nu sunt deloc amuzante.* Facultatea de a raționa care accepta capitularea nu se aplica în asemenea condiții. Totuși, de ani și ani nu știa altceva decât de echipă. Dacă ieșea din umbra ei, se simțea pierdut. *Doar Kalam drept companie, iar el numește acasă pământul spre care ne îndreptăm. Și zâmbește înainte de a ucide. Și ce au plănuit el și Ben-cel-Iute fără să-mi spună și mie?*

– Mai sunt pești din aceia zburători, spuse Apsalar, iar glasul ei trădă a cui era mâna moale care își găsise drum pe umărul lui. Sute!

– Ceva mare din adâncuri îi vânează, spuse Kalam.

Gemând, Fiddler se sprijini de copastie și se ridică. Moby profită de ocazie ca să își dezvăluie motivele care îl determinaseră să se gudure pe lângă el și i se cuibări în poală, ghemuindu-se și închizând ochii galbeni. Fiddler se prinse de parapet și se alătură camarazilor lui care urmăreau bancul de pești zburători aflați la treizeci de metri spre tribord. De

lungimea unui braț de om, pești de un alb lăptos săreau din valuri, pluteau cam nouă metri, apoi dispăreau sub luciul apei. În Marea Kansu, peștii zburători vânau ca rechinii, bancurile fiind capabile să facă bucățele și să devoreze un cetaceu în câteva minute, lăsându-i doar oasele. Își foloseau capacitatea de a se arunca pe spinarea balenei când aceasta ieșea să respire.

– În numele lui Mael, ce anume îi vânează?

Kalam se încruntă.

– Aici, în Kansu, nu există nimic. Dar în Adâncul Căutătorului există dhenrabi.

– Dhenrabi! A, asta mă liniștește, Kalam. Da, sigur!

– Un fel de șarpe-de-mare? întrebă Crokus.

– Gândește-te la un miriapod lung de opt pași, îi răspunse Fiddler. Se înfășoară în jurul balenelor și al vaselor, suflă tot aerul de sub pielea lui blindată și se scufundă ca o piatră, luându-și prada cu el.

– Sunt puțini, interveni Kalam, și nu au fost văzuți niciodată în ape mici.

– Până acum, spuse Crokus, ridicând glasul de teamă.

Mișcându-și capul într-o parte și în alta, dhenrabiul ieși la suprafață în mijlocul bancului de pești zburători, spintecându-i cu zecile cu gura largă și dinții ca briciul. Creatura avea un cap imens, lat, de aproape zece brațe. Armura lui segmentată avea o culoare verde-închis pe sub scoicile depuse pe ea, fiecare segment având membre lungi, chitinoase.

– Opt pași lungime? șuieră Fiddler. Doar dacă e tăiat în două.

De la cârmă, Kalam se ridică.

– Pregătește pânza, Crokus. Trebuie să o ștergem de aici. Spre apus.

În ciuda protestelor, Fiddler îl împinse pe Moby din poală și își desfăcu sacul de spate și se apucă să își despacheteze arbaleta.

– Kalam, dacă va considera că suntem gustoși…

– Știu, bubui asasinul.

Asamblând cu febrilitate arma de fier, Fiddler ridică o clipă capul și o privi pe Apsalar, care avea ochii dilatați de spaimă. Se albise la față. Genistul clipi.

– Fată, avem o surpriză dacă ne atacă.

Ea dădu din cap.

– Țin minte…

Dhenrabiul îi văzuse. Îndepărtându-se de bancul de pești zburători, tăia acum valurile cu mișcări sinuoase, îndreptându-se spre ei.

– Asta nu-i o fiară obișnuită, mormăi Kalam. Simți mirosul, Fiddler?

Picant, amărui.

– Pe răsuflarea lui Hood, acela e un Soletaken.

– Un ce? întrebă Crokus.

– Ceva care își schimbă forma, spuse Kalam.

O voce hârâită umplu mintea lui Fiddler – și expresiile de pe fețele camarazilor săi îi spuseră că și ei auziseră același lucru.

Muritori, mare nefericire pentru voi că mi-ați tăiat calea.

Genistul icni.

Vocea creaturii nu trăda niciun regret.

Din cauza asta trebuie să muriți, deși nu voi dezonora carnea voastră mâncându-vă.

– Frumos din partea ta, bombăni Fiddler, așezând o săgeată solidă în locașul arbaletei.

Încă o barcă dispărută în mod misterios, gândi ironic Soletaken. *Vai.*

Fiddler se grăbi să ajungă la pupa și se ghemui alături de Kalam. Asasinul se ridică puțin ca să vadă dhenrabiul, ținând însă cârma cu o mână.

– Soletaken! Du-te în drumul tău – nu ne interesează încotro te îndrepți.

Voi fi milostiv când vă voi ucide.

Creatura se năpusti spre barcă direct spre pupa, despicând apa ca un vas cu coca ascuțită. Își desfăcu fălcile.

– Te-am avertizat, spuse Fiddler și ridică arbaleta, ținti și trase.

Săgeata zbură spre gura deschisă a fiarei. Cu iuţeala fulgerului, dhenrabiul se repezi la proiectil şi îl prinse între dinţii subţiri ca de ferăstrău, tăindu-i coada şi sfărâmând mingea de lut, eliberând în aer amestecul de pudră dinăuntrul ei. Contactul dădu naştere instantaneu unei explozii care îi pulveriză capul.

Fragmentele de ţeastă şi de carne cenuşie măturară apa în toate părţile. Pudra incendiară continuă să ardă năvalnic tot ce atingea, azvârlind jeturi de abur şuierător. Inerţia mână corpul fără cap până la patru braţe de pupa bărcii, după care se scufundă şi alunecă lin în adâncuri, dispărând chiar în timp ce se stingeau ultimele ecouri ale detonaţiilor. Fumul fu luat de vânt şi dus pe deasupra valurilor.

– Nu ţi-ai ales bine pescarii, spuse Fiddler, coborând arma.

Kalam se aşeză liniştit la cârmă, repunând barca pe un curs spre miazăzi. În aer atârna o neclintire ciudată. Fiddler dezasamblă arbaleta şi o înveli în materialul impermeabil din care o scosese. După ce îşi reluă locul la mijlocul ambarcaţiunii, Moby veni târâş şi i se aşeză din nou în poală. Oftând, Fiddler scărpină maimuţa între urechi.

– Ei, bine, Kalam?

– Nu sunt sigur, recunoscu asasinul. Ce a adus un Soletaken în Marea Kansu? De ce a vrut ca trecerea lui să rămână secretă?

– Dacă Ben-cel-Iute ar fi aici…

– Dar nu e, Fid. Rămâne un mister cu care va trebui să trăim şi să sperăm că nu vom mai da de aşa ceva.

– Crezi că ar putea avea vreo legătură cu…?

Kalam se strâmbă.

– Nu.

– Legătură cu ce? întrebă Crokus. Despre ce vorbiţi?

– Ne gândeam şi noi, spuse Fiddler. Soletaken se îndrepta spre miazăzi. Ca şi noi.

– Şi?

Fiddler ridică din umeri.

– Și… nimic. Doar atât. Scuipă din nou peste copastie și se ghemui. Emoția m-a făcut să uit de răul de mare. Acum starea asta a trecut, fir-ar să fie.

Rămaseră tăcuți cu toții, deși încruntarea lui Crokus îi spuse genistului că băiatul nu avea să lase lucrurile așa multă vreme.

Furtuna continuă cu aceeași intensitate, împingându-i puternic spre miazăzi. La mai puțin de trei ore după ce Apsalar anunțase că putea vedea uscatul, după patruzeci de minute, Kalam îndreptă barca paralel cu linia coastei Ehrlitan la jumătate de leghe în larg. Schimbară direcția de mers spre apus și, pe măsură ce ziua se stingea, urmară culmea acoperită de cedri.

– Cred că văd niște călăreți, spuse Apsalar.

Fiddler își înălță capul, alăturându-se celorlalți care urmăreau șirul de călăreți mergând pe drumul de coastă, care trecea de-a lungul culmii.

– Sunt șase, spuse Kalam. Cel de-al doilea…

– Are flamura triunghiulară imperială, încheie Fiddler, strâmbându-se din cauza gustului pe care îl avea în gură. Garda Lăncierilor și a Mesagerilor…

– Care se îndreaptă spre Ehrlitan, îl completă Kalam.

Fiddler se răsuci pe banchetă și întâlni ochii întunecați ai caporalului. *Necazuri?*

Probabil.

Schimbul de cuvinte se desfășură mut, rezultat al anilor în care luptaseră umăr la umăr.

– S-a întâmplat ceva? Kalam? Fiddler? întrebă Crokus.

Băiatul nu e deloc prost.

– Greu de spus, murmură Fiddler. Ne-au văzut, dar ce anume au văzut? Patru pescari într-o barcă, vreo familie Skrae care se îndreaptă spre port ca să afle ce înseamnă civilizația.

– La miazăzi de linia copacilor se vede un sat, spuse Kalam. Caută gura unui râu, Crokus, și o plajă fără lemne aduse de valuri – casele trebuie să fie pitite la marginea culmii, adică spre uscat. Cum stau cu memoria, Fid?

– Destul de bine pentru un băștinaș, pentru că asta ești. Cât e de mers până în oraș?

– Zece ore pe jos.

– Atât de aproape?

– Atât.

Fiddler rămase tăcut. Mesagerul imperial și însoțitorii lui călare dispăruseră, părăsind culmea și îndreptându-se către sud, spre Ehrlitan. Planul lor fusese să meargă pe mare până în portul antic și aglomerat al Orașului Sfânt, sosind fără să bată la ochi. Probabil că mesagerul trebuia să transmită informații care nu aveau nicio legătură cu ei – nu se dăduseră în niciun fel de gol de când ajunseseră în portul imperial Karakarang, venind din Genabackis, la bordul unei nave comerciale Moranth Albastru, plătindu-și voiajul ca membri ai echipajului. Călătoriseră pe uscat de la Karakarang, peste Munții Talgai, și apoi coborâseră spre Rutu Jelba pe drumul pelerinilor Tano – o călătorie destul de obișnuită. Și cât rămăseseră în Rutu Jelba se feriseră să se facă remarcați, lăsându-l doar pe Kalam să meargă noaptea la debarcader pentru a căuta o navă cu care să traverseze Marea Otataral spre uscat.

În cel mai rău caz se putea ca vreun raport să ajungă la vreo oficialitate de undeva, că doi dezertori, însoțiți de un Genabackan și o femeie, sosiseră pe teritoriul malazan – asta nu era o știre care să clatine cuibul imperial de viespi tocmai până la Ehrlitan. Așadar, probabil că era vorba doar de paranoia lui Kalam.

– Văd gura râului, spuse Crokus, arătând către un loc de pe țărm.

Fiddler aruncă o privire peste umăr spre Kalam. *Teren ostil, cât de jos trebuie să mergem târâș?*

Cât să ne uităm în sus la cosași, Fid.

Pe răsuflarea lui Hood. Privi spre țărm.

– Urăsc Cele Șapte Orașe, șopti el. În poala lui, Moby căscă, arătându-și dinții ascuțiți ca niște ace. Fiddler se făcu alb la față. Ghemuiește-te oricând, puiule, spuse el tremurând.

Kalam trase de cârmă. Crokus manevra pânza, cu suficientă pricepere după călătoria de două luni, cât traversaseră Adâncul Căutătorului, pentru a lăsa barca să ia vânt în vela zdrențuită care abia se mai ținea. Apsalar se foi pe banchetă și-și întinse brațele, apoi îi aruncă un zâmbet sclipitor lui Fiddler. *Să mă zguduie Burn, dar trebuie să mă abțin și să nu-mi cadă falca de fiecare dată când face asta. Cândva, a fost alt fel de femeie. O ucigașă, pumnalul unui zeu. Ce lucruri a făcut... Pe de altă parte, e cu Crokus, nu? Mare noroc are băiatul ăsta, iar târfele din Karakarang arătau ca niște sifilitice din cine știe ce familie sifilitică, și cu copiii lor sifilitici ținuți la șold...* Se cutremură. *Of, Fiddler, ai stat prea mult pe mare, mult prea mult!*

– Nu văd nicio ambarcațiune, spuse Crokus.

– În susul râului, mormăi Fiddler, scărpinându-se în barbă pentru a căuta ouă de păduchi.

După o clipă, găsi unul și îl azvârli peste bord. *Zece ore de mers pe jos, apoi Ehrlitan, mă îmbăiez, mă bărbieresc, apoi o fată cu un pieptene cu dinții deși, după care o să am toată noaptea la dispoziție.*

Crokus îl înghionti.

– Ești emoționat, Fiddler?

– Nu știi nici pe jumătate cât de emoționat sunt.

– Ai fost aici în timpul cuceririi, nu? Când Kalam lupta de cealaltă parte – pentru Falah'dan din Cele Șapte Orașe – iar T'lan Imass mărșăluiau alături de Împărat și…

– Ajunge, spuse Fiddler, făcând un semn cu mâna. Nu-i nevoie să-mi reamintești, și nici Kalam nu vrea asta. Toate războaiele sunt urâte, dar acela a fost mai urât decât multe altele.

– E adevărat că ai făcut parte din compania care l-a alungat pe Ben-cel-Iute dincolo de Deșertul Sfânt Raraku, și că l-ai avut ghid pe Kalam, numai că el și Ben plănuiau să vă trădeze pe toți, dar Whiskeyjack își dăduse seama de asta…

Fiddler se uită mânios la Kalam.

– O noapte în Rutu Jelba cu o carafă de rom Falari, și băiatul ăsta o să știe mai multe decât orice

istoric imperial în viață. Se întoarse către Crokus. Ascultă, fiule, te sfătuiesc să uiți tot ce ți-a spus ticălosul ăsta bețiv în noaptea aceea. Trecutul ne vânează deja – nu are rost să îi ușurezi treaba.

Crokus își trecu o mână prin părul lung.

– Ei, bine, spuse el încet, dacă Cele Șapte Orașe sunt atât de primejdioase, de ce nu ne-am îndreptat direct spre Quon Tali, unde a trăit Apsalar, ca să-i găsim tatăl? De ce ne furișăm așa – și încă pe un alt continent?

– Nu e chiar atât de simplu, mârâi Kalam.

– De ce? Credeam că ăsta e scopul călătoriei noastre. Crokus îi prinse mâinile lui Apsalar, dar își păstră expresia încruntată pentru Kalam și Fiddler. Ați spus că îi datorați asta. Nu era corect, și ați vrut să îndreptați lucrurile. Acum cred că nu e vorba doar despre asta, am impresia că ați plănuit altceva – că aducerea lui Apsalar înapoi acasă era doar o scuză ca să vă întoarceți în imperiul vostru, chiar dacă, oficial, sunteți proscriși. Și că venirea aici făcea parte din planul vostru, în Cele Șapte Orașe, unde trebuie să ne furișăm, temându-ne de orice, tresărind când vedem și o umbră, de parcă toată armata malazană ar fi pe urmele noastre. Se opri, inspiră adânc, continuă: Avem dreptul să știm adevărul, pentru că ne puneți în pericol, și noi nu știm despre ce fel de primejdie este vorba, și nici de ce. Așa că spuneți-mi totul. Acum.

Fiddler se rezemă de copastie. Îl măsură pe Kalam și ridică o sprânceană.

– Ei, caporale. E rândul tău.

– Fă-mi o listă, Fiddler, spuse Kalam.

– Împărăteasa vrea Darujhistanul, zise genistul și îl privi în ochi pe Crokus, care era concentrat asupra lui. De acord?

Tânărul ezită, apoi încuviință din cap.

– Mai devreme ori mai târziu, ea va obține ceea ce vrea, urmă Fiddler. Să numim asta un precedent. Așa, a încercat o dată să cucerească orașul vostru, adevărat, Crokus? Și astfel a pierdut-o pe Adjuncta Lorn, doi demoni imperiali și loialitatea Marii Căpetenii Dujek, fără a mai vorbi de pierderea

Arzătorilor de Poduri. Suficient ca să facă pe oricine să sufere.

– Adevărat. Dar ce are asta de a face cu…

– Nu mă întrerupe. Caporalul a spus să fac o listă. Asta și încerc. M-ai urmărit până aici? Bine. Darujhistanul i-a scăpat o dată – dar vrea să fie sigură că data viitoare nu va mai da greș. Presupunând că va mai avea ocazia.

– Da, spuse Crokus încruntându-se, de ce să nu mai aibă ocazia? Ai spus că obține ceea ce vrea.

– Și tu ești fidel față de orașul tău, Crokus?

– Desigur.

– Așadar, ai face orice pentru a o împiedica pe Împărăteasă să îl cucerească?

– Da, dar…

– Domnule? spuse Fiddler, întorcându-se către Kalam.

Bărbatul masiv, cu pielea negricioasă, privi peste valuri, oftă, apoi dădu din cap mai mult pentru sine. Se răsuci spre Crokus.

– Lucrurile stau cam așa, flăcăule. A sosit vremea. Mă duc după ea.

Expresia de pe fața tânărului rămase impenetrabilă, însă Fiddler văzu că Apsalar face ochii mari și că își pierde culoarea din obraji. Ea se lăsă puțin pe spate, apoi surâse vag – iar Fiddler îngheță văzând-o.

– Nu înțeleg ce vrei să spui, insistă Crokus. După cine? După Împărăteasă? Cum?

– Vrea să spună că va încerca să o ucidă, zise Apsalar, cu zâmbetul care îi fusese caracteristic pe vremea când era *altcineva.*

– Poftim? Crokus se ridică brusc, fiind cât pe ce să cadă peste bord. Voi? Tu și un genist care suferă de rău de mare, cu o scripcă stricată prinsă la spate? Crezi că o să vă ajutăm în planul ăsta nebunesc, sinucigaș…?

– Mi-am adus aminte, spuse brusc Apsalar, și îl privi pe Kalam printre gene.

Crokus se întoarse spre ea.

– Ce îți amintești?

– Kalam. A fost Pumnalul lui Falah'dan, iar Gheara l-a pus să comande o Mână. Kalam e maestru asasin, Crokus. Iar Ben-cel-Iute…

– E la trei mii de leghe! exclamă băiatul. E magul echipei, pentru numele lui Hood! Asta e, un amărât de mag într-o echipă mică!

– Nu chiar, spuse Fiddler. Și faptul că e departe nu înseamnă nimic, fiule. Ben-cel-Iute e arșicul nostru trucat în gaură.

– Ce zici că e?

– Arșicul răzuit, ca în jocul de arșice – un jucător bun folosește de obicei un arșic răzuit, ca să înșele la aruncare, sper că înțelegi ce vreau să zic. Cât privește gaura, aici e vorba de Coridorul lui Ben-cel-Iute – cel care îl poate aduce alături de Kalam într-o clipă, indiferent cât de departe ar fi. De aceea, Crokus, asta e: Kalam va face o încercare, dar pentru asta e nevoie de un plan bun, de pregătire. Și totul începe aici, în Cele Șapte Orașe. Vrei ca Darujhistanul să rămână liber pentru totdeauna? Împărăteasa Laseen trebuie să moară.

Crokus se așeză încet pe banchetă.

– Dar de ce în Cele Șapte Orașe? Împărăteasa nu e în Quon Tali?

– Pentru că, spuse Kalam și dirijă barca spre gura de vărsare a râului, moment în care căldura apăsătoare a uscatului crescu în jurul lor, pentru că Cele Șapte Orașe sunt pe cale de a se ridica, flăcăule.

– Ce vrei să spui?

Asasinul își dezveli dinții.

– Rebeliune.

Fiddler se răsuci și examină vegetația scundă și fetidă de pe maluri. *Și asta*, își spuse el, simțind o mână înghețată strângându-i stomacul, *face parte din planul pe care îl detest cel mai mult. Să urmez una dintre ideile nebunești ale lui Ben-cel-Iute, în timp ce întreaga zonă rurală e cuprinsă de flăcări.*

Un minut mai târziu, trecură de un cot al râului și în fața lor apăru un sat, câteva colibe din lut și nuiele, așezate într-un semicerc, toate stând cu fața spre un șir de schifuri trase pe o plajă nisipoasă.

Kalam mișcă puțin cârma, și barca pescărească alunecă spre mal. Când chila se hârșâi de fund, Fiddler trecu dincolo de copastie și păși pe pământ uscat, avându-l în brațe pe Moby, care se trezise şi se agățase cu toate membrele de pieptul tunicii lui. Ignorând creatura care scâncea, Fiddler se îndreptă încet de spate.

– Ei, bine, spuse el oftând când prima javră din sat le anunță sosirea, a început.

Capitolul doi

Până astăzi ne-a fost ușor să ignorăm faptul că Înaltul Comandament Aren a fost minat de trădări, disensiuni, rivalități și răutate… Afirmația că Înaltul Comandament Aren nu a avut cunoștință de tendințele din mediul rural este, în cel mai bun caz, naivă, și, în cel mai rău, extrem de cinică…

Rebeliunea lui Sha'ik
Cullaran

Cele scrise de mână cu ocru pe zid se dizolvau sub picăturile de ploaie, lăsând să șerpuiască rădăcini spre mortarul dintre cărămizile de lut arse. Stând ghemuit în potopul neobișnuit pentru acel anotimp, Duiker urmări cum scrisul dispărea treptat, dorindu-și ca ziua să fi fost uscată, ca să poată descoperi semnul înainte ca ploaia să îl șteargă, să își dea seama cât de cât care era mâna care lăsase acea urmă acolo, pe zidul exterior al vechiului Palat Falah'd din inima Hissarului.

Numeroasele culturi ale Celor Șapte Orașe erau pline de simboluri, o limbă pictografică secretă cu referințe încrucișate care aveau o încărcătură extrem de importantă în rândul băștinașilor. Astfel de simboluri alcătuiau un dialog complex pe care nu îl putea înțelege niciun malazan. Încet, în cursul numeroaselor luni petrecute acolo, Duiker ajunsese să își dea seama de primejdia pe care o reprezenta ignoranța lor. Pe măsură ce se apropia Anul Dryjhna, asemenea simboluri înfloreau într-un ritm haotic, iar fiecare zid din oraș devenise un pergament scris într-un cod secret. Vântul, soarele și ploaia asigurau caracterul trecător, ștergând și curățând tăblița, parcă pregătind-o pentru următorul schimb de mesaje.

Și se pare că au multe să-și comunice în aceste zile.

Duiker se scutură, încercând să-și alunge tensiunea din gât și din umeri. Avertismentele transmise de el Înaltului Comandament păreau să fie strigăte în pustiu. Acele simboluri prezentau tipare, și se părea că dintre malazani doar el încerca să descifreze codul ori măcar să recunoască riscurile pe care le presupunea menținerea unei indiferențe tipice pentru cineva din afară.

În efortul de a-și păstra fața uscată, și simțind apa șiroindu-i pe antebrațe când mânecile largi ale mantiei telaba rămaseră expuse ploii, își trase gluga mai bine pe cap. Ultimele rămășițe ale scrisului fuseseră spălate de apă. Duiker își reluă călătoria.

Apa curgea în torente adânci până la glezne pe pantele pietruite de sub zidurile palatului,

năpustindu-se în canalele care se aflau la fiecare intersecție de alei și drumuri din oraș. Față în față cu zidul imens al palatului, copertinele atârnau precar deasupra dughenelor de mărimea unui dulap de haine. Din umbrele înghețate ale bortelor care treceau drept intrări în prăvălii, negustorii cu fețe aspre îl urmăriră pe Duiker trecând.

În afara oamenilor pe măgari jigăriți și a câte unui călăreț pe cal, străzile erau aproape pustii. Deși beneficia uneori de curentul capricios venit dinspre Marea Sahul, Hissar era un oraș ridicat pe terenurile uscate și deșerturile din interiorul continentului. Deși port, iar acum un loc central de debarcare pentru Imperiu, orașul și locuitorii săi trăiau întorcând spatele mării, asta din punct de vedere spiritual.

Duiker lăsă în urmă cercul închis de clădirile antice și aleile înguste care înconjurau zidul palatului și ajunse la Colonada Dryjhna, care trecea dreaptă ca o suliță prin inima orașului. Copacii guldindha care mărgineau drumul de căruțe al colonadei aveau mișcări ciudate din cauza ploii care le lovea frunzele de culoare ocru. Grădinile înverzite ale domeniilor, mai toate fără ziduri și deschise pentru a fi admirate de public, se întindeau de o parte și de alta. Picăturile grele despuiaseră tufele și copacii pitici de flori, transformând trotuarele pietruite în pete albe, roșii și roz.

Istoricul se aplecă în momentul în care o rafală de vânt îi lipi strâns mantia de partea dreaptă a corpului. Apa de pe buzele lui avea gust sărat, singurul semn că marea furioasă se găsea la o mie de pași în dreapta lui. În locul în care strada numită după Furtuna Apocalipsei se îngusta brusc, drumul de căruțe se transformă în făgașe noroioase de pietre sparte și cioburi de oale din lut, iar nucii înalți, cândva regali, făcură loc tufișurilor pipernicite ale deșertului. Schimbarea era atât de bruscă, încât Duiker se trezi în apa plină de baligi până la pulpe, după care își dădu seama că ajunsese la marginea orașului. Ținând pleoapele întredeschise ca să nu-i intre apa în ochi, ridică privirea.

Spre stânga lui, în spatele pânzelor de apă, se afla zidul de piatră al Complexului Imperial. De dincolo de înaltul zid fortificat se ridica greoi un val de fum. În dreapta, şi mult mai aproape de el, era o îngrămădire de corturi din piele, cai, cămile şi căruţe – o tabără de negustori, proaspăt sosiţi de la Sialk Odhan.

Strângându-şi mantia în jurul corpului ca să se apere de vânt, Duiker se întoarse spre dreapta şi se îndreptă spre tabără. Când intră pe poteca îngustă şi înecată de noroi dintre corturile lăbărţate, ploaia era suficient de puternică pentru ca paşii lui să nu fie auziţi de câinii tribului. Duiker se opri la o întretăiere de poteci. În faţă se înălţa un cort mare, de culoarea aramei, cu pereţii plini de simboluri pictate. Fumul se strecura pe lângă clapa ce slujea drept uşă. Traversă intersecţia şi ezită doar un moment, după care dădu clapa la o parte şi intră.

Un vacarm cumplit, purtat de valuri de aer încins, încărcat de aburi, îl izbi pe istoric, aşa că se opri ca să-şi scuture mantia. Voci răcnite, blestemând, râzând în toate părţile, aer înţesat de fum de durhang şi tămâie, mirosuri de carne prăjită, vin acru şi bere dulceagă îl învăluiră pe Duiker cât contemplă scena din cort. Monedele se rostogoleau zăngănind în vase în stânga lui, unde se strânseseră vreo douăzeci de amatori de jocuri de noroc; în faţa lui, un tapu mergea şerpuit, grăbindu-se să ducă într-o mână o ţepuşă lungă din fier, de peste un metru lungime, iar în cealaltă, o tavă cu fructe. Istoricul îl chemă la el şi ridică şi o mână ca să-i atragă atenţia. Vânzătorul ambulant se apropie imediat.

– Capră, jur! exclamă tapu în limba care se vorbea pe coasta Debrahl. Capră, nu câine, Dosii! Miroase şi tu, şi o să plăteşti o nimica toată pentru o marfă atât de delicioasă! În Dosin Pali ai plăti la fel de puţin?

Născut pe câmpiile din Dal Hon, pielea negricioasă a lui Duiker semăna cu aceea a Debrahlilor locali, purta mantia telaba pentru mare, obişnuită pe vasele negustorilor din oraşul-insulă

Dosin Pali, și vorbea limba fără nicio urmă de accent. Auzind cuvintele negustorului, Duiker zâmbi.

– Pentru câine, poate, Tapuharal. Alese două monede semilună – echivalentul unei părți dintr-o jakata imperială de argint. Și dacă-ți închipui că Mezla sunt mai darnici cu argintul lor pe insulă, ești un nătâng, ba chiar mai rău!

Părând agitat, tapu ridică o bucată de carne suculentă și două fructe rotunde de culoarea ambrei de pe una dintre țepușe și le înveli în frunze.

– Fii atent la spionii Mezla, Dosii, murmură el. Cuvintele pot fi răstălmăcite.

– Cuvintele sunt singura lor limbă, îi răspunse Duiker cu dispreț în timp ce lua mâncarea. E adevărat că armata Mezla e comandată acum de un barbar plin de cicatrice?

– Un om cu față de demon, Dosii. Tapu-ul dădu din cap. Până și Mezla se tem de el.

Vârând în buzunar semilunile, omul se îndepărtă, ridicând din nou țepușele deasupra capului.

– Capră, nu câine! strigă el.

Duiker se retrase spre un perete al cortului, sprijinindu-se de el și urmărind mulțimea în timp ce mânca în stilul local, grăbit și lipsit de eleganță. *Orice masă a ta poate fi ultima,* era filozofia Celor Șapte Orașe. Cu fața mânjită de grăsime, care i se scurgea și de pe degete, istoricul lăsă frunzele să cadă pe podeaua plină de noroi de la picioare, apoi își atinse fruntea în mod ritual într-un gest acum interzis de recunoștință față de un Falah'd ale cărui oase putrezeau în mâlul sedimentat pe fundul Golfului Hissar. Duiker își concentră privirea asupra cercului de oameni aflați dincolo de jucători și se îndreptă spre el, ștergându-și mâinile de coapse.

Adunarea marca un Cerc al Anotimpurilor, când doi clarvăzători se confruntau și vorbeau într-o limbă simbolică, făcând preziceri într-un dans complicat al gesturilor. După ce își croi loc în cercul de privitori, Duiker îi văzu pe clarvăzătorii din mijloc, un șaman foarte bătrân, al cărui chip, cu pielea brăzdată de

riduri și cu fire de păr argintiu, arăta că era din tribul Semk, trăitor în interiorul uscatului, față în față cu un băiat de aproape cincisprezece ani. În locul ochilor celui din urmă se căscau două hăuri cu țesut prost vindecat. Membrele lui subțiri și pântecul umflat dezvăluiau o stare avansată de malnutriție. Duiker își dădu instinctiv seama că băiatul își pierduse familia în timpul cuceririi malazane, iar acum trăia pe străzile și aleile orașului Hissar. Fusese descoperit de organizatorii cercului, deoarece se știa că zeii vorbeau prin intermediul unor astfel de suflete în suferință.

Tăcerea încordată în rândul privitorilor îi sugeră istoricului că acea prezicere avea forță. Deși orb, băiatul se mișca pentru a rămâne față în față cu clarvăzătorul Semk, iar acesta dansa încet pe podeaua acoperită cu nisip alb într-o liniște deplină. Își țineau mâinile îndreptate unul către celălalt, descriind tipare prin aerul dintre ei.

Duiker îl înghionti pe bărbatul aflat alături de el.

– Ce s-a prevestit? îl întrebă el șoptit.

Bărbatul, un localnic scund, purtând cicatricele unui bătrân soldat din Hissar, plin de arsuri care îi mutilaseră obrajii, șuieră atunci prevenitor printre dinții pătați.

– Nimic mai mult decât spiritul lui Dryjhna, al cărui contur a fost desenat de mâinile lui – un spirit văzut de toți cei de aici, o promisiune fantomatică de foc.

Duiker oftă.

– Regret că nu am văzut și eu asta…

– Vei vedea – uite. Apare din nou!

Istoricul urmări, în timp ce mâinile în mișcare părură să ia legătura cu o siluetă invizibilă, lăsând o dâră de lumină roșiatică în urma lor. Strălucirea slabă sugera o siluetă umană, forma conturându-se treptat tot mai bine. O femeie a cărei carne ardea. Ea își ridică brațele și ceva amintind de fier străfulgeră la încheieturi, iar dansatorii deveniră trei în momentul în care ea se roti și se contorsionă între ei.

Brusc, băiatul își azvârli capul pe spate, iar din gâtlejul lui se auziră cuvinte care sunau ca două pietre frecate între ele.

– Două fântâni de sânge turbat! Față în față. Sângele este același, cei doi sunt la fel și valuri sărate vor scălda țărmurile Raraku. Deșertul Sfânt își amintește propriul trecut!

Apariția feminină dispăru. Cu un bufnet, băiatul se prăbuși în față, ca o scândură trântită pe nisip. Clarvăzătorul Semk se lăsă pe vine și puse o mână pe capul băiatului.

– S-a întors la familia lui, spuse bătrânul șaman în tăcerea care se lăsase în cerc. Îndurarea lui Dryjhna, cel mai rar dintre daruri, a fost acordată acestui copil.

Deși căliți, unii membri ai tribului începură să plângă, iar alții căzură în genunchi. Cutremurat, Duiker se trase înapoi, în vreme ce cercul se strânse. Clipi ca să-și alunge sudoarea din ochi, simțind că îl urmărea cineva. Privi în jur. Undeva în fața lui stătea o siluetă înveșmântată în piei negre, cu o glugă închipuind un cap de capră, care îi ascundea fața. Un moment mai apoi, silueta își mută privirea. Duiker ieși repede din raza vizuală a necunoscutului.

Se îndreptă spre clapa cortului.

Cele Șapte Orașe erau o civilizație veche, impregnată de puterea antichității, în care Ascendenții călcaseră pe fiecare drum de negutători, pe fiecare potecă, pe fiecare cale dintre locurile uitate. Se spunea că nisipurile tezaurizaseră putere în curenții lor susurători, că fiecare piatră era îmbibată cu vrăjitorie ca sângele, și că sub fiecare oraș se găseau ruinele altor nenumărate orașe, mai vechi, care datau de pe vremea Primului Imperiu. Se mai zicea că fiecare oraș se înălțase pe spinarea fantomelor, substanța spiritelor, dense ca straturile de oase zdrobite; că fiecare oraș plângea neîncetat în adâncul străzilor, râdea mereu, striga, vindea mărfuri și se tocmea și se ruga și își trăgea prima răsuflare care aducea viață, dar și ultima, cea care aducea moartea. Sub străzi existau visuri, înțelepciune,

neghiobie, spaime, suferințe, dorințe, iubire, dar și ură neostoită.

Istoricul ieși în ploaie și inspiră adânc aer rece și curat, apoi își înfășură mantia mai strâns în jurul trupului.

Cuceritorii puteau trece de zidurile orașului, puteau ucide orice suflet din interiorul lor, puteau popula fiecare casă și dugheană cu propriii oameni, ei nu domneau decât peste pojghița subțire a orașului, pielița prezentului, apoi erau doborâți într-o bună zi de spiritele de dedesubt, până când ei înșiși deveneau un strat trecător între atâtea altele. *Acesta este un dușman pe care nu-l vom putea învinge niciodată,* credea Duiker. *Însă istoria spune poveștile celor care îl înfruntă pe acel dușman, mereu și mereu. Probabil că victoria nu se câștigă doborându-ți dușmanul, ci alăturându-i-te lui, devenind una cu el.*

Împărăteasa a trimis o nouă Căpetenie să zdrobească secolele neliniștite ale acestui tărâm. Oare l-a abandonat pe Coltaine, așa cum i-am sugerat lui Mallick Rel? Ori l-a păstrat, gata pregătit, ca pe o armă călită și ascuțită pentru o misiune aparte?

Duiker părăsi tabăra și merse aplecat sub ploaia insistentă. În față se vedeau porțile Complexului Imperial. Era posibil să afle unele răspunsuri la întrebări în următorul ceas, când avea să stea față în față cu Coltaine și cu Clanul Crow.

Traversă drumul plin de șleauri, plescăind prin băltoacele noroioase care umpleau făgașele săpate de roțile căruțelor, apoi urcă panta spre foișorul porții.

– Azi nu se primesc petiții, Dosii, îi spuse unul dintre soldați. Încearcă mâine.

Duiker își desfăcu mantia și o dădu în lături, arătându-și diadema imperială prinsă de tunică.

– Căpetenia a convocat consiliul, nu-i așa?

Ambii soldați salutară și se traseră înapoi. Cel care îi vorbise mai devreme îi zâmbi, parcă cerându-și scuze.

– Nu am știut că sunteți cu celălalt, spuse el.

– Care celălalt?

– A venit acum câteva minute, istoricule.

– Da, sigur.

Duiker dădu din cap către cei doi soldați, apoi intră. Pardoseala de piatră a pasajului purta urmele de noroi lăsate de o pereche de încălțări ușoare. Încruntându-se, își continuă drumul, ajungând în complex. Un drum pavat și acoperit mergea de-a lungul zidului spre stânga lui, ducând spre ușa din spate a cartierului general, o clădire scundă, cu o arhitectură lipsită de imaginație. Deja ud, Duiker îl ignoră, preferând să traverseze complexul direct spre intrarea principală a clădirii. În timp ce mergea, observă că omul care îl precedase urmase același drum. Urmele de stropi pe care le lăsaseră pașii lui trădau faptul că era crăcănat. Încruntarea istoricului se adânci.

Ajunse la intrare, unde apăru un alt străjer, care îl îndrumă spre sala de consiliu. În timp ce se apropie de ușile duble ale încăperii, căută din ochi urmele lăsate de predecesorul său, dar nu descoperi nimic. Asta însemna că se dusese în altă parte a clădirii. Ridicând din umeri, deschise ușa.

Sala de consiliu avea tavanul scund, cu pereții de piatră netencuiți, dar văruiți în alb. O masă lungă din marmură domina încăperea, părând oarecum neterminată din cauza absenței scaunelor. Mallick Rel, Kulp, Coltaine și încă un ofițer Wickan erau deja acolo. Toți se întoarseră când intră istoricul, iar Rel, ușor mirat, ridică din sprâncene. Evident, nu știuse că Duiker fusese invitat de Coltaine. Să fi intenționat noua Căpetenie să îl deruteze pe preot, să sugereze o excludere deliberată? După un moment, istoricul alungă acel gând. Era mai curând vorba de o urmare a dezorganizării ce domnea în cadrul noii conduceri.

Scaunele fuseseră scoase în mod deliberat pentru acea ședință de consiliu, lucru evident după urmele pe care acestea le lăsaseră pe praful alb de pe podea. Disconfortul creat de faptul că invitații nu știau unde să stea și cum să se poziționeze se vedea

limpede pe fețele lui Mallick Rel și Kulp. Cu mâinile îndoite sub mânecile straiului, preotul Jhistal al lui Mael își trecea greutatea de pe un picior pe celălalt, iar broboanele de sudoare de pe frunte reflectau strălucirea puternică a felinarului așezat pe tăblia mesei. Kulp părea să aibă nevoie de un perete de care să se sprijine, însă nu știa sigur cum vor interpreta Wickanii o asemenea postură nepăsătoare.

Zâmbind în barbă, Duiker își scoase mantia din care încă picurau stropi de apă și o agăță de suportul torței aflate lângă ușă. Apoi se întoarse și se prezentă în fața noii Căpetenii, care stătea la capătul apropiat al mesei, avându-l pe ofițerul său în stânga – un veteran încruntat, a cărui față lată și plată părea să se plieze în diagonală, din cauza unei cicatrice care pornea de la linia maxilarului inferior din dreapta și sfârșea lângă sprânceana stângă.

– Sunt Duiker, spuse el. Istoricul imperial al Imperiului. Făcu o plecăciune ușoară. Căpetenie, bun venit la Hissar.

De aproape, văzu că liderul războinic al Clanului Crow evidenția cei patruzeci de ani de experiențe și dificultăți trăite în nord, pe Câmpiile Wickan din miazănoapte de pe Quon Tali. Fața lui uscată, lipsită de expresie, era plină de riduri, având unele adânci în jurul gurii mari, cu buze subțiri, și unele care apăreau doar când închidea pleoapele, la colțurile ochilor întunecați și adânciți în orbite. Codițele unse cu ulei îi atârnau până mai jos de umeri și aveau înnodate fetișuri din pene de cioară. Era înalt și purta o vestă uzată din zale, o mantie din pene de cioară, care atârna de pe umerii lui largi până la ceva mai jos de genunchi. Purta obiele de călăreț, brodate cu fir din maț pe laturile exterioare, lungi până la coapse. Sub brațul stâng se vedea un singur pumnal lung cu mâner din corn de animal.

Drept răspuns la cuvintele rostite de Duiker, el își înclină capul.

– Când te-am văzut ultima oară, zăceai bolnav de febră pe patul Împăratului, gata să te ridici și să pășești prin Porțile celui ce poartă glugă. Tăcu o

clipă. Tânărul războinic a cărui lance te-a sfâșiat se numea Bult, iar pentru acest efort, un soldat pe nume Dujek i-a sărutat fața cu sabia sa.

Coltaine se întoarse și îi zâmbi Wickan-ului cu cicatrice aflat alături de el.

Călărețul cărunt rămase la fel de neschimbat când îl măsură pe Duiker. După un moment, clătină din cap și își umflă pieptul.

– Îmi aduc aminte de un om neînarmat. Lipsa armelor m-a făcut să-mi opresc lancea în ultima clipă. Țin minte că sabia lui Dujek mi-a furat frumusețea, exact când calul meu l-a mușcat de braț, sfărâmându-i oasele. Mai țin minte că doctorii au trebuit să-i taie brațul lui Dujek, pentru că era infectat de răsuflarea calului meu. Între noi fie vorba, am ieșit învins din confruntare, deoarece pierderea unui braț nu i-a distrus cariera glorioasă lui Dujek, în vreme ce pierderea frumuseții mele m-a lăsat cu singura soție pe care o aveam deja.

– Și nu era ea chiar sora ta, Bult?

– Era, Coltaine. Oarbă.

Cei doi Wickani tăcură, unul încruntându-se, celălalt strâmbându-se.

Cel aflat lângă de Kulp scoase un sunet ca un icnet sugrumat. Duiker ridică încet o sprânceană.

– Îmi pare rău, Bult, spuse el. Deși am fost la bătălia aceea, nu l-am văzut pe Coltaine, și nici pe tine. În orice caz, n-am remarcat că ți-ai fi pierdut frumusețea.

Veteranul dădu din cap.

– Trebuie să cauți cu atenție, e adevărat.

– Poate că ar fi momentul să renunțăm la aceste amabilități, spuse Mallick Rel, și să începem consiliul.

– Când voi fi pregătit, zise Coltaine cu un aer degajat, încă măsurându-l pe Duiker.

Bult își drese glasul.

– Istoricule, spune-mi cine te-a îndemnat să intri în bătălie fără arme?

– Poate le pierdusem în învălmășeală.

– Nu e adevărat. Nu aveai centură, nici teacă, și nici scut.

Duiker ridică din umeri.

– Ca să consemnez corect evenimentele petrecute în acest Imperiu, trebuie să mă aflu în miezul lor, domnule.

– Vei dovedi un astfel de zel necugetat și în consemnarea evenimentelor ce se vor petrece sub comanda lui Coltaine?

– Zel? A, sigur, domnule. Cât despre nechibzuință, spuse el oftând, vai, nu mă mai animă curajul de altădată. În prezent port armură când particip la bătălii, și am o sabie scurtă și scut. Și coif. Înconjurat de gărzi de corp, și la cel puțin o leghe depărtare de iureșul bătăliei.

– Anii te-au făcut înțelept, spuse Bult.

– Regret, dar în unele privințe, nu, spuse Duiker rar. Se întoarse către Coltaine. Îți voi da câteva sfaturi, Căpetenie, ție și acestui consiliu.

În timp ce vorbi, Coltaine își îndreptă privirea către Mallick Rel.

– Și te temi de această îndrăzneală, pentru că vei zice lucruri pe care nu le voi aprecia. Auzind asemenea lucruri, s-ar putea să-i cer lui Bult să încheie misiunea de a te ucide. Asta îmi spune multe despre situația din Aren, continuă el.

– Știu puține lucruri despre asta, replică Duiker, simțind broboane de sudoare rostogolindu-se pe sub tunică. Dar și mai puține despre tine, Căpetenie.

Expresia de pe fața lui Coltaine nu se schimbă. Lui Duiker îi amintea de o cobră care, rece și fără să clipească, se înălța încet în fața lui.

– Am o întrebare, spuse Mallick Rel. A început ședința consiliului?

– Încă nu, îi răspunse Coltaine, vorbind rar. Îl așteptăm pe vrăjitorul meu.

Auzind aceste vorbe, preotul lui Mael tresări. Aflat într-o parte, Kulp făcu un pas înainte.

Duiker descoperi că avea gâtlejul uscat. Tușind ușor, spuse.

– Nu cumva, la porunca Împărătesei – în primul ei an de domnie – au fost îndepărtați toți vrăjitorii Wickani? Nu cumva ulterior a avut loc o execuție în masă? Țin minte că am văzut zidurile exterioare ale orașului Unta…

– Le-au trebuit multe zile ca să moară, spuse Bult. Au atârnat în sulițe de fier până când ciorile au venit să le ia sufletele. Ne-am adus copiii la zidurile orașului să îi vadă pe bătrânii tribului ale căror vieți ne erau răpite de porunca femeii cu părul scurt. Le-am săpat cicatrice în memorie, ca să păstreze viu adevărul.

– O împărăteasă pe care acum o slujești, spuse Duiker, urmărind reacția de pe fața lui Coltaine.

– Femeia cu păr scurt nu știe nimic despre obiceiurile Wickanilor, spuse Bult. Ciorile care au dus cu ele cele mai mari dintre sufletele vrăjitorilor au revenit la poporul nostru pentru a aștepta fiecare nouă naștere, și astfel, puterea străbunilor noștri s-a întors la noi.

O intrare laterală, pe care Duiker nu o observase până atunci, se deschise încet. În sală intră o siluetă înaltă, cu picioarele curbate, cu fața ascunsă de gluga de forma unui cap de capră. Gluga fu trasă pe spate, lăsând la vedere fața curată a unui băiat care nu avea mai mult de zece ani. Ochii lui întunecați îi întâlniră pe cei ai istoricului.

– El este Sormo E'nath, spuse Coltaine.

– Sormo E'nath – un bătrân – a fost executat la Unta, se răsti Kulp. Era cel mai puternic dintre vrăjitori – Împărăteasa a vrut cu siguranță să scape de el. Se spune că i-au trebuit unsprezece zile ca să moară țintuit pe zid. Acesta nu este Sormo E'nath. E doar un băiat.

– Unsprezece zile, spuse Bult. Sufletul lui nu a putut fi ținut de o singură cioară. În fiecare zi venea alta, până când el a dispărut. Unsprezece zile, unsprezece ciori. Atât de puternice au fost puterea lui Sormo, dorința lui de a trăi, iar onoarea ce i s-a acordat de spiritele înaripate a fost pe măsură. Unsprezece au venit la el. *Unsprezece.*

– Vrăjitorie de odinioară, șopti Mallick Rel. Majoritatea pergamentelor antice vorbesc despre astfel de lucruri. Acest băiat se numește Sormo E'nath. E cu adevărat vrăjitorul renăscut?

– Și Rhivi din Genabackis au credințe similare, spuse Duiker. Un nou-născut poate deveni recipientul unui suflet care nu a trecut prin Porțile lui Hood.

Apoi, băiatul, aflat în pragul bărbăției, vorbi cu glas subțirel, dar frânt.

– Sunt Sormo E'nath, care poartă în stern amintirea țepușei de fier. Unsprezece ciori au fost de față la nașterea mea. Își strânse mantia pe după umeri. Astăzi am descoperit un ritual de divinație și acolo, în mulțime, l-am văzut pe istoricul Duiker. Împreună, am asistat la o viziune trimisă de un spirit al unei mari puteri, unul a cărui față este una în rândul multora. Acest spirit a promis armaghedonul.

– Am văzut și eu asta, spuse Duiker. O caravană de negustori și-a făcut tabără în afara orașului.

– Nu și-au dat seama că ești malazan? întrebă Mallick.

– Vorbește bine limba tribului, spuse Sormo. Și face gesturi prin care își trădează ura față de Imperiu. Destul de bine prin atitudine și acțiuni ca să îi păcălească pe localnici. Spune-mi, istoricule, ai mai văzut o asemenea prezicere?

– Niciuna… atât de bătătoare la ochi, recunoscu Duiker. Dar am văzut suficiente semne ca să simt forța crescândă. Noul an va aduce o răzmeriță.

– Îndrăzneață afirmație, spuse Mallick Rel. Oftă, lăsând să se vadă că îl deranja să stea în picioare. Noua Căpetenie ar face bine să privească reticent astfel de afirmații. Multe sunt profețiile acestui tărâm, la fel ca oamenii, după cum cred eu. Un număr atât de mare reduce veridicitatea fiecărei profeții. După cucerirea malazană, revolta a fost promisă în fiecare an în Cele Șapte Orașe. Și ce s-a întâmplat? Nimic.

– Preotul are motive ascunse, spuse Sormo.

Duiker descoperi că își reținuse respirația.

Fața rotundă și transpirată a lui Mallick Rel se albi.

– Toți oamenii au motive ascunse, spuse Coltaine, ca și cum ar fi respins spusele vrăjitorului său. Am auzit cuvinte de avertizare și altele recomandând precauție. O cumpănire înțeleaptă. Iată ce spun eu. Magul care abia așteaptă să se rezeme de peretele de piatră mă socotește o viperă în patul său. Teama lui față de mine vorbește în numele fiecărui soldat din Armata a 7-a. Schimonosindu-se, Căpetenia scuipă pe podea. Nu-mi pasă ce sentimente au față de mine. Dacă îmi ascultă ordinele, la rândul meu, și eu îi voi sluji. Dacă nu, le voi smulge inimile din piept. Mi-ai auzit vorbele, magule?

Kulp se încruntă.

– Le-am auzit.

– Eu sunt aici ca să transmit comenzile Marii Căpetenii Pormqual… se auzi glasul strident al lui Rallick.

– Înainte sau după ceremonia de bun venit pentru Marea Căpetenie?

În ciuda hohotului de râs al lui Bult, Duiker regretă cele spuse chiar în timp ce le rostea.

Drept răspuns, Mallick Rel se îndreptă de spate.

– Marea Căpetenie Pormqual salută sosirea Căpeteniei Coltaine în Cele Șapte Orașe și îi dorește numai bine în noua sa funcție. Armata a 7-a rămâne una dintre cele trei armate de bază ale Imperiului Malazan, iar Marea Căpetenie este încredințată că istoria lăudabilă a acestora va fi onorată de Căpetenia Coltaine.

– Nu dau doi bani pe reputația lor, spuse Coltaine. Vor fi judecați potrivit acțiunilor lor. Continuă.

Tremurând, Rel urmă.

– Marea Căpetenie Pormqual mi-a cerut să-i transmit ordinele Marii Căpetenii Coltaine. Amiralul Nok va pleca din portul Hissar și se va îndrepta spre Aren imediat ce navele sale vor primi provizii. Marea Căpetenie Coltaine trebuie să înceapă

pregătirile pentru marșul spre Cele Șapte Orașe… spre Aren. Dorința Marii Căpetenii este să inspecteze Armata a 7-a înainte de staționarea ei definitivă. Preotul scoase un pergament rulat de sub robă și îl puse pe masă. Acestea sunt ordinele date de Marea Căpetenie.

Pe fața lui Coltaine apăru o expresie de dezgust. Își încrucișă brațele la piept și se întoarse în mod deliberat cu spatele spre Mallick Rel.

Bult râse fără umor.

– Marea Căpetenie vrea să inspecteze armata. Poate că Marea Căpetenie are un Mare Mag drept sfetnic, poate chiar și o Mână a Ghearei, nu? Dacă dorește să inspecteze trupele lui Coltaine poate veni aici prin Coridor. Căpetenia nu intenționează să străbată patru sute de leghe în marș, pentru ca Pormqual să se încrunte văzând praful de pe bocancii soldaților. Asta ar lăsa provinciile de răsărit ale Celor Șapte Orașe fără armata de ocupație. În această perioadă de nemulțumiri, o asemenea acțiune ar fi considerată o retragere, mai ales dacă e însoțită și de plecarea Flotei Sahul. Acest tărâm nu poate fi guvernat din spatele zidurilor orașului Aren.

– Sfidați ordinele Marii Căpetenii? întrebă Rel în șoaptă, iar ochii îi sticliră ca niște diamante însângerate spre spinarea lată a lui Coltaine.

Căpetenia se răsuci.

– Eu recomand o modificare a acelor ordine, spuse el, și voi aștepta răspuns.

– Îți voi da eu răspunsul, spuse preotul cu glas hârâit.

Coltaine pufni.

– Tu? spuse Bult. Ești preot, nu soldat, și nici guvernator. Nici măcar nu ești recunoscut ca membru al Înaltului Comandament.

Privirea furioasă a lui Rel trecu de la Căpetenie la veteran.

– Nu sunt? Chiar așa…

– Nici de Împărăteasa Laseen, interveni Bult. Ea nu știe nimic despre tine, preotule, în afară de ce a aflat din rapoartele Marii Căpetenii. Trebuie să

înțelegi că Împărăteasa nu le acordă putere oamenilor pe care nu îi cunoaște. Marea Căpetenie Pormqual te-a folosit drept mesager și așa te va trata și Căpetenia Coltaine. Nu dai ordine nimănui. Nici lui Coltaine, nici mie, nici măcar vreunui amărât de bucătar de la popota Armatei a 7-a.

– Voi transmite aceste cuvinte și sentimente Marii Căpetenii.

– Nici nu mă îndoiesc. Acum poți pleca.

Rel rămase cu gura căscată.

– Să plec?

– Am terminat cu tine. Pleacă.

Ceilalți îl urmăriră în tăcere părăsind încăperea.

Imediat ce se închiseră ușile în urma lui Rel, Duiker se întoarse către Coltaine.

– S-ar putea să nu fi procedat înțelept, Căpetenie.

Ochii lui Coltaine păreau adormiți.

– Bult a vorbit, nu eu.

Duiker se uită spre veteran. Wickanul plin de cicatrice rânjea.

– Spune-mi câte ceva despre Pormqual, îl invită Coltaine. L-ai cunoscut?

Istoricul se întoarse din nou către Căpetenie.

– L-am cunoscut.

– Guvernează cu pricepere?

– Din câte am putut vedea, spuse Duiker, nu guvernează defel. Cele mai multe edicte sunt date de omul pe care tu – adică Bult – tocmai l-ai îndepărtat din acest consiliu. Există o sumedenie de alți oameni în culise, cei mai mulți negustori bogați cu sânge nobil. Ei se fac în primul rând răspunzători de reducerea taxelor vamale la bunurile importate, și de creșterea corespunzătoare a taxelor locale pentru mărfurile produse aici și pentru exporturi – cu scutiri, desigur, pentru exporturile de care se ocupă ei înșiși. Ocupația imperială este gestionată de negustorii malazani, o situație care nu s-a schimbat de acum patru ani, când Pormqual a primit funcția de Mare Căpetenie.

– Cine a fost Mare Căpetenie înaintea lui?

– Cartheron Crust, care s-a înecat într-o noapte în portul Aren.

Kulp pufni.

– Crust putea înota și beat, chiar dacă era uragan pe mare, dar s-a înecat ca și fratele lui, Urko. Nu s-a găsit cadavrul niciunuia dintre ei. Bineînțeles.

– Și asta ce înseamnă?

Kulp îi surâse lui Bulk, dar nu spuse nimic.

– Crust și Urko au fost oamenii Împăratului, explică Duiker. Se pare că au împărtășit aceeași soartă cu mai toți camarazii lui Kellanved, inclusiv Toc-cel-Bătrân și Ameron. Nici cadavrele lor nu au fost găsite. Duiker ridică din umeri. Asta e istorie veche deja. De fapt, istorie interzisă.

– Presupui că au fost asasinați din porunca lui Laseen, spuse Bult, dezgolindu-și dinții neregulați. Dar imaginează-ți situația în care cei mai capabili comandanți ai Împărătesei au… dispărut, pur și simplu. Lăsând-o izolată, disperată să găsească oameni buni. Istoricule, uiți că înainte de a deveni Împărăteasă, Laseen a fost foarte apropiată de Crust, Urko, Ameron, Dassem și alții. Închipuie-ți că acum e singură, simțindu-se abandonată și rănită.

– Și uciderea de către ea a celorlalți apropiați – Kellanved și Dancer – nu a fost ceva despre care să-și închipuie că va afecta prietenia ei cu acei comandanți?

Conștient de amărăciunea din propria voce, Duiker clătină din cap. *Ei mi-au fost și mie camarazi.*

– Unele erori de apreciere nu mai pot fi îndreptate, spuse Bult. Împăratul și Dancer au fost cuceritori capabili, dar au fost la fel de buni cârmuitori?

– Nu vom afla niciodată, spuse Duiker.

Oftatul Wickanului păru mai curând un grohăit.

– Nu, dar dacă a existat vreo persoană apropiată tronului, care să poată anticipa ce se va întâmpla, aceea a fost Laseen.

Coltaine scuipă din nou pe podea.

– Asta e tot ce putem spune despre chestiunea asta, istoricule. Notează-ți cuvintele rostite aici, dacă

nu cumva ți se par că sunt prea acre.

Aruncă o privire spre Sormo E'nath, care tăcea și, încruntat, îl măsură pe vrăjitorul său.

– Chiar dacă aceste vorbe mi-ar rămâne în gât, tot le-aș consemna, îi răspunse Duiker. Dacă aș proceda altfel, nu m-aș mai putea considera istoric.

– Prea bine. Căpetenia rămase cu ochii asupra lui Sormo E'nath. Spune-mi, istoricule, cu ce îl are la mână Mallick Rel pe Pormqual?

– Și eu aș vrea să aflu asta, Căpetenie.

– Descoperă.

– Îmi ceri să devin spion.

Coltaine se întoarse spre el și îi surâse vag.

– Dar în cortul negustorilor ce erai, Duiker?

Acesta făcu o grimasă.

– Ar trebui să plec la Aren. Nu cred că Mallick Rel mi-ar mai îngădui să particip la consiliile interne. Mai ales că am asistat la umilirea lui de aici. De fapt, sunt convins că deja mă socotește un dușman, iar de obicei inamicii lui dispar.

– Eu nu voi dispărea, spuse Coltaine. Se apropie, întinse mâna și îl prinse pe istoric de umăr. Îl vom ignora pe Mallick Rel. Vei face parte din personalul meu.

– Cum poruncești, Căpetenie, spuse Duiker.

– Am încheiat consiliul. Coltaine se întoarse către vrăjitorul său. Sormo, îmi vei povesti mai târziu aventura ta de azi-dimineață.

Vrăjitorul făcu o plecăciune.

Duiker își luă mantia și, urmat de Kulp, părăsi sala. După ce ușile se închiseră, istoricul îl prinse de mânecă pe mag.

– Vreau să discutăm ceva. Între patru ochi.

– Așa gândeam și eu, îi răspunse Kulp.

Găsiră o încăpere plină cu mobilier stricat, însă unde nu se afla nimeni. Kulp închise ușa și o încuie, apoi se întoarse spre Duiker. În ochi i se citea furia.

– Nu e nicidecum om – e un animal, și vede lucrurile ca un animal. Iar Bult – Bult citește perfect orice mârâit și zbârlire a stăpânului său și exprimă

asta în cuvinte – n-am mai pomenit un Wickan atât de vorbăreț ca acel bătrân desfigurat.

– Evident, spuse Duiker sec, Coltaine are multe de zis.

– Cred și acum că preotul lui Mael plănuiește să se răzbune.

– Da. Dar ceea ce m-a cutremurat a fost felul în care Bult a apărat-o pe Împărăteasă.

– Și ești de acord cu argumentele lui?

Duiker oftă.

– Că ea regretă ce a făcut și că acum simte pe deplin singurătatea pe care o aduce puterea? Posibil. Interesant, dar asta nu mai are de mult importanță.

– Crezi că Laseen a făcut mărturisiri față de acești sălbatici Wickan?

– Coltaine a fost chemat în audiență de Împărăteasă și cred că, indiferent de cât de apropiat ar fi Bult de stăpânul lui, ceea ce s-a discutat în apartamentul privat al lui Laseen a rămas secret. Istoricul ridică din umeri. Au fost pregătiți pentru ceea ce va spune Mallick Rel, acest lucru e cât se poate de limpede. Și tu, Kulp, ce părere ai de acel tânăr vrăjitor?

– Tânăr? Magul se încruntă. *Băiatul* acela are aura unui bătrân din vechime. L-am mirosit la ritualul de băut sânge de iapă, iar ritualul marchează Timpul de Fier pentru un vrăjitor – ultimii ani de viață, cea mai mare înflorire a puterii lui. L-ai văzut? A lansat o săgeată împotriva preotului, apoi a rămas tăcut, urmărindu-i efectul.

– Și totuși, tu ai susținut că era o minciună.

– Nu e nevoie să-i sugerez lui Sormo cât de fin mi-e mirosul, și voi continua să îl tratez ca și cum ar fi un băiețel, un impostor. Dacă am noroc, mă va ignora.

Duiker ezită. Aerul din încăpere era stătut, și când inspiră simți gust de praf.

– Kulp, spuse el într-un târziu.

– Da, istoricule, ce vrei de la mine?

– Nu are nicio legătură cu Coltaine sau cu Mallick Rel sau cu Sormo E'nath. Îți cer sprijinul.

– În ce problemă?
– Vreau eliberarea unui deținut.
Magul își înălță nasul cafeniu.
– Dintr-o temniță din Hissar. Istoricule, nu am nicio legătură cu Garda Hissar…
– Nu, nu în închisoarea din acest oraș. E vorba de un prizonier al Imperiului.
– Și unde este închis?
– A fost vândut ca sclav, Kulp. Se află la minele Otataral.
Magul făcu ochii mari.
– Pe răsuflarea lui Hood, Duiker, ceri ajutorul unui *mag?* Îți închipui că m-aș apropia de bunăvoie de acele mine? Otataral distruge vrăjitoria, îi face pe magi să înnebunească…
– Doar să ajungi în largul coastei cu o barcă pescărească, îl întrerupse Duiker. Îți promit că așa va fi, Kulp.
– Ca să iau deținutul, și după aceea ce fac? Vâslesc nebunește având pe urmele mele o galeră de război Dosii?
Duiker surâse.
– Cam așa ceva.
Kulp examină dezordinea din încăpere, de parcă nu ar fi observat-o până atunci.
– A cui a fost camera asta?
– Biroul Căpeteniei Torlom, îi răspunse Duiker. Unde a găsit-o asasinul Dryjhnii în acea noapte.
Kulp dădu încet din cap.
– Și noi am preferat ca acest lucru să fie considerat un accident?
– Eu așa sper.
– Și eu, istoricule.
– Mă vei ajuta?
– Deținutul ăsta… cine e?
– Heboric Mână-Ușoară.
Kulp dădu iar încet din cap.
– Duiker, lasă-mi un răgaz de gândire.
– Îmi dai voie să întreb ce te face să ceri așa ceva?
Kulp se încruntă.

– Gândul la un alt istoric trădător care e liber, ce altceva?

Orașul Sfânt Ehrlitan era construit din piatră albă, înălțându-se din port și înconjurând și cuprinzând un deal mare, având culmea plată, cunoscut sub numele de Jen'rahb. Se credea că acolo era îngropat unul dintre cele mai vechi orașe din lume, și că în dărâmăturile compactate aștepta Tronul celor Șapte Protectori, despre care legenda spunea că nu era nicidecum un tron, ci o încăpere care găzduia un inel alcătuit din șapte podiumuri, fiecare sfințit de unul dintre Ascendenții care întemeiase ulterior Cele Șapte Orașe. Ehrlitan avea o mie de ani vechime, dar se socotea că Jen'rahb, orașul antic, acum un deal din piatră sfărâmată, era de nouă ori mai vechi.

Un Falah'd de Ehrlitan de pe vremuri începuse o construcție mare și ambițioasă pe culmea plată a Jen'rahb, pentru a onora orașul îngropat sub străzi. S-au deschis cariere de-a lungul coastei, au fost decupate coaste întregi de dealuri, iar blocurile de marmură albă, fiecare de câte zece tone, au fost șlefuite și transportate cu corăbii spre portul Ehrlitan, apoi târâte prin cartierele de jos spre rampele care duceau spre culmea dealului. Templele, domeniile, grădinile, domurile, turnurile și palatul lui Falah'd s-au înălțat pe Jen'rahb ca pietrele prețioase de pe o coroană virgină.

La trei ani după ce și ultimul bloc de marmură a fost pus la locul lui, orașul antic îngropat… s-a scuturat. Arcadele subterane s-au surpat sub greutatea imensă a Coroanei lui Falah'd, zidurile s-au prăbușit, pietrele de fundații au alunecat în lateral, ajungând pe străzile pline de praf gros. În subterane, praful s-a comportat precum apa, gonind în josul străzilor și al aleilor, pătrunzând pe uși deschise, pe sub podele – totul, nevăzut în întunericul deplin al Jen'rahb. La suprafață, când zorile au răsărit ca să marcheze aniversarea domniei lui Falah'd, Coroana s-a lăsat, turnurile s-au înclinat, domurile au crăpat scoțând nori de praf de marmură, iar palatul s-a

scufundat inegal, în unele locuri doar un metru, doi, dar în altele cu douăzeci de lungimi de braț, căzând în fluviile vii de praf.

Observatorii din Orașul de Jos au descris evenimentul. Era ca și cum o uriașă mână invizibilă ar fi tras Coroana în jos, strângând degetele pentru a aduna fiecare clădire în căușul ei, zdrobindu-le în timp ce le-a îngropat în deal. În zilele următoare, norul de praf care s-a ridicat a transformat soarele într-un disc arămiu.

În acea zi au murit peste treizeci de mii de oameni, inclusiv Falah'd, iar dintre cele trei mii de persoane care locuiau și munceau în palat, doar una a supraviețuit: un tânăr ajutor de bucătar, care a fost convins că pocalul pe care l-a scăpat cu un moment înainte de cutremur pricinuise acea catastrofă. Înnebunit de sentimentul vinovăției, el se înjunghiase în inimă în Rondul Merykra din Orașul de Jos, iar sângele lui udase pietrele de pavaj pe care stătea acum Fiddler.

Cu ochii albaștri mijiți, genistul urmărea câțiva soldați din Săbiile Roșii călărind prin mulțimea care fugea din calea lor, îndreptându-se către cealaltă parte a rondului.

Înveșmântat într-o robă de pânză subțire, albită, cu gluga trasă pe cap, după portul membrilor tribului Gral, stătea nemișcat pe piatra sacră de pavaj, cu inscripția comemorativă pe jumătate ștearsă, întrebându-se dacă bătăile iuți ale inimii erau îndeajuns de puternice pentru a fi auzite de mulțimea care se foia agitată în jurul lui. Se blestemă în gând pentru că riscase să se aventureze în orașul antic, apoi îl blestemă pe Kalam pentru că amânase plecarea ca să ia legătura cu unul dintre vechii lui agenți din oraș.

– *Mezla'ebdin!* șuieră vocea cuiva aflat aproape de el.

Câini de malazani era o traducere destul de exactă. Cei din Săbiile Roșii erau născuți în Cele Șapte Orașe, însă juraseră credință absolută față de Împărăteasă. Puținii pragmatici – chiar dacă în acele

momente nedoriți – într-o țară de visători fanatici, Săbiile Roșii tocmai declanșaseră represiuni independente împotriva susținătorilor lui Dryjhna în modul lor tipic: cu tăișul sabiei și cu ascuțișul suliței.

Pe pietrele albite ale rondului, printre coșuri împrăștiate, mormane de îmbrăcăminte și hrană, zăceau șase victime. Două fetițe stăteau ghemuite alături de cadavrul unei femei aflate în apropierea unei fântâni secate. Picături de sânge decorau zidurile. De la câteva străzi depărtare răsunau alarmele Gărzii Ehrlitan, întrucât Căpetenia orașului tocmai fusese informat că Săbiile Roșii îi sfidau încă o dată domnia ineptă.

Călăreții sălbatici își continuară acțiunea spontană, măcelărindu-i fără discriminare pe cei întâlniți pe bulevardul care pleca dinspre rond și curând dispărură. Cerșetorii și hoții se năpustiră asupra cadavrelor de pe jos, chiar dacă în jur se mai auzeau vaiete. Un pește cocoșat luă cele două fetițe și, șontâcăind, se făcu nevăzut pe o alee.

Cu câteva minute mai devreme, când pătrunsese în rond și se aflase în calea unui soldat din Săbiile Roșii, Fiddler fusese cât pe ce să se trezească cu țeasta crăpată. Experiența lui de soldat îl făcu să se arunce prin fața calului, silind războinicul să își rotească sabia spre partea în care avea scutul și o aplecare pe sub lama șuierătoare a sabiei îl scosese din calea tăișului. Soldatul nu se obosise să pornească în urmărirea lui, ci se răsucise și retezase capul următorului cetățean nefericit, o femeie care încerca disperată să-și îndepărteze cei doi copii din calea calului.

Fiddler se scutură și rosti un blestem tăcut. Făcându-și loc prin mulțimea agitată, se îndreptă spre aleea pe care o luase peștele. Clădirile înalte, lipite una de alta, de pe ambele părți ale aleii învăluiau pasajul îngust în umbră. Mâncare stricată și o mortăciune umpleau aerul cu o duhoare insuportabilă. Cât înaintă nu văzu pe nimeni. Ajunse la o alee laterală între două ziduri înalte, suficient de lată cât să treacă un catâr, pe care stratul de frunze de

palmier era gros până la pulpe. Dincolo de fiecare zid înalt era câte o grădină, iar palmierii își împreunau coroanele, formând din frunziș un soi de acoperiș care ajungea la aproape șase metri. La treizeci de pași depărtare pe acel pasaj, Fiddler ajunse la o fundătură, iar acolo, peștele, ținând-o pe fetița mai mică țintuită la pământ cu genunchiul apăsat pe piept și pe cealaltă strivită de perete, îi umbla prin pantalonași.

Auzind foșnetul scos de frunzele strivite de pașii lui Fiddler, proxenetul se întoarse. Cu pielea albă a unui Skrae, își arătă dinții înnegriți într-un zâmbet de cunoscător.

– Gral, e a ta pentru jumătate de jakata, după ce îi sparg pielea. Cealaltă te costă mai mult pentru că e mai tânără.

Fiddler se apropie de individ.

– Eu cumpăr, spuse el. Le fac soții. Doi jakata.

Peștele pufni disprețuitor.

– Fac de două ori mai mult într-o săptămână. Șaisprezece jakata.

Fiddler își scoase pumnalul lung de Gral pe care îl cumpărase cu o oră înainte și îi lipi lama de gâtul peștelui.

– Doi jakata și îndurarea mea, simharal.

– S-a făcut, Gral, scrâșni proxenetul, rămas cu ochii măriți de spaimă. S-a făcut, pe numele lui Hood!

Fiddler scoase două monede de la centură și le aruncă în frunze. Apoi se retrase.

– Le iau chiar acum.

Simharal căzu în genunchi și se apucă să scotocească prin frunzele uscate.

– Ia-le, Gral, ia-le.

Fiddler mârâi ceva, își vârî cuțitul în teacă și luă fetițele în brațe. Întorcându-i spatele peștelui, ieși pe alee. Probabilitatea ca omul să încerce vreo mârșăvie era practic inexistentă. Membrii tribului Gral se doreau deseori jigniți ca să aibă motiv pentru activitatea lor preferată: răzbunarea. Și se știa că era imposibil să te furișezi până în spatele unui Gral, așa

că nimeni nu încerca așa ceva. Cu toate acestea, Fiddler se arătă recunoscător că exista acel covor foșnitor de frunze între el și pește.

Ieși din alee. Încă încremenite de șoc, fetițele atârnau ca niște păpuși în brațele lui. Fiddler aruncă o privire spre fața celei mai mari. Având nouă, probabil zece ani, ea se uită la el cu ochi mari, negri.

– Acum sunteți în siguranță, spuse el. Dacă vă las jos, puteți merge? Îmi arătați unde locuiți?

După o pauză, fata dădu din cap.

Ajunseră pe unul dintre drumurile sinuoase care în Orașul de Jos treceau drept străzi. Fiddler o lăsă jos pe fată, protejând-o pe cealaltă sub braț – aceasta părea să fi adormit. Copila mai mare îl prinse imediat de robă pentru a nu fi măturată de mulțimea care se îmbulzea, apoi începu să-l tragă după ea.

– Acasă? întrebă el.

– Acasă, îi răspunse ea.

Zece minute mai târziu trecură de cartierul comercial și pătrunseră într-o zonă rezidențială mai liniștită, unde casele erau modeste, dar curate. Fata îl conduse către o stradă laterală. Imediat ce pătrunseră pe ea, apărură câțiva copii care strigară și se strânseră în jurul lor. Imediat, trei bărbați înarmați ieșiră în goană pe poarta unei grădini. Ei îl asaltară pe Fiddler cu tulwaruri ridicate, iar copiii se împrăștiară în toate părțile, devenind dintr-odată tăcuți și concentrați.

– Nahal Gral, mârâi Fiddler. Femeia a căzut lovită de o Sabie Roșie. Un simharal a luat fetele. Eu le-am cumpărat. Neatinse. Trei jakata.

– Doi, îl corectă unul dintre bărbați, apoi scuipă pe pietre la picioarele lui Fiddler. L-am găsit pe simharal.

– Doi ca să le cumpăr. Unul pentru că le-am adus până aici. Neatinse. Fiddler le zâmbi hotărât. Preț cinstit, ieftin pentru onoarea unui Gral. Ieftin pentru protecția acordată de Gral.

Din spatele lui Fiddler se auzi vocea unui al patrulea bărbat.

– Plătiți cât cere Gralul, netrebnicilor. Nici o sută de jakata nu ar fi prea mult. Doica și copiii erau

sub protecția voastră, iar voi ați fugit când au apărut Săbiile Roșii. Dacă acest Gral nu ar fi găsit copilele ca să le cumpere, acum ar fi fost pângărite. Dați-i cât cere, și binecuvântați-l pe acest Gral cu favorurile Reginei Viselor, binecuvântați-i pe el și pe membrii familiei lui în veci. Bărbatul ieși încet din spatele lui Fiddler. Purta armură de gardă privată, având insignă de căpitan. Fața lui slabă avea o cicatrice cu un simbol care arăta că era veteran Y'ghatan, iar pe dosul mâinilor se vedeau urmele unor arsuri produse de bombe incendiare. Ochii lui neclintiți se fixară asupra ochilor lui Fiddler.

– Vreau să-ți știu numele de neguțător, Gral, ca să te putem onora în rugăciunile noastre.

Fiddler șovăi, apoi îi spuse căpitanului numele lui adevărat, cel cu care se născuse, cu multă vreme în urmă.

Auzind acestea, omul se încruntă, dar nu făcu niciun comentariu.

Una dintre gărzi se apropie cu monedele în mână. Fiddler i-o întinse pe fetița adormită căpitanului.

– Nu e bine că doarme, spuse el.

Veteranul încărunțit primi copila cu mare grijă.

– Vom pune vraciul casei să se ocupe de ea.

Fiddler aruncă o privire în jur. Era evident că fetele aparțineau unei familii puternice și bogate, însă locuințele pe care le putea vedea erau destul de mici, căminele unor negustori neînsemnați și ale unor artizani.

– Gral, stai la masă cu noi? îl întrebă căpitanul. Bunicul copilelor vrea să te cunoască.

Curios, Fiddler acceptă. Căpitanul îl conduse către o poartă ascunsă în zidul grădinii. Cele trei gărzi porniră înainte ca să o deschidă. Fetița trecu prima.

Ajunseră într-o grădină uimitor de spațioasă, unde aerul era răcoros și umezit de răsuflarea unui pârâu nevăzut care curgea printre tufișurile luxuriante. Coroanele pomilor fructiferi și ale nucilor alcătuiau o boltă deasupra potecii mărginite de pietre.

De cealaltă parte se găsea un zid înalt, construit în întregime din sticlă mată. Pe panourile lui străluceau curcubeie, îmbrobonate de picături de apă și împestrițate cu culori minerale. Fiddler nu mai văzuse atât de multă sticlă într-un singur loc. În zid exista o singură ușă, făcută din pânză albită, întinsă pe un cadru subțire din fier. În fața acesteia stătea un bătrân care purta o robă oranj, șifonată. Culoarea ocru, intensă, a pielii lui era evidențiată de un smoc de păr alb. Fata se grăbi să îl îmbrățișeze pe bătrân. Ochii lui de culoarea ambrei îl țintuiră pe Fiddler.

Genistul se lăsă pe un genunchi.

– Îți cer binecuvântarea, Spirit Umblător, spuse Fiddler cu cel mai aspru accent Gral.

Râsul preotului Tano izbucni ca nisipul purtat de vânt.

– Nu pot binecuvânta ceea ce nu ești, domnule, spuse el încet. Însă te rog să ni te alături, mie și căpitanului Turqa, la o masă intimă. Sper că aceste gărzi vor fi în stare să-și recapete curajul și să poarte de grijă copilelor în grădină. Își lăsă mâna uscată pe fruntea fetei care dormea. Așa se apără Selal. Căpitane, spune-i femeii-vraci că trebuie readusă cu blândețe în lumea aceasta.

Căpitanul îi dădu fata uneia dintre gărzi.

– L-ai auzit pe stăpân. Grăbește-te.

Ambele fete fură duse pe ușa din pânză. Făcând un gest, Spiritul Umblător Tano îi conduse pe Fiddler și pe Turqa pe aceeași ușă, dar mult mai încet.

În camera cu pereți din sticlă se afla o masă scundă din fier, având în jur scaune legate în piele, înalte până la pulpă. Pe masă erau vase cu fructe și bucăți de carne rece, condimentate cu mirodenii. Dopul unei carafe de cristal cu vin gălbui fusese scos pentru ca băutura să intre în contact cu aerul. La baza recipientului, stratul de sedimente era gros de două degete: muguri de flori de deșert și cadavrele unor albine albe. Aroma răcoroasă a vinului se răspândise în toată încăperea.

Ușa interioară era din lemn masiv și încastrată într-un perete de marmură. În micile alcovuri create

în perete se vedeau lumânări ale căror flăcări aveau diferite culori asortate. Reflexiile lor nesigure dansau hipnotic pe sticla peretelui opus.

Preotul se așeză și făcu semn către celelalte scaune.

– Vă rog să vă așezați. Mă surprinde că un spion malazan își pune în pericol acoperirea ca să salveze viața a doi copii Ehrlii. Acum vrei să scoți informații valoroase de la o familie copleșită de recunoștință?

Fiddler își dădu gluga jos și oftă.

– Sunt malazan, recunoscu el. Dar nu sunt spion. M-am deghizat ca să nu fiu descoperit de… malazani.

Bătrânul preot turnă vin și îi întinse genistului o cupă.

– Ești soldat.

– Da.

– Dezertor?

Fiddler se crispă.

– Nu am dorit asta. Împărăteasa a socotit că trebuie să scoată regimentul nostru în afara legii.

Sorbi apoi din vinul dulce, cu aromă florală.

Căpitanul Turqa scoase un șuierat slab.

– Un Arzător de Poduri. Soldat al Stăpânului cu un Braț.

– Ești bine informat, domnule.

Spiritul Umblător Tano făcu un gest către boluri.

– Te rog. Dacă, după atâția ani de război, cauți un loc pașnic, ai făcut o gravă greșeală venind în Cele Șapte Orașe.

– Așa am înțeles, spuse Fiddler, servindu-se cu fructe. Motiv pentru care sper să găsesc o navă care să mă ducă la Quon Tali cât de curând posibil.

– Flota Kansu a părăsit Ehrlitan, spuse căpitanul. Acum, puține nave comerciale mai pornesc în voiaj pe ocean. Taxele mari…

– Și perspectiva bogățiilor care se vor obține dintr-un război civil, zise Fiddler, dând din cap. Așadar, va trebui să merg pe uscat, cel puțin până la Aren.

– Lucru lipsit de înțelepciune, spuse bătrânul preot.

– Știu.

Însă Spiritul Umblător Tano clătina deja din cap.

– Nu doar din cauza războiului ce stă să izbucnească. Pentru a ajunge la Aren, trebuie să traversezi Pan'potsun, ocolind Sfântul Deșert Raraku. Dinspre Raraku va veni vârtejul Apocalipsei. Ba mai mult, se va produce o convergență.

Fiddler se uită printre gene la preot. *Soletaken dhenrabi*.

– Ca în strângerea laolaltă a puterilor Ascendenților?

– Exact.

– Ce le va strânge laolaltă?

– O poartă. Profeția Căii Mâinilor. Soletaken și D'ivers. O poartă care promite… ceva. Sunt atrase ca fluturii de flăcări.

– De ce ar manifesta schimbătorii de formă vreun interes față de o poartă de coridor? Nu sunt chiar o frăție, și nici nu folosesc vrăjitoria, cel puțin, nu în mod sofisticat.

– Surprinzător de profunde cunoștințe pentru un soldat.

Fiddler se încruntă.

– Soldații sunt întotdeauna subestimați, spuse el. Doar nu am petrecut cincisprezece ani purtând războaie imperiale stând cu ochii închiși. Împăratul s-a confruntat și cu Treach, și cu Ryllandaras în apropiere de Li Heng. Am fost acolo.

Spritul Umblător Tano își lăsă capul în jos în semn de scuză.

– Nu am răspunsuri la întrebările tale, spuse el încet. Cred că nici Soletaken, nici D'ivers nu știu pe deplin ce caută. Ca și somonii, care se întorc în apele unde s-au născut, ei acționează din instinct, dintr-o dorință viscerală și dintr-o promisiune abia percepută. Își împreună mâinile. Nu există unificare între cei care își schimbă forma. Fiecare stă izolat. Această Cale a Mâinilor – ezită o clipă, apoi urmă –

este probabil un mijloc spre Ascendență – pentru învingător.

Fiddler inspiră încet, tremurat.

– Ascendența înseamnă putere. Puterea înseamnă control. Întâlni ochii roșietici ai preotului. Dacă un schimbător de formă dobândește Ascendența…

– Dominarea celor de un fel cu el, da. Un asemenea eveniment ar avea… repercusiuni. Prietene, în orice caz, tărâmurile pustii nu pot fi socotite niciodată sigure, însă luminile ce vor veni vor transforma Odhan într-o oroare sălbatică, măcar asta știu cu certitudine.

– Îți mulțumesc pentru avertisment.

– Însă asta nu te va opri.

– Îmi pare rău, nu.

– Atunci, îmi revine obligația de a-ți oferi o oarecare protecție în această călătorie. Căpitane, ești amabil?

Veteranul se ridică și plecă.

– Un soldat proscris, spuse preotul după un moment, cine și-ar risca viața întorcându-se în inima Imperiului care l-a condamnat la moarte? Înseamnă că e vorba de ceva important.

Fiddler ridică din umeri.

– Arzătorii de Poduri au rămas în amintirile Celor Șapte Orașe. Un nume blestemat, dar deopotrivă admirat. Ați fost soldați onorabili care ați luptat într-un război dezonorant. S-a spus că regimentul s-a călit în arșița și între stâncile fierbinți ale Deșertului Sfânt Raraku, în urmărirea companiei de vrăjitori a lui Falah'd. Asta este o poveste pe care aș vrea să o ascult cândva, pentru a putea fi transformată în cântec.

Fiddler făcu ochii mari. Vrăjitoria unui Spirit Umblător era cântată, și nu era nevoie de alte ritualuri. Deși dăruită păcii, se spunea că puterea unui cântec Tano era imensă. Genistul se întrebă ce le-ar putea aduce o asemenea creație Arzătorilor de Poduri.

Spiritul Umblător Tano păru să ghicească întrebarea, deoarece zâmbi.

– Un astfel de cântec nu a fost încercat niciodată. Într-un cântec Tano există potențial de Ascendență, dar poate ascende un regiment întreg? Asta e cu adevărat o întrebare care merită răspuns.

Fiddler oftă.

– Dacă aș avea timp, ți-aș spune povestea.

– Nu ar dura decât o clipă.

– Ce vrei să spui?

Bătrânul preot ridică mâna uscată cu degete lungi.

– Dacă mă lași să te ating, ți-aș cunoaște istoria.

Genistul se trase înapoi.

– Vai, oftă Spiritul Umblător Tano, te temi că nu-ți voi păstra secretele cu grijă.

– Mă tem că dacă intri în posesia lor, îți pui în primejdie viața. Și nu toate amintirile mele sunt onorabile.

Bătrânul își lăsă capul pe spate și râse.

– Prietene, dacă ar fi toate onorabile, ai merita mai mult decât mine să porți roba aceasta. În acest caz, iartă-mi îndrăzneala nemăsurată.

Căpitanul Turqa se întoarse aducând un mic sipet din lemn ce căpătase patina vremii și avea culoarea nisipului. Îl așeză pe masă în fața stăpânului său, care ridică ușor capacul și băgă mâna înăuntru.

– Raraku a fost cândva o mare, spuse Tano. Scoase din sipet o cochilie albă, arsă de soare. Astfel de rămășițe pot fi descoperite în Deșertul Sfânt, cu condiția să știi unde se aflau țărmurile în vechime. În plus față de cântecul amintirii care se află în ea, despre acea mare interioară, s-au născut alte cântece. Ridică privirea și ochii li se întâlniră. Propriile mele cântece de putere. Te rog să accepți acest dar, din recunoștință că ai salvat viața și onoarea nepoatelor mele.

Fiddler se înclină în timp ce bătrânul preot depuse cochilia în mâinile lui.

– Îți mulțumesc, Spirit Umblător Tano. Darul tău oferă, așadar, protecție?

– Într-un fel, spuse preotul zâmbind. După un moment, se ridică de pe scaun. Nu te vom mai reține, Arzător de Poduri.

Fiddler se ridică imediat.

– Căpitanul Turqa te va conduce. Se apropie și își lăsă o mână pe umărul lui Fiddler. Spiritul Umblător Kimloc îți mulțumește.

Ținând cochilia în mâini, genistul fu condus afară. În grădină, aerul răcorit de apă mângâie sudoarea de pe fruntea lui Fiddler.

– Kimloc, murmură el aproape inaudibil.

Aflat alături de el, Turqa își drese glasul.

– Ești primul lui oaspete după unsprezece ani. Înțelegi onoarea ce ți s-a făcut, Arzătorule de Poduri?

– Bineînțeles, spuse Fiddler sec, doar își prețuiește nepoatele. Unsprezece ani, spui? Înseamnă că ultimul lui oaspete a fost…

– Marea căpetenie Dujek-un-Braț, din Imperiul Malazan.

– Pentru a negocia capitularea pașnică a Karakarang, Orașul Sfânt al cultului Tano. Kimloc a susținut că putea distruge armatele malazane. Însă a capitulat, iar acum numele lui a devenit legendar pentru amenințări deșarte.

Turqa pufni.

– A deschis porțile orașului deoarece prețuia viața mai presus de orice alt lucru. A cântărit puterea Imperiului vostru și a înțeles că pentru voi moartea a mii de oameni nu însemna nimic. Malaz a obținut ce a dorit, și a vrut Karakarang.

Fiddler făcu o grimasă. Cu un sarcasm apăsat, spuse.

– Iar dacă asta ar fi însemnat aducerea T'lan Imass în Orașul Sfânt – ca să facă ce au făcut la Aren – atunci am fi făcut exact asta. Nu cred că vrăjile lui Kimloc ar fi putut să îi respingă pe T'lan Imass.

Rămaseră în fața porții. Turqa o deschise și-l privi pe Fiddler cu durere în ochi.

– Așa cum a făcut Kimloc, spuse el. Măcelul de la Aren a dezvăluit demența Imperiului…

– Ce s-a întâmplat în timpul Rebeliunii de la Aren a fost o greșeală, spuse Fiddler. Nimeni nu le-a dat vreun ordin T'lan Imass.

Drept răspuns, Turqa zâmbi amar și făcu semn către stradă.

– Mergi în pace, Arzătorule de Poduri.

Iritat, Fiddler plecă.

Moby schelălăi de încântare și se lansă de-a latul încăperii înguste, ciocnindu-se de pieptul lui Fiddler într-un vălmășag de fluturări frenetice din aripi, după care se agăță cu membrele de el. Înjurând și respingând maimuța, care încerca o îmbrățișare care îi sfărâma gâtul, genistul trecu peste prag și închise ușa în urma lui.

– Începusem să mă îngrijorez, bubui glasul lui Kalam, aflat în capătul celălalt al camerei, unde era aproape întuneric.

– M-am rătăcit, spuse Fiddler.

– Ai avut necazuri?

El ridică din umeri și își scoase mantia, scoțând la vedere cămașa legată cu șireturi din piele care îi acoperea armura.

– Unde sunt ceilalți?

– În grădină, îi răspunse Kalam cu ironie.

În drum spre ușă, Fiddler se opri lângă sacul de spate. Se ghemui și puse cochilia Tano înăuntru, vârând-o într-o cămașă de schimb.

Kalam îi turnă o cană de vin cu apă, iar după ce genistul i se alătură la masa mică, și-o umplu din nou pe a lui.

– Ei, bine?

– O nenorocire în coajă de ou, spuse Fiddler, bând cu sete, după care continuă. Zidurile sunt pline de simboluri. Cred că în cel mult o săptămână, străzile se vor înroși de sânge.

– Avem cai, catâri și provizii. La vremea aceea, o să ne apropiem de Odhan. Acolo vom fi mai în siguranță.

Fiddler se uită la camaradul lui. Fața întunecată ca de urs a lui Kalam lucea în lumina slabă ce venea

dinspre fereastra acoperită cu pânză. Pe tăblia ciobită a mesei, chiar în fața asasinului, se odihneau două pumnale și, alături de ele, o gresie de ascuțit.

– Poate da. Poate nu.

– Mâinile de pe ziduri?

Fiddler scoase un mormăit.

– Deci le-ai observat.

– Simboluri ale insurecției, locuri de întâlnire anunțate, chemări la ritualuri Dryjhna – le pot înțelege la fel de bine ca orice alt localnic. Însă amprentele acelea de mâini reprezintă cu totul altceva. Kalam se aplecă în față, luând câte un pumnal în fiecare mână. Ele par să sugereze o direcție. Spre sud.

– Pan'potsun Odhan, spuse Fiddler. Este o convergență.

Asasinul rămase nemișcat, cu ochii întunecați ațintiți spre lamele încrucișate în fața lui.

– Încă nu am auzit de așa ceva.

– Asta crede Kimloc.

– Kimloc! exclamă Kalam și blestemă. E în oraș?

– Așa se spune.

Fiddler mai luă o gură de vin. Dacă i-ar spune asasinului prin ce aventură trecuse – și despre întâlnirea cu Spiritul Umblător – l-ar trimite pe Kalam prin ușă. *Și pe Kimloc la Porțile lui Hood. Kimloc, familia și gărzile lui. Pe toți. Kimloc, încă un dar pe care ți-l fac… tăcerea mea.*

De pe hol răzbătu zgomot de pași și, după o clipă, Crokus intră în cameră.

– Aici e la fel de întuneric ca într-o peșteră, se plânse el.

– Unde e Apsalar? întrebă Fiddler.

– În grădină – unde să fie? răspunse răstit hoțul Daru.

Genistul se înmuie. Urmele vechii lui neliniști nu-i dădeau pace. *Când dispărea, trebuia să te aștepți la necazuri. Când dispărea, trebuia să-ți păzești spatele.* Încă îi era greu să accepte că fata nu mai era ce fusese. *Pe de altă parte, dacă Patronul*

Asasinilor ar dori să o mai posede o dată, primul avertisment pe care l-am avea ar fi un tăiș de pumnal care să ne taie beregata. Oftând, își încordă mușchii gâtului.

Crokus târî un scaun lângă masă, se lăsă pe el și întinse mâna după cana cu vin.

– Ne-am săturat de atâta așteptare, spuse el. Dacă trebuie să traversăm tărâmul ăsta blestemat, să o facem. Dincolo de gardul grădinii e un morman de gunoaie care putrezesc și înfundă canalizarea. Și colcăie de șobolani. Aerul e încins și geme de muște, și abia dacă mai poți respira. O să ne îmbolnăvim de ciumă dacă mai rămânem aici multă vreme.

– Să sperăm că o să iei limbă albastră [2], spuse Kalam.

– Aia ce mai e?

– Ți se umflă limba și devine albăstruie, îi explică Fiddler.

– Și de ce-mi dorești asta?

– Pentru că n-o să mai poți vorbi.

În timp ce Kalam se îndrepta spre Jen'rahb, stelele sclipeau pe cer, iar luna încă nu răsărise. Vechile rampe urcau spre culmea dealului ca niște trepte pentru giganți, cu porțiuni lipsă în locurile de unde blocurile fasonate cu dalta fuseseră scoase pentru a fi folosite în alte părți ale Ehrlitanului. Golurile fuseseră ocupate de tufișuri încâlcite, cu rădăcini lungi și rezistente, ancorate adânc în solul pantei.

Mergând ghemuit pentru a nu i se vedea silueta profilată pe cer în cazul în care cineva aflat pe străzi ar fi aruncat o privire spre deal, asasinul pășea cu agilitate peste dărâmături. Orașul era tăcut, iar acea liniște nu era firească. Cei câțiva soldați malazani care patrulau se treziseră practic singuri, ca și cum ar fi avut misiunea de a păzi o necropolă, bântuită de fantome și nimic altceva. Mergând pe alei, neliniștea îi făcuse să discute cu voce tare, astfel încât Kalam reușise să evite patrulele fără niciun efort.

Ajunse pe creastă și se strecură printre două blocuri mari din calcar care făcuseră cândva parte din zidul exterior. Se opri o clipă și inspiră adânc aerul încărcat de praf al nopții, apoi coborî privirea spre străzile din Ehrlitan. Turnul fortificat al Căpeteniei, care găzduise cândva Falah'd-ul Sfânt al orașului, se înălța întunecat și diform deasupra unui complex bine iluminat, ca un pumn strâns ce se ridica dintr-un strat de cărbuni. Cu toate acestea, în interiorul edificiului din piatră, guvernatorul Imperiului Malazan stătea ascuns, astupându-și urechile pentru a nu auzi avertismentele fierbinți ale Săbiilor Roșii și ale spionilor și simpatizanților malazani care încă nu fuseseră izgoniți ori asasinați. Întregul regiment de ocupație era consemnat în cazărmile Turnului, fiind convocați din forturile periferice, plasate strategic în jurul Ehrlitanului. Turnul nu putea găzdui un număr atât de mare de oameni – puțul de apă era deja secat, cu apă rea, iar soldații dormeau pe dalele de piatră ale zidului de apărare, sub cerul liber. În port, două trireme Falari antice erau ancorate în dreptul digului malazan cu dane, iar o companie de pușcași cu efectiv incomplet apăra Docurile Imperiale. Malazanii erau sub asediu, deși nicio mână nu se ridicase împotriva lor.

Kalam se afla în situația în care fidelitatea lui era împărțită. Prin naștere, aparținea celor ocupați, însă alesese să lupte sub drapelul Imperiului. Luptase pentru Împăratul Kellanved. *La fel ca Dassem Ultor, Whiskeyjack și Dujek-un-Braț. Dar nu și Laseen. Trădarea retezase demult acele legături.* Împăratul ar fi smuls de la prima bătaie inima acelei rebeliuni. O baie de sânge scurtă, dar nemiloasă, urmată de o pace îndelungată. Însă Laseen lăsase vechile răni să se infecteze, iar ceea ce avea să urmeze avea să-l amuțească până și pe Hood.

Kalam întoarse spatele crestei dealului. Peisajul din fața lui îi înfățișa un labirint răscolit, alcătuit din blocuri sfărâmate din calcar, surpături și tufișuri încâlcite. Nori de insecte pluteau pe deasupra bălților întunecate. Printre ele țâșneau lilieci și rhizani.

Aproape de centru se ridicau primele trei niveluri ale unui turn, înclinat, expunând rădăcinile șerpuitoare ce coborau dintr-un copac răsucit de secetă, aflat în vârful lui. La baza turnului se căsca larg golul unei uși.

Kalam o examină câtva timp, apoi, într-un târziu, se apropie de ea. Era la zece pași de deschizătură când văzu un licăr de lumină răzbătând dinăuntru. Asasinul scoase un pumnal, lovi încet cu mânerul într-un bloc de piatră, apoi înaintă spre ușă. O voce venind dinăuntru îl făcu să se oprească.

– Nu te apropia, Kalam Mekhar.

Kalam scuipă zgomotos.

– Mebra, crezi că nu ți-am recunoscut vocea? Un rhizan ticălos ca tine nu se îndepărtează niciodată de cuibul lui, de aceea mi-a fost atât de ușor să te găsesc, dar și mai ușor mi-a fost să te urmăresc până aici.

– Am ceva important de făcut, mârâi Mebra. De ce te-ai întors? Și ce vrei de la mine? Am avut datorii față de Arzătorii de Poduri, dar ele s-au stins.

– Ai o datorie față de mine, spuse Kalam.

– Iar când mă va găsi următorul câine malazan care poartă semnul unui pod arzând, și el va putea susține că am o datorie față de el? Și următorul, și tot așa? A, nu, Kalam…

Asasinul ajunse la ușă înainte ca Mebra să-și dea seama, se azvârli în beznă, și cu o mână care nu greși îl prinse de gât pe spion. Ridicat în aer de Kalam și azvârlit de perete, omul scoase un țipăt ascuțit. Asasinul îl țintui acolo și îi puse vârful pumnalului în adâncitura de deasupra sternului. Un obiect pe care spionul îl ținuse strâns la piept alunecă printre ei și căzu cu un bufnet la picioarele lor. Kalam nu îi acordă nicio atenție, continuând să-l privească pe Mebra.

– Datoria, spuse el.

– Mebra e un om onorabil, spuse spionul pe nerăsuflate. Își plătește toate datoriile! O plătește și pe cea față de tine.

Kalam rânji.

– Ar fi bine ca mâna pe care ai dus-o la pumnal să rămână acolo, Mebra. Știu ce plănuiești. Văd asta în ochii tăi. Acum privește-mă cu atenție. Ce vezi?

Mebra începu să respire precipitat. Broboane de sudoare îi apărură pe frunte.

– Îndurare, spuse el.

Kalam ridică din sprâncene.

– Ai interpretat greșit, și asta îți va fi fatal.

– Ba nu, nu! Îți cer îndurare, Kalam! În ochii tăi văd doar moarte! Moartea lui Mebra! Îți voi plăti datoria, prietene. Știu multe, tot ce trebuie să știe Căpetenia. Îți pot pune la picioare Ehrlitanul.

– Fără îndoială, spuse Kalam slăbind strânsoarea asupra gâtului lui Mebra și făcând un pas înapoi.

Spionul alunecă în jos pe zid și rămase ghemuit.

– Lasă Căpetenia în pace, continuă Kalam.

Spionul ridică privirea, iar în ochi îi apăru brusc o expresie de șiretenie.

– Ești proscris. Nu mai vrei să te întorci în tabăra malazană. Ești din nou apărătorul Celor Șapte Orașe! Kalam, fie ca ele să te binecuvânteze!

– Mebra, am nevoie de semne. Ca să trec nestingherit prin Odhan.

– Dar le cunoști…

– Simbolurile s-au înmulțit. Le știu pe cele *vechi*, iar acelea îmi vor aduce moartea când mă va descoperi primul trib.

– Poți trece doar cu un simbol, Kalam. Jur că prin Cele Șapte Orașe nu vei avea necazuri.

Asasinul se retrase un pas.

– Și care este semnul?

– Ești copilul lui Dryjhna, soldat al Apocalipsei. Faci gestul vârtejului – îl mai ții minte?

Bănuitor, Kalam dădu din cap.

– Da, dar am văzut multe alte simboluri, unele noi. Cu ele ce este?

– În mijlocul norului de lăcuste există doar unul, spuse Mebra. Cum i-ai putea face pe cei din Săbiile Roșii să fie orbi? Te rog, Kalam, du-te. Mi-am plătit datoria…

– Adaephon Ben Delat va afla dacă m-ai trădat. Spune-mi, poți scăpa de Ben-cel-Iute când se dezvăluie coridoarele lui?

Amuțit și cu fața palidă ca lumina lunii, Mebra clătină din cap.

– Vârtejul.

– Da, jur pe Cele Șapte.

– Nu te clinti, îi porunci Kalam.

Ținând o mână pe mânerul pumnalului lung de la brâu, asasinul făcu un pas în față, se apleacă și ridică de jos obiectul pe care Mebra îl scăpase mai devreme. Auzi cum spionul își reținu răsuflarea și zâmbi.

– Probabil că îl voi lua cu mine, drept garanție.

– Kalam, te rog…

– Taci.

Asasinul se trezi ținând în mână o carte învelită în muselină. Îndepărtă pânza pătată de mizerie.

– Pe răsuflarea lui Hood! spuse el în șoaptă. Din seifurile Marii Căpetenii de la Aren… în mâinile unui spion Ehrlii. Ridică privirea și îl țintui în ochi. Pormqual știe de furtul cărții care trebuie să dezlănțuie Apocalipsa?

Bărbaul scund rânji, expunându-și un șir de dinți ascuțiți, înveliți în argint.

– Poți să-i furi perna de sub cap acelui nătâng, și el nici nu-și va da seama. Înțelege, Kalam, dacă iei asta drept garanție, te vor vâna toți luptătorii Apocalipsei. Cartea Sfântă din Dryjhna a fost eliberată, și trebuie să se întoarcă în Raraku, unde Clarvăzătoarea…

– Va stârni Vârtejul, încheie Kalam. Tomul antic atârna greu ca o lespede de granit în mâinile lui. Legătura din piele de bhederin era pătată și plină de zgârieturi adânci, iar paginile din piele de miel miroseau a lanolină și cerneală din fructe de rivină. [3] Iar pe acele pagini… *cuvinte de nebunie, iar în Deșertul Sfânt așteaptă Sha'ik, Clarvăzătoarea, promisa conducătoare a rebeliunii…* Să-mi spui secretul suprem, Mebra, cel pe care trebuie să-l cunoască purtătorul acestei cărți.

Alarmat, spionul făcu ochii mari.

– Kalam, cartea nu poate fi luată ca ostatic! Ia-mă pe mine în locul ei, te implor!

– O voi duce în Deșertul Sfânt Raraku, spuse Kalam. O voi pune în mâinile lui Sha'ik, iar asta îmi va asigura libera trecere. Și dacă descopăr vreo trădare, dacă văd măcar un soldat al Apocalipsei pe urmele mele, voi distruge Cartea. Ai înțeles?

Mebra clipi ca să-și alunge picăturile de sudoare din ochi, apoi făcu un semn nesigur din cap.

– Trebuie să călărești un armăsar de culoare nisipie, și să aveți sângele înfrățit. Trebuie să porți o telaba roșie. În fiecare noapte trebuie să stai cu fața la drum, în genunchi, să deschizi Cartea și să o invoci pe Dryjhna – atât, și nimic altceva, nu mai rostești niciun alt cuvânt, pentru că zeița Vârtejului va auzi și se va supune – și toate urmele tale se vor șterge. Trebuie să aștepți o oră în tăcere, apoi să învelești Cartea la loc. Nu trebuie să o vadă lumina soarelui, pentru că momentul deșteptării Cărții este hotărât de Sha'ik. Voi repeta aceste instrucțiuni…

– Nu e nevoie, mârâi Kalam.

– Chiar ești proscris?

– Asta nu e o dovadă clară?

– Kalam, să pui cartea lui Dryjhna în mâinile lui Sha'ik, iar numele tău va fi cântat spre cer o veșnicie. Dacă vei trăda cauza, numele tău va deveni un scuipat în țărână.

Asasinul înfășură din nou Cartea în pânza de muselină, apoi o vârî în faldurile tunicii.

– Am rostit ce era de rostit.

– Binecuvântările Celor Șapte, Kalam Mekhar.

Cu un mormăit drept răspuns, Kalam se îndreptă spre ușă, oprindu-se doar pentru a se uita afară. Nevăzând pe nimeni în lumina lunii, se strecură prin deschizătură.

Rămas ghemuit lângă zid, Mebra îl urmări pe asasin plecând. Își încordă urechile pentru a auzi sunetele pașilor lui Kalam, care călca peste pietre, cărămizi și dărâmături, dar nu percepu nimic. Spionul își șterse sudoarea de pe frunte, își lăsă capul

pe spate până atinse piatra rece a zidului și închise ochii.

După câteva minute, auzi foșnetul unei armuri la intrarea în turn.

– L-ai văzut? întrebă Mebra, fără să deschidă ochii.

Îi răspunse un glas gros și bubuitor.

– Îl urmărește Lostara. Are Cartea?

Gura mare a lui Mebra se lăți într-un zâmbet.

– Nu a fost vizitatorul pe care l-am anticipat. A, nu, nu mi-aș fi închipuit un oaspete atât de neprevăzut. Acela a fost Kalam Mekhar.

– Arzătorul de Poduri? Pe sărutul lui Hood, Mebra, dacă știam, îl doboram înainte de a face un pas afară din turn.

– Dacă ați fi încercat, spuse Mebra, tu, Aralt și Lostara ați fi hrănit cu sânge rădăcinile însetate ale Jen-rahb.

Războinicul cu statură masivă râse lătrat și pătrunse în turn. În urma lui, așa cum bănuise spionul, apăru Aralt Arpat, înalt și îndeajuns de mătăhălos pentru a bloca mai toată lumina lunii, pentru a păzi intrarea.

Tene Baralta își lăsă mâinile înmănușate pe măciuliile săbiilor atârnate de o parte și de alta a centurii.

– Ce s-a întâmplat cu omul pe care l-ai contactat primul?

Mebra oftă.

– Cum ți-am spus, probabil că am fi avut nevoie de zece nopți ca asta. Omul s-a speriat, și probabil că e la jumătatea drumului spre G'danisban. S-a… s-a răzgândit, așa cum ar fi făcut orice persoană cu scaun la cap. Spionul se ridică în picioare și își scutură praful depus pe telaba. Nu-mi vine să cred cât de norocoși am fost, Baralta…

Tene Baralta făcu o mișcare fulgerătoare cu mâna înmănușată și îl lovi pe Mebra, iar zalele scobiră dâre adânci pe fața acestuia. Sângele fu împroșcat pe perete. Spionul se clătină pe picioare și-și duse mâinile la fața rănită.

– Te porți prea familiar, spuse Baralta cu glas calm. Înțeleg că l-ai pregătit pe Kalam, da? I-ai dat instrucțiuni… cum se cuvine?

Mebra scuipă sângele strâns în gură, apoi dădu din cap.

– Comandante, vei putea să-l urmărești fără greș.

– Tot drumul până în tabăra lui Sha'ik?

– Da, dar te rog să fii prevăzător. În cazul în care te va simți, Kalam va distruge Cartea. Rămâi cu o zi în urma lui, chiar mai mult.

Dintr-o pungă prinsă la centură, Tene Baralta scoase un fragment de piele din bhederin.

– Mielul tânjește după mama lui, spuse el.

– Și o caută negreșit, încheie Mebra. Comandante, vei avea nevoie de o armată ca să o ucizi pe Sha'ik.

Sabia Roșie zâmbi.

– Asta e treaba noastră, Mebra.

Spionul inspiră adânc, șovăitor, apoi spuse.

– Domnule, cer un singur lucru.

– Ceri?

– Implor, comandante.

– Ce anume?

– Kalam să trăiască.

– Mebra, rănile tale sunt inestetice. Îngăduie-mi să îți mângâi și partea cealaltă a feței.

– Comandante, ascultă-mă! Arzătorul de Poduri s-a întors în Cele Șapte Orașe. Susține că e soldat al Apocalipsei. Dar se va alătura el taberei lui Sha'ik? Un om obișnuit să comande s-ar mulțumi să execute ordine?

– Ce vrei să spui cu asta?

– Kalam se află aici din alt motiv, comandante. A dorit doar liberă trecere peste Pan'potsun Odhan. Duce Cartea doar pentru asta. Asasinul se îndreaptă spre miazăzi. De ce? Cred că e vorba de ceva ce Săbiile Roșii – dar și Imperiul – ar trebui să știe. Și o asemenea informație poate fi obținută doar atâta vreme cât el mai respiră.

– Ai bănuieli.

– Aren.

Tene Baralta pufni.

– Ca să vâre sabia între coastele lui Pormqual? Toți am binecuvânta o asemenea faptă.

– Kalam nu dă două parale pe Marea Căpetenie.

– Atunci ce caută la Aren?

– Comandante, mă gândesc la un singur lucru. O corabie care se îndreaptă spre Malaz.

Ghemuit, și simțind durerea pulsându-i în obraz, Mebra urmări ochii umbriți de glugă, în timp ce vorbele lui își înfipseră rădăcinile în mintea comandantului Săbiilor Roșii.

După o vreme, Tene Baralta întrebă cu glas scăzut.

– Ce plănuiești?

Cu toate că asta îl costă, Mebra zâmbi.

Ca niște lespezi masive din calcar, fiecare rezemându-se de alta, stâncile se ridicau de la nivelul deșertului la o înălțime de patru sute de brațe. Pe fețele scobite de vânturi se vedeau fisuri adânci, iar adăpostit între cele mai impunătoare dintre ele stătea cuibărit un turn, ridicându-se la o sută cincizeci de brațe deasupra nisipului. Neagră, în contrast față de cărămizile construcției, se vedea o singură fereastră arcuită.

Mappo suspină tremurat.

– Nu văd niciun drum până acolo, dar trebuie să existe unul. Aruncă o privire spre însoțitorul său. Tu crezi că e ocupat.

Icarium își frecă sângele închegat de pe frunte, apoi dădu din cap. Își trase sabia pe jumătate afară din teacă și se încruntă văzând bucățele de carne încă agățate de lama ciobită.

În timp ce își pregăteau tabăra, dintr-o albie de pârâu aflată la mai puțin de zece pași în dreapta lor, apăruseră doisprezece leoparzi de culoarea nisipului, care îi atacaseră prin surprindere. Una dintre fiare îi sărise lui Mappo în spinare, mușcându-l de ceafă, iar colții străpunseseră pielea rezistentă a Trellului. Îl atacase de parcă ar fi fost o antilopă, încercând să îl

prindă de trahee cât îl doborâse, însă Mappo nu era o antilopă. Deși colții se înfipseseră adânc, ei dăduseră doar de mușchi. Înfuriat, Trellul dusese o mână peste cap și smulsese animalul de pe umerii lui. Ținând fiara care scuipa strâns de pielea de pe gât și coapse, o lovise cu forță de un bolovan, sfărâmându-i țeasta.

Ceilalți unsprezece îl încolțiseră pe Icarium. După ce azvârlise cadavrul animalului care îl atacase, Mappo se rotise și văzuse patru dintre fiare zăcând nemișcate în jurul Jaghutului cu sânge amestecat. Spaima îl cuprinse pe Trell imediat ce privirea îi căzu asupra lui Icarium. *Cât de departe? Cât de departe a mers Jhag? Să ne binecuvânteze Beru.*

Una dintre celelalte fiare își înfipsese colții în coapsa stângă al lui Icarium, iar Mappo urmărise sabia antică a războinicului lovind în jos și decapitând animalul. Ca un amănunt macabru, capul rămăsese prins de pulpă câteva clipe, ca o umflătură din care țâșnea sânge și stătea lipită de picior.

Felinele rămase îi încercuiseră.

Mappo țâșnise în față și prinsese un leopard de coada care biciuia aerul. Scosese un răcnet când rotise prin aer creatura care schelălăia. Zbătându-se, leopardul zburase șapte ori opt pași, apoi se izbise de un perete de stâncă și își frânsese coloana vertebrală.

Era deja prea târziu pentru D'ivers. Dându-și seama de greșeală, încercase să se retragă, însă Icarium se dovedi necruțător. Scoțând un bâzâit ascuțit, Jhagul se aruncă între cei cinci leoparzi rămași. Aceștia se împrăștiară, dar nu îndeajuns de repede. Sângele țâșni ca un izvor, iar carnea ciopârțită căzu pe nisip. După câteva momente, alte cinci trupuri rămaseră nemișcate.

Icarium se răsuci, căutând alte victime, și Trellul făcu jumătate de pas înainte. După un moment, țipătul ascuțit al lui Icarium se stinse și el se îndreptă de spate din poziția ghemuită în care luptase. Privirea lui împietrită îl găsi pe Trell și apoi se încruntă.

Mappo văzu broboanele de sudoare de pe fruntea lui Icarium. Sunetul bizar încetase. *Nu prea*

departe. În siguranță. Zei din adâncuri, calea asta… sunt nebun să merg mai departe. Aproape, mult prea aproape.

Mirosul de sânge D'ivers vărsat atât de generos îi va atrage pe alții. Cei doi își împachetaseră imediat lucrurile și porniseră cu pași iuți. Înainte de plecare, Icarium scosese o săgeată din chivără și o înfipsese la vedere în nisip.

Călătoriră cât putuseră de repede întreaga noapte. Niciunul nu era mânat de teama de a muri; pentru amândoi, spaima cea mare era de a ucide. Mappo se rugă în gând ca săgeata lăsată de Icarium să fie suficientă ca avertisment.

Zorile îi aduseră până la versantul abrupt dinspre răsărit. Dincolo de faleză se înălța șirul de munți tociți care despărțea Raraku de Pan'potsun Odhan.

Ceva ignorase săgeata și îi urmărea, probabil la vreo leghe distanță. Trellul simțise prezența cu o oră în urmă, un Soletaken, iar forma pe care o luase era uriașă.

– Găsește o cale de a urca, spuse Icarium, încordându-și arcul.

Își aranjă săgețile rămase și privi în urmă, de-a lungul drumului. După o sută de pași, arșița care se ridicase ca o perdea ascundea tot ce exista dincolo de ea. Dacă Soletaken devenea vizibil și ataca, Jhagul avea timp să tragă măcar șase proiectile. Coridoarele crestate în cozile săgeților puteau doborî și un balaur, însă expresia de pe fața lui Icarium demonstra clar că acel gând îl îngrețoșa.

Mappo își pipăi rănile provocate de colți pe ceafă. Carnea sfârtecată era încinsă, infectată și plină de muște. Mușchii îl dureau, vibrând din adâncuri. Scoase o frunză de cactus jegura din sac și îi stoarse sucul peste răni. Amorțeala se răspândi, permițându-i să își miște brațele fără a mai simți durerea agonizantă care îl scăldase în sudoare în ultimele câteva ore. Cuprins brusc de un frig cumplit, Trellul tremură. Sucul de cactus era atât de puternic încât putea fi folosit doar o dată pe zi, pentru ca efectul său

să nu ajungă la inimă și plămâni. Și, pe de altă parte, el va face ca muștele să devină mai însetate.

Se apropie de o despicătură în fața rocii. Trellii erau locuitori ai câmpiilor. Mappo nu avea știința ascensiunilor și nu îl bucura defel misiunea care îl aștepta. Fisura era suficient de adâncă pentru a înghiți lumina soarelui de dimineață și îngustă la bază, cât să îi încapă umerii prin ea. Lăsându-se în jos, se strecură înăuntru, iar aerul răcoros și îmbibat cu mucegai declanșă un nou val de frisoane. Cum ochii i se obișnuiră repede cu întunericul, socoti că peretele din spate al fisurii era la șase pași depărtare. Nu existau trepte, și nici puncte de sprijin pentru mâini. Înclinându-și capul, privi în sus. Crăpătura se lărgea ceva mai încolo, dar nu era neîntreruptă decât în punctul în care el consideră că era baza turnului. Nu exista nici măcar un lucru simplu, o frânghie cu noduri. Mârâind frustrat, Mappo ieși din nou afară, în soare.

Icarium stătea cu fața spre potecă și avea arcul pregătit de tragere și ridicat. La treizeci de pași de el era un urs brun masiv, stând în patru labe, legănându-se și ținând botul ridicat pentru a adulmeca. Soletaken sosise.

Mappo se alătură camaradului său.

– Pe ăsta îl cunosc, spuse el încet.

Jhagul își coborî arma, slăbind încordarea coardei.

– Doar a luat forma asta, spuse el.

Ursul se năpusti în față.

Mappo clipi în momentul în care vederea i se încețoșă. Simți nisip scrâșnindu-i în gură, nările îi fremătară când percepu mirosul aromat care se născuse odată cu transformarea. Se simți cuprins de un val instinctiv de teamă, iar o uscăciune prăfoasă îl împiedică să înghită. După o clipă, forma se transformă total, iar acum spre ei înainta un om, gol și cu pielea palidă în lumina puternică a soarelui.

Mappo clătină încet din cap. Mascat, Soletaken era uriaș, puternic, o masă de mușchi – însă acum, în formă umană, Messremb nu avea mai mult de un

metru cincizeci înălțime, nu avea păr aproape deloc și era slab până la emaciere, cu fața îngustă și cu dinți ca niște lopeți. Ochii lui mici, de culoarea granatului, străluceau, având riduri ce păreau vesele și îi strângeau gura într-un surâs.

– Mappo Trell, nasul mi-a spus că tu ești!

– A trecut multă vreme de când nu ne-am mai văzut, Messremb.

Soletaken îl măsură pe Jhag.

– Da, asta a fost la miazănoapte de Nemil.

– Cred că pădurile acelea imense de pin ți se potriveau mai bine, spuse Mappo, a cărui memorie făcu într-o clipă drumul înapoi, până în vremea zilelor mai libere de caravane de Trelli și a marilor călătorii.

Surâsul omului se stinse.

– Așa este. Iar tu, domnule, trebuie să fii Icarium, constructor de mecanisme și acum năpasta D'iversilor și a lui Soletaken. Află că sunt foarte ușurat că ți-ai coborât arcul – inima îmi bubuia ca un tunet în piept când te-am văzut țintind.

Icarium se încruntă.

– Dacă aș avea de ales, nu aș fi năpasta nimănui, zise el. Am fost atacați prin surprindere, adăugă el, dar cuvintele lui sunară ciudat de nesigure.

– Vrei să spui că nu ai avut ocazia să avertizezi acea creatură nefericită. Să ne fie milă de frânturile sufletului său. Eu, însă, nu sunt deloc pripit. Doar că sunt blestemat să am un nas curios. M-am întrebat ce miros se combină cu cel de Trell și e atât de apropiat, dar atât de diferit, de sângele de Jaghut. Acum, după ce ochii mi-au oferit răspunsul, îmi pot urma din nou Calea.

– Știi unde te duce ea? îl întrebă Mappo.

Messremb încremeni.

– Ai văzut porțile?

– Nu. Și ce te aștepți să găsești acolo?

– Răspunsuri, prietene. Acum te voi scuti de gustul digresiunii mele îndepărtându-mă de voi. Mappo, îmi dorești binele?

– Da, Messremb. Și adaug un avertisment: acum patru nopți, drumul nostru s-a încrucișat cu al lui Ryllandaras. Fii cu băgare de seamă.

Ceva din ursul sălbatic sclipi în ochii lui Soletaken.

– Mă voi îngriji de asta.

Mappo și Icarium îl urmăriră îndepărtându-se și dispărând pe după un afloriment de roci.

– Nebunia pândea din el, spuse Icarium.

Auzind aceste cuvinte, Trellul tresări.

– În toți, spuse el oftând. Însă acum trebuie să găsesc o cale de a urca. Peștera nu ne dezvăluie nimic.

Rar și apăsat, până la ei răzbi zgomot de copite. De pe o potecă mergând paralel cu fața stâncii apăru un bărbat călare pe un catâr negru. Stătea cu picioarele încrucișate pe o șa înaltă din lemn, înveșmântat într-o telaba zdrențuită și murdară. Mâinile, pe care le ținea pe oblâncul frumos decorat al șeii, aveau culoarea ruginii. Gluga îi ascundea trăsăturile feței. Catârul era un animal cu aspect ciudat, având botul negru, pielea urechilor tot neagră, la fel ca și ochii. Nuanța lui de abanos era vizibilă pe tot corpul, cu excepția unor dâre de praf și a unor picături ce păreau a fi de sânge uscat.

Apropiindu-se, bărbatul se legănă în șa.

– Nu există cale de intrare, spuse el șuierat, ci numai de ieșire. Încă nu a sosit clipa. O viață dată pentru una luată, țineți minte cuvintele astea, nu le uitați. Ești rănit. Ești cotropit de infecție. Te va îngriji slujitorul meu. Un om grijuliu cu mâini sărate, una sfrijită, cealaltă roz – pricepi înțelesul? Încă nu. Încă nu. Atât de puțini… oaspeți. Dar vă așteptam.

Catârul se opri în fața deschizăturii și se uită cu ochi plângăcioși la călători, în vreme ce călărețul se chinui să-și descâlcească picioarele din poziția lor încrucișată. Icnete de durere îi însoțiră eforturile, până când încercările lui disperate îl dezechilibrară și, cu un răcnet de disperare, omul se rostogoli și căzu cu un bufnet în țărână.

Bărbatul se zvârcoli pe pământ ca o țestoasă răsturnată, cu picioarele încă blocate în poziție încrucișată. Gluga îi căzu pe spate, lăsându-i la vedere nasul mare și coroiat, câteva smocuri de barbă sârmoasă și încărunțită, o chelie în creștet, tatuată, și pielea ca mierea de pădure. Un șir de dinți perfecți apăru când făcu o grimasă.

Mappo îngenunche lângă el, căutând din ochi semnele rănii care făcuse să se scurgă atât de mult sânge. Un miros de fier înțepă nasul Trellului. După o clipă, vârî mâna sub mantia omului și scoase o ploscă fără dop. Icnind, aruncă o privire spre Icarium.

– Nu e sânge. Vopsea. Vopsea de ocru.

– Ajută-mă, împiedicatule! se răsti omul. Picioarele mele!

Nedumerit, Mappo îl ajută să își desfacă picioarele, fiecare mișcare făcându-l să geamă. Imediat ce se descolăci, omul se ridică în șezut și începu să se lovească peste coapse.

– Servitor! Adu vin! Vin, fir-ar blestemat creierul tău din lemn putred!

– Nu-ți sunt slujitor, spuse Mappo cu răceală, făcând un pas înapoi. Și nici nu am vin la mine când traversez deșertul.

– Nu tu, barbarule! Omul se uită furios în jur. Unde e?

– Cine?

– Servitor, bineînțeles. Crede că singura lui sarcină e să mă poarte de colo-colo – aha, uite-l!

Urmând privirea omului, Trellul se încruntă.

– Acela e un catâr, domnule. Nu cred că el ar putea mânui destul de bine o ploscă din piele ca să îți umple cana.

Mappo zâmbi către Icarium, însă Jhagul nu acorda atenție celor ce se întâmplau: slăbise coarda arcului și se așezase pe un bolovan și își curăța sabia.

Rămas pe pământ, omul adună o mână de nisip și o azvârli în catâr. Speriat, animalul scoase un răget și țâșni spre deschizătura din rocă, dispărând în peșteră. Cu un icnet, bărbatul se ridică în picioare și

se legănă nesigur. Apoi își întinse mâinile în față, trăgându-se ba de una, ba de alta, trădând un tic nervos.

– Foarte nepoliticoasă întâmpinare a oaspeților, spuse el, încercând să zâmbească. Foarte. Extrem de nepoliticoasă primire, asta am vrut să zic. Scuze fără rost și gesturi amabile, foarte important. Îmi cer scuze pentru prăbușirea temporară a ospitalității. A, da, scuze. Aș avea mai mult exercițiu dacă nu aș fi stăpânul acestui templu. Un acolit este obligat să lingușească și să se ploconească. Pentru ca mai apoi să murmure și să se tânguiască împreună cu tovarășii lui de suferință. A, uite, vine și Servitor.

Un bărbat cu picioare strâmbe și umeri lați, purtând o robă neagră, apăru din peșteră, ducând o tavă pe care se aflau o cană mare și cupe din lut ars. Avea un văl de slujitor peste față, lăsând la vedere doar două despicături pentru ochii căprui-închis.

– Netrebnic leneș! Ai găsit pânze de păianjen?

Accentul slujitorului îl luă prin surprindere pe Mappo. Era malazan.

– Niciuna, Iskaral.

– Folosește titlul meu când mi te adresezi!

– Mare Preot…

– Greșit.

– Mare Preot Iskaral Pust al Templului Tesem al Umbrei…

– Idiotule! Tu ești Servitor! Ceea ce înseamnă că eu sunt…

– Stăpânul.

– Adevărat. Iskaral se întoarse către Mappo. Noi vorbim rareori, explică el.

Icarium se apropie.

– Deci, acesta este Tesem. Eu credeam că este o mănăstire, închinată Reginei Viselor…

– Au plecat, spuse răstit Iskaral. Și-au luat și felinarele cu ei, lăsând doar…

– Umbre.

– Ești deștept, Jhagule, dar am fost prevenit în legătură cu asta, da, sigur. Voi doi sunteți bolnavi ca niște purcei neprăjiți îndeajuns. Servitor v-a pregătit

camerele. Și fierturi din ierburi vindecătoare, rădăcini, poțiuni și elixire. Paralt alb, emulor, tralb…

– Acelea sunt otrăvuri, îl corectă Mappo.

– Serios? Atunci nu e de mirare că a murit porcul. A cam sosit vremea, ne pregătim de ascensiune?

– Arată-ne drumul, îl invită Icarium.

– O viață dată pentru una luată. Urmați-mă. Nimeni nu-l poate păcăli pe Iskaral Pust.

Marele Preot se întoarse cu fața spre deschizătură și privi crunt.

Așteptară, dar Mappo nu-și dădu seama de ce. După câteva minute, Trellul își drese glasul.

– Acoliții tăi vor coborî scara?

– Acoliți? Nu am așa ceva. Nu există prilej de tiranie. Foarte trist, fără mârâituri și vorbe de nemulțumire pe la spate, puține recompense mulțumitoare pentru acest Mare Preot. Dacă nu ar exista șoaptele zeului meu, nu m-aș deranja, fiți convinși de asta, și sunt încredințat că veți ține seama de asta după ce voi face ce mă pregătesc să fac.

– Văd o mișcare în fisură, spuse Icarium.

Iskaral icni.

– Bhok'arala, ei cuibăresc pe această parte a falezei. Bestii miorlăitoare și nesuferite, întotdeauna vârându-se unde nu le e treaba, adulmecând una sau alta, urinând pe altarul meu și făcându-și nevoile pe perna mea. Ele sunt pacostea mea, ele m-au ales, dar de ce? Nu am jupuit niciuna, nici nu le-am copt creierii ca să le golesc țestele într-o mâncare civilizată. Fără lațuri, fără capcane, fără otrăvuri, și totuși mă urmăresc. La asta nu găsesc răspuns. Și sunt disperat.

Pe măsură ce soarele cobora, bhok'arala deveniră mai îndrăzneți, bătând din aripi și sărind de pe un loc pe altul sus pe peretele falezei, alergând de colo-colo cu mâinile și picioarele de-a lungul crăpăturilor, căutând rhizani și mici șopârle zburătoare pentru a-și asigura masa de seară. Mici și cu aspect simian, bhok'arala erau înaripați ca liliecii, fără cozi și având pielea pătată în nisipiu și cafeniu.

În afara caninilor lungi, fețele lor erau uimitor de umane.

De la singura fereastră a turnului căzu o frânghie cu noduri. Prin deschizătura ferestrei apăru capul mic și rotund al cuiva care se uită în jos.

– Sigur, adăugă Iskaral, puțini dintre ei s-au dovedit a fi folositori.

Mappo oftă. Sperase să vadă apărând niște mijloace vrăjitorești de ascensiune, ceva demn de un Mare Preot al Umbrei.

– Deci acum o să urcăm.

– Ba bine că nu, îi răspunse indignat Iskaral. Servitor urcă, apoi ne trage până sus.

– Trebuie să aibă o putere formidabilă ca să se descurce cu mine, spuse Trellul. Și același lucru e valabil și pentru Icarium.

Servitor puse jos tava, își scuipă în palme și se apropie de frânghie. Se aruncă în sus, dovedind o agilitate uimitoare. Iskaral se ghemui lângă tavă și turnă vin în cele trei cupe.

– Servitor e pe jumătate bhokar'al. Brațe lungi. Mușchi de fier. Se împrietenește cu ei, probabil e sursa tuturor necazurilor mele. Iskaral își luă o cupă și făcu semn către tavă, după care se ridică, îndreptându-se de spate. Mare noroc pentru el că sunt un stăpân atât de bun și răbdător. Se răsuci ca să urmărească ascensiunea omului. Grăbește-te, câine fără coadă!

Servitor ajunsese deja la fereastră și acum se strecura prin ea. Curând dispăru.

– Servitor e darul lui Ammanas. O viață dată pentru o viață luată. O mână veche, una nouă. Aceasta e adevărata remușcare. Veți vedea.

Frânghia tresări. Marele Preot dădu peste cap și ultima dușcă de vin, azvârli cupa și se apropie de frânghie.

– Expus prea mult timp! Vulnerabil. Iute, acum! Se prinse cu mâinile de un nod, și își așeză un picior pe altul. Trage! Ai surzit? Trage!

Iskaral țâșni în sus.

– Scripeți, spuse Icarium. Prea repede ca să fie vorba de altceva.

Cum durerea de umeri începuse din nou să îl chinuiască, Mappo se crispă, apoi spuse.

– Înțeleg că nu e ceea ce anticipai.

– Tesem, spuse Icarium, urmărindu-l pe preot dispărând prin fereastră. Un loc al tămăduirii. Reflecție solitară, depozit de pergamente și tomuri, și măicuțe nesătule…

– Nesătule?

Jhagul aruncă o privire spre prietenul său și ridică din sprâncene.

– Chiar așa.

– Vai, tristă moarte.

– În cazul de față, spuse Mappo în timp ce frânghia se rostogolea spre sol, cred că reflecția solitară a zăpăcit creierul cuiva. Confruntându-și mintea cu bhok'arala și cu șoaptele unui zeu… asta ar face pe oricine să înnebunească…

– Și totuși aici e putere, Mappo, spuse Icarium cu glas scăzut.

– Da, îl aprobă Trellul, apropiindu-se de frânghie. Când catârul a intrat în peșteră, s-a deschis un coridor.

– Și atunci, de ce nu-l folosește Marele Preot?

– Prietene, nu cred că vom găsi lesne răspunsuri în ceea ce îl privește pe Iskaral Pust.

– Fă bine și ține-te strâns, Mappo.

– Am înțeles.

Icarium întinse brusc o mână în față și o așeză pe umărul lui Mappo.

– Prietene.

– Da.

Jhagul se încruntă.

– Mappo, îmi lipsește o săgeată. Ba mai mult, am găsit sânge pe sabia mea, și văd că tu ai niște răni îngrozitoare. Spune-mi, am luptat unul împotriva celuilalt? Eu nu țin minte nimic.

Trellul rămase tăcut multă vreme, apoi spuse.

– Cât tu dormeai, am fost atacat de un leopard, Icarium. M-am folosit de armele tale. Nu am crezut

că merită să-ți spun.

Încruntarea lui Icarium se adânci.

– Încă o dată, spuse el rar. Am pierdut din timp.

– Nu este ceva de valoare, prietene.

– Vrei să spui că lucrurile stau cu totul altfel?

În ochii cenușii ai Jhagului apăru o expresie de rugăminte disperată.

– De ce nu, Icarium?

Capitolul trei

În acel moment, Săbiile Roșii dețineau supremația în rândul organizațiilor malazane care au apărut în teritoriile ocupate. Socotindu-se progresiști prin îmbrățișarea valorilor unificării imperiale, acest cult cvasimilitar a devenit infam prin pragmatismul său brutal când avea de-a face cu neamurile care aveau păreri contrare…

Viețile cuceriților
Ilem Trauth

Felisin rămase nemișcată sub Beneth până când, cu o încordare finală, termină. El se retrase puțin și o apucă de păr. Pe sub stratul de praf, fața lui era îmbujorată, iar ochii îi străluceau în lumina scăzută a lămpii.

– Vei învăța să-ți placă, fetițo, spuse el.

Imediat ce el făcea amor cu ea, ceva sălbatic se ridica mereu mai aproape de suprafață. Felisin știa că totul va trece.

– Așa voi face, spuse ea. El primește o zi de odihnă?

Beneth o trase mai tare de păr, apoi slăbi treptat strânsoarea.

– Da, primește. Se îndepărtă și începu să-și lege pantalonii. Dar nu văd ce rost ar avea. Tăcu o clipă, respirând apăsat în timp ce o măsura. Pe răsuflarea lui Hood, fato, dar frumoasă mai ești. Data viitoare să pui mai multă viață în ceea ce faci. O să mă port frumos cu tine. Ți-am luat săpun, un pieptene nou, leac de păduchi. O să muncești aici, în Twistings, îți promit asta. Arată-mi plăcere, fetițo, asta e tot ce-ți cer.

– Curând, spuse ea. După ce trec durerile.

Bătuse cel de-al unsprezecelea clopot al zilei. Se aflau în galeria a treia din puțul Twistings Far. Fusese scobită de Rotlegs și era înaltă cât să se poată merge târâș pe toată lungimea de patru sute de metri. Aerul era închis și duhnea a praf de Otataral și a gaze emanate de roci.

Practic, toți ceilalți ajunseseră probabil la Nearlight, dar Beneth stătea în umbra căpitanului Sawark și putea face orice dorea. El își adjudecase galeria abandonată. Beneth o alesese pe Felisin la câteva ore după sosirea ei la Skullcup, tabăra minieră de la Cariera Dosin. Era un bărbat masiv, mai mătăhălos decât Baudin, și, deși sclav, devenise stăpân peste orice alt sclav, fiind omul de încredere al gardienilor, crud și primejdios. Pe de altă parte, era uimitor de atrăgător.

Cât fusese pe vasul cu sclavi, Felisin învățase repede multe lucruri. Nu avea altceva de vânzare

decât trupul, însă acesta se dovedise o monedă valoroasă. După ce se dăduse paznicilor de pe navă, fusese recompensată cu mai multă mâncare pentru ea, Heboric și Baudin. Desfăcându-și picioarele în fața bărbaților potriviți, reușise să obțină înlănțuirea ei și a celor doi camarazi pe rampa chilei, și nu în apa plină de mizerii care plescăia, ajungând până la pulpă, sub pasarela calei. Unii se înecaseră acolo după ce foamea și boala îi slăbiseră într-atât, încât nu mai putuseră sta cu capul deasupra apei.

La început, suferința și furia lui Heboric față de prețul pe care îl plătea ea fuseseră greu de ignorat, și asta o umpluse de rușine. Însă așa plătise pentru viața lor, și acesta era un adevăr care nu putea fi pus la îndoială. Singura reacție a lui Baudin fusese – și continua să fie – o privire lipsită de orice expresie. O urmărea ca pe o străină, și nu se putea hotărî cine sau ce era Felisin. Însă rămăsese alături de ea, iar acum stătea și lângă Beneth. Între ei se stabilise un soi de înțelegere. Când Beneth nu era acolo ca să o protejeze, apărea Baudin.

Pe vas învățase bine gusturile oamenilor, dar și ale celor câtoriva femei-gardian care o luaseră în paturile lor. Crezuse că era pregătită pentru Beneth, iar în cele mai multe privințe era. *În toate, mai puțin mărimea lui.*

Crispându-se, Felisin își trase tunica de sclavă.

Beneth o urmări. Avea pomeții înalți, ca niște culmi aspre sub ochi, iar părul lui lung, negru și ondulat, lucea, pentru că fusese uns cu ulei de balenă.

– Dacă vrei, o să-i ofer bătrânului un loc în Deepsoil, spuse el.

– O să faci asta?

El dădu aprobator din cap.

– Pentru tine, o să schimb lucrurile. Nu voi mai lua altă femeie. Sunt rege în Skullcup, iar tu vei fi regina mea. Baudin va fi garda ta personală – am încredere în el.

– Și Heboric?

Beneth ridică din umeri.

– În el n-am încredere. Și nici nu mi-e de mare folos. Nu e în stare decât să târâie cărucioarele. Cărucioarele sau să are la Deepsoil. Își îndreptă privirea spre ea. Dar ți-e prieten, așa că voi găsi ceva și pentru el.

Felisin își trecu degetele prin păr.

– Cărucioarele îl ucid. Dacă îl trimiți la Deepsoil doar ca să tragă un plug după el, asta nu prea e o favoare.

Grimasa lui Beneth o făcu să se întrebe dacă nu împinsese lucrurile prea departe.

– Fato, tu n-ai tras niciodată un cărucior plin cu piatră. Să-l târăști în susul tunelurilor, cale de jumătate de leghe, apoi să te întorci și să tragi altul, de trei, patru ori pe zi… Compari asta cu târârea unui plug prin pământ deștelenit și moale? La naiba, fetițo, dacă trebuie să scot un bărbat de la cărucioare, trebuie să justific asta. În Skullcup toată lumea muncește.

– Dar asta nu e totul, adevărat?

Drept răspuns, el îi întoarse spatele și începu să se târască în susul tunelului.

– Ne așteaptă vin Kanese, și pâine proaspătă cu brânză. Bula a făcut un ghiveci pentru gardieni și noi avem câte un bol.

Felisin îl urmă. Gândul la mâncare o făcu să saliveze. Dacă avea să fie brânză și pâine, suficiente, putea păstra ceva pentru Heboric, deși el susținea că avea nevoie de fructe și carne. Însă acestea valorau cât greutatea lor în aur și erau la fel de rare în Skullcup. Felisin știa că el va fi recunoscător și pentru ceea ce îi aducea ea.

Era limpede că Sawark primise poruncă să îl ucidă pe istoric. Nu prin ceva bătător la ochi precum asasinarea – riscurile politice erau prea mari pentru a se proceda astfel – ci prin suprasolicitare fizică și printr-o alimentație săracă, ceea ce ducea la o moarte lentă. Faptul că Heboric nu avea mâini îi oferise suficiente motive căpitanului de puț să îl repartizeze la cărucioare. Se zbătea zilnic în ham, trăgând sute de kilograme de rocă din adâncul minei până la puțul

Nearlight. Restul cărucioarelor erau târâte de boi. Animalele trăgeau câte trei cărucioare fiecare, în vreme ce Heboric trăgea doar unul: singura recunoaștere a umanității lui de către gardieni.

Felisin era convinsă că Beneth știa ce instrucțiuni primise Sawark. „Regele“ de la Skullcup avea o putere limitată, chiar dacă el susținea altceva.

După ce ajunseră la puțul principal, mai aveau de mers patru sute de pași până la Nearlight de la Twistings. Spre deosebire de Mina Adâncă, care avea un filon gros și bogat de Otataral, care mergea adânc sub dealuri, Twistings urma un filon pliat, urcând și coborând, cotind și răsucindu-se prin calcar.

Spre deosebire de minele de fier de pe uscat, Otataralul nu cobora niciodată până la roca-mamă adevărată. Găsindu-se doar în calcar, filoanele erau superficiale și lungi, ca niște râuri de rugină între straturile compactate, pline de plante și cochilii fosilizate.

Calcarul e alcătuit din oasele ființelor care au trăit cândva, spusese Heboric în a doua noapte când stăteau împreună în bordeiul pe care îl ocupaseră aproape de Spit Row – înainte ca Beneth să îi mute într-o zonă mai privilegiată din spatele hanului lui Bula. *Am citit această teorie, iar acum sunt convins că așa stau lucrurile. Și am ajuns să cred că Otataralul nu este un minereu natural.*

Are vreo importanță? întrebase Baudin.

Dacă nu e natural, atunci ce e? Heboric zâmbise. *Otataralul, care înfrânge vrăjitoria, s-a născut din magie. Dacă aș fi un învățat mai puțin scrupulos, aș scrie un tratat despre asta.*

Ce vrei să spui? întrebase Felisin.

Vrea să spună, îi explicase Baudin, *că i-ar chema pe magi și alchimiști să experimenteze pentru a produce chiar ei Otataral.*

Și asta e o problemă?

Filoanele pe care le săpăm, explicase Heboric, *sunt ca un strat care a fost cândva grăsime topită, un râu adânc strâns între straturi de calcar. Pentru ca aceste filoane să se formeze s-a topit întreaga insulă.*

Vrăjitoria care a creat Otataralul s-a dovedit imposibil de controlat. Nu aş vrea să mă fac răspunzător pentru dezlănţuirea unui asemenea eveniment încă o dată.

La poarta Nearlight aştepta un singur gardian. Dincolo de el se întindea drumul supraînălţat care ducea spre oraşul minier. La capătul îndepărtat, soarele tocmai apunea dincolo de linia culmii puţului, lăsând Skullcup într-o umbră prematură, un adăpost de semiîntuneric ce aducea o binecuvântată uşurare după arşiţa zilei.

Gardianul era tânăr şi stătea proptit cu braţele cu apărători de lamele în cruce ale suliţei.

Beneth îşi drese glasul.

– Pella, unde ţi-e colegul?

– Porcul de Dosii s-a cărat, nu ştiu unde. Poate şopteşti asta la urechea lui Sawark – Hood ştie că nu ne poate auzi. Soldaţii regulaţi Dosii nu mai respectă disciplina. Ignoră programul de pază, şi îşi petrec tot timpul cu jocuri de noroc la hanul lui Bula. Noi suntem şaptezeci şi cinci, iar ei, două sute, Beneth, şi cum se vorbeşte atâta despre rebeliune… explică-i asta lui Sawark…

– Nu ştii istorie, spuse Beneth. Dosii au stat îngenuncheaţi vreme de trei sute de ani. Nu ştiu alt mod de viaţă. Întâi au fost cei de pe continent, apoi coloniştii Falari, iar acum voi, malazanii. Linişteşte-te, băiete, că te faci de râs.

– „Istoria le aduce alinare celor slabi de minte“, spuse tânărul malazan.

Când ajunse la poartă, Beneth izbucni într-un hohot de râs.

– Ale cui sunt vorbele astea, Pella? Doar nu-s ale tale.

Gardianul se încruntă, apoi ridică din umeri.

– Beneth, uit mereu că eşti Korelri. Cuvintele acelea? Împăratul Kellanved. Privirea lui Pella alunecă spre Felisin, destul de insistentă. Din Duiker, *Campanii imperiale,* volumul unu. Felisin, eşti malazană, ţii minte ce urmează?

Derutată de îndrăzneala voalată a tânărului, ea clătină din cap. *Am învățat să citesc chipuri – Beneth nu percepe nimic.*

– Pella, nu cunosct atât de bine operele lui Duiker.

– Merită să înveți, spuse gardianul cu un zâmbet.

Aflată în apropierea porții și simțind nerăbdarea crescândă a lui Beneth, Felisin trecu dincolo de Pella.

– Nu cred că există vreun sul cu opera lui în Skullcup, spuse ea.

– Poate vei descoperi că merită să treci cu năvodul prin memoria cuiva, ce zici?

Încruntată, Felisin aruncă o privire peste umăr.

– Băiatul flirtează cu tine? o întrebă Beneth. Fii cuminte, fato.

– O să mă gândesc la asta, îi spuse Felisin lui Pella cu glas scăzut, trecând de Poarta Twistings. Alăturându-se lui Beneth pe drumul supraînălțat, îi surâse. Nu-mi plac oamenii agitați.

El râse.

– Asta mă liniștește.

Binecuvântată Regină a Viselor, fă să fie adevărat.

Puțurile umplute cu steril mărgineau drumul până în locul în care acesta se unea cu altele două la întretăierea Trei Sorți, o răspântie lată care era flancată de două turnuri de pază scunde Dosii. La miazănoapte de Drumul Twistings, și în dreapta lor, când se apropiau de răspântie, se găsea Drumul Minei Adânci; spre miazăzi și în stânga lor era Drumul Puțului, care ducea la o mină cu filonul epuizat, unde, după crepuscul, erau aruncați în fiecare zi morții.

Căruța pentru cadavre nu se vedea, ceea ce însemna că fusese reținută pe drumul său către orașul minier, așadar erau mai mulți morți care trebuiau cărați și aruncați pe platforma ei.

Traversară răspântia și continuară să meargă pe Drumul Muncii. Dincolo de postul de pază Dosii dinspre miazănoapte se afla Lacul Scufundării, un

bazin adânc, a cărui apă de culoare turcoaz se întindea până la peretele puțului de la miazănoapte. Se spunea că apa era blestemată și că intrarea în ea însemna moartea. Unii credeau că în adâncul lui trăia un demon. Heboric susținea că lipsa de flotabilitate era o caracteristică a apei saturate de calcar. În orice caz, puțini sclavi erau atât de neghiobi încât să încerce să evadeze în acea direcție, deoarece, pe latura dinspre miazănoapte, peretele puțului era la fel de abrupt ca și în celelalte părți, iar apa se scurgea permanent pe deasupra unei pojghițe de depuneri care lucea ca osul ud, lustruit.

Heboric o rugase pe Felisin să urmărească atent nivelul apei în Lacul Scufundării, mai ales pentru că sosise anotimpul secetos, așa că, în timp ce pășeau pe Drumul Muncii, ea examină latura îndepărtată atât cât putea să o facă în lumina apusului. Observă o crustă groasă de o palmă care se formase pe suprafața apei. Știrea îl va bucura pe Heboric, dar ea nu pricepea de ce. Ideea evadării era absurdă. Dincolo de puț erau doar deșertul lipsit de viață și roci pârjolite de soare; acolo nu puteai găsi apă de băut în nicio direcție, chiar dacă ai fi mers zile întregi în căutarea ei. Sclavii care reușiseră cine știe cum să urce peretele, apoi scăpaseră de patrulele de pe Drumul Gândacului, cel care dădea roată puțului, își lăsaseră oasele în nisipurile roșietice ale deșertului. Puțini ajungeau atât de departe, iar colții numiți Șirul Mântuirii de pe zidul abrupt al Turnului de la Rampa Ruginii le arătau eșecul, care putea fi văzut de toți. Nu trecea nicio săptămână fără să apară câte o nouă victimă pe peretele Turnului. Cei mai mulți își dădeau duhul înainte de sfârșitul zilei, însă alții se chinuiau mai mult.

Drumul Muncii, cu pietrele sale roase de vreme, trecea prin dreptul hanului lui Bula, aflat pe partea dreaptă, și prin fața șirului de bordeluri de pe stânga, după care dădea în Rondul Bortei de Șoarece. În centrul rondului se înălța Foișorul lui Sawark, un turn de formă hexagonală din calcar dăltuit, cu două etaje. Dintre sclavi, doar Beneth intrase acolo.

Douăsprezece mii de sclavi trăiau în Skullcup, uriașa carieră minieră aflată la treizeci de leghe spre miazănoapte față de singuraticul oraș al insulei, Dosin Pali, aflat pe coasta de miazăzi. Pe lângă aceștia și cei trei sute de gardieni, mai erau localnicii: prostituate pentru bordeluri, personal de servire la hanul lui Bula și la sălile de jocuri de noroc, o castă de slujitori care își legaseră viața lor și a rudelor de soldățimea malazană, vânzători ambulanți în piața prăpădită care ocupa Rondul Bortei de Șoarece în Ziua Odihnei și destul de mulți oameni izgoniți, nevoiași și pierduți, care aleseseră să trăiască într-un oraș minier, în loc să stea pe aleile în putrefacție din Dosin Pali.

– Ghiveciul se va răci, murmură Beneth când se apropiară de hanul lui Bula.

Felisin își șterse sudoarea de pe frunte.

– Asta va fi o ușurare.

– Nu te-ai obișnuit cu arșița. Peste o lună sau două, o să simți și tu răcoarea nopții, la fel ca toți ceilalți.

– Orele dimineții păstrează amintirea zilei. Simt frigul miezului de noapte și orele de după aceea, Beneth.

– Mută-te cu mine, fată. O să te încălzesc eu.

El era deja în pragul dispoziției sumbre, care îl cuprindea brusc. Nu spuse nimic, sperând ca el să facă uitată propunerea.

– Gândește-te ce refuzi, bombăni Beneth.

– Bula mă va lua în patul ei, spuse Felisin. Te-ai putea uita, și poate ni te-ai alătura. Sigur că ne-ar încălzi bolurile. Ba chiar ne-ar da și o a doua porție.

– E îndeajuns de vârstnică pentru a-ți fi mamă, mârâi Beneth.

Iar tu mi-ai putea fi tată. Însă Felisin percepu o schimbare în răsuflarea lui.

– Beneth, e dolofană, moale și fierbinte. Gândește-te la asta.

Felisin era convinsă că el o va face, iar subiectul referitor la mutarea ei la el va fi uitat. *Măcar în noaptea asta. Heboric se înșală. Nu are rost să te*

gândești la ziua de mâine. Doar la ora următoare, ceas de ceas. Rămâi în viață, Felisin, și trăiește bine, dacă poți. Într-o bună zi te vei trezi față în față cu sora ta, iar un ocean de sânge scurs din venele lui Tavore nu va fi de ajuns, deși tot ce se află în venele ei va fi suficient. Trăiește, fato, asta trebuie să faci. Supraviețuiește oră de oră, ceas de ceas…

Când ajunseră la ușa hanului, își strecură mâna între degetele lui Beneth și simți în palma lui sudoarea născută din viziunile pe care ea i le trimisese.

Într-o zi, față în față, surioară.

Înfășurat în pături și ghemuit lângă vatră, Heboric era încă treaz. Ridică privirea când Felisin urcă în încăpere și trase zăvorul trapei. Ridică o blană de oaie care acoperea o ladă și și-o așeză pe umeri.

– Fato, vrei să mă faci a crede că ai ajuns să te bucuri de viața pe care ai ales-o. Cu nopți ca aceasta, mă îndoiesc.

– Credeam că te vei fi săturat de judecăți, Heboric, spuse Felisin, în timp ce luă de pe un cui o ploscă din piele plină cu vin și scotoci printr-un morman de tigve de dovleac pentru a găsi una curată. Văd că Baudin nu s-a întors încă. Se pare că până și îndatorirea de a curăța cupele noastre este prea grea pentru el.

Găsi o tigvă care să fie cât de cât curată la o verificare sumară și, strângând plosca de piele, turnă vin în ea.

– O să termini vinul, remarcă Heboric. Și nu e prima cupă din seara asta, pun rămășag.

– Nu mă dăscăli, bătrâne.

Bărbatul tatuat oftă.

– Să o ia Hood pe sora ta, mormăi el. Nu s-a mulțumit să te vadă moartă. A vrut ca sora ei de paisprezece ani să devină târfă. Dacă Fener mi-ar asculta rugile, soarta lui Tavore va fi mai cumplită decât crimele ei.

Felisin goli jumătate de cupă, mijindu-și ochii cât îl măsură pe Heboric.

– Am împlinit șaisprezece ani luna trecută, spuse ea.

Ochii lui părură brusc foarte bătrâni când îi întâlniră pe ai ei, după care el își îndreptă din nou atenția spre vatră.

Felisin își umplu din nou cupa, apoi i se alătură lui Heboric lângă vatra ridicată, de formă pătrată. Balega pe care o ardeau în bazinul din piatră nu scotea aproape deloc fum. Piedestalul pe care stătea bazinul era smălțuit și plin cu apă. Încălzită de foc, apa se folosea pentru spălat și îmbăiere, iar piedestalul radia suficientă căldură pentru a alunga din încăpere răcoarea nopții. Podeaua era acoperită cu un covor țesut și rogojini din papură. Întreaga locuință era înălțată pe piloni la un metru și jumătate deasupra nisipului.

Așezându-se pe un taburet, Felisin își întinse picioarele înghețate mai aproape de piedestal.

– Te-am văzut astăzi împingând căruciorul, spuse ea, vorbind ușor nesigur. Gunnip mergea pe lângă tine cu un ciomag.

Heboric tuși slab.

– Asta i-a distrat toată ziua. Gunnip le spunea gardienilor că omoară muște pe spinarea mea.

– Te-a făcut să sângerezi?

– Da, dar leacurile lui Fener mă însănătoșesc, doar știi asta.

– Rănile, da, dar nu și durerile – îmi dau seama de asta, Heboric.

El o privi cu ironie.

– Mă surprinde că mai observi câte ceva, fato. Oare simt miros de durhang? Fii atentă cu asta, fumul te va trage într-un puț mai adânc și mai întunecat decât Mina Adâncă.

Felisin scoase un nasture negru, de mărimea unei pietricele.

– Eu îmi tratez durerile mele, tu pe ale tale.

El clătină din cap.

– Apreciez generozitatea, dar de data asta, nu. Ai în mână ceva care face cât plata pe o lună a unei gărzi Dosii. Te-aș sfătui să o folosești în meseria ta.

Ea ridică din umeri și vârî durhangul înapoi în punga de la centură.

– Beneth îmi dă orice am nevoie. Nu trebuie decât să cer.

– Și îți închipui că el îți dă totul gratis.

Felisin sorbi din cupă.

– Cam așa ceva. Heboric, o să fii mutat de la cărucioare. La Deepsoil. Începând de mâine. O să scapi de Gunnip și de ciomagul lui.

El închise ochii.

– Oare de ce mulțumirile pe care ți le adresez îmi lasă un gust atât de amar?

– Creierul meu îmbibat în vin șoptește: *ipocrizie*.

Ea urmări cum Heboric pălește treptat. *Of, Felisin, prea mult vin, prea mult durhang! Îi fac un bine lui Heboric ca să am sare pe care să i-o torn peste răni? Nu vreau să fiu atât de crudă cu el.* Scoase de sub tunică mâncarea pe care o păstrase pentru el, se aplecă în față și îi puse pachetul în poală.

– Lacul Scufundării a mai scăzut cu o palmă.

Fără să spună nimic, el își privi cioturile de la capetele încheieturilor.

Felisin se încruntă. Mai voise să îi spună ceva, dar memoria o trădase. Își termină vinul și se îndreptă de spate, trecându-și mâinile prin părul de la ceafă. Simțea o amorțeală în pielea capului. Se opri o clipă, surprinzând privirea lui Heboric zăbovind asupra sânilor ei, rotunzi și plini pe sub tunica strânsă pe corp. Ea își păstră poziția un moment mai mult decât era nevoie, apoi își coborî încet brațele.

– Bula are fantezii în ce te privește, spuse ea rar. E vorba de… posibilități… asta o intrigă pe ea. Ți-ar prinde bine, Heboric.

El se răsuci pe taburet și se ridică, iar pachetul cu mâncarea neatinsă căzu pe podea.

– Pe răsuflarea lui Hood, fato!

Ea râse și îl urmări dând deoparte perdeaua care îi separa patul de restul încăperii, trăgând-o apoi cu stângăcie. După un moment, râsul i se stinse pe buze și auzi cum bătrânul urca în pat. *Sperasem să-ți smulg un zâmbet, Heboric*, vru ea să explice. *Și n-am vrut ca râsul meu să sune atât de… aspru. Nu sunt ceea ce crezi.*

Așa să fie?

Culese de jos pachetul cu mâncare și îl așeză pe raftul de deasupra bazinului.

Baudin se întoarse o oră mai târziu, când Felisin stătea încă trează pe patul ei și Heboric pe al lui. Mișcându-se fără să facă zgomot, Baudin puse câteva baligi pe foc. Se întrebă unde se ducea în fiecare seară. Nu merita să-și bată capul. Baudin vorbea puțin cu lumea, și chiar mai puțin cu ea.

După o clipă, se văzu silită să își schimbe părerea, pentru că îl auzi cum bate în peretele subțire care despărțea patul lui de al lui Heboric. Acesta din urmă răspunse imediat, vorbind cu glas atât de slab, încât Felisin nu reuși să audă nimic, iar Baudin îi spuse ceva în șoaptă. Discuția continuă încă un minut, apoi Baudin râse icnit ca de obicei și se duse în patul lui.

Cei doi plănuiau ceva, dar nu asta o surprindea, ci faptul că era exclusă. O explozie de furie urmă momentului în care înțelese asta. *Doar i-am ajutat să trăiască! Le-am făcut viața mai ușoară – încă de pe vasul care ne-a adus aici. Bula are dreptate, toți bărbații sunt niște ticăloși, buni doar să te slujești de ei. Am terminat cu favorurile. O să am grijă să ajungi din nou la împins cărucioare, bătrâne, ți-o jur.* Se trezi luptând împotriva lacrimilor, și își dădu seama că nu va proceda așa. Avea nevoie de Beneth, acesta era adevărul, și va plăti oricât ca să îl păstreze. Dar avea nevoie și de Heboric și de Baudin, iar o parte din ea se agăța de ei, așa cum se agață un copil de părinți, făcând uitată duritatea care îi umplea lumea. Pierderea – pierderea lor – însemna să piardă *totul*.

Evident, ei credeau că le va trăda încrederea la fel de lesne cum își vindea trupul, dar nu era adevărat. *Jur că nu este adevărat*.

Cu fața udă de lacrimi, Felisin privi cu ochi mari în întuneric. *Acum e doar Beneth. El, vinul, durhangul și corpul lui*. Încă avea dureri între picioare după ce Beneth li se alăturase ei și Bulei în patul uriaș al hangiței.

Își spuse că era pur și simplu o chestiune de voință să transforme durerea în plăcere.

Trebuie să supraviețuiesc ceas de ceas.

Piața de pe chei începuse să atragă cumpărătorii de dimineață, întărind iluzia că acea zi nu se deosebea de altele. Înghețat de o spaimă pe care nici măcar soarele care răsărea nu o putea alunga, Duiker stătea cu picioarele încrucișate pe digul de protecție și își plimba privirea dincolo de golf, către Marea Sahul, dorind reîntoarcerea amiralului Nok și a flotei.

Însă acelea erau ordine pe care nici măcar Coltaine nu le putea contramanda. Wickanul nu avea autoritate asupra navelor de război malazane, iar rechemarea lui Pormqual făcuse ca Flota Sahul să părăsească portul Hissar în acea dimineață pentru călătoria de o lună până la Aren. În ciuda tuturor eforturilor de a mima normalitatea, plecarea nu trecuse neobservată de către cetățenii orașului, iar piața de dimineață era tot mai animată de râsete și glasuri febrile. Oprimații obținuseră prima victorie, iar ceea ce o va deosebi de acelea care vor urma era lipsa vărsării de sânge. Cel puțin acesta era sentimentul general.

Singura consolare a lui Duiker era că Marele Preot Jhistal, Mallick Rel, plecase împreună cu flota. Nu era însă greu să își imagineze raportul pe care acel om îl va pregăti pentru Pormqual.

Apariția unei pânze malazane în strâmtoare îi atrase atenția; era o mică navă de transport care venea dinspre nord-est. *Dosin Pali, de pe insulă, ori poate dintr-un loc mai îndepărtat din susul coastei.*

Era o sosire neanunțată, lucru care stârni curiozitatea lui Duiker.

Simți o prezență alături de el și, privind în lateral, îl văzu pe Kulp urcând pe digul scund și lat, apoi așezându-se și legănându-și picioarele pe deasupra apei tulburi aflate la zece pași sub el.

– S-a făcut, spuse el, ca și cum recunoașterea ar fi fost similară cu mărturisirea unei crime premeditate. S-a trimis vorbă. Dacă prietenul tău mai trăiește, va primi instrucțiunile.

– Îți mulțumesc, Kulp.

Magul se foi neliniștit. Își frecă fața și miji ochii spre nava de transport care intra în port. O barcă de patrulare se apropie de vas în timp ce echipajul strângea singura velă. Doi bărbați purtând armuri sclipitoare stăteau pe punte și urmăreau barca abordând.

Unul dintre cei în armură se aplecă peste parapet și se adresă funcționarului portuar. După o clipă, cu o grabă lesne de perceput, vâslașii făcură ambarcațiunea să se întoarcă.

– Ai văzut asta? mormăi Duiker.

– Da, mârâi Kulp.

Nava de transport alunecă spre cheiul imperial, propulsată de un șir de vâsle care apăruseră aproape de linia de plutire a copastiei. După o clipă, vâslele dinspre chei se retraseră în interiorul navei. Docherii se grăbiră să prindă parâmele aruncate spre ei. Alții pregăteau o schelă lată de bord, iar pe punte se vedeau acum și câțiva cai.

– Săbii Roșii, spuse Duiker, după ce văzu mai mulți bărbați în armuri apărând pe punte, stând alături de caii lor.

– Din Dosin Pali, replică Kulp. Îi recunosc pe primii doi: Baria Setral și fratele lui, Mesker. Mai au un frate, Orto. El comandă compania Aren.

– Săbiile Roșii, gândi istoricul cu voce tare. Nu-și fac iluzii în legătură cu starea de fapt. S-a zvonit că încearcă să obțină controlul asupra altor orașe, iar acum vom asista la o dublare a prezenței lor în Hissar.

– Mă întreb dacă a aflat și Coltaine despre asta.

O nouă stare de încordare cuprinse piața; oamenii întorseseră capetele spre port și se uitau la Baria și Mesker, care își conduceau soldații pe dig. Săbiile Roșii erau echipați complet ca pentru război. Erau înarmați până în dinți, cu jambiere din zale și coifuri cu vizierele coborâte. Își încordaseră arcurile, iar săgețile erau pregătite. Scoseseră și tecile săbiilor fixate pe picioarele din față ale cailor.

Agitat, Kult scuipă.

– Nu-mi place deloc ceea ce văd, mormăi el.

– Arată ca și cum…

– Vor să atace piața, spuse Kulp. Asta nu e doar o demonstrație de ochii lumii, Duiker. Pe copita lui Fener!

Istoricul aruncă o privire spre Kulp și își simți gura uscată.

– Văd că ți-ai deschis coridorul.

Fără să-i răspundă, magul coborî de pe digul de protecție și rămase cu privirea ațintită spre Săbiile Roșii care acum încălecaseră și se aliniau la capătul digului, stând cu fața spre cei cinci sute de cetățeni care amuțiseră și acum se retrăgeau, aglomerând aleile dintre căruțe și copertine. Contractarea mulțimii avea să provoace panică, exact ce urmăreau Săbiile Roșii.

Cu lăncile prinse de încheieturile mâinilor cu benzi din piele netăbăcită, soldații își puseră săgeți în arcuri, iar caii, deși neclintiți, păreau să vibreze sub ei.

În unele locuri, mulțimea păru să tremure, ca și cum pământul s-ar fi cutremurat sub tălpile oamenilor. Duiker văzu câteva siluete mișcându-se, nu pentru a se îndepărta, ci pentru a ajunge spre șirul din față.

Kulp făcu șase pași spre Săbiile Roșii.

Siluetele își croiră loc printre oamenii din mulțime, își dădură deoparte mantiile telaba și glugile, lăsând la vedere armuri din piele cu plăci negre din fier cusute pe ele. Pumnalele lungi sclipiră în mâinile lor înmănușate. Cu ochi negri și fețe

bronzate și tatuate, Wickanii stăteau fermi și glaciali în fața lui Baria și Mesker Setral și a războinicilor lor.

Zece Wickani le înfruntau acum pe cele patruzeci de Săbii Roșii, iar oamenii din spatele lor rămăseseră la fel de tăcuți și de nemișcați ca niște statui.

– Dați-vă deoparte! răcni Baria, a cărui față se înnegurase de furie. Altfel veți muri!

Wickanii râseră cu dispreț neînfricat.

Făcându-și loc, Duiker îl urmă pe Kulp, care pășea grăbit spre Săbiile Roșii.

Văzându-l pe mag apropiindu-se, Mesker slobozi o înjurătură. Fratele lui îl măsură și se încruntă.

– Baria, nu fi neghiob! șuieră magul.

Comandantul îl privi cu ochii mijiți.

– Dacă îți folosești magia împotriva mea, te tai bucăți, spuse el.

Ajuns aproape, Duiker văzu zale din Otataral întrețesute în armura lui Baria.

– Îi vom doborî pe acești barbari, mârâi Mesker, apoi ne vom anunța cum se cuvine sosirea în Hissar… prin sânge de trădători.

– Iar cinci mii de Wickani vor răzbuna moartea neamurilor, spuse Kulp. Și nu iute, cu lovituri de sabie. Nu, veți fi atârnați de vii de țepușele de pe digul de apărare. Ca să se joace pescărușii cu trupurile voastre. Baria, Coltaine încă nu vă este dușman. Comandante, vârâți-vă săbiile în teacă și prezentați-vă la noua Căpetenie. În caz contrar, sacrificați viața voastră și a soldaților voștri.

– Văd că mă ignori, spuse Mesker. Magule, Baria nu e apărătorul meu.

Kulp rânji.

– Taci din gură, copile. Dacă Baria comandă, Mesker execută ordinele, ori dorești să-ți încrucișezi sabia cu a fratelui tău?

– De ajuns, Mesker, bubui glasul lui Baria.

Cu un scrâșnet metalic, fratele lui își scoase tulwarul din teacă.

– Îndrăznești să-mi dai porunci?

Wickanii strigară în semn de încurajare. Câțiva oameni mai curajoși din mulțimea aflată în spatele lor începură să râdă.

Fața lui Mesker era vânătă de furie.

Baria suspină.

– Frate, nu ai ales momentul potrivit.

Un grup de soldați călări din Garda Hissarului se văzură peste capetele oamenilor, înaintând de-a lungul aleilor dintre dughenele din piață. Din stânga lor răsună un cor de huiduieli, iar Duiker și alții se întoarseră, observând în jur de șaizeci de arcași care aveau săgețile pregătite și îndreptate spre soldații Săbiilor Roșii.

Baria ridică încet brațul stâng și își răsuci palma în aer. Războinicii lui își coborâră armele.

Pufnind dezgustat, Mesker își vârî cu un pocnet tulwarul în teaca din lemn.

– V-a sosit escorta, spuse Kulp cu glas uscat. Se pare că vă așteaptă Căpetenia.

Duiker rămase alături de mag și îl urmări pe Baria conducându-și oamenii înainte, pentru a întâmpina soldații din Hissari. Istoricul clătină din cap.

– Kulp, pe răsuflarea lui Hood, riscantă aruncare de zaruri!

Celălalt scoase un mormăit.

– Știi întotdeauna cum se poartă Mesker Setral, spuse el. Prost ca o mâță și la fel de ușor de derutat. Preț de o clipă am sperat că Baria va accepta provocarea – indiferent cum s-ar fi sfârșit confruntarea, ar fi rămas un Setral mai puțin, și asta înseamnă că am pierdut o ocazie.

– Wickanii aceia deghizați, spuse Duiker, nu făceau parte din vreun comitet de întâmpinare oficial. Coltaine a infiltrat oameni în piață.

– Șiret e câinele ăsta de Coltaine.

Duiker dădu din cap.

– Acum s-au dat de gol.

– Da, și au mai arătat că erau gata să-și dea viața pentru a-i apăra pe cetățenii din Hissar.

– Kulp, în cazul în care Coltaine ar fi fost aici, nu cred că le-ar fi ordonat soldaților să înainteze. Wickanii aceia abia așteptau să intre în luptă. Apărarea mulțimii din piață nu avea nimic de a face cu dorința lor.

Magul își trecu palmele peste față.

– Să sperăm că oamenii cred altceva.

– Vino, spuse Duiker, să bem niște vin – știu eu un loc în Piața Imperială, iar pe drum îmi vei putea spune cum l-au primit membrii Armatei a 7-a pe noul lor comandant.

Kulp izbucni în râs, apoi porniră la drum.

– Cu respect, probabil, dar nu cu prea multă căldură. A schimbat complet modul de instrucție. Am executat formații de luptă încă de la sosirea lui, adică chiar din ziua în care a preluat comanda.

Duiker se încruntă.

– Am auzit că face instrucție cu soldații până când acești cad lați, că nici n-a trebuit să aplice regulamentul privind ora de stingere, pentru că toți abia așteaptă să doarmă, iar cazărmile sunt ca și mute la a opta bătaie a clopotelor. Dacă nu exersează întoarceri, formații de țestoasă și ziduri din scuturi, atunci ce să facă?

– Știi mănăstirea ruinată de pe deal, la sud de oraș? N-au rămas decât fundațiile, cu excepția templului central, însă zidurile înalte până la piept acoperă întreaga culme a dealului, făcând totul să semene cu un mic oraș. Geniștii le-au construit, și unora le-au făcut și acoperiș. La început, era un labirint de alei și fundături, dar Coltaine i-a pus pe geniști să transforme totul într-un coșmar. Pariez că încă mai sunt soldați care s-au pierdut în labirint și rătăcesc prin el. Wickanul ne pune în fiecare după-amiază să purtăm bătălii simulate, să preluăm controlul asupra străzilor, să asaltăm clădiri, să folosim tactici de evadare, de recuperare a răniților… Războinicii lui Coltaine joacă rolul mulțimii răzvrătite și al jefuitorilor, și te asigur, istoricule, parcă sunt născuți pentru asta. Făcu o pauză ca să-și tragă răsuflarea. În fiecare zi… ne coacem în soare

pe dealul acela pârjolit, desfășurați până la nivelul de grupă, și fiecăreia i se trasează misiuni imposibile. Făcu o grimasă. Sub conducerea acestei Căpetenii, fiecare soldat din Armata a 7-a a murit de zeci de ori în bătălii simulate. Caporalul List a fost ucis în fiecare exercițiu de până acum, și sărmanului băiat parcă i-a luat mințile Hood, și cât timp ține instrucția Wickanii aceia sălbatici urlă.

Cât își continuară drumul spre Piața Imperială, Duiker nu spuse nimic. În cele din urmă, după ce pătrunseră în cartierul malazan, istoricul începu să vorbească.

– E ceva vecin cu rivalitatea între Armata a 7-a și regimentul Wickan.

– Da, tactica este destul de evidentă, dar, după părerea mea, se merge prea departe. Vom vedea asta peste câteva zile, când o să primim sprijin din partea lăncierilor Wickan. Unii vor trăda, ascultă bine ce-ți spun.

Intrară în piață.

– Și tu? întrebă Duiker. Ce sarcină i s-a dat ultimul mag al Armatei a 7-a?

– O prostie. Invoc iluzii toată ziua, până când țeasta mea e pe punctul de a plesni.

– Iluzii? În bătăliile simulate?

– Da, și asta face ca obiectivele să fie imposibile. Crede-mă, am fost blestemat de nenumărate ori, Duiker. De multe ori.

– Și ce invoci, dragoni?

– Aș vrea eu. Creez refugiați malazani, istoricule. Cu sutele. O mie de manechine împovărate de greutăți pe care să le târâie soldații nu sunt suficiente pentru Coltaine, cele pe care m-a pus să le creez fug încotro nu trebuie, refuză să-și părăsească adăposturile și casele, ori iau cu ei mobilier și alte lucruri. Ordinul lui Coltaine – refugiații mei creează haos și deocamdată provoacă mai multe victime decât orice alt element al exercițiilor. Nu sunt prea iubit, Duiker.

– Și ce s-a întâmplat cu Sormo E’nath? întrebă istoricul, simțindu-și brusc gura uscată.

– Vrăjitorul? Nu e de găsit.

Duiker dădu din cap mai mult pentru sine. Anticipase răspunsul lui Kulp. *Ești preocupat să citești pietrele din nisip, Sormo. Adevărat? În vreme ce Coltaine transformă Armata a 7-a pentru a apăra refugiații malazani.*

– Magule, spuse el.

– Da.

– Nu înseamnă nimic dacă mori de zece ori într-o bătălie simulată. Când e una adevărată, mori o singură dată. Întărește-i pe cei dintr-a 7-a, Kulp. În toate modurile posibile. Arată-i lui Coltaine de ce sunt în stare cei din Armata a 7-a – stai de vorbă cu comandanții de grupe. În seara asta. Poate mâine vă realizați obiectivele, iar eu voi vorbi cu Coltaine să vă dea o zi de odihnă. Dovedește-i, și el vă va da liber.

– Ce te face să fii atât de sigur?

Faptul că timpul e scurt, și el are nevoie de tine. Are mare nevoie de tine.

– Îndepliniți-vă obiectivele. Lasă Căpetenia în seama mea.

– Prea bine, să văd ce pot face.

Caporalul List muri după câteva minute de la declanșarea bătăliei simulate. Bult, comandând un grup de Wickani care goneau pe strada principală din orașul ruinat, îl izbise pe nefericitul malazan în tâmplă, suficient de tare pentru a-l lăsa lat pe tânăr, în praful drumului. Războinicul veteran îl aruncase apoi pe List pe un umăr și îl scosese din iureșul bătăliei.

Rânjind, Bult alergă pe drumul plin de praf până la ridicătura de pe care noua Căpetenie și câțiva dintre ofițerii lui urmăreau desfășurarea acțiunilor, și îl trânti pe caporal în țărână la picioarele lui Coltaine. Duiker oftă.

Coltaine aruncă o privire în jur.

– Vraciule! Ocupă-te de băiat!

Unul dintre vindecătorii Armatei a 7-a apăru imediat și se lăsă pe vine lângă caporal.

Ochii mijiți ai lui Coltaine îl găsiră pe Duiker.

– Istoricule, nu văd nicio schimbare în desfășurarea exercițiului de azi.

– Căpetenie, este încă devreme.

Wickanul scoase un mormăit, apoi își îndreptă atenția spre ruinele învăluite în praf. Din haos apăreau soldați, luptători dintr-a 7-a și Wickani, mergând nesigur pe picioare, unii având răni minore, alții membre rupte.

Pregătindu-și măciuca, Bult se încruntă.

– Ai vorbit prea devreme, Coltaine, spuse el. Bătălia de azi e altfel.

Duiker văzu că printre victime se numărau mai mulți Wickani decât soldați dintr-a 7-a, iar procentul creștea cu fiecare clipă care se scurgea. Undeva în norii haotici de praf, situația se schimbase radical.

Coltaine ceru să-i fie adus calul. Urcă fără niciun ajutor în șa și îi aruncă o privire dură lui Bult.

– Rămâi aici, unchiule. Unde-mi sunt lăncierii?

Așteptă nervos apariția celor patruzeci de călăreți pe ridicătură. Toți aveau vârfurile lăncilor acoperite cu fâșii de piele. Cu toate acestea, chiar și o lovitură indirectă putea frânge oasele cuiva.

Coltaine îi conduse în galop mic spre ruine.

Bult scuipă praful din gură.

– Era și timpul, spuse el.

– Cum adică? întrebă Duiker.

– A 7-a și-a câștigat în sfârșit sprijinul lăncierilor. Au întârziat o săptămână, istoricule. Coltaine se aștepta la o întărire, dar nu am văzut decât slăbiciuni. Cine le-a dat curajul ăsta? Tu? Fii atent, altfel Coltaine o să te pună căpitan.

– Chiar dacă aș vrea să mă fălesc, aici este meritul lui Kulp și al sergenților comandanți de grupe, spuse Duiker.

– Kulp a făcut ca lucrurile să meargă mai bine? Nici nu e de mirare că a întors sorții bătăliei.

Istoricul clătină din cap.

– Bult, Kulp execută ordinele lui Coltaine. În cazul în care vrei să găsești un motiv pentru a justifica înfrângerea Wickanilor tăi, va trebui să cauți

altundeva. Cel mai bine ar fi să vezi că Armata a 7-a și-a arătat adevăratele calități.

– S-ar putea să fie așa, spuse gânditor veteranul, și în ochii lui mici și întunecați apăru o sclipire.

– Căpetenia ți-a zis „unchi“.

– Da.

– Ei, bine? Ești unchiul lui?

– Ce să fiu?

Duiker renunță. Începea să priceapă simțul umorului de care dădea dovadă Wickanul. Fără îndoială că vor mai exista astfel de confruntări verbale iuți până când Bult va găsi răspunsul. *Aș putea juca până la capăt. Ori l-aș putea lăsa pe ticălos să aștepte… să aștepte, la o adică, o veșnicie.*

Din norii de praf apărură vreo douăzeci de refugiați, șovăind ciudat în timp ce mergeau, fiecare dintre ei fiind împovărat de lucruri imposibil de conceput – scrinuri masive, dulapuri, lumânări și armuri antice. Râzând, răcnind și bătând cu săbiile în scuturi în timp ce se retrăgeau, soldații Armatei a 7-a flancau mulțimea cu un cordon de protecție.

Bult izbucni în râs.

– Când îl întâlnești pe Kulp, să-i transmiți complimentele mele, istoricule.

– Cei dintr-a 7-a și-au câștigat o zi de odihnă, spuse Duiker.

Wickanul ridică din sprâncenele lipsite de păr.

– Pentru o singură victorie?

– Trebuie să o savureze, comandante. Pe de altă parte, vracii vor avea mult de lucru ca să pună oasele la locul lor – doar nu vrei să fie epuizați într-un moment nepotrivit.

– Iar momentul nepotrivit va apărea curând, nu-i așa?

– Sunt convins, spuse rar Duiker. Sormo E’nath ar fi de acord cu mine.

Bult scuipă din nou.

– Se apropie nepotul meu.

Coltaine apăruse însoțit de lăncieri. Asigurând acoperirea pentru soldați, dintre care mulți târau sau cărau în spinare refugiații-manechine. Numărul

acestora demonstra clar că victoria celor din Armata a 7-a fusese absolută.

– Oare văd un zâmbet pe fața lui Coltaine? întrebă Duiker. Preț de o clipă, mi s-a părut că am zărit…

– Te înșeli, fără îndoială, mârâi Bult, dar Duiker ajunsese deja să îi cunoască pe Wickani, și descoperi o idee de umor în glasul veteranului. După un moment, Bult urmă: Istoricule, du vorbă celor dintr-a 7-a. Și-au câștigat dreptul la odihnă.

Fiddler stătea în întuneric. Grădina năpădită de vegetație părea să se fi concentrat în jurul puțului și al băncii din piatră, în formă de semilună. Deasupra genistului se vedea doar un petic din cerul luminat de stele. Luna nu răsărise. După o clipă, Fiddler își înclină capul.

– Trebuie să recunosc că te pricepi să umbli fără să faci niciun zgomot, flăcăule.

Aflat în spatele lui Fiddler, Crokus ezită, apoi se așeză alături de el pe bancă.

– Cred că nu te așteptai ca el să te pună la punct chiar așa, spuse Crokus.

– Asta a fost?

– Așa mi s-a părut.

Fiddler nu-i răspunse. Prin luminiș trecea fulgerător câte un rhizan în căutare de fluturi care zburau pe deasupra gurii puțului. Aerul răcoros al nopții era încărcat de mirosul greu al gunoaielor care putrezeau dincolo de zidul din spate al grădinii.

– Fata e supărată, spuse Crokus.

Genistul clătină din cap.

– Supărată. Am avut o discuție, noi nu torturăm prizonierii.

– Apsalar nu-și amintește așa ceva.

– Însă eu, da, flăcăule, și astea sunt amintiri greu de șters.

– E doar o pescăriță.

– În majoritatea timpului, spuse Fiddler. Însă câteodată…

Dădu iarăși din cap.

Crokus oftă, apoi schimbă subiectul.

– Așadar, plecarea de unul singur a lui Kalam nu a făcut parte din plan.

– Aici e chemarea sângelui, flăcăule. Kalam s-a născut și a crescut în Cele Șapte Orașe. Pe de altă parte, vrea să o întâlnească pe această Sha'ik, vrăjitoarea deșertului, Mâna lui Dryjhna.

– Acum îi ții partea, spuse Crokus, încercând să nu se arate exasperat. Cu puțin timp în urmă aproape că l-ai acuzat de trădare…

Fiddler făcu o grimasă.

– Trăim vremuri tulburi cu toții. Am fost declarați proscriși de Laseen, dar asta ne face să nu mai fim soldați ai Imperiului? Malaz nu este Împărăteasa, iar Împărăteasa nu înseamnă Malaz…

– Interesantă distincție, trebuie să recunosc.

Genistul privi în jur.

– Știi ceva? Întreab-o pe fată, poate îți explică ea.

– Dar tu aștepți izbucnirea rebeliunii. De fapt, te bizui pe ea.

– Asta nu înseamnă că trebuie să fim noi cei care dezlănțuim Vârtejul, nu? Kalam vrea să fie în miezul lucrurilor. Așa a fost el mereu. De data asta, șansa i-a apărut în cale pe neașteptate. În Cartea lui Dryjhna se găsește inima Zeiței Vârtejului – pentru declanșarea Apocalipsei, ea trebuie deschisă, dar de clarvăzătoare, nu de altcineva. Kalam știe că încercarea lui ar putea fi sinucigașă, dar va preda cartea blestemată de Hood în mâinile lui Sha'ik, și astfel va mai șubrezi controlul, și așa șovăielnic, pe care îl exercită Laseen. Să îi mulțumim că a insistat ca noi, ceilalți, să nu ne amestecăm.

– Uită-te la tine, iar îl aperi. Planul era de a o asasina pe Laseen, nu de a fi implicați într-o revoltă. Încă nu înțeleg de ce am venit pe acest continent.

Fiddler se îndreptă de spate, privind spre stelele care sclipeau pe cer. Stele de deșert, diamante cizelate, care păreau oricând dornice să vadă sânge.

– Flăcăule, există mai multe drumuri spre Unta. Ne aflăm aici ca să descoperim unul care nu a mai

fost călcat până acum. Și deși s-ar putea să nu ne ducă acolo, noi oricum îl vom căuta, fie că îl avem sau nu pe Kalam cu noi. Hood mi-e martor, Kalam a ales probabil calea cea mai înțeleaptă, pe uscat, până la Aren, ca să se întoarcă apoi cu un vas până la Quon Tali. Poate că hotărârea cea mai bună a fost să ne despărțim, pentru că asta sporește șansele ca măcar unul dintre noi să reușească.

– Corect, spuse Crokus precipitat, dar dacă el nu reușește? Te duci tu să o ucizi pe Laseen? Un glorios săpător de tranșee, și încă trecut de prima tinerețe. Nu prea inspiri încredere, Fiddler. Noi ar trebui să o ducem acasă pe Apsalar.

Fiddler îi vorbi cu răceală în glas.

– Nu mă supăra, flăcăule. Cei câțiva ani cât ai șterpelit pungi de bani pe străzile din Darujhistan nu-ți dau dreptul să mă judeci.

Crengile se mișcară violent în copacul din fața celor doi și imediat după aceea apăru Moby, stând agățat cu un braț de o ramură, ținând între colți un rhizan care se zbătea. Ochii maimuței sclipiră când sfărâmă oasele creaturii. Fiddler icni.

– La Quon Tali vom găsi mai mulți susținători decât îți poți imagina, spuse el rar. Nimeni nu este indispensabil, după cum nimeni nu este izgonit ca fiind inutil. Fie că-ți place ori nu, trebuie să mai crești, flăcăule.

– Mă crezi prost, dar te înșeli. Îți închipui că nu-mi dau seama că mai ai un as în mânecă, și nu mă refer la Ben-cel-Iute. Kalam este un asasin care ar putea ajunge aproape de Laseen. Dar dacă el nu reușește, mai există cineva care ar putea avea abilitatea unui zeu – dar nu a oricărui zeu antic, nu, ci a *Patronului* Asasinilor, cel căruia voi îi spuneți Rope. O îndemni mereu – o duci acasă pentru că nu mai e ceea ce a fost cândva, însă adevărul este că o *vrei înapoi pe cea care a fost.*

Urmărindu-l pe Moby mâncând rhizanul, Fiddler rămase tăcut multă vreme. După ce maimuța înghiți și ultima îmbucătură din șopârla zburătoare, genistul își drese glasul.

– Eu nu gândesc atât de profund, zise el. Eu mă las îndrumat de instinct.

– Vrei să spui că nu te-ai gândit să o folosești pe Apsalar?

– Nu mi-a trecut prin minte, nu…

– Dar Kalam…

Fiddler avu un moment de ezitare, apoi ridică din umeri.

– Dacă el nu s-a gândit la asta, atunci Ben-cel-Iute sigur a făcut-o.

Crokus șuieră triumfător.

– Știam eu. Nu sunt chiar prost.

– Of, pe răsuflarea lui Hood, flăcăule, nu ești.

– Nu voi îngădui asta, Fiddler.

– Acest bhok'aral al unchiului tău, spuse genistul, făcând semn din cap către Moby, este cu adevărat un familiar, un slujitor al unui vrăjitor? Dar dacă Mammot a murit, de ce mai este el aici? Nu sunt mag, dar credeam că asemenea familiari sunt legați… prin magie de stăpânii lor.

– Nu știu, recunoscu Crokus, deși tonul vocii lui păstră o nuanță care îi spuse genistului că flăcăul nu era întru totul conștient de șirul gândurilor care îl frământau pe Fiddler. Poate e doar un animal de casă. Ai face bine să te rogi să fie doar atât. Am spus că nu te voi lăsa să te folosești de Apsalar. Dacă Moby este cu adevărat un familiar, nu va trebui să treci doar de mine.

– Crokus, nu voi încerca nimic, spuse Fiddler. Dar încă am convingerea că trebuie să mai crești. Mai devreme sau mai târziu îți vei da seama că nu poți vorbi în numele lui Apsalar. Fie că-ți place ori nu, ea va hotărî ce va face. S-ar putea ca posesia să se fi încheiat, dar aptitudinile zeului rămân în oasele ei. Se întoarse încet cu fața spre Crokus. Ce faci dacă ea hotărăște să-și folosească acele aptitudini?

– Nu se va întâmpla asta, zise Crokus, însă glasul nu-i mai era atât de sigur. Făcu un semn, iar Moby bătu de câteva ori din aripi și i se așeză neglijent în brațe. Cum i-ai spus… un bhoka…?

– Bhok'aral. Sunt indigeni.

– Aha.

– Flăcăule, dormi, pentru că mâine plecăm.

– Și Kalam la fel.

– Exact, dar nu vom merge împreună. Vom urma drumuri paralele către miazăzi, cel puțin la început.

Îl urmări pe Crokus care se întoarse înăuntru, cu Moby agățat de el de parcă ar fi fost un copil. *Pe răsuflarea lui Hood, nu-mi place defel călătoria asta.*

La o sută de pași în fața Porții Caravanelor se afla o piață unde se adunau negustorii înainte de a pleca din Ehrlitan. Cei mai mulți porneau spre miazăzi, pe drumul de coastă, urmând linia golfului. Pe acea rută erau multe sate și avanposturi, iar pe drumul pietruit construit de malazani circulau patrule ori, mai curând, ar fi circulat, dacă ele nu ar fi fost rechemate de Căpetenia orașului.

Din câte află Fiddler după ce stătu de vorbă cu unii negustori și gărzi ale caravanei, bandiții aveau să profite de retragerea patrulelor, însă judecând după numărul mare de mercenari care însoțeau fiecare grup, genistul înțelese că negustorii nu voiau să riște nimic.

Ar fi fost inutil pentru trei malazani să se deghizeze în negustori pentru a face drumul spre miazăzi; nu aveau nici bani, și nici recuzita pentru a pune în practică o asemenea mascaradă. Având în vedere riscurile călătoriei între orașe, aleseseră să se dea drept pelerini. Pentru credincioși, Calea Celor Șapte – pelerinajul prin fiecare dintre cele șapte Orașe Sfinte – era o demonstrație de credință care se bucura de respect. Pelerinajul făcea parte din tradiția acelei țări, ignorând amenințarea bandiților sau a războiului.

Fiddler își păstră deghizarea de Gral, jucând rolul de gardian și îndrumător al lui Crokus și al lui Apsalar – doi tineri credincioși, proaspăt căsătoriți, care porniseră într-o călătorie care să binecuvânteze unirea lor sub Cele Șapte Ceruri. Fiecare dintre ei va avea cal. Fiddler avea să călărească unul crescut de

Gral, care va disprețui impostura lui și va fi blând, dar cu toane, iar Crokus și Apsalar vor avea cai de rasă cumpărați de la unul dintre cele mai bune grajduri din afara Ehrlitanului. Trei cai de rezervă și patru catâri aveau să completeze suita.

Kalam plecase odată cu zorile, luându-și pe fugă rămas-bun de la Fiddler și de la ceilalți. Replicile schimbate în noaptea precedentă stricară solemnitatea momentului plecării lui Kalam. Genistul înțelegea dorința aprigă a acestuia de a o răni pe Laseen prin sângele vărsat în rebeliune, dar pagubele potențiale suferite de Imperiu – și de cel care avea să urce pe tron după căderea lui Laseen – erau, după părerea lui Fiddler, prea importante ca să riște. Se confruntaseră cu duritate, iar Fiddler fusese jignit și afectat de acel schimb de cuvinte.

Despărțirea fusese plină de patos, realiză Fiddler cu întârziere, deoarece se părea că dispăruse datoria care îi legase cândva atât de strâns pe el și pe Kalam de o cauză, lucru care întărise prietenia dintre ei. Iar cel puțin pentru moment, nu exista nimic altceva care să ia locul acesteia în sufletul lui Fiddler. Se simțea pierdut, mai singur decât fusese vreodată în ultimii ani.

Aveau să fie ultimul dintre convoaiele care ieșeau pe Poarta Caravanelor. În timp ce verifica pentru ultima oară cum sunt strânse chingile de harnașament ale catârilor, zgomotul făcut de cai în galop îi atrase atenția lui Fiddler.

Sosise o trupă de șase Săbii Roșii, care își opriră caii când pătrunseră în piață. Fiddler aruncă o privire spre locul unde Crokus și Apsalar stăteau lângă caii lor. Surprinzând privirea flăcăului, clătină din cap, apoi continuă să verifice chingile catârului.

Soldații căutau pe cineva. Trupa se răspândi, câte un călăreț pentru fiecare dintre convoaiele rămase. Fiddler auzi sunet de copite pe pietrișul din spatele lui și își impuse să-și păstreze calmul.

– Gral!

Oprindu-se pentru a scuipa așa cum făcea un membru al tribului când era acostat de un slugoi

malazan, Fiddler se întoarse încet.

Sub viziera coifului, fața întunecată a soldatului se încordase ca reacție la gestul lui Fiddler.

– Într-o bună zi, Săbiile Roșii vor curăța dealurile de Grali, promise soldatul, care zâmbi, arătându-și dinții cenușii.

Fiddler se mulțumi să pufnească.

– Sabie Roșie, dacă ai ceva care să merite să fie spus, spune-o. Umbrele noastre sunt deja prea scurte față de distanța pe care trebuie să o parcurgem astăzi.

– Asta îți arată doar nepriceperea, Gralule. Am de pus o singură întrebare. Să răspunzi cinstit, pentru că-mi voi da seama dacă minți. Vrem să știm dacă în dimineața asta un bărbat singur, călare pe un armăsar murg, a ieșit pe Poarta Caravanelor.

– N-am văzut un asemenea om, îi răspunse Fiddler, dar acum îi doresc tot binele. Să îl păzească Cele Șapte Spirite câte zile o avea de trăit.

Soldatul se zbârli.

– Te avertizez, sângele tău nu e o armură în fața mea, Gralule. Ai venit aici în zori?

Fiddler se întoarse spre catâr.

– Ai spus că ai doar o întrebare, mormăi el. Pentru altele trebuie să plătești, Sabie Roșie.

Soldatul scuipă la picioarele lui Fiddler, trase de căpăstru, făcând calul să dea brusc din cap, apoi se întoarse la restul trupei.

Pe sub vălul pe care îl purta pentru călătoria prin deșert, Fiddler își îngădui un zâmbet discret. Crokus apăru curând lângă el.

– Despre ce a fost vorba? întrebă el șuierat.

Genistul ridică din umeri.

– Săbiile Roșii vânează pe cineva. Nu are nicio legătură cu noi. Întoarce-te la calul tău, flăcăule. Plecăm.

– Kalam?

Rămas cu antebrațele sprijinite de spinarea catârului, Fiddler ezită, apoi strânse din pleoape pentru a-și feri ochii de strălucirea orbitoare reflectată de pietrele albite.

– S-ar putea să fi aflat că tomul sfânt nu mai este în Aren. Și că el îi va fi dat lui Sha’ik. Nimeni nu știe de prezența lui Kalam aici.

Crokus nu păru convins.

– Fiddler, seara trecută s-a întâlnit cu cineva.

– Un contact vechi care îi era dator.

– Ceea ce i-a dat motiv ca să îl trădeze pe Kalam. Nimănui nu-i place să i se amintească de datorii neplătite.

Fiddler nu spuse nimic. După un moment, bătu ușor cu palma în spinarea catârului, stârnind un norișor de praf, apoi se duse spre calul lui. Armăsarul Gral castrat își rânji dinții când Fiddler întinse mâna spre hățuri. Prinse căpăstrul pe sub bărbia animalului. Acesta încercă să își miște capul, însă Fiddler îl ținu strâns și se apropie de el.

– Fii manierat, fiară! Altfel, o să-ți pară rău.

Strângând în mână frâul, se săltă pe șaua cu spătar înalt.

Dincolo de Poarta Caravanelor, drumul costier se întindea spre miazăzi, drept, în ciuda falezei din calcar care urca și cobora, dominând golful în partea dinspre miazănoapte. În stânga lor, și la o leghe spre interior, se găseau Dealurile Arifal. Înălțimile lor zimțate aveau să îi însoțească tot drumul până la Râul Eb, cale de treizeci și șase de leghe spre miazăzi. Pe acele dealuri trăiau triburi abia civilizate, cele mai importante fiind cele ale Gralilor. Cea mai mare îngrijorare a lui Fiddler era că va întâlni un membru adevărat al tribului Gral. Probabilitatea era destul de redusă, având în vedere anotimpul, deoarece Gralii își duceau caprele adânc spre interior, unde puteau găsi umbră și apă.

Îndemnară caii să meargă în galop ușor și depășiră un convoi de negustori pentru a evita să urmeze norii de praf, apoi Fiddler reveni la trap. Arșița zilei începea deja să se facă simțită. Destinația lor era un sătuc numit Salik, aflat la peste opt leghe depărtare, unde voiau să se oprească pentru a lua prânzul și să aștepte trecerea orelor celor mai

fierbinți, după care să-și continue drumul spre Râul Trob.

Dacă totul mergea bine, aveau să ajungă la G'danisban într-o săptămână. Fiddler socotea că până atunci Kalam va fi deja cu două, poate chiar trei zile înaintea lor. După G'danisban era Pan'potsun Odhan, o pustietate slab populată, cu dealuri uscate, unde se găseau ruinele scheletice ale unor orașe moarte demult, șerpi veninoși, muște care înțepau și – își aduse aminte de vorbele Spiritului Umblător Kimloc – probabilitatea de a da peste ceva mult mai primejdios. *O convergență. Pe picioarele lui Togg, nu-mi place deloc să mă gândesc la asta.* Își aminti de cochilia din sacul de piele. Nu era înțelept să poarte la el ceva care avea atâta putere. *Probabil aduce mai multe necazuri decât merită. Dacă îl adulmecă vreun Soletaken și decide că îl vrea pentru colecția lui?* Se încruntă. *O colecție la care să se adauge o cochilie și trei țeste sclipitoare.*

Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât se simțea mai inconfortabil. *Mai bine să o vând vreunui negustor din G'danisban. Banii mi-ar putea sluji.* Gândul îl liniști. Va vinde cochilia, va scăpa de ea. Deși nimeni nu nega puterea unui Spirit Umblător, era la fel de periculos să se bazeze prea mult pe ea. Preoții Tano au renunțat la viață în numele păcii. *Ori mai rău. Kimloc și-a pierdut onoarea. Mai bine mă bizui pe incendiarele Moranth din sac decât pe o cochilie misterioasă. O Flacără va arde un Soletaken la fel de lesne ca pe oricine altul.*

Crokus veni alături de genist.

– Fiddler, la ce te gândești?

– La nimic. Unde e acel bhok'aral al tău?

Tânărul se încruntă.

– Nu știu. Cred că este doar un animal de companie. A plecat seara trecută și nu s-a mai întors. Își trecu dosul mâinii peste față și Fiddler văzu urme de lacrimi pe obrajii lui. Cu Moby, simțeam că Mammot era lângă mine.

– Unchiul tău a fost un om bun înainte să-l ia Tiranul Jaghut?

Crokus dădu din cap.

Fiddler își drese glasul.

– Atunci, poate că e încă lângă tine. Probabil că Moby a adulmecat vreun seamăn. În oraș sunt mulți oameni de vază care țin bhok'arala drept animale de companie. Asta a fost și Moby.

– Cred că ai dreptate. Aproape toată viața am crezut că Mammot era doar un învățat, un bătrân care scria tot timpul. Unchiul meu. Am descoperit apoi că fusese Mare Preot. Important, având prieteni puternici precum Baruk. Însă până să mă obișnuiesc cu ideea asta, el a murit. Distrus de trupa voastră.

– Stai puțin, băiete! Nu noi l-am ucis pe unchiul tău. Nu.

– Știu. Ucigându-l, ați salvat Darujhistanul. Știu, Fiddler.

– S-a întâmplat, Crokus. Și ar trebui să-ți dai seama că un unchi care ți-a purtat de grijă și te-a iubit e mai important decât faptul că a fost Mare Preot. Și-mi închipui că, dacă ar fi avut ocazia, el ți-ar fi spus același lucru.

– Dar nu înțelegi? A avut *putere*, dar nu a folosit-o la nimic! A stat ascuns în cămăruța lui dintr-o clădire dărăpănată! Ar fi putut avea un domeniu, să facă parte din Consiliu, să fie cineva…

Fiddler nu se simțea pregătit să continue acea discuție. Nu se pricepuse niciodată să dea sfaturi. *Oricum nu am ce sfat să-i dau.*

– Flăcăule, ea te-a gonit încoace pentru că ești atât de capricios?

Crokus se înnegri la față, apoi dădu pinteni calului și se îndepărtă, ocupând poziția de lider al grupului.

Oftând, Fiddler se răsuci în șa și o măsură pe Apsalar, care călărea la câțiva pași în urmă.

– O ceartă între îndrăgostiți, da?

Ea clipi ca o bufniță.

Fiddler se întoarse și se așeză mai bine în șa.

– Pe boașele lui Hood, murmură el în barbă.

Iskaral Pust împinse mătura mai sus în horn și frecă frenetic. Pe piatra vetrei căzură nori negri care se așezară pe roba cenușie a Marelui Preot.

– Ai lemn? întrebă Mappo, aflat pe platforma ceva mai ridicată de piatră pe care o folosise drept pat, și pe care acum stătea în șezut.

Iskaral se opri o clipă.

– Lemn? Lemnul e mai bun decât mătura?

– Pentru foc, spuse Trellul. Ca să alungăm frigul din camera asta.

– Lemn! Nu, sigur că nu. Dar baligă, da, din belșug. Foc! Excelent. Să îi ardem până fac crustă! Trellii sunt recunoscuți pentru șiretenie? Nu țin minte așa ceva, nimeni nu vorbește despre ei într-un fel sau altul. E greu de găsit ceva scris despre un popor analfabet. Hm.

– Trellii știu bine să scrie și să citească, spuse Mappo. Și asta de multă vreme. De vreo șapte sau opt secole, mai exact.

– Trebuie să-mi aduc biblioteca la zi, ceea ce ar fi cam scump. O să ridic umbre ca să jefuiesc marile biblioteci lumii.

Se ghemui lângă vatră și își încruntă fața plină de funingine.

Mappo își drese glasul.

– Ce să arzi până face crustă, Mare Preot?

– Păianjeni, ce altceva? Templul ăsta geme de păianjeni. Să-i ucizi de cum îi vezi, Trellule. Slujește-te de bocancii aceia, cu tălpi groase, și de mâinile acelea pieloase. Să-i omori pe toți, ai înțeles?

Dând din cap, Mappo se acoperi mai bine cu pătura din blană, crispându-se puțin când pielea atinse rănile aproape vindecate de pe ceafă. Febra îi trecuse, datorită rezervelor proprii, dar și a leacurilor îndoielnice pe care i le dăduse slujitorul tăcut al lui Iskaral, bănui el. Colții și ghearele D'iversilor și ai Soletaken produceau o boală extrem de virulentă, care culmina cu halucinații, demență bestială, pricinuind apoi moartea. La majoritatea supraviețuitorilor, nebunia persista, reapărând cu

regularitate o noapte sau două de nouă sau zece ori pe an. Era o nebunie care ducea frecvent la crimă.

Iskaral Pust socotea că Mappo scăpase de o asemenea soartă, însă Trellul nu putea fi sigur de asta decât după trecerea a două cicluri ale lunii fără niciunul din simptome. Nu-i plăcea să se gândească de ce ar fi fost capabil în cazul în care ar fi fost cuprins de un acces de furie ucigașă. Cu mulți ani în urmă, când făcea parte din bandele războinice care provocau ravagii prin Jhag Odhan, Mappo dorise să ajungă într-o asemenea stare, lucru obișnuit pentru războinici, iar amintirea celor uciși de el îi rămăsese pentru totdeauna întipărită în memorie.

Dacă otrava transmisă de Soletaken rămânea vie în trupul lui, Mappo își va lua mai curând viața decât să lase acea putere să se dezlănțuie.

Iskaral Pust dădu cu mătura în fiecare colțișor al încăperii de călugăr-cerșetor în care era găzduit Trellul, apoi se întinse spre tavan pentru a face același lucru.

– Ucide tot ce înțeapă, tot ce mușcă, acest loc sacru al Umbrei trebuie să fie imaculat! Ucide tot ce se târăște, tot ce fuge. Ai fost examinat pentru a vedea dacă ai paraziți, amândoi, da, da. Nu se permite niciun vizitator nedorit. Eu rămân bănuitor în continuare, desigur.

– Mare Preot, locuiești de mult timp aici?

– Nu știu. Irelevant. Importante sunt doar faptele, scopurile realizate. Timpul înseamnă pregătire, nimic mai mult. Te pregătești atât cât este necesar. Pentru a face asta trebuie să accepți că planificarea începe de la naștere. Te naști și, înainte de a se întâmpla alte lucruri, ești aruncat în umbră, învăluit de sfânta ambivalență, pentru ca de acolo să sorbi dulcea hrană. Eu trăiesc pentru a mă pregăti, Trellule, iar pregătirile sunt aproape încheiate.

– Unde e Icarium?

– O viață dată pentru o viață luată, să-i spui asta. În bibliotecă. Măicuțele au lăsat doar o mână de cărți. Tomuri dedicate plăcerilor proprii. Cel mai bine se citesc în pat, așa am constatat. Restul materialelor

sunt ale mele, o colecție redusă, sărăcie îngrozitoare, și mi-e jenă. Ți-e foame?

Mappo clătină din cap. Vorbăria absurdă a Marelui Preot avea o calitate hipnotică. La fiecare întrebare pe care o punea primea drept răspuns un monolog bizar și dezlânat, care părea să îl sece de voința de a mai rosti încă o întrebare. Fidel afirmațiilor sale, Iskaral Pust putea face ca trecerea timpului să își piardă orice sens.

– Foame? Da.

– Servitor pregătește mâncarea.

– Poate să mi-o aducă în bibliotecă?

Marele Preot se încruntă.

– Încălcarea etichetei. Dar dacă insiști…

Trellul se ridică în capul oaselor.

– Unde este biblioteca?

– Faci la dreapta, mergi treizeci și patru de pași, faci dreapta din nou, doisprezece pași, apoi intri pe ușa din dreapta, alți treizeci și cinci de pași, treci printr-o arcadă pe dreapta, alți unsprezece pași, faci dreapta, ultima oară, cincisprezece pași, și intri pe ușa din dreapta.

Mappo rămase cu ochii holbați la Iskaral Pust.

Marele Preot se foi agitat.

– Ori, spuse Trellul privindu-l printre gene, faci stânga, și mergi nouăsprezece pași.

– Da, bolborosi Iskaral.

Mappo se îndreptă spre ușă.

– Atunci, o să aleg drumul mai scurt.

– Dacă ții neapărat… mârâi Marele Preot și se aplecă să examineze mai îndeaproape capătul uzat al măturii.

Găsi explicația privind încălcarea etichetei când, intrând în bibliotecă, Mappo văzu că încăperea scundă slujea și drept bucătărie. Icarium stătea la o masă solidă, pătată cu negru, la câțiva pași spre dreapta Trellului, în vreme ce Servitor era aplecat deasupra unui cazan care, legat cu un lanț prins în tavan, se afla deasupra unei vetre la un pas de Mappo, pe stânga. Capul lui Servitor era aproape

invizibil din cauza norului de aburi, care îl udase într-atât, încât de pe frunte picurau stropi în cazanul în care descria alene cercuri cu ajutorul unui polonic.

– Cred că voi sări peste supă, îi spuse Mappo omului.

– Cărțile astea putrezesc, zise Icarium, rezemându-se de spătarul scaunul și privindu-l pe Mappo. Te-ai înzdrăvenit?

– Așa s-ar părea.

Încă privindu-l pe Trell, Icarium se încruntă.

– Supă? Ah, și expresia de pe fața lui se lumină, nu e supă. Rufe. Găsești ceva mai gustos pe masa de colo. Făcu un semn către peretele din spatele lui Servitor, apoi reveni la paginile mucegăite ale cărții vechi pe care o avea deschisă în față. E uimitor, Mappo…

– Având în vedere cât de izolat au trăit călugărițele, spuse Mappo, apropiindu-se de masă, mă uimește că ești surprins.

– Nu mă refer la cărțile acelea, prietene. La ale lui Iskaral. Aici sunt opere despre a căror existență au circulat doar zvonuri confuze. Iar de unele – ca asta, de pildă – nu am auzit până acum. *Tratat de planificare a irigațiilor în mileniul al V-lea în Ararkal*, scrisă de nu mai puțin de patru autori.

Revenind la masa de bibliotecă cu o farfurie din cositor plină cu pâine și brânză, Mappo se apleacă peste umărul prietenului său ca să examineze desenele amănunțite de pe paginile din piele de vițel, apoi scrisul înflorit și ciudat. Trellul mormăi. Simțindu-și brusc gura uscată, reuși să murmure.

– Ce e atât de uimitor?

Icarium se lăsă din nou pe spate.

– Simpla… frivolitate, Mappo. Doar materialele pentru această carte reprezintă plata pe un an a unui meșteșugar. Niciun învățat în toate mințile nu ar risipi asemenea resurse – fără a mai vorbi de timp – ca să trateze un subiect atât de anost și de inutil. Și nu e singurul exemplu. Uite, *Tipare de răspândire a semințelor de flori Purille în Arhipelagul Skar*, iar aici, *Bolile scoicilor cu dungă albă din Golful*

Lekoor. Și sunt convins că aceste opere sunt vechi de mii de ani. Mii.

Și într-un limbaj pe care nu credeam că îl vei recunoaște, fără a mai vorbi de înțelegerea lui.. Își aduse aminte când văzuse un asemenea scris, sub un umbrar din piele, pe un deal care marca frontiera nordică a tribului său. El se numărase printre cei câțiva gardieni care îi însoțiseră pe bătrânii tribului spre ceea ce avea să se dovedească o soartă cumplită.

În timp ce stropii ploii de toamnă duruiau deasupra capului, se ghemuiseră într-un semicerc și urmăriseră apropierea a șapte siluete purtând robe și având glugile trase pe cap. Fiecare dintre ele avea un toiag și când ajunseseră sub umbrar și rămăseseră nemișcați în fața bătrânilor, Mappo văzuse cutremurat că acele toiege păreau să se zvârcolească dinaintea ochilor lui, lemnul lor fiind ca niște rădăcini șerpuitoare, ori poate niște copaci parazitari care își împleteau trunchiurile cu ale altora, sufocându-i. Apoi își dăduse seama că nebunia răsucită a toiegelor era de fapt un scris runic, mereu schimbător, ca și cum niște mâini invizibile sculptau permanent cuvinte noi la fiecare răsuflare.

Apoi, unul dintre ei își dăduse gluga pe spate și astfel începuse momentul care schimbase calea pe care Mappo avea să o urmeze în viitor. Gândurile lui se retraseră din fața acelor amintiri.

Tremurând, Trellul se așeză, făcând loc pentru farfurie.

– Este atât de important, Icarium?

– E semnificativ, Mappo. Civilizația care a produs aceste opere trebuie să fi fost îngrozitor de bogată. Limba este clar înrudită cu dialectele din Cele Șapte Orașe, deși ceva mai complicată în anumite aspecte. Și vezi simbolul acesta de aici, pe cotorul fiecărui tom? Un toiag răsucit. Am mai văzut simbolul ăsta, prietene. Sunt convins.

– Bogată, ai spus? Trellul încercă să ducă discuția departe de ceea ce știa că era o prăpastie amenințătoare. Mai curând prinsă în amănunte inutile. Probabil că asta explică de ce acum este doar

țărână și cenușă. Auzi, să dezbați problema semințelor aduse de vânt, în vreme ce barbarii fărâmă porțile orașului. Indolența capătă multe forme, dar cuprinde toate civilizațiile care și-au pierdut voința. Știi asta la fel de bine ca mine. În cazul de față, a fost o indolență caracterizată de dorința de cunoaștere, o căutare frenetică a unor răspunsuri la toate întrebările, indiferent de importanța acestora. O civilizație se poate îneca lesne în ceea ce cunoaște ca și în ceea ce nu cunoaște. Gândește-te, continuă el, la *Nebunia lui Gothos*. Blestemul lui Gothos a fost că era prea conștient – de orice. Fiecare permutare, fiecare potențial. Îndeajuns pentru a otrăvi orice privire pe care o arunca lumii. Și asta nu i-a slujit la nimic, ba, mai rău, a fost conștient până și de acest lucru.

– Cred că te simți mai bine, spuse Icarium cu ironie. A reînviat pesimismul tău. În orice caz, aceste lucrări vin în sprijinul părerii mele că multe ruine din Raraku și Pan'potsun Odhan sunt dovada că aici a existat cândva o civilizație prosperă. Probabil prima civilizație cu adevărat umană, din care s-au născut toate celelalte.

Icarium, abandonează modul acesta de gândire. Abandonează-l imediat.

– Și cum ne ajută asta în situația noastră?

Expresia de pe fața lui Icarium se înnegură.

– E vorba de obsesia mea privind timpul, cu siguranță. Scrisul ține loc de memorie, înțelegi? Și din această cauză, limba în sine se schimbă. Gândește-te la mecanismele mele, prin care încerc să măsor scurgerea orelor, zilelor, anilor. Astfel de măsurători sunt, prin natura lor, ciclice, repetitive. Cuvintele și propozițiile aveau cândva aceleași ritmuri, și astfel puteau fi înmagazinate în mintea cuiva, pentru a fi evocate ulterior cu o precizie absolută. Probabil că, spuse el gânditor, dacă aș fi analfabet, nu aș fi atât de uituc. Oftând, se sili să zâmbească. Pe de altă parte, nu făceam decât să-mi omor timpul, Mappo.

Trellul lovi ușor cu un deget bont și ridat în cartea deschisă.

– Îmi închipui că autorii lucrării și-ar fi apărat eforturile cu aceleași cuvinte, prietene. Eu am o grijă mai presantă.

Expresia de pe fața Jhagului rămase glacială, dar nu reuși să ascundă cu totul ironia.

– Și care e aceasta?

Mappo făcu un gest.

– Locul acesta. Umbra nu se numără printre culturile mele preferate. Cuib de asasini și lucruri mai urâte. Iluzie, înșelătorie și trădare. Iskaral Pust afișează o fațadă inofensivă, dar eu nu mă las dus de nas. Sigur ne aștepta, și anticipează implicarea noastră în tertipurile pe care le plănuiește. Riscăm mult zăbovind aici.

– Mappo, dar tocmai aici, în acest loc, se va realiza scopul meu, spuse rar Icarium.

Trellul tresări.

– Mă temeam că vei spune asta. Acum va trebui să-mi dai o explicație.

– Prietene, nu pot. Deocamdată. Deocamdată am doar suspiciuni, nimic mai mult. Când voi fi sigur, mă voi simți suficient de convins ca să-ți explic. Poți fi răbdător cu mine?

Cu ochiul minții, văzu altă față, aceea a unui om, slab și palid, pe ai cărui obraji ridați picăturile de ploaie se scurgeau, lăsând urme. Ochi cenușii, inexpresivi, privind în sus, descoperindu-i pe cei ai lui Mappo dincolo de șirul de bătrâni ai tribului.

– Ne cunoașteți?

Glasul era un scrâșnet de piele aspră.

Un bătrân dăduse din cap.

– Vă știm drept Cei Nenumiți.

– Este bine, răspunsese omul, cu ochii încă ațintiți asupra ochilor lui Mappo. Cei Nenumiți, care nu gândesc în ani, ci în secole. Războinic ales, continuase el, către Mappo, ce poți deprinde din răbdare?

Ca niște ciori care apar brusc dintr-o pădurice, amintirile zburară. Privindu-l pe Icarium, Mappo

reuși să surâdă, arătându-și caninii sclipitori.

– Răbdător? Altfel nici nu pot fi față de tine. Cu toate astea, nu am încredere în Iskaral Pust.

Servitor începu să scoată din cazan hainele și cearșafurile ude, storcându-le cu mâinile goale. Urmărindu-l, Trellul se încruntă. Un braț al lui Servitor era ciudat de roz, neafectat de trecerea vremii, aproape tineresc. Celălalt semăna cu al unui om vârstnic, cu mușchi bine conturați, păros și bronzat.

– Servitor?

Omul nu ridică privirea.

– Poți vorbi? urmă Mappo.

– Se pare că nu ne bagă în seamă, spuse Icarium, văzând că Servitor nu reacționează, iar asta drept urmare a poruncii stăpânului său, pot să garantez asta. Mappo, explorăm templul? Având în vedere că fiecare umbră va transmite cuvintele noastre ca o șoaptă spre urechile Marelui Preot.

– Ei, bine, mârâi Trellul în timp ce se ridica în picioare, nu mă interesează dacă Iskaral află că sunt neîncrezător.

– Cu siguranță știe mai multe despre noi decât știm noi despre el.

În timp ce ieșeau, Servitor încă storcea apa din rufe cu o bucurie aproape sălbatică, pentru că venele i se îngroșaseră pe antebrațele puternice.

Capitolul patru

Într-un tărâm în care
Șapte orașe s-au înălțat în aur,
Până și țărâna are ochi.

Zicătoare Debrahl

În timp ce și ultimul dintre cadavre era îndepărtat, în jur se strânseră o mulțime de bărbați prăfuiți și transpirați. Norul de praf atârna nemișcat deasupra intrării în mină, așa cum se întâmplase mai toată dimineața, încă de la surparea produsă la capătul îndepărtat al Minei Adânci. Sub comanda lui Beneth, sclavii munciseră frenetic pentru a-i scoate pe cei treizeci de camarazi îngropați sub dărâmături.

Niciunul nu supraviețuise. Așteptând sosirea vaselor cu apă, alături de alți zece sclavi de pe rampa de odihnă a Twistings Mouth [4], Felisin urmări totul fără ca fața ei să trădeze vreun simțământ. Arșița transformase chiar și cele mai adânci cotloane ale minelor în cuptoare încinse, în care picura apa. În adâncul pământului, sclavii se prăbușeau cu zecile.

În cealaltă parte a puțului, Heboric ara pământul pârjolit al Deepsoil. După ce scăpase de corvoada de a trage cărucioare încărcate cu piatră, era la a doua săptămână de muncă acolo, iar aerul mai curat îi îmbunătățise starea de sănătate. Îl mai ajutaseră și niște lămâi, aduse la ordinul lui Beneth.

Dacă Felisin nu s-ar fi îngrijit ca el să fie transferat, în acele momente, Heboric ar fi fost mort, strivit de tone de rocă. Îi datora viața.

Înțelegând acest lucru, Felisin nu simți nicio satisfacție. Acum își vorbeau rareori. Cu mintea încețoșată de fumul de durhang, Felisin abia reușea să se târâie până acasă după fiecare seară petrecută la Bula. Dormea mult, dar nu-și găsea odihna. Zilele de muncă de la Twistings se scurgeau într-o ceață paralizantă, persistentă. Până și Beneth se plânsese că devenise somnolentă când făceau amor.

Duduiturile și scârțâiturile scoase de căruțele cu apă pe drumul plin de hârtoape crescură în intensitate, dar Felisin nu reuși să își smulgă privirea de la salvatori, care înșirau cadavrele mutilate, așteptând să fie transportate de acolo. O urmă vagă de milă însoțea ceea ce putea vedea din acea scenă, însă chiar și asta o solicita mult prea mult, fără a mai vorbi de efortul de a-și smulge privirea de acolo.

În ciuda reacțiilor ei amorțite, se ducea la Beneth, dorind să fie folosită, iar asta din ce în ce mai des. Îl prefera când era beat și se arăta generos, oferind-o prietenilor lui, lui Bula și altor femei.

Ești insensibilă, fato, îi spusese Heboric în cele câteva rânduri când i se adresase. *Cu toate astea, dorința ta de a simți ceva sporește, până când chiar și durerea este preferabilă. Însă cauți asta în locuri nepotrivite.*

Locuri nepotrivite. Ce știa el despre asemenea locuri? Fundul Minei Adânci era un loc nepotrivit. Puțul, în care aveau să fie azvârlite cadavrele, acela era un loc nepotrivit. *Orice alt loc este ceva mai bun.*

Se pregătea să se mute la Beneth, evidențiind astfel alegerile pe care le făcuse. Probabil peste câteva zile. Săptămâna viitoare. Curând. Făcuse mare caz de propria independență, însă se dovedea că nu era un efort prea mare ca să renunțe la ea.

– Fată.

Clipind, Felisin ridică ochii. Era tânărul gardian malazan, cel care-i atrăsese cândva atenția lui Beneth… dar asta se întâmplase *de mult.*

Soldatul îi surâse.

– Ai descoperit citatul acela?

– Care?

– Din scrierile lui Kellanved, fată. Tânărul se încruntă. Ți-am sugerat să găsești pe cineva care cunoaște restul pasajului pe care l-am citat.

– Nu știu despre ce vorbești.

El se aplecă, iar bătăturile pe care le avea pe degetul arătător și cel mare din cauza sabiei îi zgâriară bărbia și maxilarul când el îi ridică fața. Ea tresări din cauza luminii puternice când el îi dădu părul peste cap.

– Durhang, șopti el. În numele inimii Reginei, fată, arăți cu zece ani mai în vârstă față de ultima oară când te-am văzut, iar asta s-a întâmplat, când? Acum două săptămâni.

– Cere-i lui Beneth, bâigui ea, trăgându-și capul înapoi, pentru a scăpa de atingerea lui.

– Ce să-i cer?

– Pe mine. În patul tău. Va spune da, dar numai dacă e beat. În seara asta se va îmbăta. Îi jelește pe cei morți bând o cană. Sau două. O să mă poți atinge atunci.

El se îndreptă.

– Unde e Heboric?

– Heboric. În Deepsoil.

Se gândi să-l întrebe de ce îl voia pe Heboric, și nu pe ea, însă întrebarea se stinse. El o putea atinge în acea seară. Începuseră să îi placă mâinile cu bătături.

Beneth îi făcea o vizită căpitanului Sawark și hotărâse să o ia pe Felisin cu el. Beneth dorea să încheie un târg, își dădu seama Felisin cu întârziere, și o va oferi pe ea căpitanului drept stimulent.

Se apropiară de Rondul Bortei de Șoarece dinspre Drumul Muncii, trecând prin dreptul hanului lui Bula, unde vreo șase gărzi Dosii care nu erau de serviciu își făceau de lucru în fața ușii de la intrare și îi urmăriră cu priviri plictisite.

– Mergi dreaptă, fato, bombăni Beneth, luând-o de braț. Și nu-ți mai târî picioarele. E ceea ce-ți place, nu? Întotdeauna vrei mai mult.

În timp ce i se adresa, în tonul lui apăruse o nuanță de dezgust. Încetase să îi mai facă promisiuni. *Te voi face a mea, fato. Mută-te cu mine. Nu vom mai avea nevoie de altcineva.* Acele asigurări șoptite cu glas răgușit dispăruseră. Pe Felisin nu o deranja că înțelesese acest lucru. Oricum nu îi dăduse niciodată crezare lui Beneth.

Chiar în fața lor Turnul scund al lui Sawark se înălța în mijlocul Rondului Bortei de Șoarece, iar blocurile uriașe, nefasonate, de piatră erau pătate de fumul îmbibat cu grăsime care nu se dezlipea niciodată de Skullcup. În fața intrării se afla doar un gardian, care ținea moale în mână sulița.

– Mare ghinion, spuse bărbatul când se apropiară.

– Ce anume? întrebă Beneth.

Soldatul ridică din umeri.

– Surparea de azi-dimineață, ce altceva?

– Am fi putut salva câțiva oameni dacă Sawark ar fi trimis ajutoare, spuse Beneth.

– Să salvați câțiva? La ce bun? Dacă ai venit să te plângi, Sawark nu e prea binedispus. Ochii placizi ai gărzii se îndreptară o clipă spre Felisin. Dacă ai venit cu un dar, asta ar fi altă problemă. Omul deschise ușa grea. E în birou.

Beneth scoase un mormăit. Prinzând-o de braț pe Felisin, o târî pe ușă. La parter se afla armurăria, iar de-a lungul pereților, în dulapuri încuiate, erau arme. Într-o parte se aflau o masă mică și trei scaune, iar pe tăblia ei se vedeau resturile micului dejun al gărzilor. Din centrul încăperii pornea o scară de fier.

Urcară un singur etaj și ajunseră la biroul lui Sawark. Acesta stătea la un birou ce părea încropit din lemn adus de ape. Scaunul era plușat și avea spătarul înalt. În fața lui se afla un registru mare, legat în piele, în care erau trecute pierderile umane. Sawark își lăsă pana pe masă și se rezemă de spătar.

Felisin nu-și amintea să îl mai fi văzut vreodată pe căpitan. Făcea toate eforturile pentru a rămâne dominator, izolat în acel turn. Era slab, nu avea grăsime aproape deloc, iar mușchii antebrațelor dezgolite arătau ca niște cabluri răsucite pe sub pielea palidă. Contrar modei timpului, purta barbă, iar inelele negre de păr erau date cu ulei parfumat. Părul lui era scurt. Deasupra pomeților înalți, ochii verzi și apoși îi sclipeau pe sub pleoape. Gura lată era încadrată de riduri adânci. Îl țintui fără să clipească pe Beneth, ignorând-o pe Felisin, de parcă ea nici nu ar fi fost acolo.

Beneth o sili să se așeze pe un scaun aflat aproape de un perete, în stânga lui Sawark, apoi se lăsă pe singurul scaun care era în fața căpitanului.

– Sawark, zvonuri neplăcute. Vrei să le auzi?

– Cât mă costă asta? întrebă căpitanul cu glas moale.

– Nimic. Sunt gratis.

– Bine, continuă.

– Dosii au început să vorbească fără a se mai feri la Bula. Promit Vârtejul.

Sawark se încruntă.

– Alte prostii legate de asta. Nici nu mă mir că îmi dai asemenea vești pe degeaba, Beneth, pentru că nu au nicio valoare.

– Așa am crezut și eu la început, dar…

– Ce mai ai să-mi spui?

Beneth își îndreptă privirea spre registrul de pe masă.

– Ai făcut numărătoarea morților din dimineața asta? Ai găsit numele celui pe care îl căutai?

– Nu am căutat un anumit nume, Beneth. Îți închipui că ai ghicit ceva, dar nu e nimic acolo. Îmi pierd răbdarea.

– Printre victime au fost și patru magi…

– De ajuns! De ce ai venit la mine?

Beneth ridică din umeri, ca și cum ar fi alungat orice suspiciuni.

– Un cadou, spuse el, făcând un semn către Felisin. Foarte tânără. Docilă, dar oricând dornică. Nu are puterea de a se opune – poți face orice dorești cu ea, Sawark.

Încruntarea căpitanului se adânci.

– În schimb, urmă Beneth, vreau răspuns la o singură întrebare. Sclavul Baudin a fost arestat în dimineața asta – de ce?

Felisin tresări. Baudin? Scutură din cap, încercând să-și limpezească mintea de încețoșarea care stăruia mai toate orele în care era trează. Oare era vorba de ceva important?

– A fost arestat în Aleea Biciului după ora stingerii. A fugit, dar unul dintre oamenii mei l-a recunoscut, de aceea arestarea lui a avut loc în dimineața asta. Ochii apoși ai lui Sawark se îndreptară în cele din urmă spre Felisin. Foarte tânără, ziceai? Optsprezece, nouăsprezece ani? Beneth, ai îmbătrânit dacă spui că fata asta e foarte tânără.

Felisin îi simți ochii explorând-o ca niște mâini fantomatice. De astă dată, senzația trăită nu era câtuși

de puțin plăcută. Își reprimă un fior.

– Sawark, are cincisprezece ani. Dar este experimentată. A sosit aici acum două transporturi.

Căpitanul își concentră privirea asupra ei, și ea observă cu uimire cum bărbatul se albi la față.

Beneth sări în picioare.

– O să trimit pe altcineva. Două fete tinere din ultimul transport. Se apropie de Felisin și o trase de mână pentru a o ridica de pe scaun. Căpitane, îți garantez satisfacția. Vor ajunge aici în mai puțin de un ceas…

– Beneth, spuse cu glas moale Sawark. Baudin lucrează pentru tine, nu-i așa?

– E o cunoștință, Sawark. Nu e unul în care să am încredere. Am întrebat doar pentru că face parte din echipa mea de săpători. Un om mai slab ne va încetini înaintarea dacă îl mai reții și mâine.

– Descurcă-te cum poți, Beneth.

Niciunul nu are încredere în celălalt. Gândul venea ca o sclipire a acuității de mult pierdute de Felisin. Inspiră profund. *Se întâmplă ceva, Trebuie să mă gândesc la asta. Trebuie să ascult cu atenție. Să ascult, chiar acum.*

Ca răspuns la sugestia lui Sawark, Beneth oftă adânc.

– Atunci, așa voi face. Pe curând, căpitane.

Felisin nu opuse rezistență când Beneth o împinse către scară. Ajunși afară, el o trase dincolo de Rond, fără să răspundă gărzii Turnului când aceasta îi spuse ceva pe un ton disprețuitor. Respirând precipitat, Beneth o târî în întunericul unei alei, apoi o făcu să se întoarcă spre el.

Cu glas hârâit aspru, spuse.

– Cine ești, fato, fiica lui de mult pierdută? Pe răsuflarea lui Hood! Vino-ți în fire! Spune-mi ce s-a întâmplat în biroul lui Sawark! Baudin? Ce înseamnă Baudin pentru tine? Răspunde-mi!

– Nu înseamnă nimic.

Când el o plesni cu dosul palmei, Felisin simți că fusese lovită cu un sac plin cu pietre. O lumină orbitoare îi explodă în ochi când se prăbuși în lateral.

Sângele îi șiroia din nas în timp ce zăcea întinsă pe aleea plină de gunoaie în putrefacție. Privind mută la pământul aflat la câțiva centimetri de ochi, Felisin urmări cum băltoaca roșie se întindea pe țărână.

Beneth o trase până o aduse în poziție șezând și, cu brutalitate, o făcu să se sprijine de zidul căptușit cu scânduri.

– Numele complet, fato! Spune!

– Felisin, bâigui ea. Doar atât…

Rânjind, el ridică din nou mâna să o lovească.

Ea se uită fix la semnele pe care le lăsaseră dinții ei puțin deasupra degetelor lui.

– Nu! Jur! Am fost o copilă găsită…

Neîncrederea făcu ca ochii lui să sclipească dement.

– *Ce ai fost?*

– Am fost găsită în fața Mănăstirii Fener de pe Insula Malaz – Împărăteasa a adus acuzații – adepții lui Fener. Heboric…

– Fată, vasul tău a venit din Unta. Drept cine mă iei? Ești de sânge nobil…

– Ba nu. Doar că am fost îngrijită bine. Crede-mă, Beneth, nu mint. Nu-l înțeleg pe Sawark. Poate că Baudin o fi născocit cine știe ce poveste, o minciună ca să-și salveze pielea…

– Vasul tău a venit de la Unta. Nu ai călcat niciodată pe Insula Malaz. Mănăstirea asta, în apropierea cărui oraș era?

– Jakata. Pe insulă sunt doar două orașe. Celălalt este Malaz, unde am fost trimisă într-o vară. Pentru a urma o școală. Mă pregăteam să devin preoteasă. Întreabă-l pe Heboric, Beneth. Te rog.

– Spune-mi care e cel mai sărăcăcios cartier din Malaz.

– Cel mai sărac?

– Numește-l!

– Nu știu! Templul Fener este în Dockfront! O fi acela cel mai sărac? În afara orașului erau mahalale, de o parte și de alta a Drumului Jakata. Am stat acolo doar un anotimp, Beneth! Și abia dacă am văzut Jakata – nu ni se dădea voie să ieșim! Te rog, Beneth,

nu mai înțeleg nimic! De ce mă lovești? Am făcut tot ce doreai – m-am culcat cu prietenii tăi, te-am lăsat să mă vinzi, ți-am fost de folos…

Fără a mai aștepta răspunsuri sau o cale de înțelegere a minciunilor ei disperate, el o lovi iarăși – și un nou motiv apăru în ochii lui, ceea ce dădu naștere unei furii turbate. O bătu fără milă, cu o înverșunare mută și glacială. După primele lovituri primite, Felisin se ghemui strâns în jurul durerii, simțind țărâna aleii răcorite de umbră ca pe un balsam de care i se lipea carnea. Se chinui să se concentreze pentru a continua să respire, având în minte doar acea unică dorință, inspirând, luptând împotriva valurilor de durere agonizantă care apăreau odată cu efortul făcut, apoi expirând încet, scoțând un flux constant, care alunga durerea.

În cele din urmă, constată că Beneth se oprise, că probabil o lovise doar de câteva ori și că apoi plecase de acolo. Era singură pe alee, iar dunga de cer ce se vedea deasupra capului se întuneca odată cu venirea crepusculului. Auzi când și când glasuri venind dinspre stradă, dar nimeni nu se apropie de insula îngustă în care stătea ghemuită.

Mai târziu, se trezi din nou. Era limpede că leșinase în timp ce se târâse spre capătul aleii. Iluminat de torțe, Drumul Muncii se afla la câțiva pași. Prin dreptul ochilor trecură câteva siluete. În ciuda țiuitului permanent pe care îl avea în urechi, auzi țipete și răcnete. Aerul duhnea a fum. Se gândi să-și continue mersul târâș. Apoi își pierdu din nou cunoștința.

O cârpă rece îi trecu peste frunte. Felisin deschise ochii.

Heboric stătea aplecat deasupra ei și părea să îi examineze pupilele, fiecare pe rând.

– Ești pe lumea asta, fato?

O durea maxilarul, iar buzele îi erau lipite prin cojile rănilor. Dădu afirmativ din cap, după care își dădu seama că se afla în propriul pat.

– O să te dau cu niște ulei pe buze, să vedem dacă le putem desprinde fără să te doară prea mult.

Ai nevoie de apă.

Ea dădu din nou din cap și se încordă ca să reziste durerii produse de acel ajutor neașteptat. Heboric o șterse la gură cu o cârpă îmbibată în ulei, pe care și-o legase de ciotul brațului stâng. În timp ce o îngrijea, acesta spuse.

– Am avut o noapte plină de evenimente, noi toți. Baudin a evadat din închisoare, incendiind câteva clădiri pentru a crea o diversiune. Se ascunde undeva în Skullcup. Nimeni nu a încercat să meargă spre pereții falezei sau spre Lacul Scufundării – cordonul de gărzi aliniate pe Drumul Gândacului nu a raportat nicio încercare de trecere. Sawark a pus un preț pe capul lui – îl vrea pe bietul om viu, și nu doar pentru că Baudin a ucis trei dintre oamenii lui. Cred că în povestea asta e vorba de altceva, tu ce părere ai? Apoi Beneth a anunțat că nu te-ai prezentat la muncă în Twistings, iar asta m-a pus pe gânduri. Așa că m-am dus să stau de vorbă cu el în pauza de la amiază – și mi-a zis că te-a văzut seara trecută la hanul lui Bula și că renunță la tine pentru că ești terminată, și aspiri în plămâni mai mult fum decât aer, ca și cum nu el ar fi vinovat deloc. Însă cât mi-a spus astea, eu i-am examinat tăieturile de pe dosul mâinilor. Mi-am dat seama că Beneth s-a bătut cu cineva seara trecută, și că singurele urme cu care s-a ales erau de dinți. Ei, bine, am gândit, curățenia s-a terminat, și nimeni nu stă cu ochii pe bătrânul Heboric, așa că mi-am petrecut după-amiaza căutând, umblând pe alei, așteptându-mă la ce era mai rău, recunosc…

Felisin îi împinse mâna deoparte. Încet, deschise gura, icnind de durere și simțind înțepătura rece produsă de rănile redeschise.

– Beneth, reuși ea să spună.

Pieptul o durea la fiecare răsuflare.

Heboric o privi concentrat.

– Ce e cu el?

– Spune-i… din partea mea… spune-i că… îmi pare rău.

Bătrânul se dădu încet în spate.

– Vreau… să mă ia înapoi. Spune-i. Te rog.
Heboric se ridică.
– Odihnește-te puțin, zise el cu glas ciudat de distant și dispăru din câmpul ei vizual.
– Apă.
– Îți dau imediat, apoi să dormi.
– Nu pot, spuse ea.
– De ce?
– Nu pot adormi… fără pipă. Nu pot.
Felisin se simți privită.
– Plămânii tăi sunt loviți. Ai câteva coaste fisurate. Ceaiul e bun? De durhang.
– Să-l faci tare.
Auzindu-l umplând o cană de apă din bidon, Felisin închise ochii.
– Inteligentă poveste, fata mea, spuse Heboric. Copil găsit. Norocul tău că pricep repede. Aș spune că există toate șansele ca Beneth să te creadă.
– De ce? De ce îmi spui asta?
– Ca să te liniștesc. Cred că asta înseamnă – se apropie cu cana cu apă între antebrațe – că s-ar putea să te reprimească.
– A. Nu… nu te înțeleg, Heboric.
El o urmări ridicând cana spre buze.
– Așa e, spuse el, nu mă înțelegi.

Ca un talaz uriaș, furtuna de nisip coborî în josul pantei vestice a Dealurilor Estara și se apropie de drumul de coastă cu un geamăt mortal. Deși astfel de furtuni erau rare în peninsulă, Kalam se mai confruntase cu mânia lor. Prima lui grijă fu să părăsească drumul. În unele locuri, acesta mergea prea aproape de faleză, și era știut că stâncile se prăbușeau uneori în mare.
Armăsarul protestă când îl îmboldi să coboare în unghi ascuțit terasamentul plin de grohotiș al drumului. Cu toate că era un animal nestăpânit și musculos, calul iubea din cale afară comoditatea. Nisipul era fierbinte, iar terenul se dovedea înșelător, având multe gropi. Ignorând mișcările nervoase din

cap ale armăsarului, Kalam îl făcu să coboare, apoi îi dădu pinteni pentru a merge la galop.

La o leghe și jumătate depărtare se afla Debarcaderul Ladro, iar mai departe, pe malurile unui râu sezonier, Fortăreața Ladro. Kalam nu intenționa să se oprească acolo. Comandantul fortăreței era malazan, la fel și gărzile. Dacă era posibil, asasinul voia să evite zona cea mai amenințătoare a furtunii, sperând să revină pe drumul de coastă după ce trecea de fortăreață, pentru ca apoi să continue spre miazăzi, către satul Intesarm.

Scoțând un urlet sfredelitor, zidul de culoare gălbuie aduse orizontul din stânga lui Kalam mai aproape. Dealurile nu se mai vedeau. Cerul se întunecă. Fâlfâitul și agitația rhizanilor în zbor îl înconjurară. Blestemând printre dinți, asasinul îndemnă armăsarul să pornească la galop.

Cu toate că, în general, detesta caii, acel animal era splendid când gonea cu salturi mari, părând să plutească fără niciun efort pe deasupra pământului, într-un ritm care nu ținea seama de modestele cunoștințe de călărie ale lui Kalam. Aproape că recunoștea că avea o afecțiune crescândă față de armăsarul acela.

Înaintând, aruncă o privire și văzu că marginea furtunii se afla la mai puțin de o sută de pași. Nu avea cum să fugă de ea. Un val învârtejit de nisip șfichiuit marca locul în care vântul lovea solul. Kalam văzu în acel val care se rostogolea pietre de mărimea unui pumn. Peste câteva minute, avea să se prăbușească asupra lor. Urletul lui umplea aerul.

La mică distanță în față și pe o direcție care avea să îi întâlnească, Kalam văzu o pată cenușie în interiorul norului de culoare ocru. Se lăsă pe spate în șa și trase puternic de hățuri. Parcă iritat că fusese împiedicat să alerge în acel ritm, armăsarul scoase un nechezat ascuțit, apoi, înfigându-și copitele în nisip, se opri cu greu.

– Dacă ai avea măcar jumătate de creier, mi-ai mulțumi, se răsti Kalam.

Pata cenușie era de fapt un roi de purici. Acele insecte vorace așteptau asemenea furtuni și călătoreau duse de vânt în căutare de gazde. Nenorocirea era că nu puteau fi văzuți din față, ci doar din lateral.

În vreme ce roiul trecu prin fața lor, furtuna izbucni.

Armăsarul se împletici în clipa în care zidul se rostogoli peste ei. Întreaga lume dispăru în interiorul negurii care se rotea și urla. Fură loviți de o ploaie de pietre și pietriș, care făcu armăsarul să tresară; Kalam scăpă câteva gemete de durere. Cu gluga trasă, își lăsă capul în jos și se înclină puțin împotriva vântului. Prin mica deschizătură din straiul telaba, reuși să țină ochii întredeschiși și să privească înainte, îndemnând calul să meargă la pas. Se lipi de gâtul lui și întinse mâna înmănușată punând-o peste ochiul stâng al animalului pentru a-l feri de pietrele și praful care zburau spre ei. Asasinul îi datora măcar atâta lucru armăsarului care îl adusese până acolo.

Continuară să înainteze astfel preț de zece minute, incapabili să vadă ceva prin perdeaua deasă de nisip zburător. Apoi armăsarul pufni și se ridică în două picioare. De sub copitele lui se auzeau pocnete și alte zgomote. Kalam privi cu greu spre sol. În toate părțile zăceau oseminte împrăștiate. Furtuna dezgolise un cimitir – ceva destul de obișnuit în acele locuri. Reuși să domolească animalul, apoi se strădui să zărească ceva prin semiîntunericul creat de nisipul gălbui. Debarcaderul Ladro era în apropiere, dar nu reuși să vadă nimic. Îndemnă calul care pășea cu fereală, ocolind movilițele de oase.

Drumul de coastă îi apăru în față, împreună cu posturile de pază care flancau ceea ce trebuia să fie un pod. Satul trebuia să fie undeva în dreapta lui – *dacă blestematul nu a fost spulberat de furtună.* Dincolo de pod va găsi Fortăreața Ladro.

Ambele posturi de pază erau pustii, amintind de niște găvane într-o țeastă masivă, cu forme geometrice.

După ce duse calul în grajd, Kalam traversă complexul, mergând aplecat împotriva vântului și crispându-se din pricina durerii din picioare, și se apropie de barbacana de la intrarea în fortăreață. Pătrunzând în acel adăpost, pentru prima oară după câteva ore se trezi dincolo de urletul furtunii. În colțurile încăperii se formaseră mici dune de nisip fin, însă aerul încărcat de praf era calm. Nu văzu nicio santinelă: pe banca din piatră nu stătea nimeni.

Kalam ridică inelul greu din fier de pe ușa masivă și îl izbi cu putere în lemn. În cele din urmă, auzi hârșâitul drugilor ce erau trași deoparte. Ușa se deschise cu un scârțâit sfredelitor. Un slujitor bătrân de la bucătărie îl măsură cu singurul ochi teafăr.

– Înăuntru, mormăi el. Acolo sunt și ceilalți.

Kalam se strecură pe lângă om și ajunse într-o sală comună spațioasă. Imediat ce intră, cei dinăuntru întoarseră capetele spre el. La capătul celălalt al mesei principale, la fel de lungă precum încăperea rectangulară, stăteau patru dintre păzitorii fortăreței, malazani, părând prost dispuși. Pe tăblie, trei căni se lăfăiau în bălți de vin vărsat. Într-o latură a mesei, era o femeie uscată, cu ochii adânciți în orbite, cu fața machiată într-un stil mai potrivit tinerelor fecioare. Alături de ea era un negustor Ehrlii, probabil soțul ei.

Kalam făcu o plecăciune către grup, apoi se apropie de masă. Un alt servitor, doar cu câțiva ani mai tânăr decât ușierul, apăru cu o carafă și un pocal, ezitând până când asasinul se hotărî unde dorea să se așeze – față în față cu perechea de negustori. Puse pocalul pe masă și îi turnă lui Kalam o jumătate de măsură, după care se retrase.

Cu un zâmbet de bun venit, negustorul își arătă dinții pătați de durhang.

– Așadar, vii dinspre miazănoapte, da?

Vinul era dintr-un fel de amestec de ierburi, prea dulce și greu pentru vremea aceea. Kalam puse pocalul pe masă și se încruntă.

– Nu au bere în fortăreață?

– Ba da, și încă rece. Vai, doar vinul e gratis, prin amabilitatea gazdei noastre.

– Nici nu e de mirare că îl dă gratis, mormăi asasinul. Făcu un gest către servitor. O stacană de bere, dacă nu te superi.

– Costă un sliver, spuse servitorul.

– Ăsta e jaf la drumul mare, dar setea mi-e stăpân în ceasul ăsta.

Găsi în buzunar o jakata ciobită și o puse pe masă.

– Satul s-a prăbușit în mare? întrebă negustorul. În drumul tău de la Ehrlitan, cum se prezintă podul?

Kalam văzu un săculeț din catifea pe tăblie, în fața soției negustorului. Ridicând privirea, ochii lor se întâlniră. Ea îi clipi fantomatic.

– Nu are chef de bârfe, dragul meu Berkru. E un necunoscut apărut pe furtună, atât vei afla de la el.

Una dintre gărzi își înălță capul.

– Ai ceva de ascuns, nu-i așa? Nu ai mers cu caravana, ci ai călărit sigur? Ai dezertat din Garda Ehrlitan, ori poate răspândești cuvintele lui Dryjhna, ori și una, și alta. Ai venit anticipând ospitalitatea stăpânului – născut și crescut malazan.

Kalam îi măsură pe cei patru. Chipuri bătăioase. Dacă ar respinge acuzațiile aruncate de sergent, nu ar fi fost crezut. Gărzile socoteau că locul lui era în temniță, măcar vreme de o noapte, ca să-și mai alunge plictiseala. Cu toate acestea, asasinul nu voia să verse sânge. Așezându-și palmele pe tăblia mesei, se ridică încet.

– Aș vrea să discutăm ceva, sergent, spuse el. Între patru ochi.

Fața întunecată a omului deveni sumbră.

– Ca să-mi tai beregata?

– Mă crezi capabil de așa ceva? întrebă Kalam cu surprindere. Porți armură și ai la brâu o sabie. Cei trei camarazi ai tăi vor rămâne aproape – fie și numai pentru a trage cu urechea la cuvintele pe care le vom schimba.

Sergentul se ridică.

– Îți pot face față și singur, mârâi el.

Se apropie de peretele îndepărtat.

Kalam îl urmă. Scoase un mic pandantiv de sub talaba și i-l arătă.

– Sergent, recunoști asta? îl întrebă el încet.

Prevăzător, omul se aplecă și examină simbolul gravat pe suprafața plată a pandantivului. După ce îl recunoscu, păli și rosti fără să vrea.

– Maestru al Ghearei.

– Asta pune capăt întrebărilor și acuzațiilor voastre, sergent. Nu dezvălui oamenilor tăi ceea ce ai aflat – cel puțin până plec de aici. Ai înțeles?

Sergentul dădu din cap.

– Iertare, domnule, șopti el.

Kalam arboră un zâmbet.

– Ai dreptate să fii îngrijorat. Hood e pe cale să pășească pe aceste pământuri, amândoi știm asta. Ai greșit astăzi, dar nu slăbi această neîncredere. Comandantul fortăreței înțelege care este situația dincolo de zidurile sale?

– Da, o cunoaște.

Asasinul oftă.

– Asta vă face pe tine și pe oamenii tăi să vă numărați printre cei norocoși. Sergent.

– Da, domnule.

– Acum ne putem întoarce la masă?

Sergentul clătină din cap drept răspuns la expresiile întrebătoare ale oamenilor lui.

După ce Kalam se întoarse la berea lui, soția negustorului întinse mâna după săculețul din catifea.

– Soldații m-au rugat să le citesc viitorul, spuse ea, scoțând un pachet de dragoni. Rămase cu pachetul de cărți între mâini și îl privi pe asasin fără să clipească. Tu nu vrei? Îți cunoști viitorul, străine? Care zei îți zâmbesc, și care se încruntă…

– Zeii nu au timp și nici dorința de a ne acorda multă atenție, spuse Kalam cu dispreț. Lasă-mă în pace cu jocurile tale, femeie.

– Așadar, l-ai pus la respect pe sergent, zise ea zâmbind, iar acum încerci să faci același lucru cu mine. Vezi ce spaimă au stârnit vorbele tale? Tremur de groază.

Kalam pufni dezgustat și își mută privirea de la ea.

Încăperea răsună de zgomot, semn că ușa era luată cu asalt.

– Alți călători misterioși! spuse femeia chicotind.

Toți îl urmăriră pe ușier care reapăru dintr-o cameră laterală și, târându-și picioarele, porni spre ușă. Cei care așteptau afară erau nerăbdători – ușa vibra ca izbită de tunete imperioase când bătrânul, ajuns în prag, apucă drugul.

Imediat ce drugul fu ridicat din locașul lui, ușa fu împinsă cu putere. Ușierul se clătină pe picioare. Apărură apoi două siluete în armuri, prima dintre ele, o femeie. Cu zăngănit de metal și bubuit de cizme, femeia ajunse în mijlocul încăperii. Cu ochi lipsiți de expresie, ea măsură gărzile și pe ceilalți oaspeți, zăbovind asupra fiecăruia câteva clipe. Kalam nu remarcă vreo atenție deosebită din partea ei.

Femeia avusese cândva un grad mare – probabil că încă îl avea, deși îmbrăcămintea și însemnele nu îi trădau calitatea în acele momente; nici bărbatul din spatele ei nu purta ceva care să aducă a uniformă.

Kalam văzu urme de înțepături pe fețe și zâmbi în barbă. Nimeriseră în norul de purici, și niciunul nu părea încântat de experiența trăită. Bărbatul tresări brusc, semn că unul dintre purici îl ciupise pe sub tunica matlasată, scăpă un blestem și se apucă să își slăbească legăturile armurii.

– Nu, se răsti femeia.

Bărbatul se opri.

Ea era Pardu, un trib din câmpiile de la miazăzi; însoțitorul ei avea înfățișarea unuia de la miazănoapte – probabil era Ehrlii. Pielea lui cafenie era cu o nuanță mai deschisă decât a femeii și lipsită de orice tatuaj tribal.

– Pe răsuflarea lui Hood! strigă sergentul către femeie. Nu te mai apropia. Așezați-vă la capătul celălalt al mesei. Unul dintre servitori o să vă pregătească o baie cu așchii de cedru – dar asta are să vă coste.

Un moment, femeia păru gata să protesteze, apoi, cu o mână înmănușată, făcu un semn către capătul neocupat al mesei, iar însoțitorul ei trase două scaune și apoi se așeză înțepat pe unul dintre ele. Femeia Pardu îl ocupă pe celălalt.

– Un urcior cu bere, spuse ea.

– Stăpânul cere bani pentru asta, spuse Kalam, aruncându-i un zâmbet ironic.

– Soarta Celor Șapte! Ticălos nenorocit – hei, servitorule! Adu-mi o stacană și voi vedea dacă merită vreun ban. Grăbește-te!

– Femeia asta crede că aici e o tavernă, spuse una dintre gărzi.

– Vă aflați aici prin bunăvoința comandantului fortăreței. Veți plăti berea, veți plăti baia, și veți plăti ca să dormiți pe podeaua asta.

– Și numești asta bunăvoință?

Sergentul se înnegură la față – era malazan, și stătea în aceeași încăpere cu un Maestru al Ghearei.

– Cei patru pereți, tavanul, vatra și folosirea grajdurilor sunt gratis, femeie. Cu toate astea, te plângi ca o prințesă neîntinată – acceptă ospitalitatea sau pleacă.

Femeia se uită printre gene, apoi scoase o mână de jakata dintr-o pungă prinsă la brâu și trânti banii pe masă.

– Sergent, înțeleg că bunul vostru stăpân vrea bani chiar și de la tine pentru bere, spuse ea cu glas calm. Fie, nu-mi rămâne decât să ofer fiecăruia de aici câte o stacană.

– Ești darnică, spuse sergentul, și făcu o plecăciune scurtă.

– Iar acum viitorul va fi eliberat, zise soția negustorului, aranjând cărțile.

Kalam observă că femeia Pardu tresări văzând pachetul.

– Lasă-ne, spuse asasinul. Presupunând că ai talent la așa ceva, lucru de care mă îndoiesc, nu câștigăm nimic aflând ce se va întâmpla. Scutește-ne de stângăcia ta.

Ignorându-l, bătrâna se întoarse și ajunse față în față cu gărzile.

– Soarta voastră, a tuturor stă în… asta!

Așeză pe masă prima carte.

Kalam râse zgomotos.

– Care va fi soarta? întrebă una dintre gărzi.

– Obelisc, spuse Kalam. Femeia este o impostoare. Așa cum știe orice prezicător talentat, cartea aceea e inactivă în Cele Șapte Orașe.

– A, ești expert în divinație? se răsti bătrâna.

– Merg la un clarvăzător înaintea fiecărei călătorii pe uscat, îi răspunse Kalam. Ar fi o prostie să procedez altfel. Cunosc pachetul, și mi-am dat seama când prezicerile au fost adevărate, când puterea și-a arătat fața. Fără îndoială că ai vrut să le ceri bani gărzilor după ce le citești viitorul, asta după ce o să le spui cât de bogați vor fi, că vor trăi până la adânci bătrâneți și vor zămisli eroi cu zecile…

Cum expresia de pe fața ei trădă sfârșitul șaradei, femeia răcni furioasă și aruncă pachetul de cărți în Kalam. Acesta îl izbi în piept, iar cărțile, căzând cu zgomot pe tăblie, se risipiră care încotro – apoi se așezară într-un tipar.

Femeia Pardu răsuflă șuierat, singurul sunet care se auzi în camera comună.

Începând brusc să transpire, Kalam coborî ochii spre cărți. Șase dintre ele o înconjurau pe una, iar aceea – știa asta cu certitudine – era a lui. *Frânghia, Asasinul Umbrei*. Cele șase cărți din jurul ei aparțineau unei singure Case. *Regele, Vestitorul, Masonul, Țesătorul, Cavalerul, Regina… Marea Casă a Morții, Casa lui Hood, toate aranjate… în jurul celui care poartă Cartea Sfântă a lui Dryjhna.*

– Ei, bine, spuse Kalam oftând, ridicând privirea spre femeia Pardu, cred că în noaptea asta voi dormi singur.

Lostara Yil, căpitan în Săbiile Roșii, și camaradul ei soldat fură ultimii care părăsiră Fortăreața Ladro, la mai bine de o oră după ce ținta lor plecase călare pe armăsar, îndreptându-se spre

miazăzi prin aerul încă încărcat de praful stârnit de furtuna de nisip.

Apropierea forțată de Kalam fusese inevitabilă, însă Lostara se pricepea la fel de bine ca el să se deghizeze. Fanfaronada putea reprezenta o deghizare, iar aroganța putea deveni o mască sub care să se ascundă o siguranță ucigătoare.

Neașteptata așezare a cărților de joc îi dezvăluise multe lui Lostara, nu doar despre Kalam și misiunea lui. Sergentul de la fortăreață dovedise prin expresia lui că era favorabil conspirației – încă un soldat malazan pregătit să își trădeze Împărăteasa. Evident, oprirea lui Kalam la fortăreață nu fusese chiar atât de întâmplătoare precum păruse.

Verificând caii, Lostara se întoarse în momentul în care camaradul ei ieșea din fortăreață. Soldatul Săbiilor Roșii îi surâse.

– Ca întotdeauna, ai fost cât se poate de precisă, spuse el. Comandantul m-a făcut să îl alerg puțin. L-am descoperit în criptă, chinuindu-se să îmbrace o armură veche de cincizeci de ani. Se pare că în tinerețe era mult mai slab.

Lostara se răsuci în șa.

– Nu mai respira niciunul? Sigur i-ai verificat pe toți? În ce stare erau slujitorii din sala aflată în spate? Pentru că probabil i-am rezolvat prea repede.

– N-ai lăsat nicio inimă care să mai bată, căpitane.

– Foarte bine. Urcă în șa. Calul acestui asasin îi omoară pe ai noștri – la Intesarm va trebui să luăm unii odihniți.

– Presupunând că Baralta a reușit să procure cai.

Lostara își măsură camaradul.

– Ai încredere în Baralta, spuse ea cu răceală. Și fii fericit – de data asta doar – că nu voi raporta scepticismul tău.

Cu buzele strânse, bărbatul dădu din cap.

– Îți mulțumesc, căpitane.

Cei doi porniră, părăsind fortăreața și îndreptându-se către drumul de coastă.

Tot etajul principal al mănăstirii radia într-un model circular, având în centru camera ocupată de scara circulară din piatră, care se îndrepta spre întuneric. Mappo se ghemui alături de ea.

– Cred că asta duce spre criptă.

– Dacă mai țin bine minte, spuse Icarium, care stătea în apropiere de intrarea în încăpere, când mor, călugărițele Reginei Viselor sunt înfășurate într-o pânză și așezate pe rafturile săpate în pereții criptei. Ai vreun interes să contempli cadavre?

– În general, nu, spuse Trellul, ridicându-se cu un icnet. Mă intrigă doar că pietrele sunt altfel imediat ce scara ajunge sub nivelul etajului.

Icarium ridică din sprâncene.

– Serios?

– Nivelul la care suntem este cioplit din rocă vie – calcarul falezei. E foarte moale. Însă mai jos sunt blocuri din granit. Cripta de dedesubt este o construcție mai veche, eu așa cred. Ori călugărițele și cultul lor vor ca pereții criptei și calea de acces către ea să fie căptușiți, în vreme ce camerele de locuit, nu.

Apropiindu-se, Jhagul clătină din cap.

– M-ar mira. Regina Viselor are o latură vie. Prea bine, mergem să explorăm?

Mappo coborî primul. Niciunul dintre ei nu avea nevoie de lumină artificială, iar întunericul de dedesubt nu constituia un obstacol pentru ei. Treptele în spirală înfățișau vestigii de căptușire cu marmură, însă după ce fuseseră călcate de nenumărate ori, cele mai multe dale erau roase. Dedesubt, granitul dur sfida orice idee de erodare.

Scara continua să coboare. După ce călcară pe a șaptezecea treaptă, ajunseră în mijlocul unei încăperi octogonale. Fiecare perete era decorat cu frize, nuanțele acestora fiind preponderent cenușii. Dincolo de palierul scării, podeaua avea găuri rectangulare, amintind de celulele unui fagure, tăiate prin dale, iar blocurile de granit de dedesubt fuseseră îndepărtate. Acele blocuri erau acum stivuite deasupra a ceva ce era sigur un portal. În interiorul fiecărei găuri se afla câte un cadavru învelit în pânză.

Aerul era uscat, lipsit de orice miros.

– Picturile astea nu aparțin cultului Reginei, spuse Mappo, deși acest lucru era evident pentru amândoi, deoarece scenele de pe pereți dezvăluiau o istorie întunecată.

Brazi groși se înălțau negri, cu trunchiurile pline de mușchi. Efectul creat era acela pe care ți-l dădea șederea într-o poiană din adâncul unei păduri antice. Ici și colo, între trunchiuri se întrezăreau fiare masive, cu patru picioare, iar ochii lor sticleau de parcă ar fi reflectat razele lunii.

Icarium se lăsă jos și își plimbă o palmă peste dalele rămase.

– Înainte ca măicuțele să taie mormintele, pe podea a existat un model, spuse el. Păcat.

Mappo aruncă o privire spre ușa blocată.

– Dacă există răspuns la misterele de aici, ele se află dincolo de baricada aceea.

– Ți-au revenit puterile, prietene?

– Aproape. Trellul se apropie de barieră și trase blocul aflat la cea mai mare înălțime. Când îl răsturnă în brațe, se împletici și icni. Icarium se grăbi să îl ajute pentru a coborî blocul din granit pe podea. Pe răsuflarea lui Hood! A fost mai greu decât mă așteptam.

– Mi-am dau seama de asta. Așadar, lucrăm împreună?

După douăzeci de minute îndepărtaseră un număr suficient de blocuri ca să poată pătrunde în coridorul de dincolo. În ultimele cinci minute avuseseră spectatori, deoarece câțiva bhok'arala apăruseră pe scară și se agățaseră de balustrade, urmărindu-le în tăcere eforturile. După ce întâi Mappo, apoi Icarium coborâră prin deschizătură, bhok'arala nu îi urmară.

Coridorul se întindea în fața lor, o colonadă largă, mărginită de coloane gemene care nu erau altceva decât trunchiuri de cedru. Fiecare dintre ele avea diametrul de cel puțin un braț. Scoarța găurită și crăpată rămăsese pe alocuri pe trunchiuri, dar cea

mai mare parte a ei căzuse și era împrăștiată pe podea.

Mappo puse o mână pe unul dintre pilonii din lemn.

– Imaginează-ți efortul de a aduce trunchiurile astea până aici.

– Coridor, spuse Icarium, după ce adulmecă. Reziduurile rămân, chiar după atâtea secole.

– *După secole?* Poți simți despre ce coridor e vorba?

– Kurald Galain. Străvechi, Coridorul Întunericului.

– Tiste Andii? În toate istoriile Celor Șapte Orașe pe care le cunosc, nu se menționa ca Tiste Andii să fi fost prezenți pe acest continent. Și nici în țara mea, de pe cealaltă parte a Jhag Odhan. Ești sigur? Mi se pare absurd.

– Nu sunt *sigur*, Mappo. Doar simt că ar fi Kurald Galain, asta e tot. *Senzația* de Întuneric. Nu e Omtose Phellack, și nici Tellann. Și nici Starvald Demelain. Și nu am știință despre alte Coridoare Străvechi.

– Nici eu.

Fără să mai scoată o vorbă, cei doi începură să meargă.

După socoteala lui Mappo, coridorul se termina la trei sute treizeci de pași mai departe, dând într-o altă încăpere octogonală, aceasta având podeaua ridicată cu un lat de palmă față de nivelul culoarului. Fiecare dală a podelei avea formă octogonală, iar pe fiecare dintre ele fuseseră gravate cu minuțiozitate imagini, deformate de găuri și scrijelituri, ceea ce trăda o dorință frenetică și aleatorie de a le distruge.

Rămas în pragul încăperii, Trellul își simți părul de pe spinare zbârlindu-se și formând o coamă. Icarium veni alături de el.

– Propun să nu intrăm în camera asta, spuse Jhagul.

Mappo scoase un sunet prin care își arăta acordul. Vechi, stătut, lipicios și încărcat de putere, aerul duhnea a vrăjitorie. Ca niște valuri de arșiță,

magia sângera din dalele podelei, din imaginile sculptate pe ele și din rănile pe care acele imagini le căpătaseră.

Icarium clătină din cap.

– Dacă ăsta este Kurald Galain, mirosul lui îmi este necunoscut. Este… viciat.

– De pângărire?

– Tot ce se poate. Însă duhoarea produsă de semnele acelea de gheare se deosebește de ceea ce răsare din dale. Îți e ceva cunoscut? Pe lacrimile de muritor ale lui Dessembrae, așa este, Mappo.

Trellul privi cu ochii mijiți spre cea mai apropiată dală care purta urme de zgârieturi. Nările i se dilatară.

– Soletaken. D'ivers. Mirosul de schimbători de formă. Bineînțeles. Scoase un hohot puternic de râs care căpătă ecou în încăpere. Calea Mâinilor, Icarium. Poarta – este aici.

– Mai mult decât o poartă, așa cred, spuse Icarium. Uită-te la sculpturile rămase întregi – ce îți evocă în minte?

Mappo avea un răspuns la acea întrebare. Examină dalele cu o certitudine crescândă, însă înțelesurile pe care le ofereau acestea nu conțineau răspunsuri, ci doar alte întrebări.

– Văd asemănarea, dar există și o… deosebire. Ceea ce este supărător e că nu-mi vine în minte nicio legătură posibilă…

– Nu vom găsi răspunsuri aici, spuse Icarium. Trebuie să mergem în locul pe care voiam dintru început să-l găsim, Mappo. Ne apropiem de înțelegere – sunt convins de asta.

– Icarium, crezi că Iskaral Pust se pregătește să mai primească oaspeți? Soletaken și D'ivers, deschiderea iminentă a porții. El este – și, prin extensie, Tărâmul Umbrelor – chiar inima acestei convergențe.

– Nu știu. Să-l întrebăm.

Se îndepărtară de prag.

Ne apropiem de înțelegere. Cuvinte care evocau groaza în sufletul lui Mappo. Se simți ca un iepure sălbatic aflat în cătarea unui arcaș priceput, pentru care orice direcție aleasă pentru fugă era lipsită de speranță, astfel încât rămăsese înghețat pe loc. Se afla lângă puterile care îi cutremurau mintea, puteri din trecut și puteri din prezent. *Cei Nenumiți, cu poverile, aluziile și viziunile lor, cu scopuri ascunse și dorințe învăluite de mister. Creaturi bogate în vechime, dacă legendele Trellilor aveau vreo fărâmă de adevăr. Iar Icarium, of, drag prieten, nu-ți pot spune nimic. Blestemul meu este tăcerea la orice întrebare de-a ta, iar mâna pe care ți-o întind ca frate nu va face altceva decât să te înșele. În numele iubirii, fac asta, plătind prețul… și încă unul mare.*

Bhok'arala îi așteptau lângă scară și îi urmară pe cei doi bărbați la o distanță discretă până la nivelul principal.

Îl găsiră pe Marele Preot în vestibulul pe care acesta îl transformase în cameră de dormit. Mormăind, Iskaral umplea un coș din nuiele pentru gunoi cu fructe putrezite, lilieci morți și rhizani mutilați. Uitându-se peste umăr, se încruntă spre Mappo și Icarium, care rămăseseră la intrarea în încăpere.

– Dacă maimuțele acelea mizere vă urmăresc, să se ferească de mânia mea, spuse șuierat Iskaral. Indiferent ce cameră aș alege, ele insistă să o folosească drept depozit pentru resturile lor urât mirositoare. Mi-am pierdut răbdarea! Își bat joc de un Mare Preot al Umbrei, dar o fac pe riscul lor!

– Am descoperit poarta, spuse Mappo.

Iskaral nu se opri din treabă.

– A, ați descoperit-o, da? Neghiobi! Nimic nu este ce pare. O viață dată pentru o viață luată. Ați explorat fiecare colțișor, fiecare ascunziș, fiecare cotlon, da? O asemenea fanfaronadă este stindardul ignoranței. Fluturați stindardul ăsta și vă așteptați ca eu să mă fac mic de frică? Ha-ha. Am secretele mele, planurile mele, stratagemele mele. Geniul labirintin

al lui Iskaral Pust nu poate fi sondat de unii ca voi. Uitați-vă la voi. Amândoi, rătăcitori antici ai acestui pământ muritor. De ce nu ați făcut ascensiunea ca și ceilalți? O să vă spun eu de ce. Longevitatea nu aduce cu sine în mod automat și înțelepciunea. Vai, dar deloc. Sunt încredințat că ucideți orice păianjen pe care îl vedeți. Ar fi bine așa, pentru că asta e calea către înțelepciune. Da, adevărat, asta e calea! Bhok'arala au creiere mici. Minuscule în țestele lor rotunde. La fel de șireți ca șobolanii, cu ochi ca niște pietre negre, sclipitoare. Odată, am petrecut ore în șir privind unul în ochi, iar el a privit în ochii mei. Nicio clipă nu și-a mutat privirea, a, nu, aceea a fost o confruntare pe care nu voiam să o pierd. Ore întregi, față în față, atât de aproape, încât îi puteam simți răsuflarea puturoasă, iar el pe a mea. Cine avea să câștige? Mă simțeam în poala zeilor.

Mappo aruncă o privire spre Icarium, apoi își drese glasul.

– Iskaral Pust, cine a câștigat acea bătălie a… nervilor?

Marele Preot se uită țintă la Mappo.

– Privește-l pe acela care nu se abate de la drumul lui, indiferent cât de insipid și, în ultimă instanță, lipsit de importanță, și vei descoperi în el înțelesul expresiei „greu de cap". Acel bhok'aral putea privi drept în ochii mei o veșnicie, pentru că în spatele ochilor lui nu exista inteligență. Insist, în spatele ochilor lui. Am făcut dovada superiorității mele găsind ceva de văzut în altă parte.

– Iskaral Pust, vrei să conduci D'ivers și Soletaken spre poarta de jos?

– Fără înconjur vorbesc Trellii, hotărâți în împleticirea lor directă, și direcți în hotărârea lor împleticită. Cum spuneam. Nu știți nimic despre misterele implicite, despre planurile Tronul Umbrei, despre numeroasele secrete ale Fortăreței Cenușii, ale Casei Giulgiului, unde se află Tronul Umbrei. Însă eu știu. Mie, singurul dintre muritori, mi s-a arăta adevărul. Zeul meu e darnic, zeul meu este înțelept, și la fel de șiret ca un șobolan. Păianjenii

trebuie să moară. Bhok'arala mi-au furat mătura, și vă dau vouă, oaspeților, această sarcină: să o căutați. Icarium și Mappo Trell, renumiți rătăcitori ai lumii, vă însărcinez cu această misiune primejdioasă – găsiți-mi mătura.

Ajuns în hol, Mappo oftă.

– Ei, bine, a fost inutil. Prietene, ce facem acum?

Icarium păru surprins.

– Ar trebui să fie evident, Mappo. Trebuie să pornim în această căutare primejdioasă. Trebuie să găsim mătura lui Iskaral Pust.

– Icarium, dar am explorat mănăstirea, spuse Trellul cu glas ostenit. Nu am văzut nicio mătură.

Jhagul strâmbă din buze.

– Am explorat? Orice colțișor și ascunziș? Nu cred. Prima noastră țintă este totuși bucătăria. Trebuie să ne pregătim bine pentru această explorare.

– Vorbești serios?

– Bineînțeles.

La fel de înfuriate ca tot ce exista sub soarele arzător, muștele înțepau din cauza arșiței. Oamenii umplură fântânile din Hissar până la miezul zilei, îngrămădiți umăr la umăr în apa călâie și tulbure, după care se retraseră în umbra mai răcoroasă a căminelor. Nu era o zi în care să ieși din casă, iar Duiker se trezi strâmbându-se când îmbrăcă o telaba largă și cu țesătura rară, timp în care Bult îl aștepta lângă ușă.

– De ce nu la vreme cu lună? mormăi istoricul. Aerul răcoros al nopții, cu stele deasupra capului, când toate spiritele privesc spre pământ. *Asta* ar asigura succesul.

Surâsul sardonic al lui Bult nu făcea situația mai plăcută. Prinzându-și cureaua din frânghie, Duiker se întoarse spre comandantul cărunt.

– Prea bine, arată-mi drumul, unchiule.

Surâsul Wickanului se lăți, adâncind cicatricea până când păru să arboreze două zâmbete, nu doar

unul.

Afară, Kulp aștepta călare pe calul lui mic și vânjos, ținându-l de căpăstru pe celălalt. Lui Duiker, expresia sumbră a magului i se păru pervers de încântătoare.

Merseră călare pe străzile aproape pustii. Era marrok: începutul după-amiezii, când oamenii cu scaun la cap se retrăgeau în case pentru a aștepta trecerea celor mai încinse ceasuri ale verii. Istoricul se obișnuise să tragă un pui de somn în timpul marrokului; se simțea irascibil, prea indispus pentru a participa la ritualul lui Sormo. Vrăjitorii erau recunoscuți pentru necuviința și disprețul deliberat față de bunul-simț. *Doar în numele decenței, Împărăteasa ar putea fi iertată pentru execuții*. Făcu o grimasă – evident, aceea nu era o părere care să fie exprimată cu voce tare în preajma unui Wickan.

Ajunseră la capătul dinspre miazănoapte al orașului și merseră pe un drum de coastă cale de jumătate de leghe, după care cotiră spre uscat, îndreptându-se spre pustietățile din Odhan. Oaza de care se apropiară o oră mai apoi era moartă, uscată imediat după trecerea primăverii. Tot ce mai rămăsese din ceea ce fusese cândva o grădină naturală luxuriantă în mijlocul nisipurilor era un pâlc de cedri contorsionați și ofiliți care se înălțau dintr-un covor de palmieri doborâți.

Majoritatea copacilor aveau protuberanțe stranii care îi stârniră curiozitatea lui Duiker când aduseră caii mai aproape de ei.

– Copacii ăștia au coarne? întrebă Kulp.

– Bhederin, așa cred, îi răspunse istoricul. S-au blocat într-o ramificație, au crescut dincolo și au rămas încastrați adânc în lemn. Când a dispărut apa de aici, copacii ăștia aveau probabil o mie de ani.

Magul scoase un mormăit.

– Fiind atât de aproape de Hissar, credeam că vor fi tăiați.

– Coarnele sunt avertismente, spuse Bult. Pământ sfânt. Cândva, demult. Amintirile rămân.

– Așa și trebuie, zise Duiker. Sormo ar trebui să evite nisipul sfințit, nu să îl caute. Dacă ar fi să caracterizez locul acesta, aș spune că probabil este dușmănos față de un vrăjitor Wickan.

– Istoricule, am învățat de mult să am încredere în judecata lui Sormo E'nath. Ai face bine să procedezi la fel.

– Vai de învățatul care se încrede în judecata oricui nu-și merită numele, zise Duiker. Chiar și, dar mai ales, în propria judecată.

– După cum spun localnicii, zise Bult oftând, apoi zâmbind din nou, „calci pe nisipuri mișcătoare".

– Dar voi, Wickanii, ce ați spune? întrebă Kulp.

Ochii lui Bult sclipiră cu malițiozitate.

– Nimic. Cuvintele înțelepte sunt ca săgețile ce-ți zboară spre frunte. Ce să faci? Păi, te ferești, bineînțeles. Acest adevăr este știut de orice Wickan de când învață să călărească – adică înainte de a putea merge.

Îl găsiră pe vrăjitor în luminiș. Dunele de nisip fuseseră măturate, lăsând la vedere o podea denivelată din cărămizi răsucite – tot ce mai rămăsese dintr-o construcție. Cioburi de obsidian străluceau între rosturi.

Kulp descălecă și îl măsură pe Sormo, care stătea în centru cu mâinile ascunse în mânecile grele. Goni o muscă.

– Ce este acesta, vreun templu uitat și pierdut?

Tânărul Wickan clipi rar.

– Ajutoarele mele au tras concluzia că a fost un grajd. Apoi au plecat fără să-mi dea mai multe explicații.

Kulp se încruntă spre Duiker.

– Disprețuiesc umorul Wickan, șopti el.

Sormo le făcu semn să se apropie.

– Vreau să mă deschid față de aspectul sacru al acestui kheror, care este numele dat de Wickani locurilor sfinte deschise către ceruri…

– Ai înnebunit? Kulp se albise la față. Spiritele acelea ne vor rupe beregatele, copile. Ele sunt din Șapte…

– *Nu* sunt, îi răspunse vrăjitorul. Spiritele din acest kheror au fost crescute înainte de Cele Șapte. Ele sunt ale pământului, iar dacă trebuie să le asemeni vreunui aspect cunoscut, atunci acela trebuie să fie Tellann.

– Pe îndurarea lui Hood, gemu Duiker. Dacă este chiar Tellann, atunci ai de a face cu T'lan Imass, Sormo. Războinicii strigoi au întors spatele Împărătesei și tuturor lucrurilor care înseamnă Imperiul, imediat după asasinarea Împăratului.

Ochii vrăjitorului sclipiră.

– Și nu te-ai întrebat de ce?

Istoricul închise gura brusc. Avea teorii în acea privință, dar a le exprima – *față de oricine* – însemna trădare.

Întrebarea seacă adresată de Kulp lui Sormo străpunse gândurile lui Duiker.

– Și Împărăteasa Laseen ți-a dat sarcina asta? Ai venit aici pentru a căuta rostul evenimentelor viitoare, ori este vorba doar despre un șiretlic?

Bult rămase la câțiva pași de ei fără să spună nimic, însă apoi scuipă.

– Magule, nu avem nevoie de un clarvăzător pentru a înțelege asta.

Vrăjitorul își ridică brațele.

– Stați cât mai apropiați, îi spuse el lui Kulp, apoi ochii lui alunecară spre istoric. Iar tu, privește și ține minte tot ce vei vedea aici.

– Deja fac asta, vrăjitorule.

Sormo dădu din cap și închise ochii.

Puterea lui se răspândi ca un val discret, slab, învăluindu-i pe Duiker și pe ceilalți, cuprinzând întregul luminiș. Lumina zilei scăzu brusc, fiind înlocuită de un amurg plăcut, iar aerul se umezi dintr-odată și mirosi a mlaștină.

Chiparoșii înconjurau luminișul ca niște santinele. Mușchiul atârna de ramuri, formând perdele care ascundeau ceea ce se afla dincolo de ele într-o umbră de nepătruns.

Duiker simți vrăjitoria lui Sormo E'nath ca pe o mantie caldă; nu mai percepuse până atunci o

asemenea putere. Calmă și protectoare, puternică, dar flexibilă. Se gândi cât de mult pierduse Imperiul prin exterminarea vrăjitorilor. *O greșeală pe care ea a îndreptat-o, deși s-ar putea să fie prea târziu. Câți vrăjitori au fost pierduți?*

Sormo scoase un țipăt modulat care răsună de parcă s-ar fi aflat cu toții într-o peșteră uriașă.

În următoarele momente, aerul prinse viață din cauza unui vânt înghețat, rafale care luptau una cu alta. Cu ochii deschiși și dilatați de spaimă, Sormo se legănă pe picioare. Inspiră, apoi gustul aerului îl făcu să se crispeze vizibil, iar Duiker nu-i găsi nicio vină. Vânturile aduseseră o duhoare de nedescris, tot mai greu de suportat.

Violența încordată invadă luminișul, o promisiune sigură, anunțată de zbaterea nebunească a crengilor pline de mușchi. Istoricul văzu un roi ca un nor apropiindu-se din spate și strigă pentru a-i avertiza pe ceilalți. Cu pumnale lungi în mâini, Wickanul se răsuci. În clipa când prima viespe înțepă, scoase un răcnet.

– *D'ivers*, strigă din rărunchi Kulp, prinzând cu o mână telaba lui Duiker și trăgându-l pe istoric înapoi, spre locul în care Sormo stătea uluit.

Simțind arsuri pe picioare, coborî privirea. Furnici de foc îi urcau în șiruri spre coapse. Fierbințeala crescu până la un nivel agonizant. Scoase un urlet.

Înjurând, Kulp își dezlănțui coridorul printr-un puls de putere. Zbârcite, furnicile căzură ca praful de pe picioarele istoricului. Roiul atacator tresări, iar D'ivers se retraseră.

Șobolanii trecură în fugă pe lângă șerpi, apoi îl înconjurară pe Sormo. Wickanul se încruntă la ei.

În locul în care Bult se ghemuise și încerca inutil să alunge viespile care îl înțepau, un foc lichid erupse ca o pală, iar flăcările se rostogoliră peste veteran.

Căutând sursa focului, Duiker văzu că un demon enorm pătrunsese în luminiș. Cu pielea de culoarea miezului nopții și de două ori mai înaltă

decât un om, creatura scoase un urlet de furie și lansă un atac sălbatic împotriva unui urs cu blana albă – luminișul viermuia de D'ivers și Soletaken, iar aerul vuia de țipete ascuțite și mârâituri. Demonul se aruncă asupra ursului, îngropându-l în pământ cu un pocnet de oase sfărâmate. Lăsând animalul să se zvârcolească, demonul negru făcu un salt într-o parte și urlă încă o dată, dar acum, Duiker percepu un înțeles.

– Ne avertizează! îi strigă el lui Kulp.

Ca un magnet natural, sosirea demonului atrăgea D'ivers și Soletaken. Aceștia luptau unul împotriva altuia în graba lor frenetică de a ataca acea creatură.

– Trebuie să plecăm de aici! spuse Duiker. Scoate-ne de aici, Kulp – imediat!

Magul șuieră furios.

– Cum? Acesta e ritualul lui Sormo, vierme erudit!

Demonul dispăru sub o aglomerare de creaturi, însă rămase în picioare, în timp ce D'ivers și Soletaken urcau pe ceea ce părea a fi un stâlp solid din piatră. Brațele cu piele neagră apărură și începură să azvârle cât colo creaturi moarte sau în agonie. Însă nu putea rezista.

– Kulp, lua-te-ar Hood! Găsește o soluție!

Fața magului se crispă.

– Trage-l pe Bult spre Sormo. Repede! Lasă-mi-l mie pe vrăjitor.

Spunând acestea, Kulp se repezi spre Sormo, strigând în efortul de a-l trezi pe tânăr din vraja care îl cuprinsese. Duiker se răsuci către locul în care Bult zăcea ghemuit, la cinci pași distanță. Când se apropie clătinându-se de Wickan, își simți picioarele imposibil de grele din cauza durerii înțepătoare ale mușcăturilor de furnici.

Veteranul fusese înțepat de zeci de ori, iar carnea îi era diformă din pricina umflăturilor arzătoare. Își pierduse cunoștința, probabil că murise. Duiker îl apucă de ham și îl târî spre locul în care

Kulp se străduia în continuare să îl trezească pe Sormo E'nath.

În timp ce istoricul se apropia, demonul scoase un ultim țipăt sfredelitor și dispăru sub grămada de atacatori. Apoi D'ivers și Soletaken se repeziră spre cei patru bărbați.

Cu ochii sticloși și fără să dea vreo atenție eforturilor magului, care striga la el pentru a-l face să-și revină, Sormo E'nath părea rupt de lume.

– Trezește-l, altfel vom muri, spuse Duiker pe nerăsuflate, pășind peste Bult pentru a înfrunta fiarele care atacau, deși nu avea decât un pumnal mic.

Arma nu avea să-i folosească la nimic, deoarece un nor fremătător de viespi se apropia cu repeziciune.

Scena tresări, iar Duiker văzu că se aflau din nou în oaza moartă. D'ivers și Soletaken dispăruseră. Istoricul se întoarse către Kulp.

– Ai reușit! Cum ai făcut?

Magul aruncă o privire spre pământ, unde, întins, Sormo E'nath gemea.

– Voi plăti pentru asta, bolborosi el, apoi întâlni ochii lui Duiker. Eu l-am lovit cu pumnul pe băiat. Aproape că mi-am rupt mâna. A fost coșmarul *lui*, nu-i așa?

Istoricul clipi, apoi se scutură și se lăsă pe vine alături de Bult.

– Otrava asta îl va ucide înainte de a primi ajutor…

– Nu e otravă. Mai curând un coridor care transmite o infecție. Pot rezolva singur asta, Duiker. La fel și cu picioarele tale.

Închise ochii pentru a se concentra.

Sormo E'nath se împinse până ajunse să stea în șezut. Privi în jur, apoi își pipăi cu grijă falca, unde loviturile date de Kulp cu dosul palmei lăsaseră urme ca niște insule umflate într-o zonă înroșită care se întindea.

– Nu a avut de ales, îi spuse Duiker.

Vrăjitorul dădu aprobator din cap.

– Poți vorbi? Ți-ai pierdut vreun dinte?

– Pe undeva, spuse el limpede, o cioară bate din aripile rupte în pământ. Mai sunt doar zece.

– Ce s-a întâmplat acolo, vrăjitorule?

Sormo clipi agitat.

– Ceva neașteptat, istoricule. O convergență e în desfășurare. Calea Mâinilor. Poarta Soletaken și a D'iversilor. O coincidență nefericită.

Duiker se încruntă.

– Ai spus că Tellann…

– Și așa a fost, îl întrerupse vrăjitorul. Există o contopire între schimbarea formei și Tellann străvechi? Nu se știe. Probabil că D'ivers și Soletaken trec pur și simplu prin coridor – închipuindu-și că nu este ocupat de T'lan Imass, așadar, mai sigur. Adevărat, niciun T'lan Imass nu s-a simțit jignit de această încălcare de teritoriu, lăsându-i să lupte unii împotriva altora.

– Chiar le doresc să se anihileze reciproc, mormăi istoricul, simțind cum picioarele îi cedează treptat, până când, ca și Sormo, se așeză pe jos.

– O să te ajut peste o clipă, strigă Kulp.

Dând din cap, Duiker se trezi urmărind un scarabeu care se chinuia eroic să dea deoparte un fragment de coajă de palmier. Simți ceva profund în timp ce urmărea scena, dar era prea obosit ca să continue.

Capitolul cinci

Bhok'arala par să-și aibă originile în pustietățile Deșertului Raraku. După scurtă vreme, aceste creaturi s-au răspândit și au fost văzute în Cele Șapte Orașe. Dovedindu-se eficiente în controlul populației de șobolani, bhok'arala nu au fost doar tolerate, ci deseori încurajate. Nu a trecut mult până când exportul de exemplare domesticite a înflorit…

Folosirea acestei specii și învestirea ei cu calități demonice în rândul magilor și alchimiștilor este un subiect de discuție în cadrul unor tratate mai specializate decât prezentul. *Tratatul al trei sute douăzeci și unulea, al lui Baruk* prezintă o analiză succintă pentru învățații care manifestă interes…

Locuitorii din Raraku
Imrygyn Tallobant

Cu excepția furtunii de nisip – pe care o evitaseră, oprindu-se în Trob – și a știrilor neliniștitoare privind un masacru la Fortăreața Ladro, pe care le aflară de la un antemergător al unei caravane bine apărate ce se îndrepta spre Ehrlitan, călătoria până la G'danisban se dovedise lipsită de evenimente pentru Fiddler, Crokus și Apsalar.

Deși știa că riscurile care îi pândeau în continuare, la sud de orășelul din Pan'potsun Odhan, erau suficient de mari pentru a-i da arsuri la stomac, Fiddler anticipase o perioadă liniștită când aveau să se apropie de G'danisban. Însă nu se așteptase să dea peste o armată încropită din renegați, care își stabilise tabăra în afara zidurilor orașului.

Forța principală a armatei se postase de-a latul drumului, dar era protejată de o a treia linie de dealuri în latura dinspre miazănoapte. Drumul canalului îi duse pe cei trei călători neștiutori în interiorul perimetrului taberei. Nu avuseseră norocul de a fi preveniți.

O companie de infanteriști controla zona de pe dealurile care o flancau și îi interogau atent pe toți cei care doreau să intre în oraș. Compania era sprijinită de douăzeci de războinici tribali călări, care aveau sarcina de a porni în goană după orice călător care alegea să fugă atunci când vedea baricada improvizată.

Fiddler și cei pe care îi avea în grijă trebuiau să treacă pe acolo și să se încreadă în deghizarea lor. Genistul nu era deloc încrezător, și asta aduse pe fața lui o încruntare asemănătoare cu aceea care ar fi apărut pe fața unui Gral, ceea ce le făcu pe două dintre cele trei gărzi să fie precaute când înaintară pentru a-i opri în fața baricadei.

– Orașul e închis, spuse santinela aflată cel mai aproape de ei, punctându-și cuvintele cu un scuipat trimis între copitele bidiviului pe care îl călărea Fiddler.

Mai târziu s-a spus că până și calul unui Gral își dădea seama când era insultat. Înainte ca Fiddler să poată reacționa, animalul își azvârli capul înainte,

smulgând frâul din mâinile genistului, și îl mușcă pe gardian de față. Calul își rotise capul, astfel încât fălcile lui prinseseră obrajii omului și mușcaseră din ei, din buza de sus și din nas. Sângele țâșni șuvoi. Garda se prăbuși ca un sac plin cu pietre, scoțând un țipăt ascuțit, sfredelitor.

Neavând de ce să mai apuce, Fiddler înșfăcă urechile calului și trase cu putere de ele, făcând animalul să se retragă exact în momentul în care se pregătea să calce în picioare corpul ghemuit al gărzii. Ascunzându-și șocul printr-o încruntare și mai fioroasă, genistul slobozi un șuvoi de blesteme Gral către ceilalți doi oameni, care se retrăseseră disperați, după care își coborâseră sulițele.

– Pe botul scârnav al câinilor turbați! Pe coaja de la curul caprelor cu dizenterie! Asta trebuie să vadă doi tineri abia căsătoriți? Vreți să le blestemați unirea lor de doar două săptămâni? Să dezlănțui puricii de pe capul meu ca să curețe carnea de pe oasele voastre, care tremură precum piftia?

În vreme ce Fiddler răcnea toate vorbele de dezgust pe care și le putea aduce aminte pentru a le face pe gărzi să fie nesigure, un grup de războinici călări Arak se apropiară de el în grabă.

– Gralule! Zece jakata pentru calul tău!

– Doisprezece, Gralule! Pentru mine!

– Cincisprezece, și cea mai mică dintre fiicele mele! Cinci jakata pentru trei fire de păr din coada lui!

Fiddler se întoarse și le arătă cea mai fioroasă încruntătură călăreților.

– Niciunul dintre voi nu e demn măcar să miroasă vreunul dintre pârțurile calului meu!! Cu toate acestea, zâmbi, și desfăcu din chingi o ploscă din piele, plină cu bere, pe care o azvârli cu o singură mână spre cel mai apropiat dintre membrii tribului Arak. Vreau totuși să stau cu soldații voștri în noaptea asta, iar pentru un sliver veți putea să-i simțiți fierbințeala cu palmele – însă doar o dată! Dacă vreți încă o dată, va trebui să plătiți!

Cu zâmbete sălbatice, Arakii trecură plosca de la unul la altul, fiecare dintre ei sorbind sănătos pentru a încheia schimbul ritual. Oferindu-le bere, Fiddler le acordase statut de egalitate, iar gestul anulase ghimpele ascuțit pe care îl conținea insulta pe care le-o aruncase.

Fiddler privi peste umăr, spre Crokus și Apsalar. Aceștia păreau de-a dreptul stupefiați. Reprimându-și senzația de vomă, genistul le făcu un semn din ochi.

Gărzile își reveniseră, însă, înainte de a se putea apropia, membrii tribului își așezară caii în așa fel încât să îi blocheze.

– Mergeți cu noi! îi strigă un Arak lui Fiddler.

Ca unul, călăreții își făcură caii să se întoarcă. După ce își recuperă frâul, Fiddler își îndemnă calul castrat să pornească după ceilalți, oftând când auzi în spatele lui tropot de copite, semn că proaspăt căsătoriții îl urmau.

Avea să fie o cursă până la tabăra Arak și, fidel neașteptatului statut legendar, calul Gral era hotărât să își folosească fiecare mușchi pentru a câștiga. Fiddler nu mai călărise vreodată un asemenea animal cutezător, și se trezi surâzând fără să vrea, pentru că imaginea gărzii mutilate rămăsese ca un bloc de gheață în stomacul lui.

Corturile Arakilor se înșirau pe marginea culmii unui deal din apropiere, bătut de vânturi, fiecare dintre ele fiind așezat la o anumită distanță de următorul, astfel încât umbra lui să nu aducă vreo insultă celui alăturat. Femeile și copiii apărură pe creastă ca să urmărească întrecerea, scoțând țipete când calul lui Fiddler țâșni înainte din linia celor din frunte, răsucindu-se pentru a împinge cu umărul în cel mai iute concurent. Calul atins se împletici, fiind cât pe ce să își arunce călărețul din șaua de lemn și fetru, apoi se redresă cu un nechezat furios pentru că fusese scos din cursă.

Impetuos, Fiddler se aplecă în față, în timp ce calul lui ajunse pe pantă și țâșni spre culme, în sus, pe terenul înierbat. Șirurile de privitori se dădură

deoparte când ajunse pe creastă și trase de frâul calului, oprindu-l între corturi.

Ca orice trib de la câmpie, Arakii preferau mai curând culmile dealurilor decât fundurile de vale pentru a-și instala taberele. Vânturile reduceau numărul insectelor la minimum – bolovanii țineau marginile corturilor lipite de pământ, ferindu-le din calea vânturilor care le-ar fi putut doborî – iar răsăritul și apusul soarelui asistau la ritualurile de recunoștință.

Dispunerea corturilor în tabără îi era familiară lui Fiddler, care călărise alături de cercetași Wickan pe acele pământuri în timpul campaniilor Împăratului. În mijlocul cercului de corturi se afla o vatră mărginită de pietre. Patru stâlpi din lemn plasați într-o parte, între două corturi, și unite cu o singură frânghie de cânepă, asigurau împrejmuirea pentru cai. Baloturi de fetru fuseseră puse la uscat în apropiere, alături de trepiede pe care se găseau piei întinse și ciozvârte de carne.

Când Fiddler, încă în șa, se opri pentru a se orienta, cei aproape douăzeci de câini îi înconjurară calul castrat. Corciturile costelive lătrau strident și puteau deveni o problemă, își dădu el seama, însă speră că aceștia se arătau bănuitori față de toți străinii, inclusiv Gral. Dacă nu, deghizarea lui avea să fie dată de gol.

Strigând și râzând, soldații sosiră câteva momente mai târziu, își opriră caii și descălecară. Crokus și Apsalar ajunseră ultimii pe creasta dealului, dar niciunul dintre ei nu părea dispus să participe la buna dispoziție generală.

Văzându-le fețele, Fiddler își aminti de garda mutilată, rămasă pe drumul din vale. Se încruntă din nou și se lăsă să lunece din șa.

– Orașul e închis? strigă el. O altă prostie Mezla!

Cu un rânjet fioros pe fața slabă, călărețul care îi vorbise mai devreme se apropie de el.

– Nu Mezla! G’danisban a fost eliberat! Iepurii de la miazăzi au fugit de invocarea Vârtejului.

– Atunci de ce nu ni se dă voie să intrăm în oraș? Ce, noi suntem Mezla?

– Se face curățenie, Gralule! Negustorii și nobilii Mezla pângăresc G'danisbanul. Au fost arestați ieri, iar astăzi vor fi executați. Mâine dimineață vei conduce binecuvântata pereche într-un oraș liber. Vino, în noaptea asta vom sărbători!

Fiddler se așeză jos după obiceiul Gral.

– Așadar, Sha'ik a stârnit Vârtejul? Aruncă o privire în spate, spre Crokus și Apsalar, de parcă ar fi regretat că își asumase răspunderea. Arakule, a început războiul?

– Curând, spuse acesta. Am fost blestemați cu nerăbdare, adăugă el cu un zâmbet.

Crokus și Apsalar se apropiară. Arakul se duse să ajute la pregătirile pentru festivitățile din acea noapte. Unii Araki aruncară monede la copitele calului și întinseră mâinile, lăsându-le ușor pe gâtul și pe crupele animalului. Apoi călătorii rămaseră singuri câteva momente.

– A fost o imagine pe care nu o voi uita, spuse Crokus, deși, pentru numele lui Hood, aș dori să o uit. Va trăi acel sărman om?

Fiddler ridică din umeri.

– Dacă vrea.

– Rămânem aici peste noapte? întrebă Apsalar, privind în jur.

– Da, altfel îi insultăm pe Araki, și riscăm să ne scoată mațele.

– Nu vom putea să-i prostim multă vreme, spuse Apsalar. Crokus nu știe niciun cuvânt în limba ținutului, iar eu vorbesc cu accent malazan.

– Soldatul acela era de vârsta mea, murmură hoțul Daru.

Încruntându-se, genistul spuse.

– Singura soluție este să plecăm la G'danisban, ca să vedem răzbunarea Vârtejului.

– Încă o sărbătorire a ceea ce va să vină? întrebă Crokus. Această blestemată Apocalipsă despre care vorbești neîncetat? Am sentimentul că oamenii acestui ținut nu fac altceva decât să trăncănească.

Fiddler își drese glasul.

– Crokus, sărbătoarea din seara asta de la G'danisban va presupune jupuirea de vii a câtorva sute de malazani. Dacă ne arătăm dornici să asistăm la un asemenea eveniment, acești Araki nu se vor simți jigniți că plecăm devreme.

Apsalar se întoarse și văzu șase bărbați apropiindu-se.

– Încearcă, Fiddler, spuse ea.

Genistul fu cât pe ce să salute. Îi scăpă o înjurătură.

– Recrut, îmi dai ordine?

Ea clipi.

– Cred că dădeam ordine… când tu încă stăteai agățat de fusta mamei tale, Fiddler. Știu – cel care m-a posedat. În aceste momente, instinctele *lui* răsună ca oțelul lovit de piatră. Fă cum îți spun.

Fiddler nu mai avu timp să îi răspundă, pentru că Arakii ajunseseră lângă ei.

– Ești binecuvântat, Gralule, spuse unul dintre ei. Un clan Gral vine să se alăture Apocalipsei! Să sperăm că, la fel ca tine, își vor aduce bere!

Fiddler făcu un gest, apoi clătină din cap cu un aer serios.

– Asta nu se poate, spuse el, ținându-și răsuflarea în gând. Sunt proscris. Ba mai mult, tinerii căsătoriți insistă să intrăm în oraș… pentru a vedea execuțiile ca o altă binecuvântare a unirii lor. Eu sunt însoțitorul lor, așa că trebuie să mă supun dorinței lor.

Apsalar făcu un pas în față și se înclină.

– Nu dorim să jignim pe nimeni, spuse ea.

Lucrurile nu mergeau bine. Fețele Arakilor strânși în jurul lor se întunecaseră.

– Proscris? Nu e niciun neam care să-ți onoreze drumul, Gralule? Poate că ar trebui să te oprim aici ca să îi lăsăm pe frații tăi să se răzbune pe tine, iar drept răsplată, ei ne-ar lăsa calul tău.

Cu veridicitate, Apsalar bătu din picior pentru a trăda iritarea unei fiice cocoloșite care tocmai s-a măritat.

– Sunt însărcinată! Sfidați-mă, și veți fi blestemați! Vrem să mergem în oraș! Acum!

– Angajează-l pe unul dintre noi pentru restul călătoriei tale, binecuvântată doamnă! Dar lasă-l pe Gral aici! Nu merită să te slujească!

Tremurând, Apsalar se pregăti să-și ridice vălul, anunțându-și astfel intenția de a da glas blestemului.

Tresărind, Arakii se traseră puțin înapoi.

– Jinduiți calul! Asta nu e decât lăcomie! Vă voi blestema pe toți să…

– Iertare! Ne plecăm, binecuvântată doamnă! Nu-ți da jos vălul. Continuați-vă drumul! Duceți-vă în oraș! Mergeți!

Apsalar ezită. Preț de o clipă, Fiddler crezu că ea îi va blestema. Însă ea se răsuci pe călcâie.

– Escortează-ne în continuare, Gralule, spuse ea.

Înconjurați de bărbații cu fețe îngrijorate și înspăimântate, cei trei încălecară.

Arakul care vorbise mai devreme se apropie de genist.

– Rămâi peste noapte, și după aceea pleci în goană, Gralule. Neamurile tale te vor urmări.

– Spune-le că am câștigat calul într-o luptă cinstită, zise Fiddler. Așa să le spui.

Arakul se încruntă.

– Ei știu povestea?

– Cum se numește clanul?

– Sebark.

Genistul clătină din cap.

– Atunci, te vor vâna doar din plăcere. Însă le voi spune cuvintele tale. Adevărat, a meritat să ucizi pentru acest cal.

Fiddler se gândi la Gralul beat din Ehrlitan, de la care cumpărase calul. Trei jakata. Membrii triburilor care se mutau în orașe pierdeau mult.

– Vreți să bei berea mea în noaptea asta, Arakule?

– Da. Înainte de sosirea Gralilor. Acum, mergeți.

În timp ce se apropiau de poarta dinspre miazănoapte a orașului G'danisban, Apsalar îi spuse lui Fiddler.

– Suntem în primejdie, nu-i așa?

– Fată, așa îți spun instinctele?

Ea făcu o grimasă.

– Da, zise Fiddler oftând. Așa este. Am făcut o greșeală dându-mă drept proscris. Dacă mă gândesc bine, având în vedere curajul pe care l-ai dovedit, ar fi fost suficientă amenințarea cu blestemul.

– Probabil.

Crokus își drese glasul.

– Fid, chiar vom urmări execuțiile?

Genistul clătină din cap.

– Nici gând. Dacă putem, trecem ca vântul pin oraș. Aruncă o privire spre Apsalar. Să te țină curajul, fata mea. Încă o izbucnire nervoasă, și cetățenii te vor scoate pe poarta dinspre miazăzi pe un pat din aur.

Ea îl aprobă cu un zâmbet ironic.

Nu te îndrăgosti de femeia asta, Fid, altfel îți va slăbi vigilența și nu-l vei mai putea păzi pe flăcău, și numește asta o întâmplare a sorții…

Sângele vărsat mânjea pietrele roase ale pavajului de sub arcada porții dinspre miazănoapte, iar de o parte și de alta a șoselei zăceau împrăștiate câteva jucării stricate și strivite. De undeva de aproape răzbăteau țipetele copiilor care mureau.

– Nu putem face asta, spuse Crokus, care se albise la față.

Călărea alături de Fiddler, iar Apsalar mergea puțin în urma lor. Ceva mai departe pe stradă se vedeau jefuitori și bărbați înarmați, însă intrarea în oraș părea ciudat de liberă. O perdea subțire de fum atârna peste toate, iar rămășițele arse ale dughenelor negustorilor și ale locuințelor își căscau ușile dezolante pretutindeni.

Înaintară printre mobilier pârjolit, veselă și vase din ceramică sfărâmate, dar și printre cadavre rămase în poziții care vorbeau despre moartea violentă de

care avuseseră parte acei oameni. Strigătele de agonie ale copiilor, venind din dreapta lor, amuțiseră, însă altele, mai de departe, se înălțau sinistru din inima orașului G'danisban.

Tresăriră văzând o siluetă care le tăie fulgerător calea; o fată, goală și plină de vânătăi. Fugea de parcă nu i-ar fi observat și se vârî sub o căruță cu roțile rupte, la mai puțin de cincisprezece pași de Fiddler și de cei doi tineri. O urmăriră pe fată ascunzându-se sub căruță.

De pe o stradă laterală se apropiară șase bărbați înarmați. Armele lor fuseseră culese la întâmplare, și niciunul nu purta armură. Telaba lor zdrențuite erau pătate de sânge înnegrit. Unul dintre ei le vorbi.

– Gralule! N-ai văzut o fată? Încă nu am terminat cu ea.

Chiar în clipa în care rostise întrebarea, un altul rânji și făcu un semn către căruță. De sub ea se vedeau genunchii și labele picioarelor ei.

– O Mezla? întrebă Fiddler.

Conducătorul grupului ridică din umeri.

– Destul de bine. Nu te teme, Gralule, o împărțim.

Genistul o auzi pe Apsalar inspirând îndelung și încet. Se așeză mai bine în șa.

Oamenii înarmați se despărțiră când trecură pe lângă Fiddler, Crokus și Apsalar. Genistul se aplecă nepăsător spre cel mai apropiat dintre ei și îi înfipse vârful pumnalului la baza craniului. Calul Gral se roti sub comanda lui Fiddler și lovi cu ambele copite din spate în pieptul altuia, făcându-l să zboare prin aer și să rămână lat pe pietrele drumului.

Recăpătându-și controlul asupra calului, Fiddler îl împunse cu călcâiele în crupe. Țâșniră înainte, doborându-l pe generosul conducător al bandei. De sub copitele animalului se auziră oase trosnind și sunetul grețos al unei țeste strivite. Fiddler se răsuci în șa pentru a-i ataca pe cei trei rămași în viață.

Doi dintre ei se zvârcoleau țipând de durere aproape de Apsalar, care stătea calmă în șa, având în

fiecare mână înmănușată câte un pumnal kethra cu lama groasă.

Crokus descălecase și stătea aplecat deasupra ultimului cadavru, recuperându-și pumnalul aruncat din gâtul plin de sânge.

Se întoarseră cu toții auzind un zgomot de cioburi și o văzură pe fată îndepărtându-se de căruță, ridicându-se în picioare, refugiindu-se în umbrele unei alei și dispărând.

Până la ei ajunse zvon de călăreți care se apropiau dinspre poarta de miazănoapte.

– Mergeți mai departe! le porunci Fiddler lui Crokus și lui Apsalar.

Crokus sări pe cal. Apsalar își vârî cuțitele în teacă și dădu din cap către genist, după care trase de hățuri.

– Mergeți înainte – spre poarta dinspre miazăzi.

Fiddler îi urmări cum se îndepărtează la galop, apoi se lăsă să alunece de pe cal și se apropie de cei doi bărbați pe care Apsalar îi rănise.

– Aha, făcu el când se apropie și văzu pantalonii tăiați în dreptul prohabului, asta-i fata pe care o știu.

Trupa de călăreți ajunse lângă el. Purtau eșarfe de culoare ocru în diagonală, peste piepturile protejate de cămăși de zale. Comandantul deschise gura să spună ceva, dar Fiddler i-o luă înainte.

– În orașul ăsta blestemat de șapte ori nicio fiică nu mai este în siguranță? Pe strămoșii mei, fata nu era Mezla! Asta vă este Apocalipsa? Atunci, mă voi ruga să vă aștepte un cuib de șerpi când veți ajunge în Cele Șapte Iaduri!

Comandantul începu să se încrunte.

– Gral, vrei să spui că acești bărbați erau violatori?

– O târfă Mezla capătă ceea ce merită, dar fata aceea nu era Mezla.

– Așa că i-ai ucis pe acești bărbați. Pe toți șase.

– Da.

– Cine erau ceilalți doi călăreți care te însoțeau?

– Pelerini pe care am jurat să îi apăr.

– Și totuși au plecat spre inima orașului… fără ca tu să te afli alături de ei.

Comandantul își plimbă ochii asupra victimelor.

– Mai trăiesc doi.

– Să fie blestemați cu alte o sută de mii de răsuflări până să-i ia Hood.

Comandantul se aplecă asupra oblâncului și rămase un moment pe gânduri.

– Alătură-te pelerinilor, Gralule. Au nevoie de serviciile tale.

Mârâind, Fiddler încălecă.

– Cine domnește acum în G'danisban?

– Nimeni. Armata Apocalipsei nu a ocupat decât două cartiere. Până mâine, le cucerim și pe celelalte.

Fiddler își întoarse calul și îl îndemnă să meargă la galop. Soldații nu îl urmară. Genistul înjură în barbă – comandantul avusese dreptate, greșise trimițându-i pe Crokus și pe Apsalar înainte. Își dădu seama că fusese norocos; faptul că rămăsese lângă violatori putea fi lesne interpretat ca o purtare tipică pentru un Gral – oferindu-i prilejul de a se lăuda față de călăreții în roșu, prilejul de a profera blesteme și de a-și etala aroganța incontestabilă a unui membru al tribului Gral, însă, pe de altă parte, putând fi ținta disprețului pentru că-și încălcase jurământul de a-i proteja pe cei doi tineri. Citise un ușor dezgust în ochii comandantului. Una peste alta, se purtase *prea* mult ca un călăreț războinic Gral. Dacă Apsalar nu ar fi avut asemenea talente înspăimântătoare, cei doi ar fi fost în primejdie în acele momente.

Călări cu înverșunare pentru a-i ajunge din urmă, observând cu întârziere că bidiviul reacționa la fiecare atingere a lui. Calul știa că Fiddler nu era Gral, dar socotea că se purta cum se cuvenea, suficient de bine pentru a-i acorda puțin respect. Aceea era singura victorie din acea zi, gândi Fiddler.

Piața centrală din G'danisban era locul unde se petrecuse un măcel. Fiddler îi ajunse pe cei doi camarazi când ei abia își îndemnau caii să ocolească acea scenă oribilă. Auzindu-l, amândoi se întoarseră,

iar Fiddler reuși doar să dea din cap când văzu senzația de ușurare când îl recunoscură.

Până și calul Gral șovăi când ajunse la marginea pieței. Cadavrele care zăceau pe pietrele de pavaj păreau a fi de ordinul sutelor. Bătrâni și bătrâne, dar cei mai mulți erau copii. Fuseseră făcuți bucăți, iar în câteva cazuri arși de vii. Duhoarea sângelui încins de soare, a fierii și a cărnii arse atârna greu în piață.

Fiddler își reprimă senzația de repulsie și își curăță gâtlejul.

– Dincolo de piața asta, orice urmă de control încetează, spuse el.

Crokus făcu semn cu mâna care îi tremura.

– Aceștia sunt malazani?

– Da, flăcăule.

– În timpul cuceririi, armatele malazane au procedat la fel cu localnicii?

– Vrei să întrebi dacă astea sunt represalii?

Apsalar vorbi cu o vehemență aproape personală.

– Împăratul lupta împotriva armatelor, nu a civililor…

– Mai puțin la Aren, o întrerupse Fiddler sarcastic, amintindu-și discuția cu Spiritul Umblător Tanno. Când T'lan Imass s-au răsculat în oraș…

– Nu la porunca lui Kellanved! îi răspunse ea bătăios. Cine le-a poruncit T'lan Imass în Aren? Să-ți spun eu. Surly, comandanta Ghearei, femeia care și-a luat apoi un alt nume…

– Laseen. Derutat, Fiddler o măsură pe tânăra femeie. Apsalar, n-am mai auzit asemenea cuvinte până acum. Nu au existat ordine scrise – în orice caz, nu s-a găsit niciunul.

– Ar fi trebuit să o ucid atunci, pe loc, mârâi Apsalar.

Uimit, Fiddler aruncă o privire spre Crokus. Daru scutură din cap.

– Apsalar, spuse rar genistul, erai doar o copilă când Aren s-a răzvrătit, apoi a căzut în mâinile T'lan Imass.

– Știu asta, îi răspunse ea. Însă aceste amintiri… sunt foarte vii. Am fost… trimisă la Aren… să văd măcelul. Să aflu ce s-a petrecut. Eu… *m-am* certat cu Surly. În încăpere nu mai era nimeni. Doar Surly… și cu mine.

Ajunseră în cealaltă parte a pieței. Fiddler trase de hățuri pentru a opri calul și o privi îndelung pe Apsalar.

– Pe tine te-a posedat Rope, zeul care patronează asasinii, spuse Crokus. Însă amintirile tale sunt ale…

– Dansatorului. Imediat ce rosti acest cuvânt, Fiddler își dădu seama că era adevărat. Rope mai are un nume. Cotillion. Pe răsuflarea lui Hood, cât de evident este! Nimeni nu se îndoiește că asasinatele au avut loc. Atât Dansatorul, cât și Împăratul… asasinați de Laseen și de Maeștrii Ghearei aleși de ea. Ce a făcut Laseen cu cadavrele? Nimeni nu știe.

– Așadar, Dansatorul a supraviețuit, spuse Crokus încruntându-se. Și a devenit Ascendent. A devenit zeu patron în Coridorul Umbrei.

Apsalar nu spuse nimic, mulțumindu-se să urmărească și să asculte totul fără nicio expresie pe fața pe care și-o controla atent.

Fiddler se blestemă pentru că fusese atât de orb.

– Ce Casă a apărut în pachetul de cărți cu dragoni la scurtă vreme după aceea? A Umbrei. Doi Ascendenți noi. Cotillion… și Tronul Umbrei…

Crokus făcu ochi mari de uimire.

– Tronul Umbrei este Kellanved, spuse el. Nu au fost asasinați – niciunul dintre ei. Au scăpat prin ascensiune.

– În tărâmul Umbrei. Fiddler zâmbi ironic. Pentru a-și pregăti gândurile de răzbunare, ceea ce a făcut ca mai apoi Cotillion să posede o tânără pescăriță din Itko Kan, aceasta urmând să parcurgă o cale lungă și întortocheată până la Laseen. Fapt care nu s-a întâmplat. Apsalar?

– Cuvintele tale spun adevărul, rosti ea fără nicio inflexiune în glas.

– Atunci, de ce nu ni s-a revelat Cotillion? întrebă genistul. Lui Whiskeyjack, lui Kalam? Lui Dujek? La naiba, Dansatorul ne-a cunoscut pe toți – iar dacă ticălosul acela ar fi înțeles ideea de prietenie, cei pe care i-am numit îi erau prieteni…

Hohotul brusc de râs al lui Apsalar îi luă prin surprindere pe amândoi.

– Aș putea să mint spunând că a încercat să vă protejeze. Arzătorule de Poduri, chiar vrei să știi adevărul?

Fiddler simți că roșește.

– Da, mârâi el.

– Dansatorul nu a avut încredere decât în doi oameni. Unul a fost Kellanved. Celălalt a fost Dassem Ultor, Prima Sabie. Dassem a murit. Îmi pare rău dacă asta te jignește, Fiddler. Cotillion nu are încredere în nimeni, așa cred eu. Nici măcar în Tronul Umbrei. Împăratul Kellanved… destul de mult. *Ascendentul* Kellanved – Tronul Umbrei – a, asta e cu totul altceva.

– A fost un neghiob, spuse apăsat Fiddler, trăgând de hățuri.

Zâmbetul lui Apsalar era ciudat, arătând că rămăsese pe gânduri.

– De ajuns cu vorbele, spuse Crokus. Să ieșim din orașul ăsta blestemat.

– Ai dreptate.

În ciuda avertismentelor comandantului, scurta călătorie de la piață până la poarta dinspre miazăzi se dovedi surprinzător de liniștită. Crepusculul înveșmânta străzile, iar fumul scos de o clădire de locuințe împrăștia o ceață înțepătoare care făcea ca respirația să fie o tortură. Trecură prin scena tăcută a măcelului, după ce furia se stinse, iar conștiința celor petrecute acolo reveni, însoțită de o stare de șoc și rușine.

În clipa în care inspiră, Fiddler își dădu seama că va urma un foc dezlănțuit, care se va înteți. Dacă legiunile malazane nu s-ar fi retras din apropiere de Pan'potsun, ar fi existat posibilitatea de a zdrobi

viața încă de la prima scânteie, cu o brutalitate care să o egaleze pe aceea a renegaților. Când măcelul este îndreptat înspre făptuitori, setea de sânge se potolește curând.

Împăratul ar fi acționat cu rapiditate, în mod hotărâtor. *Pe răsuflarea lui Hood, el nu ar fi lăsat lucrurile să ajungă atât de departe.*

La mai puțin de o zecime de bătaie de clopot după ce părăsiseră piața, trecură pe sub arcada înnegrită de fum a porții dinspre miazăzi, care era nepăzită. Dincolo de ea se întindea Pan'potsun Odhan, flancat spre apus de lanțul muntos care despărțea Odhan de Deșertul Sfânt Raraku. Primele stele ale nopții licăreau pe cer.

Fiddler sparse tăcerea apăsătoare.

– La două leghe spre miazăzi e un sătuc. Cu puțin noroc, nu vom mânca stârvuri la cină. Deocamdată măcar.

Crokus își clăti gâtlejul.

– Fiddler, dacă ar fi știut Kalam… despre Dansator, adică de Cotillion…

Genistul făcu o grimasă și aruncă o privire spre Apsalar.

– Ea ar fi acum cu el.

Crokus dădu să răspundă, dar nu apucă, pentru că o formă care țipa ascuțit și bătea din aripi se prăbuși din beznă și îl izbi în spate. Crokus scoase un țipăt de spaimă când creatura îl prinse de păr și i se cățără pe cap.

– E Moby, spuse Fiddler, încercând să-și alunge spaima pe care o stârnise sosirea animalului. Îl privi printre gene. S-ar părea că a avut parte de o încăierare, remarcă el.

Crokus îl trase pe Moby de pe cap și îl luă în brațe.

– Sângerează rău!

– Sper că nu are nimic grav, spuse Fiddler.

– Ce te face să fii atât de sigur?

Genistul zâmbi.

– Ai văzut vreodată bhok'arala împerechindu-se?

– Fiddler, spuse Apsalar cu glas reținut. Suntem urmăriți.

Trăgând de frâu, genistul se ridică în scări și se întoarse. În depărtare, prin întuneric se stârnise un nor de praf. Îi scăpă un blestem printre dinți.

– Clanul Gral.

– Și caii noștri sunt osteniți, spuse Apsalar.

– Da. Să ne ajute Regina să găsim cai odihniți în Noul Velar.

La baza celor trei defileuri care se întâlneau, Kalam părăsi cărarea falsă și își îndrumă calul cu atenție printr-un canal îngust de scurgere. Amintirile vechi ale drumurilor ce duceau spre Raraku apăsau greu pe oasele lui. *Totul e schimbat, deși nimic nu s-a schimbat.*

Dintre nenumăratele drumuri care treceau printre dealuri, câteva duceau doar spre moarte. Drumurile false erau direcționate cu șiretenie departe de puținele bălți și izvoare. Fără apă, soarele din Raraku era un tovarăș ucigător. Kalam cunoștea Deșertul Sfânt, harta pe care o purta în minte – veche de decenii – fiind presărată din nou de toate reperele pe care le recunoștea. Culmi, roci înclinate, calea urmată de vreun râu secat – în ciuda tuturor noilor sale loialități, a fidelităților conflictuale, se simțea ca și cum nu ar fi plecat vreodată de acolo. *Încă o dată, un copil al acestui deșert. Încă o dată, slujitor nevoii sale sacre.* Așa cum vântul și soarele modelaseră nisipul și piatra, Deșertul Raraku îi transformase pe toți cei care îl cunoscuseră. Traversarea lui marcase sufletele celor trei companii care apoi au ajuns să fie numite Arzători de Poduri. *Nu ne-m putut imagina alt nume. Raraku ne-a mistuit trecutul, făcând ca tot ce existase înainte să devină o dâră de cenușă.*

Își îndemnă calul să pornească pe grohotiș, iar pietrele și nisipul dislocate începură să alunece și să se rostogolească în timp ce animalul urcă anevoie panta, revenind pe adevăratul drum ce urma linia culmii, iar apoi cobora treptat spre apus, către întinsul Deșertului Raraku.

Stelele clipeau ca niște vârfuri de pumnale. Piscurile din calcar străluceau argintiu în lumina slabă a lunii, de parcă ar fi reflectat amintiri ale zilelor de odinioară.

Asasinul își conduse calul printre fundațiile năruite a două turnuri de veghe. Fragmente de vase de olărit și frânturi de cărămidă scrâșniră sub potcoavele armăsarului. Rhizani țâșneau din calea lui cu bătăi mici și molcome din aripi. Kalam simți că revenise acasă.

– Rămâi pe loc, îl preveni o voce hârâită.

Zâmbind, Kalam trase de hățuri și opri calul.

– Îndrăzneață costumație, continuă glasul. Un armăsar de culoarea nisipului, telaba roșie…

– Anunț ceea ce sunt, răspunse Kalam cu nepăsare.

Identificase locul din care venea glasul, din umbra adâncă a unei doline aflate dincolo de turnul din stânga lui. Spre asasin era îndreptată o arbaletă, dar el știa că se putea feri din calea săgeții dacă se rostogolea din șa și lăsa calul între el și necunoscut. Două cuțite aruncate cu pricepere spre forma ceva mai întunecată decât umbrele ar fi pus capăt acelei întâlniri.

– Dezarmează-l, spuse omul cu glas tărăgănat.

Două mâini masive îi prinseră încheieturile din spate și îi smulseră cu sălbăticie brațele înapoi, până când, blestemând de furie, se trezi târât peste crupa armăsarului. Imediat ce căzu de pe cal, omul îi răsuci corpul și îl sili să rămână culcat cu fața lipită de solul pietros. Fără aer în plămâni, Kalam era neputincios.

Îl auzi pe cel care vorbise cum se ridică și se apropie. Armăsarul închise gura brusc, iar dinții lui se loviră cu zgomot. Cu o vorbă domoală, necunoscutul liniști imediat animalul. Asasinul auzi apoi cum desagile de pe cal fură coborâte și așezate pe sol. Cei doi le desfăcură.

– A, uite, aici era.

Cel care îl țintuise la pământ îl eliberă pe Kalam. Gemând, asasinul reuși să se rostogolească. Deasupra lui stătea un bărbat uriaș, a cărui față

tatuată amintea de sticla sfărâmată. Pe partea stângă a pieptului îi atârna o coadă lungă, împletită. Omul purta o mantie din piele de bhederin peste o vestă din zale ce părea a fi din cochilii de scoică. Mânerul din lemn și măciulia din piatră ale unei arme cu lamă se ițeau sub brațul lui stâng. Centura lată, prinsă peste legătura de șale, era împodobită ciudat, cu ceea ce lui Kalam i se păru a fi pălării de ciuperci uscate de diferite dimensiuni. Avea peste doi metri și zece, însă îndeajuns de musculos ca să pară mai solid, iar fața lui lată era lipsită de orice expresie.

Recăpătându-și suflul, asasinul se ridică în capul oaselor.

– O tăcere încărcată de vrăji, murmură el, mai mult pentru sine.

Bărbatul care ținea acum în mână Cartea Apocalipsei auzi șoapta răgușită a lui Kalam și pufni.

– Îți închipuiai că niciun muritor nu s-ar putea apropia de tine fără să îl auzi. Și de aceea îți spui că a fost magie. Te înșeli. Camaradul meu este Toblakai, sclav evadat de pe Podișul Laederon din Genabackis. Are șaptesprezece veri, și a ucis singur patruzeci și unu de dușmani. La centura lui stau agățate urechile lor. Bărbatul se ridică și îi întinse o mână lui Kalam. Ești binevenit în Raraku, Izbăvitorule. Îndelungata noastră veghe s-a încheiat.

Făcând o grimasă, Kalam acceptă mâna întinsă și se simți tras fără niciun efort până ajunse în picioare. Își scutură hainele de praf.

– Așadar, nu sunteți bandiți.

Necunoscutul hohoti zgomotos.

– Nu, nu suntem. Eu sunt Leoman, căpitanul gărzii de corp a lui Sha'ik. Însoțitorul meu refuză să-și spună numele necunoscuților, și vom lăsa lucrurile așa. Pe noi ne-a ales Sha'ik.

– Trebuie să îi predau personal Cartea, spuse Kalam. Nu ți-o dau ție, Leoman.

Războiniciul scund – după ten și îmbrăcăminte, un copil al deșertului – îi întinse Cartea.

– Chiar te rog.

Din spatele lui se auzi glasul unei femei.

– Acum mi-o poți da, Izbăvitorule.

Kalam închise încet ochii, făcând eforturi disperate să își controleze nervii zdruncinați. Se întoarse.

Nu încăpea nicio îndoială. Femeia scundă, cu tenul de culoarea mierii, care stătea în fața lui radia valuri de putere, miros de țărână și nisip biciuit de vânturi, gust de sare și sânge. Fața ei, nu tocmai atrăgătoare, era puternic ridată, lucru care o făcea să arate cam de patruzeci de ani, deși Kalam bănuia că era mai tânără – dar Raraku era un cămin aspru.

Fără să vrea, Kalam se lăsă brusc într-un genunchi. Întinse Cartea.

– Ți-o predau ție, Sha'ik, Apocalipsa.

Iar odată cu ea, o mare de sânge – cât de multe vieți sfărâmate doar pentru a o doborî pe Laseen. Să mă ia Hood, ce am făcut?

Greutatea Cărții trecu din mâinile lui în ale ei.

– E lovită.

Asasinul privi spre femeie și se ridică încet.

Sha'ik se încruntase și își plimba un deget peste colțul rupt al unei coperte îmbrăcate în piele.

– Nu ar trebui să ne mire asta, având în vedere că are o mie de ani. Îți mulțumesc, Izbăvitorule. Te alături trupei mele de soldați? Simt că ai talente deosebite.

Kalam se înclină.

– Nu pot. Destinul meu mă duce altundeva.

Fugi, Kalam, înainte de a pune la încercare calitățile acestor gărzi de corp. Fugi, înainte de a fi ucis de incertitudine.

Cu ochii mijiți, ea îl privi cercetător, apoi îi deschise larg.

– Simt ceva din dorința ta, deși o ascunzi bine. Mergi, așadar, calea spre miazăzi ți-e deschisă. Ba mai mult, vei avea și o escortă…

– Clarvăzătoareo, nu am nevoie de escortă.

– Dar vei avea una.

Femeia făcu un gest și din întuneric apăru o formă urâtă, mătăhăloasă.

– Tu, Sfânto, șuieră Leoman drept avertisment.

– Îmi pui la îndoială hotărârile? se răsti Sha'ik la el.

– Toblakai face cât o armată, deși nici mie nu-mi lipsește priceperea, Sfânto, dar…

– Încă de mică, îl întrerupse ea cu glas spart, am fost posedată de o viziune care le-a dominat pe toate celelalte. Leoman, am văzut acest moment, de mii de ori. În zori voi deschide Cartea, iar Vârtejul se va înălța, iar eu voi ieși din el… reînnoită. „Săbii în mâini și dezlănțuite în înțelepciune", așa sună cuvintele vântului. Tânără, dar bătrână. O viață întreagă, alta incompletă. *Am văzut*, Leoman! Tăcu o clipă, apoi inspiră. Nu văd alt viitor în afara acestuia. Suntem în siguranță. Sha'ik se întoarse din nou spre Kalam. Recent… am primit un animal de companie, pe care acum îl trimit cu tine, deoarece simt… posibilități în tine, Izbăvitorule.

Făcu din nou un gest.

Forma uriașă și respingătoare se apropie, iar Kalam făcu în mod involuntar un pas înapoi. Armăsarul lui scoase un țipăt slab și rămase tremurând.

– Un aptorian, Izbăvitorule, spuse Leoman, din Tărâmul Umbrei. Trimis în Raraku de Tronul Umbrei… pentru a spiona. Acum îi aparține lui Sha'ik.

Un adevărat coșmar, când stătea lăsată pe picioarele din spate, fiara avea o înălțime de aproape doi metri șaptezeci. Un membru anterior, lung și cu multe articulații, îi ieșea din pieptul ciudat, bifurcat. Dintr-un omoplat ghemuit și angular, gâtul sinuos al demonului se ridica până la capul plat și alungit. Falca plină de dinți ca acele îi era trasă înapoi și părea să zâmbească, amintind de botul unui delfin. Capul, gâtul și membrele erau negre, în vreme ce torsul era cenușiu-închis. Fiara îl privi pe Kalam cu un singur ochi, negru și plat, trădând o percepție înfiorătoare.

Asasinul văzu pe pielea demonului cicatrice care încă nu se vindecaseră complet.

– A luptat recent?

Sha'ik se încruntă.

– Un D'ivers. Lupi de deșert. I-a gonit…

– A fost mai mult o retragere tactică, adăugă sec Leoman. Din câte am văzut eu, fiara asta nu mănâncă și nu bea. Și deși Cea Sfântă crede altceva, pare a fi lipsită de creier – privirea din ochii ei este mai curând o mască dincolo de care sunt foarte puține.

– Leoman mă hărțuiește cu îndoielile lui, spuse Sha'ik. Asta e misiunea pe care și-a ales-o, și mă dezgustă din ce în ce mai mult.

– Îndoielile sunt folositoare, spuse Kalam, apoi închise gura.

Sfânta zâmbi.

– Simt că voi doi semănați. Du-te, dar. Cei Șapte sfinți mi-s martori, dar un Leoman îmi ajunge.

Aruncând o ultimă privire la tânărul Toblakai, asasinul se aruncă în șa, întoarse armăsarul spre drumul ce ducea către miazăzi și îl îmboldi să pornească la trap.

Aptorianul alese să lase ceva distanță între ei: mergea paralel cu Kalam, la douăzeci de pași depărtare de el, devenind o pată mai întunecată în noapte, pășind cu stângăcie, însă tăcut, pe cele trei picioare osoase.

După zece minute de călărit la trap rapid, asasinul își lăsă calul să meargă la pas. Predase Cartea, se îngrijise personal de izbucnirea Vârtejului. Răspunsese chemării sângelui, indiferent cât de șubredă îi era motivația.

Poruncile celeilalte vieți a lui se aflau în față. O va ucide pe Împărăteasă, pentru a salva Imperiul. Dacă reușea, rebeliunea lui Sha'ik era sortită pieirii. Se va restabili controlul. *Iar dacă dau greș, se vor însângera una pe alta până la epuizare, Sha'ik și Laseen, două femei plămădite din același aluat – pe Hood, chiar seamănă între ele.* Drept urmare, Kalam nu greșea socotind că în umbra lui erau o sută de mii de morți. Și se întrebă dacă nu cumva, în toate Cele Șapte Orașe, în acele momente, cititorii în cărțile cu dragoni țineau în mâinile tremurătoare proaspăt trezitul Vestitor al Morții.

Pe binecuvântarea Reginei, s-a făptuit.

Cu câteva minute înaintea zorilor, Sha'ik se așeză cu picioarele încrucișate în fața cărții Apocalipsei. Cele două gărzi ale ei o flancau, fiecare aflat în ruinele câte unui turn de veghe. Tânărul Toblakai stătea rezemat în sabia de lemn cu două mânere. Avea pe cap un coif din bronz, plin de lovituri, căruia îi lipsea o apărătoare de obraz, iar ochii îi erau ascunși în umbra unei semiviziere cu fante. Camaradul lui stătea cu brațele încrucișate. De piciorul învelit în piei i se rezema arbaleta. Două măciuci cu țepi erau vârâte sub centura lată din piele. Purta o eșarfă decolorată telaba peste un coif ascuțit din fier. Fața lui, bărbierită atent, era marcată de ridurile căpătate după treizeci de ani de soare și vânt. Ochii lui albastru-deschis nu stăteau locului o clipă.

Razele soarelui o atinseră pe Sha'ik. Cea Sfântă întinse o mână și deschise Cartea.

Săgeata o izbi în frunte, la doi centimetri deasupra ochiului stâng. Vârful din fier îi sfărâmă osul, pătrunzându-i în țeastă, după care spinii acesteia, acționați de un arc, se deschiseră ca o floare ucigătoare în creierul ei. Capătul săgeții lovi apoi craniul pe dinăuntru și ieși ca propulsat de o explozie.

Sha'ik se prăbuși.

Tene Baralta scoase un urlet și urmări cu satisfacție cum Aralt Arpat și Lostara Yil îi conduceau pe cei doisprezece soldați ai Săbiilor Roșii într-o șarjă spre cele două nefericite gărzi.

Războinicul deșertului se aruncase la pământ și se rostogolise imediat după moartea lui Sha'ik. Arbaleta din mâna lui vibră. Pieptul lui Aralt Arpat se contractă când săgeata îi trecu prin stern. Înaltul sergent fu azvârlit înapoi și se prăbuși în țărână.

Comandantul scoase un răcnet de furie, își scoase săbiile încovoiate și se alătură atacului.

Când ajunseră la doar cincisprezece pași de Toblakai, soldații din grupul lui Lostara își aruncară succesiv lăncile, la intervale regulate.

Tene Baralta căscă ochii mari de uimire, pentru că nicio lance nu-și atinse ținta. Incredibil de agil pentru cineva de statura lui, Toblakai păru să pășească pur și simplu printre ele, mutându-și greutatea de pe un picior pe celălalt și coborându-și câte un umăr, după care făcu un salt pentru a se apropia, iar sabia lui arhaică, pornind din spate, descrise un arc, și îl izbi pe soldatul din fruntea Săbiilor Roșii peste genunchi. Omul se nărui într-un nor de praf, cu ambele picioare sfărâmate.

Apoi, Toblakai apăru în mijlocul grupei. Când se repezi pentru a se alătura soldaților, Tene Baralta o văzu pe Lostara Yil clătinându-se și căzând pe spate, cu sângele țâșnindu-i din cap după ce coiful îi zbură și se rostogoli pe cioburile de ceramică amestecate cu pietriș. Apoi căzu un alt soldat cu gâtul zdrobit de o lovitură a sabiei de lemn.

Oamenii lui Arpat îl atacară pe războinicul deșertului. Lanțurile zăngăniră când măciucile ghintuite zburară și loviră cu o precizie ucigătoare. Nu exista o armă mai greu de parat decât o măciucă, lanțul se înfășura în jurul oricărui lucru, propulsând bila de fier spre țintă. Cel mai mare dezavantaj al acelei arme era dificultatea recuperării ei, însă în clipa în care Tene Baralta aruncă o privire ca să evalueze sorții bătăliei, își dădu seama că războinicul deșertului lupta la fel de bine cu ambele mâini, și își eșalona atacurile, ceea ce dădu naștere unei secvențe neîncetate de lovituri pe care niciunul dintre soldații din fața lui nu le putea anticipa. Coiful de pe capul unuia dintre soldați fu strivit chiar în clipa în care comandantul îl privea.

În aceeași clipă, Tene Baralta schimbă tactica. Sha'ik murise. Misiunea se încheiase cu succes – Vârtejul nu se va mai declanșa. Era inutil să mai riște viața oamenilor lui împotriva celor doi călăi îngrozitori – care, la urma urmelor, nu reușiseră să protejeze viața lui Sha'ik, iar acum nu doreau altceva decât să se răzbune. Răcni ordinul de retragere și-și urmări soldații chinuindu-se să se smulgă și să se îndepărteze de cei doi luptători. Efortul se dovedi

costisitor, deoarece încă trei oameni căzură secerați până când restul soldaților creară un spațiu suficient de mare pentru a se întoarce și a o lua la fugă.

Doi dintre soldații lui Lostara Yil se dovediră suficient de fideli și, în retragerea lor, o târâră pe femeia-sergent, care era amețită.

Uitându-se urât la soldații înfrânți, Tene Baralta își înghiți un fluviu de blesteme amare. Cu săbiile curbate ținute întinse în față, protejă retragerea oamenilor săi, simțindu-și nervii înfierbântați la gândul că acele gărzi de corp vor accepta provocarea.

Însă cei doi nu îi urmăriră pe soldații Săbiilor Roșii, reluându-și posturile de la turnurile de veghe. Războinicul deșertului se ghemui și își încărcă arbaleta.

Imaginea armei pregătite pentru a lovi rămase ultima a celor doi ucigași pe care o avu Tene Baralta, deoarece după aceea se făcu nevăzut și alergă alături de soldați către micul canion unde își legaseră caii.

În canionul cu pereți înalți, soldații plasară un arcaș pe creasta dinspre răsărit, apoi se opriră pentru a-și bandaja rănile și pentru a-și recăpăta suflul. În spatele lor, simțind miros de sânge, caii începură să necheze. Un soldat o stropi cu apă pe Lostara, care avea fața mânjită de sânge. Ea clipi, și treptat păru să își recapete cunoștința.

Tene Baralta se încruntă spre ea.

– Să-ți revii, sergent, mârâi el. Trebuie să pornești în urmărirea lui Kalam – dar de la o distanță sigură.

Ea dădu din cap și își pipăi rana căscată de pe frunte.

– Sabia aceea era din *lemn*.

– Da, însă tare ca oțelul. Să-l ia Hood pe Toblakai-ul acela – și pe celălalt, dacă tot veni vorba. Acum o să-i lăsăm în pace.

Cu o expresie ușor ironică, Lostara Yil se mulțumi să încuviințeze cu o mișcare din cap.

Tene întinse mâna înmănușată și o trase pe femeia-sergent în picioare.

– Frumoasă lovitură, Lostara Yil. Ai ucis vrăjitoarea aceea blestemată și tot ce reprezenta ea. Împărăteasa va fi încântată. Mai mult decât încântată.

Împleticindu-se, Lostara se duse la calul ei și încălecă.

– Noi plecăm la Pan'potsun, îi spuse Tene Baralta. Să răspândim vestea, adăugă el cu un surâs sumbru. Sergent, să nu-l pierzi din ochi pe Kalam.

– Încă n-am dat greș, spuse ea.

Să știi că voi considera pierderea ca fiind a ta, nu? Ești prea isteață, fetico.

O urmări îndepărtându-se, apoi își îndreptă privirea spre soldații rămași.

– Lașilor! Ați avut noroc că v-am asigurat retragerea. Pe cai.

Leoman întinse pătura pe pământul plat dintre cele două fundații ale turnurilor de veghe și așeză pe ea cadavrul înfășurat în pânză al lui Sha'ik. Îngenunche lângă ea o clipă, rămase nemișcat, apoi își șterse fruntea de sudoarea amestecată cu țărână.

Toblakai stătea lângă el.

– A murit.

– Văd, spuse sec Leoman, întinzând mâna pentru a recupera Cartea pătată de sânge, pe care o înveli încet într-o bucată de pânză.

– Și acum ce facem?

– Ea a deschis Cartea. Era în zori.

– Nu s-a întâmplat nimic altceva decât că săgeata aceea i-a trecut prin cap.

– La naiba, *știu asta!*

Toblakai își încrucișă brațele masive și tăcu.

– Profeția a fost sigură, spuse Leoman după câteva minute.

Se ridică și se crispă din pricina durerilor din mușchii încordați în luptă.

– Ce facem acum? întrebă tânărul uriaș din nou.

– Ea a spus că va fi… reînnoită… Oftă, simțind greutatea Cărții. Așteptăm.

Toblakai își înălță capul și adulmecă.

– Se apropie o furtună.

Cartea a doua

VÂRTEJUL

Am pășit pe drumuri vechi
În această zi
Care s-a transformat în fantome
Odată cu sosirea nopții
Și au dispărut din fața ochilor mei
Odată cu ivirea zorilor.
Aceasta mi-a fost călătoria
De multe leghe de-a lungul secolelor
Într-o clipire a soarelui

Epitaf Pardu

Capitolul șase

La începutul domniei lui Kellanved, culturile s-au înmulțit în rândul armatelor imperiale, îndeosebi ale pușcașilor. Trebuie amintit că aceea a fost și vremea lui Dassem Ultor, Prima Sabie și Comandant Suprem al forțelor malazane… un om care îi jurase credință lui Hood…

Campaniile malazane, vol. II
Duiker

Beneth stătea la o masă din hanul lui Bula și își curăța unghiile cu pumnalul. Acestea erau imaculate, ceea ce transforma obiceiul în afectare. Felisin se obișnuise cu posturile lui și cu ceea ce trădau acestea în legătură cu toanele lui. Bărbatul era furios și înspăimântat. Acum, nesiguranța îi distrugea viața; la fel ca o larvă a muștei de sânge, se târa pe sub pielea lui, crescând în vreme ce se hrănea cu carnea lui.

Fața, fruntea și încheieturile groase și pline de cicatrice ale mâinilor lui luceau de sudoare. Cana din cositor în care avea vin de Saltoan rămăsese neatinsă pe tăblia ciobită a mesei, iar un șir de muște se plimbau de jur împrejurul buzei acesteia.

Felisin privi concentrată spre insectele negre, și amintiri de groază înviară în mintea ei. Acolitul lui Hood, care nu se afla acolo. Un roi de forma unui om, alcătuit din năluci ale Morții, bâzâitul de aripi care alcătuia cuvinte…

– Iar ți-a apărut o luminiță în ochi, spuse Beneth. Asta îmi arată că îți dai seama ce ai devenit. O lumină urâtă. Împinse o pungușă din piele peste masă până când aceasta ajunse exact în fața ei. Ucide-o.

Mâna îi tremură până să atingă punga, o desfăcu și scoase o pastilă de durhang.

El o urmări cum fărâmițează polenul umed în căușul pipei. Trecuseră șase zile, iar Baudin lipsea în continuare. Căpitanul Sawark îl chemase pe Beneth la el de mai multe ori. Skullcup fusese făcut aproape fărâme în timpul căutării, patrulele de pe Drumul Gândacului se dublaseră – *rond după rond* – iar Lacul Scufundării fusese dragat. Era ca și cum bărbatul ar fi dispărut pur și simplu.

Beneth luase asta drept ceva personal. Controlul lui asupra Skullcup era compromis. O chemase pe Felisin alături de el, nu din compasiune, ci pentru că nu mai avea încredere în ea. Ea știa ceva – ceva despre Baudin – ba mai grav, știa că ea era mai mult decât părea.

Beneth și Sawark au stat de vorbă, îi spusese Heboric în ziua în care ea plecase – când îngrijirile

acordate de el fuseseră suficiente pentru a-i permite să mimeze o stare destul de bună pentru a-i justifica plecarea. *Fii precaută, fetițo. Beneth te ia înapoi, dar numai pentru a supraveghea personal distrugerea ta. Ceea ce a fost până acum întâmplător va deveni ceva deliberat. A primit instrucțiuni.*

Cum poți crede așa ceva?

Adevărat, nu sunt decât presupuneri. Dar evadarea lui Baudin i-a oferit lui Beneth o putere mai mare asupra lui Sawark, și probabil că a folosit-o pentru a obține povestea ta secretă. Sawark i-a acordat mai mult control – nu va mai exista alt Baudin – nimeni nu-și poate îngădui asta. Sawark nu are altă soluție decât să îi confere mai mult control lui Beneth… mai multe cunoștințe…

Ceaiul de durhang îi ușurase durerile provocate de coastele fisurate și de maxilarul umflat, însă nu fusese suficient de puternic pentru a-i înnegura gândurile. Minut de minut simțea că mintea ei atingea nivelul disperării. Simțise că zburase când îl părăsise pe Heboric, iar revenirea la Beneth fusese o necesitate dictată de panică.

Beneth zâmbi când ea aprinse durhangul din căușul pipei.

– Baudin nu a fost doar o brută oarecare, nu-i așa?

Prin perdeaua subțire de fum, ea se încruntă.

Beneth așeză pumnalul pe masă și îl făcu să se rotească. Urmăriră amândoi răsucirea lamei sclipitoare. Când aceasta se opri, vârful rămase îndreptat spre Beneth. Se strâmbă, și îl făcu să se rotească din nou. După ce se opri din nou cu vârful spre el, ridică pumnalul și îl vârî în teaca de la centură, apoi întinse mâna după cana din cositor.

Când o ridică spre buze, muștele se împrăștiară.

– Nu știu nimic despre Baudin, spuse Felisin.

El o privi îndelung cu ochii adânciți în orbite.

– Nu ți-ai dat seama de nimic, așa zici? Ceea ce face să fii proastă… ori ignorantă cu bună știință.

Ea nu spuse nimic. Prin corp i se răspândea amorțeala.

– Eu am fost acela, fato? A fost o capitulare atât de gravă să devii a mea? Felisin, te-am dorit. Erai frumoasă. Inteligentă – am văzut asta în ochii tăi. Acum trebuie să fiu vinovat în locul tău?

El o văzu cum îi alunecă privirea spre punguța de pe masă și schiță un surâs crispat.

– Ordinele sunt ordine. Pe de altă parte, puteai spune nu.

– În orice clipă, zise ea, uitându-se în altă parte.

– A, înseamnă că nu e vina mea.

– Nu, îi răspunse ea, greșelile sunt ale mele, Beneth.

El se ridică precipitat.

– Nu e nimic plăcut în aerul acestei seri. A început She'gai – vântul încins – toate suferințele tale de până acum nu au fost decât un preludiu, fata mea. Vara începe cu She'gai. Însă în seara asta… Își coborî privirea spre ea, fără să încheie ceea ce voise să spună, apoi o prinse de braț și o trase în picioare. Hai să mergem.

Lui Beneth i se acordase dreptul de a înființa o miliție, alcătuită din sclavi aleși de el, fiecare dintre ei fiind înarmat cu o bâtă. Noaptea, aceștia patrulau pe străzile improvizate din Skullcup. Restricțiile impuse de starea de asediu erau acum marcate de bătăi, urmate de executarea celor prinși umblând pe străzi după lăsarea întunericului. Gărzile se ocupau de execuții – milițienii lui Beneth aveau parte doar de bucuria de a-i bate pe vinovați.

Beneth și Felisin se alăturară echipei de patrulare, șase oameni pe care îi cunoștea bine, deoarece Beneth le cumpărase credința cu ajutorul trupului ei.

– Dacă avem parte de o noapte liniștită, ne vom rezerva timp pentru relaxare în zori.

Bărbații rânjiră auzindu-i cuvintele.

Umblară pe străzile de nisip, presărate de gunoaie, atenți, fără a întâlni pe nimeni. Ajungând în fața unui local de jocuri de noroc numit Suruk, văzură un grup de gărzi Dosii. Căpitanul Gunnip era

printre ei. Privirile lor întunecate de noapte urmăriră patrula care își continuă rondul.

Beneth ezită, parcă dorind să discute cu Gunnip, apoi, pufnind, își reluă mersul. Duse o mână spre mânerul pumnalului.

Felisin percepu ca prin vis ceva, ca și cum vântul fierbinte ar fi adus o nouă amenințare în aerul nopții. Flecăreala membrilor patrulei încetase, observă ea, iar semnele de agitație erau evidente. Mai scoase o pastilă de durhang și o sparse între dinți, fragmentele rămânând răcoroase și dulci între obraji și gingii.

– Când te văd făcând asta, îmi aduc aminte de Sawark, mormăi Beneth.

Ea clipi nedumerită.

– Sawark?

– Da. Cu cât se înrăutățește situația, cu atât mai des închide ochii.

Cuvintele ei veniră nesigur.

– Și ce lucruri se înrăutățesc?

Drept răspuns, un strigăt urmat de un hohot răgușit de râs răsună din spatele lor, venind dinspre stabilimentul Suruk. Cu un gest, Beneth le ceru oamenilor lui să se oprească, apoi se întoarseră toți spre răspântia de care abia trecuseră. De acolo, văzură localul Suruk – și soldații lui Gunnip.

Ca o stafie care se ridica și se strecura prin Beneth, încordarea se văzu în postura lui. În timp ce privea, prin mintea lui Felisin răsunară sunete de alarmă. Șovăi, apoi se întoarse către membrii miliției.

– S-a întâmplat ceva. Duceți-vă spre el.

Și ei urmăreau scena. Unul dintre ei se strâmbă, iar o mână îi alunecă pe furiș de-a lungul centurii, către bâtă.

– Nu ne-a dat niciun ordin, mârâi el.

Ceilalți confirmară prin mișcări ale capetelor, frământându-se cât așteptau în umbră.

– E singur, spuse ea. Pe teren deschis. Sigur câteva săgeți sunt îndreptate spre el.

– Tacă-ți gura, fato, se răsti milițianul. Nu ne ducem acolo.

Beneth dădu să se retragă un pas, apoi își recăpătă curajul.

– Vin după el, spuse șuierat Felisin.

Gunnip și soldații Dosii apărură în câmpul ei vizual și făcură un semicerc în jurul lui Beneth. Țineau pe antebrațe arbaletele armate, îndreptate spre el.

Felisin se răsuci către membrii miliției.

– Sprijiniți-l, fir-ați să fiți!

– Să te ia Hood! scuipă unul dintre bărbați printre dinți.

Membrii patrulei se dispersară, strecurându-se înapoi către umbre, apoi, în aleile întunecate.

– Fetițo, ești singură acolo? strigă spre ea căpitanul Gunnip. Soldații lui râseră. Vino lângă Beneth. Discutăm doar, atâta tot. Nu-ți face griji, fetițo.

Beneth se întoarse să îi spună ceva. O gardă Dosii făcu un pas spre el și îl plesni peste față cu mâna înmănușată. Beneth se bălăbăni, și înjură când își duse mâinile la nasul sfărâmat.

Felisin se retrase nesigură pe picioare, apoi se răsuci și porni în goană, moment în care se auzi bufnetul scos de arbaletele care trăgeau în ea. Săgețile șuierară pe lângă ea, dar reuși să se arunce în intrarea unei alei. Hohotele de râs răsunară cu ecou în urma ei.

Continuă să fugă pe o alee care mergea paralel cu Rampa Ruginii. La o sută de pași în față o așteptau Darkhall și barăcile. Când ajunse în spațiul deschis ce înconjura cele două clădiri malazane rămăsese fără suflu, iar inima îi bătea în piept de parcă ar fi avut cincizeci de ani, nu cincisprezece. Treptat, șocul resimțit când îl văzuse pe Beneth doborât la pământ se răspândi în întreaga ei ființă.

Din spatele barăcilor se auziră strigăte. Apoi tropot de copite. Urmăriți de cincizeci de soldați Dosii, dinspre barăci apărură cincizeci de sclavi care alergau spre locul în care se afla Felisin. Lăncile soldaților îi loviră în spate pe câțiva sclavi, făcându-i să se prăbușească în praf. Dezarmați, aceștia încercau

să fugă, dar soldații Dosii îi încercuiseră complet. Cu întârziere, Felisin înțelese că și calea ei de scăpare era blocată.

L-am văzut pe Beneth sângerând. După acel gând urmă altul. *Acum murim și noi.*

Caii soldaților Dosii călcară în picioare bărbați și femei. Săbiile curbate coborâră fulgerător. Într-o tăcere disperată, sclavii mureau. Doi călăreți o încolțiră pe Felisin. Ea îi urmări, întrebându-se care dintre ei va ajunge primul lângă ea. Unul dintre ei își ținea lancea coborâtă pentru a-i străpunge pieptul. Celălalt ridicase sabia cu lama lată, pregătit pentru o lovitură de sus în jos. Felisin văzu bucuria pe fețele lor congestionate și rămase surprinsă de lipsa de umanitate a acelor expresii.

Când cei doi se aflau la doar câțiva pași de ea, săgețile le pătrunseră în piepturi. Dezechilibrați, ambii călăreți se prăbușiră din șei. Felisin se întoarse și văzu o trupă de soldați malazani înarmați cu arbalete înaintând în formație, primii îngenunchind pentru a-și încărca armele, în vreme ce cei din linia a doua înaintară câțiva pași, ochiră și apoi, ca unul, sloboziră săgeți în călăreții Dosii, care se agitau. Animalele și soldații urlară de durere.

O a treia salvă îi înfrânse pe Dosii, care se împrăștiară în întunericul din spatele barăcilor.

Mai rămăseseră în viață doar câțiva sclavi. Un sergent răcni un ordin, iar doisprezece soldați înaintară, verificând cadavrele care împânzeau zona și împingându-i pe supraviețuitori înapoi, către pozițiile ocupate de soldați.

– Vino cu mine, auzi Felisin o voce șuierată.

Ea clipi și, cu greutate, recunoscu fața lui Pella.

– Poftim?

– Îi adăpostim pe sclavi în grajduri – dar nu și pe tine. O luă cu blândețe de braț. Suntem copleșiți numeric. Îmi pare rău, dar protejarea sclavilor nu e o prioritate. Sawark vrea ca revolta să fie înăbușită. În noaptea asta.

Ea îi examină chipul.

– Ce spui?

Sergentul își retrăsese oamenii în intrarea unei alei, o poziție mai ușor de apărat. Cei doisprezece soldați împingeau sclavii pe strada alăturată, care ducea spre grajduri. Pella o îndrumă pe Felisin în aceeași direcție. Când nu mai puteau fi văzuți de sergent, Pella se adresă celorlalți soldați.

– Trei dintre voi, veniți cu mine.

– Oponn ți-a tulburat mintea? îi răspunse unul dintre ei. Și așa nu mă simt în siguranță, iar tu vrei să dispersăm plutonul?

– Să scăpăm de sclavii ăștia blestemați, înainte ca sergentul să se alăture căpitanului, mârâi un altul.

– Asta e femeia lui Beneth, spuse Pella.

– Nu cred că Beneth mai e în viață, replică Felisin fără vlagă.

– Ba era, fetițo, acum câteva minute, spuse Pella încruntându-se. Sângera puțin, dar nimic mai mult. În aceste momente își mobilizează miliția. Se răsuci către ceilalți. Reborid, vom avea nevoie de Beneth, nu lua în seamă amenințările deșarte ale lui Sawark. Acum, trei dintre voi – rămânem aici.

Strâmbându-se, cel numit Reborid făcu un gest către alți doi soldați.

În capătul dinspre vest al Skullcup izbucnise un incendiu – undeva pe Spit Row. Necontrolat, se extindea cu repeziciune, azvârlind o strălucire sinistră de culoare oranj care era reflectată de burta vălătucilor de fum.

În timp ce Pella o târa pe Felisin după el, Reborid vorbi continuu.

– Pentru numele lui Hood, unde este garnizoana Be'thra? Crezi că ei nu văd flăcările? Pe Drumul Gândacului erau patrule malazane – trebuia trimis un călăreț – iar soldații ar fi fost deja aici, la naiba.

Pe străzi zăceau cadavre, forme ghemuite, nemișcate. Micul grup le ocoli fără să se oprească.

– Doar Hood știe ce are Gunnip în minte, continuă soldatul. Sawark se va îngriji ca fiecare Dosii de pe o rază de cincizeci de leghe să fie spintecat și lăsat să putrezească în soare.

– Acesta este locul, spuse Pella, trăgând-o pe Felisin de mână pentru a o opri. Luați poziții de apărare. Mă întorc imediat.

Ajunseseră la casa lui Heboric. Prin obloane nu răzbătea niciun fir de lumină. Ușa era încuiată. Pufnind dezgustat, Pella lovi cu piciorul și îndepărtă bariera șubredă. Cu mâna pe spatele lui Felisin, o împinse în bezna dinăuntru, apoi o urmă.

– Nu e nimeni aici, spuse fata.

Pella nu-i răspunse, ci continuă să o împingă până când ajunseră la peretele despărțitor din pânză, dincolo de care se afla dormitorul fostului preot.

– Trage-o deoparte, Felisin.

Ea se conformă și pătrunse în încăperea mică. Pella veni după ea.

Heboric stătea pe pat și privea tăcut în gol.

– Nu eram sigur dacă o mai vrei alături, spuse Pella.

Fostul preot mormăi.

– Dar tu ce faci, Pella? Noi ne-am putea descurca…

– Nu. Mai bine ia-o pe ea. Eu trebuie să mă întorc la căpitan – vom zdrobi răzmerița – dar e momentul perfect pentru voi.

Heboric oftă.

– Da, așa este. Pe geamătul lui Fener, Baudin, ieși din întuneric. Flăcăul nu reprezintă niciun pericol pentru noi.

Pella tresări când o siluetă masivă se desprinse din spatele perdelei. Ochii apropiați ai lui Baudin sclipiră în întuneric. Nu scoase o vorbă.

Scuturându-se, Pella se retrase către intrare și prinse pânza murdară cu o mână.

– Fener să te ocrotească, Heboric.

– Îți mulțumesc, flăcăule. Pentru tot.

Pella îl salută cu o mișcare scurtă din cap și plecă.

Felisin se încruntă spre Baudin.

– Văd că ești ud.

Heboric se ridică.

– E totul gata? îl întrebă el pe Baudin.

Bărbatul masiv confirmă dând din cap.

– Evadăm? întrebă Felisin.

– Da.

– Cum?

Heboric se strâmbă.

– Vei vedea curând.

Baudin ridică din spatele lui două pachete mari învelite în piele și, fără niciun efort, îi aruncă unul lui Heboric, iar acesta îl prinse cu pricepere între brațe. Sunetul scos de pachet când fu apucat de fostul preot o lămuri pe Felisin că acela era de fapt un balon umflat.

– O să înotăm în Lacul Scufundării, spuse ea. De ce? De cealaltă parte nu este decât faleza abruptă.

– Există peșteri, o lămuri Heboric. Se poate ajunge la ele când apa e mică… întreabă-l pe Baudin, pentru că el se ascunde într-una de o săptămână.

– Trebuie să-l luăm și pe Beneth cu noi, spuse apăsat Felisin.

– Ei, fetițo…

– Ba nu! Îmi sunteți datori – amândoi! Heboric, dacă nu eram eu, nu ai mai fi trăit acum ca să faci asta. Și dacă nu era Beneth. Îl găsesc eu, și ne întâlnim pe malul lacului…

– Nu, rămâi aici, spuse Baudin. Îl aduc eu.

Îi întinse balonul lui Felisin.

Ea îl urmări dispărând pe o ușă din spate pe care nu o observase, apoi se întoarse încet pentru a-l privi pe Heboric. Acesta se ghemuise și examina plasa cu ochiuri mari înfășurată în jurul baloanelor.

– Heboric, nu intram în planurile voastre de evadare, nu-i așa?

El o privi și ridică din sprâncene.

– Până în seara asta se părea că pentru tine Skullcup însemna paradisul. Nu am crezut că te interesa să pleci.

– Paradis?

Dintr-un motiv anume, cuvântul o cutremură. Se așeză pe pat.

Privind-o, Heboric ridică din umeri.

– Asigurat de Beneth.

Ea rezistă privirii lui până când, după o vreme, el își coborî ochii. Luă balonul și se ridică gemând.

– Trebuie să plecăm, spuse el cu glas răgușit.

– Nu mai prețuiesc nimic în ochii tăi, nu-i așa, Heboric? Dar am valorat vreodată ceva?

Felisin, Casa de Paran, a cărei soră a fost Adjuncta Tavore, al cărui frate a călărit alături de Adjuncta Lorn. De sânge nobil, o fetiță răsfățată. O târfă.

El nu-i răspunse, ci se îndreptă spre nișa din peretele din spate.

Jumătatea apuseană a Skullcup era în flăcări care iluminau întregul bazin într-un roșu fluctuant, grăunțos. Heboric și Felisin văzură urme de luptă cât străbătură grăbiți Drumul Muncii spre lac – cai uciși, gărzi Dosii și malazane morți. Hanul lui Bula fusese baricadat, dar barierele fuseseră sparte. Când trecură prin dreptul lui, din întunericul ușii sparte se auzi un geamăt slab.

Felisin șovăi, dar Heboric o prinse de braț.

– Nu trebuie să intri acolo, fetițo, spuse el. Oamenii lui Gunnip au atacat mai devreme hanul, și n-au iertat pe nimeni.

Dincolo de marginea orașului, Drumul Muncii se întindea pustiu și întunecat tocmai până la răspântia Trei Sorți. Prin stuful din stânga lor se vedea licărul suprafeței nemișcate a Lacului Scufundării.

Fostul preot o conduse către iarba înaltă, o rugă să se ghemuiască, apoi procedă la fel. Noroiul de sub genunchii ei era lipicios, plăcut de rece.

– Așadar, înotăm până la peșteră… și după aceea?

– E un vechi puț de mină, care duce până dincolo de margine, cu mult mai departe decât Drumul Gândacului. La celălalt capăt vom găsi provizii. De acolo, trebuie să traversăm deșertul.

– Dosin Pali?

El clătină din cap.

– Direct spre apus, spre coastă. Nouă, zece zile de mers. Există izvoare ascunse – Baudin a memorat locurile în care se află. Vom fi luați de o corabie și duși pe continent.

– Cum? Cine va face asta?

Fostul preot se strâmbă.

– Un vechi prieten care dovedește mai multă credință decât ar trebui. Doar Hood știe, nu am motive să mă plâng.

– Iar Pella a ținut legătura cu el?

– Da, o legătură cu prieteni ai părinților, unchilor și prieteni ai prietenilor, sau cam așa ceva. Pe tine te-a abordat prima, doar știi, dar tu nu ai înțeles. De aceea m-a căutat pe mine.

– Nu-mi amintesc nimic de felul ăsta.

– Un citat, atribuit lui Kellanved și menționat de cel care ne-a facilitat evadarea – Duiker.

– Un nume cunoscut…

– Istoricul imperial. La proces, el a vorbit în numele meu. Apoi, a aranjat să fie trimis la Hissar prin coridor. Tăcu, apoi clătină încet din cap. Și a vrut să salveze un bătrân care a denunțat de nenumărate ori istoriile scrise de el ca fiind minciuni deliberate. Dacă voi ajunge față în față cu Duiker, cred că îi datorez scuze.

Se auzi un bâzâit frenetic, venind dinspre aerul încărcat de fum de deasupra orașului. Sunetul crescu în intensitate. Luciul neted al Lacului Scufundării dispăru sub ceva ce părea a fi o cădere de grindină.

Înspăimântată, Felisin se ghemui și mai mult.

– Ce e asta? Ce se întâmplă?

Heboric rămase tăcut un moment, apoi spuse printre dinți.

– Muște de sânge! Atrase, apoi gonite de incendii. Repede, fetițo, ia nămol în palme și freacă-te cu el. Iar apoi mânjește-mă și pe mine. Grăbește-te!

Norii sclipitori de insecte apărură în fața ochilor lor, zburând ca niște fuioare de ceață.

Cu mișcări disperate, Felisin își afundă degetele în noroiul răcoros dintre tulpinile trestiilor și se unse

din belşug pe gât, braţe şi faţă. În acelaşi timp, se târî pe genunchi până ajunse în apa lacului, după care se întoarse căre Heboric.

– Vino mai aproape!

El se conformă.

– Muştele astea se scufundă în apă, fată: trebuie să ieşi de acolo, acoperă-ţi picioarele cu noroi!

– După ce te ung pe tine, spuse ea.

Însă era prea târziu. Brusc, aerul deveni aproape irespirabil, când norul îi învălui. Muştele de sânge se aşezau pe apă ca nişte săgeţi. Felisin îşi simţi coapsele săgetate de dureri.

Heboric îi împinse mâinile, apoi se ghemui.

– Ai grijă de tine, fato!

Sfatul era inutil, pentru că orice gând de a-l ajuta pe Heboric dispăruse după prima înţepătură sălbatică. Felisin sări din apă, scoase bulgări mari de mâl şi îi întinse pe coapsele pătate de sânge. Continuă cu pulpele, gleznele şi picioarele. Insectele se târau prin părul ei. Scâncind, le îndepărtă cu degetele, apoi îşi acoperi capul cu noroi. Muştele îi pătrunseră în gură în timp ce respira gâfâit, înţepând-o în timp ce ea se îneca şi scuipa. Se trezi mestecându-le, strivindu-le, şi simţi cum zeama lor amară îi arde gura ca un acid. Erau peste tot, orbind-o când se adunară în ciorchini zumzăitoare în jurul ochilor. Urlând, ea le îndepărtă, apoi se aplecă şi mai luă noroi. O beznă liniştitoare, însă ţipetele ei nu încetară, nu voiau să se oprească. Insectele îi acoperiră urechile. Şi le umplu cu noroi. Se făcu tăcere.

Simţi braţele fără mâini încolăcindu-se în jurul trupului, şi vocea lui Heboric ajunse la ea de parcă ar fi venit de la mare depărtare.

– Nu-i nimic, fetiţo, lasă. Nu mai ţipa, Felisin. Te poţi opri.

Ea se încovrigase printre tulpinile de trestie. Durerea înţepăturilor se transforma într-o amorţeală – pe picioare, în jurul ochilor şi urechilor şi în gură. O amorţeală răcoroasă, blândă. Se auzi tăcând.

– Roiul a trecut, spuse Heboric. Binecuvântarea lui Fener a fost o atingere prea aprigă pentru ele. Am scăpat, fato. Șterge-te bine la ochi – uită-te și tu.

Ea nu făcu nicio mișcare. Ea prea ușor să stea nemișcată, pentru că amorțeala i se răspândea în tot corpul.

– Trezește-te! se răsti Heboric. Fiecare înțepătură înseamnă un ou, fiecare secretă o otravă care amorțește, și îți transformă carnea în ceva moale. Și mort. Hrană pentru larvele din acele ouă. Fato, înțelegi ce spun? Trebuie să ucidem acele ouă – am o tinctură, în punga de la brâul meu – dar va trebui să te ungi singură, înțelegi? Un bătrân fără mâini nu poate face asta în locul tău.

Ea gemu.

– Trezește-te, la naiba!

O pălmui, o scutură, apoi o lovi cu picioarele. Blestemând, Felisin se ridică în șezut.

– Încetează, m-am trezit! Rosti cuvintele chinuitor de greu din cauza amorțelii pe care o simțea în gură. Unde e punga aceea?

– Aici. Deschide ochii!

Felisin abia putea vedea din cauza umflăturilor din jurul ochilor, însă o penumbră albastră, ciudată, se ridica de pe tatuajele lui Heboric, iluminând scena. El nu fusese mușcat: *Binecuvântarea lui Fener a fost o atingere prea aprigă pentru ele*.

Preotul făcu semn către punga de la centură.

– Repede, pentru că ouăle acelea sunt pe cale să eclozeze, apoi larvele vor începe să te mănânce – dinspre interior spre exterior. Deschide punga… așa, sticla neagră, cea mică. Deschide-o!

Ea scoase dopul. Mirosul amar o făcu să se crispeze.

– O picătură, pe vârful degetului, apoi apeși chiar pe rană, dar tare. Apoi următoarea, și tot așa…

– Nu le simt pe cele din jurul ochilor.

– Te îndrum eu, fetițo. Grăbește-te.

Oroarea nu se încheiase. Tinctura, un suc de culoare cafeniu-închis, cu miros respingător, care îi colora pielea în galben, nu ucidea larvele care ieșeau

din ouă, ci le scotea afară. Heboric îi îndrumă mâinile către cele din jurul ochilor și urechilor, iar larvele ieșeau șerpuind lenevos, după care ea le apucă și le scoase din găurile făcute de înțepături, iar fiecare larvă era cât o bucățică de unghie, moale din cauza efectului soporific al tincturii. Înțepăturile pe care le văzu îi sugerară ce era în jurul ochilor și al urechilor. În gură, amărăciunea tincturii se dovedi mai puternică decât otrava larvelor, făcându-i mintea să se învârtă și inima să bată alarmant de repede. Simți larvele ca pe niște boabe de orez pe limbă. Le scuipă.

– Îmi pare rău, Felisin, spuse Heboric după ce ea termină.

Îi examină mușcăturile din jurul ochilor și pe față îi apăru o expresie de compasiune.

Felisin simți un fior înghețat.

– Ce s-a întâmplat? O să orbesc? Rămân surdă? Ce este, Heboric!

Clătinând din cap, el se așeză pe jos.

– Înțepăturile muștelor de sânge… otrava care amorțește ucide carnea. Te vei însănătoși, dar vor rămâne urme ca de vărsat. Îmi pare rău, fetițo. Mai rău e în jurul ochilor. E rău de tot…

Simțind că lumea se învârte cu ea, Felisin dădu să râdă. Un alt fior înghețat o străbătu, făcând-o să-și strângă brațele în jurul corpului.

– Am văzut așa ceva. Localnici. Sclavi. Ici și colo…

– Da. În mod normal, muștele de sânge nu se adună în roiuri. Probabil că asta s-a întâmplat din cauza flăcărilor. Ascultă, un vraci suficient de bun – cineva cu Denul Înalt – poate îndepărta cicatricele. Vom găsi un astfel de vraci, Felisin. Jur, pe colții lui Fener, jur că vom găsi.

– Mi-e greață.

– Din cauza tincturii. Bătăi rapide de inimă, frisoane, greață. Efectul sucului extras dintr-o plantă care crește în Cele Șapte Orașe. Dacă ai bea ce a mai rămas în sticluța aceea, ai muri în câteva minute.

De astă dată, Felisin râse, dar tremurat și nesigur.

– Heboric, aș binecuvânta Porțile lui Hood. Îl privi cu ochii mijiți. Strălucirea albastră se stingea. Cred că Fener e foarte iertător.

Auzind acestea, el se încruntă.

– Ca să fiu sincer, nici eu nu înțeleg. Cred că știu o mulțime de Mari Preoți care ar protesta dacă li s-ar spune că zeul-mistreț este… iertător. Oftă. Dar se pare că ai dreptate.

– Poate ar trebui să îi arăți recunoștința ta. Să faci un sacrificiu.

– Poate, mormăi el, mutându-și privirea de la ea.

– Cred că ai comis un păcat mare dacă te-ai îndepărtat de zeul tău, Heboric.

El nu-i răspunse. După un moment, se ridică și rămase cu ochii la orașul răvășit de incendii.

– Vin niște călăreți.

Ea se îndreptă de spate, dar se simți prea amețită pentru a se ridica în picioare.

– Beneth?

El clătină din cap.

După câteva clipe, se apropie o trupă de soldați malazani, care se opriră chiar în fața lor. În fruntea lor era căpitanul Sawark. O sabie Dosii îi crestase adânc obrazul. Uniforma lui era înnegrită de sânge. Fără să vrea, Felisin se trase înapoi din fața ochilor lui reci ca de șopârlă care erau ațintiți spre ea.

În cele din urmă, căpitanul spuse.

– Când urcați pe margine… să priviți spre miazăzi.

Heboric scăpă încet o înjurătură, surprins.

– Ne lăsați să plecăm? Mulțumim, căpitane.

Fața bărbatului se întunecă.

– N-o fac pentru tine, bătrâne. Răzvrătiți ticăloși ca tine au provocat toate acestea. Ar trebui să te trag în țeapă, folosind o lance.

Dădu să mai spună ceva, dar ochii lui o găsiră din nou pe Felisin, așa că se mulțumi să tragă de hățuri pentru a-și întoarce calul.

Cei doi fugari urmăriră soldații pornind înapoi spre Skullcup. Se pregăteau de luptă. Felisin își dădu instinctiv seama de asta. O altă certitudine care pornea de niciunde îi spuse, în șoaptă, că vor muri cu toții. Căpitanul Sawark. Pella. Toți malazanii. Aruncă o privire spre Heboric. Acesta, gânditor, urmărea trupa ajungând la marginea orașului, apoi dispărând în fum.

Imediat, Baudin se ridică dintr-un pâlc de trestii din apropiere.

Felisin se săltă greu în picioare și păși spre el.

– Unde e Beneth?

– A murit, fato.

– Și tu… tu…

Cuvintele îi fură înecate de un torent de durere care crescu în ea, o suferință mai cuprinzătoare care o zdruncina mai mult decât orice altă experiență trăită până atunci. Se legănă pe picioare și făcu un pas înapoi.

Ochii mici și fără expresie ai lui Baudin erau îndreptați spre ea.

Heboric își drese glasul.

– Am face bine să ne grăbim. Zorile nu sunt departe și, cu toate că mă îndoiesc că vom fi observați traversând lacul, nu are rost să ne facem clare intențiile. La urma urmelor, suntem malazani. Se îndreptă spre baloanele care îl așteptau. Planul este să așteptăm apariția zilei la celălalt capăt al lacului, apoi, după apusul soarelui, pornim mai departe. Așa e mai puțin probabil să ne vadă vreo bandă de Dosii.

Fără vlagă, Felisin îi urmă pe cei doi bărbați până la marginea lacului. Baudin legă unul dintre baloane de pieptul lui Heboric. Felisin înțelese că ar trebui să-l împartă pe celălalt cu Baudin. Îl măsură din ochi în timp ce acesta verifica pentru ultima oară plasa.

Beneth a murit. Așa spune el. Probabil că nici nu l-a căutat. Beneth trăiește. Sigur. Nu avea decât fața plină de sânge. Baudin minte.

Apa Lacului Scufundării spălă și ultimele urme de noroi și tinctură de pe pielea lui Felisin. Dar asta nu era de ajuns.

Fața stâncii reflecta ecoul răsuflării lor. Înfrigurată și simțind că apa se străduiește să o tragă în jos, Felisin apucă mai strâns de plasă.

– Nu văd nicio peșteră, spuse ea.

– Mă surprinde că reușești să vezi ceva, mormăi Baudin.

Ea nu-i răspunse. Pielea din jurul ochilor se umflase într-atât, încât rămăseseră doar două crăpături prin care putea vedea. Își simțea urechile ca pe niște bucăți mari de carne, grele și uriașe, iar țesuturile din gură se umflaseră, acoperind dinții. Îi era greu să respire, și trebuia să își dreagă glasul, dar fără niciun rezultat. Starea de rău o făcea să se simtă dislocată, ca și cum orice urmă de vanitate ar fi dispărut, împiedicând-o să riposteze, făcând-o să aibă o senzație de ușurare aproape amuzantă.

Tot ce contează este să supraviețuiesc tuturor acestor lucruri. Fie ca în ziua în care vom ajunge față în față, Tavore să vadă toate cicatricele pe care mi le-a provocat. Atunci, nu va trebui să spun nimic, pentru a-mi justifica răzbunarea.

– Deschizătura este sub apă, spuse Heboric. Trebuie să găurim baloanele și să coborâm înot. Baudin merge primul, cu o frânghie legată de talie. Să te ții bine de frânghie, fetițo, altfel vei fi trasă la fund.

Baudin îi dădu un pumnal, apoi așeză frânghia peste balonul care plutea legănându-se. Apoi, se împinse către peretele falezei și dispăru sub luciul suprafeței lacului.

Felisin se apucă strâns de frânghie, urmărind cum se desfăcea colacul.

– Cât de adânc e?

– Cam doi metri și jumătate, spuse Heboric. Apoi încă patru metri și jumătate prin peșteră, până vei putea respira din nou. O să te descurci, fetițo?

Va trebui.

Câteva strigăte slabe răzbătură până la suprafața lacului. Ultimele strigăte jalnice, venite dinspre orașul incendiat. Totul se întâmplase extrem de repede, într-o tăcere aproape deplină – și asta, într-o singură noapte – un sfârșit sângeros. Totul părea ireal.

Simți cum frânghia este smucită.

– E rândul tău, spuse Heboric. Găurește balonul, lasă-l să se scufunde la distanță de tine, apoi urmărește frânghia.

Ea apucă mai bine pumnalul în mână și lovi în jos. Auzi șuieratul slab al unei pale de aer, iar balonul se înmuie. Ca și cum ar fi fost prinsă de miște mâini, apa o trase în jos. Apucă să inspire cu disperare înainte de a ajunge sub luciul apei. După o clipă, frânghia nu o mai conducea în jos, ci în sus. Ajunse aproape de fața alunecoasă a unei stânci. Pumnalul se scufundă în momentul în care apucă frânghia cu ambele mâini și se trase de-a lungul ei.

Gura peșterii era o beznă mai adâncă, iar apa, cumplit de rece. Plămânii ei deja urlau din cauza nevoii de aer. Simți că va leșina, dar alungă senzația cu o tărie sălbatică. Un licăr de lumină reflectată îi apăru în față. Dând din picioare, în timp ce gura i se umpluse cu apă, se târî cu disperare într-acolo.

Simți niște mâini care o prinseră de gulerul gros al tunicii și o traseră fără niciun efort la aer și lumină. Rămase întinsă pe piatra rece și căzu pradă unui acces de tuse. Lângă capul ei era un felinar cu ulei, care radia în jur lumină. Mai încolo, proptiți de zid, se vedeau doi saci de călătorie pe cadre din lemn și ploști umplute cu apă.

– Mi-ai pierdut pumnalul, nu-i așa?

– Să te ia Hood, Baudin.

El își transformă râsul într-un icnet, apoi își concentră atenția asupra frânghiei, care trebuia trasă. Câteva momente mai târziu, capul lui Heboric frânse luciul apei întunecate. Baudin îl trase pe fostul preot pe lespedea de piatră.

– Cred că sus sunt necazuri, spuse bărbatul masiv. Proviziile au fost aduse aici.

– Văd.

Heboric se ridică în șezut și gâfâi până își recăpătă suflul.

– Ar fi bine să așteptați aici până mă lămuresc ce e în jur, spuse Baudin.

– Am înțeles. Atunci, du-te.

În timp ce Baudin se îndepărta, Felisin se ridică în capul oaselor.

– Ce fel de necazuri?

Heboric ridică din umeri.

– Nu, spuse ea. Aveți unele bănuieli.

El se strâmbă.

– Sawark a spus să ne uităm către miazăzi.

– Și?

– Asta e tot, fetițo. Să-l așteptăm pe Baudin, bine?

– Mi-e frig.

– Nu am păstrat loc pentru haine în plus. Hrană și apă, arme, ceva de aprins focul. Sunt câteva pături, dar ar fi bine ca ele să rămână uscate.

– Se vor usca destul de repede, se răsti ea, pornind târâș spre unul dintre saci.

Baudin se întoarse câteva minute mai târziu și se ghemui alături de Heboric. Tremurând sub o pătură, Felisin îi urmări pe cei doi bărbați.

– Nu, spuse ea, în clipa în care Baudin se pregătea să îi șoptească ceva fostului preot, vorbește tare, ca să auzim toți.

Bărbatul masiv aruncă o privire spre Heboric, iar acesta ridică din umeri.

– Dosin Pali este la treizeci de leghe depărtare, spuse Baudin. Cu toate astea îi puteți vedea luminile.

Heboric se încruntă.

– Nici măcar o furtună de foc nu s-ar vedea de la distanța asta, Baudin.

– Adevărat, și nu e o furtună de foc. E vrăjitorie, bătrâne. O bătălie a magilor.

– Pe răsuflarea lui Hood, murmură Heboric. Dar ce bătălie!

– A început, mârâi Baudin.

– Ce anume? întrebă Felisin.

– Cele Șapte Orașe s-au răzvrătit, fetițo. Dryjhna. A sosit Vârtejul.

Barca avea numai patru metri lungime. Duiker șovăi îndelung înainte de a se sui în ea. Dedesubtul celor două scânduri care alcătuiau puntea se auzea plescăind stratul de apă de peste doisprezece centimetri care pătrunsese prin fundul ambarcațiunii. Cârpele astupau câteva găuri de infiltrație din cocă, nu tocmai folositoare. Mirosul de pește stricat era aproape copleșitor.

Înfășurat în mantaua militară de ploaie, Kulp stătea nemișcat pe doc.

– Cât ai plătit pentru… barca asta? întrebă el fără nicio inflexiune în glas.

Istoricul oftă și-și ridică ochii spre mag.

– N-o poți repara? Ce a fost coridorul tău, Kulp?

– Atelier de reparații de ambarcațiuni, îi răspunse acesta.

– Prea bine, spuse Duiker, urcând pe doc. Înțeleg aluzia. Pentru a traversa strâmtoarea vei avea nevoie de ceva mai rezistent decât barca asta. Se pare că omul care mi-a vândut-o a exagerat în privința calităților ei.

– Prerogativele unui haral. Era mai bine dacă închiriai o barcă.

– În cine te poți încrede? mormăi Duiker.

– Și acum ce facem?

Istoricul ridică din umeri.

– Înapoi la han. Avem nevoie de un alt plan.

Urcară pe docul șubred și o luară pe drumul din pământ bătătorit care era considerat șoseaua principală a satului. Colibele pescarilor înșirate pe margine evidențiau lipsa de mândrie obișnuită pentru micile comunități aflate în umbra unui mare oraș. Se lăsase întunericul și, în afara unei haite alcătuite din trei câini scheletici care rostogoleau cu rândul un pește mort, în jur nu se vedea nimeni. Perdelele groase opreau orice rază de lumină să răzbată pe ferestrele cocioabelor. Aerul era încins, dominat de

un vânt de uscat, care împiedica pătrunderea brizei dinspre mare.

Hanul satului era așezat pe stâlpi, o structură răsfirată, cu un singur nivel, construit din lemn, pereți din pânză de sac și acoperișul din stuf. Pe nisipul de sub el se furișau crabi. În fața hanului se găsea cazarma din piatră a detașamentului Gărzii de Coastă Malazane – patru marinari din Cawn și doi pușcași, a căror înfățișare nu spunea nimic despre originile lor. *Noua rasă imperială*, gândise Duiker cu voce tare când el și Kulp intrară în han și reveniră la masa pe care o ocupaseră mai devreme. Gărzile malazane se îngrămădiseră în jurul altei mese, aflată aproape de peretele din spate, unde pânza de sac fusese trasă deoparte, lăsând la vedere scena pașnică a ierburilor ofilite, a nisipului alb și a mării ce sclipea. Duiker îi invidie pe soldați pentru aerul proaspăt care, fără îndoială, ajungea până în locul în care stăteau.

Era limpede că trebuiau să abordeze pe cineva, însă istoricul știa că asta era doar o chestiune de timp. Călătorii erau rari în acel sat, iar unul care purta pelerină de soldat era și mai rar. Cu toate acestea, până în acel moment, materializarea curiozității se dovedise un efort mult prea mare.

Kulp îi făcu semn hangiului să îi aducă o stacană de bere, apoi se aplecă spre Duiker.

– Vor începe să curgă întrebările. Curând. Asta este o problemă. Nu avem barcă. Asta e alta. Și, a treia problemă, nu mă pricep defel la navigat.

– Bine, am înțeles, spuse șuierat istoricul. Pe răsuflarea lui Hood, dă-mi voie să gândesc în liniște!

Arborând o expresie acră, Kulp se rezemă de spătar.

Câțiva fluturi se agitau stângaci între felinarele care luminau inconstant încăperea. În bar nu era niciun sătean, iar atenția singurului servitor părea să se îndrepte aproape obsesiv spre soldații malazani, ținându-și ochii mici și întunecați spre ei chiar și în momentul în care puse stacana de bere în fața lui Kulp.

Urmărindu-l pe om îndepărtându-se, magul mormăi.

– Noaptea asta e ciudată, Duiker.

– Da.

Unde o fi lumea?

Hârâitul scos de un scaun târât le atrase atenția spre gradatul malazan, un caporal, judecând după insigna de pe haina de peste armură, care se ridicase și acum se apropia. Sub însemnul de grad, făcut din cositor fără strălucire, se vedea o pată mai mare, unde culoarea hainei încă nu se decolorase – omul fusese cândva sergent.

Parcă pentru a se armoniza cu statura lui, fața caporalului era plată și lată, arătând că printre strămoșii săi erau și unii de sânge Kanez din miazănoapte. Avea capul ras, dar și câteva ciupituri, unele dintre ele încă acoperite de sânge închegat. Omul își fixă privirea asupra lui Kulp.

Magul vorbi primul.

– Fii atent ce spui, ca să nu mergi de-a-ndăratelea.

Soldatul clipi nedumerit.

– De-a-ndăratelea?

– Sergent, apoi caporal – acum vrei să ajungi soldat de rând? Te-am prevenit, da?

Omul nu păru impresionat.

– Eu nu văd niciun grad, mârâi el.

– Doar pentru că nu știi ce să cauți. Întoarce-te la masa ta, caporale, și lasă-ne să ne rezolvăm singuri treburile.

– Sunteți din Armata a 7-a. Era limpede că omul nu avea intenția de a se întoarce la masa lui. Dezertori.

Kulp ridică din sprâncenele groase.

– Caporal, ai în față întreaga trupă de magi a Armatei a 7-a. Acum, dispari din fața mea până nu-ți pun urechi de pește și solzi pe a ta.

Caporalul își mută privirea spre Duiker, apoi se uită din nou spre Kulp.

– Greșit, spuse magul cu un suspin. *Eu* sunt toată trupa de magi. Omul acesta mi-e oaspete.

– Urechi și solzi, da? Caporalul își puse palmele late pe tăblia mesei și se aplecă spre Kulp. Dacă prind de veste că deschizi vreun coridor, te vei trezi cu un pumnal în beregată. Magicianule, aici e postul meu de gardă, și orice treabă aveți aici este treaba *mea*. Iar acum dați-mi explicații, până nu îți tai urechile alea mari ca să mi le atârn la centură. Domnule.

Duiker își drese glasul.

– N-aș vrea să împingem lucrurile prea departe…

– Ține-ți gura! se răsti caporalul, încă țintuindu-l cu privirea pe Kulp.

Niște strigăte venind din depărtare îi întrerupseră.

– Truth! răcni caporalul. Du-te și vezi ce se întâmplă afară.

Un tânăr marinar Cawn sări în picioare și își verifică sabia scurtă, pe care de-abia o primise, încă în teacă, și se îndreptă spre ușă.

– Am venit aici să cumpărăm o barcă, îi spuse Duiker caporalului.

De afară se auzi o înjurătură, urmată de un zgomot frenetic de ghete pe treptele șubrede ale hanului. Cu fața palidă, recrutul pe nume Truth năvăli înăuntru. De pe buzele lui porni un șuvoi de înjurături marinărești din Cawn, încheindu-se cu:

– Caporale, afară e o mulțime înarmată, și oamenii nu sunt dispuși să stea de vorbă. I-am văzut dispersându-se, iar aproape zece dintre ei s-au dus spre *Ripath*.

Ceilalți marinari se ridicară imediat în picioare. Unul se adresă caporalului.

– Îi vor da foc, Gesler, și după aceea vom rămâne blocați pe fâșia asta de plajă.

– Scoateți armele și încolonați-vă, mârâi Gesler. Se ridică, apoi se întoarse către celălalt pușcaș. La ușa din față, Stormy. Află cine conduce grupul de afară și trage-i o săgeată între ochi.

– Trebuie să salvăm barca! spuse unul dintre marinari.

Gesler dădu probator din cap.

– Așa vom face, Vered.

Marinarul pe nume Stormy își ocupă poziția la ușă, iar arbaleta lui de asalt, armată, apăru parcă de nicăieri. Afară, strigătele se întețiră, apropiindu-se. Mulțimea își găsise acum curajul necesar pentru a lua hanul cu asalt. Făcând sabia scurtă să-i vibreze în mână și având chipul îmbujorat de furie, băiatul pe nume Truth rămase în mijlocul încăperii.

– Liniște-te, flăcău, îi spuse Gesler. Apoi ochii îi căzură asupra lui Kulp. Magule, dacă ai deschide un coridor acum, aș fi mai puțin înclinat să-ți tai urechile.

– Caporale, ți-ai făcut dușmani în satul ăsta? îl întrebă Duiker.

Omul surâse.

– Mă așteptam la asta de ceva vreme. *Ripath* e bine aprovizionat. Vă putem duce la Hissar… probabil… dar mai întâi trebuie să scăpăm de aici. Știi să folosești o arbaletă?

Istoricul suspină, apoi dădu din cap.

– Așteptați-vă la câteva săgeți trase prin pereți, spuse Stormy, aflat în pragul ușii.

– Le-ai descoperit conducătorul?

– Da, dar păstrează distanța.

– Nu putem aștepta – toată lumea, la ușa din spate!

Barmanul, care stătuse ghemuit în spatele micii tejghele dintr-o latură a încăperii, ieși de acolo, stând aplecat ca un crab, în așteptarea primei salve de săgeți prin peretele din pânză de sac.

– Nota de plată, Mezla – au trecut multe săptămâni. Șaptezeci și două de jakata…

– Cât valorează viața ta? îl întrebă Gesler, făcându-i semn lui Truth să se alăture marinarilor care se strecurau prin spărtura din peretele din spate.

Barmanul făcu ochii mari, apoi lăsă capul în pământ.

– Șaptezeci și două de jakata, Mezla?

– Așa e, spuse caporalul, dând din cap.

Aerul răcoros și umed, mirosind a mușchi și a piatră umedă, umplu încăperea. Duiker se uită la Kulp, care, pe mutește, clătină din cap. Istoricul se ridică.

– Caporale, au cu ei un mag…

Un urlet se năpusti dinspre stradă, lovind fațada hanului ca un val. Cadrele din lemn se încovoiară, pereții din pânză de sac făcură burți. Kulp scoase un strigăt de avertisment, apoi se aruncă din scaun și se rostogoli pe podea. Lemnul se spintecă, pânza se sfârtecă.

Stormy făcu un salt, îndepărtându-se de fațadă, și, dintr-odată, toți cei rămași în încăpere se repeziră spre ieșirea din spate. Podeaua se ridică sub picioarele lor când stâlpii fațadei își pierdură sprijinul, propulsându-i pe toți spre peretele din spate. Mesele și scaunele se răsturnară, alăturându-se năvalei oamenilor. Răcnind, barmanul dispăru sub un raft cu stacane pentru vin.

Rostogolindu-se prin ruptură, Duiker căzu prin întuneric și ateriză pe un morman de iarbă de mare uscată. Kulp se prăbuși deasupra lui, lovindu-l cu coatele și genunchii, făcându-l pe istoric să rămână fără aer în plămâni.

Hanul continua să se ridice dinspre fațadă pe măsură ce valul de vrajă lua în stăpânire tot ce atingea, și *împinse*.

– Kulp, fă ceva! strigă Duiker.

Drept răspuns, magul îl trase pe istoric în picioare, îl răsuci, apoi îl îmbrânci cu putere.

– Fugi! Asta vom face amândoi!

Vraja care răvășea hanul încetă pe neașteptate. Încă rămasă în echilibru pe pilonii din spate, clădirea se înclină. Grinzile de fațadă cedară. Hanul păru să explodeze, cadrul din lemn se făcu fărâme. Tavanul se prăbuși cu forță, lovind podeaua și stârnind un nor de nisip și praf.

Mergând împleticit alături de Duiker, îndreptându-se către plajă, Stormy mormăi.

– Hood tocmai a plătit nota de plată a barmanului, nu? Marinarul făcu un gest cu arbaleta.

Sunt aici ca să-ți port de grijă. Caporalul a plecat înainte – ne așteptăm să luptăm pentru a ajunge la docul unde se află *Ripath*.

– Unde este Kulp? întrebă Duiker. Totul se petrecuse atât de repede, încât era confuz. Era aici, lângă mine…

– Cred că s-a dus să-l adulmece pe vrăjitor. Cine îi poate înțelege pe magi? Dacă nu cumva a fugit. Hood ne e martor că nu a arătat prea multe până acum, nu-i așa?

Ajunseră la malul mării. La treizeci de pași spre stânga lor, Gesler și marinarii îi înconjuraseră pe cei circa doisprezece localnici care ocupaseră poziții în fața unui doc îngust. Acolo era amarată o navă de patrulare joasă și zveltă, cu un singur catarg. Spre dreapta, plaja se întindea într-o curbă blândă spre miazăzi, spre Hissar, care se afla departe… un oraș în flăcări. Duiker se opri, nesigur pe picioare, și privi cerul roșiatic de deasupra Hissarului.

– Pe sfârcurile lui Togg! șuieră Stormy printre dinți, urmărind privirea istoricului. A început Dryjhna. Cred că până la urmă nu te vom duce în oraș.

– Greșești, spuse Duiker. Trebuie să mă alătur lui Coltaine. Calul meu e în grajd – nu am nevoie de ambarcațiunea voastră blestemată.

– Pun rămășag că acum cineva taie fâșii din carnea lui. Pe aici, oamenii călăresc pe cămile, dar consumă carne de cal. Renunță la ideea asta.

Întinse mâna spre istoric, dar bărbatul se feri și începu să alerge pe mal, îndepărtându-se de *Ripath* și de încăierarea care începuse în apropierea ei.

Stormy ezită, apoi, blestemând, porni după Duiker.

O explozie de vrăjitorie aprinse aerul de deasupra străzii, după care se auzi un țipăt agonic.

Kulp, gândi Duiker. *Luptând sau pe moarte*. Rămase pe plajă, alergând paralel cu satul, până când socoti că ajunsese în fața grajdurilor, apoi porni spre uscat, croindu-și drum cu greu prin ierburile de mare aduse de flux. Stormy se apropie de istoric.

– O să te însoțesc restul drumul, ca să fii în siguranță, bine?

– Mulțumesc, spuse Duiker în șoaptă.

– Până la urmă, cine ești?

– Istoricul imperial. Dar tu cine ești, Stormy?

Omul scoase un mormăit, apoi spuse.

– Nimeni. Chiar un nimeni, asta sunt.

Se mișcară mai încet când începură să se strecoare printre primele case din șir, străduindu-se să rămână la adăpostul întunericului. La câțiva pași de stradă, aerul se învolbură în fața lor, și apoi apăru Kulp. Pelerina îi era pârlită, iar fața i se înroșise din cauza exploziei de lumină.

– Pentru numele lui Hood, ce căutați aici? întrebă el șuierat. Un Mare Mag este prin preajmă – doar Hood știe ce caută aici. Problema este că știe că eu *sunt* aici, ceea ce mă transformă într-o tovărășie nedorită – abia am scăpat de ultimul lui atac…

– Răcnetul pe care l-am auzit mai devreme era al tău? întrebă Duiker.

– Ai simțit vreodată o vrajă îndreptată împotriva ta? Oasele mi-au fost zdruncinate atât de tare, încât aproape că au fost dislocate din încheieturi. Am făcut și în pantaloni. Dar am scăpat cu viață.

– Deocamdată, spuse Stormy rânjind.

– Mulțumesc pentru binecuvântarea asta, mormăi Kulp.

– Trebuie să… începu Duiker.

Noaptea înflori în jurul lor, o explozie iluminată de flăcări scânteietoare, care îi azvârli pe toți trei la pământ. Țipătul de durere al istoricului se alătură celor scoase de ceilalți doi, pentru că vrăjitoria păru să se înfigă în carnea lor, rece ca gheața în jurul oaselor, transmițând valuri agonizante în susul membrelor. Țipătul lui crescu în intensitate când durerea necruțătoare ajunse la creier, întunecând lumea cu o ceață înnegurată de sânge, care părea să sfârâie în spatele ochilor lui. Duiker se zvârcoli și se rostogoli pe pământ, dar nu exista nicio scăpare. Vraja îl ucidea, devenise un atac personal oribil, care invada fiece colțișor al ființei lui.

Apoi totul dispăru. Rămase întins și nemișcat, cu un obraz lipit de pământul prăfos și rece, și fu cuprins de spasme. Se chircise. Urinase pe el. Iar sudoarea lui puțea de-a dreptul.

Cineva îl prinse de gulerul telabei. Simți răsuflarea fierbinte și puternică a magului, care îi șopti la ureche.

– Am ripostat. Îndeajuns pentru a-l face să sufere. Acum trebuie să ajungem la barcă. A lui Gesler…

– Du-te cu Stormy, spuse Duiker, gâfâind. Eu iau caii…

– Ți-ai pierdut mințile?

Strângând din dinți pentru a-și reține un țipăt, istoricul se ridică cu dificultate în picioare. Se legănă nesigur când amintirea durerii urcă în valuri de-a lungul membrelor lui.

– Du-te cu Stormy, la naiba… du-te!

Kulp se holbă la el, apoi își miji ochii.

– Da, călărești ca un Dosii… Poate vei reuși…

Cu fața lividă ca a unui mort, Stormy îl trase pe mag de mânecă.

– Gesler nu ne va aștepta o veșnicie.

– Da.

Cu o mișcare hotărâră din cap către Duiker, magul se alătură marinarului. Apoi o luară la fugă spre plajă.

Gesler și marinarii aveau necazuri. Pe nisipul răscolit din jurul docului zăceau cadavre în toate pozițiile – primii doisprezece localnici și doi marinari Cawn. Flancat de Truth și de încă un marinar, Gesler se străduia să respingă alți douăzeci de săteni – bărbați și femei – care se avântau în luptă cu o frenezie dezlănțuită, folosind harpoane, ciocane, satâre, unii chiar cu mâinile goale. Cei doi marinari rămași în viață, dar răniți, se aflau pe *Ripath*, străduindu-se să desfacă legăturile care îi țineau la țărm.

Stormy îl duse pe Kulp până la zece pași de mulțime, apoi marinarul se ghemui. Ținti și slobozi o săgeată în îmbulzeală. Se auzi în țipăt. Stormy își

atârnă arbaleta pe umăr și își scoase sabia scurtă și un pumnal de eviscerare.

– Poți să rezolvi problema asta, magule? întrebă el, apoi, fără a mai aștepta răspunsul, se azvârli înainte, atacând mulțimea din lateral. Sătenii fură descumpăniți; niciunul dintre ei nu murise, dar mulți erau mutilați cumplit când marinarul năvăli printre ei – morții nu erau o povară, dar răniții, da.

Gesler apăra singur docul, deoarece Truth târa un camarad rănit spre ambarcațiune. Unul dintre marinarii răniți de pe puntea navei *Ripath* încetase să se mai miște.

Kulp ezită, știind că, indiferent ce vrăjitorie ar fi dezlănțuit, ar fi atras riposta Marelui Mag. Magul trupei nu credea că mai putea rezista unui nou atac. Toate încheieturile lui sângerau intern, înecându-i carnea cu sânge. Iar spre dimineață nu se va mai putea mișca. *Dacă supraviețuiesc acestei nopți*. Chiar și așa, rămâneau alte stratageme, mai subtile.

Kulp își ridică brațele, scoțând un țipăt prelung. Un zid de foc explodă în fața lui, apoi acesta se rostogoli și crescu în dimensiuni, năpustindu-se către săteni. Localnicii se dispersară, apoi o rupseră la fugă. Kulp trimise flacăra în susul plajei, pentru a-i urmări pe atacatori. Când ajunse la pajiștea în pantă de dincolo de nisip, flacăra dispăru.

Stormy se răsuci spre el.

– Dacă ai putut face asta…

– Asta nu a fost nimic, spuse el, alăturându-se celorlalți.

– Un zid de…

– Nu a însemnat *nimic!* O iluzie a lui Hood, neghiobule! Hai să plecăm mai repede de aici!

La douăzeci de pași de țărm, îl pierdură pe Vered, împuns cu un harpon care îi pătrunsese adânc în piept și îl făcuse să piardă foarte mult sânge pe punte. Lipsit de orice considerație, Gesler îl rostogoli pe om peste copastia ambarcațiunii. În afara caporalului, rămăseseră în picioare tânărul Truth, Stormy și Kulp. Un alt marinar pierdea încet lupta cu

viața din cauza unei artere secționate de la coapsa stângă și se afla la câteva minute de Poarta lui Hood.

– Să nu faceți zgomot, spuse Kulp. Fără lumini – pentru că Marele Mag este pe plajă.

Își ținură răsuflarea, ba chiar cineva puse nemilos palma peste gura marinarului muribund până când gemetele acestuia încetară.

Cu o singură velă de furtună ridicată, *Ripath* ieși din golful cu ape puțin adânci, chila sa despicând apa cu un susur slab.

Îndeajuns de tare, își dădu seama Kulp. Își deschise coridorul și azvârli zgomote în toate direcțiile, un glas amuțit ici, un scârțâit de lemn colo… Aruncă un giulgiu de întuneric asupra zonei, reținând puterea coridorului, lăsând-o să se manifeste în firicele pentru a induce în eroare, nu pentru a provoca.

Înșelată de un zgomot lansat acolo, vrăjitoria explodă la șaizeci de pași în stânga lor. Întunericul înghiți lumina magiei.

Noaptea redeveni tăcută. Gesler și ceilalți păreau să înțeleagă ceea ce făcea Kulp. Plini de speranță și abia reușind să-și stăpânească frica, stăteau cu ochii ațintiți asupra lui. Truth era la cârmă, nemișcat, neîndrăznind să facă nimic altceva decât să mențină vela ridicată pentru a prinde briza slabă.

Li se păru că abia se târau prin apă. Broboane de sudoare picurau de pe Kulp – transpirase din cauza efortului făcut pentru a se feri de simțurile cercetătoare ale Marelui Mag. Simțea acele sondări ucigătoare, realizând abia atunci că adversarul său era o femeie, nu un bărbat.

Departe spre sud, portul Hissar era un zid luminos de flăcări pătate de negru. Nu făcură niciun efort să se îndrepte spre el, iar Kulp înțelese la fel de bine ca și ceilalți că acolo nu vor putea găsi adăpost. Cele Șapte Orașe porniseră răzmerița.

Iar noi suntem pe mare. Ne-a mai rămas vreun port sigur în care să acostăm? Gesler a spus că ambarcațiunea are provizii din belșug – ne-ar putea duce până la Aren? Prin ape ostile… O alegere mai

bună ar fi fost Falar, dar acesta se găsea la șase sute de leghe sud de Dosin Pali.

Apoi, chiar în timp ce eforturile de căutare ale Marelui Mag slăbiră, dispărând în cele din urmă, îi veni alt gând. *Dacă totul s-a desfășurat conform planului, Heboric Mână-Ușoară – sărmanul amărât se îndreaptă spre locul de întâlnire. Traversează deșertul spre o coastă lipsită de viață.*

– Puteți respira fără griji, spuse Kulp. Femeia-mag a renunțat la vânătoare.

– Ne-am îndepărtat de ea? întrebă Truth.

– Nu, și-a pierdut interesul. Cred că are lucruri mai importante de făcut. Caporale Gesler.

– Da.

– Trebuie să traversăm strâmtoarea. Spre Coasta Otataral.

– Pentru numele lui Hood, ce să căutăm acolo, magule?

– Îmi pare rău, dar de data asta mă voi folosi de gradul meu. Fă așa cum ți-am ordonat.

– Și dacă te aruncăm peste bord? îl întrebă calm Gesler. Aici sunt dhenrabi, care caută hrană de-a lungul marginii platformei Sahul. Ai deveni o îmbucătură gustoasă…

Kulp oftă.

– Caporale, trebuie să îl salvăm pe un Mare Preot al lui Fener. Dacă mă dai hrană unui dhenrabi, nimeni nu va deplânge dispariția mea. Dar înfurie-l pe un Mare Preot și puterea lui dezlănțuită ar putea îndrepta un ochi roșu în direcția ta. Ești pregătit să înfrunți un asemenea risc?

Caporalul se rezemă de copastie și începu să râdă. Stormy și Truth zâmbeau.

Kulp se încruntă.

– Ți se pare amuzant?

Stormy se aplecă peste copastie și scuipă în mare. Se șterse la gură cu dosul mâinii, apoi spuse.

– Magule, se pare că Fener și-a îndreptat deja ochiul spre noi. Noi facem parte din Compania Mistrețului, din Armata Întâia, care a fost desființată. Adică înainte ca Laseen să zdrobească acest cult.

Acum suntem doar niște simpli marinari anexați la o gardă de coastă mizerabilă.

– Magule, asta nu ne-a împiedicat să ne păstrăm credința în Fener, spuse Gesler. Și nici să recrutăm noi adepți ai cultului războinicilor, adăugă el, făcând semn din cap spre Truth. Așa că arată-ne drumul – parcă ai spus Coasta Otataral. Îndreaptă barca spre răsărit, flăcăule – să ridicăm pânza și să pregătim vela triunghiulară pentru a prinde vânturile dinspre răsărit.

Încet, Kulp se liniști.

– Mai trebuie să-și spele cineva rufele? întrebă el.

Înfășurat în telaba, Duiker ieși călare din sat. În lumina slabă a lunii, văzu siluete fără trăsături de o parte și de alta a drumului de coastă. Aerul rece al deșertului părea a aduce cu sine resturile unei furtuni de nisip, o ceață uscată care îi irita gâtlejul. Ajungând la o răspântie, istoricul trase de hățuri și opri calul. Drumul continua spre miazăzi, până la Hissar. Un alt drum, urmat de negustori, ducea spre apus, în interiorul continentului. Pe acel drum, la aproape patru sute de metri, își ridicase tabăra o armată.

Nu observă o ordine clară. Mii de corturi fuseseră înălțate la întâmplare în jurul împrejmuirii centrale, învăluită în nori de praf luminați de focuri. Pe deasupra nisipurilor răzbăteau cântece tribale. De-a lungul drumului, la nici cincizeci pași de locul în care se oprise Duiker, o grupă de nefericiți soldați malazani se zvârcoleau pe ceea ce localnicii numeau paturi alunecătoare – patru sulițe înalte înfipte în pământ cu vârfurile în sus, pe care era așezată victima, în dreptul umerilor și părții superioare a coapselor. În funcție de greutate și de tăria voinței de a rămâne nemișcați, tragerea în țeapă și alunecarea în jos, până la pământ, puteau dura și ore în șir. Cu binecuvântarea lui Hood, soarele dimineții avea să le grăbească moartea în chinuri. Istoricul simți că îi îngheață inima de furie.

Știa că nu îi putea ajuta. A rămâne în viață în peisajul rural, cuprins de flăcările dorinței de a ucide, era și așa o provocare. Însă va veni și vremea răsplății. *Dacă vor voi zeii*.

Focuri declanșate de magi înfloreau uriașe și – de la acea distanță – tăcute, deasupra orașului Hissar. Oare Coltaine mai trăia? Dar Bult? Dar a 7-a? Sormo prezisese la vreme ceea ce avea să se întâmple?

Lovi ușor cu călcâiele calul și continuă să urmeze drumul de coastă. Nașterea armatei renegaților era șocantă. Apăruse de nicăieri și, în ciuda haosului acelei tabere, acolo existau comandanți, animați de intenții sângeroase și capabili să reușească tot ceea ce își puseseră în minte. Aceea nu era o revoltă întâmplătoare. *Kulp a spus ceva de un Mare Mag. Dar ce mai exista? Sha'ik avusese la dispoziție ani întregi în care își alcătuise armata Apocalipsei, își trimisese agenți și plănuise acea noapte – și tot ce avea să urmeze. Știam că se va întâmpla. Laseen ar fi trebuit să pună capul lui Pormqual în vârful unei sulițe cu multă vreme în urmă. O Mare Căpetenie capabilă ar fi putut zdrobi revolta.*

– Dosii kim'aral!

Trei siluete învăluite în mantii apărură din șanțul de scurgere din partea dinspre uscat a drumului.

– O noapte de glorie! le răspunse Duiker, fără a încetini, și trecu mai departe.

– Stai, Dosii! Apocalipsa așteaptă să te îmbrățișeze!

Silueta care rostise acele cuvinte făcu un semn către tabără.

– Am rubedenii în Portul Hissar, îi răspunse istoricul. Mă duc să mă bucur de bogățiile libertății! Apoi își opri calul și îl făcu să se întoarcă. Doar dacă nu cumva Armata a 7-a a recucerit orașul – asta e vestea pe care vrei să mi-o dai?

Cel care vorbise izbucni în râs.

– Sunt zdrobiți. Distruși în paturile lor, Dosii! Hissar a fost eliberat de blestemul Mezla.

– Atunci mă duc într-acolo!

Duiker dădu pinteni calului, care porni înainte. În timp ce-și continuă drumul își ținu răsuflarea, dar membrii tribului nu mai strigară după el. *A 7-a distrusă? Oare Coltaine stă pe un pat alunecător în aceste clipe?* Era greu de crezut, însă putea fi adevărat. Atacul fusese declanșat pe neașteptate, sprijinit de vrăjitorii puternice – *iar eu l-am târât după mine pe Kulp, chiar în noaptea nopților, Hood să-mi blesteme oasele.* În ciuda vieților interioare, Sormo E'nath era încă un băiat, iar carnea nu îi era oțelită pentru a rezistă unei asemenea provocări. Poate reușise să îi facă pe câțiva dintre magii dușmanului să piardă sânge pe nas. A te aștepta la mai mult de atât însemna să fii nedrept. Probabil că soldații luptaseră din greu, până la ultimul. Prețul cuceririi Hissarului trebuie să fi fost mare.

Cu toate acestea, Duiker trebuia să vadă cu ochii lui. Istoricul imperial nu putea proceda altfel. Ba mai mult, putea călări printre dușmani, iar acest lucru reprezenta un prilej extraordinar. *Să ignorăm riscurile.* Va culege toate informațiile posibile, anticipând o eventuală revenire în rândurile unei forțe malazane de pedepsire, când cunoștințele sale vor fi folosite în mod ucigător. *Cu alte cuvinte, sunt spion. S-a terminat cu obiectivitatea, Duiker.* Imaginea soldaților malazani de pe marginea drumului negustorilor, murind lent pe paturile alunecătoare, era suficientă pentru a-i alunga dorința de distanțare.

La opt sute de metri în urma lui, în satul pescăresc izbucni magia. Duiker ezită, apoi își continuă drumul. Kulp era un supraviețuitor, iar după cum arătau cei din Garda de Coastă, avea alături destui veterani. Magul se mai confruntase cu vrăjitorii puternice – dacă nu le putea învinge, avea șansa de a scăpa cu fuga. Zilele de militărie ale lui Duiker trecuseră demult, iar prezența lui ar fi fost mai curând un obstacol decât un avantaj – se descurcau mai bine fără el.

Dar ce va face Kulp acum? Dacă mai existau supraviețuitori din Armata a 7-a, însemna că locul magului era alături de ei. Și atunci, care era soarta lui Heboric? *Ei, bine, am făcut tot ce am putut pentru nefericitul fără mâini. Fener să te apere, bătrâne.*

Pe drum nu văzu refugiați. Se părea că fanatismul chemării la arme își făcuse efectul pe deplin – toți se proclamaseră soldați ai Dryjhna. Bătrâne, soții de pescari, copii și bunici pioși. Cu toate acestea, Duiker se așteptase să descopere malazani, ori măcar urme ale dispariției lor, scene în care eforturile lor de a scăpa cu viață se încheiaseră tragic. În schimb, în lumina argintie a lunii, drumul militar supraînălțat era pustiu, fantomatic.

Profilându-se pe fundalul luminii orbitoare pe care o radia orașul Hissar, apărură fluturii-capă ai deșertului, rotindu-se și fâlfâind ca o ploaie de cenușă, care, mari cât o palmă cu degetele desfăcute, zburau încoace și încolo prin fața istoricului. Erau necrofagi, și zburau în aceeași direcție în care mergea și Duiker, iar numărul lor sporea continuu.

După câteva minute, noaptea căpătă viață datorită insectelor spectrale, care treceau pe lângă istoric ca un vârtej. Duiker se strădui să alunge senzația de groază înghețată care creștea în ființa lui. *Vestitorii morții sunt mulți și de diferite feluri.* Se încruntă și încercă să-și aducă aminte de unde știa acele cuvinte. *Probabil le-am auzit în unul dintre nenumăratele imnuri funebre închinate lui Hood, cântat de preoți în Anotimpul lui Rot în Unta.*

Prima dintre mahalalele de la marginea orașului apăru în semiîntunericul stins, un ciorchine de cocioabe și colibe agățate de platoul de deasupra plajei. Acum, fumul plutea în aer, mirosind a lemn vopsit pârjolit și a țesături carbonizate. Mirosul unui oraș distrus, mirosul furiei și al urii oarbe. Îi era mult prea familiar lui Duiker, și asta îl făcu să se simtă bătrân.

Doi copii alergară de-a latul străzii, ascunzându-se printre cocioabe. Cineva scoase un hohot de râs care trăda demența, prea atotștiutor pentru a fi fost

slobozit de cineva atât de tânăr. Istoricul trecu de acel loc înfiorându-se. Era uimit să simtă spaima lăuntrică *– să te temi de copii? Bătrâne, locul tău nu este aici.*

Cerul se lumina deasupra strâmtorii din stânga lui. Fluturii-capă se azvârleau asupra orașului aflat în față, dispărând în norii învălmășiți de fum. Duiker trase de hățuri. Acolo se ramifica drumul de coastă, cel principal mergând drept înainte și transformându-se în bulevardul principal al orașului. Cel de-al doilea, spre dreapta, ocolea Hissarul și ducea spre complexul de cazărmi malazane. Privi în lungul acelui drum și își miji ochii. Coloane negre de fum se ridicau cam la opt sute de metri depărtare, deasupra cazărmilor, și, ajunse la înălțime, se îndoiau acolo unde vântul dinspre deșert era puternic și le împingea spre mare.

Măcelăriți în paturile lor? Posibilitatea i se păru dintr-odată mult prea reală. Porni călare spre cazărmi. În dreapta lui, pe măsură ce umbrele începură să apară odată cu soarele care răsărea, orașul Hissar ardea. Grinzile de sprijin cedau, zidurile din chirpici se prăbușeau, piatra fasonată se fărâmița exploziv în arșița cumplită. Fumul acoperea scena cu vălul său amar, ucigător. Din când în când se auzea câte un strigăt din inima orașului. Era limpede că ferocitatea distrugătoare a răzmeriței se întorsese asupra ei înseși. Fusese cucerită libertatea, cu prețul a tot.

Ajunse la pământul bătătorit unde se aflase cândva tabăra negustorilor – unde el și vrăjitorul Sormo asistaseră la divinație. Tabăra fusese abandonată în grabă, probabil cu doar câteva ore în urmă. O haită de câini din oraș devenise stăpână peste gunoaiele rămase în urmă.

Dincolo de acel teren, și pe partea cealaltă a drumului Faladhan, se înălța zidul fortificat al complexului malazan. Duiker își îndemnă bidiviul să meargă la pas, apoi îl opri. Dungi negre marcau puținele porțiuni de piatră albită care rămăseseră în picioare. Vrăjile care asaltaseră zidul făcuseră breșe în patru locuri, din câte vedea el, fiecare dintre

acestea fiind o prăbușire de blocuri din piatră suficient de largă pentru a permite trecerea unei falange. Cadavrele umpleau găurile, zăcând răsfirate printre blocurile de piatră răsturnate. Niciun mort nu purta ceva care să poată fi numit armură. Iar armele pe care Duiker le văzu împrăștiate peste tot începeau cu sulițe antice și ajungeau la satâre de măcelărie.

Armata a 7-a luptase cu îndârjire, înfruntându-i pe atacatori la fiecare breșă; în fața vrăjilor sălbatice, ei își doborâseră dușmanii cu zecile. Nimeni nu fusese surprins în patul său. Istoricul simți un grăunte de speranță pătrunzând în gândurile lui.

Aruncă o privire de-a lungul drumului, unde nucii mărgineau strada pietruită. Acolo se desfășurase o șarjă de cavalerie, aproape de poarta complexului către oraș. Doi cai zăceau printre zecile de cadavre ale locuitorilor Hissarului, dar Duiker nu văzu niciun lăncier. Aceștia avuseseră norocul de a nu suferi pierderi în acel atac ori avuseseră timp să-și recupereze camarazii morți și răniți. Acolo se vedea spirit organizatoric, și încă unul deosebit. *Coltaine? Bult?*

Pe toată lungimea străzii, nu văzu pe nimeni viu. Dacă bătălia continuase, ea se desfășurase altundeva. Coborî și se apropie de una dintre breșele din zidul complexului. Se cățără peste ruine, evitând să calce peste pietrele mânjite de sânge. Din cele văzute, își dădu seama că mai toți atacatorii fuseseră uciși de săgeți. Multe cadavre fuseseră practic transformate în pernițe de ace, atât de multe săgeți le străpunseseră. Distanța de tragere fusese devastator de scurtă, iar efectul se dovedise ucigător. Năvala frenetică, dezorganizată, a locuitorilor orașului, prost echipați, nu avusese nicio șansă împotriva unui foc concentrat. Duiker nu văzu cadavre dincolo de marginea pietrelor prăbușite.

Terenul de instrucție al complexului era pustiu. Ici și colo fuseseră ridicate parapete pentru declanșarea un foc încrucișat ucigător în cazul în care ar fi cedat apărarea de la breșe – însă nu se vedeau semne că se întâmplase așa ceva.

Se opri ceva mai departe de culmea alcătuită din pietre sfărâmate. Cartierul general malazan și cazărmile fuseseră incendiate cu torțe. Duiker se întrebă dacă nu cumva cei din Armata a 7-a făcuseră ei înșiși acest lucru. *Dând de știre tuturor: Coltaine nu are intenția de a se ascunde în spatele zidurilor, a 7-a și Wickanii vor mărșălui afară din cazărmi, în formație. Cum se descurcaseră?*

Reveni la calul care îl aștepta. Călare, văzu și mai mult fum, care se înălța în valuri din cartierul rezidențial malazan. Zorile aduseseră un calm ciudat în aer. I să păru ireal să vadă orașul atât de golit de viață, ca și cum cadavrele răspândite pe străzi nu ar fi fost decât sperietori lăsate după un festival al recoltei. Fluturii-capă le descoperiseră, acoperindu-le cu totul, aripile lor mari mișcându-se încet și ritmic în timp ce se hrăneau.

Călărind spre domeniile malazane, auzi când și când câte un țipăt slab venind de departe, câini care lătrau și catâri care rägeau. Urletul incendiilor creștea și scădea precum cel al valurilor care asediau fațada unei stânci, aducând rafale de arșiță de-a lungul străzilor lăturalnice, șuierând și foșnind prin gunoaie.

La cincizeci de pași de domenii, Duiker descoperi prima scenă de adevărat măcel. Răsculații din Hissar atacaseră cartierul malazan cu o ferocitate neașteptată, probabil în același timp în care cealaltă forță blocase Armata a 7-a în complex. Casele negustorilor și nobililor își aruncaseră propriile gărzi private într-o defensivă disperată, însă acestea fuseseră depășite numeric și, lipsite de coeziune, fuseseră învinse rapid și cu sălbăticie. Mulțimea se revărsase apoi în cartier, doborând ușile secrete, târând în stradă familii întregi de malazani.

În acele momente se declanșase adevărata nebunie, își dădu seama Duiker, când calul lui începu să calce atent și cu fereală printre cadavre. Bărbații fuseseră eviscerați, măruntaiele lor fiind înfășurate în jurul femeilor – soții, mame, mătuși și fiice – care fuseseră violate înainte, cu frânghiile improvizate din intestine. Istoricul văzu copii cu țestele sfărâmate,

bebeluși înfipți în săbii tapu. Cu toate acestea, pe măsură ce pătrunseseră mai adânc în cartier, atacatorii luaseră multe fete tinere încă în viață. Iar soarta lor avea să fie mai cumplită decât aceea de care avuseseră parte rudele lor.

Duiker înregistră tot ce vedea cu o amorțeală crescândă. Suferința îngrozitoare care fusese dezlănțuită acolo părea să fi rămas încordată în aer, pregătită să îi atace sănătatea mentală. Ca să se apere, sufletul lui se retrase adânc, din ce în ce mai adânc. Simțul de observație îi rămase nealterat, detașat complet de sentimente – eliberarea avea să vină mai târziu, istoricul știa prea bine acest lucru: spasme ale membrelor, coșmaruri, scarificarea lentă a credinței.

Așteptându-se să vadă mai multe scene asemănătoare, Duiker călări spre prima piață a cartierului. Ceea ce văzu îl zgudui. Răsculații din Hissar căzuseră într-o ambuscadă acolo și fuseseră măcelăriți cu zecile. Se folosiseră săgeți, care apoi fuseseră extrase, însă unele tije sfărâmate rămăseseră în cadavre. Istoricul descălecă și scoase una. *Wickană.* Socoti că acum putea reconstitui ce se întâmplase.

Complexul cazărmilor fusese asediat. Conducătorii oamenilor din Hissar încercaseră să îi împiedice pe Coltaine și pe forțele sale să lovească orașul și, dacă nivelul vrăjilor putea reprezenta o indicație, căutaseră să anihileze complet armata malazană. Wickanii ieșiseră, străpunseseră încercuirea și goniseră direct spre domenii – unde știau că măcelul bine plănuit începuse deja. Era prea târziu pentru a împiedica primul atac la porțile cartierului, astfel că își modificaseră ruta, ocolind mulțimea, și organizaseră o ambuscadă în piață. În setea lor tot mai mare de sânge, locuitorii din Hissar se aruncaseră înainte, traversând spațiul fără să folosească mai întâi niște cercetași.

Wickanii îi uciseseră pe toți. Nu exista niciun risc de represalii pentru a-i împiedica să își recupereze ulterior bețele săgeților. Măcelul trebuie

să fi fost absolut, orice cale de scăpare fusese blocată, apoi urmase uciderea precisă, calculată, a fiecărui cetățean Hissar din piață.

Auzind zgomot de pași care se apropiau, Duiker se întoarse. O bandă de răzvrătiți venea dinspre porțile aflate în spatele lui. Oamenii erau bine înarmați, având sulițe în mâini și săbii curbate la șold. Vestele din zale sclipeau pe sub telabanele pe care le purtau. Pe capete aveau coifurile ascuțite din bronz ale Gărzii Orașului.

– Teribil măcel! se văicări Duiker, vorbind cu accent Dosii. Trebuie răzbunat!

Sergentul care conducea grupul îl măsură cu suspiciune.

– Ai pe haine nisip din deșert, spuse el.

– Da, vin dinspre miazănoapte, unde se află forțele Marelui Mag. O nepoată care a locuit în cartierul portului. Vreau să mă alătur ei…

– Dacă mai trăiește, bătrâne, o vei găsi mărșăluind cu Reloe.

– I-am izgonit pe Mezla din oraș, spuse un soldat. Copleșiți numeric, deja răniți grav și împovărați de zece mii de refugiați…

– Taci, Geburah! se răsti sergentul. Îl privi pe Duiker cu ochi mijiți. Acum mergem la Reloe. Vino cu noi. Toți locuitorii din Hissar vor fi binecuvântați dacă se alătură măcelăririi Mezla.

Înrolare cu forța. Nici nu mă mir că nu e nimeni prin preajmă. Fie că le place ori nu, toți intră în armata sfântă.

– Am jurat să apăr viața nepoatei mele, înțelegi?

– Jurământul de a curăța Cele Șapte Orașe de Mezla este mai important, mârâi sergentul. Dosii, Dryjhna îți cere sufletul. A sosit Apocalipsa – armatele se strâng în întreaga țară, și toți trebuie să dea ascultare chemării.

– Noaptea trecută am luptat pentru a vărsa sângele unei gărzi de coastă Mezla. Hissari, în acele clipe, sufletul meu era dăruit ideii de a o apăra.

Tonul lui Duiker transmitea un avertisment tânărului sergent. *Copile, respectă-i pe cei vârstnici.*

Omul îi răspunse istoricului cu o mișcare din cap drept confirmare.

Ducându-și calul de hățuri, Duiker îi însoți pe soldații care mergeau printre domenii. După cum îi explică sergentul, armata lui Kamist Reloe mărșăluia pe câmpia de la sud-vest de oraș. Trei triburi Odhan se aflau în apropierea detestaților Mezla, hărțuind convoiul de refugiați și puținii soldați care încercau să îi protejeze. Mezla încercau să ajungă la Sialk, un alt oraș de pe coastă, aflat la douăzeci de leghe sud de Hissar. Neghiobii nu știau, adăugă omul cu un rânjet întunecat, că și orașul Sialk fusese cucerit, iar în acele momente, mii de nobili Mezla și familiile lor erau goniți pe drumul dinspre miazănoapte. Comandantul Mezla avea să constate că numărul de cetățeni pe care jurase să îi apere se dublase.

Apoi Kamist Reloe îi va încercui pe dușmani, și cum forțele sale îi vor copleși numeric în proporție de șapte la unu, va declanșa și va definitiva măcelul.

Ascultând toate acestea, Duiker scoase sunete de aprobare, însă mintea lui gândea cu febrilitate. Kamist Reloe era un Mare Mag, despre care se crezuse că fusese ucis în Deșertul Raraku în urmă cu zece ani, într-o confruntare cu Sha'ik, pentru a stabili cine avea să conducă Apocalipsa. În loc să-și ucidă rivalul, era limpede că Sha'ik îi câștigase fidelitatea. Ideea rivalității ucigătoare, a conflictelor și a confruntărilor dintre personalități îi folosise lui Sha'ik pentru a le da malazanilor impresia că slăbiciunile interne erau o năpastă pentru cauza ei. *Totul a fost o minciună. Am fost duși de nas, iar acum trebuie să plătim.*

– Armata Mezla este ca o fiară uriașă, spuse sergentul când se apropiară de marginea orașului, rănită de nenumărate lovituri, cu trupul șiroind de sânge. Dar fiara merge înainte, orbită de durere. Dosii, peste trei zile, fiara va cădea.

Istoricul dădu gânditor din cap, amintindu-și partidele de vânătoare de mistreți din pădurile aflate la miazănoapte de Quon Tali. Un hăitaș îi spusese că dintre vânătorii uciși în astfel de partide, majoritatea

aveau parte de această soartă *după* ce mistrețul era rănit fatal. Un atac final, neașteptat, un salt ucigaș care părea să sfideze faptul că fiara era în ghearele lui Hood. Simțind că victoria era la doar câteva momente distanță, vânătorii uitau de orice măsuri de prevedere. Duiker percepu ceva din acea încredere nemăsurată în cuvintele răzvrătitului. Fiara sângera cumplit, dar încă nu murise.

În timp ce se îndreptau spre miazăzi, soarele urcă pe cer.

Acoperită cu un strat de praf gros și moale ca fetrul, podeaua încăperii se curbă ca fundul unui castron. La aproape o treime de leghe în inima de piatră a dealului, zidurile din blocuri nefasonate crăpară ca sticla, iar fisurile coborâră dinspre tavanul boltit. În mijlocul încăperii se găsea o barcă pescărească, înclinată pe o parte, singura ei pânză nedesfăcută atârnând moale de catarg, ca o rețea putredă. Aerul fierbinte și uscat scosese penele de lemn din îmbinări, iar scândurile se contractaseră, cedând sub greutatea bărcii.

– Asta nu mă surprinde, spuse Mappo din pragul portalului.

Buzele lui Icarium tresăriră puțin. Apoi păși pe lângă Trell și se apropie de ambarcațiune.

– Cinci ani? Nu mai mult – încă simt mirosul de apă sărată. Recunoști modelul?

– Îmi vine să mă blestem pentru că nu m-au interesat astfel de lucruri, spuse Mappo oftând. Trebuia să anticipez momente ca acesta – ce-o fi fost în mintea mea?

– Te cred, zise rar Icarium, punându-și mâna pe prova bărcii, asta a vrut Iskaral Pust să descoperim.

– Mă gândeam că trebuia să găsim o mătură, murmură Trellul.

– Fără îndoială că mătura va apărea singură. Noi nu trebuia să prețuim scopul căutării, ci călătoria în sine.

Mappo își privi prietenul cu ochi mijiți și bănuitori, apoi își arătă caninii într-un zâmbet de

apreciere.

– Asta e întotdeauna calea, nu? Îl urmă pe Jhag în încăpere. Nările lui fremătară. Mie nu-mi miroase a apă sărată.

– Probabil că am exagerat.

– Sunt de acord cu tine că nu arată ca și cum ar fi stat aici vreme de secole. Ce să înțelegem din asta, Icarium? O barcă de pescuit, găsită într-o încăpere din măruntaiele unei stânci, aflată în deșert, la treizeci de leghe de orice mai mare decât un izvor. Marele Preot ne-a pus în fața unui mister.

– Adevărat.

– Dar *tu* recunoști stilul?

– Vai, Mappo, sunt la fel de neștiutor ca și tine în privința ambarcațiunilor și a altor lucruri ale mării. Mă tem că i-am înșelat deja așteptările lui Iskaral Pust.

Trellul mormăi urmărindu-l pe Icarium cum examinează barca.

– Sunt și năvoade aici, lucrate cu pricepere. Câteva lucruri uscate care probabil că au fost cândva pești… aha! Jhagul se aplecă. Se auzi zgomot de lemne lovite. Se îndreptă de spate și, ținând o mătură în mână, se întoarse spre Mappo. Acum măturăm camera?

– Cred că sarcina noastră este să-i înapoiem asta proprietarului de drept.

– Barca sau mătura?

Icarium se încruntă.

– Asta e o întrebare interesantă, prietene.

Mappo se încruntă, apoi ridică din umeri. Dacă existase ceva inteligent în căutarea lui, asta fusese cu totul întâmplător. Se simți frustrat. Stătuseră prea mult sub pământ, fuseseră inactivi prea multă vreme și la cheremul planurilor unui nebun. Era dificil să dezlege misterul, și detesta gândul că merita să facă asta. După câteva momente, oftă.

– Umbra a coborât asupra acestei ambarcațiuni și a ocupantului ei, i-a ridicat pe amândoi și i-a adus aici. Să fi fost barca lui Pust? Nu mi se pare că ar proveni dintr-o familie de pescari. Nu am auzit nicio

înjurătură pescărească de pe buzele lui, nici metafore sărate și nici predici înțepătoare.

– Așadar, nu e barca lui Iskaral Pust.

– Nu. Ceea ce ne duce cu gândul la…

– Da, ori catârul, ori Servitor.

Mappo dădu aprobator din cap. Își frecă bărbia năpădită de barbă.

– Te asigur că un catâr într-o barcă, trăgând năvoade prin bancuri de pești ar fi ceva suficient de interesant pentru a stârni curiozitatea unui zeu, îndeajuns pentru a-i aduce lângă el pentru posteritate.

– Da, dar care ar fi valoarea fără un lac sau un iaz, ca să avem imaginea completă? Nu, cred că trebuie să eliminăm catârul. Ambarcațiunea îi aparține lui Servitor. Amintește-ți cât de priceput urca pe frânghie…

– Eu îmi amintesc supa aceea oribilă.

– Acolo erau rufe la fiert, Mappo.

– Exact asta voiam să spun, Icarium. Ai dreptate. Cândva, Servitor brăzda apele în barca asta.

– Atunci ne-am pus de acord.

– Da. N-aș spune că e un progres făcut de bietul om pe lumea asta.

Icarium se scutură. Ridică mătura ca pe un stindard.

– Mai avem întrebări pentru Iskaral Pust. Mappo, pornim în călătoria de întoarcere?

Trei ore mai târziu, cei doi bărbați osteniți îl găsiră pe Marele Preot al Umbrei așezat la masa din bibliotecă. Iskaral Pust era aplecat asupra unui pachet de cărți cu dragoni.

– Ați întârziat, se răsti el, fără să ridice privirea. Pachetul urlă de energie aprigă. Lumea de afară e în flux – iubirea voastră față de necunoaștere nu este demnă de asemenea vremuri tulburi. Ocupați-vă de acest câmp, călătorilor, ori rămâneți rătăciți spre paguba voastră.

Pufnind dezgustat, Mappo se apropie de rafturile pe care erau înșirate clondirele cu vin. Se părea că până și Icarium fusese șocat de cuvintele

Marelui Preot, pentru că lăsă mătura să cadă cu zgomot pe podea și își trase un scaun aflat în fața lui Iskaral Pust. Aerul frustrat al Jhagului nu prevestea o după-amiază de discuții calme. Mappo turnă vin în două căni, apoi reveni la masă.

Marele Preot ridică pachetul de cărți în ambele mâini și rosti o rugăciune mută către Tronul Umbrei. Începu un câmp în spirală, așezând prima carte din centru.

– Obelisc! exclamă Iskaral cu glas ascuțit și se foi agitat pe scaun. Știam eu! Trecut, prezent, viitor, aici, acum și atunci, când…

– Pe răsuflarea lui Hood! exclamă Mappo.

Căzu a doua carte, iar colțul ei din stânga-sus se suprapuse pe cel din dreapta-jos al Obeliscului.

– Rope – Patronul din Umbră al Asasinilor, ha-ha! Urmară și alte cărți, în succesiune rapidă, Iskaral Pust anunțând identitatea fiecăreia de parcă avea alături doi ignoranți orbi. Oponn, Geamănul bărbat, în picioare, norocul care insistă, ghinionul, îngrozitoare nefericire, condiții neprielnice… Sceptru… Tron… Regina Marii Case Vii… Torcătorul Marii Case a Morții… Soldatul Marii Case a Luminii… Cavalerul Vieții, Masonul Întunericului… Urmară alte zece cărți, apoi Marele Preot se rezemă de spătar, rămânând cu ochii mijiți și cu gura căscată. Reînnoire, reînviere fără trecerea prin Porțile lui Hood. Reînnoire… Ridică privirea și întâlni ochii lui Icarium. Trebuie să porniți într-o călătorie. Curând.

– Altă căutare? întrebă Jhagul atât de încet încât Mappo se înfioră, alarmat.

– Da! Nu înțelegi, neghiobule?

– Să înțeleg, ce?

Fără să-și dea seama că viața îi atârna de un fir de păr, Iskaral Pust se ridică, gesticulând agitat spre câmpul de cărți.

– E chiar aici, în fața ta, dobitocule! Cât de clar a putut face asta Lordul Umbrei. Cum de-ai supraviețuit atâta vreme? În frenezia lui, Marele Preot se apucă de șuvițele rare de păr care îi mai

rămăseseră și le trase într-o parte și în alta. Aproape că țopăia pe loc. Obelisc! Nu-ți dai seama? Masonul, Torcătorul, Sceptrul, Reginele și Cavalerii, Regii și bufonii!

Fulgerător, Icarium se întinse și-și strânse mâinile în jurul gâtului Marelui Preot, îl ridică în aer și îl târî peste tăblia mesei. Iskaral Pust scoase un gâlgâit, ochii i se bulbucară și dădu slab din picioare.

– Prietene, îl avertiză Mappo, temându-se că va trebui să intervină și să desfacă mâinile lui Icarium din jurul gâtului victimei lui înainte de a se întâmpla ceva iremediabil.

Jhagul îl aruncă pe Pust înapoi, surprins de propria lui furie. Inspiră adânc.

– Vorbește limpede, preotule, spuse el calm.

Rămas pe tăblia mesei, Iskaral Pust se zvârcoli o clipă, împrăștiind cărțile din lemn pe podea, apoi încremeni. Se uită la Icarium cu ochi mari, plini de lacrimi.

– Trebuie să vă continuați aventura, spuse el cu glas tremurat. În Deșertul Sfânt.

– De ce?

– De ce? De ce? Sha'ik e moartă.

– Trebuie să presupunem că evitarea unui răspuns direct la o întrebare este o caracteristică înnăscută a omului, spuse rar Mappo. La fel de firească precum respirația.

Stăteau în vestibulul care îi fusese dat Trellului drept cameră. Iskaral Pust dispăruse la doar câteva minute după ce dăduse glas acelei știri, iar pe Servitor nu-l mai văzuseră de când se întorseseră din peștera în care se afla barca de pescuit.

Icarium dădu aprobator din cap.

– A vorbit despre o renaștere. Trebuie să analizăm asta, pentru că moartea subită a lui Sha'ik pare să sfideze orice profeție, numai dacă „reînnoirea" nu înseamnă o întoarcere de la Porțile lui Hood.

– Iar Iskaral Pust se așteaptă ca noi să participăm la această renaștere? Cu câtă ușurință ne-a

prins în năvodul lui dement… În ce mă privește, mă bucur că vrăjitoarea a murit, și sper să rămână așa. Rebeliunile sunt întotdeauna sângeroase. Dacă moartea ei va scăpa țara asta de revoltă, atunci intervenția ne-ar pune în mare primejdie.

– Ți-e teamă de mânia zeilor?

– Icarium, mi-e teamă să nu fiu folosit de ei sau de slujitorii lor fără știrea mea. Sângele și haosul sunt carnea și vinul zeilor – sau, oricum, pentru cei mai mulți. Mai ales pentru cei dornici să se amestece în treburile muritorilor. Nu voi face nimic pentru a le îndeplini dorințele.

– Nici eu, prietene, spuse Jhagul, ridicându-se de pe scaun cu un oftat. Cu toate astea, aș vrea să asist la o renaștere. Ce înșelătorie are puterea de a smulge un suflet din ghearele lui Hood? Toate ritualurile de renaștere despre care am auzit că au fost încercate au avut un preț peste orice închipuire. Chiar dacă cedează un suflet, Hood are grijă să câștige dintr-un asemenea schimb.

Mappo închise ochii și pe fruntea lui frământată și plină de cicatrice apăru o încruntare. *Prietene, ce căutăm noi aici? Îți văd disperarea, căutarea oricărei căi în speranța unei revelații. Dacă ți-aș putea vorbi deschis, te-aș sfătui să te ferești de adevăr.*

– Acesta e un tărâm străvechi, spuse el moale. Nici nu putem bănui ce puteri au fost învestite în pietre, nisip și pământ. Generație după generație. Brusc plictisit, ridică privirea. Când am cutreierat împreună pe la marginea Deșertului Raraku, m-am simțit mereu ca și cum aș fi pășit pe limba cea mai îngustă de pământ, într-un năvod care se întindea de la un orizont la celălalt. Lumea antică nu face decât să doarmă, și eu percep mișcările ei neliniștite – acum, mai mult decât înainte.

Nu trezi aceste locuri, prietene, pentru că ele te vor trezi pe tine.

– Ei, bine, spuse Icarium după ce rămase îndelung pe gânduri, eu mă voi aventura. Mă însoțești, Mappo Trell?

Rămas cu ochii la pietrele denivelate ale podelei, Mappo dădu încet din cap.

Zidul de nisip se înălța fără nicio fisură spre domul de culoare ocru al cerului. Undeva în acea frenezie agitată și sălbatică se găsea Deșertul Sfânt Raraku. Călare pe caii obosiți, Fiddler, Crokus și Apsalar stăteau pe o culme, de unde drumul cobora panta dealurilor, ducând spre pustietățile deșertului. După o mie de pași făcuți în Raraku, lumea dispărea pur și simplu.

Până la ei răzbătu un muget slab, ca un susur.

– Presupun că asta nu e o furtună obișnuită, spuse Crokus încet.

Starea lui de spirit fusese proastă de când se trezise în acea dimineață și observase că Moby dispăruse din nou. Creatura își descoperea instinctele de sălbăticiune, iar Fiddler era convins că nu-l vor mai vedea niciodată.

– Când am auzit vorbindu-se de Vârtej, continuă hoțul Daru după un moment, am crezut că era… cum să zic… o figură de stil. O stare a existenței, presupun. De aceea, spune-mi, acum avem în față *adevăratul* Vârtej? Mânia unei zeițe?

– Cum s-ar putea naște o răzvrătire în miezul unei asemenea furtuni? se miră Apsalar. Ar fi greu să deschizi și ochii în furtuna aceea, fără a mai vorbi de organizarea unei revolte pe întregul continent. Decât dacă nu cumva e o barieră, desigur, și dincolo de ea totul e calm.

– Așa s-ar părea, o aprobă Crokus.

Fiddler își drese glasul.

– Înseamnă că nu avem de ales. Trecem prin furtună.

Gralii care îi vânau erau la mai puțin de zece minute distanță în urma lor, și călăreau cai la fel de obosiți. Erau cel puțin douăzeci, și, chiar cu aptitudinile pe care zeii i le dăduseră lui Apsalar și a diverselor muniții Moranth din sacul lui Fiddler, ideea de a-i înfrunta pe războinici nu era una bună.

Genistul aruncă o privire spre camarazii săi. Soarele și vântul le arseseră fețele, lăsându-le riduri albe în colțurile ochilor. Buzele cojite, crăpate, erau două linii drepte, încadrate de riduri mai adânci. Flămânzi, însetați și legănându-se în șa de epuizare – și el era într-o stare la fel de jalnică, era convins. Ba mai rău, nu avea rezerve de tinerețe care să îl susțină. *Bagă de seamă, Raraku te-a marcat cândva. Demult. Știu ce se află acolo.*

Ceilalți doi părură să înțeleagă instinctiv ezitarea lui Fiddler, așa că așteptară cu o atitudine ce dovedea un oarecare respect, chiar dacă zgomotul tunător al copitelor se rostogolea pe drum, în urma lor.

În cele din urmă, Apsalar rupse tăcerea.

– Aș vrea să știu mai multe… despre acest deșert. Despre puterea lui…

– Vei afla, mârâi Fiddler. Acoperiți-vă fețele. Mergem să întâmpinăm Vârtejul.

Ca o aripă care îi cuprinse în îmbrățișarea sa, furtuna se închise în jurul lor. O conștiință sălbatică părea să însoțească nisipul care se răsucea în aer, trecând neîncetat dincolo de faldurile telabanelor, ca o mie de degete aspre care își croiau, ca niște gheare, drum pe pielea lor. Hainele și frânghiile țâșniră în sus, biciuind totul într-un ritm nebunesc. Urletul umplea aerul, le invada țestele.

Raraku se trezise. Tot ce simțise Fiddler ultima oară când călătorise prin acele pustietăți, tot ce percepuse drept o neliniște profundă, promisiunea spectrală a coșmarurilor de sub pojghița vizibilă, de la suprafață, se dezlănțuise acum, exultând de libertatea căpătată.

Cu capetele plecate, caii înaintară, izbiți de rafalele năbădăioase ale aerului încărcat de nisip. Solul tare era alcătuit din argilă și resturi – mantia cândva groasă de nisip fin, alb, fusese ridicată de pe suprafață, iar acum cânta în aer, și odată cu ea erau dezgolite secolele răbdătoare, care acopereau totul.

Cei trei descălecară, înveliră capetele cailor, apoi îi conduseră mai departe.

Sub tălpi apărură oseminte. Resturi ruginite de armuri, roți de care de luptă, rămășițe de harnașamente de cai și cămile, bucăți de piele, pietre rotunjite de temelie ale unor ziduri – ceea ce fusese până mai devreme un deșert fără trăsături își arăta acum scheletele, atât de multe, încât îl îngroziră pe Fiddler. Nu putea face un pas fără să audă ceva scrâșnind sub tălpi.

Un mal înalt, mărginit de pietre, le blocă deodată drumul. Era înclinat, ridicându-se mult deasupra capetelor lor. Fiddler se opri un moment cât o veșnicie, apoi prinse bine hățurile calului și îl ajută să urce. Împleticindu-se și împiedicându-se de panta abruptă, ajunseră în cele din urmă pe culme și se treziră pe un drum.

Pietrele care îl alcătuiau erau tăiate cu precizie, așezate ordonat, fără a avea între ele nici măcar o crăpătură fină. Uimit de acea descoperire, Fiddler se ghemui, încercând să se concentreze în timp ce examina suprafața drumului – o misiune îngreunată mult de puhoaiele de nisip purtat de vânt care goneau pe suprafața pietrelor. Îi era imposibil să-și dea seama cât de vechi era drumul. Deși își închipui că, deși fusese acoperit de nisip, trebuiau să existe urme de uzură, nu reuși să detecteze niciuna. Pe de altă parte, lucrarea dovedea o pricepere care o depășea pe a oricărei alteia văzute în Cele Șapte Orașe.

Spre dreapta și stânga lui, atât cât putea cuprinde cu ochii, drumul se întindea drept ca bățul unei sulițe. Stătea ca un dig uriaș, pe care nici măcar furtuna stârnită de vrăji nu îl putea sparge.

Crokus se aplecă.

– Credeam că în Raraku nu există drumuri! strigă el ca să acopere țipătul ascuțit al furtunii.

Incapabil să găsească o explicație, genistul clătină din cap.

– Mergem pe el? întrebă Crokus. Parcă vântul nu e la fel de puternic aici.

Din câte își dădu seama Fiddler, drumul cotea spre sud-vest, mergând adânc în inima Deșertului Raraku. Spre nord-est, ajungea la Dealurile

Pan'potsun, la aproape zece leghe – în acea direcție avea să ajungă la dealurile aflate la cinci leghe spre miazăzi de locul în care le părăsiseră. Asta părea să nu aibă prea multă importanță. Privi din nou de-a lungul drumului, spre dreapta. *Inima Raraku. Se spune că acolo există o oază. Unde-și au tabăra Sha'ik și renegații ei. Cât de departe este oaza? Găsim apă între acest loc și oază?* Cu siguranță că un drum care traversează deșertul trebuie să treacă prin apropierea unor surse de apă. Ar fi fost o nebunie să gândești altfel, și este evident că oamenii care au construit drumul erau prea pricepuți ca să fie proști. *Tremorlor… Dacă zeii vor voi, acest drum ne va duce la acea poartă legendară. Raraku are o inimă, așa a spus Ben-cel-Iute. Tremorlor, o Casă a lui Azath.*

Fiddler încălecă pe calul Gral.

– Urmăm drumul, strigă el către camarazii lui, făcând semn către sud-vest.

Aceștia nu se plânseră și reveniră la caii lor. Îi ascultaseră ordinul pentru că amândoi erau pierduți în acest tărâm, își dădu el seama. Se bizuiau în totalitate pe el. *Pe răsuflarea lui Hood, își închipuie că știu ce fac. Dacă le-aș spune că planul de a găsi Tremorlor se bazează în întregime pe credința că acel loc legendar există? Și că presupunerile lui Ben-cel-Iute sunt precise, în ciuda reținerii lui de a explica motivul certitudinii lui? Să le spun că e mai posibil să murim acolo – dacă nu pierim de sete, atunci de mâna fanaticilor adepți ai lui Sha'ik?*

– Fid! exclamă Crokus, făcând semn spre drum.

Se răsuci și văzu câțiva războinici Gral urcând malul, la mai puțin de cincizeci de pași. Vânătorii lor se împărțiseră în grupuri mai mici, ignorând furtuna vrăjitorească, așa cum făcuse și grupul lui Fiddler. După câteva clipe, își văzură prada și scoaseră strigăte slabe de luptă imediat ce își traseră caii pe culmea plată.

– Fugim? întrebă Apsalar.

Gralii încălecară din nou pe cai și își pregătiră lăncile.

– Se pare că nu vor să stăm de vorbă, mormăi genistul. Cu voce tare, spuse: Lăsați-i în seama mea! Voi doi duceți-vă!

– Cum adică, din nou? zise Crokus și alunecă jos de pe cal. Ce rost ar avea?

Apsalar îl urmă. Se apropie de Fiddler și îl privi direct în ochi.

– Dacă tu mori, ce șanse mai avem să supraviețuim în acest deșert?

Cam la fel de mici și dacă vă conduc. Se opuse tentației de a da glas gândului, mulțumindu-se să ridice din umeri și să-și scoată arbaleta.

– Vreau să facem cât mai scurtă confruntarea asta, spuse el, încărcându-și arma cu o săgeată cu exploziv.

Războinicii Gral își așezară caii în poziție pe drum. Cu lăncile coborâte, dădură pinteni animalelor.

Fără să vrea, în timp ce ochi și trase, Fiddler simți că i se frânge inima gândindu-se la acei cai Gral. Săgeata lovi drumul la trei pași în fața războinicilor care șarjau. Explozia fu asurzitoare, mingea de flăcări formată împingând înapoi nisipul din aer și vântul care îl purta, azvârlindu-i pe atacatori și pe caii lor ca mâna unui zeu, spre drum și în lateral. Sângele țâșni în aer, apoi atrase firele de nisip spre pământ ca o grindină. După o clipă, vântul dispersă flăcările și fumul, lăsând în loc doar trupurile care se zvârcoleau.

O urmărire fără noimă, iar acum o moarte absurdă. Nu sunt Gral. Păcatul de a mă fi dat drept altcineva trebuia să declanșeze o asemenea vânătoare neiertătoare? Îmi pare rău că nu v-am pus vouă întrebarea asta, războinicilor.

– Fiddler, cu toate că ne-au salvat de două ori, munițiile astea Moranth sunt oribile, spuse Crokus.

Tăcut, genistul mai încărcă o săgeată, petrecu un șnur din piele peste trăgaciul din os pentru a-l bloca, apoi își atârnă arma grea pe un umăr. Urcând din nou în șa, luă frâul într-o mână și își privi camarazii.

– Rămâneți în alertă, le spuse el. S-ar putea să mai dăm peste un grup pe neașteptate. Dacă se va întâmpla asta, încercați să treceți printre ei.

Îmboldi ușor calul, care porni înainte.

Vântul ajunse ca un râs la urechile lui, iar sunetul i se păru însoțit de plăcerea de a fi asistat la o violență atât de absurdă. Dar era în continuare flămând. *Vârtejul s-a trezit – zeița asta e nebună, sfâșiată de demență – cine ar putea să o împiedice?* Printre pleoapele strânse, Fiddler privi în lungul drumului, la șirul monoton al pietrelor de pavaj care ducea, ducea neclintit, spre un hău roșiatic și învârtejit. Spre pustietate.

Mârâi o înjurătură, izgonind inutilitatea care îi chinuia gândurile. Trebuiau să descopere Tremorlor înainte ca Vârtejul să îi înghită cu totul.

Aptorianul era o umbră ceva mai întunecată, aflată la treizeci de pași în stânga lui Kalam, pășind cu o ușurință neclintită prin vântul încărcat de nisip. Asasinul se trezi că era recunoscător furtunii – când îl vedea limpede pe însoțitorul său, își simțea nervii încordați la maximum. Mai întâlnise demoni, pe câmpul de bătălie și pe străzi pustiite de război. Deseori, ei erau azvârliți în luptă de magii malazani și, într-un fel, deveneau aliații săi, chiar dacă ei executau poruncile primite de la stăpânii lor cu o indiferență totală față de orice altceva. Din fericire, de foarte puține ori, ajunsese față în față cu un demon asmuțit de dușmani. În acele momente, principala lui grijă fusese să scape cu viață, iar supraviețuirea însemna fuga. Demonii erau făcuți din carne și sânge, bineînțeles – văzuse cândva măruntaiele împrăștiate ale unuia, după ce fusese sfârtecat de una dintre săgețile explozive ale lui Hedge, astfel încât reținuse intimitatea nedorită a acelei amintiri – însă doar un nebun ar încerca să înfrunte furia rece și ținta monomaniacă a unui demon.

Doar două feluri de oameni mor în bătălii, spusese Fiddler cândva, *proștii și ghinioniștii.* A lupta

cu un demon presupunea și ghinion, și prostie.

Cu toate acestea, vederea aptorianului îi zgâria în mod ciudat ochii lui Kalam, ca o lamă de fier cu care cineva ar încerca să taie un bloc de granit. Chiar și să privească prea mult fiara îi provoca greață.

Darul făcut de Sha'ik nu era nicidecum binevenit. *Dar… ori spion. Ea dezlănțuise Vârtejul, iar acum zeița îl mâna, ca pe o proprietate a ei. Asta va alunga aproape pe deplin fărâma mea de recunoștință. Pe de altă parte, nici Dryjhna nu ar renunța cu atâta ușurință la un demon aptorian pentru a-l transforma în ceva atât de simplu precum o escortă. Așadar, prietene Apt, nu pot avea încredere în tine.*

În ultimele zile încercase să scape de fiară, părăsind tabăra cu o oră înaintea zorilor, aruncându-se în cele mai îndrăcite vârtejuri de vânt. Lăsarea în urmă a creaturii era o încercare sortită eșecului – ea putea merge mai repede decât orice animal terestru și îl depășea și ca rezistență, astfel că, în ciuda eforturilor, Apt se ținea după el ca un ogar tare pe picioare – deși, din fericire, făcea acest lucru la o oarecare distanță.

Vântul mătura dealurile presărate de roci cu o furie flămândă, săpând și mărind crăpăturile și fisurile, de parcă și-ar fi dorit cu disperare să desprindă din ele până și ultimul grăunte de nisip. Domurile cocoșate, netede, ale porțiunilor calcaroase aliniate pe culmi de o parte și de alta a văii puțin adânci de-a lungul căreia mergea el păreau să îmbătrânească în fața ochilor lui, dezvăluind nenumărate riduri și cicatrice.

Părăsise Dealurile Pan'potsun în urmă cu șase zile, trecând granița nevăzută și pătrunzând într-un alt șir de dealuri tocite, care se numeau Anibaj. Teritoriul aflat atât de departe spre miazăzi de Raraku îi era mai puțin familiar. Se apropiase de acea zonă doar o dată, urmând drumul circulat intens de negustori, care ocolea marginea răsăriteană a șirului. În dealurile Anibaj nu trăia niciun trib, deși se spunea că acolo ar fi existat mănăstiri ascunse.

Vârtejul se rostogolise, ieșind din Raraku, noaptea trecută, un val uriaș, care acoperise stelele, stârnit de o vrăjitorie care îl cutremurase pe Kalam, deși el anticipase declanșarea lui iminentă. Dryjhna se trezise cu o foame îndeajuns de feroce pentru a-l îngrozi pe asasin. Acum se temea că va ajunge să regrete rolul pe care și-l asumase, și de fiecare dată când vedea aptorianul, spaima lui se adâncea.

Dealurile Anibaj păreau lipsite de viață pentru ochii lui Kalam. Nu văzuse nicio urmă de locuire, ascunsă sau nu. Ruinele câte unei fortărețe sugerau un trecut mai populat, dar asta era tot. Dacă în acele pustietăți se ascundeau eremite sau călugărițe, binecuvântarea zeităților pe care le venerau le ferea de ochii muritorilor.

Și totuși, în timp ce călărea ghemuit în șa, izbit din spate de vânt, Kalam nu reuși să-și alunge sentimentul că îl urmărea ceva. Percepția sporise în intensitate în ultimele șase ore. Exista o prezență undeva – umană sau animală – dincolo de câmpul lui vizual, mergând în spatele lui, agățându-se de drumul urmat de el. Își dădu seama că mirosul lui și al calului era dus în față, spre miazăzi, purtat de vânt și probabil că se dispersa cu repeziciune chiar înainte de a parcurge zece pași. Și nici urmele lăsate de armăsarul lui nu dăinuiau mai mult de câteva clipe. Numai dacă vederea vânătorului era mai bună decât a asasinului – lucru care i se părea puțin probabil – astfel încât reușea să rămână în afara razei lui vizuale, singura explicație rămasă era… *vrăjitorie iscată de Hood. Ultimul lucru care îmi trebuia acum.*

Privi încruntat spre stânga și distinse silueta uriașă a lui Apt, curgerea lui ciudat de mecanică în timp ce ținea pasul cu el. Demonul nu părea deloc alarmat – *dar atenție, cum ți-ai putea da seama?* – însă în loc să se simtă liniștit de prezența lui, era din ce în ce mai agitat, bănuind că rolul demonului nu mai era acela de a-l proteja.

Pe neașteptate, vântul se opri, urletul lui fiind înlocuit de șuieratul slab al nisipului care se așternea. Scoțând un sunet de uimire, Kalam trase de hățuri

pentru a opri calul și se uită peste umăr. Marginea furtunii rămăsese un zid neclintit și rostogolitor la cinci pași în urma lui. Nisipul cădea ploaie din el, alcătuind dune de forma unor scoici de-a lungul unei margini ușor curbate care mergea spre orizont, atât spre răsărit, cât și spre apus. Deasupra capului, cerul se luminase, semănând cu arama lustruită. Soarele, atârnând la o oră de apus deasupra orizontului spre vest, avea culoarea aurului ciocănit.

Asasinul își făcu animalul să mai meargă încă zece pași, apoi se opri a doua oară. Apt încă nu ieșise din furtună. Un fior de alarmă îl năpădi brusc și întinse mâna după arbaleta prinsă de oblâncul șeii cu o baretă.

Calul tresări panicat și, ținându-și capul înălțat și urechile lăsate pe spate, făcu un salt în lateral. Un miros puternic, înțepător, umplu aerul. Kalam coborî iute din șa chiar în momentul în care ceva trecu fulgerător pe deasupra capului. Dând drumul arbaletei pe care nu apucase să o încarce, asasinul scoase din teacă cele două pumnale lungi chiar în clipa în care atinse nisipul cu umărul drept, iar inerția îl făcu să se rostogolească și să se ridice în picioare în poziție ghemuită. Atacatorul lui – un lup de deșert de o masivitate uimitoare – nu reușise să ocolească armăsarul care pășise în lateral, iar acum, ținându-și ochii ațintiți asupra lui Kalam, încerca să urce în șa pe diagonală.

Asasinul se năpusti înainte și împunse cu pumnalul îngust din mâna dreaptă. Un alt lup, o formă viermuitoare, doar mușchi puternici și fălci mari, îl lovi din stânga și îl trânti la pământ. Kalam realiză că avea brațul stâng prins sub fiara grea. Caninii lungi se înfipseră în armura ce îi acoperea umărul. Zalele plesniră și se rupseră, iar dinții pătrunseră, intrând adânc în carne.

Kalam se răsuci și înfipse vârful pumnalului lung din dreapta în flancul animalului, iar lama pătrunse sub coloana vertebrală, puțin în fața șoldului. Fălcile slăbiră strânsoarea și îi eliberară umărul; încercând să sară înapoi, lupul lovi cu

picioarele ca să se îndepărteze de Kalam. În timp ce se chinuia să extragă lama din carnea lupului, asasinul simți că marginea ei mușcă din os. Oțelul de Aren se îndoi, apoi se rupse.

Urlând de durere, creatura sări într-o parte, cu spinarea încovoiată, răsucindu-se de parcă ar fi încercat să-și muște coada, încercând de fapt să apuce fragmentul de lamă care îi ieșea prin blană.

Scuipând nisipul din gură, Kalam se rostogoli și se ridică în picioare. Primul lup nu reușise să ajungă în șa, fiind azvârlit de calul care se ridicase în două picioare și se zbătea frenetic. Fiara primise apoi o puternică lovitură de copită în tâmplă. Acum, pe jumătate amețită, stătea la zece pași depărtare, iar sângele îi șiroia din bot.

Undeva, în spatele zidului furtunii, mai erau alți lupi, mârâiturile, schelălăielile și urletele lor fiind acoperite de vânt. Era evident că luptau împotriva cuiva. Kalam își aminti că Sha'ik vorbise de un D'ivers care îl atacase pe aptorian – *neconcludent* – cu câteva săptămâni înainte. Se părea că schimbătorul de formă încerca din nou.

Asasinul își văzu calul gonind pe drum, îndreptându-se către miazăzi și lovind cu copitele în spate. Se răsuci către cei doi lupi, dar descoperi că aceștia dispăruseră, lăsând în urmă dâre de sânge care duceau înapoi spre furtună. În interiorul Vârtejului, zgomotele bătăliei încetaseră.

După câteva clipe, apăru aptorianul. Cu sânge șiroind din flancuri și picurând de pe colții ascuțiți ca acele, demonul rânjea, făcând ca falca inferioară să pară cu atât mai înspăimântătoare. Își întoarse capul alungit și îl privi pe Kalam cu ochiul unic, negru, atotștiutor.

Kalam se încruntă.

– Risc îndeajuns și fără vrajba asta blestemată în care ești implicat, Apt.

Demonul pocni din fălci, iar limba ca de șarpe îi țâșni din gură pentru a linge sângele de pe dinți. Kalam văzu că tremură – câteva dintre mușcăturile de pe gât păreau adânci.

Oftând, asasinul spuse.

– Trebuie să mai aștepți până te tratez, pentru că vreau să-mi găsesc mai întâi calul. Duse mâna la mica ploscă agățată de centură. Însă măcar îți pot curăța rănile.

Și făcu un pas înainte.

Demonul se retrase și își lăsă, amenințător, capul în pământ.

Kalam se opri.

– Poate că nu, totuși.

Se încruntă. Așa cum stătea pe o ridicătură mică de rocă-mamă, cu capul întors, în timp ce adulmeca aerul prin nările lui dilatate, demonul arăta ciudat. Încruntarea de pe fața asasinului se adânci. *Ceva*... După un moment, oftă și coborî privirea spre mânerul pumnalului rupt din mâna dreaptă. Avusese cele două arme de când devenise adult, ca pe o oglindă a celor două loialități ale sale. *Pe care dintre ele am pierdut-o acum?*

Își scutură praful de pe telaba, își recuperă arbaleta și o atârnă pe umăr, apoi porni spre miazăzi, pe drumul care ducea spre bazinul din depărtare. Alături de el, dar mai aproape, aptorianul îl urma cu capul plecat, piciorul din față ridicând norișori de praf care străluceau roz în lumina tot mai scăzută a soarelui ce apunea.

Capitolul șapte

Moartea îmi va fi punte.

Zicere Toblakai

Cât putea cuprinde cu ochii Duiker, căruțe arzând, cadavre de cai, boi, catâri, bărbați, femei și copii, piese de mobilier, îmbrăcăminte și alte articole casnice zăceau împrăștiate pe câmpia aflată la miazăzi de Hissar. Ici și colo, mormanele de leșuri se înălțau ca niște gorgane fără pământ, locuri în care războinicii opuseseră o ultimă rezistență. Măcelul se desfășurase fără nicio milă, nu fuseseră luați prizonieri.

Sergentul stătea la câțiva pași în fața istoricului, la fel de tăcut ca și oamenii care contemplau scena care se numea Bazinul Vin'til, și bătălia ce avea să poarte numele satului ce se afla la mai puțin de o leghe depărtare, Bat'rol.

Duiker se lăsă puțin pe spate în șa și scuipă.

– Fiara rănită a avut colți, spuse el cu acreală.

Da, bine acționat, Coltaine! Vor șovăi îndelung înainte de a te mai înfrunta. Cadavrele erau Hissari – până și copiii luaseră parte la bătălie. Cicatrice negre, pârjolite, brăzdau câmpul de luptă de parcă ghearele unui zeu ar fi coborât pentru a se alătura măcelului. Bucăți de carne arsă înecau cicatricele – era imposibil de spus dacă erau de om sau de animal. Fluturii-capă băteau din aripi ca o nebunie mută pe deasupra scenei. Aerul duhnea a vrăjitorie, iar încleștarea dintre coridoare aruncase o cenușă unsuroasă peste toate. Istoricul simți ceva dincolo de oroare, inima împietrindu-i atât cât să simtă doar ușurare.

Undeva spre sud-vest se aflau Armata a 7-a, rămășițele auxiliarilor Hissari fideli, și Wickanii. *Și zeci de mii de refugiați malazani, lipsiți de bunurile lor... dar vii.* Primejdia nu trecuse. Armata Apocalipsei începuse deja să se regrupeze – supraviețuitorii zdruncinați se îndreptau câte unul sau în mici grupuri către Oaza Meila, unde așteptau întăririle Sialk și triburile din deșert care veniseră mai târziu. Când aveau să își reînceapă urmărirea, aceste forțe vor copleși numeric armata decimată a lui Coltaine.

Unul dintre oamenii sergentului se întoarse din cercetarea făcută spre apus.

– Kamist Reloe trăiește, anunță el. Un alt Mare Mag aduce o nouă armată din nord. Data viitoare nu se vor mai face greșeli.

Pentru ceilalți, cuvintele erau mai puțin liniștitoare decât ar fi fost cu o zi în urmă.

Când dădu aprobator din cap, gura sergentului deveni o linie subțire pe fața lui.

– Ne vom alătura celorlalți la Meila.

– Eu, nu, mârâi Duiker.

Se simți privit cu ochi mijiți.

– Deocamdată, adăugă istoricul, plimbându-și privirea peste câmpul de bătălie. Inima îmi spune că trebuie să găsesc cadavrul nepoatei mele… undeva acolo.

– Caută mai întâi printre supraviețuitori, îi spuse un soldat.

– Nu. Inima mea nu simte teama, ci doar certitudinea. Duceți-vă. Mă voi alătura vouă înainte de apusul soarelui. Îi aruncă sergentului o privire hotărâtă și provocatoare. Du-te.

Bărbatul făcu un gest mut.

Duiker îi urmări îndreptându-se spre apus, știind că, dacă îi va mai revedea, o va face din rândurile armatei malazane. Și, într-un fel, ei vor fi mai puțin decât umani în acele momente. *Jocul minții trebuie să se desfășoare pentru a descătușa distrugerea.* Se aflase de nenumărate ori în formații de luptă, simțind că soldații care stăteau alături de el căutau și găseau în minte acel loc, rece și tăcut, locul în care soți, tați, soții și mame deveneau ucigași. Și, de fiecare dată, exercițiul făcea ca lucrurile să pară mai ușoare. *Până când devine un loc pe care nu-l mai părăsești.*

Aproape disperat să se alăture armatei, istoricul pătrunse călare pe câmpul de luptă. Nu era momentul să se afle singur în mijlocul măcelului unde fiecare bucată de lucru distrus sau de carne arsă și sfârtecată părea să strige cu o revoltă mută. Locurile bătăliilor se agățau de nebunie, ca și cum sângele absorbit de

pământ și-ar fi amintit durerea și teroarea, pecetluind ecourile țipetelor și strigătelor de moarte.

Nu apăruseră jefuitorii de cadavre, nimic, în afara muștelor, a fluturilor-capă, a rhizanilor și viespilor – miriadele de spirite ale lui Hood, aripi bătând și bâzâind în aerul din jur, în timp ce el înainta. La aproape opt sute de metri în fața lui, doi călăreți trecură în galop de-a curmezișul culmii de miazăzi, îndreptându-se spre apus, cu telabanele fluturând răsucite și bezmetice în urma lor.

În momentul în care ajunse pe culmea dealului scund, aceștia dispăruseră din câmpul lui vizual. În față, solul prăfos era răscolit și brăzdat de făgașe. Coloana care părăsise câmpul de bătălie o făcuse în ordine, deși lățimea rândurilor sugera că acel convoi fusese uriaș. *Câte nouă sau zece căruțe una lângă alta. Vite. Cai de rezervă. Regina Viselor! Cum speră Coltaine să apere toate acestea? Douăzeci de mii de refugiați, probabil mai mulți, toți dorind un zid alcătuit din soldați care să le protejeze prețioasele persoane – până și Dassem Ultor ar fi fost depășit de o asemenea situație.*

Departe, spre răsărit, cerul părea mânjit în cafeniu-roșcat. Ca și Hissarul, Sialkul era în flăcări. Însă în acel oraș existaseră doar o mică garnizoană de pușcași, o fortăreață și un complex în port, cu propriul dig și trei nave de patrulare. Cu norocul lui Oponn, aceștia reușiseră probabil să se retragă, deși de fapt Duiker nu prea avea speranțe că așa se întâmplase. Era mai probabil ca ei să fi încercat să îi protejeze pe cetățenii malazani – *sporind numărul cadavrelor din măcel.*

Era destul de simplu de mers pe urmele armatei lui Coltaine și ale refugiaților; spre miazăzi, spre interiorul uscatului, către Sialk Odhan. Cel mai apropiat oraș în care putea găsi alinare, Caron Tepasi, era la șaizeci de leghe depărtare, însă stepele care se întindeau până acolo erau ocupate de clanurile ostile Tithan. *Și Apocalipsa lui Kamist Reloe vine după ei.* Duiker își dădu seama că se va alătura armatei doar ca să moară alături de ea.

Cu toate acestea, se putea ca rebeliunea să fi fost zdrobită în alte părți. În Caron Tepasi exista o Căpetenie, și încă una în Guran. Dacă unul sau chiar amândoi reușiseră să înăbușe revolta din orașele lor, atunci Coltaine avea la dispoziție o destinație mai sigură. Traversarea Odhan va dura câteva luni. Deși existau din belșug pășuni pentru vite, sursele de apă erau puține, iar anotimpul secetos abia începuse. *Nu, a alege să faci o asemenea călătorie înseamnă mai mult decât disperare. Înseamnă nebunie.*

Mai rămânea… contraatacul. O lovitură iute, ucigătoare, recucerirea Hissarului. Sau a orașului Sialk. Un oraș distrus oferea mai multe posibilități de apărare decât stepa. Pe de altă parte, flota malazană îi putea salva – *s-ar putea ca Pormqual să fie un nătâng, dar despre amiralul Nok se poate spune orice, numai asta nu.* Armata a 7-a nu putea fi abandonată pur și simplu, pentru că, fără ea, dispărea orice speranță de a pune capăt rapid rebeliunii.

Pentru moment, însă, Coltaine își conducea coloana spre Izvorul Dryj și, în ciuda avansului pe care îl aveau, Duiker anticipă că i se va alătura foarte curând. Acum, cea mai mare problemă pentru malazani era apa. Kamist Reloe știa sigur acest lucru. Îl împinsese pe Coltaine într-o situație previzibilă, o poziție pe care nu și-o dorea niciun comandant. Cu cât Căpetenia avea mai puține soluții, cu atât mai gravă era situația.

Continuă să călărească. Soarele coborî spre apus cât el urmă drumul presărat de resturi, aspectul lui dement făcându-l să se simtă insignifiant, speranțele și temerile lui pierzându-și sensul. Pe drum văzu cadavre de refugiați sau soldați, lepădate fără nicio considerație, oameni care muriseră din cauza rănilor. Soarele le umflase trupurile, făcând pielea să capete o culoare roșu intens, pătată cu negru. Fusese greu să lase leșurile neînhumate. Duiker simți că în rândul acelei forțe domnea ceva vecin disperării.

Cu o oră înaintea crepusculului, un nor apăru la jumătate de leghe spre interiorul continentului. Războinici Tithan călări, bănui istoricul, care goneau

spre Izvorul Dryj. Nu va exista pace pentru Coltaine și oamenii lui. Raiduri fulgerătoare călare vor hărțui posturile de pază ale taberei; acțiuni neașteptate pentru a fura vite, săgeți aprinse trase în căruțele refugiaților… o noapte de teroare neîntreruptă.

Îi urmări pe călăreți înaintând încet, și se întrebă dacă era cazul să-și forțeze calul ostenit să meargă la galop. Călăreții tribali aveau sigur cai de rezervă, iar el va trebui să-și ucidă animalul în efortul de a ajunge la Coltane înaintea lor. Apoi nu putea decât să îl avertizeze în legătură cu ceva inevitabil. *Pe de altă parte, Coltaine știe ce îl așteaptă. Știe, întrucât cândva a fost căpetenie renegată, care a hărțuit o armată imperială în retragere pe câmpiile Wickane.*

Își continuă drumul în trap ușor, gândindu-se la provocările nopții care urma: trecerea printre liniile dușmane, apropierea neanunțată de oamenii din posturile de pază ale Armatei a 7-a, care vor fi cu nervii întinși la maximum. Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât mai reduse i se părură șansele de a supraviețui până în zori.

Cerul roșiatic se întunecă brusc, lucru tipic pentru deșert, inundând aerul cu culoarea sângelui închegat. Cu câteva minute înainte de a dispărea și ultima geană de lumină, Duiker îndrăzni să se uite în urmă. Văzu un nor grăunțos, care se lățea vizibil pe măsură ce se deplasa spre miazăzi. Părea să radieze o sută de mii de reflectări palide, ca și cum vântul ar fi lovit partea inferioară a frunzelor de mesteacăn de la marginea unei păduri întinse. Fluturi-capă, cu siguranță milioane, care lăsau în urmă Hissarul și zburau urmând mirosul de sânge.

Își spuse că aceștia erau mânați de o foame dementă. Că punctele, petele și dârele din acel nor vălătucit, care umplea cerul, găseau doar din întâmplare forma unei fețe. La urma urmelor, Hood nu trebuia să-și manifeste prezența. El nu era cunoscut ca un zeu melodramatic – Lordul Morții avea reputația de a fi ironic de modest. Imaginile invocate de Duiker erau rodul spaimei, al nevoii mult

prea umane de a conjura înțelesuri simbolice din evenimente absurde. *Nimic mai mult*.

Își îndemnă calul să pornească la galop, cu ochii ațintiți spre întunericul tot mai dens din fața lui.

De pe culmea micii ridicături, Felisin urmări clocotul de la baza cuvetei. Era ca și cum demența ar fi scăpat de sub control și ar fi năvălit din orașe, din mințile bărbaților și femeilor, pentru a pângări lumea naturală. Odată cu apropierea crepusculului, în timp ce ea și cei doi însoțitori ai ei se pregăteau să-și strângă tabăra pentru marșul de noapte, nisipul cuvetei începuse să tremure ca ropotul picăturilor de ploaie pe luciul unui lac. Gândacii își făcură apariția, toți negri și mari cât degetul mare al lui Baudin, târându-se prin mareea sclipitoare care umplu curând întreaga suprafață a deșertului din fața lor. Cu miile, cu sutele de mii, însă deplasându-se ca unul singur, având un singur scop. Heboric, parcă pentru a nu-și dezminți renumele de savant, plecase pentru a le afla destinația. Îl urmărise ocolind capătul îndepărtat al armatei de insecte, apoi dispărând dincolo de următoarea culme.

De atunci trecuseră douăzeci de minute.

Cu antebrațele rezemate de sacul mare de spate și privind cu ochi mijiți pentru a străpunge întunericul tot mai apăsător, Baudin stătea ghemuit alături de ea. Simți neliniștea lui crescândă, dar hotărî că nu ea va fi ceea care să dea glas preocupării lor comune. Erau momente în care se întreba dacă Heboric înțelegea ceea ce conta și ce nu. Se întrebă dacă, de fapt, bătrânul era o garanție.

Umflăturile mai dăduseră înapoi, cât să poată vedea și auzi, însă rămăsese o durere mai profundă, ca și cum larvele muștelor de sânge lăsaseră ceva sub piele, o putreziciune care nu doar o desfigurase, ci îi mânjise și sufletul. În ființa ei rămăsese o otravă. Somnul îi era populat de viziuni de sânge, neîncetat, un fluviu stacojiu care o purta ca pe un gunoi de la răsăritul și până la apusul soarelui. Trecuseră șase

zile de când evadaseră din Skullcup, iar o părticică din ea aștepta cu nerăbdare următorul somn.

Baudin mormăi.

Heboric reapăru, alergând cu viteză constantă de-a lungul marginii cuvetei, către locul în care se aflau ei. Scund, cocoșat, semăna cu un balaur scăpat dintr-o poveste de adormit copiii. Cioturile boante în locul în care ar fi trebuit să se afle mâinile, gata să le ridice pentru a-și arăta gura plină de colți. *Povești de speriat copiii. Aș putea scrie așa ceva. Nu e nevoie de prea multă imaginație, ajunge ce văd în jurul meu. Heboric, balaurul cu un tatuaj înfățișând un mistreț. Baudin, cu o cicatrice roșie în locul în care trebuia să fie o ureche, cu părul încâlcit și bestial din pielea plină de pori. O pereche care poate insufla teroare, aceștia doi.*

Când ajunse lângă ei, bătrânul îngenunche pentru a-și petrece brațele pe după baretele sacului de spate.

– Extraordinar, bombăni el.

Baudin mormăi din nou.

– Dar putem trece pe lângă ei? Heboric, eu nu merg printre ei.

– Da, și încă destul de ușor. Migrează către următoarea cuvetă.

Felisin pufni.

– Și găsești că asta este extraordinar?

– Sigur, spuse el, așteptând ca Baudin să-i strângă baretele. Mâine noapte vor merge spre următoarea porțiune de nisip adânc. Înțelegeți? Ca și noi, se îndreaptă spre apus și, de asemenea, vor ajunge la mare.

– Și apoi? întrebă Baudin. Înoată?

– Nu știu. Mai curând se vor întoarce și vor mărșălui spre răsărit, către cealaltă coastă.

Baudin își așeză sacul în spinare și se ridică.

– Ca un gândac târându-se pe buza unui pocal, spuse el.

Felisin îi aruncă o privire, amintindu-și de ultima seară petrecută cu Beneth. Acesta stătea la masă în hanul lui Bula și ea urmărise muștele dând

complet roată buzei cănii lui cu vin. Era una dintre puținele amintiri pe care le putea trezi la viață. *Beneth, amantul meu, Regele Muștelor care dau târcoale orașului Skullcup. Baudin l-a lăsat acolo să putrezească, de aceea nu poate să mă privească în ochi. Brutele nu știu să mintă frumos. Într-o bună zi, va plăti pentru asta.*

– Urmați-mă, spuse Heboric, pornind și picioarele i se afundară în nisip, dând impresia că mergea pe cioturi, care făceau pereche cu cele de la capetele brațelor.

Întotdeauna începea marșul proaspăt, dovedind o energie care lui Felisin i se părea ca fiind deliberată, ca și cum ar fi dorit să respingă ideea că era bătrân, că era cel mai slab dintre toți. În ultima treime a nopții era de obicei la șapte sau opt sute de metri în urma lor, cu capul plecat, târându-și picioarele și împleticindu-se sub greutatea sacului care aproape că îl făcea să arate ca un pitic.

Baudin părea să aibă o hartă în minte. Sursa lor de informații fusese precisă și exactă. Cu toate că deșertul părea lipsit de viață, o barieră epuizantă, mortală, se putea găsi apă. Iazuri mici alimentate de izvoare în aglomerări de roci, gropi de noroi în jurul cărora se vedeau urme de animale pe care nu le întâlneau niciodată, unde, săpând cale de un braț, câteodată mai puțin, se găsea apa dătătoare de viață.

Luaseră hrană pentru douăsprezece zile, pentru două zile mai mult decât era necesar pentru călătoria până la coastă. Nu era o rezervă mare, dar trebuia să se dovedească suficientă. Cu toate acestea, aveau tot mai puțină putere. În fiecare noapte reușeau să parcurgă o distanță mai mică decât în precedenta, în orele dintre apusul și răsăritul soarelui. Lunile trăite la Skullcup, muncind în galeriile neaerisite, le diminuaseră rezervele esențiale din organism.

Erau conștienți de asta, dar nu abordau subiectul. Acum, timpul, cel mai răbdător slujitor al lui Hood, îi urmărea, și în fiecare noapte decădeau tot mai mult, ajungând în apropierea acelui loc în care voința de a trăi ceda în fața unei păci profunde.

Există o promisiune plăcută în renunțare, dar ca să-ți dai seama de asta este nevoie de o călătorie lungă. Una a spiritului. Nu poți păși spre Poarta lui Hood, o găsești înaintea ta, când se împrăștie ceața.

– La ce te gândești, fetițo? o întrebă Heboric.

Traversaseră două șiruri de dealuri, ajungând pe un platou uscat. Stelele erau ca niște sulițe din fier, însă luna încă nu răsărise.

– Trăim într-un nor, îi răspunse ea. Toată viața.

Baudin scoase un sunet ce îi trăda iritarea.

– Astea-s vorbe născute din durhang.

– Nu te credeam atât de amuzant, îi replică Heboric.

Acesta tăcu. Felisin zâmbi în sinea ei. Bruta va vorbi mai puțin în restul nopții. Nu îi plăcea deloc să fie luat peste picior. *Trebuie să țin minte asta, atunci când va trebui să i se mai taie nasul.*

– Scuză-mă, Baudin, spuse Heboric după un moment. Ba mai mult, apreciez gluma, chiar dacă nu a fost deliberată.

– Lasă asta, spuse oftând Felisin. Catârului îi trece îmbufnarea până la urmă, dar nu-l poți sili să facă asta.

– Așadar, spuse Heboric, chiar dacă nu mai ai limba umflată, otrava a rămas.

Ea tresări. *Dacă ai ști întregul adevăr…*

Rhizanii zburau încoace și încolo pe deasupra platoului, fiind singurii lor însoțitori după ce lăsaseră în urmă gândacii aceia stupizi. Nu mai întâlniseră pe nimeni din noaptea revoltei Dosii, când traversaseră Lacul Scufundării. În afara alarmelor zgomotoase și a urmăririi frenetice, evadarea lor nu schimbase nimic. Pentru Felisin, asta făcea ca drama acelei nopți să pară acum oarecum patetică. În ciuda importanței pe care și-o dădeau ei înșiși, nu erau decât niște fire de nisip într-o furtună mult mai mare decât orice puteau ei pricepe. Gândul o încânta.

Cu toate acestea, existau motive de îngrijorare. Dacă răscoala aprinsese și continentul, probabil că aveau să ajungă pe coastă doar ca să aștepte sosirea unei ambarcațiuni care nu va veni nicicând.

Ajunseră la o culme zimțată, alcătuită din aflorimente de roci, argintii în lumina stelelor și arătând ca vertebrele unui șarpe imens. Dincolo de ea se întindea o suprafață vălurită de nisip. Cam la cincizeci de pași în fața lor, din dune se înălța ceva, înclinat ca un copac doborât sau o coloană de marmură, deși, când se apropiară, văzură că aceasta era îndoită, roasă de vânturi.

Un vânt slab foșnea pe nisipuri, răsucindu-se de parcă ar fi urmărit un dansator mușcat de păianjeni. Rafale de nisip le mângâiau pulpele în timp ce înaintau. Pilonul îndoit, ori ce era, se dovedi a fi mai departe decât crezuse inițial Felisin. Când o nouă senzație a mărimii se înfiripă în mintea ei, scăpă un șuierat printre dinți.

– Da, șopti Heboric drept răspuns.

La nici cincizeci de pași depărtare. Mai bine de cinci sute. Suprafața ascunsă de vânt îi făcuse să se înșele. Cuveta nu era o porțiune plată, ci o coborâre treptată, vastă, înălțându-se din nou în jurul obiectului – un val de amețeală urmă momentului în care înțelese acest lucru.

Când ajunseră lângă monolit, secera lunii se înălțase deasupra orizontului spre răsărit. Printr-un acord nerostit, Baudin și Heboric își lăsară jos sacii de spate, iar bruta se așeză și se rezemă de al său, deja refuzând să recunoască prezența edificiului mut care îi domina.

Heboric scoase din sacul lui felinarul și o cutie de aprins focul. Suflă în cărbunii păstrați, apoi aprinse o lumânare pe care o folosi pentru a da foc fitilului gros al felinarului. Felisin nu făcu niciun efort să îl ajute, urmărind fascinată cum el reușea asta cu o îndemânare care sfida aparenta stângăcie a cioturilor mâinilor lui.

Trecându-și un antebraț prin toarta felinarului, Heboric se ridică și se apropie de monolitul întunecat.

Chiar ținându-se de mâini, nici cincizeci de oameni nu i-ar fi putut înconjura baza. Îndoitura se produsese la înălțimea a șapte sau opt staturi de om,

la aproximativ trei cincimi din înălțimea totală. Piatra arăta atât încrețită, cât și lustruită, de culoare cenușiu-închis sub lumina incoloră a lunii.

Când Heboric ajunse lângă ea, lumina felinarului arătă că piatra era verde. Felisin îl urmări cum își lasă capul pe spate pentru a o examina până sus. Apoi făcu un pas în față și atinse suprafața cu ciotul unei mâini. După un moment, se retrase.

Auzi apă gâlgâind și, după o clipă, Baudin bău din plosca de piele. Întinse mâna și el i-o dădu. Se auzi scrâșnetul nisipului, semn că Heboric revenise. Fostul preot se lăsă pe vine.

Felisin îi oferi apă. El clătină din cap, iar fața lui ca de broască râioasă se schimonosi într-o încruntare ce îi trăda tulburarea.

– E cel mai mare pilon pe care l-ai văzut vreodată, Heboric? îl întrebă Felisin. Există o coloană în Aren… cel puțin așa am auzit… care e înaltă cât douăzeci de oameni, sculptată în spirală de la bază până la vârf. Beneth mi-a descris-o odată.

– Eu am văzut-o, mormăi Baudin. Nu e la fel de lată, dar probabil că e mai înaltă. Preotule, din ce e făcută asta?

– Din jad.

Baudin mormăi ceva flegmatic, însă Felisin văzu că ochii lui se dilataseră ușor.

– Ei, eu am văzut-o mai înaltă. Și mai lată…

– Taci din gură, se răsti Heboric, înconjurându-și umerii cu brațele. Se uită la Baudin pe sub sprâncene. Asta de aici nu e o coloană, spuse el răgușit. E un deget.

Zorile se furișară pe cer, răspândind umbre asupra peisajului. Amănuntele acelui deget sculptat din jad se desprindeau încet din întuneric. Umflăturile și pliurile pielii, liniile concentrice din vârf, toate deveniră vizibile. La fel și nisipul mai umflat, aflat imediat dedesubtul lui – un alt deget.

Degete, până la mână. De la mână la braț, de la braț la corp… În ciuda logicii acelei progresii, era imposibil, gândi Felisin. Un asemenea lucru nu putea

fi făurit, nu putea rămâne întreg. O mână, da, dar nu un braț sau un corp.

Rămas cu brațele pe după umeri, nemișcat în întunericul nopții ce se risipea, Heboric nu scoase nicio vorbă. Ținea ascunsă încheietura cu care atinsese edificiul, de parcă amintirea acelui contact i-ar fi produs dureri. Privindu-l în lumina care creștea, Felisin rămase din nou uimită văzându-i tatuajele. Păreau să se fi adâncit, devenind mai precise.

În cele din urmă, Baudin se săltă în picioare și se apucă să ridice cele două corturi la baza degetului, în locul în care umbra avea să reziste mai mult. Ignoră monolitul impunător ca și cum ar fi fost doar trunchiul unui copac, și începu să înfigă adânc în nisip bețele lungi și subțiri de care erau fixate inelele din alamă de la colțurile primului cort.

O tentă oranj invadă aerul pe măsură ce soarele se înălță pe cer. Deși Felisin mai văzuse acea culoare a cerului și înainte pe insulă, ea nu fusese niciodată atât de intensă. Aproape că îi putea simți gustul, amar ca fierul.

După ce Baudin începu să ridice al doilea cort, Heboric se trezi la realitate, înălță capul și adulmecă aerul, apoi privi în sus.

– Pe răsuflarea lui Hood! mârâi el. Parcă nu a fost de ajuns.

– Ce s-a întâmplat? îl întrebă Felisin. Ce e?

– A avut loc o furtună, explică fostul preot. Acela e praf de Otataral.

Lângă corturi, Baudin se opri din treabă. Își trecu o palmă peste un umăr, apoi se încruntă când și-o privi.

– Se așază, spuse el.

– Mai bine să ne adăpostim.

Felisin pufni.

– De parcă ne-ar ajuta la ceva! Am săpat în mină după el, dacă ai uitat cumva. Indiferent ce efect ar avea asupra noastră, asta s-a întâmplat demult.

– La Skullcup ne puteam spăla la sfârșitul zilei de muncă, spuse Heboric, trecându-și un braț prin bareta sacului cu hrană și târându-l spre corturi.

Felisin văzu că încă își ținea ciotul celuilalt braț – cel cu care atinsese edificiul – strâns lipit de talie.

– Și crezi că asta are vreo importanță? întrebă ea. Dacă e adevărat, de ce a murit sau a înnebunit fiecare mag care a muncit acolo? Nu mai gândești limpede, Heboric…

– Atunci, rămâi acolo, se răsti bătrânul, trecând pe sub clapa primului cort și trăgând sacul după el.

Felisin aruncă o privire spre Baudin. Bruta ridică din umeri și se apucă să termine de ridicat cel de-al doilea cort fără să se grăbească.

Felisin oftă. Era epuizată, dar nu-i venea să doarmă. Dacă intra în cort, probabil că va rămâne întinsă, cu ochii deschiși și examinând firele țesăturii de deasupra feței.

– Fă bine și intră, spuse Baudin.

– Nu mi-e somn.

El se apropie cu o mișcare fluidă ca a unei pisici.

– Nu mă interesează defel dacă ți-e sau nu somn. Dacă stai în soare te deshidratezi, ceea ce înseamnă că vei bea mai multă apă, asta presupunând mai puțină pentru noi, așa că intră în cort, fată, înainte de a-ți da una la fund.

– Dacă Beneth ar fi aici, n-ai în…

– Ticălosul e mort! strigă el. Și Hood să-i bage sufletul putred în cea mai adâncă gaură!

Ea rânji.

– Acum ești *curajos* – dar împotriva lui nu ai fi îndrăznit să te ridici.

El o măsură de parcă ar fi fost o muscă de sânge prinsă într-o pânză de păianjen.

– Poate c-am făcut-o, spuse el și, înainte de a se întoarce cu spatele, pe fața lui apăru un surâs șiret.

Simțindu-se brusc înfrigurată, Felisin îl urmări pe Baudin pășind spre celălalt cort, ghemuindu-se și târându-se înăuntru. *Nu mă păcălești, Baudin. Ai fost o cotârlă care s-a ascuns pe alei, și tot ce s-a schimbat este că ai lăsat acele alei în urmă. Dacă Beneth ar fi aici, te-ai gudura prin nisip la picioarele lui.*

În semn de sfidare, așteptă încă un minut, după care intră în cortul ei.

După ce desfăcu salteaua portabilă, se întinse pe ea. Dorința ei de a dormi o împiedică să adoarmă. Rămase cu privirea la imperfecțiunile întunecate din țesătura pânzei, dorindu-și să fi avut niște durhang sau o cană de vin. Fluviul stacojiu al viselor ei devenise o îmbrățișare, proteguitoare și primitoare. Invocă în memorie un ecou al acelei imagini, și toate senzațiile care o însoțeau. Fluviul curgea cu un rost, ordonat și inexorabil; când se afla în curenții lui calzi, Felisin simțea că era gata să-l înțeleagă. Știa că îl va descoperi curând, și după aceea, lumea ei se va schimba, va deveni mult mai mult decât era acum. Nu doar o fată, plinuță, diformă și folosită, viziunea ei despre viitor se reducea la zilele în care va trebui să se măsoare în decenii – o fată care se putea socoti tânără doar printr-o ironie amară.

Pentru tot ceea ce-i promitea visul, exista o valoare a disprețului de sine, un contrapunct între orele în care era trează și cele în care dormea, între ce era și ce ar fi putut să fie. O tensiune între ce era real și ce-și imagina, așa cum vedea în privirea critică a lui Heboric. Și cunoscătorul naturii umane își exprima părerile. Lua în derâdere opiniile ei despre destin și credința ei că visul îi oferea ceva palpabil, ceva care îi oferea posibilitatea de a da glas disprețului său. *Deși nu are nevoie de așa ceva. Eu mă urăsc pe mine, dar el urăște pe toată lumea. Care dintre noi a pierdut mai mult?*

Se trezi amețită, cu gura uscată și cu un gust de rugină. Aerul era prăfos, iar o lumină cenușie și scăzută se strecura prin pânza cortului. Auzi zgomote care sugerau pregătiri de plecare, un murmur scurt al lui Heboric și răspunsul mormăit al lui Baudin. Felisin închise ochii, încercând să reînvie fluviul care o purtase prin somn, dar acesta dispăruse.

Se ridică în șezut, crispându-se când toate încheieturile ei protestară. Ceilalți se simțeau la fel, știa asta. O deficiență de nutriție, bănuia Heboric, deși nu avea idee ce anume putea fi. Aveau fructe

uscate, bucăți de carne de catâr afumate și un fel de pâine Dosii, neagră și tare ca piatra.

Cu dureri de mușchi, se târî afară din cort în aerul rece al dimineții. Cei doi bărbați mâncau, iar pachetele cu rații erau desfăcute în fața lor. Cu excepția pâinii, care era sărată și provoca sete, rămăsese puțină hrană. Heboric sugerase să mănânce pâinea la început – când încă aveau putere, și nu se deshidrataseră, dar nici ea, nici Baudin nu îl ascultaseră și, din cine știe ce motive, renunțase și el la idee cu ocazia celei de-a doua mese. Felisin își aduse aminte că îl luase peste picior pentru asta. *Cum, nu-ți urmezi propriile sfaturi, bătrâne?* Însă sfatul fusese bun. Vor ajunge la coasta ucigătoare, plină de sare, având ca hrană doar pâine sărată și prea puțină apă pentru a-și potoli setea.

Probabil că nu l-am ascultat pentru că niciunul dintre noi nu a crezut că vom reuși. Poate că Heboric a ajuns la aceeași concluzie după prima masă. Numai că eu nu am anticipat ce se va întâmpla, nu-i așa? Nu a existat o acceptare înțeleaptă a tuturor lucrurilor. Am disprețuit și ignorat sfatul din spirit de frondă, nimic mai mult. Iar în ceea ce-l privește pe Baudin, rareori găsești un criminal inteligent, iar el nu e nicidecum inteligent.

Începu să mănânce, ignorându-le privirile când luă o gură suplimentară din apa călâie ca să poată înghiți carnea afumată.

După ce termină și Felisin, Baudin strânse imediat mâncarea.

Heboric oftă.

– Ce trio mai suntem! spuse el.

– Te referi la faptul că nu ne înghițim unul pe altul? întrebă Felisin și ridică din sprâncene. Bătrâne, nu e cazul să fii surprins, continuă ea. Dacă nu ai băgat de seamă, fiecare dintre noi e distrus într-un fel sau altul. Am dreptate? Zeii știu că mi-ai atras atenția de destule ori că mă port nesăbuit. Iar Baudin nu e decât un ucigaș – a renunțat la ideea de fraternitate și, pe de altă parte, e o brută, ceea ce înseamnă că în străfundul ființei e un laș… Aruncă o privire spre el,

și îl văzu ghemuit lângă pachete, măsurând-o placid. Felisin îi zâmbi dulce. Am dreptate, Baudin?

Omul nu spuse nimic și, în timp ce o studia, se încruntă.

Felisin își întoarse atenția spre Heboric.

– Slăbiciunile tale sunt destul de evidente – nici nu merită să discutăm despre ele…

– Nu-ți mai bate gura de pomană, fetițo, mormăi fostul preot. Nu țin să aud de la o fată de cincisprezece ani care-mi sunt slăbiciunile.

– Heboric, de ce ai renunțat la preoție? Ai vârât mâna în cutia milei, presupun. Și-atunci, ți-au tăiat mâinile, apoi te-au azvârlit la grămada de gunoi din spatele templului. Asta e suficient pentru ca oricine să se apuce de scris istorie.

– E timpul să plecăm, spuse Baudin.

– Dar nu mi-a răspuns la întrebare…

– Eu cred că ți-a răspuns. Și-acum, ține-ți gura. Astăzi o să cari tu celălalt pachet, nu bătrânul.

– Rezonabilă sugestie, dar nu vreau, mulțumesc.

Întunecându-se la față, Baudin se ridică în picioare.

– Lasă, spuse Heboric, dând să-și treacă brațele printre barete.

În lumina slabă, Felisin văzu pentru prima oară ciotul cu care atinsese jadul. Era umflat și înroșit, iar pielea întinsă se zbârcise. Tatuajele de la capătul încheieturii deveniseră aproape negre. Își dădu seama apoi că liniile acestora se adânciseră pe toată pielea, încâlcite ca niște coarde de viță.

– Ce-ai pățit?

El se privi.

– Și eu aș vrea să știu.

– Ți-ai ars încheietura după ce a atins statuia.

– Nu m-am ars, spuse bătrânul. Însă doare ca sărutul lui Hood. Oare magia poate prospera în nisip de Otataral? Otataralul poate da naștere magiei? Fetițo, nu am răspuns la nicio întrebare.

– Păi, mormăi ea, ai făcut o prostie atingând blestemăția aceea. Așa-ți trebuie.

Baudin începu să meargă fără să mai facă vreun comentariu. Ignorându-l pe Heboric, Felisin porni în urma brutei.

– Găsim apă în seara asta?

Bărbatul masiv își drese glasul.

– Trebuia să întrebi asta înainte de a bea mai mult decât ți-e rația.

– Dar n-am băut. Spune-mi, o să găsim?

– Ieri am pierdut jumătate de noapte.

– Ce înseamnă asta?

– Că nu vom avea apă până mâine seară. Fără să se oprească, o privi peste umăr. O să-ți pară rău că nu ai economisit gura aceea de apă.

Ea nu-i răspunse. Nu avea intenția să se poarte cinstit când va bea din nou. *Cinstea e pentru proști. Onoarea e o slăbiciune fatală. Nu vreau să mor doar pentru o chestiune de onoare, Baudin. Oricum Heboric ar putea fi pe moarte. Am risipi apa cu el.*

Fostul preot își târa picioarele în spatele ei, dar, pe măsură ce orele se scurseră, sunetul pașilor lui se auzi tot mai încet, semn că rămăsese mult în urmă. Spre sfârșit, trase ea concluzia, vor rămâne ea și Baudin, doar ei doi, și vor sta în fața mării la marginea apuseană a acestei insule uitate de Regină. Cei slabi cad întotdeauna pe marginea drumului. Aceea era prima lege din Skullcup: prima lecție pe care o învățase – pe străzile din Unta, în marșul către vasele pentru sclavi.

Atunci, în naivitatea ei, considerase asasinarea doamnei Gaesen de către Baudin un act condamnabil și oribil. Dacă el ar proceda la fel acum – *scutindu-l pe Heboric de suferință* – ea nici măcar nu ar clipi. *Călătoria asta e lungă. Unde se va sfârși?* Se gândi la fluviul de sânge, iar asta o încălzi.

Confirmând previziunile lui Baudin, nu găsiră o groapă cu apă care să marcheze încheierea călătoriei de peste noapte. El alese drept loc de tabără o brazdă de nisip, înconjurată de proiecții de calcar sculptate de vânt. Acolo erau oseminte umane, dar Baudin le dădu pur și simplu deoparte când înălță corturile.

Felisin se așeză cu spatele rezemat de rocă și așteptă ca Heboric să apară la capătul îndepărtat al câmpiei plate pe care tocmai o traversaseră. Niciodată nu întârziase atât de mult – câmpia avea peste o treime de leghe lățime – și, în timp ce dunga roșiatică a zorilor lumina orizontul, Felisin începu să se întrebe dacă nu cumva cadavrul lui zăcea pe acea întindere.

Baudin se ghemui lângă ea.

– Ți-am spus să cari pachetul cu hrană, îi spuse el, cu ochii mijiți către răsărit.

Așadar, nu e vorba de milă față de bătrân.

– Trebuie să te duci și să-l găsești, nu?

Baudin se ridică. În timp ce privi îndelung spre răsărit, muștele începură să bâzâie în jurul lui.

Îl urmări plecând, scoțând o exclamație de uimire văzând că, după ce depăși rocile, Baudin porni în pas foarte alert. Pentru prima oară, începu să îi fie cu adevărat frică de el. *Dosește mâncare – are o ploscă cu apă ascunsă – altfel nu ar mai putea avea asemenea rezerve de energie.* Se ridică precipitată în picioare și se repezi spre celălalt sac de spate.

Corturile erau instalate, iar înăuntru, saltelele portabile fuseseră întinse. Dezumflat, pachetul era așezat alături. În el era o pungă pe care o recunoscu; avea în ea lucruri pentru prim ajutor, o cremene uzată și o cutie cu iască pe care nu o mai văzuse până atunci – *a lui Baudin* – și, sub o clapă cusută de-a lungul unei margini de pe fundul sacului, un pachet mic și plat din piele de căprioară.

Nu găsi ploscă și nici hrană ascunsă. În mod inexplicabil, teama provocată de Baudin spori.

Se așeză pe nisipul moale, alături de sacul de spate. După un moment, întinse mâna spre punga din piele de căprioară, îi slăbi băierile, le desfăcu și scoase un set de instrumente fine pentru spargeri – diverse chei, ferăstraie minuscule, bucăți de ceară, un săculeț cu făină măcinată fin și două stilete demontate, ale căror lame, ca niște ace, erau albăstrite și degajau un miros înțepător, amărui, mânerele fiind lustruite și pătate cu negru, plăselele

mici, desfăcute în bucăți, putându-se îmbina pentru a forma o gardă în formă de X și măciulii găurite și echilibrate din fier care aveau miezul din plumb. *Arme de aruncat. Armele unui asasin.* Ultimul lucru din acea pungă era învelit într-o bucată de piele: gheara unei feline mari, netedă și de culoarea ambrei. Se întrebă dacă suprafața ei fusese dată cu vreo otravă. Prin misterul său, obiectul era înspăimântător.

Felisin împachetă totul la loc și-l puse în sac. Apoi auzi sunet de pași grei apropiindu-se dinspre est și se ridică.

Baudin apăru printre proiecțiile de piatră, cu sacul pe umeri și ținându-l în brațe pe Heboric.

Bruta nici măcar nu gâfâia.

– Are nevoie de apă, spuse Baudin după ce, ajuns în tabără, îl întinse pe nisipul moale pe bărbatul care își pierduse cunoștința. În pachetul ăsta, fato, hai, repede…

Felisin nu se clinti.

– De ce? Noi avem nevoie de apă mai mult decât el, Baudin.

El rămase nemișcat o clipă, apoi își eliberă brațele de sac și îl târî.

– În caz că ai fi în situația lui, ți-ar plăcea ca el să vorbească la fel? Imediat ce plecăm de pe insula asta, ne putem despărți. Însă deocamdată, avem nevoie unul de altul, fato.

– E pe moarte. Recunoaște asta.

– Toți suntem pe moarte. Scoase dopul ploștii și îi vârî gâtul între buzele crăpate ale lui Heboric. Bea, bătrâne. Înghite.

– Acelea sunt rațiile tale, spuse Felisin. Nu ale mele.

– Mda, făcu el și surâse sumbru, oricine te-ar socoti de viță nobilă. Nu uita, faptul că ți-ai desfăcut picioarele pentru toți cei din Skullcup a fost o dovadă suficientă, așa cred.

– Asta ne-a ținut în viață, ticălosule.

– Poate vrei să spui că te-a ținut pe tine plinuță și leneșă. Mai tot ce am mâncat eu și Heboric a venit ca răsplată pentru diverse favoruri pe care le-am

făcut gărzilor Dosii. Beneth ne-a dat resturi pentru ca tu să fii darnică față de el. Știa că nu-ți vom spune nimic despre asta. Te-a folosit pentru a-și bate joc de cauza ta nobilă.

– Minți.

– Cum zici tu, spuse el, încă zâmbind.

Deschizând ochii, Heboric începu să tușească. Orbit de lumina dimineții, clipi.

– Ar trebui să vezi cum arăți, îi spuse Baudin. De la un metru și ceva, pari ca un tatuaj – la fel de întunecat ca un vrăjitor Dal Honese. De la distanța asta, pot vedea fiece linie – fiecare fir de păr din blana Mistrețului. Ți-a acoperit și ciotul, nu pe acela care s-a umflat, celălalt. Hai, mai bea puțină apă…

– Ticălosule! strigă Felisin.

Urmări cum ultimele picături de apă se scurseră în gura bătrânului. *El l-a lăsat pe Beneth să moară. Acum încearcă să otrăvească și ceea ce îmi mai amintesc despre el. Nu-i va merge. Am făcut totul ca să îi țin în viață pe amândoi, iar ei detestă asta – amândoi. Îi roade, se simt vinovați pentru prețul pe care l-am plătit. Și Baudin asta încearcă să nege acum. Își eliberează conștiința, pentru ca atunci când mă va înjunghia cu unul dintre cuțitele acelea să nu simtă nimic. O altă femeie de sânge nobil care moare. O altă Lady Gaesen.*

Privindu-l pe Heboric în ochi, spuse.

– Noaptea visez un fluviu de sânge. Și eu merg pe el. La început, amândoi sunteți acolo, dar numai la început, pentru că după aceea vă înecați. Credeți ce vreți. Eu sunt aceea care va supraviețui. Eu. Doar eu.

Îi lăsă pe cei doi privind-o cum se îndepărta.

În noaptea următoare, descoperiră izvorul cu o oră înainte de răsăritul lunii. Apăruse la baza unei adâncituri dintr-o piatră, alimentat din adânc printr-o crăpătură nevăzută. Suprafața părea a fi din noroi cenușiu. Baudin se apropie de marginea lui, dar nu încercă să facă o gaură pentru a bea apa care s-ar fi adunat în ea. După o clipă, simțind că amețește din cauza slăbiciunii, Felisin își aruncă sacul din spate și

coborî împleticindu-se, apoi îngenunche alături de Baudin.

– E spurcată, spuse el. Apa e plină de larve de fluturi-capă, care se hrănesc din corpurile părinților.

Pe răsuflarea lui Hood, nu vreau să mai aud de larve.

– Strecurăm apa printr-o pânză, spuse Felisin.

El clătină din cap.

– Larvele secretă otravă, au umplut apa cu ea. Asta elimină orice concurență. Apa asta nu va putea fi consumată decât peste o lună.

– Dar avem nevoie de ea, Baudin.

– Te va ucide.

Ea coborî privirea spre scursoarea cenușie, simțind o dorință disperată, un foc agonizant în gâtlej și în minte. *Nu se poate. Vom muri fără apă.*

Baudin se întoarse cu spatele. Sosise Heboric, mergând sinuos și clătinându-se pe picioare în josul pantei pietroase. Avea pielea neagră ca noaptea, însă licărind argintiu, pentru că firele de păr ale mistrețului întipărite în tatuaj reflectau lumina stelelor. Infecția care cuprinsese ciotul încheieturii brațului drept începuse să treacă, lăsând o rețea de crăpături care supurau. Răspândea un miros ciudat de piatră măcinată.

Era ca o fantomă și, drept reacție față de înfățișarea lui de coșmar, Felisin râse, parcă în pragul isteriei.

– Heboric, mai ții minte Rondul? Din Unta? Discipolul lui Hood, preotul acoperit de muște… care nu era altceva decât o adunătură de insecte. El a avut un mesaj pentru tine. Iar acum, ce văd? Clătinându-se, un om năpădit – dar nu de muște, ci de tatuaje. Alt zeu, dar același mesaj, asta văd. Bătrâne, fie ca Fener să vorbească prin buzele tale cojite. Cuvintele zeului tău vor reflecta cuvintele lui Hood? Este lumea cu adevărat o sumă de echilibre, clătinarea infinită încoace și încolo a sorților și a destinelor? Mistrețul Verii, Semănătorul Colțat al Războiului, ce ai de spus?

Bătrânul se uită lung la ea. Deschise gura, dar nu se auzi niciun cuvânt.

– Ce-a fost asta? spuse Felisin, și își duse o mână pâlnie la ureche. Bâzâit de aripi? Nu se poate!

– Neghioabo, mormăi Baudin. Să găsim un loc pentru tabără. Dar nu aici.

– Semne rele, ucigașule? N-am știut că ele înseamnă atât de mult pentru tine.

– Nu te mai osteni, fato, spuse Baudin, întorcându-se spre panta pietroasă.

– N-are importanță, îi răspunse ea. Nu acum. Încă dansăm în colțul ochiului unui zeu, dar asta e doar de formă. Cu toate că ne zvârcolim, suntem morți. Care este simbolul lui Hood în Cele Șapte Orașe? I se zice Cel cu Glugă, nu? Hai spune odată, Baudin, ce este sculptat pe templul Lordului Morții din Aren?

– Cred că știi și tu, spuse Baudin.

– Fluturi-capă, vestitorii, mâncătorii de carne putredă. Pentru ei este nectarul descompunerii. Trandafirul care se umflă sub soare. Hood ne-a promis ceva în Rondul de la Unta, și aceasta se împlinește.

Baudin urcă spre buza depresiunii, dar cuvintele ei îl ajunseră și acolo. Învăluit într-o aură oranj de razele soarelui care răsărea, se întoarse și o privi de sus.

– Gata cu fluviul tău de sânge, spuse el cu glas gros, amuzat.

Pe Felisin o cuprinse un val de amețeală. Picioarele îi cedară și se așeză brusc jos, lovindu-se de roca dură. Aruncă o privire spre Heboric și-l văzu zăcând ghemuit la un braț depărtare de ea. Tălpile mocasinilor se roseseră complet în unele locuri, lăsând la vedere carnea zdrențuită și lucioasă. Murise deja? *Aproape*.

– Baudin, fă ceva.

Acesta nu spuse nimic.

– Cât mai e până pe coastă? întrebă Felisin.

– Nu cred că are vreo importanță, răspunse el după un moment de gândire. Barca trebuia să

patruleze trei nopți, nu mai mult. Ne aflăm la cel puțin patru zile de mers ca să ajungem pe coastă și slăbim ceas de ceas.

– Și apă când mai găsim?

– După ce mergem șapte ore. Poate chiar paisprezece, după starea în care suntem.

– Seara trecută erai destul de sprinten! strigă ea. Aproape că ai alergat ca să-l aduci pe Heboric. Nu pari la fel de însetat ca noi…

– Îmi beau urina.

– Ce faci?

El mormăi.

– Ai auzit bine.

– Nu-i un răspuns mulțumitor, hotărî ea, după ce rămase un moment pe gânduri. Și să nu-mi spui că-ți mănânci și excrementele. Oricum, nici asta nu ar explica situația. Baudin, ai făcut vreun pact cu un zeu?

– Crezi că asta ar fi o treabă ușoară? „Hei, Regină a Viselor, salvează-mă, și eu te voi sluji.“ Spune-mi, la câte dintre rugile *tale* ai primit răspuns? Pe de altă parte, nu cred decât în mine.

– Deci, încă nu ai renunțat?

Felisin crezu că el nu-i va răspunde, rămânând mult timp tăcut. Când ea începu să se scufunde în sine, el o trezi cu un singur cuvânt.

– Nu.

Baudin își lăsă jos sacul și alunecă în josul pantei. Ceva din mișcările lui calculate pentru a evita efortul o umplu brusc de groază. *Spune că sunt grăsuță, mă privește de parcă aș fi o bucată de carne – nu pe care să o folosească, așa cum făcea Beneth, ci mai curând de parcă ar vedea următoarea masă.* Cu inima bătându-i ca un ciocan, așteptă prima lui mișcare, încercând să depisteze o licărire hămesită în ochii lui mici, ca de fiară.

Însă el se lăsă jos lângă bătrânul care își pierduse cunoștința și îl întoarse pe spate. Se aplecă să îi asculte răsuflarea, apoi, oftând, se așeză jos.

– A murit? întrebă Felisin. Să îl jupoi tu – eu nu mănânc piele tatuată, indiferent cât de flămândă aș fi.

Baudin se uită o clipă la ea, dar nu spuse nimic, după care se apucă din nou să îl examineze pe fostul preot.

– Ce faci? spuse ea într-un târziu.

– Trăiește, și asta ne-ar putea salva. Tăcu o clipă. Fetițo, nu mă interesează cât de mult ai decăzut. Dar ține-ți gândurile pentru tine.

Ea îl urmări cum smulge îmbrăcămintea aproape putredă de pe Heboric, lăsând la vedere o țesătură uimitoare de tatuaje. Apoi Baudin se așeză în așa fel încât umbra să rămână în spatele lui, după care se apleca să studieze modelul întunecat de pe pieptul fostului preot. Căuta ceva.

– O ceafă înălțată, spuse ea ca prin vis, cu capetele trase în jos și aproape atingându-se, aproape un cerc. Înconjoară o pereche de colți.

Cu pleoapele întredeschise, el o privi lung.

– Semnul lui Fener, cel care este sacru, spuse ea. Asta cauți, nu? A fost excomunicat, dar Fener a rămas în ființa lui. Măcar atât este evident datorită acelor tatuaje vii.

– Și semnul? întrebă el cu glas glacial. Cum de-ai ajuns să știi asemenea lucruri?

– O minciună pe care am născocit-o pentru Beneth, explică ea, în timp ce Baudin reîncepu să examineze pielea fostului preot. Aveam nevoie de Heboric pentru a susține minciuna. Trebuia să aflu amănunte despre cult. Mi le-a spus. Din câte înțeleg, vrei să-l invoci pe zeu.

– Am găsit, spuse el.

– Și acum? Cum ajungi la zeul altuia, Baudin? În semnul acela nu există o gaură a cheii, și nici vreo încuietoare sacră pe care să o forțezi.

El tresări auzind acestea, și ochii lui sclipitori o sfredeliră.

Ea nici nu clipi, reușind să nu se dea de gol.

– Cum crezi că și-a pierdut mâinile? întrebă Felisin cu un aer nevinovat.

– Cândva, bătrânul a fost hoț.

– Da. Dar excomunicarea l-a lăsat fără mâini. A *existat* o cheie, înțelegi? Coridorul Marelui Preot

către zeul lui. Tatuat în palma mâinii drepte. Ținută peste semnul sacru – de obicei o mână pe piept – la fel de simplu ca un salut. Mi-au trebuit zile în șir ca să mă vindec după bătaia pe care am primit-o de la Beneth, iar Heboric a vorbit. Mi-a spus o sumedenie de lucruri – ar fi trebuit să le uit pe toate, pricepi? Am băut ceai de durhang cu nemiluita, dar băutura a dizolvat doar suprafața, filtrul acela, care spune ce este important și ce nu. Cuvintele lui s-au revărsat neîngrădite, și au rămas. Nu vei reuși, Baudin.

El ridică antebrațul drept al lui Heboric și examină ciotul umflat și lucios în lumina ce sporea.

– Nu te poți întoarce, spuse ea. Preoția a avut grijă de asta. Nu mai e ceea ce era, și gata.

Cu un rânjet, Baudin trase antebrațul și împinse ciotul încheieturii peste semnul sacru.

Aerul urlă. Sunetul îi izbi în mod repetat, azvârlindu-i pe amândoi în jos, iar ei se agățară înnebuniți cu degetele și cu unghiile de fațada rocii – ca să ajungă *departe… departe de durere. Departe!* În acel răcnet era o asemenea suferință, încât el cobora ca un foc, întunecând cerul, săpând crăpături subțiri ca firul de păr în roca-mamă, iar crăpăturile se răspândiră în toate direcțiile de sub trupul nemișcat al lui Heboric.

Cu sângele șiroindu-i din urechi, Felisin încercă să se târâie din acel loc, în susul rocii care se cutremura. Fisurile–tatuajele lui Heboric înfloriseră, ieșind din corpul lui, săriseră la o distanță de neconceput de pe piele, ajungând pe piatră – trecură pe sub ea, transformând roca în ceva alunecos și unsuros sub palmele ei.

Totul începuse să se cutremure. Până și cerul păru să se răsucească, tras în jos spre sine, ca și cum zeci de mâini invizibile se întinseseră prin portaluri nevăzute, prinzând între degete țesătura lumii cu o furie rece, distrugătoare.

Urletul nu se mai sfârșea. Furia și durerea insuportabilă se împletiră ca niște fire gemene, alcătuind o frânghie tot mai strânsă. Care se strângea

ca un laț în jurul gâtului, iar sunetul blocă lumea exterioară – aerul și lumina acesteia.

Ceva lovi pământul, roca-mamă de sub ea se zdruncină, aruncând-o pe Felisin în sus. Reveni cu forță pe sol, aterizând pe un cot. Oasele brațului ei vibrară ca lama unei săbii. Lumina orbitoare a soarelui scăzu în timp ce Felisin se străduia cu disperare să respire. Ochii ei larg deschiși surprinseră ceva dincolo de cuvetă, ridicându-se impetuos de pe câmpie însoțit de un nor de praf ce părea să crească. O copită cu două degete și fire de păr zbârlite, prea mare pentru ca ea să înțeleagă pe deplin, ridicându-se, trasă spre cer în întunericul de la miezul nopții.

Tatuajul sărise de pe stânci spre aer, o rețea de culoare albăstruie, care creștea prin pete înnebunite, mișcătoare, care se năpusteau spre exterior în toate direcțiile.

Felisin nu putea respira. Plămânii îi luaseră foc. Murea, aspirată fără aer în vidul care era urletul unui zeu.

Apoi, brusc, tăcere, dincolo de ecourile care îi răsunau în țeastă. Aerul o invadă, rece și amar, însă mai dulce decât orice altceva ce cunoscuse până atunci. Tușind, scuipând fiere, Felisin reuși să se ridice pe mâini și genunchi, și, tremurând, își înălță capul.

Copita dispăruse. Tatuajul atârna ca o imagine remanentă de-a latul întregului cer, stingându-se treptat în timp ce îl privea. O mișcare o făcu să își îndrepte ochii în jos, spre Baudin. El îngenunchease, iar cu palmele își prinsese tâmplele. Se îndreptă treptat de spate, iar lacrimi de sânge urmară ridurile feței lui.

Pământul de sub ea părea ciudat de fluid, așa că Felisin se ridică în picioare ca un copil mic. Privi în jos și clipi nedumerită către mozaicul apărut în calcar. Tiparul învârtejit și lânos încă tremura, unduindu-se spre exterior dinspre mocasinii ei în timp ce se chinuia să-și recapete echilibrul. *Crăpăturile, tatuajul… coboară, coboară mereu. Ca și cum aș sta pe un strat de cuie de o leghe, iar*

fiecare dintre ele ar fi ținut drept doar de celelalte din jurul lui. Fener, ai apărut din abis? Din câte se spune, coridorul tău sacru este vecin chiar cu Haosul. Fener. Acum te afli printre noi? Se întoarse și ochii ei îi întâlniră pe ai lui Baudin. Erau plumburii din pricina șocului, dar reuși să perceapă primele sclipiri de spaimă arzând în interior.

– Am vrut să ne bucurăm de atenția zeului, spuse ea. Nu de prezența lui. Se simți cuprinsă de un tremur. Își prinse umerii cu brațele, silindu-se să continue. Și el *nu a vrut să vină!*

Baudin se crispă preț de un moment, apoi își mișcă umerii într-un gest ce putea sugera nedumerirea.

– Acum a dispărut, nu-i așa?

– Ești sigur?

El evită răspunsul, privind spre Heboric. După ce îl examină un moment, Baudin spuse.

– Acum respiră mai bine. Și nici nu mai e atât de zbârcit și de uscat. I s-a întâmplat ceva.

Ea rânji.

– Recompensa pentru că a fost cât pe ce să fie călcat în picioare.

Baudin scoase un mormăit, pentru că atenția îi fusese atrasă de altceva.

Ea îi urmări privirea. Ochiul de apă dispăruse, iar în locul lui rămăsese doar un covor de cadavre de fluturi-capă. Felisin izbucni în râs.

– Ia te uită ce mântuire ni s-a oferit.

Treptat, Heboric se făcu ghem.

– E aici, șopti el.

– Știm, zise Baudin.

– Pe tărâmul muritorilor… continuă fostul preot. Vulnerabil.

– Te uiți unde nu trebuie, spuse Felisin. Zeul pe care nu-l mai venerezi ți-a luat mâinile. Așadar, acum îl tragi în jos. Nu-ți face de lucru cu muritorii.

Tonul ei glacial ori cuvintele brutale îl întăriră pe Heboric. Se întinse, își înălță capul, apoi se ridică în capul oaselor. Privirea lui o găsi pe Felisin.

– Copiii spun tot felul de lucruri, zise el cu un surâs care nu trăda niciun strop de umor.

– Da, dar e aici, spuse Baudin, privind în jur. Cum se poate ascunde un zeu?

Heboric se ridică în picioare.

– Aș da ce mi-a mai rămas dintr-un braț ca să examinez un câmp de cărți chiar acum. Imaginați-vă furtuna izbucnită între Ascendenți. Asta nu este o apariție pătată de muște, și nici o ciupire a corzilor puterii. Își înălță brațele și se uită încruntat la cioturi. Au trecut ani și ani, dar fantomele s-au întors.

A urmări nedumerirea lui Baudin era o luptă în sine.

– Fantome?

– Mâinile care nu mai sunt la locul lor, explică Heboric. Ecouri. Îndeajuns ca să îl ducă pe un om în pragul nebuniei. Se scutură și privi cu ochi mijiți spre soare. Mă simt mai bine.

– Se vede asta, spuse Baudin.

Arșița sporea. Peste un ceas avea să fie cumplită.

Felisin se încruntă.

– Lecuit de zeul pe care l-a respins. Nu are importanță. Dacă rămânem astăzi în corturi, vom fi prea slăbiți ca să facem ceva când se va lăsa amurgul. Trebuie să plecăm imediat. Spre următoarea groapă cu apă. Dacă nu, vom muri.

Însă eu îți voi supraviețui, Baudin. Suficient pentru ca pumnalul să ajungă acasă.

Baudin își puse sacul pe umeri. Surâzând, Heboric își trecu antebrațele prin baretele sacului pe care îl cărase Felisin. Se săltă cu ușurință în picioare, deși trebui să facă un pas ca să-și recapete echilibrul imediat ce se îndreptă de spate.

Baudin porni primul. Felisin îl urmă imediat. *Un zeu calcă pe tărâmul oamenilor, dar se teme. Are o putere inimaginabilă, însă se ascunde.* Și, cumva, Heboric găsise puterea de a rezista la tot ce se întâmplase. *Și faptul că el este răspunzător. Asta ar fi trebuit să-l doboare, să îi fărâme sufletul. În schimb, el se supune.* Zidul lui de cinism a putut rezista atât

de mult unui asemenea asediu? *Ce* anume a făcut ca să-și piardă mâinile?

Trebuia să își stăpânească tulburarea lăuntrică. Gândurile jefuiau orice colțișor al minții ei. Încă analiza posibilitatea crimei, însă simțea un val vag disprețuitor față de cei doi camarazi. Voia să fugă de ei, percepând că prezența lor era un vârtej care o trăgea spre nebunie și moarte, dar știa că, pe de altă parte, depindea de ei.

Aflat în spatele ei, Heboric spuse.

– Vom ajunge la coastă. Simt miros de apă. Aproape. Spre coastă, iar când vom fi acolo, vei descoperi că nimic nu s-a schimbat, Felisin. Absolut nimic. Înțelegi ce vreau să spun?

Ea simți o mie de înțelesuri în cuvintele lui, însă nu-l pricepu pe niciunul dintre ele.

Din față, Baudin scoase un strigăt de uimire.

Gândurile lui Mappo Trell călătoriră aproape opt sute de leghe, spre un crepuscul care nu se deosebea deloc de cel de acum, dar aflat la două secole în trecut. Se văzu traversând o câmpie cu iarbă până la piept, însă iarba fusese doborâtă, încărcată de ceea ce părea a fi unsoare și, în timp ce mergea, chiar și pământul de sub tălpile cizmelor din piele se mișca și se ferea. Trăise deja secole, logodit cu războiul în ceea ce devenise un ciclu permanent de raiduri, lupte și sacrificii sângeroase închinate zeului onoarei. Joc al tinereții, și se săturase de mult de el. Însă rămăsese, țintuit de un singur copac, dar numai pentru că se obișnuise cu peisajul din jur. Era uimitor ce se putea îndura în strânsoarea inerției. Ajunsese la un punct în care orice lucru ciudat sau necunoscut era motiv de spaimă. Însă, spre deosebire de frații și de surorile lui, Mappo nu putea tolera acea spaimă toată viața. Cu toate acestea, pentru a se desprinde de copac fusese nevoie de oroarea de care se apropia acum.

Fusese tânăr când plecase din orașul comercial care îi slujise drept cămin. Ca mulți alții de vârsta lui, experimentase o reacție febrilă de renegare,

respingând imobilitatea decadentă a orașelor Trell și a bătrânilor războinici, care deveniseră negustori și vindeau bhederin, capre și oi, iar acum retrăiau zilele de luptă în nenumăratele taverne și baruri. El îmbrățișase obiceiurile nomade din vechime, îndurând de bunăvoie procesul de inițiere în mijlocul unui clan dintr-un ținut izolat, care își păstrase stilul tradițional de viață.

Lanțurile convingerilor, care rezistaseră sute de ani, se rupseseră în cele din urmă într-un mod pe care nu l-ar fi putut anticipa.

Amintirile lui rămăseseră limpezi, iar mintea lui pășea din nou de-a latul câmpiei. Acum erau vizibile ruinele orașului comercial în care se născuse. Trecuse o lună de la distrugerea lui. Cincisprezece mii de leșuri – acelea care nu arseseră în incendiile mistuitoare – fuseseră descărnate de mult de necrofagii câmpiei. Se întorcea acasă la oseminte albite, la fragmente de haine și cărămizi sfărâmate de arșiță.

Femeile antice ale clanului care îl adoptase profețiseră povestea cu ajutorul oaselor plate pe care le arseseră, așa cum preziseseră Cei Nenumiți cu luni înainte. Deși Trellii orașelor deveniseră străini față de ei toți, aceștia le erau neamuri. Misiunea rămasă nu era, totuși, de răzbunare. Acea hotărâre îi amuțise pe mulți camarazi care, ca și Mappo, se născuseră în orașul distrus. Nu, dorințele de răzbunare trebuie purificate în cel ales dinainte pentru o asemenea misiune. Așa sunaseră cuvintele Celor Nenumiți, care anticipaseră momentul.

Mappo încă nu înțelegea de ce fusese ales. Socotea că nu se deosebea în niciun fel de alți războinici. Răzbunarea hrănea. Mai mult decât carnea și apa, însăși rațiunea de a bea și a mânca. Ritualul care îl purifica distrugea tot ceea ce era el. *Mappo, vei fi o piele nepictată. Viitorul va oferi propriul său text, scriind și modelând din nou istoria ta. Ceea ce s-a făptuit împotriva orașului neamurilor tale nu trebuie să se repete. Te vei îngriji de asta. Înțelegi?*

Cuvinte care exprimau cumplita necesitate. Totuși, fără distrugerea oribilă a orașului nașterii lui, Mappo i-ar fi sfidat pe toți. Se plimbase pe strada principală plină de verdeață, cu covorul său luxuriant de buruieni și rădăcini, și văzuse luciul osemintelor arse de soare de sub tălpi.

În apropiere de rondul pieței, o descoperi pe Cea Nenumită așteptându-l, stând în mijlocul luminișului. Robele sale decolorate spre cenușiu fluturau în vântul preriei, iar gluga trasă pe spate evidenția trăsăturile ferme ale unei femei. Ochii ei deschiși la culoare îi întâlniră pe ai lui. Toiagul pe care îl ținea într-o mână păru să se zvârcolească în strânsoarea degetelor.

– Nu ne-am văzut de mulți ani, spuse ea șuierat.

– Ba chiar de secole, îi răspunse Mappo.

– Este bine. Acum, războinicule, trebuie să înveți să faci la fel. Strămoșii tăi vor hotărî astfel.

Trellul privi în jur și la ruine.

– Simt că a fost o armată de jefuitori – se spune că la miazăzi de Nemil există asemenea forțe.

Exclamația ei îl surprinse prin disprețul nedisimulat.

– Într-o zi, el se va întoarce la căminul său, așa cum ai făcut tu aici și acum. Până atunci, trebuie să te îngrijești…

– De ce tocmai eu, lua-te-ar naiba?

Drept răspuns, femeia ridică ușor din umeri.

– Și dacă refuz?

– Războinicule, chiar și asta cere răbdare.

Ridică apoi toiagul, iar gestul ei descrise un cerc, parcă desenându-i ochiul. Lemnul care se răsucea și se cabra păru să se întindă flămând spre Trell, crescând și umplându-i lumea până când se pierdu în labirintul lui torturat.

– Ciudat cât de familiar poate părea un tărâm nestrăbătut.

Mappo clipi, iar amintirile lui fură dispersate de sunetul acelui glas moale și cunoscut. Ridică ochii spre Icarium.

– Chiar mai ciudat cât de iute și departe poate călători ochiul minții, însă revine într-o clipă.

Jhagul zâmbi.

– Cu ochiul poți explora întreaga lume.

Ochii lui Icarium se îngustară când privi întinderea deșertului de sub ei, presărată de resturi. Urcaseră pe un dâmb pentru a vedea mai bine drumul.

– Amintirile tale mă fascinează mereu, pentru că s-ar părea că eu am foarte puține, și asta cu atât mai mult cu cât te-ai arătat reținut în a mi le împărtăși.

– Îmi aminteam de clanul meu, spuse Mappo ridicând din umeri. E uimitor ce lucruri simple ajungi să ratezi. Anotimpul fătării pentru turme, felul în care separam animalele slabe printr-o înțelegere tacită cu lupii câmpiilor. Zâmbi. Gloria de care m-am bucurat când m-am strecurat în tabăra unei hoarde de jefuitori și am rupt vârfurile pumnalelor tuturor războinicilor, apoi am plecat de acolo înainte să se trezească vreunul dintre ei. Oftă. Ani la rândul am purtat acele vârfuri într-o pungă legată la centura mea de luptător.

– Ce s-a întâmplat cu ele?

– Mi-au fost furate de o jefuitoare mai deșteaptă decât mine. Zâmbetul se lăți pe fața lui Mappo. Închipuie-ți gloria *ei!*

– Asta e tot ce ți-a furat?

– Ei, mai lasă-mi unele secrete, prietene. Trellul se ridică și își scutură nisipul și praful de pe pantalonii din piele. În orice caz, spuse el după o pauză, de când ne-am oprit, furtuna de nisip a crescut în mărime cu o treime.

Cu mâinile în șolduri, Icarium privi cercetător zidul întunecat care tăia câmpia.

– Cred că s-a și apropiat, spuse el. Născută din vrajă, poate chiar răsuflarea unei zeițe, pentru că puterea ei continuă să sporească. Simt că vrea să ne atingă.

– Da, zise Mappo dând din cap și reprimându-și un fior. Surprinzător, presupunând că Sha’ik a murit.

– Probabil că moartea ei a fost necesară, spuse Icarium. La urma urmelor, poate carnea unui muritor să stăpânească această putere? Poate o ființă să rămână în viață când este poarta între Dryjhna și acest tărâm?

– Crezi că a devenit Ascendentă? Și astfel și-a lăsat aici carnea și oasele?

– E posibil.

Mappo rămase tăcut. Posibilitățile se înmulțeau de fiecare dată când vorbeau despre Sha'ik, Vârtej și profeții. Împreună, el și Icarium își generau propria confuzie. *Și cui îi slujește asta?* În minte îi apăru fața zâmbitoare a lui Iskaral Pust. Șuieră printre dinți.

– Suntem manipulați, mârâi el. Simt asta. Miros asta.

– Am observat că ți s-a zbârlit părul la ceafă, spuse Icarium cu un surâs sumbru. Pe mine unul nu mă mai revoltă asemenea idei – m-am simțit manipulat toată viața.

Trellul se scutură pentru a-și ascunde tresărirea.

– Și cine ar putea face asta? întrebă el încet.

Jhagul ridică din umeri și privi spre deșert ridicând din sprâncene.

– Prietene, am încetat demult să-mi pun întrebarea asta. Mâncăm? Lecția pe care am învățat-o aici este că ghiveciul de berbec are un gust mai bun decât acela al dulcii curiozități.

Mappo îl urmări pe Icarium în timp ce cobora spre tabără. *Dar ce părere ai despre dulcea răzbunare, prietene?*

Merseră călare pe drumul antic, hărțuiți de rafalele tânguitoare ale vântului încărcat de nisip. Până și calul Gral se împleticea din pricina epuizării, însă Fiddler nu mai avea soluții. Nu găsea răspuns la ceea ce se întâmpla.

Undeva, pe întinderile de nepătruns de nisip din dreapta lor, se desfășura o bătălie. Era aproape – *suna* aproape, dar nu vedeau nici urmă de combatanți, dar Fiddler nu avea de gând să investigheze. În starea lui de teamă și epuizare,

ajunsese la convingerea febrilă și panicată că doar urmând drumul puteau rămâne în viață. Dacă îl părăseau, aveau să fie sfârtecați.

Zgomotele bătăliei nu erau cele ale lamelor de oțel izbindu-se între ele, iar strigătele de moarte nu erau umane. Sunetele acelea erau scoase de animale – urlete, clănțăneli, mârâieli, cântece de teroare durere și furie sălbatică, toate pe un ton ascuțit. Poate că în bătălia nevăzută erau încleștați lupi, însă gâtlejuri cu totul diferite își glăsuiau propria participare frenetică. Mormăieli nazale de urși, scuipături de feline mari și zgomote scoase de reptile, păsări și simieni. *Și demoni. Nu trebuie să uit acele lătrături demonice – nici coșmarurile lui Hood nu ar putea fi mai înfricoșătoare.*

Călări fără să țină frâul în mână. Ambele mâini strângeau patul mâncat de nisip al arbaletei. Aceasta era armată, iar o săgeată cu un cap incendiar stătea fixată gata de tragere, și rămăsese acolo încă de când izbucnise confruntarea, adică de *zece ore.* Coarda din maț răsucit se înmuiase deja, știa bine asta. Vedea asta după nervurile din oțel, ceva mai lărgite decât de obicei. Săgeata nu va ajunge departe, iar zborul ei va fi fără vlagă. Însă pentru ca săgeata incendiară să-și atingă ținta, nu avea nevoie de precizie, și nici de forță pentru a ajunge departe. Ideea că a coborî arma însemna să fie prinși – el și calul – într-un foc furios îi reamintea de acea eficacitate de fiecare dată când mâinile lui năclăite de sudoare, cuprinse de dureri, lăsau arma să alunece puțin din strânsoarea degetelor.

Nu mai putea continua așa multă vreme. O privire aruncată peste umăr îl lămuri că Apsalar și Crokus încă erau cu el, iar caii lor arătau ca și cum nu își vor mai reveni, iar acum alergau până când viața își va lua zborul din trupurile lor. Și nu mai era mult până atunci.

Calul Gral necheză și se întoarse în lateral. Fiddler se trezi brusc scăldat de un lichid fierbinte. Clipind nedumerit și blestemând, își șterse ochii. *Sânge. O arteziană de sânge blestemat de Hood, născut din Fener.* Țâșnise din nisipul impenetrabil,

purtat de vânt. *Ceva se apropie. Altceva îl oprește să se apropie mai mult. Pe binecuvântarea Reginei, ce mama Abisului se întâmplă?*

Crokus scoase un strigăt. Fiddler întoarse capul și văzu că tânărul sărea de pe calul lui care se prăbușea. Picioarele din față ale animalului cedaseră. Observă cum botul calului se izbește de pietre, lăsând în loc o pată de sânge și de spumă. Animalul își smulse capul într-un ultim efort de a-și reveni, apoi se rostogoli lovind în gol cu picioarele preț de o clipă, după care se înmuie și rămase nemișcat.

Genistul își desprinse o mână de pe arbaletă, prinse frâul și trase de el, făcând calul să se oprească. Întoarse apoi animalul.

– Aruncați corturile! strigă el către Crokus, care se ridicase în picioare. Acesta e cel mai proaspăt dintre caii de rezervă. Repede, naiba să te ia!

Stând moale în șa, Apsalar se apropie de el.

– Nu are rost, spuse ea printre buzele crăpate. Trebuie să ne oprim.

Scoțând un mârâit, Fiddler scrută pânzele mușcătoare de nisip. Bătălia se apropia de ei. Ceea ce îi reținea pe loc era faptul că cedau teren. Văzu o formă uriașă apărând în câmpul lui vizual, apoi dispărând la fel de repede. Părea să fie călărită pe umeri de leoparzi. Într-o parte, apărură patru forme masive, negre și tăcute, aproape lipite de pământ și rostogolindu-se înainte.

Fiddler răsuci arbaleta și trase. Săgeata izbi solul la șase pași de cele patru fiare. Perdele de foc le scăldară. Creaturile scoaseră strigăte ascuțite.

Nu mai pierdu timp să vadă ce se petrecea și scoase o altă săgeată din cutia întărită prinsă de șa. Când plecaseră, avusese douăsprezece muniții Moranth montate pe săgeți. Acum mai avea nouă, iar între ele exista doar una singură cu încărcătură explozivă. Își îngădui o privire cât fixă săgeata – altă incendiară – apoi își plimbă ochii de-a lungul zidului de nisip mișcător, lăsându-și mâinile să acționeze din obișnuință.

Formele apăreau, licărind ca niște fantome. Douăsprezece reptile înaripate de mărimea unor câini se iviră tremurător la aproape șase metri înălțime, ridicându-se pe o coloană de aer. *Esanthan'el – pe răsuflarea lui Hood, aici sunt D'ivers și Soletaken.* O formă-capă uriașă se ridică deasupra esanthan'el, învăluindu-le.

Crokus căuta cu febrilitate într-un sac sabia scurtă pe care o cumpărase în Ehrlitan. Apsalar se ghemui alături de el, cu pumnalete pregătite, urmărind drumul.

Fiddler era gata să strige, să-i spună că dușmanii erau în stânga ei, dar își dădu seama că ea îi văzuse. Trei călăreți Gral înaintau umăr la umăr în plină șarjă, aflându-se la mai puțin de douăsprezece lungimi de cal de ei. Lăncile erau coborâte.

Distanța era prea mică pentru a trage în siguranță. Genistului nu-i rămase decât să se uite cum se apropiau războinicii. Cât Fiddler făcu asta, incapabil să intervină, timpul păru să se scurgă mai încet. Un urs uriaș țâșni de pe marginea drumului, ciocnindu-se de călărețul Gral din stânga. Soletakenul era mare cât calul pe care îl doborî. Fălcile lui se închiseră peste talia războinicului, între coaste și coapse, iar caninii se înfipseră în corpul omului. Colții se strânseră fără să pară că fiara făcea vreun efort. Fierea și sângele țâșniră pe gura războinicului.

Apsalar se repezi spre ceilalți doi călăreți, trecând pe sub lăncile lor, înălțând apoi pumnalele și lovind în lateral în timp ce se strecură între cai. Niciunul dintre cei doi Grali nu apucă să pareze loviturile. Ca într-o reflectare dintr-o oglindă, tăișurile dispărură în sus și pătrunseră sub cușca toracică a fiecăruia, cel din stânga fiind străpuns în inimă, iar celălalt alegându-se cu plămânul secționat.

Apoi, Apsalar trecu de ei, abandonându-și armele. Un plonjon și o rostogolire pe un umăr o ajutară să evite lovitura de lance a celui de-al patrulea călăreț pe care Fiddler nu îl văzuse până atunci. Fata reveni în picioare și făcu un salt cu o

explozie uimitoare de forță și apăru brusc pe cal, în spatele Gralului, cu brațul drept strâns în jurul gâtului acestuia, iar cel stâng coborât peste capul lui, și două degete se înfipseră adânc în ochii lui. Apoi, Apsalar făcu o mișcare și, fulgerător, în mâna ei dreaptă apăru un pumnal mic pe care îl făcu să alunece apăsat peste beregata expusă a războinicului.

Concentrarea admirativă a lui Fiddler fu întreruptă violent de ceva mare și solzos care trecu șfichiuitor prin fața lui, doborându-l din șa și zburându-i arbaleta din mâini. Se izbi de suprafața drumului cu o explozie de durere. Coastele plesniră, iar capetele sfărâmate scrâșniră și sfârtecară carnea când se rostogoli pe stomac. Orice gând de a se ridica dispăru instantaneu, pentru că imediat deasupra lui izbucni o bătălie feroce. Cu mâinile pe ceafă, Fiddler se ghemui strâns, încercând să se facă cât mai mic. Copite osoase îl striviră, picioare cu gheare îi perforară armura din zale și îi ferfenițiră coapsele. O apăsare venită pe neașteptate îi strivi glezna piciorului stâng, apoi pivotă pe ceea ce mai rămăsese din ea, după care dispăru.

Își auzi calul nechezând sălbatic, nu de durere, ci de groază și furie. Zgomotul făcut de copitele animalului care loviră ceva solid aduse o lumină explozivă de satisfacție în noianul de durere care inundase mintea lui Fiddler.

Un corp uriaș se prăbuși cu zgomot lângă genist, rostogolindu-se, apoi se lipi strâns cu flancul solzos de el. Își simți mușchii palpitând, transmițând fiori de compasiune în corpul său zdrobit și lovit.

Zgomotele de luptă încetaseră. Rămaseră doar geamătul vântului și șuieratul nisipului. Încercă să se salte în șezut, dar constată că nu putea decât să-și ridice puțin capul. Avusese loc un carnaj. Chiar în fața lui, la depărtare de un braț, se vedeau cele patru picioare tremurânde ale calului său. Într-o parte se afla arbaleta lui, din care lipsea proiectilul incendiar – probabil că arma se descărcase când se izbise de pământ, catapultând săgeata înspre furtună. Gralul împuns în plămâni zăcea în fața lui, tușind și

scuipând sânge. Cu un aer gânditor, Apsalar stătea deasupra lui, ținând lejer într-o mână pumnalul cu care tăiase beregata războinicului. La zece pași dincolo de ea, unduindu-se în timp ce smulgea hălci de carne din calul pe care îl doborâse, se vedea spinarea cafenie și masivă a ursului Soletaken. Crokus apăru în câmpul lui vizual – își găsise sabia scurtă, dar încă nu o scosese din teacă. Fiddler simți un val de compasiune când prinse expresia de pe fața flăcăului.

Genistul duse un braț în spate, gemând de efort. Mâna lui găsi și rămase pe pielea solzoasă. Tremurăturile încetaseră.

Brusc alarmat, ursul scoase un răget. Fiddler se răsuci: fiara se îndepărta în goană. *Of, Hood, dacă și el fuge…*

Tremurul picioarelor calului se accentuă, făcându-le să se estompeze în ochii lui Fiddler, însă animalul nu fugi, ci doar păși pentru a se interpune între genist și ceea ce se apropia. Gestul aproape că îi frânse inima.

– La naiba, animalule, spuse el cu glas răgușit. Pleacă de aici!

Apsalar se retrăgea cu spatele spre el. Crokus rămase nemișcat, iar sabia îi căzu din mână fără să-și dea seama.

În cele din urmă îl văzu pe nou-venit. *Nou-veniții*. Ca un covor negru, gros și clocotitor, D'ivers se rostogoliră pe pietrele drumului. *Șobolani, cu sutele. Însă doar unul. Sute? Mii. Of, Hood, îl cunosc pe acesta.*

– Apsalar!

Ea îl privi inexpresivă.

– În sacul legat de șa, spuse genistul. O explozivă…

– Nu ajunge, spuse ea cu răceală. Oricum e prea târziu.

– Nu pentru ei. Pentru noi.

Drept reacție, ea clipi lent, apoi se apropie de cal.

Vocea necunoscutului se ridică deasupra urletului vântului.

– Gryllen!

Da, acesta este numele D'ivers. Gryllen, cunoscut și sub numele de Valurile Nebuniei. Azvârlit în foc de Y'ghatan. A, ocolește, să nu ajungă încă!

– Gryllen, urlă glasul din nou. Pleacă de aici, D'ivers.

În fața lui Fiddler apărură niște picioare legate în piele. Privi în sus și văzu un bărbat extraordinar de înalt, slab, care purta o telaba Tano. Pielea lui avea o culoare între cenușiu și verde, și în mâinile cu degete lungi ținea un arc curbat în care fusese fixată o săgeată gravată cu rune, gata să fie slobozită. În părul lui lung și cenușiu erau urme de vopsea neagră, de parcă era pătat. Genistul văzu vârfurile zimțate ale colților care împungeau prin linia buzei subțiri de sus. *Un Jhag, Nu știam că au ajuns atât de departe spre răsărit. În numele lui Hood, nu știu dacă asta ar trebui să aibă vreo importanță.*

Jhagul mai făcu un pas către masa viermuitoare de șobolani, care acoperea acum ceea ce mai rămăsese din calul ucis de urs și din călăreț, apoi își lăsă o mână pe umărul animalului. Acesta încetă să mai tremure. Apsalar se retrase un pas și îl măsură circumspectă pe necunoscut.

Gryllen ezita – lui Fiddler nu-i veni să creadă. Aruncă din nou o privire spre Jhag. Alături de arcașul înalt apăru o altă siluetă. Scund și lat ca o mașinărie de asediu, avea pielea de un cafeniu cald și profund, iar părul negru împletit în codițe era plin de fetișuri. Caninii lui erau mai mari decât cei ai tovarășului său și păreau mult mai ascuțiți. *Un Trell. Un Jhag și un Trell. Asta face să răsune o sumedenie de clopote, însă dacă aș putea să ignor durerea ca să pot gândi.*

– Prada ta a fugit, îi spuse Jhagul lui Gryllen. Oamenii aceștia nu urmează Calea Mâinilor. Ba mai mult, acum îi protejez eu.

Șobolanii scoaseră șuierături și chițăieli asurzitoare și apoi țâșniră pe drum. Ochii cenușii ca praful sclipiră într-o furtună clocotitoare.

– Nu-mi pune răbdarea la încercare, spuse rar Jhagul.

O mie de trupuri tresăriră. Mareea se retrase ca un val de blănuri unsuroase, dispărând aproape imediat.

Trellul se lăsă pe vine lângă Fiddler.

– Soldatule, vei trăi?

– Se pare că va trebui, îi răspunse genistul, fie și numai pentru a înțelege ceva din ceea ce s-a întâmplat. Ar trebui să vă cunosc pe voi doi, nu?

Trellul ridică din umeri.

– Poți sta în picioare?

– Să vedem.

Fiddler puse un braț sub el, se împinse doi centimetri în sus, apoi nu-și mai aminti nimic.

Capitolul opt

Se spune că în noaptea Întoarcerii lui Kellanved și a Dansatorului, orașul Malaz era un vârtej de vrăji și pedepse divine înspăimântătoare. Nimeni nu ar împinge lucrurile prea departe dacă ar crede că asasinatele au fost niște acțiuni dezordonate și confuze, și că succesul și eșecul sunt niște noțiuni care depind de perspectiva din care sunt privite…

Conspirații în Imperiu
Heboric

Coltaine îi luase pe toți prin surprindere. Lăsând infanteriștii Armatei a 7-a să apere Izvorul Dryj, pentru a asigura aprovizionarea cu apă, el pornise în fruntea Wickanilor săi spre Odhan. La două ore după apusul soarelui, membrii tribului Tithansi, care își odihneau caii lăsându-i să meargă la pas duși de frâie la mai bine de o leghe de oază, s-au trezit pe neașteptate în mijlocul unei șarje, dușmanii fiind dispuși sub formă de potcoavă. Tithansi abia avură vreme să încalece, astfel că de organizarea unei formații pentru a răspunde atacului nici nu putea fi vorba. Deși îi copleșeau numeric pe Wickani în proporție de șapte la unu, ei cedară și muriră câte o sută pentru fiecare războinic ucis din clanul lui Coltaine. După două ceasuri, măcelul se încheiase.

Călărind pe drumul de miazăzi către oază, Duiker văzuse strălucirea azvârlită spre cer de căruțele Tithansi care ardeau undeva spre dreapta lui. Abia după câteva momente realiză ce vedea. Cu niciun chip nu putea să se apropie de acea încleștare. Wickanii erau mânați de setea de măcel și de sânge – ei n-ar fi stat pe gânduri și l-ar fi doborât imediat. Așa că își întoarse calul spre nord-vest și călări la trap până când îl întâlni pe primul dintre Tithansi, de la care află ce se petrecuse.

Wickanii erau demoni. Scoteau flăcări pe nări. Săgețile lor se înmulțeau ca prin magie în zbor. Caii lor luptau cu o inteligență neobișnuită. Un Ascendent Mezla fusese invocat și trimis în Cele Șapte Orașe, iar acum o înfrunta pe zeița Vârtejului. Wickanii nu puteau fi uciși. Nu vor mai exista zori de zi.

Duiker îl lăsă pe om să-și înfrunte soarta și reveni pe drum, îndreptându-se către oază. Pierduse două ore, dar din delirul născut din teroare al dezertorului Tithansi obținuse informații neprețuite.

În timp ce-și continua călătoria călare, istoricul își dădu seama că aceasta era mai mult decât o simplă zvâcnire a unei fiare rănite și torturate. Coltaine nu vedea astfel situația, era limpede. Probabil că nici nu ar fi putut. Căpetenia desfășura o campanie. Era angajat într-un război, nu într-o fugă

panicată. *Conducătorii Apocalipsei trebuie să se gândească bine dacă vor să poată înfrunta colții acestui șarpe. Ba mai mult, ar trebui să renunțe la ideea, deja scăpată de sub control, că Wickanii nu sunt umani, dar acest lucru era mai ușor de zis decât de făcut.*

Kamist Reloe încă deținea superioritatea numerică, însă calitatea soldaților începea să scadă – Wickanii lui Coltaine erau disciplinați în tumultul luptei, iar cei din Armata a 7-a erau veterani pe care noua Căpetenie se străduise să îi instruiască pentru acest gen de război. Încă exista posibilitatea ca forțele malazane să fie în cele din urmă distruse – dacă lucrurile se agravau în alte locuri, vor exista puține speranțe pentru armata rătăcită și miile de refugiați care se agățau de ea. *Toate aceste victorii minore nu pot duce la câștigarea războiului – potențialii recruți ai lui Reloe se numără cu sutele de mii – presupunând că Sha'ik recunoaște amenințarea pe care o reprezintă Coltaine și îi trimite să o urmărească pe Marea Căpetenie.*

Când ajunse să vadă mica oază care înconjura Izvorul Dryj, rămase șocat constatând că fuseseră tăiați aproape toți palmierii. Copacii dispăruseră, în locul lor rămânând doar cioturi și plante pitice. Pe deasupra plutea un strat de fum, fantomatic sub cerul care pălea. Duiker se ridică în scări și căută din ochi focuri de tabără, străji, corturi. *Nimic... probabil sunt de cealaltă parte a izvorului.*

Fumul se îndesi pe măsură ce se apropie de oază, calul lui ocolind cioturile palmierilor. Se vedeau urme pretutindeni – întâi puțurile săpate în nisip lângă posturile exterioare de pază, apoi șleaurile adânci lăsate de căruțele dispuse în linie de apărare. În vetre rămăseseră doar tăciuni care încă scoteau fum.

Năucit și simțindu-se brusc epuizat, Duiker își lăsă calul să meargă la întâmplare prin tabăra abandonată. Groapa adâncă pe care o văzu era izvorul – practic fusese golit și abia acum începea să se umple din nou: o mică baltă cu apă cafenie

înconjurată de resturi de coajă de palmier, acoperite de noroi și frunze care începuseră să putrezească. Fuseseră luați până și peștii.

În timp ce războinicii călări Wickani porniseră pentru a-i prinde pe Tithansi în ambuscadă, Armata a 7-a și refugiații părăsiseră deja oaza. Istoricul făcu un efort să înțeleagă realitatea. Își închipui scena plecării, refugiații nesiguri pe picioare, cu ochii înroșiți, copiii îngrămădiți în căruțe, privirile șocate ale soldaților veterani care protejau acel exod. Coltaine nu le îngăduia nicio clipă de odihnă, nicio pauză pentru a asimila șocul, privându-i pe refugiați de posibilitatea de a accepta inevitabilitatea a ceea ce se întâmplase și *se întâmpla*. Sosiseră acolo, luaseră din oază apă și tot ce se putea dovedi folositor, apoi plecaseră mai departe.

Încotro?

Duiker își îndemnă calul să meargă mai departe. Ajuns la marginea dinspre miazăzi a oazei, urmări cu ochii dâra rămasă în urma căruțelor, vitelor și cailor. Spre sud-est se înălța șirul ros de vreme al Dealurilor Lador. Spre apus se întindeau stepele Tithansi. *Nimic în direcția aceea până la Fluviul Sekala – prea departe, de aceea Coltaine nu s-ar gândi să pornească într-acolo. Dacă ar merge spre nord-vest, ar ajunge în satul Manot, iar dincolo de acesta, Caron Tepasi, pe țărmul Mării Karas. Aproape la fel de departe ca și Fluviul Sekala.* Urmele duceau spre apus, spre stepe. *Pe răsuflarea lui Hood, dar acolo nu există nimic!*

Încercarea de a anticipa intențiile Căpeteniei Wickane părea să nu-și aibă rostul. Istoricul își întoarse calul spre izvor și descălecă greoi, crispându-se când simți dureri în șolduri și coapse, dar și o vibrație surdă în șale. Nu putea merge mai departe, și nici animalul nu mai avea putere. Aveau amândoi nevoie de odihnă – dar și de apa mâloasă de pe fundul lacului.

Își scoase salteaua portabilă de pe șa, apoi o aruncă pe nisipul presărat de frunze de palmier. După ce desprinse cingătoarea petrecută pe sub burta

calului, ridică șaua de pe spinarea lui asudată. Luându-l apoi de căpăstru, îl conduse spre apă.

Izvorul fusese blocat cu pietre, asta explicând de ce apa venea ca un firicel. Duiker își scoase eșarfa de la gât și trecu apa prin țesătura ei, adunând-o în coif. Lăsă calul să se adape primul, repetă procesul de filtrare, apoi își potoli și el setea și își umplu gamela.

Hrăni iapa din sacul cu grăunțe atârnat de șa, o șterse, după care se apucă să își ridice tabăra acolo. Se întrebă dacă va mai reuși să se alăture lui Coltaine și armatei; dacă nu cumva era prins într-o urmărire coșmarescă a unor fantome. *Poate că, până la urmă, sunt demoni.* Oboseala începea să îl doboare.

Își întinse salteaua portabilă, apoi așeză deasupra ei un umbrar folosindu-și telaba. Lipsită de copaci, oaza avea să fie pârjolită de soare – vor trece ani până să își revină, dacă se va mai întâmpla asta. Înainte de a adormi, se gândi îndelung la războiul care avea să se declanșeze. Orașele însemnau mai puțin decât sursele de apă. Armatele vor trebui să ocupe oazele, care vor deveni la fel de importante ca și insulele pe o mare nesfârșită. Coltaine avea să fie mereu în dezavantaj – fiecare destinație a lui va fi cunoscută, orice intenție a lui va fi contracarată… *cu condiția ca Reloe să ajungă primul acolo, dar cum poate da greș într-o asemenea situație? El nu trebuie să escorteze mii de refugiați.* În ciuda acțiunilor surprinzătoare întreprinse, Coltaine era constrâns din punct de vedere tactic.

Întrebarea pe care și-o puse istoricul înainte de a adormi avea o finalitate incontestabilă: cât de mult putea Coltaine să amâne inevitabilul?

Se trezi în amurg, iar douăzeci de minute mai apoi se afla pe drum, un călăreț solitar sub o mantie atât de uriașă de fluturi-capă, încât aceasta bloca lumina stelelor.

Brizanții se rostogoleau peste reciful aflat la patru sute de metri în largul mării, un brâu fosforescent sub cerul acoperit de nori. Răsăritul soarelui era la o oră depărtare. Oarecum amețită și

legănându-se nesigură, Felisin stătea pe o ridicătură înierbată, de pe care se vedea plaja uriașă cu nisip alb, în timp ce minutele se scurgeau.

Nu se vedea nicio barcă, și nici vreun semn că pe acea porțiune de coastă pusese piciorul cineva. Linia până la care ajungea mareea era presărată de resturi de lemne și alge moarte. Oriunde se uita vedea târându-se crabi de nisip.

– Ei, bine, spuse Heboric, care stătea lângă ea, măcar putem mânca. Presupunând că ăștia sunt comestibili, și nu există decât o singură modalitate de a afla.

Ea îl urmări cum scoate o pânză de sac din pachet, apoi se îndreaptă spre nisip.

– Fii atent la clești, îi spuse ea. Doar nu vrei să-ți pierzi vreun deget, nu?

Fostul preot râse și își continuă drumul. Felisin îl putea vedea doar datorită hainelor. Pielea lui era acum complet neagră, iar liniile tatuajelor abia dacă mai puteau fi descifrate de aproape și în lumina puternică a soarelui. Modificările vizibile erau însoțite de altele, mai subtile.

– Nu-l mai poți jigni, spuse Baudin, care stătea ghemuit lângă celălalt sac de spate. Indiferent ce ai zice.

– Atunci nu am motive să-mi țin gura, îi răspunse ea.

Mai aveau apă pentru o zi, cel mult două. Norii de dincolo de strâmtoare promiteau ploaie, dar Felisin știa că orice promisiune era o minciună – mântuirea era pentru alții. Privi din nou în jur. *Aici ne vor rămâne oasele, niște movilițe și valuri în nisip. Apoi, într-o bună zi, până și urmele astea vor dispărea. Am ajuns pe țărm, unde ne așteaptă doar Hood, însă nimeni altcineva. O călătorie a spiritului, dar și a cărnii. Abia aștept sfârșitul amândurora.*

Baudin montase corturile, iar acum aduna lemne pentru foc. Heboric se întoarse cu pânza de sac prinsă între cioturile mâinilor. Prin țesătura subțire a sacului se ițeau vârfurile cleștilor crabilor.

– Ăștia ne vor ucide sau ne vor provoca sete – nu știu ce e mai rău.

Ultimul loc unde găsiseră apă era la unsprezece ore de mers înapoi, un petic umed într-o cuvetă puțin adâncă. Trebuiseră să sape cale de un braț ca să dea de apă, iar ea se dovedise sălcie, cu gust metalic, greu de băut.

– Chiar crezi că Duiker e încă pe mare, navigând încoace și încolo de… câte zile, cinci?

Heboric se lăsă pe vine și puse sacul pe nisip.

– Nu a publicat nimic de mulți ani – ce altceva ar putea face cu atât de mult timp liber?

– Crezi că frivolitatea e cea mai potrivită cale de a-l întâlni pe Hood?

– Nu știam că există o cale potrivită, fetițo. Chiar dacă aș fi convins că voi muri – și nu sunt, cel puțin în viitorul apropiat – fiecare dintre noi trebuie să răspundă în felul său. La urma urmelor, până și preoții lui Hood se contrazic privind maniera în care să apară în fața zeului lor.

– Dacă știam că urmează o prelegere, îmi țineam gura.

– Te împaci cu viața de adolescentă, da?

Strâmbătura ei îl făcu să râdă încântat.

Glumele preferate de Heboric sunt cele neintenționate. Batjocura este o față a urii, și fiecare hohot de râs este răutăcios. Nu avea puterea să riposteze în continuare. *Nu tu o să râzi la urmă, Heboric. Vei constata asta cât de curând. Și tu, și Baudin.*

Gătiră crabii pe un strat de cărbuni, folosindu-se de bețe pentru a împinge creaturile înapoi în căldura pârjolitoare până când zbaterile lor încetară. Carnea lor albă era delicioasă, dar sărată. Un ospăț generos și o abundență fără sfârșit ce se putea dovedi fatală.

Apoi Baudin adună lemne, pentru un foc de semnalizare pentru noaptea următoare. În acest timp, pe măsură ce soarele apărea la orizont, el puse alge umede peste foc și urmări cu o expresie de satisfacție coloana de fum care se ridica în aer.

– Vrei să faci asta toată ziua? întrebă Felisin.

Nu mai dormi? Vreau să te văd dormind, Baudin.

– Din când în când, îi răspunse el.

– Dacă norii vin încoace, nu văd ce rost are.

– Încă nu au venit, da? În orice caz, ei se duc spre continent.

Felisin îl urmări cum ațâță focul. Își dădu seama că el nu se mai mișca la fel de economicos ca până atunci; dovedea o dezordine care trăda o epuizare extremă, o slăbiciune care se instalase după ce ajunseseră pe coastă. Își pierduseră orice control asupra sorții lor. *Baudin credea în el însuși, și doar atât. Acum, ca și noi, depinde de altcineva. Și probabil că tot efortul a fost zadarnic. Poate că trebuia să riscăm mergând spre Dosin Pali.*

Carnea de crab începu să-și ceară tributul. Valuri de sete cumplită o asaltară pe Felisin, urmate de crampe dureroase, semn că stomacul ei se revoltase pentru că era plin.

Heboric dispăru în cortul lui, suferind vizibil de aceleași simptome.

În următoarele douăzeci de minute Felisin nu făcu mare lucru, străduindu-se să reziste durerilor și uitându-se la Baudin, dorindu-i să sufere la fel ca ea. Nu trăda niciun semn că s-ar fi simțit rău. Teama față de el se adânci.

Crampele se potoliră, dar setea persistă. Norii de deasupra strâmtorii se retraseră, iar arșița soarelui spori.

Baudin aruncă încă o grămadă de alge pe foc, apoi se pregăti să se retragă în cort.

– Du-te în al meu, spuse Felisin.

El întoarse brusc capul și își miji ochii.

– Vin și eu imediat.

El continuă să o privească.

– De ce nu? se răsti ea. Ce altă scăpare mai avem? Decât dacă ai jurat…

El se crispă aproape imperceptibil.

– …față de cine știe ce Ascendent care urăște sexul. Cine să fie? Hood? Nu m-aș mira. Dar există întotdeauna puțină moarte în amor.

– Așa numești tu asta? mormăi Baudin. Amor?

Ea ridică din umeri.

– Eu nu am jurat credință niciunui zeu.

– Ai mai spus asta. Dar nu te-ai folosit de mine, Baudin. Preferi bărbații? Băieții? Pune-mă pe burtă și nu-ți vei da seama care e deosebirea.

Încă privind-o cu o expresie impenetrabilă, el se îndreptă de spate. Apoi intră în cort. Al lui Felisin.

Ea surâse pentru sine, așteptă un timp, apoi i se alătură.

Baudin își plimbă cu stângăcie mâinile pe trupul ei, ca și cum ar fi încercat să fie tandru, dar nu știa cum. Le trebuiseră doar câteva secunde pentru a-și dezbrăca hainele zdrențuite. Baudin o îndrumă până când ea se întinse pe spate, privindu-i fața bărboasă și simplă, cu ochi încă la fel de necitit ca și mâinile mari care îi prinseră sânii și îi lipiră unul de celălalt.

Imediat ce o penetră, reținerea lui dispăru. Nu mai era uman, redus la stadiul de animal. Era brutal, dar nu la fel de brutal ca Beneth, și nici ca mulți dintre susținătorii acestuia.

El termină repede, așezându-și greutatea peste ea, respirând precipitat și greu în urechea ei. Ea nu-l mișcă; toate simțurile ei erau concentrate asupra respirației lui, a vibrației mușchilor pe măsură ce îl cuprindea somnul. Nu se așteptase ca el să cedeze atât de ușor și nu anticipase neajutorarea lui.

Felisin își furișă mâna în nisipul de lângă pat și pipăi până când găsi mânerul pumnalului. Se sili să-și domolească propria respirație, dar nu putu face nimic pentru a-și controla bătăile puternice ale inimii. El adormise. Nu se clintea.

Felisin eliberă lama, schimbă strânsoarea pentru a îndrepta vârful armei spre interior. Inspiră adânc și ridică pumnalul.

El o prinse de încheietură în clipa în care se pregătea să înfigă tăișul. Cu o mișcare fluidă, Baudin se ridică, rotindu-i brațul lui Felisin și răsucind-o până ajunse pe burtă, sub el. Greutatea lui o țintuia la pământ.

Baudin o strânse de încheietură până când dădu drumul pumnalului.

– Îți închipui că nu-mi verific lucrurile, fato? spuse el șoptit. Crezi că ești un mister pentru mine? Cine altul să-mi fure unul dintre pumnale?

– L-ai lăsat pe Beneth să moară.

Felisin nu-i putea vedea fața, astfel încât se simți aproape fericită când auzi răspunsul.

– Ba nu, fetițo. L-am ucis pe ticălos cu mâna mea. I-am frânt gâtul ca pe o trestie. Merita să sufere mai mult, o moarte mai lentă, dar nu am avut timp pentru asta. Nu merita îndurare, dar a căpătat-o.

– *Cine* ești tu?

– Nu m-am culcat niciodată cu un bărbat sau cu un băiat. Dar o să mă prefac. Mă pricep la asta.

– O să țip.

– Pe Heboric nu-l poți trezi cu strigăte. El visează. Se zbate în somn. L-am plesnit și nici măcar nu s-a clintit. Așa că, țipă. Ce sunt țipetele până la urmă? Exprimarea mâniei – nu te mai cred în stare să te înfurii, Felisin.

Ea simți cum întregul corp îi este invadat de disperare. *E același lucru. Pot supraviețui, ba chiar o să-mi placă. Dacă încerc.*

Baudin se ridică de pe ea. Fata se zbătu să ajungă pe spate și îl privi fix. El își luase pumnalul și se retrăsese spre ieșirea din cort. Îi surâse.

– Îmi pare rău dacă te-am dezamăgit, dar nu am avut chef.

– Atunci, de ce…?

– Ca să văd dacă încă ești ce erai. Nu era nevoie să spună mai mult. Fetițo, dormi.

Rămasă singură, Felisin se ghemui pe saltea și se lăsă pradă amorțelii. *Să văd dacă mai ești… da, încă ești. Baudin știa asta deja. A vrut să îți arate ce ești, fato. Ai crezut că îl vei folosi, dar el te-a folosit pe tine. A știut ce pui la cale. Gândește-te la asta. Gândește-te bine și îndelung.*

Hood, secerătorul de suflete golite, venea călcând pe valuri. Așteptase îndeajuns, plăcerea lui

de a asista la suferințele lor își pierduse savoarea. Venise vremea Porților.

Simțindu-se seacă și uscată ca lemnele aduse de valuri, Felisin stătea și privea strâmtoarea. Norii licăreau deasupra apei, iar fulgerele dansau în ritmul bătăilor bubuitoare ale tunetelor. Spuma se înălța feroce de-a lungul liniei recifului, azvârlind explozii albe-albăstrui în beznă.

În urmă cu o oră, Heboric și Baudin se întorseseră din plimbarea pe plajă târând prova unei bărci sfărâmate. Era veche, dar voiau să încropească o plută din lemnul ei. Discuția reflectase niște gânduri inutile – nimeni nu avea puterea să se înhame la o asemenea treabă. În zori vor începe să moară, și ei știau asta.

Felisin își dădu seama că Baudin va muri ultimul. Asta dacă zeul lui Heboric nu se întorcea pentru a-și lua copilul rătăcitor. Fata începu să creadă în cele din urmă că ea va fi prima. Nu reușise să se răzbune. Nici pe Baudin, nici pe Tavore, nici pe întregul Imperiu Malazan schilodit de Hood.

Un val ciudat de lumină făcu un salt dincolo de brizanții care măcinau reciful. Se rostogoli și se hurducă de parcă s-ar fi înfășurat în jurul unui buștean invizibil, lung de multe leghe și gros de treizeci de pași. Sfârâind, sulițele loviră perdelele de spumă cu un șuierat. Tunetul izbi plaja îndeajuns de puternic pentru a face nisipul să vibreze. Fulgerul se rostogoli direct spre ei.

Heboric apăru brusc alături de Felisin, pe fața lui ca de broască lățindu-se o grimasă care îi trăda spaima.

– Asta e vrăjitorie, fato! Fugi!

Ea râse gros. Nu se mișcă din loc.

– Se va sfârși repede, bătrâne!

Vântul scoase un urlet.

Heboric se răsuci cu fața spre valul care se apropia. Slobozi un blestem care fu îndepărtat de mugetul tot mai puternic, apoi se interpuse între Felisin și vrăjitorie. Cu fața iluminată de strălucirea albastră care se intensifica pe măsură ce fulgerul

atingea malul, rostogolindu-se spre ei, Baudin se ghemui alături de ea.

Fulgerul se sfărâmă în jurul bătrânului de parcă ar fi fost o turlă de foc. Heboric se clătină pe picioare, tatuajele lui deveniră o rețea de foc cu o strălucire puternică, apoi dispărură.

Vraja se terminase. În ciuda amenințării, ea se stinse cu repeziciune pe întreaga plajă.

Heboric se lăsă moale și căzu în genunchi pe nisip.

– Nu eu, spuse el în tăcerea instalată brusc. Otataral. Desigur. Nimic de care să ne temem. Nimic.

– Uite acolo! strigă Baudin.

O barcă reușise să treacă de recif, iar acum, cu singura velă în flăcări, gonea spre ei. Vraja lovea ambarcațiunea din toate părțile ca niște șerpi, apoi se liniști pe măsură ce ea se apropia de mal. După o clipă, barca atinse fundul cu un scrâșnet și se opri treptat, înclinându-se pe o parte. Două siluete ajunseră imediat la parâmele pentru grijele și îndepărtară pânza arsă. Țesătura căzu ca o aripă de foc, stingându-se imediat ce atinse apa. Cei doi săriră din ambarcațiune și merseră prin apa mică până la mal.

– Care dintre ei e Duiker? întrebă Felisin.

Heboric clătină din cap.

– Niciunul, dar cel din stânga e mag.

– De unde știi?

El nu-i răspunse.

Cei doi bărbați se apropiară grăbiți, ambii clătinându-se pe picioare de oboseală. Magul, scund și cu fața îmbujorată, cu o pelerină pârlită, vorbi primul – în malazană.

– Slavă zeilor! Avem nevoie de ajutorul vostru.

Undeva dincolo de recif aștepta un mag necunoscut – un om care nu avea nicio legătură cu rebeliunea, un străin prizonier al propriului său coșmar. Ca vârtej al unei furtuni sălbatice, el se ridicase din adânc în a doua zi de la plecare. Kulp nu mai simțise până atunci o asemenea putere. Însăși

sălbăticia ei îi salvase, întrucât nebunia care l-a cuprins pe vrăjitor i-a sfâșiat și biciuit coridorul. Nu putea avea niciun control, rănile coridorului sângerau, iar vânturile urlau laolaltă cu țipetele magului.

Ripath era azvârlită de colo-colo ca o bucată de scoarță purtată de un torent de munte care trece dintr-o cascadă în alta. La început, Kulp contracarase totul cu iluzii – crezând că el și camarazii săi erau obiectul furiei magului – însă înțelesese curând că dementul mânuitor al vrăjilor nu știa de ei, purtând un alt război. Kulp își strânsese coridorul într-o cochilie protectoare în jurul navei *Ripath*, apoi, în timp ce Gesler și membrii echipajului său se zbătuseră să mențină nava pe linia de plutire, el se ghemuise ca să reziste asaltului.

Vraja dezlănțuită îi vână în mod instinctiv și nicio iluzie nu putea înșela ceva atât de dement. Deveniră magnet pentru vrajă, iar atacurile nesfârșite și teribil de fluctuante ca intensitate îl loviră neîncetat pe Kulp vreme de două zile și două nopți.

Fură împinși spre apus, către țărmurile Otataral. Puterea magului asaltă acea coastă, fără rezultate semnificative, iar Kulp începu în cele din urmă să înțeleagă – mintea magului fusese distrusă de Otataral. Ca un miner evadat, ca un prizonier de război care a escaladat zidurile, doar pentru a descoperi că luase închisoarea cu sine. Pierzând controlul asupra coridorului său, vraja preluase controlul asupra lui. Năvălea cu o putere care depășea orice alta pe care magul o mânuise vreodată.

Înțelegerea acestui lucru îl îngrozise pe Kulp. Furtuna amenința să îi împingă spre țărm. Aceeași soartă îl aștepta și pe el?

Priceperea lui Gesler și a echipajului împiedicase nava să se lovească de recif. Vreme de unsprezece ore, reușiră să navigheze paralel cu stâncile ascuțite ca briciul de sub brizanți.

În a treia noapte, Kulp percepu o schimbare. Linia coastei spre dreapta lor – pe care o simțise ca pe un zid impenetrabil de respingere, prezența fără

de sânge a Otataralului – *se înmuiase* brusc. Acolo rezida o putere, bruind voința minereului care atenua magia, împingând-o înapoi din toate părțile.

În recif apăruse un spațiu liber. Kulp socotise că acesta le oferea singura șansă. Ridicându-se de la mijlocul navei, unde se ghemuise, strigase către Gesler. Cu o ușurare disperată, caporalul înțelesese imediat ce voise să spună. Pierduseră lupta în fața epuizării, presiunii copleșitoare de a vedea cum vraja gonea spre ei, doar pentru a îndepărta magia protectoare a lui Kulp – o protecție pe care o vedeau slăbind la fiecare atac.

Urmă un alt atac, exact când se strecurau printre brizanți și stânci, lucru care diminuă rezistența lui Kulp. Flacăra aprinse focul de furtună, parâmele și pânza. Dacă oamenii de pe vas ar fi fost uscați, s-ar fi transformat în niște torțe arzânde. Așa însă, vraja trecuse peste ei ca un val de abur șuierător, apoi dispăruse, lovind țărmul și rostogolindu-se pe plajă până se stinsese cu totul.

Kulp aproape că se așteptase că efectul ciudat de slab asupra acelei părți a țărmului era legat într-un fel de omul pe care trebuia să îl găsească, așa că nu fu surprins când văzu trei siluete apărând din întunericul de pe plajă. Deși era obosit, ceva din felul în care stăteau cei trei unul față de altul declanșă niște clopote de alarmă în mintea lui. Circumstanțele îi siliseră să fie împreună, iar oportunismului nu-i prea pasă de legăturile de prietenie. Însă mai era ceva.

Pământul neclintit de sub tălpile lui îl făcu să amețească. Atunci când privirea lui Kulp se opri asupra preotului fără mâini, se simți străbătut de un val de ușurare, și nu era nicio ironie în cererea lui de ajutor.

Fostul preot răspunse la apel cu un hohot uscat de râs.

– Dă-le apă, îi spuse magul lui Gesler.

Caporalul își luă cu greu ochii de la Heboric, apoi dădu din cap și se răsuci. Truth se lăsase pe vine ca să examineze avariile suferite de coca navei, iar

Stormy stătea la prova, cu arbaleta rezemată pe brațe. Caporalul ceru un butoiaș cu apă. Truth urcă pe navă ca să îl aducă.

– Unde e Duiker? întrebă Heboric.

Kulp se încruntă.

– Nu știu sigur. Ne-am despărțit într-un sat aflat la miazănoapte de Hissar. Apocalipsa…

– Știm. Dosin Pali era în flăcări în noaptea în care am evadat din mină.

– Mda, bine.

Kulp îi măsură pe ceilalți doi. Bărbatul masiv căruia îi lipsea o ureche îl privi cu răceală. În ciuda ravagiilor produse de lipsuri, care erau evidente în ținuta lui, omul dovedea un autocontrol care îl neliniști pe mag. Era cu siguranță mai mult decât bruta plină de cicatrice care lucrează în docuri, așa cum îl considerase la prima vedere.

Tânăra era la fel de tulburătoare, deși într-un fel pe care Kulp nu reuși să îl definească. Oftă. *Fă-ți griji mai târziu. Lasă îngrijorările pentru mai târziu.*

Truth sosi cu butoiașul cu apă, urmat îndeaproape de Gesler.

Cei trei evadați se strânseră imediat în jurul tânărului marinar, care deschise butoiașul, apoi întinse cana de cositor care era legată de el și o umplu cu apă.

– Să beți încet, le recomandă Kulp. Sorbiți, nu gâlgâiți.

Urmărindu-i cum beau apă, magul își căută coridorul. I se păru alunecos, greu de atins, însă reuși să se prindă de el, furând putere pentru a-și ascuți simțurile. Când se uită din nou la Heboric, aproape că strigă de uimire. Tatuajele fostului preot viermuiau de o viață proprie: valuri licărind de putere goneau pe corpul lui și țeseau o proiecție amintind de o mână dincolo de ciotul încheieturii brațului stâng. Acea mână-fantomă atinsese un coridor, agățându-se până la limita suportabilității. O cu totul altă putere pulsa în jurul ciotului drept, străbătut de vene de verde și roșu de Otataral, ca și cum doi șerpi s-ar fi zvârcolit într-o luptă pe viață și pe moarte. Efectul de

brutalitate era generat exclusiv de benzile verzi, care radiau spre exterior cu ceea ce părea a fi o voință conștientă. Era uimitor că aveau suficientă putere pentru a respinge efectele Otataralului.

Vracii Denul descriau deseori bolile ca pe un război, carnea fiind câmpul de luptă, pe care coridoarele lor îi ajutau să le vadă. Kulp se întrebă dacă nu cumva vedea ceva similar. *Dar nu o boală. O bătălie a coridoarelor – al lui Fener, legat de o mână-fantomă, cealaltă momită de Otataral, însă slăbind – un coridor pe care nu-l pot recunoaște, o forță străină oricărui simț pe care îl posed.* Clipi. Cu un zâmbet larg, Heboric îl privea fix.

– Pentru numele lui Hood, ce ai pățit? îl întrebă Kulp.

Fostul preot ridică din umeri.

– Și eu aș vrea să știu.

Cei trei marinari se apropiară de Heboric.

– Eu sunt Gesler, spuse caporalul cu glas gros și politicos. Noi suntem ultimii rămași din Cultul Mistrețului.

Zâmbetul de pe fața bătrânului se stinse.

– Asta ar însemna că sunt cu trei mai mulți.

Se întoarse și se duse să ia doi saci.

Fără nicio expresie pe față, Gesler îl urmări.

Omul ăsta își revine al naibii de repede. Truth scosese un sunet de mirare auzind cuvintele celui pe care îl socotise a fi preotul zeului său. Kulp văzu ceva năruindu-se în ochii albaștri-deschis ai tânărului. Stormy păru să se înnegureze, lucru care era în concordanță cu numele lui (Furtunosul), însă puse mâna pe umărul lui Truth înainte de a se întoarce către bărbatul cu o ureche.

– Văd că ții mâinile prea aproape de pumnalele acelea ascunse, iar asta mă îngrijorează, spuse el cu glas gros, strângând mai bine arbaleta între mâini.

– El este Baudin, spuse tânăra femeie. El ucide oameni. Bătrâne, rivali. Pe cine vrei și pe cine nu vrei, are mâinile pătate de sânge. Nu-i așa, Baudin? Fără să aștepte răspunsul, continuă: Eu sunt Felisin,

din Casa de Paran. Ultima din familie. Dar asta nu trebuie să vă inducă în eroare.

Dar nu mai continuă.

Heboric reveni cu două pachete, atârnate de fiecare antebraț. Le așeză jos, apoi se apropie de Kulp.

– Nu vă putem ajuta, dar după ce traversezi acest deșert blestemat, gândul de a muri înecat este ciudat de ispititor. Se uită spre valurile agitate. Ce este acolo?

– Imaginează-ți un copil care ține o lesă, la capătul căreia este Copoiul Umbrei. Copilul este magul, iar Copoiul, coridorul lui. Trebuie să ne odihnim, și după aceea vom încerca să înfruntăm din nou furtuna.

– Cât de grave sunt lucrurile pe continent?

Kulp ridică din umeri.

– Nu știu. Am văzut orașul Hissar în flăcări. Duiker s-a dus să se alăture lui Coltaine și Armatei a 7-a – bătrânul manifestă un optimism care o să-l facă să sfârșească pe un pat alunecător. Aș spune că despre a 7-a putem vorbi la trecut, ca și despre Coltaine și Wickanii lui.

– A, *acel* Coltaine. Când am fost înlănțuit la baza prăpastiei din spatele palatului lui Laseen, aproape că mă așteptam să îl întâlnesc pe acest om ca vecin. Hood mi-e martor că acolo aveam o tovărășie foarte aleasă. După un moment, clătină din cap. Magule, Coltaine trăiește. Nu ucizi prea ușor oameni ca el.

– Dacă e adevărat, va trebui să ne reîntâlnim.

Heboric confirmă cu o mișcare din cap.

– A fost excomunicat, spuse tare Felisin.

Cei doi bărbați se întoarseră și îl văzură pe Gesler stând cu fața spre fată. Ea continuă.

– Mai mult decât atât, el este năpasta propriului zeu. Al vostru, bănuiesc. Feriți-vă de preoții alungați. Va trebui să înălțați propriile rugi către Fener, băieți, și vă sfătuiesc să vă rugați. Mult.

Oftând, fostul preot se întoarse către Kulp.

– Ți-ai deschis coridorul ca să mă examinezi. Ce ai văzut?

Kulp se încruntă.

– Am văzut un copil târând un Copoi mare cât un munte de-al lui Hood, spuse el după un moment. Cu o singură mână.

Pe fața lui Heboric apăru o expresie încordată.

– Și în celălalt?

– Îmi pare rău, îi răspunse Kulp, nu am găsit ușor un răspuns.

– Aș da drumul…

– Dacă ai putea.

Heboric dădu din cap.

Kulp coborî glasul.

– Dacă Gesler și-ar da seama…

– M-ar face bucăți.

– Și chiar urât de tot.

– Așadar, ne-am înțeles, spuse Heboric cu un zâmbet.

– Nu tocmai, dar deocamdată las lucrurile așa cum sunt.

Fostul preot confirmă cu o mișcare din cap.

– Heboric, tu ți-ai ales camarazii? întrebă Kulp, privindu-i pe Baudin și pe Felisin.

– Da. Mai mult sau mai puțin. Greu de crezut, nu?

– Hai să ne plimbăm pe plajă, propuse magul, îndepărtându-se. Bărbatul tatuat îl urmă. Povestește-mi despre ei, spuse Kulp după ce făcură câțiva pași.

Heboric ridică din umeri.

– Trebuie să faci compromisuri ca să rămâi în viață în mine, spuse el. Și ceea ce o persoană prețuiește alta se grăbește să vândă. Ieftin. Ei, bine, asta sunt ei acum. Înainte…

Ridică din nou din umeri.

– Ai încredere în ei?

Pe fața lui Heboric apăru un zâmbet larg.

– Kulp, tu ai încredere în *mine?* Știu, e prea curând să-mi dai un răspuns. Nu e ușor de răspuns la întrebarea ta. Sunt convins că Baudin va conlucra cu noi atât timp cât are interesul să o facă.

– Și fata?

Bătrânului îi trebui mult până să răspundă.

– Nu.

Nu e ceea ce anticipam. Asta ar fi trebuit să fie partea ușoară.

– Bine, zise Kulp.

– Dar ce-mi poți spune despre însoțitorii tăi? Nătângii aceia și cultul lor ridicol.

– Aspre cuvinte pentru un preot al lui Fener.

– Un preot excomunicat. Fata a spus adevărul. Sufletul îmi aparține, nu este al lui Fener. Mi l-am luat înapoi.

– Nu știam că e posibil așa ceva.

– Poate că nu e. Te rog, nu pot merge mai departe, magule. Călătoria noastră a fost… grea.

Nu numai a ta, bătrâne.

Nu mai schimbară niciun cuvânt pe drumul de întoarcere. În ciuda haosului ce domnise în timpul traversării, Kulp se așteptase ca această parte a planului să fie relativ simplă. Vor sosi pe coastă. Îl vor găsi pe prietenul lui Duiker așteptând… sau nu. Își nesocotise reținerile când istoricul venise la el, solicitându-i ajutorul. *Idiot.* Ei, bine, îi va lua de pe insula blestemată și îi va lăsa pe continent și cu asta, gata. Doar atât i se ceruse să facă.

Soarele răsărea, iar furtuna vrăjitorească de pe mare se retrăgea dinspre țărm pentru a ataca mijlocul strâmtorii.

De pe *Ripath* fusese adusă hrană. Heboric se alătură celor doi camarazi ai săi și mâncă într-o tăcere încordată. Kulp se apropie de Gesler, care stătea de veghe lângă cei doi soldați ai săi care dormeau, sub o bucată pătrată din pânză de velă fixată de patru stâlpi.

Fața plină de cicatrice a caporalului se strâmbă într-un surâs ironic.

– Acest om e o glumă a lui Fener, spuse el.

Kulp se așeză pe vine lângă caporal.

– Mă bucur că-ți place asta.

– Umorul zeului-mistreț nu te face să râzi, magule. Ciudat, totuși, dar aș fi putut să jur că Lordul

Verii era… *aici*. Ca o cioară pe umărul acestui preot.

– Gesler, ai simțit atingerea lui Fener până acum?

Omul clătină din cap.

– Mie nu mi se prea fac daruri. Niciodată nu mi s-a întâmplat asta. A fost doar o senzație, atâta tot.

– Încă mai senzația asta?

– Nu cred. Nu-mi dau seama. Oricum, chiar nu contează.

– Ce e cu Truth?

– A fost greu pentru el să descopere un preot al lui Fener care se răzgândește și ne respinge pe toți. Truth își va reveni – eu și Stormy o să avem grijă de el. Acum e rândul tău să-mi răspunzi la câteva întrebări. Cum ne întoarcem pe continent? Blestematul acela de vrăjitor e tot acolo, nu?

– Preotul ne va ajuta să trecem.

– Cum?

– Sunt prea multe de explicat, caporale, și acum nu mi-e gândul decât la somn. O să fac eu cartul următor.

Se ridică și plecă în căutarea unui loc umbrit.

Trează, cu brațele înfășurate pe după umeri, Felisin îl urmări pe mag făcându-și un umbrar, apoi strecurându-se sub el pentru a dormi. Aruncă o privire către marinari și simți un val de dispreț amuzat. *Discipoli ai lui Fener, asta e de râs. Zeul-mistreț nu are nimic în cap. Hei, neghiobilor, Fener e aici, undeva, ascuns pe tărâmul muritorilor. Numai bun pentru un vânător cu o suliță ascuțită. I-am văzut copita. Îi puteți mulțumi bătrânului pentru asta. Mulțumiți-i așa cum vreți*.

Baudin se dusese spre apă pentru a se spăla. Acum se întorcea, iar apa îi picura din barbă.

– Încă ești speriat, Baudin? îl întrebă Felisin. Uită-te la soldatul de colo, cel care e treaz. E de departe mai puternic decât tine. Și celălalt, cu arbaleta – nu i-a trebuit mult ca să-și dea seama cine ești, nu-i așa? Oameni duri – mai duri decât tine.

– Cum, te-ai și culcat cu ei? întrebă Baudin cu glas tărăgănat.

– M-ai folosit…

– Și ce-i cu asta, fato? Ai făcut un mod de viață din a fi folosită.

– Să te ia Hood, ticălosule!

Stând dominator lângă ea, el izbucni în râs.

– N-o să mă dobori – vom pleca de pe insulă. Am supraviețuit. Fetițo, nimic din ce mi-ai putea spune nu-mi va schimba dispoziția. Nimic.

– Ce semnificație are gheara, Baudin?

Fața lui deveni o mască lipsită de orice expresie.

– Cea pe care o ții ascunsă, împreună cu toate sculele de hoț.

Privirea absentă a lui Baudin trecu dincolo de ea. Ea se întoarse și descoperi că Heboric stătea la câtiva pași de ei. Ochii fostului preot era ațintiți asupra lui Baudin.

– Am auzit bine? întrebă el.

Bărbatul cu o singură ureche nu zise nimic.

Ea observă pe fața lui Heboric ceva ce părea să fie înțelegere, văzu că el o privea, apoi își întoarse ochii spre Baudin. După un moment, zâmbi.

– Bine lucrat, spuse el. Deocamdată.

– Asta crezi? întrebă Baudin, apoi se întoarse cu spatele.

– Heboric, ce se întâmplă? întrebă Felisin.

– Ar fi trebuit să-i asculți cu mai multă atenție pe profesorii tăi de istorie, fetițo.

– Explică-mi.

– Pe Hood, n-o voi face.

Apoi se îndepărtă târându-și picioarele.

Răsucindu-se cu fața spre strâmtoare, Felisin își strânse mai tare brațele în jurul corpului. *Suntem în viață. Pot fi din nou răbdătoare. O să aștept momentul potrivit.* Continentul fierbea de rebeliunea împotriva Imperiului Malazan. Plăcut gând. Poate asta va distruge totul – Imperiul, Împărăteasa… Adjuncta. Și, fără Imperiul Malazan, pacea va reveni. *Sfârșitul rezervelor mele, sfârșitul amenințării cu constrângerea când voi începe să mă răzbun.*

Surioară Tavore, în ziua în care îți vei pierde gărzile de corp, voi apărea și eu. Jur, pe fiecare zeu și lord demon care au existat vreodată. Până atunci, va trebui să se folosească de bărbații din jurul ei, va trebui să-i atragă de partea ei. Nu pe Baudin sau pe Heboric – era prea târziu pentru ei. Dar ceilalți… Magul, soldații…

Se ridică.

Caporalul o urmări somnoros.

– Când ai avut ultima oară o femeie? îl întrebă Felisin.

Cu toate acestea, nu Gesler îi răspunse. Glasul omului cu arbaleta – Stormy – se auzi de dedesubtul pânzei de velă.

– De un an și o zi, în noaptea în care m-am deghizat ca târfă Kaneză – și l-am prostit pe Gesler ore în șir. Atenție, era foarte beat. Să nu uităm, însă, că și eu eram la fel.

Caporalul mormăi.

– Asta e viața de soldat. Prea grea ca să mai deosebești…

– Prea beat ca să-ți mai pese, încheie omul cu arbaleta.

– Ai nimerit-o, Stormy. Ochii mari ai lui Gesler alunecară spre Felisin. Fetițo, fă-ți jocurile altundeva. Nu te supăra, dar am avut destule femei ca să-mi dau seama când o ofertă e însoțită de lanțuri ascunse. Nu poți cumpăra ceea ce nu e de vânzare.

– Ți-am povestit despre Heboric, spuse ea. Nu trebuia.

– Ai auzit, Stormy. Fetei i s-a făcut milă de noi.

– Te va trăda. Deja te disprețuiește.

Auzind acestea, tânărul pe nume Truth se ridică în șezut.

– Pleacă, îi spuse Gesler lui Felisin. Oamenii mei vor să doarmă.

Felisin întâlni ochii uimitor de albaștri ai lui Truth, și nu descoperi decât nevinovăție în ei. Mimă un sărut și zâmbi când îl văzu că se îmbujorează.

– Fii atent, o să-ți ia foc urechile, zise ea.

– Pe răsuflarea lui Hood, mormăi Stormy. Hai, băiete. O vrea cu tot dinadinsul. Dă-i o lecție.

– Nici nu mă gândesc, spuse ea, întorcându-se cu spatele. Eu mă culc doar cu bărbați.

– Cu proști, vrei să zici, o corectă Gesler, pe un ton iritat.

Felisin coborî spre plajă, mergând până când valurile începură să-i scalde genunchii. Examină barca *Ripath*. Urme de arsură parcă vopsiseră aiurea coca neagră. Balustradele din fața teugii sclipeau de parcă lemnul ar fi fost țintuit printr-o grindină de cuarț. Frânghiile erau zdrențuite, desfăcute unde fuseseră tăiate cu pumnalele.

Razele soarelui, reflectate de apă, erau orbitoare. Închise ochii și își lăsă mintea să se îndepărteze până când nu-i mai rămase decât senzația de căldură radiată de apa care îi aluneca printre picioare. Simți o oboseală care trecea dincolo de cea fizică. Nu se putea abține să nu riposteze, iar fiecare chip care se întorcea spre ea devenea o oglindă. *Trebuie să existe o cale pentru a reflecta altceva decât ură și dispreț.*

Nu, nu o cale.

Un motiv.

– Sper că Otataralul care este împletit în tine să fie suficient pentru a-l izgoni pe acel mag nebun, spuse Kulp. Altfel, ne așteaptă o călătorie dificilă.

Truth aprinsese un felinar, iar acum se ghemuise în teuga de formă triunghiulară, așteptând plecarea spre recif. Lumina gălbuie stârni licăriri în tatuajele lui Heboric, care făcuse o grimasă în loc de răspuns la vorbele lui Kulp.

Gesler stătea rezemat deasupra vâslei ce slujea drept cârmă. Ca toți ceilalți, îl aștepta pe fostul preot. Aștepta o urmă de speranță.

Furtuna vrăjitorească se dezlănțuise dincolo de recif, iar exploziile fulgerelor iluminau noaptea, dezvăluind norii negri care se rostogoleau deasupra mării înspumate.

– Dacă spui tu, zise în cele din urmă Heboric.

– Nu e îndeajuns de bine.

– Mai bine nu pot, se răsti bătrânul. Ridică un ciot și îl flutură prin fața lui Kulp. Vezi ceea ce eu nici măcar nu simt, magule!

Magul se întoarse către Gesler.

– Ei, caporale?

Soldatul ridică din umeri.

– Avem de ales?

– Nu e chiar atât de simplu, spuse Kulp, străduindu-se să-și păstreze calmul. Cu Heboric la bord, nu știu dacă-mi voi putea deschide coridorul – are vicieri pe care nu aș vrea să le răspândesc. Fără coridorul meu, nu pot respinge vrăjitoria. Iar asta înseamnă că…

– Ne prăjim, spuse Gesler, dând din cap. Fii mai vioi, Truth. Plecăm!

– Caporale, ai investit credință în ceva ce nu merită, zise Heboric.

– Știam că vei spune asta. Acum, stați deoparte – eu, Stormy și flăcăul avem treabă.

Deși se afla la distanță de un braț de bătrânul tatuat, Kulp își putea simți coridorul. I se păru pregătit – aproape dornic – de a fi eliberat. Magul era înspăimântat. Meanas era un coridor îndepărtat, și fiecare practicant cunoscut de Kulp îl caracterizase în același fel: rece, relaxat, o inteligență amuzată. Jocul iluziilor se desfășura cu lumină, întuneric, textură și umbre, cu victorie triumfătoare când reușea să înșele ochiul, dar chiar acel triumf părea lipsit de emoție, iar satisfacția avea o nuanță clinică. Accesarea coridorului dădea întotdeauna impresia de întrerupere a unei puteri care era preocupată de alte lucruri. Ca și cum modelarea unei frânturi din acea putere era ca o distragere a atenției care nu prea merita să fie recunoscută.

Kulp nu avea încredere în starea de veghe neobișnuită a coridorului său. Acesta voia să participe la joc. Kulp știa că se lăsa atras în capcana de a considera Meanas o entitate, un zeu fără chip, unde accesul însemna venerare, iar succesul, o recompensă pentru credință. Dar coridoarele nu erau

așa. Un mag nu era preot, iar magia nu era o intervenție divină. Vrăjitoria putea fi scara către Ascendență – un mijloc de a atinge un scop, dar nu avea rost să-l venerezi.

Stormy ridicase o pânză mică, de formă pătrată, suficientă ca să îi asigure controlul, dar nu atât de mare încât să pună în pericol catargul șubrezit. *Ripath* alunecă înainte, în briza ușoară dinspre țărm. Truth stătea întins pe bompres și scruta brizanții din fața bărcii. Spațiul liber prin care ajunseseră la țărm era greu de găsit. Geser răcni comenzi și făcu barca să navigheze paralel cu reciful.

Kulp îl privi pe Heboric. Fostul preot stătea cu umărul rezemat de catarg, scrutând cu ochi mijiți întunericul. Magul voia cu disperare să-și deschidă coridorul – să vadă mâinile-fantomă ale bătrânului, să descopere șarpele Otataral – dar se abținu, bănuitor din cauza propriei curiozități.

– Acolo! strigă Truth și arătă cu mâna.

– Am văzut! răcni Gesler. Mișcă-te, Stormy!

Ripath descrise un viraj, iar prova se roti, înfruntând brizanții… și un spațiu liber pe care Kulp abia reuși să îl distingă. Vântul se înteți, iar vela se umflă.

Dincolo de recif, norii agitați se răsuceau, creând o pâlnie răsturnată. Fulgerele săreau în sus dinspre valuri pentru a o încadra. *Ripath* se strecură prin recif și se azvârli direct în vârtejul care se rotea.

Kulp nici nu apucă să strige. Coridorul lui se deschise, angajând imediat lupta cu o putere demonică prin furia ei. Sulițe de apă se prăbușiră din înalt, ferfenițind într-o clipă vela. Loviră puntea ca niște săgeți de arbaletă, trecând prin scândurile groase. Kulp văzu o asemenea săgeată străpungând coapsa lui Stormy, țintuindu-l de punte și făcându-l să urle. Altele se sfărâmară de spinarea încovoiată a lui Heboric – el se azvârlise deasupra lui Felisin, protejându-o de sulițele care cădeau ploaie. Tatuajele lui cuprinse de foc aveau culoarea aurului mânjit cu noroi.

Baudin se aruncase pe teugă, întinzând un braț în jos și dispărând. Truth nu se vedea nicăieri.

Sulițele dispărură. Având tangaj mare, de parcă s-ar fi aflat pe un singur val ce se năpustea, *Ripath* înaintă fulgerător cu pupa înălțându-se din apă. Cerul vuia, lovit și sclipind din cauza exploziilor de putere. Kulp făcu ochii mari când privi în sus – o siluetă minusculă călărea furtuna, cu membrele agitându-se; resturile mantiei fluturau ca o aripă zdrențuită. Vrăjitoria azvârlea silueta de colo-colo, de parcă nu ar fi fost decât o păpușă umplută cu paie. Sânge explodă spre exterior când un val scânteietor înconjură din toate părțile nefericita creatură. După ce valul trecu mai departe, silueta se rostogoli și căzu, iar în urma ei, rețele de sânge se desfăcură ca năvodul unui pescar.

Apoi valul se prăbuși.

Gesler trecu pe lângă Kulp.

– Ia vâsla! răcni el ca să acopere vuietul vântului.

Magul porni grăbit spre pupa. *Să cârmesc? Prin ce să cârmesc?* Era convins că nu apa îi purta. Plonjaseră în coridorul unui nebun. Strângând mânerul vâslei în mâini, simți că propriul său coridor curge în lemn și preia conducerea. Tangajul se mai liniști. Kulp mormăi. Nu avea timp să-și pună întrebări – era înspăimântat.

Gesler urcă spre prova și îl prinse pe Baudin de glezne exact când bărbatul masiv era cât pe ce să alunece în apă. Trăgându-l înapoi, observă că Baudin se ținea cu o mână de Truth, iar degetele lui erau petrecute pe după centura tânărului. Din acea mână șiroia sânge, iar Baudin avea fața albă din pricina durerii.

Valul nevăzut de sub ambarcațiune își pierdu puterea. *Ripath* goni înainte, ajungând într-o zonă de mare-oglindă. Tăcere.

Heboric se repezi spre Stormy. Marinarul zăcea nemișcat pe punte. Din coapsa străpunsă curgeau șiroaie de sânge. Șuvoiul își pierdu din forță chiar în timp ce Kulp privea.

Heboric făcu singurul lucru posibil, sau cel puțin așa își va aminti. În acea clipă, însă, magul strigă un avertisment – deși tardiv – în momentul în care Heboric își vârî mâna-fantomă, mânjită de argilă, direct în rană.

Stormy se convulsionă și scoase un țipăt de durere. Tatuajele se scurseră din încheietura lui Heboric formând un tipar luminos pe coapsa soldatului.

Când bătrânul își retrase brațul, rana se închise, tatuajele întrețesându-se, alcătuind un fel de sutură. Cu ochii dilatați din pricina șocului, Heboric se trase înapoi.

De pe buzele schimonosite ale lui Stormy ieși un oftat șuierător. Alb ca varul și tremurând, se ridică în șezut. Kulp clipi de uimire. Văzuse mai mult decât vindecarea trecând din brațul lui Heboric spre Stormy. Indiferent ce fusese, era ceva virulent și atins de nebunie. *Fă-ți griji mai târziu – omul trăiește, nu?* Atenția magului se îndreptă către locul în care caporalul și Baudin stăteau în genunchi de o parte și de alta a lui Truth, care nu mai mișca. Gesler îl întorsese pe tânăr pe burtă și apăsa ritmic cu ambele mâini pe spinarea lui pentru a-l face să elimine apa din plămâni. După câteva clipe, tânărul începu să tușească.

Ripath se lăsase în apă, înclinată într-o parte. Cerul de un cenușiu uniform atârna apăsător, luminând slab. Totul se liniștise, singurul zgomot fiind al apei ce năvălea în magazia de sub punte.

Gesler îl ajută pe Truth să se ridice în șezut. Rămas în genunchi, Baudin își prinse mâna dreaptă în poală. Kulp văzu că toate degetele îi fuseseră smulse din încheieturi, pielea era ruptă și plină de sânge.

– Heboric, șopti magul.

Bătrânul întoarse capul brusc. Respira precipitat.

– Ocupă-te de Baudin cu atingerea ta vindecătoare, spuse Kulp încet. *Nu ne vom gândi ce vine împreună cu atingerea.* Dacă mai poți…

– Nu, mârâi Baudin, privindu-l cu intensitate pe Heboric. Nu vreau atingerea zeului tău, bătrâne.

– Încheieturile trebuie puse la loc, spuse Kulp.

– O poate face și Gesler. Chiar dacă doare.

Caporalul ridică privirea, apoi dădu din cap și se apropie.

– Unde suntem? întrebă Felisin.

Kulp ridică din umeri.

– Nu știm. Dar ne scufundăm.

– Nava ia apă, spuse Stormy. Prin patru sau cinci locuri.

Soldatul se uită la tatuajele care îi acopereau coapsa și se încruntă.

Felisin se ridică greoi în picioare și întinse o mână spre catargul carbonizat pentru a se prinde de el. Înclinația punții se mărise.

– S-ar putea răsturna, spuse Stormy, încă examinându-și tatuajele. Dintr-o clipă în alta.

Coridorul lui Kulp slăbi. Simțindu-se brusc epuizat, el se lăsă moale. Știa că nu va rezista multă vreme în apă.

Baudin scoase un geamăt atunci când Gesler îi așeză la loc primul deget de la mâna dreaptă. În timp ce trecea la următorul, caporalul spuse.

– Stormy, adu niște butoiașe. Dacă poți merge. Împarte apă tuturor. Felisin, du-te și ia proviziile de urgență – sunt în dulapul de pe partea asta a teugii. Să aduci totul. Baudin gemu în timp ce îi așeza următorul deget. Truth, îmi aduci niște bandaje?

Reușind să respire mai bine, tânărul se împinse pe mâini și genunchi și porni târâș spre prova.

Kulp aruncă o privire spre Felisin. Nu se mișcase ca să îndeplinească ordinul lui Gesler și părea să se gândească ce să facă în continuare.

– Hai, fetițo, spuse Kulp ridicându-se, o să te ajut eu.

Temerile lui Stormy că nava se va răsturna nu se adeveriră: pe măsură ce *Ripath* se stabiliza, înclinarea transversală se reduse. Apa umpluse cala, iar acum clipocea, groasă ca o supă și având o culoare albastru-deschis.

– Pe răsuflarea lui Hood, spuse Stormy, ne scufundăm în lapte de capră.

– Cu aromă de saramură, adăugă Gesler.

Termină de așezat degetele lui Baudin. Truth veni cu trusa medicală.

– Nu va trebui să mergem departe, spuse Felisin, îndreptându-și privirea spre tribord.

Venind lângă ea, Kulp văzu la ce se uita fata. O corabie mare stătea nemișcată în apa groasă la mai puțin de cincizeci de brațe depărtare. Avea două rânduri de rame, care atârnau nemișcate pe apă. Se vedea doar o cârmă. Corabia avea trei catarge, cel principal și arborele trinchet aveau vele pătrate, zdrențuite, iar artimonul avea rămășițele ferfenițite ale greementului latin. Nu se vedea niciun semn de viață.

Cu mâna devenită un ciot bandajat, Baudin li se alătură, iar caporalul rămase cu un pas în spate. Bărbatul cu o ureche își drese glasul.

– Acela este un dromon Quon. Din perioada preimperială.

– Văd că te pricepi la corăbii, spuse Gesler, aruncându-i o privire pătrunzătoare.

Baudin ridică din umeri.

– Cât am stat în închisoare, am făcut parte dintr-o echipă care saborda flota republicii în Portul Quon. Asta s-a întâmplat acum douăzeci de ani – Dassem le folosise pentru a-și instrui marinarii…

– Știu, spuse Gesler, tonul lui trădând faptul că știa asta din proprie experiență.

– Cam tânăr ca să faci parte dintr-o echipă de muncă în închisoare, zise Stormy, care stătea ghemuit printre butoiașele cu apă. Câți ani aveai atunci? Zece? Cincisprezece?

– Cam așa ceva, spuse Baudin. Și de ce am ajuns acolo e treaba mea, soldat.

Se lăsă tăcerea, apoi Gesler se scutură.

– Stormy, ai terminat?

– Da, totul e pregătit.

– Bine, să înotăm până la corabie înainte ca doamna noastră să se ducă la fund ca un bolovan. Nu

facem nimic dacă vom fi trași la fund de curent.

– Mie nu-mi place treaba asta, spuse Stormy în timp ce se uita la dromon. Asta parcă-i scoasă dintr-o poveste spusă la miez de noapte într-o tavernă. Ar putea fi Vestitorul lui Hood, ar putea fi blestemată, sau ciumată…

– Dar ar putea fi și singurul lucru uscat pe care să-l avem sub tălpi, dar vom afla noi, spuse Gesler. Cât privește restul, gândește-te la următoarea poveste pe care o vei depăna într-o tavernă, Stormy. O să-i faci pe cei care te vor asculta să se pișe în pantaloni și să dea fuga la cel mai apropiat templu pentru a fi binecuvântați. Ai putea aranja să încasezi un procent din avataruri.

– Mda, poate că n-ai destulă minte ca să te sperii de ceva.

Caporalul rânji.

– Hai să ne udăm, toți. Am auzit că femeile nobile dau aur ca să facă o baie precum cea de care vom avea parte. Nu-i așa, fetițo?

Felisin nu-i răspunse.

Kulp clătină din cap.

– Tu ești fericit că rămâi în viață, îi spuse el lui Gesler.

– Ai dreptate, la naiba.

Apa era rece, ciudat de lipicioasă și nu se putea înota cu ușurință. *Ripath* se mai afundă puțin, având punțile inundate. Apoi catargul se înclină într-o parte, rămânând o clipă nemișcat, după care căzu în apă. După câteva secunde alunecă sub luciul mării.

Jumătate de oră mai târziu, gâfâind epuizați, ajunseră la dromon. Truth se dovedi singurul capabil să urce la bord cățărându-se pe vâsla-cârmă. Sări peste parapetul teugii de la pupa. După câteva clipe, le aruncă celorlalți scara făcută din funie groasă de cânepă.

Chinuindu-se, toți ajunseră în cele din urmă pe punte, iar Gesler și Stormy aduseră la bord lada cu provizii și butoiașele cu apă.

Din teuga de la pupa, Kulp se uită în lungul punții. Nava fusese abandonată în grabă. Peste tot

erau împrăștiați colaci de frânghie și provizii învelite în piei de focă, alături de armuri, săbii și centuri. Toate erau acoperite de un praf gros, unsuros, de culoare deschisă.

Ceilalți i se alăturară în tăcere.

– A văzut cineva vreun nume scris pe cocă? întrebă Gesler într-un târziu. M-am uitat, dar..

– *Silanda*, spuse Baudin.

– Pe sfârcurile lui Togg, domnule, nu era niciun… murmuă Stormy.

– Nu am nevoie de nimeni ca să recunosc corabia asta, spuse Baudin. Lucrurile pe care le vedeți acolo sunt de la Drift Avalii. *Silanda* era singura corabie care putea să facă negoț cu Tiste Andii. Se îndrepta către insulă când forțele Împăratului au cucerit Quon. Nu s-a mai întors niciodată.

Cuvintele lui fură urmate de tăcere.

Aceasta fu spartă de un hohot slab de râs al lui Felisin.

– Baudin bruta. Echipele de muncă din închisoare intrau și în biblioteci?

– A mai observat cineva linia de plutire? întrebă Gesler. Corabia asta nu s-a mișcat de ani buni. Aruncă o ultimă privire sfredelitoare spre Baudin, apoi coborî pe puntea principală. Ar putea fi înfiptă într-un strat de guano gros până la genunchi, spuse el, oprindu-se lângă un pachet învelit în piele de focă.

Se aplecă și îl desfăcu. Apoi înjură printre dinți și se retrase brusc. Marginile legăturii se desfăcură, eliberând ceea ce se afla înăuntru: un cap retezat. Acesta se rostogoli nebunește de-a latul punții, oprindu-se cu un bufnet când se ciocni de trapa calei.

Kulp trecu pe lângă Heboric, care stătea încremenit, și coborî spre puntea principală, după care se apropie de extremitatea provei. Își ridică propriul coridor. Se opri.

– Ce vezi? îl întrebă fostul preot.

– Ceva ce nu-mi place, îi răspunse magul. Făcu încă un pas și se lăsă pe vine. Tiste Andii. Aruncă o

privire spre Gesler. Ceea ce voi sugera nu vă va conveni, dar…

Cu chipul albit, caporalul dădu aprobator din cap.

– Stormy, spuse el, întorcându-se către cea de-a doua legătură. Ajută-mă.

– Ce să fac?

– Să numărăm capetele.

– Fener să mă apere! Gesler…

– Trebuie să fii tare ca să spui o asemenea poveste. Asta cere experiență. Vino aici și murdărește-ți mâinile, soldat.

Erau zeci de legături. În fiecare se afla câte un cap, retezat cu precizie. Majoritatea erau de Tiste Andii, dar unele erau umane. Gesler începu să le așeze într-o piramidă înfiorătoare în jurul catargului principal. Caporalul își revenise repede din starea de șoc inițială – era limpede că omul avusese parte de astfel de scene oribile cât luptase în marina Imperiului. Stormy reuși la fel de repede să-și alunge repulsia, deși aceasta păru a fi înlocuită de o groază superstițioasă – acționa cu o repeziciune frenetică, și curând toate capetele ajunseră în piramida oribilă.

Kulp își îndreptă atenția spre bocaportul care ducea spre locul vâslașilor de sub puntea principală. De acolo se înălța o aură slabă de vrajă, vizibilă pentru simțurile lui atinse de coridor sub forma unor valuri care făceau aerul să se unduiască. Ezită îndelung înainte de a se apropia de acel loc.

În afară de mag, Gesler și Stormy, ceilalți rămaseră în teuga de la pupa, urmărind ceea ce se petrecea cu expresii de șoc înghețate pe față.

Caporalul se apropie de Kulp.

– Ești pregătit să coborâm sub punte?

– Nicidecum.

– Atunci, ia-o înainte, spuse Gesler cu un surâs reținut.

Își scoase sabia din teacă.

Kulp își îndreptă ochii spre armă.

Caporalul ridică din umeri.

– Da, știu.

Bombănind în barbă, Kulp porni spre bocaport. Absența luminii de sub punte nu-l împiedică să vadă ce se afla acolo. Vrăjitoria contura totul, într-o pulsație slabă, de un galben bolnăvicios.

– Vezi ceva? întrebă caporalul.

– Da, sigur.

– Ce e cu mirosul ăsta?

– Dacă răbdarea ar avea miros, spuse Kulp, atunci acesta e.

Aruncă un val de lumină pe toată lungimea pasarelei dintre băncile de vâslit, apoi îl întoarse spre lateral, fixându-l acolo.

– Ei, bine, spuse Gesler, cu glas uscat și hârâit, există o anumită logică, nu?

La fiecare vâslă se aflau câte trei cadavre decapitate. Alte pachete învelite în piele de focă ocupau tot spațiul. Un alt leș decapitat se afla lângă o tobă cu burduf din piele, strângând în mâini niște bețe ciudate, de forma unor tărtăcuțe. Avea mușchi bine conturați, masivi. Niciunul dintre cadavre nu intrase în putrefacție. La gâturile lor, oasele albe și carnea roșie luceau.

Multă vreme, nimeni nu vorbi, apoi Gesler își drese glasul, lucru care nu-l ajută, pentru că vorbele lui sunară chinuit, bolovănos.

– Kulp, ai spus ceva de răbdare?

– Da.

– Înseamnă că am auzit bine.

Kulp clătină din cap.

– Cineva a luat corabia în stăpânire, i-a decapitat pe toți cei de la bord… apoi i-a pus la muncă.

– În ordinea asta?

– Exact.

– Cu cât timp în urmă?

– Cu ani în urmă. Decenii. Caporale, suntem într-un coridor. Imposibil de spus cum funcționează timpul aici.

Gesler scoase un sunet gutural.

– Ce-ar fi să verificăm și cabina căpitanului? S-ar putea să găsim jurnalul de bord.

– Și un fluier prin care se comandă „treceți la vâsle“.

– Gesler, ai un simț ciudat al umorului.

– Da. Problema este că Stormy spune cele mai plictisitoare povești marinărești. De-acum înainte, va avea cu ce să-i delecteze pe cei cu care se va întâlni.

– Nu-mi spune că vorbești serios.

Caporalul oftă.

– Nu, zise el după un moment. Magule, nu-i doresc nimănui să înnebunească.

Reveniră pe puntea principală. Ceilalți îi priviră stăruitor. Gesler ridică din umeri.

– E ceea ce v-ați aștepta, spuse el, dacă ați fi nebuni de legat, asta e.

– Mda, îi răspunse Felisin, te adresezi oamenilor potriviți.

Kulp porni spre tambuchiul care ducea la cabine. Caporalul își scoase sabia și abia după aceea îl urmă. Din tambuchi coborau două trepte, de unde se intra într-o bucătărie. În centru trona o masă mare de lemn. În fața lor mai era un tambuchi, care dădea spre un interval îngust, pe lateralele căruia erau înșirate paturi. La capătul celălalt era ușa cabinei căpitanului.

În paturi nu era nimeni, însă se vedeau bunuri personale, toate așteptându-și proprietarii care nu mai aveau nevoie de ele.

Ușa cabinei se deschise cu un scârțâit puternic.

Chiar și după toate cele văzute până atunci, interiorul era o scenă de coșmar. Zăriră imediat patru cadavre, trei dintre ele contorsionate grotesc în posturi are sugerau moartea subită. Nu se vedea nicio urmă de descompunere, dar nici sânge nu exista. Ceea ce îi ucisese îi zdrobise complet fără ca măcar să le zgârie pielea. Excepția o constituia căpitanul, aflat pe scaun la capătul celălalt al mesei cu hărți, de parcă ar fi prezidat acea scenă demnă de Hood. Avea înfiptă în piept o suliță, care trecuse prin spătar, iar vârful îi ieșise afară. Sângele lucea pe pieptul cadavrului și se strânsese într-o băltoacă în poala lui. Nu mai curgea, dar încă părea umed.

– Tiste Andii? întrebă Gesler în șoaptă.

– Așa pare, îi răspunse Kulp încet, dar nu chiar. Pătrunse în cabină. Pielea lor este cenușie, nu neagră. Și nici nu arată părea… rafinați.

– Se spune că Tiste Andii din Drift Avalii erau barbari – deși nimeni nu le-a vizitat insula.

– În orice caz, nimeni nu s-a întors, zise Kulp. Dar aceștia au pielea… abia conservată. Și uite ce bijuterii poartă… Cele patru cadavre erau împodobite cu fetișuri din os, gheare, canini de animale și scoici lustruite. Nu exista niciunul din obiectele lucrate cu pricepere de Tiste Andii pe care Kulp le văzuse în trecut. Pe de altă parte, toți aveau părul castaniu, ciufulit și nepieptănat, năclăit de grăsime. Tiste Andii aveau părul alb-argintiu ori negru ca tăciunele.

– Pentru numele lui Hood, ce înseamnă asta? întrebă Gesler.

– Ucigașii marinarilor Quon și Tiste Andii, așa cred, spuse Kulp. Apoi au pătruns în acest coridor, voit sau nu. Și au dat peste ceva mai cumplit decât ei.

– Crezi că restul echipajului a scăpat?

Kulp ridică din umeri.

– Dacă deții puterea vrăjitorească de a decapita cadavrele, cine mai are nevoie de un echipaj mai numeros decât cel pe care îl vedem chiar aici?

– Dar tot arată a Tiste Andii, spuse caporalul, uitându-se atent la bărbatul de pe scaun.

– Ar trebui să-l chemăm pe Heboric, propuse Kulp. Poate a citit ceva care ar putea aduce lumină în toată tărășenia asta.

– Așteaptă aici, spuse Gesler.

Corabia începuse să scârțâie, întrucât restul grupului începuse să se miște pe puntea principală. Kulp ascultă și mai auzi zgomotul făcut de pașii caporalului stingându-se treptat. Magul se sprijini de tăblia mesei, cercetând hărțile desfăcute. Una dintre ele înfățișa o țară pe care nu o recunoscu: o coastă zimțată, presărată de fiorduri mărginite de linii care schițau pini. Spre interior se vedea o pată albă, sugerând gheață sau zăpadă. Fusese trasat și un curs, pornind spre est de la linia de coastă, apoi traversând

spre sud peste un ocean imens. Imperiul Malazan susținea că deține hărți ale lumii, însă ele nu arătau nicidecum ca țara pe care o vedea acolo. Brusc, pretențiile Imperiului i se părură jalnice.

Heboric intră în cabină și rămase în spatele lui. Continuând să examineze harta, Kulp nu se întoarse.

– Uită-te atent la asta, spuse magul.

Bătrânul trecu de Kulp, se aplecă și, privind fața căpitanului, se încruntă. Pomeții înalți și găvanele ochilor, puțin înclinate, sugerau Tiste Andii, la fel ca și statura omului. Heboric întinse temător o mână.

– Stai, mârâi Kulp. Fii atent ce atingi. Și ce braț folosești.

Heboric scoase un șuierat de exasperare și își lăsă brațul să cadă pe lângă corp. După un moment se îndreptă de spate.

– Nu mă pot gândi decât la un lucru. Tiste Edur.

– Ce?

– *Nebunia lui Gothos*. Acolo se face referire la trei popoare Tiste care au sosit de pe un alt tărâm. Sigur, nouă ne sunt cunoscuți doar Tiste Andii, iar Gothos numește doar unul dintre celelalte grupuri – Tiste Edur. Cu pielea cenușie, nu neagră. Copii ai nedoritei uniri a Mamei Întunericului cu Lumina.

– Nedorită?

Heboric se strâmbă.

– Tiste Andii au considerat-o o degradare a Întunericului pur, izvorul tuturor relelor ce au urmat. În orice caz, *Nebunia lui Gothos* este singurul tom în care sunt menționați. Întâmplător, este și cel mai vechi.

– Gothos era Jaghut, corect?

– Da, și unul dintre cei mai prost-dispuși scriitori pe care am avut neplăcerea de a-i citi. Spune-mi, Kulp, ce-ți revelează coridorul?

– Nimic.

Heboric se uită surprins la el.

– Absolut nimic?

– Nimic.

– Dar par a fi în stază – sângele nu s-a uscat încă.

– Știu.

Heboric făcu semn către ceva aflat în jurul gâtului căpitanului.

– Uite și fluierul, presupunând că o să folosim ceea ce se găsește sub punte.

– Da, altfel rămânem aici și murim de foame. Kulp se apropie de cadavrul căpitanului. Un fluier lung, din os, atârna de o curelușă din piele, lipit de bățul suliței. Nici din tubul fluierului nu simt nimic. S-ar putea să nici nu scoată vreun sunet.

Heboric făcu un gest evaziv.

– Mă întorc la aer. Apropo, sulița e de origine Barghast.

– E mult prea mare, îl contrazise Kulp.

– Știu, dar după cum arată, așa mi se pare.

– E prea mare.

Heboric nu-i răspunse și dispăru pe interval. Kulp se uită concentrat la suliță. *E prea mare*. După un moment, întinse mâna și scoase cu grijă fluierul de la gâtul cadavrului.

Ieșind pe puntea principală, magul privi din nou fluierul. Scoase un sunet icnit. Acum era animat de vrajă. *În cabina aceea e răsuflare de Otataral. Nici nu e de mirare că vraja lor nu i-a putut apăra.* Privi în jur. Stormy se așezase la prova, cu atotprezenta arbaletă prinsă de spate. Protejându-și mâna bandajată, Baudin era lângă el. Cu brațele încrucișate și îngrozitor de calmă, deși avea la picioare piramida de capete retezate, Felisin se rezemase de balustradă în apropiere de arborele prova. Heboric nu se vedea nicăieri.

Gesler se apropie.

– Truth urcă în gabie, spuse el. Ai luat fluierul?

Kulp i-l aruncă.

– Ai ales deja cursul?

– După ce Truth va vedea ce e de văzut, vom hotărî.

Magul își înclină capul și miji ochii spre flăcăul care se cățăra agil spre velatură. După cinci respirații, Truth urcă în gabie și dispăru.

– Pe copita lui Fener!

Cuvintele se furișară în jos, atrăgând atenția tuturor.

– Truth!

– Trei cavile spre babord. Velele de furtună!

Gesler și Kulp se repeziră spre balustrada tribord. Orizontul inform era mânjit de o pată care licărea de fulgere. Kulp șuieră printre dinți.

– Vrăjitorul acela blestemat ne urmărește!

Caporalul se răsuci.

– Stormy, vezi ce-a mai rămas din vele.

Fără să se mai oprească, duse fluierul la buze și suflă în el. Se auzi un cor de voci plângând ascuțit și monoton. Aerul îngheță, bocetul sufletelor contorsionate dincolo de tortură transformând durerea în sunet, stingându-se cu părere de rău după ce Gesler încetă să mai sune.

În timp ce fură pregătite vâslele se auziră bufnituri. Heboric apăru împleticindu-se pe tambuchiul calei, tatuajele lui strălucind fosforescent. Își îndreptă ochii mari spre Gesler.

– Caporale, ai echipaj.

– S-au trezit, mormăi Felisin, îndepărtându-se de arborele prova.

Kulp văzu același lucru. Capetele tăiate deschiseseră ochii, pe care îi îndreptară spre Gesler de parcă ar fi fost acționați de un mecanism oribil.

Caporalul păru să se crispeze, dar depăși momentul.

– Mi-ar fi prins bine un fluier ca ăsta când eram sergent instructor, spuse el cu un rânjet.

– Toboșarul de jos e pregătit, spuse Heboric, privind spre locul de sub punte unde erau vâslașii.

– Nu avem ce face cu velele, spuse Stormy. Sunt putrezite.

– Treci la vâsla-cârmă, îi ordonă Gesler. Trei cavile la babord – nu putem decât să fugim de aici.

Duse din nou fluierul la gură și suflă într-o cadență susținută. Toba începu să bată în același ritm. Vâslele se mișcară, lamele se întoarseră de pe orizontală pe verticală, apoi se afundară în apa lenevoasă și traseră.

Corabia gemu, desprinzându-se de meniscul de crustă care se agățase de cocă. *Silanda* se urni din loc și viră încet până când norul de furtună care se apropia rămase exact la pupa. Vâslele dislocau apa murdară cu precizie.

Gesler își prinse fluierul la gât.

– Kulp, nu crezi că bătrânului Împărat i-ar fi plăcut corabia asta?

– Entuziasmul tău mă îngrețoșează, caporale.

Omul râse lătrat.

Cele două șiruri de vâsle propulsau corabia într-un ritm susținut și constant. Cadența tobei era mai rapidă decât s-ar fi cuvenit. Reverbera în oasele lui Kulp cu o rezonanță care îi provoca dureri. Nu simți nevoia de a coborî sub punte pentru a-și confirma viziunea acelui cadavru musculos, fără cap, lovind cu tigvele în pielea tobei, mișcarea ritmică și fără odihnă înainte și înapoi a vâslașilor, jocul arzător al vrăjii născute de Hood din atmosfera înăbușitoare de acolo. Îl căută din ochi pe Gesler, și îl descoperi stând lângă teuga pupa, lângă Stormy. Aceia erau bărbați duri, mai oțeliți decât își închipuise. Duseseră umorul sumbru, soldățesc, mai departe decât ar fi crezut el că era posibil, un umor rece ca miezul lipsit de soare al unui ghețar. *O încredere crâncenă… ori fatalism? N-am știut că părul lui Fener ar putea fi atât de negru.*

Furtuna declanșată de vrăjitorul dement înainta spre ei, mai încet decât până atunci, însă rămăsese o amenințare reală. Magul se apropie de Heboric.

– Asta e coridorul zeului tău?

Bătrânul se încruntă.

– Nu e zeul meu. Nici coridorul lui. Doar Hood știe unde ne aflăm, și se pare că nu ne vom trezi cu ușurință din coșmarul ăsta.

– Ai băgat mâna atinsă de zeu în rana lui Stormy.

– Da. Nu a fost decât o întâmplare. Putea foarte bine să fie cealaltă.

– Ce ai simțit?

Heboric ridică din umeri.

– Ceva trecând prin ea. Ți-ai dat seama de asta, nu?

Kulp dădu din cap.

– A fost Fener însuși?

– Nu știu. Nu cred. Nu sunt expert în chestiuni religioase. Nu pare să-l fi afectat pe Stormy… în afara faptului că s-a vindecat. Nu am știut că Fener face asemenea daruri.

– Nu face, mormăi fostul preot, și ochii i se înnegurară când se uită spre cei doi marinari. Nu, fără să ceară un preț.

Felisin rămase izolată de ceilalți, cea mai apropiată tovărășie a ei fiind movila de capete cu ochii deschiși. Nu o deranjau prea mult, întrucât atenția lor era îndreptată spre Gesler, omul cu fluierul din os la gât. Se gândi din nou la rondul din Unta, la preotul copleșit de muște. Atunci se confruntase prima oară cu vrăjitoria. În ciuda poveștilor despre magie și vrăjitori nebuni, despre confruntări vrăjitorești care angajaseră orașe în războaie la marginile Imperiului, Felisin nu fusese niciodată în preajma unor asemenea forțe. Acest lucru nu se întâmpla chiar atât de des precum susțineau poveștile. Iar apropierea de vrăjitorii lăsa urme, un sentiment de vulnerabilitate copleșitoare în fața unor lucruri care erau imposibil de controlat. Aceasta făcea ca lumea să devină brusc înfierbântată, ucigătoare, înspăimântătoare și sumbră. Ziua aceea trăită în Unta îi schimbase locul din lume, ori cel puțin felul în care îl simțea ea. Iar de atunci încoace se simțise dezechilibrată.

Însă probabil că nu este vorba de asta. Nicidecum. Poate a fost ceea ce am trăit în cursul marșului spre galere, poate au fost marea de chipuri, furtuna de ură și furie dementă, de libertate și dorința arzătoare de a provoca durere, care era întipărită atât de limpede pe toate acele fețe atât de obișnuite. Poate a fost vorba de oamenii care m-au făcut să mă clatin.

Se uită cercetător la capetele retezate. Ochii nu clipeau. Se uscau, sfârâind ca albușul de ou pus pe pietre încinse. *Ca ai mei. Au văzut prea multe. Mult prea multe.* Dacă demonii s-ar fi înălțat în acele momente în jurul lor, ea nu ar fi fost șocată, ci doar s-ar fi mirat de ce au întârziat atât și *nu v-ați putea grăbi să puneți capăt tuturor lucrurilor, chiar acum? Vă rog.*

Ca o maimuță cu brațe lungi, Truth coborî de pe catarg, aterizând ușor pe punte și oprindu-se o secundă aproape de ea ca să-și îndepărteze fibrele prăfuite de parâmă de pe haine. Era cu vreo doi ani mai în vârstă decât ea, însă arăta mult mai tânăr. *Piele netedă, fără semne. Tuleie de barbă, ochii mult prea limpezi. Fără vin băut în neștire, fără nori de fum de durhang, fără trupuri grele stând la rând ca să pătrundă înăuntru, într-un loc ce începuse prin a fi vulnerabil, însă curând crease un zid față de tot ce era real, ce avea importanță. Eu doar le-am dat iluzia că au pătruns în mine, un buzunar-fundătură. Truth, poți înțelege ce spun?*

El observă atenția ce i se acorda și îi zâmbi sfios.

– E în nori, spuse el, cu glas gros, de adolescent.

– Cine?

– Vrăjitorul. Ca un zmeu fără sfoară, zboară încoace și încolo, lăsând în urmă dâre de sânge.

– Ce poetic, Truth. Fii din nou marinar.

Înroșindu-se, el se îndepărtă.

Din spatele ei, Baudin spuse.

– Băiatul e prea bun pentru tine, iar asta te face să fii rea.

– Ce știi tu? spuse ea batjocoritor, fără să se întoarcă.

– Nu te pot citi în totalitate, fetițo, recunoscu el. Dar pot s-o fac într-o oarecare măsură.

– Așa îți place să crezi. Anunță-mă când va începe să-ți putrezească mâna aceea – vreau să fiu de față când ți-o taie.

Vâslele scoaseră un sunet în contratimp față de bubuitul tobei. Vântul sosi ca o răsuflare gâfâitoare,

iar furtuna declanșată de vrăjitor se năpusti asupra lor.

Ceva aspru trecut peste frunte îl trezi pe Fiddler. Deschise ochii și văzu o masă de fire de păr care se ridicară brusc, lăsând la vedere o față neagră și zbârcită, cu expresie critică. După ce termină examinarea, pe față apăru o undă de dispreț.

– Păianjeni în barbă… sau mai rău. Nu-i văd, dar știu că sunt acolo.

Genistul inspiră adânc și imediat după aceea se chirci de protestul dureros al coastelor rupte.

– Pleacă de lângă mine! mârâi el.

Durerea arzătoare îi cuprinse coapsele, amintindu-i de ghearele care le strânseseră. Glezna stângă era bandajată strâns, iar amorțeala din picior îl îngrijoră.

– Nu pot, îi răspunse bătrânul. Nu există scăpare. Înțelegerile s-au încheiat, aranjamentele s-au făcut. Pachetul de cărți glăsuiește limpede. O viață dată pentru una luată, și multe altele.

– Ești Dal Honese, spuse Fiddler. Unde mă aflu?

Celălalt zâmbi larg.

– În Umbră. Hi-hi.

Din spatele bătrânului se auzi o altă voce.

– El se trezește, iar tu îl faci să sufere, Mare Preot. Dă-te deoparte, soldatul are nevoie de aer, nu de aere.

– E o problemă de dreptate, îi răspunse Marele Preot, dar se trase totuși înapoi. Camaradul tău temperat îngenunchează dinaintea altarului, adevărat? Aceste amănunte sunt vitale pentru a înțelege.

Mai făcu un pas în spate când silueta masivă a celuilalt apăru în câmpul vizual al lui Fiddler.

– A, oftă Fiddler. Trellul. Mi-a revenit memoria. Și camaradul tău… Jhagul?

– Se întreține cu tovarășii tăi, spuse Trellul. Fără convingere, recunosc. În ciuda vârstei, Icarium nu a stăpânit niciodată eleganța socială necesară pentru a-i face pe alții să se simtă în largul lor.

– Icarium, Jhagul cu acest nume. Creatorul de mașinării, vânătorul timpului…

Trellul își arătă caninii într-un zâmbet generos, ironic.

– Da, stăpânul firelor de nisip – deși această aluzie poetică le rămâne multora de nepătruns, și mai este și stângace.

– Mappo.

– Încă o dată, da. Și prietenii îți spun Fiddler, scutindu-te de deghizarea ca războinic Gral.

– Nu prea contează atunci că m-am trezit ieșit din rol, replică Fiddler.

– Nu există vreo pedeapsă pentru o asemenea scăpare, soldatule. Ți-e sete? Foame?

– Bine, da și da. Dar mai întâi, unde ne aflăm?

– Într-un templu scobit într-o stâncă. Departe de Vârtej. Oaspeți ai unui Mare Preot al Umbrei – pe care l-ai cunoscut deja. Iskaral Pust.

– Pust?

– Chiar așa.

Marele Preot Dal Honese apăru din nou în câmpul lui vizual.

– Îți bați joc de numele meu, soldatule?

– Nu, Mare Preot.

Bătrânul scoase un sunet din gâtlej, apucă mai bine mătura, apoi ieși din cameră.

Fiddler se ridică încet și cu fereală, mișcându-se ca un bătrân. Se simți ispitit să îl roage pe Mappo să facă o apreciere a vătămărilor, mai ales a stării gleznei, dar hotărî să mai amâne câtva timp aflarea veștilor proaste.

– Care e povestea acelui om?

– Cred că nici el nu o știe.

– M-am trezit când se uita la capul meu.

– Nu mă surprinde.

Prezența Trellului îl relaxa pe Fiddler. Asta până își aduse aminte numele războinicului. *Mappo, un nume înlănțuit pe veci de al altuia. Și destule zvonuri, cât să umple un tom. Dacă măcar unul dintre ele ar fi adevărat…*

– Icarium i-a speriat pe D'ivers.

– Reputația lui are greutate.

– Și-a câștigat-o, Mappo?

Fiddler își dădu seama că ar fi făcut mai bine să-și muște limba decât să pună acea întrebare.

Trellul se crispă, apoi se retrase cu delicatețe.

– O să-ți aduc mâncare și băutură.

Mappo ieși din încăperea mică mișcându-se fără să facă zgomot, în ciuda masivității lui, iar acea combinație dădu naștere unui ecou care i-l readuse în minte pe Kalam. *Prietene, ai reușit să fugi din fața furtunii?*

Iskaral Pust se strecură din nou în cameră.

– De ce ești aici? întrebă el în șoaptă. Știi de ce? Nu știi, dar o să-ți spun eu. Ție, și nimănui altcuiva. Se aplecă mai aproape, trăgându-se de smocurile spiralate de păr cu ambele mâini. *Tremorlor!*

Râzând de expresia apărută pe chipul lui Fiddler, se răsuci pe loc, cu pași săltați și dezordonați, după care se așeză din nou lângă genist, iar fețele lor rămaseră la câțiva centimetri una de alta.

– Zvonul privitor la o potecă, un drum spre casă. Un viermișor de zvon, chiar mai puțin, un pui de râmă, mai mic decât un colțișor de unghie, o mizerie bătucită și înnodată, înfășurată în jurul a ceva ce ar putea fi adevărul. Ori nu. Hi-hi!

Fiddler se săturase. Strâmbându-se de durere, îl prinse pe bătrân de guler și-l scutură. Un scuipat îl izbi în față, iar Marele Preot își rostogoli ochii de parcă ar fi fost niște zaruri într-o cupă.

– Ce, te întreb? reuși să spună Iskaral Pust.

Fiddler îl împinse, îndepărtându-l.

Bătrânul se bălăbăni, își recăpătă echilibrul și, cu gesturi teatrale, încercă să adopte o atitudine demnă.

– Un punct de întâlnire a reacțiilor. Prea multă vreme departe de contacte sociale și altele asemenea. Trebuie să-mi analizez manierele, ba mai mult, personalitatea. Își înclină capul într-o parte. Ei! Și atunci, unde e problema? Soldații sunt neciopliți.

Brutali și proști. Tulburați mintal. Știi Lanțul Câinilor?

Fiddler tresări, apoi clipi, de parcă ar fi fost trezit din transă.

– Poftim?

– A început, deși tu nu știi asta. Anabar Thy'lend. Lanțul Câinilor, în limba malazană. Soldații nu au imaginație, ceea ce înseamnă că sunt capabili de mari surprize. Există unele lucruri pe care nici măcar Vârtejul nu le poate înlătura.

Mappo Trell reveni cu o tavă.

– Iskaral Pust, iar îl hărțuiești pe oaspetele nostru?

– Profeții aduse de Umbră, mormăi Marele Preot, cântărindu-l din ochi cu răceală pe Fiddler. Rigola în vreme de inundație, făcând valuri pe suprafața care se năpustește. Un fluviu de sânge, curgerea cuvintelor dintr-o inimă ascunsă. Toate lucrurile sfârtecate. Păianjeni în orice colțișor și ascunziș.

Se răsuci brusc, apoi ieși furtunos din încăpere.

Mappo se uită lung după el.

– Nu-l lua în seamă, bine?

Ridicând din sprâncenele lui groase, Trellul se întoarse.

– Pe Hood, nu, ia-l în seamă, Fiddler.

– Mă temeam că vei spune asta. A menționat Tremorlor. Știe.

– Știe ceea ce nu știu camarazii tăi, spuse Mappo, aducându-i tava lui Fiddler. Cauți în deșert vestita Casă Azah. Undeva.

Da, și poarta despre care Ben-cel-Iute jură că se află acolo…

– Și tu? întrebă Fiddler. Pe tine ce te-a adus în Raraku?

– Eu îl urmez pe Icarium, îi răspunse Trellul. O căutare fără sfârșit.

– Și ți-ai închinat viața ideii de a-l ajuta în această căutare?

– Nu, spuse Mappo oftând, apoi șopti fără a-l privi în ochi pe Fiddler, încerc să o fac fără de sfârșit.

Hai, ieși din post. Ai zăcut fără cunoștință două zile. Prietenii tăi sunt nerăbdători să-ți pună întrebări, abia așteaptă să stea de vorbă cu tine.

– Presupun că nu am de ales și aș face bine să le răspund.

– Da, și după ce te mai înzdrăvenești puțin, putem începe călătoria… Zâmbi cu reținere. Să găsim Tremorlor.

Fiddler se încruntă.

– Să mă înzdrăvenesc, așa ai zis. Glezna mi-e zdrobită – abia dacă simt ceva mai jos de genunchi. Se pare că va trebui să-mi amputezi piciorul.

– Am ceva experiență când vine vorba de leacuri, spuse Mappo. Cândva, templul de aici era specializat în asemenea alchimii, iar călugărițele au lăsat multe când au plecat. Și, lucru destul de ciudat, și Iskaral Pust pare să dovedească un oarecare talent în privința asta, deși trebuie să stăm cu ochii pe el. Mintea lui e câteodată împrăștiată, și confundă elixirele cu otrăvurile.

– E un avatar al Tronului Umbrei, spuse genistul, strângând din pleoape. Ori al lui Rope, Cotillion, Patronul Asasinilor – nu e o diferență prea mare între cei doi.

Trellul ridică din umeri.

– Arta asasinării necesită cunoștințe complementare privind vindecarea. Două fețe ale aceleiași monede alchimice. În orice caz, Marele Preot te-a operat la gleznă – observ că nu te sperie asta. Și, trebuie să recunosc, am învățat multe. În esență, el ți-a reconstituit glezna. A folosit un unguent, cu care a lipit fragmentele de os – nu am mai văzut așa ceva. De aceea, te vei înzdrăveni, și încă repede.

– Două mâini închinate Umbrei mi-au umblat pe sub piele? Pe răsuflarea lui Hood!

– Dacă făcea asta, ți-ai fi pierdut piciorul. Ai avut și un plămân perforat – asta depășea priceperea mea, dar Marele Preot a reușit să-ți golească plămânul de sânge, apoi te-a făcut să inhalezi niște vapori. Îi datorezi viața lui Iskaral Pust.

– Asta voiam să spun și eu, mormăi Fiddler.

Se auziră voci venind de afară, apoi Apsalar apăru în cadrul ușii, urmată de Crokus. Cele două zile de furtună uscată îi ajutaseră pe cei doi să reînvie. Intrară, iar Crokus se repezi spre patul lui Fiddler, căzând în genunchi.

– Trebuie să plecăm de aici! spuse el șuierat.

Genistul aruncă o privire spre Mappo, observându-i zâmbetul ironic în timp ce se retrăgea.

– Liniștește-te, băiete. Care e problema?

– Marele Preot face parte din Cultul Umbrei. Nu înțelegi, Fiddler? Apsalar…

Ceva rece se furișă prin oasele genistului.

– Înțeleg. Ridică privirea când tânăra femeie se apropie de căpătâiul patului, și vorbi pe un ton scăzut. Fetițo, mintea îți mai aparține?

– Omulețul mă tratează bine, spuse ea, ridicând din umeri.

– Bine? se grăbi Crokus să intervină. Ca și cum s-a întors fiul risipitor, vrei să spui! Ce-l poate împiedica pe Cotillion să te posede din nou?

– Trebuie doar să-l întrebi pe slujitorul lui, se auzi o altă voce din ușă.

Cu brațele încrucișate, Icarium se rezemase de cadrul ușii. Ochii lui cenușii erau ațintiți spre colțul îndepărtat al camerei.

Din semiîntunericul unde domneau umbrele se materializă o siluetă. Stând pe un jilț cu o lucrătură ciudată, Iskaral Pust se foi și aruncă o privire cruntă spre Jhag.

– Trebuia să rămân nevăzut, neghiobule! Ce dar sunt umbrele când prezici atât de bine ce ascund ele? Puah! Sunt distrus!

Buzele subțiri ale lui Icarium tremurară vag.

– De ce nu le dai răspunsul, Iskaral Pust? Liniștește-i.

– Să-i liniștesc? Marele Preot păru să considere stângace acele vorbe. Cât valorează asta? Liniștit. Relaxat. Să nu simți constrângerea. Neglijent. Da, desigur! Excelentă idee.

Tăcu și își întoarse capul spre Fiddler.

Genistul urmări zâmbetul care alunecă pe fața ridată a bătrânului, unsuroasă și patetic de nesinceră.

– Prieteni, totul e bine, spuse el, parcă torcând. Fiți liniștiți. Cotillion nu o mai posedă pe fată. Urgia amenințării lui Anomander Rake rămâne. Cine vrea ca acel brutal și necivilizat aducător de haos să spargă ușa templului? În niciun caz Tronul Umbrei. Și nici Patronul Asasinilor. Ea este încă apărată. Pe de altă parte, Cotillion consideră că nu mai are rost să se slujească de ea, iar talentele lui, reziduale în ființa ei, generează teamă în taină… Fața i se crispă. Nu, mai bine lăsăm nerostit acest gând! Zâmbi din nou. Discuțiile savante au fost redescoperite și folosite cu șiretenie și grație. Uită-te bine la ei, Iskaral Pust, i-ai cucerit până la ultimul.

Se lăsă o tăcere lungă.

Mappo își drese glasul.

– Marele Preot are rareori companie, spuse el.

Simțindu-se brusc la capătul puterilor, Fiddler oftă. Se lăsă pe spate și închise ochii.

– Calul meu. A supraviețuit?

– Da, spuse Crokus. A fost îngrijit, la fel ca și ceilalți – cei pentru care Mappo și-a găsit timp să îi îngrijească. Și pe aici, pe undeva, mai este și Servitor. Nu l-am văzut, dar face lucruri bune.

– Fiddler, vorbește-ne despre Tremorlor, spuse Apsalar.

O nouă stare de încordare umplu aerul. Genistul o simți chiar în timp ce somnul îl apăsa, ispitindu-l cu promisiunea unei evadări trecătoare. După un moment, oftând, îl alungă și deschise ochii.

– Cunoștințele lui Ben-cel-Iute despre Deșertul Sfânt sunt, hm, vaste. Când l-am străbătut ultima oară – de fapt, ieșeam din el – mi-a vorbit despre Drumurile Dispărute. Precum acela pe care l-am descoperit noi, un drum străvechi, aflat sub nisipuri și care apare doar rareori – adică atunci când vânturile sunt propice. Ei, bine, unul dintre ele duce spre Tremorlor.

– Și ce este asta? interveni Crokus.

– O Casă a lui Azath.

– La fel ca aceea care a apărut în Darujhistan?

– Da. Există astfel de clădiri – așa se zvonește – practic pe fiecare continent. Nimeni nu le știe rostul, deși se pare că ele sunt magneți ai puterii. Există o poveste veche care spune că Împăratul și Dansatorul… *Of, Hood, Kellanved și Dansatorul, Ammanas și Cotillion, posibila legătură cu Umbra… acest templu…* Fiddler îi aruncă o privire tăioasă lui Iskaral Pust. Marele Preot arboră un surâs avid, iar ochii îi sticliră. Așa, legenda spune că Dansatorul și Kellanved au ocupat cândva o asemenea Casă, în orașul Malaz.

– Casa Morților, zise Icarium, aflat lângă ușă. Legenda e adevărată.

– Da, mormăi Fiddler, apoi se scutură. Destul de bine. În orice caz, Ben-cel-Iute crede că astfel de case sunt legate între ele printr-un fel de porți. Și că este posibilă călătoria între ele – practic, o deplasare instantanee…

– Iertați-mă, spuse Icarium, pătrunzând în cameră și devenind brusc extrem de atent. Nu am auzit de acest Ben-cel-Iute. Cine este omul care susține că deține cunoștințe atât de misterioase despre Azath?

Sub privirea concentrată a Jhagului, genistul se foi neliniștit, apoi se strâmbă mai mult pentru sine și se îndreptă puțin de spate.

– Un mag al unui detașament, răspunse el, dând de înțeles că nu avea de gând să dezvolte subiectul.

Ochii lui Icarium deveniră ciudat de apăsători.

– Dai mare greutate părerilor unui mag.

– Da, așa e.

– Vrei să găsești Tremorlor pentru a folosi poarta care să ne ducă în orașul Malaz, spuse Crokus. Spre această Casă a Morților. Care ne va conduce până la…

– O jumătate de zi de mers cu o ambarcațiune de pe coasta Itko Kaneză, spuse Fiddler, privind-o pe Apsalar în ochi. Și casa tatălui tău.

– Tată? întrebă Mappo și se încruntă. Ai reușit să mă derutezi.

– Vrem să o ducem pe Apsalar înapoi acasă, spuse Crokus drept explicație. La familia ei. A fost posedată de Cotillion, răpită de lângă tatăl ei, ruptă de viață…

– Viața ei? întrebă Mappo.

– A fost pescăriță.

Trellul rămase tăcut, dar Fiddler socoti că înțelesese gândurile nerostite ale lui Mappo.

După ce a trecut prin atâtea, crezi că se va mulțumi cu o viață în care să nu facă altceva decât să folosească năvodul?

Apsalar nu spuse nimic.

– O viață dată pentru una luată! strigă Iskaral Pust, sărind de pe jilț și rotindu-se pe loc, ducându-și mâinile spre smocurile de păr și trăgându-se de ele. O asemenea răbdare poate aduce pe oricine până în pragul nebuniei. Dar nu pe mine! Ancorat în curenții pietrei roase de vreme, scurgerea firelor de nisip sub arșița soarelui! Timpul s-a dilatat, se dilată, jucători nemuritori într-un joc etern. Aceasta este poezie în timpul intemperiilor, să știți. Jhagul înțelege asta. Jhagul caută secretele – el este din piatră, iar piatra uită, piatra este mereu acum, și în aceasta se ascunde adevărul despre Azath – dar stați puțin! M-am abătut de la subiect cu asemenea gânduri ascunse și nu am auzit nimic din ce s-a spus!

Brusc, amuți și se lăsă moale în jilț.

Felul în care Icarium îl măsură pe Marele Preot ar fi putut fi sculptat în piatră vie. Atenția lui Fiddler era dispersată în toate părțile. Gândul de a dormi se mistuise de mult.

– Nu știu sigur toate amănuntele, spuse el rar, atrăgând atenția tuturor, dar am senzația că sunt o marionetă care a intrat într-un dans uriaș și complicat. Care e tiparul? Cine trage sforile?

Toți își îndreptară ochii spre Iskaral Pust. Marele Preot rămase încă un moment concentrat, apoi clipi.

– O întrebare ce se adresează umilei mele persoane? Scuze și păreri de rău nesincere, recunosc. Mințile cuprinzătoare mai și rătăcesc uneori. Care era

întrebarea? Își lăsă capul în jos și zâmbi către umbre. Sunt ele înșelate? Adevăruri subtile, aluzii neclare, o alegere întâmplătoare de cuvinte într-un ecou nepăsător? Nu se știe. Ele se complac în teamă cu o nevinovăție uimită, da, acest lucru este minunat!

– Ne-ai răspuns în mod elocvent, îi spuse Mappo Marelui Preot.

– Da? Asta nu e bine. Ori, mai bine zis, ce frumos din partea mea. Cum dorești. Îi voi porunci lui Servitor să pregătească plecarea voastră. O călătorie până la legendarul Tremorlor, unde se concentrează toate adevărurile cu limpezimea săbiilor scoase din teacă și a colților dezveliți, unde Icarium își va găsi trecutul pierdut, pescărița cândva posedată va descoperi ceea ce încă nu știe că dorește să afle, unde flăcăul va afla care este prețul pentru a deveni bărbat, ori poate nu, unde nefericitul Trell va face ceea ce trebuie, și unde un genist ostenit va primi măcar binecuvântarea Împăratului său, a, da. Decât dacă nu cumva, adăugă el, și duse un deget la buze, Tremorlor nu e decât un mit, iar aceste căutări nu sunt decât strădanii zadarnice.

Încă ținând degetul la buze, Marele Preot se așeză mai bine pe jilțul ciudat. Umbrele îl învăluiră. O clipă mai apoi, el și jilțul dispărură.

Fiddler se trezi ieșind dintr-o transă neclară, ca o plutire. Scutură din cap, se frecă pe față își aruncă privirea spre ceilalți, descoperind că și ei reacționaseră la fel – ca și cum fuseseră până la ultimul atrași într-o vrajă seducătoare și subtilă. Fiddler respiră adânc.

– Să fie oare magie în simple cuvinte? întrebă el, fără a se adresa cuiva anume.

– Soldatule, a fost o magie îndeajuns de puternică pentru a-i face pe zei să cadă în genunchi, îi răspunse Icarium

– Trebuie să plecăm de aici, mormăi Crokus.

De astă dată, toți dădură din cap în semn de aprobare.

Capitolul nouă

Geniștii malazani sunt o specie unică. Gâlcevitori, spurcați la gură, luând autoritatea în derâdere, secretoși și încăpățânați. Ei sunt inima de piatră a armatei malazane…

Armata imperială
Senjalle

În timp ce cobora în Orbala Odhan, Kalam dădu peste primele semne ale răzmeriței. Un convoi de refugiați fusese prins în ambuscadă în timp ce călătoreau de-a lungul unei albii secate. Atacatorii apăruseră din ierburile înalte care mărgineau ambele maluri, întâi slobozind săgeți, apoi năpustindu-se pentru a-i împresura pe nefericiții malazani.

Trei căruțe fuseseră incendiate. Asasinul rămase nemișcat pe cal și examină mormanele încețoșate de fum: lemn carbonizat, cenușă și oase. Din bunurile unei victime rămăseseră doar niște haine de copil, o pată măruntă de culoare la zece pași de rămășițele fumegânde ale căruței.

După ce mai aruncă o privire în jur pentru a-l găsi pe Apt – demonul nu se vedea nicăieri, deși știa că era aproape – Kalam descălecă. Urmele sugerau că vitele convoiului fuseseră mânate de acolo. Singurele cadavre erau ale celor care arseseră în căruțe. Privind mai atent, constată că existaseră supraviețuitori, un grup mic, oameni care abandonaseră locul și fugiseră spre sud, traversând Odhan. Nu păreau să fi fost urmăriți, dar Kalam știa prea bine că existau slabe șanse de salvare pe câmpia aceea. Orașul Orbal era la cinci, poate chiar șase zile de mers pe jos, și probabil că el se afla deja în mâinile rebelilor, deoarece detașamentul malazan de acolo fusese întotdeauna redus numeric.

Se întrebă de unde veniseră refugiații. În jur erau puține așezări.

Scoțând pe nisip un sunet care amintea de duruitul unei tobe din piele, Apt apăru venind dinspre avalul albiei. Rănile fiarei se vindecaseră mai mult sau mai puțin, lăsând cicatrice strânse pe pielea lui neagră. Trecuseră cinci zile de la atacul D'ivers. Nu se vedea niciun semn că schimbătorul de formă îi urmărise, iar Kalam speră că suferise suficient pentru a nu mai continua vânătoarea.

Cu toate acestea, erau urmăriți de… *cineva*. Asasinul percepea asta în adâncul ființei lui. Se simțea ispitit să organizeze o ambuscadă, însă era singur, iar urmăritorii puteau fi mai mulți. Pe de altă

parte, nu știa sigur dacă Apt îl va ajuta – bănuia că nu. Iuțeala cu care călătorea îi aducea singurul avantaj. După bătălie, își regăsise calul fără multă bătaie de cap, iar animalul părea să nu se sinchisească de dificultatea drumului. Începuse să aibă bănuieli că între armăsar și demon se iscase o chestiune de mândrie – fuga lui de la locul luptei trebuie că îl rușinase și probabil că acum era hotărât să își recâștige așa-zisa dominație.

Kalam încălecă din nou. Apt descoperise urma lăsată de supraviețuitorii fugari și adulmeca aerul, legănându-și în același timp capul bont într-o parte și în alta.

– Nu e treaba noastră, îi spuse Kalam, eliberându-și puțin singurul pumnal lung rămas la centură. Și așa am avut destule necazuri.

Își îmboldi calul și porni în direcția opusă drumului fugarilor.

În crepusculul care se lăsa începu să traverseze câmpia. În ciuda mărimii lui, demonul părea să se fi mistuit în semiîntuneric. *Un demon născut în Tărâmul Umbrei, nu trebuie să mă surprindă.*

Terenul înierbat cobora – un alt drum care urma o albie veche, secată. Când se apropie, din ascunzișurile de pe mal se ridicară câteva siluete. Blestemând în șoaptă, Kalam își sili calul să încetinească și ridică mâinile, cu palmele în față.

– Mekral, Obarii, spuse el. Călăresc pe Vârtej!

– Atunci, apropie-te, îi răspunse o voce.

Continuând să își țină mâinile ridicate, Kalam își îndrumă calul înainte doar cu călcâiele și genunchii.

– Mekral, confirmă aceeași voce. Din iarba înaltă se desprinse un bărbat având în mână un tulwar. Călărețule, vino și ni te alătură la ospăț. Ai știri dinspre miazănoapte?

Calmându-se, Kalam descălecă.

– Vechi de câteva luni, Obarii. Nu am mai vorbit cu glas tare de săptămâni bune – ce povești îmi poți spune?

Cel care vorbise era un alt bandit care acum jefuia apărat de nobila mască a rebeliunii. Îi adresă asasinului un zâmbet care îi evidenție lipsa dinților.

– Răzbunarea împotriva Mezla, Mekral. Și răzbunarea asta e dulce precum apa de izvor.

– Așadar, Vârtejul nu a cunoscut înfrângerea? Armatele Mezla nu au făcut nimic?

Conducându-și calul, Kalam merse alături de tâlhari până în tabără. Aceasta fusese ridicată neglijent, ceea ce făcea dovada unei minți greoaie la comanda grupului. O grămadă mare de lemne erau pregătite să fie aprinse, promițând un foc pentru gătit care se va vedea până departe pe Odhan. O mică turmă de boi fusese strânsă într-un kraal încropit nu departe de tabără, în direcția vântului.

– Armatele Mezla nu au făcut decât să moară, spuse rânjind șeful bandei. Am auzit că a rămas doar una, departe spre sud-est. Condusă de un Wickan cu inima din piatră neagră, prin care nu trece sânge.

Kalam scoase un sunet de confirmare. Un bărbat îi întinse o ploscă din piele plină cu vin și, mulțumind cu un gest din cap, sorbi îndelung. Saltoan, pradă luată de la Mezla – *probabil din căruțele pe care le-am văzut mai devreme. La fel și boii*.

– Spre sud-est? Unul dintre orașele de pe coastă?

– Da, Hissar. Dar Hissarul este acum în mâinile lui Kamist Reloe. La fel și toate orașele, în afară de Aren, dar la Aren se află Jhistalul. Wickanul fuge prin ținut, înlănțuit de refugiați cu miile – aceștia îi cerșesc protecția, dar îi și sug sângele.

– Înseamnă că nu e îndeajuns de negru la inimă, mormăi Kalam.

– Adevărat. Ar trebui să îi lase în seama armatelor lui Reloe, dar se teme de mânia neghiobilor culcușiți la comanda orașului Aren, cu toate că nici ei nu vor mai respira multă vreme.

– Cum îl cheamă pe acest Wickan?

– Coltaine. Se spune că are aripi de cioară și găsește că e ceva de râs în toiul măcelului. Îl așteaptă

o moarte lentă, îndelungată, așa i-a promis Kamist Reloe.

– Fie ca Vârtejul să culeagă toate răsplățile pe care le merită, spuse asasinul și bău din nou.

– Mekral, ai un cal frumos.

– Și credincios. Să-l ferească cerul pe străinul care ar încerca să îl călărească.

Asasinul speră că avertismentul nu fusese prea greu de înțeles pentru individ.

Căpetenia banditilor ridică din umeri.

– Orice lucru poate fi îmblânzit.

Asasinul oftă și lăsă plosca pe pământ.

– Sunteți trădători ai Vârtejului? întrebă el.

Orice mișcare din jurul lui se opri. Spre stânga, lemnele uscate pocniră în flăcările care se înălțau.

Căpetenia își desfăcu brațele, iar pe față îi apăru o expresie ce îi trăda ofensa.

– E doar un compliment, Mekral! Cum de ne-am ales cu o asemenea bănuială? Prietene, noi nu suntem hoți sau ucigași. Suntem oameni ai credinței! Calul acela frumos e al tău, desigur, dar eu am aur…

– Obarii, nu e de vânzare.

– Nici nu mi-ai ascultat oferta!

– Nici cele Șapte Comori Sfinte nu m-ar convinge, mârâi Kalam.

– Atunci, nu vom mai vorbi despre asemenea lucruri.

Bărbatul ridică plosca și i-o întinse lui Kalam.

Acesta acceptă, dar nu făcu decât să-și umezească buzele.

– Trăim vremuri triste, urmă căpetenia banditilor, iar încrederea este un lucru rar între soldați. La urma urmelor, toți călărim în numele lui Sha'ik. Avem un singur dușman pe care îl urâm. Nopți ca aceasta, în care este pace sub stele în toiul războiului sfânt, trebuie să aducă sărbătoare și fraternitate, prietene.

– Cuvintele tale au surprins frumusețea cruciadei, spuse Kalam.

Cuvintele pot aluneca atât de ușor pe deasupra dezastrului, terorii și ororii încât este de mirare că

mai există încredere.

– Acum o să-mi dai calul și frumoasa armă pe care o porți la centură.

Râsul asasinului sună ca un uruit slab.

– Am numărat șapte dintre voi, patru în fața mea și trei care se agită în spatele meu. Făcu o pauză și zâmbi când întâlni ochii luminați de foc ai căpeteniei banditilor. Ar fi cam riscant, dar cu siguranță că pe tine te voi ucide primul, *prietene.*

Bărbatul șovăi, apoi răspunse printr-un zâmbet.

– Nu ai deloc simțul umorului. Probabil din cauză că ai călătorit atâta vreme fără tovărășie, așa că ai uitat glumele pe care le fac soldații. Ai mâncat ceva? Am dat peste un grup de Mezla în dimineața asta, iar ei au fost mult prea darnici cu hrana și cu bunurile lor. În zori, îi vom vizita din nou. Printre ei se află și femei.

Kalam se încruntă.

– Și ăsta ți-e războiul împotriva Mezla? Ești înarmat, ai cal – de ce nu te-ai alăturat armatelor Apocalipsei? Kamist Reloe are nevoie de războinici ca tine. Eu merg spre miazăzi ca să particip la asediul orașului Aren, lucru care se va petrece cât de curând.

– Asta vrem și noi – să trecem printre porțile căscate ale orașului Aren! îi răspunse bărbatul cu fervoare. Ba mai mult, o să aducem cu noi vite, pentru a-i hrăni pe frații noștri din armată! Vrei să ne sugerezi că trebuie să-i ignorăm pe bogații Mezla pe care îi întâlnim în cale?

– Odhan îi va ucide și fără ajutorul nostru, spuse asasinul. Doar ai boii lor.

Porțile căscate ale orașului Aren… Jhistalul înăuntru. Ce înseamnă asta? Jhistal, ăsta nu e un cuvânt cunoscut mie, și nici Cele Șapte Orașe. Falari?

Drept răspuns la cuvintele lui Kalam, expresia de pe fața bărbatului se răcise.

– Îi vom ataca în zori. Mergi cu noi, Mekral?

– Sunt la miazăzi față de locul ăsta?

– Da. La mai puțin de o oră de mers călare.

– Înseamnă că e în direcția spre care călătoresc deja, așa că mă voi alătura vouă.

– Foarte bine!

– Însă violul nu are nimic sfânt, mârâi Kalam.

– Nu, nu e sfânt. Bărbatul rânji. Dar pe aproape.

Porniră noaptea, sub o puzderie de stele. Unul dintre bandiți rămăsese în urmă cu boii și celelalte prăzi, lăsându-l pe Kalam să călărească alături de ceilalți șase. Toți aveau arcuri curbate, dar rezerva lor de săgeți era sărăcăcioasă – în nicio chivără nu erau mai mult de trei, și toate aveau penele deformate. Acele arme ar fi fost bune doar în lupta de aproape.

Bordu, căpetenia bandiților, îi spuse asasinului că refugiații erau puțini – un bărbat, soldat malazan, două femei și doi băieți. Era convins că soldatul fusese rănit în timpul ambuscadei. Bordu nu se aștepta la o luptă serioasă. Voia ca mai întâi să-l doboare pe bărbat.

– După aceea, ne putem distra cu femeile și cu băieții – poate că o să te răzgândești, Mekral.

Kalam îi răspunse doar printr-un mormăit. Cunoștea asemenea oameni. Îi ținea curajul atâta vreme cât victimele erau copleșite numeric, iar gloria găunoasă pe care și-o doreau se năștea din dominarea și terorizarea celor neajutorați. Lumea era plină de asemenea creaturi, iar un tărâm cuprins de război le îngăduia să acționeze nestingherite, dovadă a adevărurilor brutale care susțineau orice cauză dreaptă. În limba Ehrlii acest lucru avea un nume: e'ptarh le'gebran, vulturii violenței.

Pojghița uscată a preriei se deschidea în fața lor. Movile cocoșate de granit se înălțau deasupra ierburilor, presărate pe pantele unui șir de dealuri scunde. Înapoia uneia dintre acele movile, aerul era îmbujorat de lumina unui foc domol. Kalam clătină din cap. Mult prea neglijenți într-un tărâm ostil – soldatul care se afla alături de refugiați ar fi trebuit să-și dea seama de asta.

Bordu ridică un braț, făcându-i pe ceilalți să se oprească la aproape cincizeci de pași de ieșitura

monolitică.

– Nu vă uitați direct la foc, le șopti el celorlalți. Să-i lăsăm pe proștii aceia să orbească. Acum, împrăștiați-vă. Eu și Mekral ne vom apropia din partea cealaltă. Îngăduiți-ne cincizeci de respirații, și abia după aceea atacați.

Kalam îl privi cu ochi mijiți pe conducătorul banditilor. Dacă se apropiau de tabără din partea opusă, va risca să fie săgetat, nu doar o dată, de atacanții din acel vălmășag. *Ăsta-i tot umor soldățesc, din câte îmi dau eu seama.* Cu toate acestea, nu spuse nimic, îndepărtându-se când Bordu făcu acest lucru și călărind alături de el pe un traseu care trebuia să dea ocol taberei refugiaților.

– Oamenii tăi sunt pricepuți la trasul cu arcul? întrebă asasinul după câteva clipe.

– Sunt ca niște vipere, Mekral.

– Cam de la aceeași distanță, mormăi Kalam.

– Nu vor da greș.

– Nu mă îndoiesc.

– Ce-i cu tine, Mekral, ți-e teamă? Tu, un bărbat atât de impunător și cu aspect fioros? Războinic, neîndoielnic. Asta mă surprinde.

– Am eu o surpriză și mai mare, spuse Kalam, aplecându-se spre bandit și trecând lama pumnalului peste beregata lui.

Sângele țâșni ca o arteziană. Gâlgâind, căpetenia banditilor se lăsă în spate în șa, iar capul începu să i se legene în mod oribil.

Asasinul își vârî pumnalul în teacă. Se apropie de bandit pentru a-l sprijini în șa și îl ținu echilibrat astfel, punând o mână pe spatele lui.

– Mergi călare alături de mine încă puțin, spuse Kalam, și Cei Șapte Sfinți să-ți biciuiască sufletul trădător.

Așa cum vor face și cu al meu când îmi va veni timpul.

În față se vedea lumina pâlpâitoare a focului. Strigăte îndepărtate anunțară atacul banditilor. Copitele cailor duduiră pe pământul tare. Kalam își îndemnă animalul să treacă la galop. Calul lui Bordu

păstră același ritm. Cadavrul căpeteniei se undui, iar capul lui se legănă până rămase cu o ureche lipită de umăr.

Ajunseră la panta dealului, care pe acea parte era ceva mai blândă și descoperită aproape complet. Acum vizibili, atacatorii goneau spre căușul creat de lumina focului, iar săgețile lor șuierară prin aer, apoi se înfipseră cu bufnete în siluetele învelite în pături în jurul vetrei.

Judecând după sunetul scos de proiectile, Kalam își dădu seama imediat că sub pături nu era nimeni. Așadar, soldatul își dovedise priceperea și le întinsese o capcană. Asasinul surâse. Îl împinse pe Bordu peste oblâncul șeii și lovi cu palma calul acestuia peste crupă. Animalul țâșni spre lumină.

Asasinul domoli imediat galopul propriului cal, se strecură spre sol, rămânând în întuneric, și porni înainte fără să scoată niciun zgomot.

Auzi pocnetul sec al unei arbalete. Unul dintre bandiți se aplecă brusc în șa și se rostogoli la pământ. Derutați, ceilalți patru își opri caii. Ceva semănând cu o pungă mică zbură spre vatră, stârnind o jerbă de scântei când ateriză. După o clipă, noaptea fu iluminată de o flacără care amintea de o cascadă, iar cei patru bandiți apărură clar desenați pe fundalul focului. Din arbaletă mai porni o săgeată. Un bandit scoase un țipăt, arcuindu-se pentru a ajunge cu mâna la săgeata înfiptă în spatele lui. Apoi omul scoase un geamăt, se lăsă moale, iar calul începu să meargă în cerc, de parcă ar fi fost beat.

Kalam scăpase nedetectat în izbucnirea bruscă de lumină, însă nu mai reuși să vadă nimic în întuneric. Scăpând o înjurătură printre dinți, înaintă încet, având cuțitul lung în mâna dreaptă și pumnalul cu două tăișuri în stânga.

Auzi încă un călăreț venind năvalnic dintr-o parte. Ambii bandiți își făcură caii să se rotească pentru a răspunde acelei șarje. Calul apăru, încetinind după ce galopase. În șa nu era nimeni.

Lumina scoasă de racheta din foc scădea.

Simțindu-și brusc nervii încordați, Kalam se opri și se ghemui la pământ. Urmări calul fără călăreț mergând la trap, derutat, spre dreapta bandiților rămași în viață, apoi animalul se apropie până când ajunse lângă unul dintre atacatori. Cu o mișcare fluidă și grațioasă, apăru brusc și călărețul – o femeie care se ascunsese atârnând pe flancul nevăzut al calului – care se răsuci și îl lovi pe cel mai apropiat bandit cu un satâr de măcelar. Lama uriașă atinse gâtul omului și i-l tăie, oprindu-se în vertebra cervicală.

Apoi femeia se ridică în picioare în șa. În clipa în care banditul se prăbuși la pământ, ea sări pe calul lui, scoase lancea din suportul ei de pe oblânc și îl împunse pe cel de-al doilea atacator.

Blestemând, omul reacționă ca un războinic instruit. În loc să se lase pe spate, ceea ce ar fi reprezentat un efort inutil de a evita lovitura de lance, al cărui vârf i-ar fi pătruns în piept, el își îmboldi calul cu călcâiele și îl făcu să se răsucească, astfel că lancea trecu pe lângă el. Animalul lui îl izbi pe celălalt cu pieptul în flanc. Cu un țipăt îngrozit, femeia își pierdu echilibrul și căzu cu un bufnet la pământ.

Banditul sări din șa și își scoase tulwarul din teacă.

Pumnalul azvârlit de Kalam îl nimeri drept în gât când ajunsese la trei pași de femeia amețită de cădere. Scuipând de furie și ducându-și mâinile la gât, banditul se prăbuși în genunchi. Kalam se apropie pentru a-i da lovitura de grație.

– Nu mișca, se răsti cineva din spatele lui. Am o săgeată îndreptată spre tine. Aruncă pumnalul. Imediat!

Ridicând din umeri, asasinul lăsă arma să-i cadă din mână.

– Sunt din Armata a 2-a, spuse el. Trupa lui Un-Braț…

– Care se află acum la o mie cinci sute de leghe depărtare.

Femeia își recăpătase suflul după căzătura de pe cal. Se ridică pe mâini și genunchi. Părul lung și negru îi acoperise fața.

Ultimul dintre bandiți muri scoțând un gâlgâit slab și umed.

– Ești din Cele Șapte Orașe, spuse cel din spatele lui.

– Da, soldat al Imperiului. Ascultă, să lămurim lucrurile. Am venit din partea cealaltă, alături de căpetenia bandiților. Era mort încă înainte de a ajunge călare până în tabăra voastră.

– Cum explici că un soldat poartă o telaba și nu are uniformă, ba mai mult, umblă singur? Ești dezertor, și asta înseamnă condamnarea la moarte.

Exasperat, Kalam scoase un șuierat.

– Iar tu ai preferat să-ți aperi familia, în loc să fii alături de compania din care faci parte. Potrivit legii imperiale, *asta* este dezertare, soldatule.

În timp ce rosti aceste cuvinte, malazanul îl ocoli și ajunse în fața lui, cu arbaleta îndreptată spre el.

Kalam îl văzu pe bărbat, pe jumătate mort, stând în picioare. Scund și lat în umeri, purta resturile zdrențuite ale unei uniforme aparținând unui detașament de Avanposturi, pieptar din piele de culoare cenușiu-deschis și o cămașă gri-închis. Fața lui, la fel ca și mâinile și brațele, era o rețea de zgârieturi. O rană adâncă i se căsca pe bărbia acoperită de barbă, iar coiful care îi umbrea ochii era deformat de loviturile primite. Catarama de pe cămașă arăta că avea gradul de căpitan.

Văzând toate acestea, asasinul făcu ochii mari de uimire.

– Dar și un căpitan care dezertează e un lucru rar…

– Nu a dezertat, interveni femeia, care își revenise complet, iar în acele momente examina armele bandiților uciși.

Găsi un tulwar ușor și, exersând câteva lovituri, îi încercă echilibrul. În lumina focului, Kalam văzu că era atrăgătoare, de statură potrivită, cu șuvițe de

culoarea fierului. Ochii îi erau de un cenușiu-deschis uimitor. Femeia alese un inel pentru prins sabia și îl puse la centură.

– Am plecat din Orbal, spuse căpitanul, a cărui voce îi trăda suferința. O companie întreagă, pentru a escorta refugiați – familiile noastre. Am dat peste o armată blestemată de Hood, care mărșăluia spre sud.

– N-am rămas decât noi, spuse femeia, întorcându-se pentru a face un semn către întuneric.

În lumină apărură prevăzători o altă femeie – o versiune mai tânără și mai zveltă a ei – și doi copii, care se grăbiră să ajungă alături de căpitan.

Cu mâinile tremurânde, bărbatul continua să țină arbaleta îndreptată spre Kalam.

– Ea e Selv, soția mea, spuse el, făcând un gest către femeia de lângă el. Și copiii noștri. Iar ea e Minala, sora lui Selv. Ăștia suntem. Și-acum să-ți auzim povestea.

– Sunt caporal Kalam. Detașamentul 9. Arzători de Poduri. Acum știi de ce nu port uniformă.

Bărbatul rânji.

– Ai fost surghiunit. De ce nu mărșăluiești alături de Dujek? Asta, dacă nu cumva te-ai întors în patrie ca să participi la Vârtej.

– Ăla e calul tău? îl întrebă Minala.

Asasinul se întoarse și-și văzu animalul intrând nepăsător în tabără.

– Da.

– Te pricepi la cai, spuse ea.

– M-a costat o avere. Cred că dacă ceva este scump, probabil că e și bun, asta e priceperea mea la cai.

– Tot nu ne-ai explicat ce cauți aici, mormăi căpitanul, dar Kalam observase deja că nu mai era atât de încordat.

– Am adulmecat revolta în aer, spuse asasinul. Imperiul a adus pacea în Cele Șapte Orașe. Sha’ik vrea întoarcerea la vremurile de dinainte – tirani, războaie de frontieră și măceluri. Mă îndreptam spre Aren. Acolo va ajunge forța punitivă – iar dacă am noroc, m-aș putea strecura, drept călăuză, probabil.

– Atunci vei merge alături de noi, caporale, spuse căpitanul. Dacă ești cu adevărat Arzător de Poduri, știi ce înseamnă milităria, iar dacă faci dovada pregătirii tale în drum spre Aren, mă voi îngriji să fii reprimit în forțele imperiale fără prea multe întrebări.

Kalam dădu din cap.

– Căpitane, acum îmi pot recupera armele?

– Te rog.

Asasinul se aplecă și întinse mâna după cuțitul lung, apoi se opri.

– A, încă ceva, căpitane…

Bărbatul se înmuiase și se sprijinea de soție. Își întoarse ochii obosiți către Kalam.

– Ce anume?

– Cred că ar fi mai bine să-mi schimb numele… oficial, vreau să zic. Dacă aș fi remarcat în Aren, nu m-aș bucura să ajung în ștreang. De acord, Kalam e un nume destul de obișnuit, dar există riscul de a fi recunoscut…

– Tu ești *acel* Kalam? Spuneai că ai fost într-al 9-lea? Pe răsuflarea lui Hood…

Căpitanul dorise să spună mai multe, dar următoarele cuvinte rămaseră nerostite, pentru că genunchii îi cedară. Cu un icnet slab, soția îl făcu să se așeze pe pământ, după care se uită cu ochi speriați spre sora ei, apoi spre Kalam.

– Liniștește-te, fetițo, spuse asasinul, îndreptându-se de spate. Apoi zâmbi. Acum sunt din nou în armată.

Cei doi băieți, unul de șapte, celălalt de patru ani, se apropiară cu o precauție exagerată de bărbatul care își pierduse cunoștința și de soția lui. Ea îi văzu și își desfăcu brațele. Copiii se grăbiră să se lase îmbrățișați.

– A fost călcat în picioare de cai, spuse Minala. Unul dintre bandiți l-a târât cu calul. Șaizeci de pași, apoi a tăiat frânghia și s-a eliberat.

Femeile care trăiau în garnizoane erau prostituate sau soții – Kalam bănuia ce rol avusese Minala.

– Și soțul tău a făcut parte din companie?
– El o comanda, dar a murit.
După felul în care își exprimase emoția, Minala păruse să vorbească despre vreme, iar Kalam simți cât de rigid se autocontrola femeia.
– Și căpitanul e cumnatul tău?
– Îl cheamă Keneb. Pe sora mea, Selv, ai cunoscut-o. Băiatul cel mare e Kesen, iar cel mic, Vaneb.
– Sunteți din Quon?
– Am fost, demult.
Nu e genul de femeie vorbăreață. Asasinul aruncă o privire spre Keneb.
– Va supraviețui?
– Nu știu. Are amețeli. Și își pierde cunoștința.
– Are rictusuri sau vorbește neclar?
– Nu.
Kalam se apropie de calul lui și îi apucă frâul.
– Unde pleci? îl întrebă Minala.
– Mai e un bandit care păzește hrana, apa și caii. Avem nevoie de toate astea.
– Atunci mergem și noi.
Kalam dădu să se opună, dar Minala ridică o mână.
– Caporale, mai gândește-te. Avem caii bandiților. Toți știm să călărim. Băieții au urcat în șa încă înainte de a putea merge. Cine o să ne apere dacă tu pleci? Ce se întâmplă dacă ești rănit în lupta cu acel ultim bandit? Se întoarse spre sora ei. Selv, îl punem pe Keneb de-a latul șeii. De acord?
Ea încuviință din cap.
Asasinul oftă.
– Dar lasă paza în seama mea.
– Așa vom face. Judecând după reacția lui Keneb, te bucuri de o reputație deosebită.
– Renume sau notorietate?
– Cred că ne va spune mai multe după ce-și va reveni.
Sper că nu. Cu cât știu mai puține despre mine, cu atât mai bine.

Mai era o oră până la răsăritul soarelui când Kalam ridică o mână și le făcu semn celorlalți să se oprească.

– Albia aceea veche, spuse el șuierat, făcând un gest în depărtare. Voi așteptați aici. Nu stau mult.

Kalam scoase din teaca prinsă de șa cel mai bun arc al bandiților și alese două săgeți mai puțin zdrențuite.

– Încarcă arbaleta, îi spuse el Minalei. Pentru cazul în care se întâmplă ceva rău.

– Și cum aflu asta?

– Vei simți.

Aruncă o privire spre Keneb. Încă inconștient, căpitanul era așezat peste șa. Asta nu era bine. Rănile la cap erau primejdioase.

– Încă respiră, spuse încet Minala.

Kalam mormăi ceva, apoi porni pe buiestru de-a latul câmpiei.

Văzu lumina slabă a focului de tabără cu mult înainte de a ajunge la iarba înaltă care tivea malul. La fel de neglijent. Semn bun. Vocile pe care le auzi spuneau altceva. Sări din șa și se târî pe burtă prin iarba udă de rouă.

Sosise un alt grup de tâlhari. Aduseseră daruri. Kalam văzu cadavrele a cinci femei împrăștiate în jurul taberei. Toate fuseseră violate, apoi ucise. În afara paznicului lăsat de Bordu mai erau alți șapte oameni, așezați în jurul focului. Toți erau bine înarmați și purtau armuri din piele fiartă.

Paznicul lui Bordu scotea câte zece cuvinte la fiecare răsuflare.

– …nu vom obosi caii. De aceea, prizonierii vor merge pe jos. Două femei. Doi băieți. Așa cum am spus. Bordu plănuiește asemenea lucruri. Și un cal demn de un prinț. Veți vedea curând…

– Bordu va dărui calul, mârâi unul dintre cei proaspăt sosiți.

Vorbele nu sunaseră ca o întrebare.

– Sigur că da. Și un băiat. Bordu e un comandant darnic, domnule. Foarte darnic…

Domnule. Așadar, soldați adevărați ai Vârtejului.

Kalam se retrase cu fereală, apoi șovăi. După o clipă, rămase cu ochii la femeile ucise și scoase o sudalmă mută.

Aproape de umăr auzi un zgomot slab. Încremeni, apoi întoarse încet capul. Apt stătea ghemuit alături de el, cu capul plecat și un fir lung de bale atârnându-i de fălci. Clipi drept confirmare.

– De data asta, da? șopti Kalam. Ori ai venit să privești?

Demonul nu-și trădă intențiile. Era firesc.

Asasinul puse în arc cea mai bună săgeată, își linse degetele și le plimbă de-a lungul penelor de ghidare. Nu câștiga nimic dacă își făcea planuri complicate. Avea de ucis opt oameni.

Încă ascuns de iarba înaltă, se ridică puțin, întinzând coarda arcului și inspirând adânc. Își ținu respirația îndelung și menținu coarda întinsă.

Era lovitura de care avea nevoie. Săgeata pătrunse în ochiul stâng al comandantului trupei și îi străpunse țeasta, iar vârful din fier scoase un scrâșnet când străbătu osul. Capul omului fu smucit în spate, iar coiful plat îi zbură cât colo.

Kalam se pregăti pentru a doua lovitură chiar în timp ce trupul omului se zgudui, îndoindu-se apoi din talie și căzând în față. Își alese cea de-a doua țintă, un bărbat care reacționase cel mai rapid, un războinic masiv, aflat cu spatele la asasin.

Trădată de bățul deformat, săgeata plecă puțin prea sus. Înfigându-se în umărul omului, ea ricoșă din omoplat și pătrunse apoi în cap pe sub marginea coifului. Kalam se socoti norocos, căci bărbatul, mort instantaneu, se prăbuși peste foc. Când corpul înghiți flăcările, în aer săriră scântei. Întunericul coborî ca o mantie.

Asasinul lăsă jos arcul și se apropie cu iuțeală de bărbații înspăimântați, care strigau. Cu două cuțite în dreapta, Kalam își alese țintele. Mâna lui stângă se mișcă fulgerător și aruncă primul cuțit. Se auzi urletul unui războinic. Un altul îl zări pe asasin.

Kalam își scoase din teacă cuțitul lung și pumnalul pentru lupta de aproape. Un tulwar fulgeră spre capul lui. Se aplecă brusc, făcu un pas în față și îl înjunghie pe atacator sub bărbie. Cum nu nimeri niciun os care să frâneze mișcarea lamei, reuși să îl scoată imediat, la vreme pentru a para o împunsătură de lance, făcu încă un pas și vârî vârful cuțitului lung în gâtul omului.

Un tulwar alunecă peste umerii lui, dar lovitura fusese prea largă pentru a străpunge cămașa de zale de sub telaba. Se răsuci, și cu o mișcare în spate a brațului reuși să despice obrazul și nasul celui care îl atacase. Bărbatul se legănă pe picioare.

Asasinul îl doborî cu o lovitură de picior. Cei trei războinici încă pregătiți de luptă și paznicul lui Bordu se retraseră pentru a se regrupa. Reacția lor îi spuse că își închipuiau că fuseseră atacați de o grupă întreagă. Kalam profită de faptul că războinicii scrutau deznădăjduiți umbrele și îl ucise pe omul căruia îi tăiase fața.

– Desfășurați-vă! șuieră unul dintre războinici. Jelem, Hanor, luați arbaletele…

Așteptarea ar fi însemnat sinucidere. Kalam atacă, repezindu-se către cel care preluase comanda. Acesta se retrase cu disperare, mișcându-și tulwarul în toate direcțiile, încercând să urmărească fentele complicate ale asasinului și sperând să o surprindă pe aceea care era de fapt adevăratul atac. Instinctul îl făcu pe om să renunțe la efort și lansă un contraatac.

Kalam așteptase exact acest lucru. Interceptă mișcarea în jos a brațului și lovi cu vârful pumnalului în încheietura mâinii banditului. Cu lama înfiptă în braț, războinicul scoase un urlet de durere, iar arma îi zbură din mâna care tremura.

Asasinul îl împunse în piept cu cuțitul lung, apoi se aplecă iute și se răsuci pentru a evita atacul dezlănțuit de paznicul lui Bordu. Mișcarea constituia o surpriză, deoarece asasinul nu se așteptase ca omul să fie atât de curajos. Fusese cât pe ce să fie ucis. Îl salvă mișcarea în față, care îl adusese aproape de paznic, după ce acesta lovise. Se îndreptă brusc de

spate și înfipse pumnalul sub catarama centurii omului. Sângele țâșnit scăldă mâna asasinului. Paznicul scoase un țipăt ascuțit și se aplecă în față, chircindu-se, prinzând astfel atât pumnalul, cât și mâna care îl ținea.

Asasinul renunță la armă și îl ocoli pe bărbat.

Ceilalți doi războinici stăteau ghemuiți la douăzeci de pași depărtare și își încărcau arbaletele. Armele erau malazane, special gândite pentru asalt, și ambii dovediră o fatală necunoaștere a mecanismului de armare. Până și lui Kalam îi trebuiau patru secunde pentru a încărca o asemenea armă.

Nu le acordă nici măcar acele patru secunde și se apropie fulgerător de ei. Unul dintre ei încă încerca să blocheze brațul pârghiei, dar groaza și agitația îi zădărniciră orice efort, pentru că săgeata sări din locașul ei și căzu pe jos. Cu un rânjet, celălalt aruncă arbaleta și își scoase tulwarul pentru a riposta atacului lui Kalam. Omul avea avantaj atât datorită lungimii, cât și greutății armei, însă niciunul dintre aceste lucruri nu îi veni în ajutor când, pe neașteptate, îi pieri curajul și rămase împietrit.

– Te rog…

Cuvântul se stinse cu ultima lui răsuflare când Kalam îndepărtă cu o lovitură tulwarul, apoi lama ascuțită ca briciul a cuțitului lung descrise un arc și despică beregata războinicului. Mișcarea armei continuă printr-o răsucire care se transformă într-o împunsătură în lateral, care străpunse pieptul celuilalt bărbat, trecând prin armura de piele, pătrunzând între coaste și în plămâni. Tușind și înecându-se, războinicul se prăbuși la pământ. Asasinul îl ucise apoi cu o altă împunsătură.

În afara gemetelor paznicului lui Bordu, se lăsase tăcerea. Dintr-un pâlc de copaci scunzi aflat la treizeci de pași în josul văii se auzi ciripit de păsări care se trezeau. Kalam se lăsă într-un genunchi și inspiră adânc aerul rece și dulce.

Auzi apoi zgomot de copite dinspre malul sudic al văii și, întorcându-se, o văzu pe Minala. Trecând

cu arbaleta îndreptată spre fiecare cadavru, verifică luminișul și apoi, vizibil relaxată, îl țintui pe Kalam cu ochi mari.

– Am numărat opt.

Încă respirând precipitat, asasinul se mulțumi să dea aprobator din cap. Întinse mâna și șterse lama cuțitului lung de telaba ultimei lui victime, apoi examină tăișul și îl vârî în teaca de la șold.

Paznicul lui Bordu amuți în cele din urmă.

– Opt.

– Ce face căpitanul?

– S-a trezit. Amețit, probabil că are febră.

– Mai e un luminiș, la aproape patruzeci de pași de aici, spuse Kalam. Propun să ridicăm tabăra și să rămânem astăzi acolo. Trebuie să dorm.

– Bine.

– Trebuie să facem curat aici… cadavrele…

– Lasă asta în seama mea și a lui Selv. Nu ne tulburăm cu una, cu două. Orice altceva…

Cu un geamăt, asasinul se ridică și plecă să își recupereze celelalte arme. Minala îl urmări.

– Au mai fost doi, spuse ea.

Kalam se opri în dreptul unui cadavru și ridică privirea.

– Poftim?

– Care păzeau caii. Arată… Ezită, apoi continuă cu glas sumbru: Au fost sfâșiați în bucăți. Hălci mari… lipsesc. Urme de mușcături.

Asasinul mai scoase un geamăt și se ridică încet.

– N-am prea mâncat în ultimul timp, mormăi el.

– O fi fost vreun urs de câmpie, din cei mari și cafenii. A profitat de luptă ca să-i atace pe paznicii animalelor. Ai auzit vreun cal nechezând?

– Tot ce se poate.

Kalam îi examină chipul și se întrebă ce gânduri se țeseau în spatele acelor ochi aproape argintii.

– N-am auzit, dar au fost multe țipete aici, iar sunetul nu trece dincolo de malurile văii. În orice caz, merge și asta ca explicație, nu crezi?

– Probabil. După o clipă, ea zise: Bine. Mă întorc la ceilalți. Nu stau mult.

Urcă în șa fără să se slujească de frâu, pentru că încă ținea arbaleta în mâini. Kalam nu-și dădu seama cum reușise asta. Își aduse aminte cum stătuse ascunsă în flancul calului și dansul stând în picioare în șa. *Femeia asta știe să călărească.*

După ce ea urcă malul, asasinul măsură cu privirea tabăra însângerată.

– Pe Hood, spuse el încet, trebuie să mă odihnesc.

– Kalam, care a traversat Raraku împreună cu Whiskeyjack…

Căpitanul Keneb clătină din cap și scormoni în foc.

Era pe înserat. Asasinul tocmai se trezise dintr-un somn adânc și îndelungat. După ce se scula, o oră nu se simțea deloc bine. Îl dureau încheieturile, vechile răni – cât dormea, anii păreau să-l prindă din urmă. Selv făcuse un ceai tare. Îi turnă o cană lui Kalam, care rămase cu ochii asupra flăcărilor care se stingeau.

– N-aș fi crezut că cineva poate să ucidă opt oameni în câteva minute, spuse Minala.

– Kalam a fost recrutat în Gheară, zise Keneb. Ăsta e un lucru rar. De obicei, iau copii și îi instruiesc…

– Îi instruiesc? mormăi asasinul. Îndoctrinare. Ridică ochii spre Minala. Atacarea unui grup de războinici nu e imposibilă, așa cum crezi. Pentru un singur atacator, nu există altcineva care să facă prima mișcare. Opt, zece oameni, în fine, ei își închipuie că trebuie doar să stea grupați ca să mă facă bucăți. Doar că se pune întrebarea cine atacă primul. Toți se opresc și caută o portiță de scăpare. Treaba mea e să mă mișc, să mă asigur că orice posibilitate de atac e zădărnicită înainte ca ei să reacționeze. Și nu uita, membrii unei trupe bune de veterani știu cum să conlucreze…

– Atunci am avut noroc că n-au făcut-o.

– Eu am avut noroc.

Kesen, băiatul mai mare, îi spuse.

– Mă înveți și pe mine să lupt așa, domnule?

Kalam își drese glasul.

– Cred că tatăl tău se gândește la o viață mai bună pentru tine, flăcăule. Lupta este pentru cei care dau greș în toate celelalte privințe.

– Dar a lupta nu e totuna cu a fi soldat, spuse Keneb.

– Asta e realitatea, îl aprobă asasinul, simțind că probabil lezase mândria căpitanului. Soldații sunt demni de respect, și este adevărat că uneori este nevoie de luptă. A fi soldat înseamnă să stai ferm când vine timpul. De aceea, flăcăule, dacă vrei să înveți să lupți, învață mai întâi să fii soldat.

– Cu alte cuvinte, să-l asculți pe tatăl tău, spuse Minala, zâmbindu-i ironic lui Kalam.

După un gest sau o privire pe care asasinul nu reuși să îl surprindă, Selv se ridică și îi conduse pe copii pentru a încheia strângerea taberei. Imediat ce aceștia se îndepărtară și nu mai puteau auzi discuția lor, Keneb spuse.

– Aren e la trei luni depărtare, nu? Caporale, pe răsuflarea lui Hood, trebuie să existe un oraș sau o fortificație sub control malazan care să se afle mai aproape.

– Toate știrile pe care le-am auzit sunt proaste, zise Kalam. Spre miazăzi, până la Fluviul Vathar, triburile stăpânesc totul. Ubaryd este mai aproape de fluviu, dar cred că a fost ocupat de Apocalipsa lui Sha'ik – portul este prea important ca să fie lăsat necucerit. În al doilea rând, cred că mai toate triburile din zona asta și Aren s-au alăturat lui Kamist Reloe.

Keneb tresări.

– Reloe?

Kalam se încruntă.

– Din câte am înțeles de la bandiți, se află la sud-est de aici.

– Mai curând spre est decât spre sud. Reloe îi vânează pe căpetenia Coltaine și Armata a 7-a.

Probabil că i-a distrus deja, însă chiar și așa, forțele lui se află la răsărit de Fluviul Sekala, și i s-a dat ordin să păstreze acel teritoriu.

– Văd că știi mai multe decât mine despre asta, spuse asasinul.

– Am avut slujitori de origine Tithansi, îi explică Minala. Fideli.

– Și au plătit cu viața pentru asta, interveni căpitanul.

– Așadar, există o armată a Apocalipsei la sud de aici?

Keneb dădu din cap.

– Da, și se pregătește să pornească în marș spre Aren.

Asasinul se încruntă.

– Spune-mi, căpitane… ai auzit vreodată cuvântul „Jhistal“?

– Nu, nu e din Cele Șapte Orașe. De ce?

– Bandiții vorbeau de un „jhistal“ în interiorul orașului Aren. Ca și cum ar fi un arșic răzuit. Rămase tăcut o clipă, apoi continuă. Cine comandă armata asta?

– Ticălosul de Korbolo Dom.

Kalam strânse din pleoape.

– Dar e o căpetenie…

– A fost, până când s-a căsătorit cu o femeie din ținut, care, din întâmplare, era fiica ultimului Sfânt Protector al lui Halaf. A devenit renegat, și a trebuit să execute jumătate din oamenii propriei legiuni, pentru că au refuzat să i se alăture. Ceilalți au renunțat la uniformele imperiale, s-au proclamat companie de mercenari și au acceptat contractul oferit de Korbolo. Acea companie ne-a atacat în Orbal. Își spun Legiunea Vârtejului, sau cam așa ceva. Keneb se ridică și scurmă în foc, împrăștiind și ultimii tăciuni. S-au prefăcut a fi aliați. Nu am bănuit nimic.

Asasinul simți că povestea aceea mai avea un înțeles, care rămăsese ascuns.

– Îl țin minte pe Korbolo, mormăi Kalam.

– Așa gândeam și eu. El l-a înlocuit pe Whiskeyjack, nu-i așa?

– O vreme. După Raraku. Un tactician strălucit, dar prea sângeros, după părerea mea. Și după cea a lui Laseen, motiv pentru care l-a surghiunit în Halaf.

– Și l-a promovat pe Dujek în locul lui. Căpitanul râse. Care este acum proscris.

– Ei, asta e o nedreptate despre care îți voi vorbi într-o bună zi, spuse Kalam, ridicându-se. Trebuie să plecăm. S-ar putea ca tâlharii aceia să aibă prieteni prin apropiere.

În timp ce își pregătea calul, simți privirea Minalei îndreptată spre el, iar acest lucru îl tulbură. Soțul, ucis în urmă cu doar douăzeci și patru de ore. O ancoră pierdută. Kalam era un străin care aproape că preluase comanda, deși cumnatul ei avea un grad superior lui. Probabil că, după multă vreme, era prima oară când ea socotea că, avându-l pe Kalam alături, avea șanse de supraviețuire Nu-l bucura deloc răspunderea pe care și-o asumase. *Doar că interesul manifestat de ea atât de curând după moartea soțului este ca o floare pe o tulpină moartă. Atrăgătoare, dar nu pentru multă vreme.* Minala era capabilă, dar dacă el îi permitea, necesitățile ei vor sfârși prin a-i submina acea capacitate. *Nu e bine pentru ea. Și, pe de altă parte, dacă o încurajez, va înceta să mai fie ceea ce m-a atras la ea. Mai bine să îi dau pace. Cel mai bine e să păstrez distanța.*

– Caporale Kalam, spuse Minala, care ajunsese în spatele lui.

El se întoarse.

– Da.

– Femeile acelea. Cred că ar trebui să le îngropăm.

Asasinul ezită o clipă, apoi continuă să verifice cureaua care trecea pe sub burta calului.

– Nu avem timp, spuse el cu glas gros. Fă-ți griji în privința viilor, nu a morților.

Glasul ei deveni mai hotărât.

– Eu îmi fac. Avem cu noi doi copii care trebuie să învețe ce înseamnă respectul.

– Nu acum. Se întoarse din nou spre ea. Respectul nu le va sluji la nimic dacă mor sau pățesc ceva și mai rău. Îngrijește-te ca toți să fie pregătiți de plecare și du-te la calul tău.

– Căpitanul dă ordine aici, spuse ea, pălind.

– El s-a lovit la cap și-și închipuie că ne aflăm la un picnic. Urmărește-l în momentele în care își revine – vei vedea cum i se citește spaima în ochi. Și tu vrei să-i mai pui o povară în spinare. Chiar și cea mai neînsemnată insistență l-ar putea face să se retragă pentru totdeauna în mintea lui, iar atunci la ce ar mai fi bun? Și cui?

– Am înțeles, spuse ea răstit, răsucindu-se și plecând.

El o urmări îndepărtându-se. Selv și Keneb stăteau lângă caii lor, prea departe ca să fi auzit ceva, însă suficient de aproape ca să-și dea seama că între Minala și asasin se tulburaseră ape întunecate. O clipă mai apoi, apărură copiii călare pe un singur cal, cel de șapte ani în față, sumețit în șa, iar fratele lui mai mic în spatele lui, ținându-l strâns în brațe. Amândoi arătau mai vârstnici decât erau în realitate.

Respect față de viață. Desigur. Cealaltă lecție ne arată cât de lipsită de valoare poate deveni. Probabil că respectul rezultă din lipsa de valoare, caz în care ambele coexistă.

– Gata, spuse Minala cu răceală în glas.

Kalam se întoarse în șa. Scrută întunericul care se îndesea. *Stai aproape, Apt. Dar nu prea aproape.*

Având-l în frunte pe Kalam, ieșiră din albia secată și urcară pe câmpia înierbată a Odhanului. Din fericire, demonul păstră distanța.

Ca un zid gros, plin de aluviuni, care păru să facă un salt peste copastie, valul uriaș îi lovi la babord și se prăbuși pe punte ca o alunecare de noroi. În câteva secunde, apa se scurse din depuneri, afundându-i pe Felisin și pe ceilalți aflați pe puntea principală până la genunchi în mâlul urât mirositor. Piramida de capete se transformă într-o movilă informă.

Cu fața mânjită de ceva de culoare ocru, Heboric ajunse la ea târâș.

– Depunerile astea! exclamă el, oprindu-se pentru a scuipa mâlul din gură. Uită-te ce se află în el!

Deși se simțea prea nefericită ca să-i răspundă, ea întinse mâna și luă mâl în căușul palmei.

– E plin de semințe, spuse ea. Și plante putrezite…

– Exact. Semințe de iarbă și ierburi putrede – nu înțelegi, fetițo? Aici nu există fund de mare. E prerie. Inundată. Coridorul ăsta a fost inundat. Recent.

Cum nu dorea să-i împărtășească emoția, ea își drese glasul.

– Și asta este o surpriză? Nu poți conduce o corabie pe prerie, nu-i așa?

El o privi cu ochi mijiți.

– Ai dreptate, Felisin.

Mâlul din jurul pulpelor îi dădea o senzație ciudată, părând a fi neliniștit, târâtor. Ignorându-l pe fostul preot, își croi drum spre teuga de la pupa. Valul nu fusese atât de înalt ca să ajungă până acolo. Gesler și Stormy erau la cârma-vâslă, fiind nevoie de patru brațe pentru a menține cursul corabiei. În apropiere se afla și Kulp, așteptând să îl înlocuiască pe primul a cărui putere ceda. Și aștepta de multă vreme ca să constate că Stormy și Gesler erau încleștați într-o bătălie a mândriei: niciunul nu voia să cedeze înaintea celuilalt. Rânjetele lor confirmară senzația lui Felisin. *Niște idioți! Se vor prăbuși amândoi în același timp, lăsându-l pe mag să mânuiască cârma singur.*

Cerul continua să se frământe, dezlănțuind fulgere în toate direcțiile. Suprafața mării se opunea vântului care urla ascuțit, iar apa plină de mâl se înălța în valuri imense care dădeau impresia că nu voiau să pornească în nicio direcție. Vâslașii fără capete își continuară eforturile, deși vreo douăsprezece vâsle se rupseseră, iar bețele spintecate țineau ritmul celor care încă loveau apa. Toba bătea

neîncetat, răspunzând tunetelor din cer cu răbdarea ei nepăsătoare și măsurată.

Ajunse la scară și urcă, scăpând de mâl, apoi se opri surprinsă. Mâlul zbură de pe pielea ei de parcă ar fi fost viu, apoi se scurse de pe picioare pentru a se alătura băltoacei tremurânde care acoperea puntea principală.

Ghemuit lângă arborele principal, Heboric răcni alarmat și rămase cu ochii ațintiți asupra mâlului care îl împresura și tremura din ce în ce mai insistent.

– E ceva în mâl!

– Vino aici! îi strigă Truth, aflat pe treptele teugei, întinzându-i o mână. Baudin îl susținu strângându-l de braț cu singura mână teafără pe care o avea. Repede! Iese ceva!

Felisin mai urcă o treaptă.

Mâlul se transforma în mod grotesc, coagulându-se în forma unor figuri. Apărură lame de cremene, unele cenușii, altele roșu-închis precum calcedonia. Răsări încet o blană zbârlită, care creștea pe umeri lați și ciolănoși. Lustruite, coifuri din os străluciră în auriu și cafeniu – țestele fiarelor despre care Felisin nici măcar nu-și putea imagina că ar exista. Se văzură apoi frânghii lungi de păr murdar, majoritatea negre sau cafenii. Mâlul nu se desprindea, ci mai curând se *schimba.* Acele creaturi erau una cu lutul.

– T'lan Imass! strigă Kulp, agățat de arborele artimon. *Silanda* se legăna, mânată de o energie sălbatică. Logros T'lan!

Numărară șase. Toți aveau blană, mai puțin unul, care era mai mic decât ceilalți, și apăru ultimul. Acesta era împodobit cu penele zdrențuite și uleioase ale unor păsări colorate, iar părul lung îi era cenușiu ca fierul, dungat cu roșu. De cămașa aproape putredă din piele atârnau bijuterii din os, coarne și cochilii, însă părea să nu fie înarmat.

Aveau fețele smochinite, iar oasele puternice ieșeau prin piele. Găvanele erau niște adâncituri negre. Pe fețe le rămăseseră rămășițe sârmoase de

barbă, cu excepția unuia cu părul argintiu, care acum se îndrepta de spate și îl privea direct pe Kulp.

– Stai deoparte, Slujitor al Celui Înlănțuit, am venit după cei de un neam cu noi, și după Tiste Edur.

Vocea aparținea unei femei care vorbise în malazană.

Un alt T'lan Imass se întoarse către cel cu păr argintiu. Era de departe cel mai mare. Blana adunată pe umeri provenea de la un fel de urs, firele de păr fiind argintii la capete.

– Credincioșii muritori sunt ei înșiși o pacoste, spuse ea pe un ton plictisit. Ar trebui să-i ucidem și pe ei.

– O vom face, spuse celălalt. Însă în primul rând trebuie să împlinim scopul vânătorii.

– Aici nu sunt neamuri de-ale voastre, spuse Kulp cu glas tremurat. Iar Tiste Edur sunt morți. Duceți-vă să vedeți cu ochii voștri. În cabina căpitanului.

Femeia T'lan Imass își înclină capul. Doi dintre însoțitorii ei se îndreptară spre tambuchi. Apoi se răsuci și se holbă la Heboric, care stătea în apropierea balustradei teugei.

– Chemați-l jos pe magul care este legat de voi. Are o rană. Și se întinde. Acest lucru trebuie să înceteze. Ba mai mult, spuneți-i zeului vostru că astfel de jocuri îl pun în mare primejdie. Nu vom îngădui astfel de afectări ale coridoarelor.

Felisin izbucni într-un hohot de râs, părând în pragul isteriei.

Ca unul, toți T'lan Imass se uitară la ea.

Ea se crispă simțind privirile acelea lipsite de viață, apoi inspiră adânc pentru a-și reveni.

– Chiar dacă sunteți nemuritori și suficient de puternici ca să-l amenințați pe zeul-mistreț, încă nu sunteți în stare de asta, spuse ea.

– Explică, îi ceru femeia.

– Întrebați pe cineva căruia îi pasă, spuse ea, înfruntând privirea fără profunzime și rămase surprinsă că nu tresări și nici nu simți imboldul de a se retrage.

– Eu nu mai sunt preot al lui Fener, zise Heboric, ridicând cioturile mâinilor. Dacă zeul-mistreț se află aici, între noi, înseamnă că nu îl simt, și nici nu-mi pasă de asta. Vrăjitorul care merge pe furtună ne urmărește, încercând să ne distrugă. Nu știu de ce.

– E nebunia Otataral, zise femeia.

Cei doi Imass trimiși în cabină se întoarseră. Deși nu fu rostit niciun cuvânt, femeia dădu din cap.

– Sunt morți. Iar cei de un neam cu noi au plecat. Trebuie să ne continuăm vânătoarea. Își mută privirea spre Heboric. Vreau să-ți dau mâini.

Felisin izbucni din nou în râs.

– Asta îl va face întreg.

– Taci, fetițo, mârâi Kulp, trecând pe lângă ea pentru a coborî pe puntea principală. Nu suntem Slujitorii Celui Înlănțuit, spuse el. Pe răsuflarea lui Hood, ce *este* Cel Înlănțuit? Dar să lăsăm asta, nici nu vreau să aflu. Am ajuns pe corabia asta din întâmplare, nu dinadins…

– Nu am anticipat că acest coridor este inundat, zise femeia.

– Se spune că puteți traversa oceane, murmură magul, încruntându-se.

Felisin observă că el înțelegea cu greutate afirmațiile făcute de T'lan Imass. Același lucru era valabil și în cazul ei.

– Putem traversa ape mari, recunoscu femeia. Dar ne putem regăsi forma doar pe uscat.

– Așadar, ca și noi, ați venit pe corabia asta ca să rămâneți uscați…

– Și să ne îndeplinim sarcina. Îi urmărim pe renegații de un neam cu noi.

– Dacă au fost aici, au plecat de mult, spuse Kulp. Înainte de sosirea noastră. Sunteți Aruncători de Oase.

Femeia își înclină capul.

– Hentos Ilm, din Logros T'lan Imass.

– Iar Logros nu mai slujesc Imperiul Malazan. Mă bucur să văd că încă aveți treabă.

– De ce?

– Să lăsăm asta. Kulp privi spre cer. S-a mai liniştit.

– Ne simte, spuse Hentos Ilm. Se întoarse din nou cu faţa spre Heboric. Mâna ta e în cumpănă, adevărat. Otataral şi o putere necunoscută mie. Dacă magul din furtună continuă să capete putere, Otataral va predomina, şi vei afla şi tu nebunia lui.

– Vreau să dispară din mine, mârâi Heboric. Te rog.

Hentos Ilm ridică din umeri şi se apropie de fostul preot.

– Trebuie să-l distrugem pe cel din cer. Apoi să închidem rana coridorului.

– Cu alte cuvinte, probabil că nu merită să-şi piardă timpul cu tine, bătrâne, spuse Felisin.

– Aruncători de Oase, zise Kultp. Ce coridor este acesta?

Rămânând cu atenţia îndreptată asupra lui Heboric, Hentos Ilm nu răspunse imediat.

– Străvechi. Kurald Emurlahn.

– Am auzit de Kurald Galain – coridorul Tiste Andii.

– Acesta este Tiste Edur. Mă uimeşti, magule. Tu eşti Meanas Rashan, o ramură a Kurald Emurlahn, care este accesibilă muritorilor. Coridorul pe care îl foloseşti este un copil al acestui loc.

Kulp rămase cu ochii lipiţi de spinarea Aruncătorului de Oase.

– E absurd. Meanas Rashan este coridorul Umbrei. Al lui Ammanas şi Cotillion, şi al Copoilor.

– Înainte de Tronul Umbrei şi Cotillion, au existat Tiste Edur, spuse Hentos Ilm. Aruncătorul de Oase întinse mâna spre Heboric. O să te ating.

– Chiar te rog, spuse el.

Felisin o urmări pe Ilm punându-şi palma mâinii smochinite pe pieptul bătrânului. După o clipă, se retrase şi se întoarse, de parcă l-ar fi respins. Se adresă T'lan Imassului îmbrăcat în blană de urs, care vorbise mai devreme.

– Legana Breed, tu nu ai clan.

– Sunt fără clan, confirmă acesta.

Ea făcu un semn către Kulp.

– Magule. Să nu faci nimic.

– Stați puțin! spuse Heboric. Ce ai simțit în mine?

– Ești rupt de zeul tău, dar el continuă să se folosească de tine. Alt scop al existenței tale nu văd.

Felisin își reținu cu greu un comentariu răutăcios. *Nu este acesta*. Văzu umerii lui Heboric lăsându-se încet, ca și cum din pieptul lui ar fi fost extrasă o esență vitală, zdrobită și lăsând în urmă picături de sânge. Se agățase cu îndârjire de ceva, iar Aruncătorul de Oase tocmai îi spusese că acel ceva era mort. *Nu mai am cum să-l jignesc. Poate că asta mă va împiedica să mai încerc.*

Hentos Ilm își lăsă capul pe spate, apoi începu să se dizolve, iar praful ființei ei se răsuci pe loc. După o clipă, porni în spirală spre cer, dispărând cu repeziciune în norii care păreau să clocotească la mică înălțime.

Urmă un fulger însoțit de o bubuitură puternică, iar totul deveni o urgie de durere în urechile lui Felisin. Scoțând un țipăt, se prăbuși în genunchi. Ceilalți fură afectați la fel ca ea, cu excepția T'lan Imassilor rămași, care stăteau neclintiți și nepăsători. *Silanda* se cabră. Piramida din capete mânjite de mâl se prăbuși în jurul arborelui principal. Țestele se rostogoliră și săriră cu zgomot pe punte.

T'lan Imass se răsuciră în acel moment și își scoaseră armele.

Tunetul bubui în norii de furtună învolburați. Aerul tremură din nou.

Cel numit Legana Breed întinse mâna și ridică un cap, apucându-l de părul negru și lung. Era Tiste Andii, o femeie.

– Încă trăiește, spuse războinicul-strigoi, surprins. Kurald Emurlahn, vrăjitoria le-a înlănțuit sufletele de carne.

Dinspre nori coborî un țipăt ascuțit și slab, un sunet plin de disperare și – lucru cutremurător – eliberare. Norul se risipi în toate direcțiile, destrămându-se în fuioare subțiri. Prin spațiul rămas

se văzu cerul arzător, de culoarea ambrei. Furtuna încetase, iar vrăjitorul dement dispăruse odată cu ea.

Felisin se aplecă în clipa în care ceva înaripat trecu pe lângă ea, lăsând în urma sa un miros de mort, de mucegai. Când ridică ochii, Hentos Ilm stătea din nou pe puntea principală, cu fața spre Legana Breed. Niciunul nu se mișca, de parcă vorbeau fără cuvinte.

– Pe răsuflarea lui Hood, șopti Kulp, aflat alături de Felisin.

Ea se uită la el. Cu chipul palid, acesta privea intens spre cer. Fata îi urmări privirea.

O rană uriașă, neagră, tivită de roșu ca focul și mare cât luna plină, mânjea cerul de culoarea ambrei. Ceea ce se scurgea din ea părea să se furișeze în ființa lui Felisin prin ochi, de parcă actul de a vedea așa ceva era capabil să transmită o infecție, o boală care avea să se răspândească în carnea ei. *La fel ca otrava muștei de sânge*. Din gâtlej îi scăpă un scâncet slab, apoi, disperată, își smulse ochii de la cer.

Magul continuă să privească, pălind tot mai mult, cu gura căscată și moale. Felisin îl înghionti.

– Kulp!

El nu răspunse. Fata îl lovi.

Gesler apăru brusc alături de ei și își petrecu un braț peste ochii lui Kulp.

– La naiba, magule, desprinde-te!

Kulp se zbătu, apoi se liniști. Felisin îl văzu dând aprobator din cap.

– Acum dă-i drumul, îi spuse ea caporalului.

Imediat ce Gesler îl eliberă din strânsoare, magul se întoarse spre Hentos Ilm. Glasul lui era un hârâit tremurat.

– Asta e rana despre care ai vorbit, da? Se răspândește – simt asta, ca un cancer…

– Un suflet trebuie să facă puntea cu el, spuse Aruncătorul de Oase.

Legana Breed se mișca deja. Toți îl urmăriră îndreptându-se cu pași mari spre treptele ce duceau spre teugă, urcând și rămânând în fața lui Stormy. Veteranul plin de cicatrice nu se trase înapoi.

– Ei, bine, spuse marinarul, am fost cât pe aici. Avea pe față un zâmbet bolnăvicios. O dată e de ajuns.

T'lan Imass își ridică sabia cenușie din cremene.

– Stai așa, mârâi Gesler. Dacă ai nevoie de un suflet pentru a astupa rana aceea… ia-l pe al meu.

Legana Breed întoarse capul.

Gesler strânse din fălci. Confirmă cu o mișcare din cap.

– Insuficient, decretă Hentos Ilm.

Legana Breed se răsuci din nou spre Stormy.

– Sunt ultimul din clanul meu, spuse el bubuitor. L'echae Shayn va sfârși aici. Această armă este amintirea noastră. Poart-o tu, muritorule. Deprinde-i greutatea. Piatra e însetată tot timpul de sânge.

Îi întinse marinarului sabia lungă de un metru și douăzeci de centimetri.

Cu fața lipsită de orice expresie, Stormy o acceptă. Felisin văzu cum mușchii antebrațelor i se încordară când preluară greutatea și o susținură.

– Acum, spuse Hentos Ilm.

Legana Breed făcu un pas înapoi și se prăbuși într-o coloană de țărână. Aceasta se răsuci, rotindu-se în jurul propriei axe. Aerul din jur se învolbură, apoi fu atras spre interior, către emanația care se învârtejea. O clipă mai apoi, vântul se stinse, iar Legana Breed dispăru. Ceilalți T'lan Imass se întoarseră și își ridicară privirile spre cer.

Felisin nu ar fi putut spune dacă doar și-a imaginat că T'lan Imass își recăpătase forma după ce se izbise de inima acelei răni, o siluetă minusculă, aparent insignifiantă, care fusese imediat înghițită de întuneric. Apoi, marginile rănii părură să se crispeze, iar valuri slabe se răsfrânseră spre exterior. După aceea, leziunea începu să se plieze asupra ei înseși.

Hentos Ilm continuă să privească în sus. Într-un final, dădu din cap.

– Suficient. Rana a fost legată.

Stormy își coborî încet vârful sabiei din cremene până când ajunse să se odihnească pe punte.

Un veteran oțelit în lupte, un cinic înrăit, încă unul dintre respinșii Imperiului. Se vedea că era copleșit. *Nu e de ajuns, spuse ea. Chiar așa.*

– Acum vom pleca, spuse Hentos Ilm.

Stormy se cutremură.

– Aruncători de Oase!

În glasul ei răzbătu un dispreț nedisimulat când spuse.

– Legana Breed și-a cerut dreptul.

Marinarul nu se liniștise.

– Această „legare"… spune-mi, este un lucru al durerii?

Când Hentos Ilm ridică din umeri se auzi un scrâșnet de oase, acesta fiind singurul ei răspuns.

– Stormy… îl avertiză Gesler, însă camaradul său clătină din cap și coborî pe puntea principală. Când dădu să se apropie de Aruncătoarea de Oase, un alt T'lan Imass păși spre el ca să îl oprească.

– Soldat! se răsti Gesler. Îndepărtează-te!

Însă Stormy se trase înapoi doar ca să-și facă loc pentru a ridica sabia din cremene.

T'lan Imassul care stătea cu fața spre el se apropie din nou. Apoi, cu o mișcare fulgerătoare, întinse o mână și îl prinse pe Stormy de gât.

Blestemând, Gesler trecu pe lângă Felisin și duse mâna la mânerul sabiei de la brâu. Caporalul încetini când deveni evident că T'lan Imassul nu făcea decât să îl rețină pe Stormy. Iar marinarul încremenise. Între cei doi se schimbau cuvinte mute. Apoi războinicul-strigoi îi dădu drumul și se retrase. Furia lui Stormy se mistuise de parcă nici n-ar fi fost. Ceva din poziția umerilor îi aminti lui Felisin de Heboric.

Toți cei cinci T'lan Imass începură să se dizolve.

– Stați! strigă magul, năpustindu-se înainte. Pentru numele lui Hood, cum plecăm de aici?

Era prea târziu. Creaturile dispăruseră.

Gesler se apropie de Stormy.

– Ce ți-a spus ticălosul acela? întrebă el pe un ton poruncitor.

Când se întoarse cu fața spre caporalul său, ochii soldatului erau umezi – ceea ce o șocă pe Felisin.

– Stormy, șopti Gesler.

– A spus că e o durere mare, bolborosi omul. Am întrebat: *Cât timp?* Iar el a zis *Pe vecie.* Rana se vindecă în jurul lui, înțelegi? Ea nu i-a putut porunci, știi? Când era vorba de așa ceva. El s-a oferit…

Apoi, vorbele îi rămaseră în gâtlej. Se răsuci, țâșni pe pasarelă și se făcu nevăzut.

– Fără clan, spuse Heboric, aflat în teugă. Aproape inutil. O existență fără sens…

Gesler lovi cu piciorul câteva dintre capetele retezate, făcându-le să se rostogolească pe punte. Duduiturile inegale răsunară puternic în aerul neclintit.

– Cine mai vrea să trăiască o veșnicie? mârâi el, apoi scuipă.

Cu glas tremurat, Truth spuse.

– N-a văzut toată lumea? Aruncătorul de Oase nu a vrut – sunt convins, ea nu a…

– Ce tot bolborosești acolo, băiete? îl întrebă Gesler.

– Acel T'lan Imass. Și-a prins capul de centură. I-a înnodat părul. Nu ați văzut din cauza mantiei din blană de urs.

– Poftim?

– A luat un cap. N-a mai văzut nimeni asta?

Heboric reacționă primul. Cu un rânjet nebunesc, sări pe puntea principală și se îndreptă spre cambuză. În clipa în care el se năpustea pe ușă, Kulp coborî spre prima punte a vâslașilor, făcându-se nevăzut.

Trecură minute bune.

Încă încruntat, Gesler se duse alături de Stormy și de fostul preot.

Kulp reveni.

– Unul dintre ei e mort, spuse el.

Felisin se gândi să îl întrebe ce însemna asta, însă starea de epuizare apărută pe neașteptate o făcu să renunțe. Privi în jur până îl văzu pe Baudin.

Acesta se afla la prova, cu spatele spre tot ce se petrecea… spre toți. Se întrebă care era motivul indiferenței lui. Lipsa de imaginație, conchise ea după o clipă, iar gândul o făcu să își arcuiască buzele într-un rânjet disprețuitor. Se îndreptă spre el.

– Baudin, e prea mult pentru tine, da? întrebă ea, aplecându-se alături de el pe balustrada arcuită.

– T'lan Imass nu au adus niciodată decât necazuri, spuse el. Întotdeauna au existat două lucruri opuse în tot ce au făcut, poate chiar mai multe. Poate chiar sute.

– O brută care are păreri.

– Fetițo, tu îți dăltuiești orice idee în piatră. Nici nu mă miră că oamenii te surprind mereu.

– Mă surprind? Brută, nimic nu mă mai surprinde. Ne-am implicat în ceva, fiecare dintre noi. Vor urma alte lucruri, așa că poți face uitată ideea de a ieși din joc. Nu există cale de salvare.

El își drese glasul.

– În sfârșit, niște vorbe înțelepte.

– Nu încerca să-mi subminezi moralul, spuse Felisin. Acum sunt prea obosită ca să mă arăt crudă. Lasă-mă să dorm câteva ore și voi redeveni eu însămi.

– Ca să găsești alte modalități de a mă ucide, vrei să zici.

– Asta mă amuză.

Cu ochii îndreptați spre orizontul lipsit de noimă, el rămase tăcut câteva momente, apoi se întoarse spre ea.

– Te-ai gândit vreodată că probabil ceea ce ești este ceea ce te ține prizonieră în interiorul a ceea ce te ține prizonieră?

Ea clipi nedumerită. În ochii lui mici ca de fiară apăruse o sclipire de judecată sardonică.

– Nu pricep ce spui, Baudin.

El zâmbi.

– Ba da, pricepi, fetițo.

Capitolul zece

Una este să conduci prin propriul exemplu când ai zece soldați în spatele tău. Dar e cu totul altceva când ai zece mii.

Viața lui Dassem Ultor
Duiker

Trecuse o săptămână de când Duiker descoperise urmele lăsate de refugiații din Caron Tepasi. Fuseseră împinși spre miazăzi pentru a constitui o povară suplimentară pentru orașul în mișcare chinuită pe care îl conducea Coltaine, gândi istoricul. În acel tărâm pustiu și aparent fără sfârșit nu se găsea nimic altceva. Se înstăpânise anotimpul secetos, iar soarele de pe cerul dezgolit pârjolea ierburile care acum arătau și erau ca niște fire casante.

Zilele se scurseseră una după alta, dar Duiker încă nu reușise să o prindă din urmă pe Căpetenie. În cele câteva rânduri când zărise uriașul nor de praf stârnit de convoiul său, avangărzile de Tithansi ai lui Reloe îl împiedicaseră să se apropie mai mult.

Într-un fel sau altul, Coltaine își menținea forțele în mișcare, deplasându-se neîncetat și îndreptându-se către Fluviul Sekala. *Iar de acolo? Va opune rezistență, având în spate anticul vad?*

Așa că Duiker călărea în urma convoiului. Gunoaiele lăsate de refugiați se reduseseră, însă deveniseră mai pregnante. Mici morminte se ridicau ca niște cocoașe în locul fostelor tabere; oase scurte de cai și vite zăceau împrăștiate; o osie de căruță, reparată de multe ori, dar abandonată în cele din urmă, marca un punct de plecare, semn că vehiculul fusese demontat, iar componentele fuseseră luate pentru a sluji drept piese de schimb. Șanțurile pentru latrine duhneau, năpădite de nori de muște.

Locurile în care fuseseră organizate ambuscade dezvăluiau altă poveste. Între cadavrele despuiate și nerecuperate ale războinicilor-călăreți Tithansi se vedeau lănci Wickane rupte, ale căror capete fuseseră luate. Tot ce putea fi refolosit fusese scos de pe cadavrele Tithansilor: chingi, curele din piele, obiele și centuri, arme, chiar și șuvițe de păr. Caii morți fuseseră târâți întregi, lăsând pe pământ și iarbă dâre de sânge.

Duiker era surprins de orice vedea. La fel ca membrii triburilor Tithansi, cu care stătuse uneori de vorbă, începuse să creadă că acest Coltaine nu era

om, că îi modelase pe soldații lui și pe fiecare refugiat pentru a deveni avataruri inflexibile ale imposibilului. Cu toate acestea, nu exista speranța victoriei. Apocalipsa lui Kamist Reloe era alcătuită din armatele a patru metropole și douăsprezece orașe, din nenumărate triburi și dintr-o hoardă de fermieri, devenind la fel de vastă ca o mare interioară. Și se apropia, mulțumindu-se deocamdată să îl escorteze pe Coltaine spre Fluviul Sekala. Fiecare curent se îndrepta spre acel loc. Se pregătea o bătălie, o anihilare.

Uscat de sete, flămând, ars de soare, cu hainele ajunse niște zdrențe, Duiker călărea în cursul zilei. Un rătăcit din armata țăranilor, un bătrân hotărât să participe la ultima luptă. Călăreții Tithansi îl recunoșteau de cum îl vedeau și, în afară de câte o fluturare de mână, îi acordau puțină atenție. La fiecare două sau trei zile, la el venea un soldat, îi dădea pachete cu mâncare, apă și hrană pentru cal. Într-un fel, devenise însemnul lor, iar călătoria lui era simbolică, încărcată de o semnificație nerostită. Istoricul se simțea vinovat, dar accepta darurile cu o recunoștință sinceră – acestea îi țineau în viață pe el și pe calul său.

Cu toate acestea, credinciosul lui bidiviu era tot mai obosit. Duiker îl ducea din ce în ce mai mult de căpăstru.

Se apropia înserarea. Norul îndepărtat de praf continua să înainteze, dar la un moment dat, istoricul socoti că avangarda lui Coltaine ajunsese la fluviu. Căpetenia va cere ca întregul convoi să mărșăluiască în cursul nopții către tabăra pe care oamenii din avangardă o pregăteau. Dacă voia să aibă vreo șansă de a li se alătura, Duiker trebuia să o facă în acea noapte.

Cunoștea vadul doar din hărți, dar își aducea aminte de el dureros de puțin. Sekala avea în medie o lățime de cinci sute de pași, șerpuind spre nord, spre Marea Karas. La câteva sute de pași de vad, adăpostit între două dealuri, stătea ghemuit un sat. Duiker

părea să-și amintească vag și de un vechi lac pe locul unei foste meandre a fluviului.

Ziua muribundă răspândea umbre pe câmpie. Cea mai luminoasă dintre stelele nopții strălucea pe albastrul tot mai adânc al cerului. Ca niște fulgi negri de cenușă, aripi de fluturi-capă se ridicau pe curenții calzi care se înălțau de pe solul încins.

Duiker se săltă în șa. Câțiva cercetași Tithansi mergeau pe o culme de deal la opt sute de metri spre miazănoapte. Duiker socoti că se găsea la cel puțin o leghe de fluviu. Cu cât se va apropia, patrulele de războinici călări se vor îndesi. Nu dorea să cadă la pace cu ele.

Își lăsase calul să meargă necălărit mai toată ziua, pregătindu-l astfel pentru o călătorie grea în cursul nopții. Va avea nevoie de toată energia animalului, deși se temea că acest lucru nu va fi suficient. Îndemnă iapa să pornească la trap.

Aflați la depărtare, Tithansii nu-i acordară atenție, dispărând curând. Cu inima bătându-i puternic, Duiker își mână iapa la galop.

Vântul îi mângâie fața. Istoricul șopti o binecuvântare către zeul care făcuse asta. Apăsătorul nor de praf din fața lui se apropia tot mai mult.

Cerul se întunecă.

Auzi o voce strigând la câteva sute de pași în stânga lui. Doisprezece călăreți, cu fâșii de blană prinse de lănci. Tithansi. Duiker îi salută ridicând mâna făcută pumn.

– Odată cu zorile, bătrâne! răcni unul dintre ei. E sinucidere curată să ataci acum!

– Îndreaptă-te spre tabăra lui Reloe! strigă altul. Spre nord-vest, moșule – acum mergi spre liniile dușmane!

Gesticulând ca un nebun, Duiker respinse sfaturile lor. Se ridică puțin în șa, șopti ceva în urechea iepei și o strânse delicat între genunchi. Animalul întinse capul în față și-și mări fuleul.

Ajuns pe culmea unui deal scund, istoricul văzu în cele din urmă ceea ce se afla înaintea lui. Tabăra lăncierilor Tithansi se întindea în fața și spre dreapta

lui, probabil mai mult de o mie de corturi din piele, în apropierea cărora erau aprinse focuri pentru gătit. Patrule călare se deplasau într-un șir nesfârșit dincolo de corturi, apărând tabăra de forțele dușmane care ocupaseră poziții în vad. Spre stânga taberei Tithansi se înălțau douăzeci de mii de corturi improvizate – armata țăranilor. Fumul atârna ca o mantie pătată de cenușă pe deasupra orașului zdrențăros și dezlânat. Oamenii își pregăteau cina. Gardurile din țăruși de la margine alcătuiau întăriturile, îndreptate spre fluviu. Între cele două tabere exista un coridor, cu o lățime ce permitea cel mult trecerea a două căruțe, care cobora panta câmpiei inundabile până la fortificațiile din pământ ale lui Coltaine.

Duiker își îndrumă calul pe acel coridor, mergând în galop. Cercetașii Tithansi din spatele său nu îl urmăriseră, însă războinicii care patrulau prin tabără îl priveau, apropiindu-se, fără să se arate însă vădit îngrijorați… deocamdată.

După ce trecu de marginea interioară a taberei triburilor din dreapta lui, apoi de marea de corturi ale țăranilor din stânga, văzu fortificații din pământ, șiruri ordonate de corturi, garduri bine apărate – hoarda beneficia de protecție suplimentară. Istoricul văzu două stindarde, Sialk și Hissar – infanterie regulată. Oamenii cu coifuri se întorseseră, privirile fiindu-le atrase de zgomotul făcut de copitele calului, iar acum și de strigătele alarmate ale călăreților Tithansi.

Iapa se chinuia să înainteze. Pichetele lui Coltaine se aflau la cinci sute de pași în față, și nu păreau a se apropia. Auzi galop de cai în urma lui, apropiindu-se. Pe zidurile de apărare malazane apărură siluete, pregătindu-și arcurile. Istoricul se rugă în gând ca soldații spre care galopa să aibă mințile treze și iuți. Scăpă un blestem când văzu arcurile ridicate, apoi retrase.

– Nu în mine, ticăloșilor! răcni el în malazană.

Arcurile sloboziră săgeți. Proiectilele goniră nevăzute prin noapte.

În spatele lui se auziră țipete de cai. Urmăritorii lui trăgeau de hățuri. Alte săgeți zburară spre ei. Duiker riscă o privire peste umăr și văzu că Tithansii făceau eforturi pentru a ieși din raza de acțiune a săgeților. Pe pământ se zvârcoleau cai și oameni.

Pe măsură ce se apropia de fortificații, își încetini iapa, îndemnând-o să meargă la trap. Era plină de spume, cu picioarele mult prea slăbite, iar capul îi atârna moale.

Duiker ajunse în mijlocul unor Wickani cu pielea albastră – Clanul Nevăstuicii – care îl priviră în tăcere. Când se uită în jur, istoricul se simți într-o tovărășie potrivită – războinicii câmpiei din nord-estul Quon Tali aveau aspectul unor spectre, pentru că fețele lor erau marcate de epuizare, semănând cu propriul lui chip.

Dincolo de tabăra Clanului Nevăstuicii se aflau corturile standard ale armatei și două stindarde – Garda Hissari, care rămăsese fidelă, și o companie al cărui însemn nu-l recunoscu, în afara unei arbalete stilizate, plasată central, ceea ce însemna Marina Malazană.

Câțiva oameni întinseră mâinile spre el pentru a-l ajuta să coboare din șa. Tineri și bătrâni Wickani se strânseră în jurul lui, iar vocile lor iscară un murmur liniștitor. Grija lor cea mare era îndreptată asupra iepei. Un bătrân îl prinse de braț.

– Străine, o ne îngrijim noi de acest cal curajos.

– Cred că e pe moarte, spuse Duiker, simțindu-se cuprins de un val de părere de rău. *Doamne, cât de obosit sunt*. Soarele care apunea răzbătu printre norii de la orizont, scăldând totul într-o lumină aurie.

Bătrânul clătină din cap.

– Soțiile noastre care se ocupă de cai se pricep la astfel de lucruri. Iapa ta va alerga din nou. A, vine un ofițer, du-te.

Un căpitan din compania necunoscută de marină se apropia. Era Falari, cu barbă și părul lung și ondulat de un roșu ca focul.

– Ai călărit ca un malazan, spuse el, dar ești îmbrăcat ca un blestemat de Dosii. Explică-mi cum

vine asta, dar repede.

– Sunt Duiker, istoricul imperial. Încerc să mă alătur acestui convoi încă de la plecarea lui din Hissar.

Căpitanul făcu ochi mari de uimire.

– Ai mers o sută șaizeci de leghe – te aștepți să cred asta? Coltaine a părăsit Hissarul în urmă cu aproape trei luni.

– Știu. Unde e Bult? Kulp a revenit într-a 7-a? Și, pentru numele lui Hood, tu cine ești?

– Lull, căpitan al Marinei Sialk, Brigada Cartheron, Flota Sahul. Coltaine a convocat un consiliu – istoricule, ai face bine să mă însoțești.

Începură să-și croiască drum prin tabără. Duiker fu îngrozit de ceea ce vedea. Dincolo de întăriturile improvizate ale marinei se găsea un câmp larg, în pantă, pe care șerpuia un drum îngust. În dreapta erau căruțe cu sutele, pe ale căror platforme zăceau răniți. Roțile atelajelor se afundaseră adânc în noroiul îmbibat de sânge. Păsări fremătau în aerul iluminat de torțe, scoțând un cor de țipete – se părea că acum le plăcea gustul sângelui. În stânga, un câmp răscolit de copite, unde se aflau o grămadă de vite, umăr la umăr, mișcându-se ca o maree clocotitoare pe deasupra cărora pluteau ca o ceață stoluri de rhizani – șopârlele înaripate care se hrăneau cu roiurile de muște.

În față, câmpul cobora până la o porțiune mlăștinoasă peste care se puseseră scânduri. Băltoacele de apă mâloasă luceau roșiatic. Mai departe se vedea o insulă largă rămasă în lacul făcut de un fost braț al fluviului, pe care, într-o aglomerație de coșmar, erau cazați refugiații – cu zecile de mii.

– Pe răsuflarea lui Hood, mormăi istoricul, va trebui să mergem pe jos prin mizeria asta?

Căpitanul clătină din cap și făcu un gest către clădirea unei ferme mari de pe partea dinspre vite a drumului ce ducea spre vad.

– Acolo. Clanul Crow al lui Coltaine apără latura dinspre miazăzi, de-a lungul dealurilor, având

grijă ca nicio vită să nu se rătăcească sau să fie furată de localnici – de cealaltă parte se găsește un sat.

– Ai spus Flota Sahul? Căpitane, de ce nu ești în Aren, alături de amiralul Nok?

Soldatul cu părul roșcat făcu o grimasă.

– Am vrea noi să ne aflăm acolo. Am părăsit flota și am oprit la Sialk pentru reparații – nava noastră de transport avea șaptezeci de ani, și a început să ia apă la două ore după ce am plecat din Hissar. Revolta s-a declanșat în aceeași noapte, așa că am abandonat nava, am strâns ceea ce mai rămăsese din compania locală de marinari, apoi am escortat exodul afară din Sialk.

Ferma de care se apropiau era o structură solidă și impunătoare, ai cărei ocupanți fugiseră la sosirea convoiului condus de Coltaine. Avea fundația din piatră fasonată, iar zidurile erau făcute din bușteni despicați și lut întărit la soare. Un soldat al Armatei a 7-a stătea de pază în fața ușii rezistente din lemn de stejar. Acesta îl salută cu o mișcare din cap pe căpitanul Lull, apoi îl cercetă pe Duiker.

– Ignoră îmbrăcămintea de om al triburilor, îi spuse Lull, e de-al nostru. Cine mai e aici?

– Toată lumea, în afară de Căpetenie, vrăjitori și căpitanul geniștilor, domnule.

– Lasă-l pe căpitan, spuse Lull. El nu s-a deranjat să vină la niciun consiliu până acum.

– Am înțeles, domnule.

Soldatul lovi cu mâna înmănușată în ușă, apoi o deschise.

Din interior se furișă un firicel de fum. Duiker și căpitanul trecură de prag. Bult și doi ofițeri dintr-a 7-a stăteau ghemuiți lângă șemineul mare din piatră de la capătul celălalt al încăperii, discutând în contradictoriu în legătură cu faptul că hornul era înfundat.

Lull își scoase sabia de la centură și o agăță de un cârlig aflat lângă ușă.

– Pentru numele lui Hood, de ce ați aprins focul? întrebă el cu glas apăsat. Nu e și-așa cumplit de cald aici?

Și făcu semn către fum.

Unul dintre ofițerii dintr-a 7-a se întoarse, iar Duiker îl recunoscu pe soldatul care stătuse alături de el când Coltaine și Wickanii lui ajunseseră la Hissar. Ochii li se întâlniră.

– Pe picioarele lui Togg, istoricul!

Bult se îndreptă de spate și se răsuci. Cicatricea și buzele se arcuiră într-un zâmbet.

– A avut dreptate Sormo – te-a adulmecat acum câteva săptămâni că ești pe urmele noastre. Bine ai venit, Duiker!

Cum picioarele amenințau să-i cedeze, Duiker se așeză pe unul dintre scaunele înșirate lângă perete.

– Mă bucur să te revăd, unchiule, spuse el, rezemându-se de spătar și crispându-se din pricina mușchilor încordați.

– Voiam să facem un ceai de plante, spuse Wickanul, cu ochi înroșiți și apoși.

Bătrânul veteran slăbise, iar de oboseală avea o paloare cenușie.

– De dragul plămânilor curați, renunțați, spuse Lull. Ce îl reține pe Coltaine? Abia aștept să aud ce plan nebunesc pune la cale ca să ne scoată din situația asta.

– Până acum a reușit, spuse Duiker.

– Sigur, împotriva unei armate, spuse Lull, dar acum înfruntăm două…

Istoricul își înălță capul.

– Două?

– Eliberatorii Guranului, spuse căpitanul pe care îl cunoștea Duiker. Nu mai țin minte dacă am fost prezentați. Sunt Chenned. Iar el e căpitanul Sulmar.

– Numai voi ați mai rămas dintre ofițerii Armatei a 7-a?

Chenned rânji.

– Din păcate.

Căpitanul Sulmar își drese glasul.

– Nu chiar. Mai e cel care conduce geniștii.

– Cel care nu vine niciodată la consiliu.

– Da. Sulmar părea prost-dispus, dar Duiker bănuia deja că acea expresie acră îi plăcea

căpitanului. Era scund, brunet, părând a avea sânge Kanez și Dal Honese în vene. Umerii îi erau căzuți, de parcă ar fi cărat poveri o viață întreagă. Dar nu-mi dau seama de ce crede ticălosul acela că e mai presus de noi, ceilalți. Geniștii ăștia nu fac decât să repare căruțe, să adune bucăți mari de rocă și să stea în calea recuperatorilor.

– Bult ne comandă pe câmpul de luptă, spuse căpitanul Chenned.

– Eu reprezint voința Căpeteniei, zise veteranul Wickan cu glas bubuitor.

Se auziră zgomot de copite care se opri în fața fermei, apoi zăngănit de alămuri și armuri, apoi un bufnet al ușii care se deschise după câteva clipe.

Coltaine i se păru neschimbat lui Duiker, la fel de drept ca o suliță, cu fața arsă de vânt având culoarea și consistența pielii tăbăcite, cu mantia neagră umflându-se în urma lui când păși până în mijlocul încăperii spațioase. În spatele lui veneau Sormo E'nath și șase tineri Wickani care se desfășurară și se așezară la întâmplare în apropiere de pereți și de piesele de mobilier. Ei îi amintiră istoricului de o haită de șobolani de port din orașul Malaz, stăpâni pe micul teritoriu pe care îl dețineau.

Sormo se apropie de istoric și întinse ambele brațe pentru a-l prinde de încheieturile mâinilor. Ochii li se întâlniră.

– Răbdarea noastră a fost răsplătită. Te-ai descurcat bine, Duiker.

Tânărul arăta cu mult mai vârstnic, vieți întregi adunându-se în jurul ochilor adumbriți de sprâncenele groase.

– Istoricule, o să te odihnești mai târziu, spuse Coltaine, fixându-și ochii pe rând asupra fiecărei persoane din cameră cu o expresie cercetătoare. Unde e căpitanul geniștilor?

Bult ridică din umeri.

– I s-a transmis ordinul. E un om greu de găsit.

Coltaine se strâmbă.

– Căpitane Chenned, raportează.

– Companiile a 3-a și a 5-a sunt dincolo de vad, unde ridică fortificații. Traversarea are aproape patru sute douăzeci de pași, fără a socoti și apa scăzută de pe ambele maluri, ceea ce înseamnă încă vreo douăzeci de pași. Adâncimea medie este între un braț și un braț și jumătate. Lățimea e între patru și cinci, cu câteva locuri mai înguste și altele mai largi. Fundul e alcătuit din aproape două degete de mâl așezat pe rocă solidă.

– Oamenii din Clanul Câinelui Neghiob se vor alătura companiilor voastre pe malul celălalt, spuse Coltaine. Dacă forțele Guran încearcă să ocupe acea parte a vadului în timpul traversării, voi va trebui să îi opriți. Căpetenia se întoarse spre căpitanul Lull. Tu și Clanul Nevăstuicii veți apăra malul de aici, cât traversează rănițiii și refugiații. Eu voi menține pozițiile dinspre miazăzi, blocând drumul spre sat, până când vom avea cale liberă.

Căpitanul Sulmar își drese glasul.

– În legătură cu ordinul de traversare, Căpetenie. Consiliul Nobililor va protesta…

– Nu-mi pasă. Căruțele traversează primele, cu rănițiii. Apoi vitele, și abia după aceea refugiații.

– Poate că dacă am alterna, insistă Sulmar, iar pe frunte îi apărură broboane de sudoare, o sută de vite, o sută de nobili…

– Nobili? întrebă Bult. Te referi la refugiați, da?

– Desigur.

Căpitanul Lull rânji spre Sulmar.

– Încerci să obții favoruri de la ambele părți, da? Și eu care credeam că ești soldat al Armatei a 7-a.

Fața lui Sulmar se întunecă.

– Împărțirea asta la traversare ar însemna sinucidere, spuse Chenned.

– Da, mârâi Bult, măsurându-l pe Sulmar de parcă ar fi fost o bucată de carne râncedă.

– Avem o răspundere… se răsti căpitanul, după care Coltaine îl întrerupse cu o sudalmă răcnită.

Era de ajuns. În încăpere se făcu liniște. De afară se auziră scârțâiturile roților căruțelor.

– Gura mare nu e suficientă, mormăi Bult.

O clipă mai târziu, ușa se deschise și în cameră intrară doi bărbați. Cel din frunte purta o haină din brocart albastru-deschis, impecabilă. Mușchii pe care îi avusese în tinerețe făcuseră loc grăsimii, dar grăsimea se topise după trei luni de fugă disperată. Cu fața ca o pungă din piele încrețită, bărbatul încă radia un aer de răsfăț care acum era amestecat cu o expresie de jignire indignată. Și cel din urma lui purta straie elegante – deși praful și sudoarea le făcuseră să arate ca niște saci diformi care atârnau pe corpul lui slab. Era chel și avea scalpul pătat din cauza soarelui arzător. Cu ochii apoși și clipind rapid, acesta se uită cu ochi mijiți la cei din încăpere.

Primul nobil spuse.

– Vestea privind această consfătuire a ajuns cu întârziere la consiliu…

– Dar și neoficial, murmură sec Bult.

După o pauză de numai o clipă, nobilul continuă.

– Recunoaștem că asemenea evenimente impun în cea mai mare parte discuții pe teme militare, și Cerurile interzic consiliului să se amestece în asemenea chestiuni. Cu toate acestea, ca reprezentanți ai celor aproape treizeci de mii de refugiați aflați aici, am alcătuit o listă de… probleme… pe care am dori să v-o prezentăm.

– Reprezentați câteva mii de nobili, spuse căpitanul Lull și, drept urmare, interesele voastre blestemate de Hood, dar nu și pe ale altora, Nethpara. Lasă pietatea pentru latrine.

Nethpara ignoră comentariile căpitanului. Rămase cu privirea ațintită spre Coltaine, așteptând un răspuns.

Căpetenia nu dădu de înțeles că era pregătit să îi răspundă.

– Unchiule, găsește-i pe geniști, îi spuse el lui Bult. Căruțele vor începe traversarea peste o oră.

Wickanul veteran dădu încet din cap.

– Ne așteptam la o noapte de odihnă, spuse Sulmar, încruntându-se. Toți suntem ca niște morți vii…

– O oră, mârâi Coltaine. Mai întâi căruțele cu rănitii. Vreau ca până în zori să treacă măcar patru sute.

– Te rog, Căpetenie, spuse Nethpara, schimbă ordinul privind traversarea. Deși mi se frânge inima la gândul soldaților răniți, răspunderea ta principală este să protejezi refugiații. Ba mai mult, mulți oameni din consiliu vor considera o insultă faptul că vitele vor traversa fluviul înaintea civililor neînarmați ai Imperiului.

– Dar dacă pierdem animalele? îl întrebă Lull pe nobil. Vei frige copii orfani la foc mic?

Nethpara surâse cu un aer resemnat.

– A, da, chestiunea rațiilor reduse se regăsește pe lista noastră. Am aflat din surse sigure că astfel de reduceri nu se aplică soldaților din Armata a 7-a. Nu ar putea fi găsită o metodă mai echilibrată de distribuire a hranei? Ne este foarte greu să-i vedem pe copii cum se usucă pe picioare.

– E mai puțină carne pe oasele lor, da? Fața lui Lull era îmbujorată de o furie ținută cu greu în frâu. Fără soldați bine hrăniți între voi și Tithansi, în scurtă vreme stomacurile vi s-ar bălăbăni în jurul genunchilor.

– Scoateți-i de aici, spuse Coltaine.

Celălalt nobil își drese glasul.

– Chiar dacă Nethpara vorbește în numele majorității membrilor consiliului, părerile lui nu au o susținere unanimă. Ignorând căutătura întunecată pe care i-o aruncă tovarășul său, bătrânul continuă: Mă aflu aici din curiozitate, nimic mai mult. De pildă, aceste căruțe pline cu răniți – se pare că sunt cu mult mai mulți răniți decât îmi imaginasem: căruțele sunt chiar aglomerate, însă sunt trei sute cincizeci. În urmă cu două zile, aveam șapte sute de soldați răniți, care foloseau aproape o sută șaptezeci și cinci de căruțe. De atunci încoace au avut loc doar două mici încăierări, însă acum avem de două ori mai multe căruțe care sunt folosite pentru transportul răniților. În plus, geniștii au stat aproape tot timpul lângă ei, îndepărtându-i pe toți ceilalți până acolo încât au

descurajat eforturile tăietorilor. Ce anume se pune la cale aici?

Se lăsă tăcerea. Duiker îi văzu pe cei doi căpitani ai Armatei a 7-a schimbând priviri nedumerite. Expresia de uimire de pe fața lui Sulmar era aproape comică, pentru că derula în minte cele spuse de bătrân. Doar Wickanii păreau nepăsători.

– I-am dispersat pe răniți, spuse Bult. Am întărit pereții laterali…

– A, da, zise nobilul, făcând o pauză pentru a-și șterge ochii lăcrimoși cu o batistă cenușie. Așa am gândit și eu la început. Dar de ce se afundă atât de mult căruțele acestea în noroi?

– Tumlit, chiar e nevoie de toate astea? întrebă Nethpara cu un aer exasperat. S-ar putea ca detaliile tehnice să te fascineze, dar, Hood mi-e martor, ele nu interesează pe nimeni altcineva. Noi discutăm aici poziția consiliului privind anumite chestiuni vitale. Nu se va acorda aprobare pentru asemenea digresiuni…

– Unchiule, spuse Coltaine.

Surâzând, Bult îi prinse pe ambii nobili de brațe și îi îndrumă cu fermitate spre ușă.

– Avem un plan de traversare, spuse el. Iar digresiunile nu sunt binevenite.

– Dar ce e cu tăietorii de piatră și cu recuperatorii…? încercă să continue Tumlit.

– Afară, amândoi!

Bult îi înghionti înainte. Nethpara se dovedi îndeajuns de înțelept să deschidă ușa în momentul în care comandantul îl îmbrâncea pentru ultima oară. Cei doi nobili ieșiră împleticindu-se.

La semnul din cap al lui Bult, garda închise ușa.

Lull își mișcă umerii pe sub cămașa grea de zale.

– Căpetenie, este vorba de ceva ce ar trebui să știm și noi?

– Sunt îngrijorat în legătură cu adâncimea vadului, spuse Chenned, după ce se vădi că Lull nu avea să primească răspuns din partea lui Coltaine. Este posibil ca traversarea să se desfășoare foarte lent

– nu atât din cauza curentului, dar cu noroiul de la fund și aproape un metru și jumătate de apă, nimeni nu poate traversa repede. Nici măcar un cal. Aruncă o privire spre Lull. O retragere în luptă nu ar fi deloc plăcută.

– Vă știți cu toții pozițiile și sarcinile, zise Coltaine. Se întoarse către Sormo și strânse din pleoape când îl privi atent pe vrăjitor, apoi pe copiii aflați în spatele lui. Fiecare dintre voi va fi însoțit de un vrăjitor, le spuse el ofițerilor. Toate comunicațiile se vor face prin intermediul lor. Sunteți liberi.

Duiker îi urmări pe ofițeri și pe copii plecând, până când în încăpere rămaseră doar Bult, Sormo și Coltaine.

Vrăjitorul făcu să apară ca de nicăieri un urcior pe care i-l dădu lui Coltaine. Acesta luă o gură, după care i-l întinse lui Duiker. Ochii Căpeteniei sclipeau.

– Istoricule, ai să ne spui o poveste. Ai fost împreună cu magul Armatei a 7-a, Kulp. Ai plecat cu el cu doar câteva ceasuri înainte de izbucnirea revoltei. Sormo nu-l poate găsi pe acest om… nicăieri. A murit?

– Nu știu, spuse Duiker cu sinceritate. Ne-am despărțit. Luă o gură din urcior, apoi, surprins, îl privi cu atenție. *Bere rece. De unde a adus Sormo așa ceva?* Aruncă o privire spre vrăjitor. L-ai căutat pe Kulp în coridorul tău?

Tânărul își încrucișă brațele la piept.

– De câteva ori, răspunse el. Dar nu și în ultima vreme. Coridoarele au devenit… greu de pătruns.

– Norocul nostru, spuse Bult.

– Nu înțeleg.

Sormo suspină.

– Istoricule, mai ții minte ritualul nostru? Pacostea D'ivers și Soletaken? Ei au infestat acum toate coridoarele – cel puțin pe acest continent. Toți caută vestita Cale a Mâinilor. M-am văzut silit să îmi canalizez eforturile spre căile vechi, spre vrăjile pământului, ale spiritelor vieții și ale fiarelor totemice. Dușmanul nostru, Marele Mag Kamist Reloe, nu posedă asemenea cunoștințe ale

Străvechilor. De aceea nu îndrăznește să își dezlănțuie magia împotriva noastră. Nu în următoarele săptămâni.

– Iar fără ea, spuse Coltaine, Reloe nu e decât un comandant competent. Nu un geniu. Tactica lui este simplă. Își privește armata mare și permite încrederii sale să subestimeze tăria și voința adversarilor.

– Nu vrea să învețe din înfrângeri, interveni Bult.

Duiker rămase cu privirea ațintită asupra lui Coltaine.

– Încotro duci convoiul, Căpetenie?

– Spre Ubaryd.

Istoricul clipi mirat. *Acel oraș este la o depărtare de cel puțin două luni de mers.*

– Înseamnă că încă avem control asupra orașului?

Tăcerea se prelungi.

– Nu știi, spuse Duiker.

– Nu, răspunse Bult, recuperând urciorul din mâna istoricului și luând o gură.

– Duiker, zise Coltaine, acum povestește-ne despre călătoria ta.

Istoricul nu avea intenția de a explica eforturile pe care le făcuse în legătură cu Mână-Ușoară a lui Heboric. Cu toate acestea, pentru a părea convingător, născoci o poveste care era oarecum aproape de adevăr. El și Kulp merseseră călare spre un oraș de pe coastă pentru a întâlni câțiva prieteni vechi dintr-un detașament de marină. Avuseseră ghinion, pentru că asta se întâmplase chiar în noaptea răzvrătirii. Văzând o oportunitate de a trece deghizat prin liniile inamice, culegând informații pe drum, Duiker preferase să plece călare. Kulp se alăturase marinarilor în efortul de a naviga spre miazăzi, către portul Hissar. În timp ce povestea, zgomotele atenuate ale căruțelor ce porneau hurducându-se către lacul dintre meandre ajunse până la ei.

Era suficient de puternic pentru a fi auzit de soldații lui Kamist Reloe, care-și puteau da seama că

traversarea începuse. Duiker se întrebă cum va reacționa comandantul Vârtejului.

În vreme ce istoricul continuă să le împărtășească ceea ce observase în liniile dușmane, Coltaine îl întrerupse ridicând o mână.

– Dacă toate relatările tale sunt la fel de plicticoase, e de mirare că le citește cineva, spuse el mormăind.

Zâmbind, Duiker se rezemă de spătar și închise ochii.

– Vai, Căpetenie, blestemul cel mare al istoriei este că aceia care ar trebui să citească astfel de relatări nu o fac niciodată. Pe de altă parte, sunt la capătul puterilor.

– Unchiule, găsește-i acestui bătrân un cort și o saltea, spuse Coltaine. Lasă-l să doarmă două ore. Vreau să asiste la cea mai mare parte a traversării. Fie ca evenimentele din ziua ce urmează să rămână consemnate, pentru ca lecția de istorie să nu fie uitată de cei care ne vor urma.

– Două ore? se văicări Duiker. Presupunând că voi supraviețui ca să pot așterne evenimentele pe hârtie, nu pot să garantez că îmi voi aminti cu precizie totul.

Cineva îl scutură de umăr. Istoricul deschise ochii. Adormise pe scaun. Era acoperit cu o pătură din lână wickană, care mirosea urât și avea niște pete dubioase. Lângă el stătea un caporal.

– Domnule. Trebuie să te trezești.

Îl dureau toate oasele. Duiker se strâmbă.

– Cum te cheamă, caporal?

– List, domnule. Compania a 5-a.

A, cel care a murit și a tot murit în acele exerciții de luptă.

Abia atunci percepu vuietul amestecat care răzbătea de afară. Se ridică în capul oaselor.

– Pe răsuflarea lui Hood! A început bătălia?

Caporalul List ridică din umeri.

– Încă nu. Îi auziți pe văcari, care mână vitele. Traversează fluviul. Au avut loc niște confruntări pe

partea cealaltă – a sosit armata Guran. Dar rezistăm.

Duiker dădu pătura deoparte și se ridică în picioare. List îi întinse o cană ciobită din cositor.

– Atenție, domnule, e fierbinte.

Istoricul își coborî atunci privirea spre lichidul cafeniu-închis.

– Ce e asta?

– Nu știu, domnule. Ceva Wickan.

Luă o gură și lichidul fierbinte și amar îl făcu să se cutremure.

– Unde e Coltaine? Am uitat să-i spun ceva seara trecută.

– E cu Clanul Crow.

– Ce oră e?

– Suntem aproape în zori.

Aproape în zori, și vitele abia au început traversarea? Deveni dintr-odată alert și aruncă o privire spre băutură, după care sorbi din nou.

– Asta e una din fierturile lui Sormo? Îmi face nervii să tresalte.

– Mi-a dat-o o bătrână, domnule. Ești gata?

– List, ai primit ordin să mă însoțești?

– Da, domnule.

– Caporal, atunci prima ta sarcină e să mă îndrumi spre latrină.

Ieșiră în tumultul de afară. Vitele umpluseră insula formată de fluviu, o masă de spinări cocoșate care înaintau încet, mânată de țipetele văcarilor. Celălalt mal era ascuns de norii de praf care începuseră să plutească peste fluviu.

– Scutește-mă de acest „domnule“, zise Duiker în timp ce se îndreptau spre latrină. Și găsește un mesager. Soldații de pe celălalt mal vor întâmpina greutăți serioase.

– Ce-ai spus, domnule?

Duiker se opri la marginea șanțului. Își ridică telaba, apoi se opri.

– Văd sânge în șanțul ăsta.

– Așa e, domnule. Ce spuneai despre celălalt mal al fluviului?

– I-am auzit pe cercetașii Tithansi, răspunse istoricul în vreme ce își golea bășica udului. Semk au venit dinspre sud. Vor lupta de partea Guranilor, așa cred. Tribul acela are vrăjitori, iar războinicii lor i-au băgat în sperieți pe Tithansi, ceea ce înseamnă că sunt foarte primejdioși. Voisem să-i spun asta seara trecută, dar am uitat.

În acele momente, prin fața casei tocmai trecea o trupă de războinici călări. Caporalul List se întoarse în goană ca să îi ajungă.

Duiker își termină treaba și se alătură din nou însoțitorului său. Nu se grăbi. Stindardul trupei era ușor de recunoscut. List transmise pe nerăsuflate mesajul către comandant. Istoricul lăsă deoparte ezitarea și se apropie.

– Baria Setral.

Ochii comandantului Săbiilor Roșii îl măsurară pe Duiker și în ei apăru o expresie de răceală. Alături de el, fratele lui, Mesker, mârâi ceva neinteligibil.

– Se pare că v-a ajutat norocul, spuse istoricul.

– Și pe tine, spuse Baria cu glas gros. Dar nu și pe magul acela cu păr alb. Mare păcat. Abia așteptam să-i atârn pielea de stindardul nostru. Vestea asta despre Semk – tu ai adus-o?

– I-am auzit pe Tithansi vorbind despre asta.

Mesker hohoti lătrător și rânji.

– Și-au împărțit corturile cu tine pe drum? întrebă el și se întoarse către fratele lui. Asta e o minciună.

Duiker oftă.

– Ce rost ar avea?

– Noi mergem să sprijinim avangarda Armatei a 7-a, spuse Baria. O să transmitem avertismentul tău.

– E o capcană…

– Taci, frate, spuse Baria, rămas cu ochii ațintiți asupra lui Duiker. E un avertisment, și gata. Nici minciună, nici capcană. Dacă apar Semk, vom fi pregătiți. Dacă nu, povestea se va dovedi falsă. Nu pierdem nimic.

– Îți mulțumesc, comandante, spuse Duiker. La urma urmelor, luptăm de aceeași parte.

– Mai bine mai târziu decât niciodată, mârâi Baria. În barba lui dată cu ulei apăru o idee de zâmbet. Istoricule…

Ridică mână înmănușată făcută pumn și o desfăcu. La acest gest, membrii trupei de Săbii Roșii își reluară marșul către vad, și doar Mesker îi aruncă o privire întunecată lui Duiker când trecu prin dreptul lui.

Lumina slabă a zorilor își croia drum spre vale. Deasupra Fluviului Sekala, dus de adierea slabă, un nor impenetrabil de praf porni spre celălalt mal, coborând asupra vadului și oprindu-se acolo. Întreaga traversare era ascunsă vederii.

– Frumoasă încercare, mormăi Duiker.

– Sormo, zise caporalul List. Se spune că a trezit spiritele pământului și ale aerului. Dintr-un somn de veacuri, pentru că înseși triburile au lăsat în urmă acele căi. Ceva ce poți… mirosi.

Istoricul îi aruncă o privire tânărului.

– Miros?

– Ca acela pe care îl simți când răstorni un bolovan mare. Aroma care se simte. Răcoroasă, ca de mucegai. Ridică din umeri. Cam așa ceva.

Ca o străfulgerare, în mintea lui Duiker apăru o imagine înfățișându-l pe List – mai tânăr cu doar câțiva ani decât era acum. Răsturnând bolovani. O lume de explorat, un cocon al păcii.

– Cunosc mirosul, List. Spune-mi, spiritele astea – cât de puternice sunt?

– Sormo zice că ele sunt încântate. Dornice să intre în joc.

– Joaca spiritelor este coșmarul oamenilor. Ei, bine, să sperăm că vor lua jocul în serios.

Masa de refugiați – văzu Duiker când reluă analizarea situației – fusese împinsă dincolo de insulă, peste drumul ce ducea spre vad, spre panta sudică și zona mlăștinoasă a fostului canal din jurul insulei. Erau prea mulți pentru spațiul pe care îl aveau la dispoziție, și observă marginea îndepărtată a mulțimii înaintând spre dealurile de dincolo. Unii

oameni porniseră spre fluviu, la sud de vad, deplasându-se încet în curentul apei.

– Cine răspunde de refugiați?

– Oamenii din Clanul Crow. Coltaine i-a pus pe Wickanii lui să îi supravegheze – refugiații se tem de ei la fel de mult ca de Apocalipsă.

Iar Wickanii nu se lasă cumpărați.

– Uite, domnule! exclamă List și arătă cu mâna spre est.

Pozițiile inamice printre care trecuse Duiker cu o noapte în urmă începuseră să se pună în mișcare. Sialk și infanteria Hissar se aflau în dreapta, lăncierii Hissar în stânga, iar războinicii călări Tithansi în centru. Cele două forțe de cavalerie se năpustiră spre pozițiile apărate de Clanul Nevăstuicii. Însoțiți de lăncieri, arcașii Wickani călări porniră pentru a-i înfrunta. Însă acțiunea se dovedi a fi o diversiune, pentru că Hissarii și Tithansii executară o manevră de ocolire spre apus chiar înainte de a se ciocni. Comandanții lor dăduseră însă ordinul prea târziu, pentru că arcașii Wickani ajunseseră la distanța potrivită de tragere. Săgețile începură să zboare. Călăreți și cai se prăbușiră la pământ.

Apoi veni rândul lăncierilor Wickani să atace printr-o șarjă neașteptată, iar dușmanii lor se retraseră rapid pe pozițiile inițiale. Duiker urmări cu surprindere cum lăncierii se opriră, iar unii dintre ei descălecară în timp ce erau împresurați de arcași. Dușmanii răniți fură uciși fără deosebire, și se luară scalpuri și echipamente. Apărură frânghii. După câteva minute, Wickanii se retraseră pe pozițiile lor de apărare, târând cadavre de cai după ei, dar și câțiva cai răniți pe care reușiseră să îi captureze.

– Wickanii vor avea hrană, spuse List. Vor folosi și pieile. Și oasele, cozile și coamele, până și dinții și…

– Am înțeles, îl întrerupse Duiker.

Infanteria dușmană își continuă înaintarea lentă. Hissarii și călăreții Tithansi își reveniseră, iar acum se apropiau mai încet, cu mai multă precauție.

– Pe insulă e un zid vechi, spuse List. Ne-am putea urca pe el ca să vedem mai bine ambele tabere. Dacă nu te deranjează să mergi pe spinările vitelor pentru a ajunge acolo, asta e. Nu e chiar atât de greu precum pare – trebuie doar să te miști tot timpul.

Duiker ridică din sprâncene a neîncredere.

– Serios, domnule.

– Bine, caporale. Condu-mă.

Porniră pe drumul sinuos spre vest, care ducea către vad. Vechiul canal al insulei era podit cu scânduri, întărite de noi stâlpi instalați de geniștii Armatei a 7-a. Calea era menținută pentru a permite deplasarea mesagerilor călări însă, ca peste tot, acolo domnea haosul. Duiker îl urmă îndeaproape pe List, care se strecură parcă dansând spre pod. Dincolo de acesta se înălțau cocoașa insulei și miile de vite.

– Cum s-a format turma asta? întrebă istoricul când ajunseră la podul de lemn.

– Cele mai multe vite au fost cumpărate, îi răspunse List. Coltaine și clanurile lui au cerut un teren în apropiere de Hissar, apoi au început să cumpere vite, cai, boi, catâri, capre – aproape orice animal cu patru picioare.

– Și când s-a întâmplat asta?

– Cam în aceeași zi în care au sosit, spuse caporalul. Când a izbucnit revolta, cei mai mulți membri ai Clanului Câinele Neghiob erau cu turmele – triburile Tithansi s-au gândit să fure vitele, dar s-au ales cu capetele sparte.

În timp ce se apropiau de vite, zgomotul se transformă într-un vacarm asurzitor, produs de răcnetele văcarilor, lătrăturile câinilor de pază – niște fiare musculoase, pe jumătate sălbatice și crescute pe Câmpiile Wickane – mugetele vitelor și tunetul neîncetat al loviturilor de copite în pământ. Norul de praf care acoperea fluviul devenise de nepătruns.

Duiker strânse din pleoape când văzu masa tălăzuitoare de animale.

– Nu sunt sigur că-mi place ideea ta, caporale – animalele astea par agitate. O să ne trezim striviți sub copitele lor într-o clipă.

Un strigăt din spatele lor le atrase atenția. O tânără Wickană călărea spre ei.

– Nether, spuse List.

Ceva din tonul lui îl făcu pe Duiker să se întoarcă. Flăcăul pălise sub coif.

Fata, având cel mult nouă sau zece ani, își opri calul în fața lor. Era brunetă, cu ochii ca un lichid negru și părul tuns foarte scurt. Istoricul își aminti că o văzuse în seara precedentă printre însoțitorii lui Sormo.

– Vreți să ajungeți la zid ca să vedeți mai bine, spuse ea. O să vă croiesc drum.

List încuviință.

– De cealaltă parte există magie, spuse ea, privindu-l pe Duiker. Un culoar al unui zeu singuratic, fără D'ivers, fără Soletaken. Un zeu tribal.

– Semk, zise istoricul. Săbiile Roșii duc cuvântul.

Rămase tăcut când își dădu seama de greutatea vorbelor ei, semnificația prezenței ei la sfatul de noaptea trecută. *Unul dintre vrăjitori, renăscut. Sormo conduce un clan de copii împuterniciți de vieți.*

– Mă duc să îi înfrunt. Spiritul pământului e mai vechi decât zeul.

Își îndrumă calul pentru a-i ocoli pe cei doi bărbați, apoi scoase un strigăt ascuțit. O cale liberă începu să capete formă, iar animalele, gemând de spaimă, se traseră de o parte și de alta.

Nether porni călare pe acea cale. După o clipă, List și Duiker o urmară aproape alergând pentru a ține pasul cu ea. Imediat ce călcară pe cărare simțiră pământul tremurând sub tălpi – nu erau reverberațiile adânci produse de nenumăratele copite, ci altceva mai intens, muscular. *Ca și cum am păși pe spinarea unui șarpe enorm… pământul s-a trezit, pământul e dornic să-și arate puterea.*

La cincizeci de pași în față apăru un zid ros de vreme, acoperit de vițe. Scund și gros, era clar o rămășiță a unei vechi fortificații, ceva mai înalt decât

un stat de om, unde vitele nu aveau cum să ajungă. Calea creată de Nether atinse o margine a zidului, apoi continuă să coboare spre fluviu.

Fata călări mai departe fără să privească în urmă. Câteva momente mai apoi, List și Duiker ajunseră la edificiul din piatră și urcară pe coama lui denivelată, dar lată.

– Uită-te spre miazăzi, spuse List, arătând cu mâna.

La linia dealurilor aflate dincolo de masa clocotindă a refugiaților praful se ridica precum o ceață aurie.

– Coltaine și oamenii din Clanul Crow sunt angajați în luptă, spuse List.

Duiker dădu aprobator din cap.

– De partea cealaltă a acelor dealuri se află un sat, nu-i așa?

– Da, domnule. L'enbarl. Lupta pare să se poarte pe drumul care leagă satul de vad. Nu am văzut cavaleriștii Sialk, e posibil ca Reloe să-i fi trimis pentru a încerca să lovească în flancul nostru. Așa cum spune mereu Coltaine, omul e imprevizibil.

Duiker se întoarse cu fața spre miazănoapte. Cealaltă parte a insulei era acoperită cu ierburi de mlaștină care cotropiseră fostul canal. Latura îndepărtată era ocupată de un pâlc de copaci cu lemn de plumb, morți, apoi urma o pantă largă ducând spre un deal cu versanți abrupți. Pe culmea lui plată era desfășurată o armată, armele și armurile soldaților sclipind în lumina dimineții. Infanterie grea. În spatele celor două legiuni de arcași Tithansi aflate în frunte, între corturile mari se înălțau stindarde închise la culoare. Arcașii începuseră să coboare panta.

– Acolo se află Kamist Reloe și trupele lui de elită, oameni aleși pe sprânceană, spuse List. Urmează să-i folosească.

Spre răsărit, manevrele înșelătoare și încercările de atac ale războinicilor călări ai Clanului Nevăstuicii și adversarii lor Tithansi și Hissari continuară, în vreme ce infanteriștii Sialk și Hissar

reduceau distanța dintre ei și pozițiile apărate de Wickani. În spatele acelor legiuni, armata de țărani se tălăzuia într-o mișcare continuă.

– Dacă hoarda aceea hotărăște să atace, liniile noastre nu vor rezista, spuse Duiker.

– Vor ataca, afirmă List cu un aer sumbru. Dacă avem noroc, vor aștepta prea mult și ne vor lăsa loc pentru regrupare.

– Acesta este genul de risc pe care îl iubește Hood, mormăi istoricul.

– Pământul de sub ei șoptește teama. O vreme, nu se vor clinti de acolo.

– Oare văd control în ambele tabere, ori e doar o iluzie de control?

Pe fața lui List apăru o expresie ce trăda o ușoară crispare.

– Câteodată, cele două sunt unul și același lucru. În ceea ce privește efectul lor, vreau să spun. Singura deosebire este că atunci când faci să sângereze lucrul adevărat, acesta absoarbe vătămarea, în vreme ce celălalt se sfărâmă, sau cel puțin așa spune Coltaine.

Duiker clătină din cap.

– Cine și-ar fi imaginat că un conducător războinic Wickan concepe războiul în astfel de… termeni alchimici? Caporale, ești protejatul lui?

Tânărul se întristă.

– Am tot murit în jocuri de război. Asta mi-a dat prilejul de a sta în preajma multora, așa că am tras cu urechea.

Vitele se mișcau mai repede acum, azvârlindu-se în norii de praf încremeniți care mascau vadul. Chiar dacă probabil nu era așa, pentru ochii lui Duiker, curgerea învolburată era prea rapidă.

– Adâncimea e de un metru și treizeci de centimetri, și sunt mai bine de patru sute de pași… animalele acelea vor trebui să traverseze aproape târâș. Și mai e ceva, cum poți menține turmele în apa mică? Câinii vor trebui să înoate, văcarii vor fi trași spre adânc și, cu praful acela, cine mai poate vedea ceva?

List nu spuse nimic.

Dinspre cealaltă parte a vadului se auzi un tunet, urmat de zgomote rapide de percuție. În aer se înălțară coloane de fum, iar aerul deveni brusc febril. *Vrăjitorie. Preoții-vrăjitori Semk. Și doar un copil singuratic capabil să li se opună.*

– Durează prea mult, spuse răstit Duiker. Pentru numele lui Hood, a fost nevoie de toată noaptea pentru trecerea căruțelor? Până când refugiații se vor putea mișca se va face întuneric.

– Se apropie, spuse List.

Fața îi era acoperită de sudoare amestecată cu praf.

Spre est, infanteria Hissar și Sialk începuse deja lupta cu forțele exterioare de apărare. Săgețile zburau în roiuri. Luptătorii călări din Clanul Nevăstuicii acționau pe două laturi – împotriva lăncierilor Tithansi în față și cu infanteria înarmată cu sulițe în flancul lor drept. Se chinuiau să se retragă. Marinarii căpitanului Lull, arcașii Wickani și o serie de unități auxiliare apărau fortificațiile din pământ dinspre est. Tocmai cedau primele parapete în fața infanteriei grele. Hoarda începuse să coboare în valuri pe pantele de deasupra.

Spre miazănoapte, cele două legiuni de arcași Tithansi se năpusteau înainte pentru a se adăposti între copacii de plumb. De acolo aveau să înceapă să ucidă vitele. Nu avea cine să le țină piept.

– Și uite așa se sfărâmă, spuse Duiker.

– Ești la fel de rău ca Reloe, domnule.

– Ce vrei să zici?

– E prea curând pentru a ne socoti învinși. Asta nu este prima luptă pe care o purtăm.

Dinspre copacii de plumb se auziră țipete slabe. Duiker miji ochii pentru a vedea prin praf. Arcașii Tithansi urlau, se zvârcoleau și dispăreau în ierburile înalte de mlaștină, sub coroanele scheletice ale copacilor.

– Pentru numele lui Hood, ce li se întâmplă acelor oameni?

– E un vechi spirit însetat, domnule. Sormo i-a promis o zi cu sânge cald. O ultimă zi. Înainte de a

muri sau de a înceta să fie, ori ce fac spiritele când pleacă.

Arcașii se retrăseseră, iar fuga lor panicată îi ducea înapoi pe panta de sub deal.

– Uite că trec și restul, spuse List.

Preț de o clipă, Duiker crezu că însoțitorul său se referea la arcașii Tithansi, apoi, cu o tresărire, își dădu seama că vitele dispăruseră. Se întoarse cu fața spre vad și blestemă norii de praf care se rostogoleau spre cer.

– Prea repede, mormăi el.

Refugiații începuseră să se deplaseze, șiruri de oameni care păreau să curgă peste fostul canal, ajungând pe insulă. Nu se vedea nici urmă de ordine, pentru că era imposibil ca treizeci de mii de oameni epuizați și îngroziți să fie ținuți sub control. Oamenii aceia erau pe punctul de a trece peste zidul pe care stăteau Duiker și caporalul.

– Ar trebui să ne mutăm, propuse List.

Istoricul dădu din cap.

– Unde?

– Spre est e bine?

Adică spre locul în care Clanul Nevăstuicii îi copleșea în acele momente pe marinari și alți pedestrași, care cedau o poziție după alta, soldații retrăgându-se cu atâta rapiditate, încât aveau să ajungă la podul din scânduri peste câteva minute. *Iar după aceea? Se vor lovi de mulțimea refugiaților. Vai, pe Hood! Ce se va întâmpla acum?*

List păru să îi citească gândurile.

– Vor rezista la pod, afirmă el. Trebuie să facă asta. Vino!

Fuga îi duse lângă primul rând de refugiați. Pământul trezit tremura sub tălpile lor, iar aburul se înălța cu un miros de sudoare înnoroită. Ici și colo de-a lungul marginii răsăritene a insulei, grupul se umflă și se dispersă. Alergarea spre înainte a lui Duiker era împiedicată. Din pământul despicat creșteau forme, schelete sub arcane, armuri de bronz antice, ciobite și incrustate, coifuri deformate, care aveau coarne și păr înroșit care atârna în smocuri

îmbâcsite peste umeri. Zgomotul care venea dinspre ele îi îngheță istoricului sufletul. *Râsete. Hohote vesele de râs. Hood, te răsucești acum din pricina furiei și a jignirii?*

– Nil, spuse List șoptit. E geamănul lui Nether – băiatul de acolo. Sormo a spus că acest loc a mai văzut bătălii – că insula născută în brațul de fluviu nu este naturală… Vai, Regină a Viselor, încă un coșmar Wickan!

Exprimându-și bucuria care îngheța oricui sângele în vene, războinicii antici se eliberau din pământ de-a lungul capătului răsăritean al insulei. În dreapta și în spatele lui Duiker, refugiații strigau îngroziți, iar fuga lor se opri când creaturile oribile se înălțară printre ei.

Clanul Nevăstuicii și pedestrașii se strânseseră într-un șir solid pe partea apropiată a podului și a canalului. Linia lor se contracta și se reorganiza pe măsură ce războinicii-strigoi pătrundeau printre ei, ridicându-și săbiile cu un singur tăiș – armele fiind aproape lipsite de formă din cauza depunerilor de substanțe minerale – în timp ce mărșăluiau spre masa agitată de infanteriști Sialk și Hissar. Râsul devenise cântec, un cântec gutural de bătălie.

Duiker și List se treziră într-o zonă liberă, unde pământul fumega și era sfărâmat, iar refugiații din spatele lor se retrăgeau în vreme ce ei înaintau către vad; ariergarda din fața lor reuși în cele din urmă să respire când războinicii-strigoi pătrunseră printre dușmanii lor.

Băiatul Nil, fratele geamăn al lui Nether, călărea un cal murg uriaș, deplasându-se înainte și înapoi de-a lungul șirului, având în mână o măciucă împodobită cu pene, pe care o flutura deasupra capului. Războinicii-strigoi care treceau pe lângă el urlau și își scuturau armele în semn de salut – sau de recunoștință. Ca și ei, băiatul râdea.

Infanteriștii veterani ai lui Reloe se dispersară dinaintea atacului și se retraseră, ciocnindu-se cu hoarda care abia atunci reușise să își încetineacă înaintarea.

– Cum e posibil așa ceva? exclamă Duiker. Pe culoarul lui Hood – asta înseamnă necromanție, nu…

– Poate că nu sunt cu adevărat morți, sugeră List. Poate că spiritul insulei îi folosește pur și simplu…

Istoricul clătină din cap.

– Nu întru totul. Auzi râsetele acelea? Acel cântec? Auzi limba lor? Acestor războinici le-au fost deșteptate sufletele. Acele suflete sigur au rămas, reținute de spirit, și nu au fost niciodată eliberate lui Hood. Caporale, vom plăti pentru asta. Fiecare dintre noi.

Pretutindeni, din pământ ieșeau alte siluete: femei, copii, câini. Majoritatea animalelor încă aveau hamuri, trăgeau după ei rămășițele unor prăjini pentru deplasat greutăți. Femeile își țineau copiii la sân, strângând între degete mânerele din os ale cuțitelor din bronz cu lama lată pe care le înfipseseră în ei. O tragedie antică, supremă, într-un tablou înghețat, când un trib întreg avea să fie măcelărit de vreun dușman necunoscut – *cu câte mii de ani în urmă s-a întâmplat asta, câtă vreme au așteptat aceste suflete-prizoniere, rezistând până în acest moment înspăimântător, care îți frânge inima? Iar acum? Sunt sortite să treacă din nou printr-o astfel de suferință eternă?*

– Hood, binecuvântează-i pe acești… șopti Duiker. Ia-i la tine. Ia-i imediat.

Femeile erau prizoniere ale acelui tipar fatal. Duiker le urmări cum înfigeau cuțitele, cum copiii tresăreau și se zvârcoleau, le ascultă țipetele de scurtă durată. Urmări apoi cum femeile se prăbușeau, cu capetele zdrobite de arme nevăzute – de amintiri pe care doar ele le puteau vedea… și simți. Execuțiile nemiloase continuară.

Nil pusese capăt goanei lui frenetice, iar acum își îndruma calul să se îndrepte la pas către oribila scenă. Băiatul avea o paloare bolnăvicioasă, în ciuda pielii lui bronzate. Ceva îi șopti minții lui Duiker că tânărul vrăjitor vedea mai multe decât oricine altul – sau, mai curând, decât orice om în viață. Băiatul își

mişca mereu capul, urmărind ucigaşi-fantomă. Tresărea la fiecare lovitură cauzatoare de moarte.

Simțindu-şi picioarele înțepenite de parcă ar fi mers în cârje, istoricul se apropie nesigur de băiat. Întinse mâna şi luă frâul din mâinile sale nemişcate.

– Nil, spuse el încet. Ce vezi?

Băiatul clipi nedumerit, apoi coborî privirea şi întâlni ochii lui Duiker.

– Poftim?

– Poți vedea. Cine le ucide?

– Cine? Îşi trecu o mână tremurătoare peste frunte. Neamurile. Clanul s-a despărțit, doi rivali pentru Scaunul cu Coarne, istoricule. Veri, frați, unchi…

Auzind cuvintele băiatului, Duiker simți ceva rupându-se în ființa lui. Speranțele pe jumătate formate, născute dintr-o nevoie disperată de explicație, insistaseră că ucigaşii fuseseră… Jaghut, Forkrul, Assail, K'Chain Che'Malle… *cineva… altcineva*.

– Nu se poate, spuse el.

Cu ochi tineri, dar în acelaşi timp foarte bătrâni, Nil îl privi în față pe Duiker, apoi dădu din cap.

– Neamuri. Acest lucru a fost oglindit. Între Wick. Cu o generație în urmă. Oglindit.

– Dar nu mai este acum.

Te rog.

– Adevărat. Nil reuşi să surâdă puțin ironic. Împăratul, ca duşman al nostru, ne-a unit. Râzând de micile noastre bătălii, de certurile fără sens. Râzând şi nu numai, surâzând dispreţuitor. Ne-a umilit cu dispreţul lui, istoricule. Când s-a întâlnit cu Coltaine, alianța noastră se destrăma deja. Kellanved a luat totul în râs. A spus că nu trebuie decât să stea liniştit şi să vadă încheierea rebeliunii noastre. Cu vorbele lui ne-a însemnat sufletele. Cu vorbele lui şi cu oferta de unitate ne-a dat înțelepciune. Cu cuvintele lui noi am îngenuncheat în fața lui în semn de recunoştință sinceră, am acceptat ceea ce ne-a oferit, iar noi i-am oferit credința noastră. Te-ai întrebat cândva cum a reuşit Împăratul să ne câştige inimile. Acum ai aflat.

Hotărârea duşmanilor crescu pe măsură ce armele corodate ale războinicilor antici se sfărâmau și plesneau lovindu-se de fierul modern. Corpurile scheletice, uscate, se dovediră la fel de fragile în fața acelei încercări. Bucăți de trupuri zburau, siluetele se împleticeau, zăcând apoi, prea zdrobite pentru a se mai ridica.

– Chiar trebuie să retrăiască înfrângerea aceea? întrebă Duiker.

Nil ridică din umeri.

– Ei ne-au dat răgazul de a ne mai trage sufletul, de a ne organiza. Istoricule, nu uita, dacă acești războinici ar fi câștigat acea luptă de demult, ar fi procedat la fel, și le-ar fi făcut victimelor lor același lucru care s-a întâmplat cu familiile lor. Vrăjitorul-copil clătină rar din cap. Există puțină bunătate în oameni. Foarte puțină.

Venind de la cineva atât de tânăr, sentimentul era tulburător. *Sunt vorbele unui bătrân rostite de un băiat, nu uita.*

– Cu toate astea, bunătatea poate fi descoperită, îl contrazise Duiker. Și va fi cu atât mai prețioasă cu cât este mai rară.

Nil își recuperă frâul.

– Aici nu vei găsi așa ceva, istoricule, spuse el, cu glas la fel de implacabil ca și cuvintele. Suntem recunoscuți pentru nebunia noastră – acest lucru ni-l dovedește spiritul antic al insulei. Amintirile care supraviețuiesc sunt doar orori, faptele noastre sunt atât de întunecate, încât pârjolesc până și pământul. Stai cu ochii deschiși, adăugă el, făcându-și calul să se întoarcă cu fața spre bătălia care reîncepuse lângă podul din scânduri, pentru că încă nu am fost înfrânți.

Fără să scoată o vorbă, Duiker îl urmări pe vrăjitorul-copil călărind de-a lungul șirului.

Lucru imposibil de înțeles pentru istoric, drumul din fața refugiaților se eliberă curând, după care oamenii începură traversarea. Privi spre cer. Soarele se apropia de amiază. Cumva, avusese senzația că era mult mai târziu. Se uită concentrat spre fluviul

învăluit de praf – traversarea avea să fie îngrozitoare, apa adâncă era primejdioasă pentru ambele tabere, copiii vor țipa, bătrânii și femeile nu vor avea suficientă vlagă să se descurce, vor aluneca în curentul puternic și vor dispărea sub luciul apei. Praf și oroare, apa învârtejită avea să înăbușe orice ecou.

Războinicii călări ai Clanului Crow se aflau la marginea mulțimii agitate și temătoare, de parcă ar fi îndrumat o cireadă uriașă de animale lipsite de minte. Cu ajutorul unor prăjini lungi și boante la capăt, aceștia împiedicau oamenii să se disperseze spre exterior, rotindu-le pentru a lovi puternic în pulpe și genunchi, împungând spre chipuri. Refugiații se trăgeau înapoi din fața lor.

– Istoricule, spuse List, care venise lângă el. Trebuie să găsim niște cai.

Duiker clătină din cap.

– Încă nu. Apărarea ariergărzii este acum inima bătăliei – eu nu plec de aici. Trebuie să asist la ce o să se întâmple.

– Am înțeles, domnule. Dar când se vor retrage, vor fi adunați de Wickani, un soldat în plus pentru fiecare călăreț. Coltaine și restul clanului său trebuie să li se alăture curând. Vor păstra acest mal al vadului pentru a permite traversarea ariergărzii. Dacă nu vrem să ne trezim cu capetele în vârfurile sulițelor, am face bine să găsim niște cai.

După un moment de gândire, Duiker încuviință.

– Atunci, fă asta.

– Am înțeles, domnule.

Tânărul soldat se îndepărtă.

Linia defensivă de-a lungul fostului canal se zvârcoli ca un șarpe. După ce distrusese până și ultimul dintre războinicii scheletici, infanteria regulată a dușmanului înainta hotărâtă. Îmboldiți de brutalitatea eficientă a marinarilor aflați printre ei, care aveau nervii tari, auxiliarii continuară să respingă trupele regulate. Războinicii călări din Clanul Nevăstuicii se împărțiseră în grupe mai mici, alcătuite din arcași și lăncieri. Ei se grăbeau să vină în ajutor, oriunde linia părea să cedeze.

Aceștia erau comandați de vrăjitorul Nil, iar ordinele lui strigate se ridicau deasupra vuietului cumplit al bătăliei. Băiatul părea capabil să simtă care erau elementele cu probleme înainte ca asemenea slăbiciuni să se manifeste în mod fizic. Simțul sincronizării, amplificat de magie, reușea să împiedice colapsul șirului.

Spre miazănoapte, Kamist Reloe începuse în cele din urmă să înainteze în fruntea forței sale de elită. Cu arcașii în frunte, infanteria grea mărșăluia în rânduri strânse în spatele scutului creat de Tithansi. Nu voiau să se aventureze între copacii de plumb și în mlaștină, descriind încet un arc spre est, pentru a ocoli marginea ucigătoare a acesteia.

Armata țăranilor înainta acum în urma infanteriei Hissar și Sialk, forța a mii de oameni constituind o maree de neoprit.

Duiker se uită îngrijorat spre miazăzi. Unde era Coltaine? Praful și acum fumul se ridicau de pe dealuri. Satul L'enbarl ardea, iar bătălia încă se purta aprig – în cazul în care nu se desprindeau curând, Coltaine și membrii clanului Crow aveau să fie prinși pe acest mal al fluviului. Istoricul observă că nu era singurul care manifesta un asemenea interes. Îl văzu pe Nil îndreptându-și privirea mereu și mereu în acea direcție. În cele din urmă, Duiker își dădu seama că băiatul ținea legătura cu ceilalți vrăjitori – cei din compania lui Coltaine. *Control… și iluzia de control.*

List apăru curând călare, aducând iapa lui Duiker. Caporalul nu descălecă, mulțumindu-se doar să îi ofere lui Duiker frâul. Istoricul urcă dintr-o mișcare pe șaua uzată și familiară și șopti câteva cuvinte de recunoștință la adresa bătrânilor Wickani care se ocupaseră cu atâta atenție de calul lui. Animalul era pregătit și plin de viață. *Ei, dacă ar fi reușit același lucru și cu mine…*

Ariergarda începu din nou să piardă teren, cedând fostul canal pe măsură ce inamicul înainta continuu. Infanteria grea a lui Kanist Reloe mai avea probabil cinci minute până să lovească flancul nordic.

– Asta nu arată deloc bine, spuse Duiker.

Caporalul List își așeză mai bine bareta coifului și nu scoase niciun cuvânt, însă istoricul văzu că mâinile flăcăului tremurau.

Călăreții Clanului Nevăstuicii ieșeau acum din șir, cărând soldații răniți. Ca niște spectre mânjite de praf și sânge, cu fețele tatuate și trupuri care îi făceau să arate ca niște demoni, aceștia trecură prin dreptul locului în care se afla Duiker. Istoricul îi urmări îndreptându-se către refugiații care viermuiau. Masa de civili de pe partea apropiată a fluviului se redusese considerabil de când se uitase la ea ultima oară. *Prea repede. Probabil că au intrat în panică la trecerea prin vad. Mii dintre ei s-au înecat. Un adevărat dezastru.*

– Domnule, ar trebui să ne retragem, spuse List.

Ariergarda se năruia, torentul de răniți sporea, iar caii care treceau tropotind ca tunetul purtau câte doi, ba chiar trei luptători. Șirul se contractă, marginile flancurilor strângându-se către centru. Peste câteva minute aveau să fie încercuiți. *Apoi măcelăriți*. Îl văzu pe căpitanul Lull răcnind o comandă pentru alcătuirea unui careu. Soldații care încă se mai puteau ține pe picioare erau îngrozitor de puțini.

Într-unul dintre misterioasele capricii ale bătăliilor, infanteria Hissar și Sialk făcu o pauză tocmai când era gata să obțină victoria. Într-o latură sosi infanteria grea, două grupuri de formă rectangulară, din cincizeci de soldați pe un rând și având douăzeci astfel de rânduri, plus șiruri de arcași așezați între acele blocuri, de fiecare parte. Preț de o clipă, neclintirea și liniștea se ridicară ca o barieră în spațiul deschis dintre cele două forțe.

Călăreții din Clanul Nevăstuicii continuau să adune infanteriști. Careul format de Lull se dezintegra în apropiere, devenind un inel gol, cu trei laturi.

– Ultimii refugiați au ajuns în apă, spuse Lull, respirând mai precipitat decât până atunci, cu mâinile

tremurând în timp ce țineau frâul calului. Trebuie să mergem…

– Pentru numele lui Hood, unde este Coltaine? întrebă Duiker.

Aflat la douăzeci de pași depărtare, Nil își opri calul, stârnind un nor de praf.

– Nu mai așteptăm! Așa a ordonat Căpetenia! Dă pinteni calului, istoricule!

Călăreții strânseră ultimii soldați ai lui Lull, deși, cu un urlet care făcu aerul să se cutremure, rândurile dușmane se năpustiră înainte. Între infanteriști se creară breșe mari, permițând în cele din urmă dezlănțuirea frenetică a hoardei de țărani.

– Domnule! strigă List, glasul lui sugerând o rugă disperată.

Blestemând, Duiker își făcu iapa să se rotească și împunse în coastele ei cu pintenii. Calul porni ca o săgeată după războinicii Wickani călări.

Acum descătușați, țăranii porniră în urmărirea lor, încercând să ocupe malul apropiat al vadului. Disciplinați, infanteriștii Hissar și Sialk, dar și infanteria grea a lui Kamist îi lăsară să meargă fără escortă.

Călăreții Wickani plonjau în norii de praf din față în plin galop. Cu acea iuțeală aveau să se ciocnească de ultimele șiruri de refugiați care traversau vadul. Apoi, când armata țăranilor avea să lovească, apa fluviului se va înroși. Duiker trase de frâu, oprindu-și iapa, și strigă spre List. Cu o expresie care îi trăda starea de șoc, caporalul aruncă o privire peste umăr. Trase de frâu, iar calul lui alunecă și derapă pe panta înnoroită.

– Istoricule!

– Mergem spre miazăzi, de-a lungul malului! răcni Duiker. Punem caii să înoate – înainte sunt doar haos și moarte!

List clătină aprig din cap, arătându-și dezaprobarea.

Fără să mai aștepte răspunsul, istoricul își făcu iapa să pornească spre stânga. Dacă reușeau să se miște cu viteză, aveau să părăsească insula înainte ca

hoarda să ajungă pe malul vadului. Își îmboldi iapa. Aceasta țâșni înainte.

– Istoricule!

– Fugi, altfel vei muri, la naiba!

La o sută de pași de-a lungul malului se găsea gura scufundată a fostului cot al fluviului, o porțiune luxuriantă și înverzită unde papura rămăsese neatinsă în mod miraculos după evenimentele de peste zi. Dincolo de aceasta se înălțau dealurile care protejau satul L'enbarl. *Dacă reușește să se desprindă, Coltaine va face lucrul cel mai înțelept – va merge direct spre fluviu. Chiar dacă sunt purtați de curent până la vad, vor avea un avans. Chiar dacă vor muri înecați câteva sute de oameni, tot e mai bine decât să fie măcelăriți mii în încercarea de a recuceri acest mal al vadului.*

Ca și cum ar fi vrut să îl contrazică, pe panta din fața lor apărură călăreți Wickani care începură să coboare. Coltaine călărea în fruntea lor, cu pelerina neagră cu pene transformată într-o aripă desfăcută larg în urma lui. Oamenii aveau lăncile coborâte, iar arcașii care îi flancau își fixau săgețile în arcuri. Se îndreptau direct spre Duiker.

Nevenindu-i să creadă, istoricul își îmboldi iapa, întorcându-se cu spatele la Wickani.

– Of, Hood, am face bine să ne alăturăm acestei șarje!

Îl văzu pe List procedând la fel, deși fața flăcăului avea o paloare cadaverică pe sub coiful prăfuit.

Aveau să lovească flancul armatei țăranilor ca o lamă de cuțit care pătrunde în burta unei balene. *Și aproape la fel de eficient. Sinucidere! Chiar dacă ajungem până la vad, va trebui să ne zbatem. Caii vor cădea, oamenii se vor îneca, iar țăranii vor ataca pentru a desăvârși măcelul.* Cu toate acestea, continuară să gonească înainte. Cu câteva momente înainte de ciocnire, îi văzu pe războinicii călări din Clanul Nevăstuicii apărând din nou din norul de praf. *Contraatac. Altă demență!*

În momentul culminant al atacului, călăreții Crow trecură prin dreptul istoricului. Acesta întoarse capul când auzi strigătul feroce și vesel al lui Coltaine.

Săgețile porniră șuierând. Flancul armatei țăranilor se contractă, apoi se retrase. Când loviră, Wickanii se ciocniră de o masă compactă de trupuri umane. Cu toate acestea, călăreții Clanului Crow executară în ultimul moment un arc de cerc spre fluviu și goniră de-a lungul flancului. *Nu va fi o lovitură de cuțit, ci una de sabie.*

Țăranii începură să moară. Alții căzuseră în retragerea disperată, fiind striviți sub copitele cailor înnebuniți. Întregul flanc înflori roșu când lamele săbiilor Wickane loviră.

Țăranii care ocupau drumul ce ducea spre vad fură striviți sub forța contraatacului declanșat de Clanul Nevăstuicii. Apoi călăreții din fruntea Clanului Crow loviră înspre nord.

Linia țăranilor păru să se topească în fața ochilor lui Duiker. Acum călărea alături de Clanul Crow, iar umerii cailor alăturați îl loveau ca niște baroase peste picioare. Sângele curgea ploaie din armele ridicate, stropindu-i pe toți pe fețe și pe mâini. În față, călăreții Clanului Nevăstuicii se despărțiră, acoperind șarja dezlănțuită de neamurile lor drept în norii de praf.

Acum va începe adevăratul haos. În ciuda splendorii șarjei lui Coltaine, în față se afla fluviul. Soldați răniți, refugiați și doar Hood știa ce altceva.

Istoricul inspiră încă o dată, socotind că aceea era ultima gură de aer din viață, după care se azvârli în praful iluminat de soare.

Iapa lui aruncă stropi de apă în jur, dar nu încetini aproape deloc. Calea era liberă în fața lui, o porțiune de apă mâloasă plină de vârtejuri și ciudat de agitată. Ceva mai departe abia se vedeau alți călăreți, ai căror cai erau în galop întins. În timp ce continuau să gonească, simți loviturile de copită ale calului în ceva solid, care nu ceda. Și apa fluviului nu era de peste un metru și treizeci de centimetri, ci pe

jumătate. Iar copitele izbeau în piatră, nu în mâl. Nu pricepea nimic.

Caporalul List apăru alături de el, urmat de o grupă rătăcită de războinici Crow călări. Unul dintre Wickani rânji.

– Ăsta-i drumul lui Coltaine – războinicii lui zboară ca fantomele peste fluviu!

Unele comentarii auzite în noaptea dinainte reveniră în mintea lui Duiker. *Tumlit – observațiile acelui nobil. Căruțe întărite, aparent supraîncărcate cu răniți. Tăietori de piatră și geniști. Căruțele traversaseră primele și le trebuise întreaga noapte pentru asta. Răniții fuseseră așezați pe blocuri de piatră. Blestemații de geniști construiseră un drum!*

Încă i se părea imposibil, însă dovada se afla acolo, sub copitele calului său. De o parte și de alta fuseseră instalați piloni, legați cu frânghii din păr de Tithansi pentru a marca marginile. Ceva mai lat de trei metri – ceea ce se pierduse ca lățime era compensat de relativa rapiditate a traversării celor aproape patru sute de pași până pe malul celălalt. Adâncimea vadului nu depășea acum șaptezeci de centimetri, dovedindu-se accesibilă pentru vite și refugiați.

Praful se mai subție, iar istoricul își dădu seama că se apropiau de malul apusean al fluviului. Tunetul vrăjitoriilor ajunse până la el. *Bătălia e departe de a se fi încheiat. Deocamdată am reușit să fugim temporar din fața unei armate, doar pentru a șarja spre alta. Toate astea, doar pentru a fi striviți între două stânci?*

Ajunseră la apă mică, apoi urcară panta din douăzeci de pași, ieșind din ultimele valuri de praf plutitor.

Duiker strigă un avertisment, iar el și însoțitorii lui traseră puternic de hățuri pentru a opri caii. Chiar în fața lor era o echipă de soldați – geniști – care alergaseră cu toată viteza spre locul de ieșire din vad. Geniștii se dispersară rostind înjurături cumplite, ferindu-se și ocolind caii care se împiedicau sau alunecau. Unul dintre ei, un bărbat cât un munte, cu

fața arsă de soare și bărbierit atent, cu fața plată, își scoase coiful deformat, dezvăluind o chelie în creștet, și își aruncă apărătoarea de fier către cel mai apropiat dintre călăreții Wickani, fiind cât pe ce să îl lovească în cap.

– Dați-vă la o parte, mormane de rahat ce sunteți! Avem de lucru!

– Așa e! mârâi altul, șchiopătând după ce fusese călcat de un cal peste laba piciorului.

– Duceți-vă și luptați! Trebuie să scoatem un dop!

Ignorându-le cererile, Duiker își îndemnă iapa să se rotească cu fața spre vad. Vraja care menținuse norul de praf deasupra apei încetase. Norii se retrăseseră deja cincizeci de pași spre aval. Iar drumul lui Coltaine era o masă de țărani înarmați care răcneau.

Cel de-al doilea genist se grăbi să ajungă la o groapă nu prea adâncă aflată deasupra drumului de acces spre vadul plin de noroi.

– Stai puțin, Cuttle! spuse cu glas poruncitor bărbatul masiv, urmărind miile de țărani care înaintau vijelios – conducătorii lor aflându-se în acel moment în mijlocul traversării.

Bărbatul își puse mâinile uriașe în șolduri, se uită încruntat spre ei, părând să nu ia în seamă atenția vrăjită pe care i-o acordau oamenii din echipa lui, dar și Duiker, List și cei șase călăreți Wickani.

– Trebuie să se mai adune, bubui glasul omului. Ticăloșii de Wickani nu sunt singurii care se pricep să aleagă momentul potrivit.

Cu arme sclipitoare în mâini și semănând cu gura căscată a unui șarpe uriaș, cei din avangarda hoardei traversaseră trei sferturi din vad. Istoricul reuși să le distingă fețele, expresiile de spaimă și intențiile ucigașe care caracterizează orice bătălie. O privire peste umăr îi îngădui să vadă coloane de fum ridicându-se și fulgerele vrăjitoriilor, concentrate asupra flancului stâng al pozițiilor defensive ale Armatei a 7-a. Ascuțit, amintind de sunetul scos de gheare care zgârie o bucată de piele întinsă, strigătul

slab de luptă al Semk se înălță de acolo. În apropierea primelor fortificații de pământ se desfășura o luptă feroce.

– În regulă, Cuttle, mormăi bărbatul uriaș. Trage de părul acela.

Duiker se întoarse și îl văzu pe genistul din groapă ridicând mâinile, în care ținea strâns o frânghie neagră ce mergea șerpuit până în apă. Pe fața mânjită de noroi a lui Cuttle apăru o grimasă înfiorătoare, care îl făcu să închidă strâns ochii. Apoi trase de frânghie. Aceasta se înmuie.

Nu se întâmplă nimic.

Istoricul riscă să arunce o privire în aceeași direcție ca și bărbatul masiv. Omul își ținea câte un deget vârât în fiecare ureche, deși rămăsese cu ochii deschiși și ațintiți asupra fluviului. Duiker înțelese fulgerător totul chiar în clipa în care List strigă.

– *Domnule!*

Pământul păru să se scufunde aproape doi centimetri sub ei. Apa vadului se înălță, se umflă, tulburându-se, iar cocoașa păru a se rostogoli cu o iuțeală fulgerătoare pe sub toată lungimea drumului scufundat. Țăranii de pe fluviu dispărură pur și simplu. Apoi, după o clipă, reapărură – chiar în momentul în care șocul îi izbi pe toți cei de pe mal cu un vânt având forța pumnului unui zeu – cu inflorescențe roșu, roz și galben, fragmente de carne și os, membre, păr, bucăți de îmbrăcăminte, toate ridicându-se tot mai mult, pe măsură ce apa explodă în toate părțile într-o ceață îngrozitoare și mâloasă.

Scuturând sălbatic din cap, iapa lui Duiker făcu un pas înapoi. Sunetul fusese asurzitor. Lumea se cutremură. Un călăreț Wickan căzuse din șa și acum se zvârcolea pe pământ cu urechile astupate.

Fremătând de cadavre și bucăți de corpuri, în timp ce, răsucindu-se, aburul era purtat încoace și încolo de rafalele de vânt, apa fluviului începu să scadă. Capul șarpelui gigantic fusese retezat. Șters de pe fața pământului. La fel ca o treime din lungimea lui – toți cei care se aflaseră în apă pieriseră.

Cu toate că acum stătea lângă el, vorbele rostite de bărbatul masiv sunau slab și îndepărtat pentru Duiker, ale cărui urechi țiuiau.

– Cincizeci și cinci de geniști – ceea ce Armata a 7-a a păstrat ani în șir, spuse omul. Vadul a devenit acum un canion. Ha-ha. Apoi expresia lui de satisfacție se mistui. Pe degetele lui Hood, acum o să ne apucăm din nou să săpăm cu hârlețele.

Istoricul simți o mână pe mânecă. List se aplecă spre el și șopti.

– Domnule, acum încotro pornim?

Istoricul privi în aval, spre vârtejurile formate, pătate de roșu-sângeriu și încărcate de resturi umane. Preț de o clipă nu înțelese întrebarea caporalului. *Încotro? Nicăieri nu ne vom simți bine, nu există vreun locșor în care, oprind măcelul, se va naște altceva decât disperare.*

– Domnule?

– Spre încăierare, caporale. Să vedem totul, până la sfârșit.

Sosirea rapidă a lui Coltaine și a războinicilor Crow călări pentru a izbi flancul apusean al lăncierilor Tithansi din partea apropiată a fluviului schimbase sorții bătăliei. În timp ce călăreau spre locul luptei din apropierea fortificațiilor de pământ, Duiker și List îi văzură pe Tithansi fărâmițându-se, lăsându-i pe infanteriștii Semk expuși în fața arcașilor Wickani călări. Săgețile făceau ravagii în rândul luptătorilor cu părul încâlcit.

În centru se afla grosul infanteriei Armatei a 7-a, rezistând eforturilor frenetice ale Semk. În vreme ce, la o sută de pași spre miazănoapte, infanteria grea Guran încă aștepta pentru a-i înfrunta pe detestații malazani. Era evident că în acea situație comandantul lor se răzgândise. Kamist Reloe și armata lui erau prinși în capcană – măcar în acea bătălie – de cealaltă parte a fluviului. În afară de pușcașii ariergărzii, care suferiseră pierderi mari, și de Clanul Nevăstuicii, forța lui Coltaine rămăsese aproape intactă.

La cinci sute de pași distanță spre apus, pe câmpia pietroasă și largă, Clanul Nevăstuicii urmărea

rămășițele cavaleriei Guran.

Duiker văzu o pată de culoare în mijlocul Armatei a 7-a, auriu și roșu – Baria Setral și Săbiile lui Roșii, chiar în mijlocul câmpului de bătălie. Luptătorii Semk păreau dornici să se apropie de lacheii malazani, și plăteau cu sânge acea dorință. Cu toate acestea, trupa lui Setral părea să-și fi înjumătățit efectivul – mai puțin de douăzeci de oameni.

– Vreau să merg mai aproape, spuse apăsat Duiker.

– Am înțeles, domnule, spuse List. Pe ridicătura aceea – însă asta ne va aduce în raza de acțiune a arcașilor.

– O să-mi asum acest risc.

Călăriră spre Armata a 7-a. Stindardul companiei se înălța solitar și prăfuit pe un delușor chiar în spatele liniei de luptă. Îl păzeau trei veterani cu părul cărunt – cadavrele de Semk presărate pe pantă arătau că dealul fusese greu încercat în cursul acelei zile. Veteranii luptaseră din greu, și toți fuseseră răniți ușor.

În timp ce călăreau spre noua lor poziție, Duiker îi văzu pe cei trei soldați ghemuiți în jurul unui camarad prăbușit la pământ. Lacrimile brăzdaseră urme sinuoase pe obrajii lor plini de praf. Când ajunse lângă ei, istoricul descălecă fără grabă.

– Soldați, aveți de spus o adevărată poveste, zise el, coborând glasul pentru ca el să străpungă prin vuietul și strigătele celor care luptau la treizeci de pași spre miazănoapte de ei.

Mijind ochii, unul dintre veterani ridică privirea.

– Pe rânjetul lui Hood, ăsta-i istoricul fostului Împărat! Te-am văzut în Falar, ori poate pe Câmpiile Wickane…

– Pe amândouă. Din câte văd, stindardul a fost pus în primejdie. Ai pierdut un prieten apărându-l.

Omul clipi, apoi se uită în jur până își concentră privirea asupra stindardului Armatei a 7-a. Sulița de care era prins era stătea înclinată, iar pânza lui

zdrențuită fusese albită de soare, făcând culorile să fie fantomele a ceea ce fuseseră cândva.

– Pe răsuflarea lui Hood, mormăi omul. Îți vine a crede că luptăm ca să păstrăm o bucată de pânză pe un băț? Făcu un semn către prietenii lui, care stăteau în genunchi în jurul lui. Nordo a fost lovit de două săgeți. Am respins o grupă de Semk, așa că a putut muri netulburat. Ticăloșii aceia de membri de trib iau dușmani răniți și îi țin în viață ca să-i poată tortura. Nordo a scăpat de o asemenea soartă.

Duiker rămase tăcut câteva clipe.

– Soldat, așa vrei să ți se spună povestea?

Omul strânse din pleoape, apoi dădu din cap.

– Exact așa, istoricule. Nu mai suntem doar o armată malazană. Suntem armata lui Coltaine.

– Dar el e doar o Căpetenie.

– E o șopârlă cu sânge rece, spuse soldatul, apoi surâse. Însă e al nostru.

Zâmbind, Duiker se răsuci în șa și urmări desfășurarea bătăliei la linia de apărare. Fusese depășit un prag al spiritului. Semk erau înfrânți. Murind cu zecile, în vreme ce trei legiuni de presupuși aliați stăteau neclintite pe pantele din spatele lor, ei dăltuiseră zelul suprem în numele cauzei sfinte – cel puțin în acea încleștare. În noaptea ce venea, aveau să se audă blesteme și acuzații grave, Duiker era convins de asta. *Prea bine, să-i lăsăm să se destrame de la sine.*

Încă o dată, nu avea să fie ziua Vârtejului.

Când lumina după-amiezii scăzu, adâncindu-se în pământ, Coltaine nu-și lăsă armata victorioasă să se odihnească. Se înălțară noi fortificații, iar altele fură întărite. Se săpară tranșee și se organizară pichete. Refugiații fură duși spre câmpia pietroasă, la apus de vad, iar corturile lor fură aranjate în careuri, lăsându-se spații largi între ele. Căruțele cu soldații răniți fură mutate pe aceste alei largi, după care recuperatorii și vindecătorii se apucară de treabă.

Văcarii mânară vitele spre miazăzi, spre pantele înierbate ale Dealurilor Barl – un lanț de stânci albite

de soare, pe care creșteau cu precădere pini piperniciți, cu trunchiurile răsucite. Sprijiniți de călăreți din Clanul Câinelui Neghiob, văcarii păzeau cirezile.

Când soarele coborî dincolo de orizont, Coltaine ținu un sfat în cortul de comandă al Căpeteniei.

Alături de mereu prezentul caporal List, care stătea permanent lângă el, Duiker se așeză cu greutate pe un scaun de campanie și, cu o stupoare care dispăru treptat, îi ascultă pe comandanți prezentându-și rapoartele. Lull pierduse mai mult de jumătate din oamenii săi, iar auxiliarii care îl sprijiniseră sfârșiseră lupta și mai prost. Clanul Nevăstuicii fusese decimat în timpul retragerii – iar acum problema lor principală era lipsa cailor. Din Armata a 7-a, căpitanii Chenned și Sulmar prezentară o litanie asemănătoare privind morții și răniții. Se părea că pierderile cele mai grele se înregistraseră mai ales în rândul ofițerilor și sergenților care comandaseră detașamente. Presiunea exercitată asupra liniei defensive fusese enormă, îndeosebi la începutul zilei – înainte de sosirea ajutoarelor furnizate de Săbiile Roșii și de Clanul Câinelui Neghiob. Povestea lui Baria Setral și a companiei lui îi făcu pe mulți să rămână fără grai. Luptaseră cu o ferocitate demonică, menținând primele rânduri, dând răgaz, cu prețul vieții lor, infanteriei să se regrupeze. Săbiile Roșii își dovediseră valoarea, astfel încât fură lăudate chiar de Coltaine.

În lupta împotriva preoților-vrăjitori Semk, Sormo pierduse doi dintre copiii-vrăjitori, dar Nil și Nether supraviețuiseră.

– Am fost norocoși, spuse el, după ce anunță pierderile pe un ton rece, lipsit de orice sentiment. Zeul Semk este un Ascendent nemilos. Îi folosește pe vrăjitori pentru a-și dirija furia, fără să se sinchisească de carnea lor muritoare. Cei care nu au fost capabili să reziste puterii zeului lor s-au dezintegrat pur și simplu.

– Asta le va reduce numărul, spuse Lull cu glas gutural.

– Zeul alege mai mulți, spuse Sormo. Începuse din ce în ce mai mult să semene cu un bătrân, până și în gesturi. Duiker îl urmări închizând ochii și lipindu-și degetele strânse de ei. Trebuie luate măsuri extreme.

Ceilalți păstrară tăcerea, până când Chenned dădu glas nesiguranței tuturor.

– Vrăjitorule, ce înseamnă asta?

– Vorbele purtate de răsuflare pot fi auzite… spuse Bult, de un zeu răzbunător și paranoic. Dacă nu există alternativă, atunci treci la treabă, Sormo.

Vrăjitorul dădu încet din cap.

După o clipă, Bult oftă adânc, apoi făcu o pauză și bău dintr-o ploscă înainte de a vorbi din nou.

– Kamist Reloe se îndreaptă spre miazănoapte. Va traversa fluviul pe la gura lui – în orașul Sekala există un pod de piatră. Dar dacă ar proceda astfel, ar pierde zece, poate chiar unsprezece zile.

– Infanteria Guran va rămâne în preajma noastră, zise Sulmar. La fel ca și Semk. Nu e nevoie ca ele să stea prea aproape de noi ca să ne provoace pierderi. Epuizarea ne va doborî foarte curând.

Bult își strânse buzele, care formară o linie dreaptă.

– Coltaine a decretat că mâine va fi zi de odihnă. Vor fi sacrificate vite, iar caii morți ai dușmanului vor fi tranșați pentru hrană. Vor fi reparate armele și armurile.

Duiker își înălță capul.

– Pornim în marș spre Ubaryd?

Nu îi răspunse nimeni.

Istoricul îi studie pe comandanți. Chipurile lor nu exprimau speranță.

– Orașul a căzut.

– Așa a susținut un conducător Tithansi, zise Lull. Nu avea nimic de pierdut spunându-ne asta, pentru că tot era pe moarte. Nether crede că omul a rostit adevărul. Flota malazană a fugit din Ubaryd. În aceste momente, zeci de mii de refugiați sunt împinși spre nord-est.

– Alți nobili vijelioși care se vor așeza în poala lui Coltaine, spuse disprețuitor Chenned.

– Imposibil, zise Duiker. Dacă nu putem merge la Ubaryd, ce oraș ne mai rămâne deschis?

– Nu există decât unul, spuse Bult. Aren.

Duiker se îndreptă de spate.

– Asta-i o nebunie! Două sute de leghe!

– Și încă o treime, mai precis, spuse Lull, dezvelindu-și dinții.

– Pormqual contraatacă? Pornește spre miazănoapte ca să ne întâlnească la jumătatea drumului? Măcar știe că noi existăm?

Bult rămase cu privirea ațintită spre Duiker.

– Dacă știe? Așa cred, istoricule. Dar va ieși din Aren? Va contraataca?

Veteranul ridică din umeri.

– Când veneam încoace, am văzut o companie de geniști, spuse Lull. Plângeau cu toții.

– De ce? întrebă Chenned. Comandantul lor invizibil zace pe fundul fluviului cu gura plină de mâl?

Lull clătină din cap.

– Au rămas fără explozivi. Mai au doar o ladă sau două de sfredele și arzătoare. Ai zice că fiecăruia dintre ei i-a murit mama.

– Dar s-au descurcat foarte bine, spuse Coltaine în cele din urmă.

Bult dădu aprobator din cap.

– Da. Aș fi vrut să fiu acolo pentru a vedea drumul explodând.

– Noi am văzut asta, spuse Duiker. Victoria are un gust mai plăcut în absența unor amintiri care să te urmărească, Bult. Savurează victoria.

În cortul lui, Duiker se trezi când cineva îi puse mâna ușor pe umăr. Deschise ochii și constată că era întuneric.

– Istoricule, spuse o voce.

– Nether? Ce oră e? Cât am dormit?

– Probabil că două, îi răspunse ea. Coltaine a dat ordin să vii cu mine. Imediat.

Duiker se ridică în capul oaselor. Fusese prea obosit ca să mai facă altceva decât să-și întindă salteaua portabilă pe podea. Păturile erau prea umede de sudoare și condens. Realiza că tremura de frig.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el.

– Deocamdată, nimic. Trebuie să fii martor. Grăbește-te, istoricule. Avem puțin timp la dispoziție.

Ieși în tabăra care gemea încet în ora cea mai adâncă de întuneric dinaintea sosirii falșilor zori. Mii de glasuri scoteau acel sunet îngrozitor, înghețat. Rănile tulburau somnul indus de epuizare, țipetele slabe ale soldaților ale căror suferințe depășeau priceperea vindecătorilor și tăietorilor, mugetul vitelor, lovituri de copite care acompaniau corul cu un ritm neliniștit, bubuitor. Undeva pe câmpia de la miazănoapte se înălțau bocete, femei și mame care își jeleau morții.

În timp ce urmărea silueta vioaie a lui Nether, care purta o mantie din lână, pe cărările sinuoase ale taberei Wickane, istoricul se cufundă în gânduri încărcate de tristețe. Morții trecuseră de Poarta lui Hood. Cei vii rămăseseră cu durerea trecerii lor. Ca istoric imperial, Duiker văzuse multe popoare, însă, din câte își aducea aminte, între acestea, niciunul nu avea un ritual al suferinței. *În ciuda tuturor zeilor noștri personali, doar Hood ne îmbrățișează pe toți, într-o mie de ipostaze. Când răsuflarea dinspre porțile lui ne mângâie, întotdeauna glăsuim pentru a alunga acea tăcere eternă. În noaptea asta, auzim Semk. Și Tithansi. Ritualuri simple. Cine are nevoie de temple și de preoți pentru a înlănțui și îndruma exprimarea sentimentului de pierdere și disperare – când totul este sacru?*

– Nether, de ce nu jelesc Wickanii în noaptea asta?

Continuând să meargă, ea se întoarse pe jumătate.

– Coltaine le-a interzis.

– De ce?

– Ca să afli răspunsul, trebuie să-l întrebi chiar tu. De când a început călătoria asta, nu ne-am jelit

morții.

Duiker rămase tăcut câteva momente, apoi spuse.

– Și cum vă simțiți, tu și ceilalți din cele trei clanuri, Nether?

– Coltaine poruncește. Iar noi ne supunem.

Ajunseră la marginea taberei Wickane. Dincolo de ultimul cort se întindeau o fâșie ucigătoare plată, lată de douăzeci de pași, apoi zidurile din răchită, proaspăt înălțate, ale pichetelor, prin care treceau țepușe lungi din bambus, ale căror vârfuri erau îndreptate spre exterior, la înălțimea pieptului unui cal. De-a lungul acestora patrulau războinici călări din Clanul Nevăstuicii, stând cu ochii spre câmpia întunecată, presărată de pietre.

În fâșia ucigătoare erau două siluete, una înaltă, cealaltă scundă, ambele slabe ca niște spectre. Nether îl conduse pe Duiker spre ele.

– Sormo. Nil. Doar voi ați rămas? îl întrebă istoricul pe vrăjitorul înalt. I-ai spus lui Coltaine că ieri nu ai pierdut decât doi oameni.

Sormo E'nath dădu din cap.

– Ceilalți își odihnesc carnea tânără. Douăsprezece moașe au grijă de cai, iar câțiva vindecători îngrijesc soldații răniți. Noi trei suntem cei mai puternici, de aceea ne aflăm aici. Vrăjitorul făcu un pas în față. Avea un aer febril, iar tonul lui cerea mai mult decât putea să-i dea istoricul. Duiker, ai cărui ochi i-au întâlnit pe ai mei prin fantomele Vârtejului, în tabăra negustorilor, ascultă-mi cuvintele. Vei auzi spaima – fiece sunet solemn. Nu ți-e necunoscut acest cor întunecat. Află, așadar, că în noaptea asta am avut îndoieli.

– Vrăjitorule, spuse Duiker încet, în timp ce Nether se apropie ca să se așeze în dreapta lui Sormo – întorcându-se puțin, astfel încât toți trei se aflau cu fețele spre istoric – ce se întâmplă aici?

Drept răspuns, Sormo E'nath ridică mâinile.

Scena se transformă în jurul lor. Văzu morene și pante presărate cu pietriș ridicându-se în spatele celor trei vrăjitori, iar cerul întunecat păru să vibreze.

Pământul era umed și rece sub tălpile mocasinilor lui Duiker. Coborî privirea și văzu pânze sclipitoare de gheață fragilă care acopereau bălțile cu apă mâloasă. Tiparele crăpăturilor din gheață reflectau miriade de culori dintr-o lumină care venea de nicăieri. O pală de vânt rece îl făcu să se întoarcă. Un lătrat gutural de surpriză izbucni dintr-un gâtlej. Simțindu-se cuprins de oroare, istoricul făcu un pas înapoi. Gheața mânjită de sânge și putreziciune alcătui o faleză sfărâmată în fața lui, cu blocuri răsturnate, cu colțuri ascuțite, care se găseau la mai puțin de zece pași depărtare. Faleza se înălță, îndepărtându-se, până când fața ei brăzdată de crăpături dispăru în cețuri.

Gheața era plină de cadavre, siluete umane, contorsionate, având carnea sfârtecată. Organe și măruntaie erau împrăștiate la baza ei de parcă acolo ar fi fost un abator gigantic. Topindu-se lent, bucățile de gheață îmbibată de sânge creau un lac din care răsăreau sau se ridicau părți de trupuri formând insule cocoșate și alunecoase.

Carnea expusă începuse să putrezească, transformându-se în niște movile gelatinoase diforme, prin care se puteau zări oase.

Din spatele lui, Sormo spuse.

– El este înăuntru, dar aproape.

– Cine?

– Zeul Semk. Un Ascendent de demult. Incapabil să se opună vrăjilor, a fost devorat laolaltă cu ceilalți. Însă el nu a murit. Istoricule, îi simți mânia?

– Cred că nu mai simt nimic. Ce fel de vrajă a făcut asta?

– Jaghut. Pentru a stăvili mareele de oameni invadatori, ei au ridicat gheața. Câteodată repede, alteori încet, după cum le-a dictat strategia. În unele locuri, ea a înghițit continente întregi, ștergând de pe fața pământului tot ce stătuse vreodată în picioare acolo. Civilizațiile Forkrul Assail, mecanismele și edificiile vaste ale K'Chain Che'Malle și, desigur, colibele mizere ale celor care vor moșteni lumea într-

o bună zi. Cele mai mărețe dintre Omtose Phellack, aceste ritualuri nu pier niciodată, istoricule. Ele se înalță, scad, apoi se înalță din nou. Chiar și acum se naște unul pe un tărâm îndepărtat, iar fluviile de gheață umplu visele mele, pentru că ele sunt menite să creeze tulburări uriașe și să aducă moarte la proporții inimaginabile.

Cuvintele lui Sormo aveau timbrul vechimii, răceala neiertătoare a secolelor care se scurg unul după altul, mereu și mereu, până când lui Duiker i se păru că fiecare piatră, fiecare stâncă, fiecare munte se afla într-o mișcare eternă, ca niște leviatani stupizi. Fiori goniră prin sângele din venele lui până când începu să tremure fără a se putea opri.

– Gândește-te la tot ce cuprinde o asemenea gheață, continuă Sormo. Jefuitorii de morminte descoperă bogății, însă vânătorii înțelepți care caută puterea pot găsi… gheață.

– Au început să se adune, spuse Nether.

Duiker se întoarse în cele din urmă cu spatele la gheața răvășită și desfigurată de carne. Vârtejuri diforme și pulsuri de energie îi înconjurau acum pe cei trei vrăjitori. Unele erau strălucitoare și energice, în vreme ce altele înfloreau slab, intermitent.

– Spiritele pământului, spuse Sormo.

Nil se foi pe sub robă, ca și cum abia și-ar fi putut înfrâna dorința de a dansa. Pe fața lui copilăroasă apăru un zâmbet întunecat.

– Carnea unui Ascendent are multă forță. Toți tânjesc după o părticică. Cu darul pe care li-l aducem, vor trebui să ne slujească în continuare.

– Istoricule. Sormo se apropie mai mult și întinse mâna subțire, punând-o pe umărul lui Duiker. Cât de mare este această felie de îndurare? Toată acea furie… făcută să înceteze. Sfârtecată, fiecare fragment consumat. Nu e moarte, ci un fel de risipire.

– Și ce se întâmplă cu preoții-vrăjitori Semk?

Sormo se crispă.

– Cunoaștere, și odată cu ea, o mare durere. Trebuie să cioplim inima din Semk. Însă acea inimă

este mai rea decât piatra. Cum folosește ea carnea de muritor… Clătină din cap. Coltaine ordonă.

– Și voi vă supuneți.

Sormo încuviință cu o mișcare a capului.

Duiker nu spuse nimic preț de douăzeci de bătăi de inimă, apoi oftă.

– Vrăjitorule, ți-am auzit îndoielile.

Pe fața lui Sormo apăru o expresie de ușurare aproape feroce.

– Atunci acoperă-ți ochii, istoricule. Ce va urma va fi… neplăcut.

În spatele lui Duiker, gheața erupse cu un muget exploziv. O ploaie rece, de culoare roșie, îl izbi pe istoric ca un val rostogolitor, făcându-l să se dezechilibreze.

Înapoia lui se auzi un țipăt sălbatic.

Spiritele pământului țâșniră înainte, răsucindu-se și prăbușindu-se dincolo de Duiker. El se întoarse rapid, la vreme ca să vadă o siluetă – carne putredă și înnegrită, brațele lungi ca ale unei maimuțe – croindu-și drum din zloata aburindă, murdară.

Spiritele o atinseră și se aruncară grămadă peste ea. Silueta reuși să scoată doar un țipăt sfredelitor, după care fu făcută bucăți.

Când se întoarseră la fâșia ucigătoare, spre răsărit, orizontul era o dungă roșie. Tabăra se trezea deja, obligațiile existenței apăsând încă o dată sufletele ostenite, sfâșiate. Forjele instalate pe căruțe erau alimentate cu lemn, piei proaspăt scoase de pe animale erau răzuite, pielea era întinsă și găurită sau fiartă în cazane uriașe, înnegrite de funingine. În ciuda unei vieți de om petrecute în orașe, refugiații malazani învățau să poarte orașul cu ei – ori măcar acele rămășițe sărăcăcioase care erau vitale pentru supraviețuire.

Duiker și cei trei vrăjitori erau plini de sânge vechi, iar de straiele lor stăteau agățate fragmente de carne. Reapariția lor pe câmpie era suficientă pentru a anunța succesul, iar Wickanii înălțară un bocet care străbătu taberele tuturor celorlalte clanuri, sunetul

fiind deopotrivă îndurerat și triumfător, un imn funebru potrivit să anunțe prăbușirea unui zeu.

Dinspre îndepărtatele tabere Semk, aflate la miazănoapte, jelitul ritualurilor scăzuse, lăsând în loc doar o tăcere înfricoșătoare.

Roua aburea din pământ, iar istoricul simți – în timp ce traversa fâșia ucigătoare, mergând spre tabăra Wickană – o reverberație întunecată față de puterea spiritelor pământului. Cei trei vrăjitori se despărțiră de el când se apropiară de marginea taberei.

Puterea care reverbera își găsi glasul abia după câteva momente, când fiecare câine din uriașa tabără începu să urle. Țipetele erau ciudat de lipsite de viață și reci ca fierul, umplând aerul ca o promisiune.

Duiker își încetini mersul. *O promisiune. Un veac de gheață devoratoare…*

– Istoricule!

Ridică ochii și văzu trei bărbați apropiindu-se. Îi recunoscu pe doi dintre ei, Nethpara și Tumlit. Celălalt nobil care îi însoțea era scund și rotofei, împovărat de mantia din brocart brodată cu fir de aur care ar fi fost impunătoare dacă ar fi fost purtată de un bărbat de două ori mai înalt și de două ori mai slab. Așa cum stăteau lucrurile, era mai mult patos decât orice altceva.

Venind grăbit, Nethpara își pierduse suflul, iar pliurile de carne tremurau și erau mânjite de noroi.

– Istoricule imperial Duiker, vrem să discutăm cu tine.

Lipsa de somn – și multe alte lucruri – îl făcuse pe Duiker să fie mai puțin tolerant, însă reuși să-și păstreze calmul când spuse.

– Sugerez alt moment…

– Imposibil! exclamă cel de-al treilea nobil. Consiliul nu admite să fie respins din nou. Coltaine are sabia, și astfel ne ține la respect cu indiferența lui barbară, dar, într-un fel sau altul, noi tot vom prezenta petiția!

Duiker clipi mirat.

Tumlit își drese glasul în semn de scuză și își șterse ochii lăcrimoși.

– Istoricule, îngăduie-mi să ți-l prezint pe Înalt Născutul Lenestro, rezident recent din Sialk…

– Nu doar rezident! țipă Lenestro cu glas strident. Singurul reprezentant al familiei Kanese cu același nume, în toate Cele Șapte Orașe. Agent la cea mai mare întreprindere care exportă cele mai bune piei tăbăcite de cămilă. Sunt șef al Ghildei, și mi s-a acordat onoarea de Primă Potență în Sialk. Multe căpetenii s-au plecat în fața mea, însă iată-mă aici, silit să cerșesc audiență de la un savant mânjit cu mizerii…

– Lenestro, te rog! spuse Tumlit cu exasperare în glas. Nu așa îți slujești cel mai bine cauza!

– Sunt pălmuit peste față de un sălbatic plin de unsoare, pe care Împărăteasa ar fi trebuit să îl tragă în țeapă cu mulți ani în urmă! Garantez că va regreta gestul de milostenie când știrea acestei orori va ajunge la ea!

– Despre ce oroare este vorba, Lenestro? îl întrebă calm Duiker.

Întrebarea îl făcu pe nobil să rămână cu gura căscată și să spumege, iar fața i se împurpură.

Nethpara socoti că trebuia să răspundă.

– Istoricule, Coltaine ne-a înrolat servitorii. Nici măcar nu ne-a cerut acest lucru. Câinii lui de Wickani i-au ridicat pur și simplu – iar când unul dintre onorații noștri colegi a protestat, a fost lovit și doborât la pământ. Ne-au fost înapoiați servitorii? Nu. Mai trăiesc? Ce cale de sinucidere le-a rămas? Nu avem răspuns la asta, istoricule.

– Sunteți îngrijorați în legătură cu soarta servitorilor voștri? întrebă Duiker.

– Cine are să ne pregătească masa? întrebă apăsat Lenestro. Cine ne va cârpi hainele și va înălța corturile și cine ne va încălzi apa pentru baie? Este scandalos!

– Starea lor de bine este copleșitoare în mintea *mea*, spuse Tumlit, arborând un zâmbet trist.

Duiker îl crezu.

– Atunci, o să mă interesez în numele vostru.

– Chiar te rog să faci asta! se răsti Lenestro. Neîntârziat.

– Când vei putea, zise Tumlit.

Duiker dădu aprobator din cap și se întoarse, dând să plece.

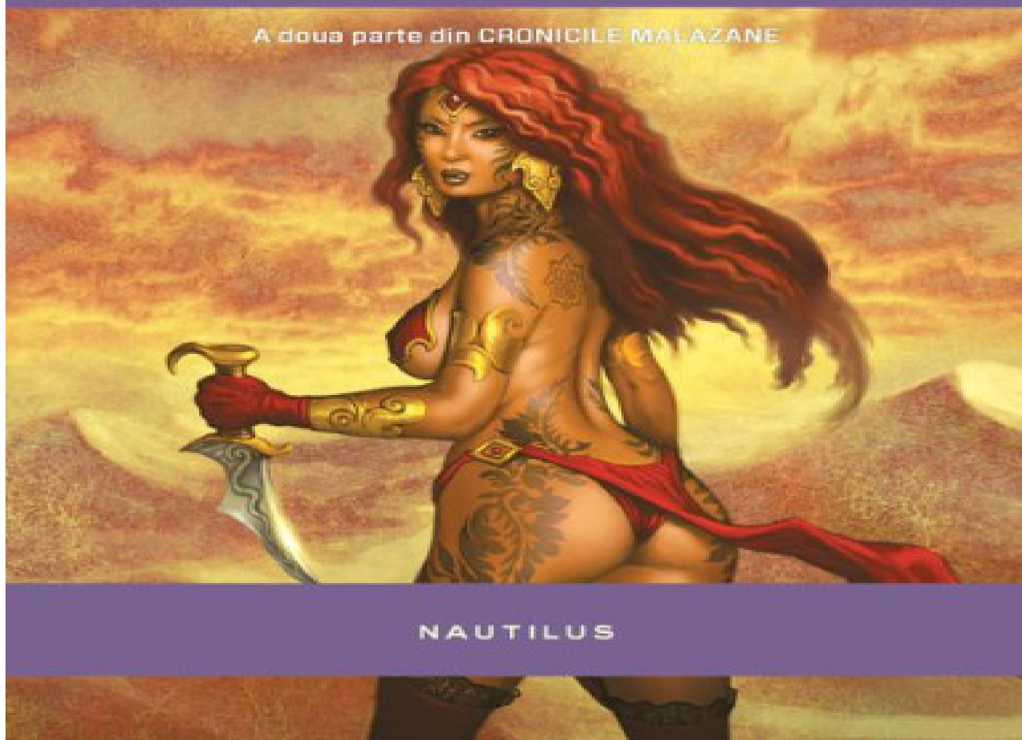
– Nu am terminat cu tine! strigă Lenestro.

– Noi, da, îl auzi Duiker pe Tumlit.

– Cineva trebuie să reducă la tăcere câinii! Urletele lor nu încetează deloc!

Mai bine să urle decât să se repeadă la picioare. Plecă. Dorința lui de a se spăla devenise disperată. Resturile de sânge și de carne începuseră să se usuce pe hainele și pe pielea lui. În timp ce mergea cu pași târșâiți printre corturi atrăgea atenția asupra sa. I se făceau semne prin care era invitat să se îndepărteze. Se temu că devenise fără să vrea un vestitor, iar soarta pe care o promitea era la fel de cutremurătoare ca și urletele lipsite de suflet ale câinilor taberei.

În fața, lumina dimineții sângera pe cer.

STEVEN
ERIKSON
porțile casei morților
A doua parte din CRONICILE MALAZANE
NAUTILUS

Cartea a treia

LANȚUL CÂINILOR

Când nisipurile
Dansau orbește,
Ea a ieșit din fața
Unei zeițe furioase

Sha'ik
Bidithal

Capitolul unsprezece

De cauți oasele sfărâmate
ale T'lan Imass
strânge în căușul palmei
nisipurile din Raraku.

Deșertul Sfânt
Anonim

În încăperea aceea vastă, plină de uriași, Kulp se simțea ca un șobolan prins într-o cursă de umbre temându-se că putea fi călcat și strivit sub picioare în orice moment. Până atunci, Coridorul Meanas nu radiase niciodată o senzație atât de… *încărcată.*

Acolo erau necunoscuți, intruși, forțe atât de dușmănoase tărâmului, încât până și atmosfera se zbârlise. Esența ființei lui care se strecurase prin urzeală era redusă la o creatură speriată și ghemuită. Și totuși, simțea doar o serie de pasaje diabolice, urmele răsucite care marcau căile urmate de cei nedoriți. Simțurile îi strigau că – pentru moment măcar – era singur, iar peisajul întins, de culoare nisipie, era lipsit de viață.

Cu toate acestea, tremura, înspăimântat.

În minte, întinse o mână fantomatică, descoperind garanția tactilă a locului în care exista corpul lui, mișcarea și foșnetul sângelui din vene, greutatea solidă a cărnii și oaselor. Stătea cu picioarele încrucișate în cabina căpitanului de pe *Silanda*, urmărit de Heboric, care era precaut și neliniștit, în vreme ce restul așteptau pe punte, scrutând neîncetat orizontul plat și nemilos în toate direcțiile.

Aveau nevoie de o cale de ieșire. Întregul Coridor Străvechi în care se treziseră era inundat, devenit o mare cu apă mică, vâscoasă. Vâslașii puteau propulsa *Silanda* vreme de o mie de ani, până când lemnul avea să putrezească în mâinile lor, până când suporturile aveau să plesnească, până când corabia avea să înceapă să se destrame, însă toba aceea avea să bată în continuare, iar spinările aveau să se încovoieze de efort. *Iar noi vom fi morți demult, transformați în praf mucegăit.* Pentru a scăpa, trebuiau să găsească o cale de a schimba coridoarele.

Kulp se blestemă pentru propriile limite. Dacă ar fi fost practicant al Serc sau Denul sau D'riss, ori chiar al altor coridoare accesibile oamenilor, ar fi găsit ceea ce trebuia. *Însă nu Meanas. Fără mări, fără fluvii, nici măcar o băltoacă blestemată de Hood.* Din interiorul coridorului, Kulp se străduia să

realizeze o trecere prin lumea muritorilor… și acest lucru se dovedea foarte dificil.

Erau încătușați de anumite legi, de reguli ale naturii, care păreau să se joace cu principiile cauzei și efectului. Dacă ar fi călătorit cu o căruță, trecerea prin coridoare i-ar fi dus negreșit pe un drum uscat. Elementele primordiale căpătau o consistență refractară în toate coridoarele. Pământul la pământ, aerul la aer, apa la apă.

Kulp auzise de Mari Magi care – așa se zvonea – găsiseră modalități de a înșela acele legi nelimitate, și probabil că și zeii sau Ascendenții posedau asemenea cunoștințe. Însă ele depășeau posibilitățile unui mag mărunt, așa cum ar fi fost uneltele din atelierul unui uriaș-fierar pentru un șobolan speriat.

Cealaltă problemă care îl îngrijora era vastitatea sarcinii în sine. Conducerea câtorva camarazi prin propriul său coridor era dificilă, dar realizabilă. *Dar cum să fac asta cu o ditamai corabia!* Sperase că va găsi inspirație imediat ce va pătrunde în Coridorul Meanas, vreo idee apărută fulgerător care să îi ofere o soluție simplă și elegantă. *Având toată grația poeziei. Nu Fisher Kel'Tath a fost acela care a spus cândva că poezia și vrăjitoria sunt tăișurile gemene ale pumnalului din inima oricărui om? Atunci, la ce slujesc toate lamentațiile mele?*

Cu amărăciune, Kulp recunoscu că se simțea la fel de ridicol în interiorul Meanas ca și acum, când se afla în cabina căpitanului. *Arta iluziei este grația divină în sine. Trebuie să existe o modalitate de a… de a ne croi drum. Ceea ce este real versus ceea ce nu este reprezintă sinergia din mintea unui muritor. Și forțele mai mari? Poate fi realitatea păcălită să își asume o irealitate?*

Simțurile lui care urlau își schimbară timbrul. Kulp nu mai era singur. Aerul gros, vâscos, al Coridorului Meanas – în care umbrele erau texturate ca sticla măcinată, iar a te strecura printre ele genera un extaz care dădea fiori – începuse să se umfle, apoi să se îndoaie, ca și cum s-ar fi apropiat ceva uriaș,

împingând aerul din fața sa. Și, orice ar fi fost, se apropia cu repeziciune.

Un gând neașteptat inundă mintea magului. Și, mai mult decât atât, el avea… *eleganță. Pe degetele lui Togg, oare pot face asta? Să creez presiune, apoi un val de vid, un anumit curent, o anumită curgere. Pe numele lui Hood, nu este apă, dar pe aproape.*

Sper.

Îl văzu pe Heboric dându-se alarmat înapoi, lovindu-se cu capul de o grindă joasă din cabină. Kulp se strecură înapoi în corpul său, gâfâind răgușit.

– Heboric, sunt gata să plecăm. Pregătește-i pe ceilalți!

Bătrânul se frecă la ceafă cu un ciot al unei mâini.

– Pregătiți, pentru ce, magule?

– Pentru orice.

Kulp alunecă în afară, trecând mental înapoi, peste ancora sa din interiorul Meanas.

Sosea Nedoritul, o forță atât de puternică, încât făcu atmosfera febrilă să tremure. Magul văzu umbrele de lângă el vibrând până la disoluție. Simți revolta crescând în aer, în pământul argilos de sub tălpi. Ceea ce trecea prin coridorul său atrăsese atenția cuiva… *ori a Tronului Umbrei, ori a Copoilor – ori poate coridoarele chiar aveau viață proprie.* În orice caz, cu o nepăsare arogantă, acesta sosea.

Kulp își aminti pe neașteptate de ritualul lui Sormo care îi dusese în coridorul T'lan Imass, când se aflaseră în afara Hissarului. *Vai, Hood, Soletaken sau D'ivers… dar ce putere! Cine din Abis are o asemenea putere?* Nu se putea gândi decât la doi: Anomander Rake, Fiul Întunericului, și Osric. Amândoi Soletaken, amândoi de o aroganță supremă. Dacă existau și alții, poveștile privind activitățile lor ar fi ajuns la urechile lui, era sigur de asta. *Războinicii vorbesc despre eroi. Magii vorbesc despre Ascendenți.* Ar fi știut asta.

Rake se afla pe Genabackis, iar despre Osric se susținea că, în urmă cu aproape un secol, ajunsese la

un continent situat departe în sud. *Ei, bine, poate că ticălosul cu ochi reci s-o fi întors.* În orice caz, era pe cale de a afla asta.

Prezența sosi. Ținându-și pântecul spiritual lipit de pământul moale, Kulp își înălță capul spre cer.

Dragonul coborî spre pământ. Sfida orice imagine a unei ființe draconice pe care Kulp o văzuse vreodată. *Nu seamănă nici cu Rake, nici cu Osric*. Cu oase uriașe, cu pielea precum cea uscată de rechin, cu deschiderea aripilor care o făcea să pară neînsemnată chiar și pe aceea a Fiului Întunericului – *care are în el sângele unei zeițe draconice* – iar aripile nu aveau nicidecum grația curbată și netedă; oasele aveau multe încheieturi, într-un tipar dement, ca o aripă strivită de liliac, fiecare dintre încheieturile noduroase fiind proeminentă pe sub pielea întinsă și crăpată. Capul dragonului era la fel de lat pe cât era de lung, semănând cu acela al unei vipere, cu ochii situați sus pe țeastă. Nu avea o frunte normală, ci mai curând craniul descria o pantă înapoi, spre o margine zimțată bazală, aproape înfundată în mușchii gâtului și ai fălcilor.

Un dragon creat brutal, o creatură care emana o aură de vechime primordială. Și, Kulp își dădu seama de asta cu o tresărire care îl lăsă fără suflu când simțurile lui devorară tot ce proiecta creatura, era un *strigoi*.

Magul simți că el începea să îl perceapă când pluti ca o șoaptă la douăzeci de brațe pe deasupra capului său. O bruscă acutizare a intensității, care se transformă cu rapiditate în indiferență.

Pe măsură ce urma dragonului venea ca un vânt pătrunzător, Kulp se rostogoli pe spate și șopti șuierat puținele cuvinte ale Marii Meanas pe care le cunoștea. Urzeala coridorului se desfăcu, dând naștere unei deschideri suficient de largi pentru a permite trecerea unui cal. Însă aceasta dădea spre vid, iar vântul țiuitor deveni un adevărat urlet.

Încă plutind între tărâmuri, Kulp urmări cu spaimă amestecată cu venerație cum prora zdrobită și plină de noroi a corabiei *Silanda* umplea spărtura.

Urzeala se despică mai larg, apoi și mai larg. Brusc, traversul navei păru îngrozitor de lat. Venerația magului se transformă în spaimă, apoi în groază. *Vai, nu, acum chiar am făcut-o.*

Apa lăptoasă și înspumată se năpusti din toate părțile în jurul cocii corabiei. Portalul se despica tot mai larg în toate laturile, necontrolat, pe măsură ce greutatea apei mării începu să năvălească prin spărtură.

Un val de apă se năpusti asupra lui Kulp și, după o clipă, ea lovi, distrugându-i ancora, prezența sa spirituală. Se afla din nou în cabina căpitanului, care gemea și se legăna. Heboric era pe jumătate înăuntru și pe jumătate afară, în pragul cabinei, chinuindu-se să se prindă de ceva în acele momente în care *Silanda* gonea pe val.

Fostul preot îi aruncă o privire lui Kulp când îl văzu că se ridică cu greu în picioare.

– Spune-mi că ai plănuit asta! Magule, spune-mi că ai totul sub control!

– Bineînțeles, dobitocule! Nu-ți dai seama? Ocoli piesele de mobilier fixate de podea, îndreptându-se spre culoar, pășind peste Heboric. Rezistă, bătrâne, ne bizuim pe tine!

Heboric azvârli câteva cuvinte atent alese după Kulp, care se îndreptă spre puntea principală.

Chiar dacă trecerea Nedoritului avea să fie greu tolerată, dar nu împiedicată în mod direct de puterile din interiorul Meanas, sfâșierea coridorului oblitera posibilitatea unei restricții. Aceea era o distrugere la scară cosmică, o rană care probabil nu mai putea fi vindecată.

S-ar putea să-mi fi distrus propriul coridor. Asta în cazul în care realitatea nu poate fi păcălită. Bineînțeles că poate fi trasă pe sfoară – doar fac asta tot timpul!

Kulp ajunse pe puntea principală și porni grăbit către teuga de la pupa. Gesler și Stormy se aflau la vâsla-cârmă, amândoi rânjind ca niște demenți în timp ce se chinuiau să mențină cursul corabiei. Gesler făcu un semn spre înainte, iar Kulp se întoarse

și văzu apariția vagă, fantomatică, a dragonului, a cărui coadă îngustă și osoasă se mișca în stânga și în dreapta, în ritmul tipic unui șarpe care traversează o zonă nisipoasă. În timp ce privea, capul ca o pană al creaturii lăsă impresia că se răsucește pentru a-și îndrepta găvanele ochilor negri, reci și morți, în direcția lor.

Gesler făcu un semn cu brațul.

Cutremurându-se, Kulp urcă cu greutate împotriva vântului, ajungând la balustrada de la pupa, de care se prinse cu ambele mâini. Sfâșierea era departe – *însă încă vizibilă, ceea ce însemna că trebuia să fie la… Vai, Hood!* Apa se năpusti în corabie ca un torent rostogolitor în urma lăsată de dragonul Soletaken. Faptul că nu se răspândise în toate părțile se datora în întregime masei de umbre pe care Kulp le văzu asaltându-i marginile – fiind distruse în efortul lor. Cu toate acestea, soseau altele și altele. Sarcina de a închide deschizătura era atât de copleșitoare, încât interzicea orice încercare de apropiere de ruptură, de a închide rana în sine.

Tron al Umbrei! Și orice alt ticălos de Ascendent bătrân care poți auzi! Poate că nu am deloc încredere în niciunul dintre voi, dar ați face bine să vă încredeți în mine. Și încă repede! Iluzia e darul meu, aici și acum. Credeți! Rămas cu ochii asupra rupturii, Kulp își încordă picioarele ținute larg desfăcute, apoi dădu drumul balustradei de la pupa și își ridică brațele.

Se va închide… se va vindeca! Scena din fața lui tremură, despicătura se închise, legând laolaltă marginile. Apa încetini. Insistă mai mult, dorind ca iluzia să devină reală. Membrele i se cutremurară. Sudoarea îi țâșni prin piele și îi îmbibă hainele.

Realitatea reveni. Iluzia deveni neclară. Genunchii lui Kulp se înmuiară. Se prinse de balustradă ca să poată rămâne în picioare. *Nu mai am putere. Slăbesc. Mor…*

Forța care veni din spate fu asemănătoare unei lovituri fizice în ceafă. Stelele pâlpâiră dinaintea ochilor lui. O putere străină trecu prin el, azvârlindu-i

din nou corpul în poziție verticală. Cu brațele desfăcute larg în lateral, își simți picioarele părăsind puntea înclinată. Puterea îl susținu, făcându-l să planeze pe loc, iar o voință rece precum gheața îi inundă carnea.

Puterea aparținea unui strigoi. Voința care îl prinsese era a unui dragon. Amestecată vag cu iritarea, nedorind să acționeze, ea înțelegea totuși lipsa de logică a efortului vrăjitoresc al lui Kulp… și îi dădea toată forța de care avea nevoie. Apoi și mai mult.

Simțind durerea străbătându-l cu un foc glacial, scoase un țipăt.

Strigoilor nu le păsa de limitele cărnii umane, lecție care ardea acum în oasele lui.

Ruptura îndepărtată se închise. Dintr-odată, alte puteri fură canalizate prin mag. Înțelegând intenția absurdă a lui Kulp, Ascendenții interveniră, alăturându-se acelui joc cu o bucurie întunecată. *Întotdeauna un joc. Fiți blestemați, ticăloșilor! Îmi retrag rugile! Mă auziți? Să vă ia Hood pe toți!*

Își dădu seama că durerea dispăruse, așadar, dragonul Soletaken își redirecționase atenția imediat ce sosiseră alte forțe pentru a-i lua locul. Kulp continuă totuși să plutească la aproape un metru deasupra punții, iar membrele lui tresăriră în timp ce puterile care îl foloseau în joacă forțau condiția lui de muritor. Nu era vorba de indiferența unui strigoi, ci de răutate. Kulp începu să tânjească după prima dintre acele forțe.

Căzu brusc, izbindu-se cu genunchii de puntea murdară. *Unealta a fost folosită, acum este aruncată…*

Stormy apăru lângă de el și flutură o ploscă prin dreptul feței magului. Kulp o prinse și turnă până când gura i se umplu cu lichidul astringent.

– Mergem în urma dragonului, spuse soldatul. Dar nu mai plutim pe apă. Gaura aceea s-a închis foarte strâns, ca fundul unui genist. Magule, indiferent ce ai făcut, a dat roade.

– Nu s-a terminat, murmură Kulp, încercând să-și domolească tremurăturile membrelor.

Mai înghiți puțin vin.

– Fii atent cu vinul, spuse Stormy zâmbind. Are putere, și te va lovi drept în moalele capului…

– Nu voi simți diferența – țeasta mi-e deja făcută fărâme.

– Te-ai aprins odată cu un foc albastru, magule. N-am mai văzut așa ceva. Asta va fi o poveste interesantă de spus într-o tavernă.

– Aha, în cele din urmă, am atins nemurirea. Auzi, Hood!

– Te simți îndeajuns de bine ca să stai pe picioare?

Kulp nu se arătă prea mândru când acceptă brațul soldatului pentru a se sălta nesigur.

– Lasă-mă câteva momente, spuse el, apoi voi încerca să ne strecurăm afară din coridor… să revenim pe tărâmul nostru.

– Magule, călătoria asta va fi la fel de grea?

– Sper că nu.

Felisin stătea pe puntea teugei și îi urmărea pe mag și pe Stormy trecându-și plosca de la unul la altul. Simțise prezența Ascendenților, atenția rece, lipsită de sânge, care pipăise și trăsese de corabie și de cei aflați la bordul ei. Glacial și distant, dragonul fusese cel mai brutal dintre toți. *Ca muștele pe pielea lui, așa am fost noi.*

Se răsuci. Ținându-și mâna bandajată cu fereală pe balustrada sculptată, Baudin examina fantoma masivă și înaripată care croia drum spre înainte. Se deplasau pe ceva care se rostogolea sub ei, scoțând un sunet amintind de o bolboroseală șoptită. Vâslele continuau să se miște cu o îndărătnicie nemiloasă, deși era limpede că *Silanda* se deplasa mai repede decât dacă ar fi fost acționată de forța mușchilor și oaselor – chiar dacă acei mușchi și acele oase erau de strigoi.

Uită-te la noi. Câteva destine, o mână. Nu hotărâm nimic, nici măcar următorul pas în cursul

acestei călătorii demente. Magul își are vrăjitoria, bătrânul soldat își are sabia, iar ceilalți doi își au credința în Zeul cu Colți. Heboric… El nu are nimic. Iar eu, eu am ciupituri și cicatrice. Astea ne sunt toate bunurile.

– Fiara se pregătește…

Aruncă o privire spre Baudin. *A, da, am uitat de brută. El își are secretele lui, indiferent care or fi ele, și nu sunt puține.*

– Se pregătește, pentru ce? Te pricepi și la dragoni?

– Se deschide ceva în fața noastră – s-a schimbat. Vezi?

Vedea. Pe giulgiul cenușiu neridicat apăruse o pată, o nuanță ca de alamă care se adâncea și creștea. *Un cuvânt către mag, așa cred…*

Însă în momentul când se întoarse, pata înflori, umplând jumătate din cer. De undeva departe din spatele lor se auzi un urlet de furie. Umbre goniră intersectându-se cu drumul lor, se rostogoliră spre laturi, iar prova corabiei trecu, despicându-le. Dragonul își strânse aripile și dispăru într-un infern arzător de foc de culoarea bronzului.

Întorcându-se, Baudin o cuprinse pe Felisin în brațele lui uriașe și se ghemui, protejând-o când focul trecu peste corabie. Fata auzi șuieratul scos de el în clipa în care flăcările îi îmbrățișară.

Balaurul a găsit un coridor… pentru a pârjoli muștele de pe pielea lui!

Se crispă când flăcările linseră corpul protector al lui Baudin. Simți mirosul de ars – cămașa din piele, pielea de pe spate, părul. Respirând, simți dureri agonizante în plămâni.

Apoi Baudin începu să alerge, purtând-o în brațe fără niciun efort și făcând un salt pe scara de tambuchi, către puntea principală. Se auziră țipete. Felisin îl zări pe Heboric – tatuajele lui erau acoperite de un fum negru – ezitând, lovind balustrada de la babord, apoi prăbușindu-se precipitat peste bord.

Silanda ardea.

Încă alergând, Baudin plonjă pe lângă arborele principal. Kulp sări și îl prinse de brațe și, în timp ce încerca să strige ceva, focurile dezlănțuite se îndepărtară. Însă Baudin devenise o ființă irațională din cauza durerilor. Își azvârli un braț în față, iar magul se trezi aruncat înapoi prin flăcări.

Răcnind, Baudin se repezi înainte, într-o fugă oarbă, lipsită de speranță, către teuga de la pupa. Marinarii dispăruseră – fuseseră calcinați ori agonizau sub punte. Felisin nu se zbătu. Înțelegând că salvarea era imposibilă, aproape că binecuvântă mușcăturile focului, a căror frecvență creștea.

Se mulțumi să îl urmărească pe Baudin care o căra peste balustrada de la pupa.

Căzură.

Rămase fără suflare în clipa în care se izbiră de nisipul bătătorit. Încă prinși în îmbrățișare, se rostogoliră pe o pantă abruptă și apoi se opriră într-un morman de pietricele rotunjite de apă. Focul de bronz dispăruse.

În timp ce praful se așternea în jurul lor, Felisin ridică ochii spre lumina strălucitoare a soarelui. Undeva aproape de capul ei bâzâiau niște muște, iar zgomotul i se păru atât de firesc încât începu să tremure – ca și cum niște ziduri protectoare, susținute cu disperare, s-ar fi năruit în ființa ei. *Ne-am întors. Am ajuns acasă.* Își dădu seama de acest lucru cu o certitudine instinctivă.

Baudin scoase un geamăt. Încet, se desprinse de ea, iar pietricelele alunecară și scrâșniră sub greutatea lui.

Felisin îl privi. Părul de pe capul lui dispăruse, lăsând în loc o porțiune pârjolită care avea culoarea bronzului împestrițat. Din cămașa din piele mai rămăseseră doar fâșii cusute care atârnau pe spinarea lui lată ca niște fragmente carbonizate de urzeală. Pielea de pe spatele lui era mai întunecată și mai pestriță decât cea de pe cap. Dispăruseră și bandajele de la mână, lăsând la vedere degetele umflate și încheieturile julite. În mod incredibil, pielea lui nu

crăpase, nu se despicase; în schimb, părea să fi fost poleită. *Călită*.

Baudin se ridică, fiecare mișcare fiind dureroasă prin precizia ei. Felisin îl văzu clipind, inspirând adânc. Ochii lui se dilatară când se privi.

Nu e ceea ce anticipai. Durerea se stinge – văd asta pe fața ta – acum a rămas doar o amintire. Ai supraviețuit, dar cumva… totul pare diferit. Se simte. Simți și tu asta.

Baudin, chiar nimic nu te poate ucide?

El îi aruncă o privire, apoi se încruntă.

– Suntem în viață, spuse ea.

Imediat ce el se ridică în picioare, ea îi urmă exemplul. Se aflau într-un șanț îngust, un defileu prin care torentele de apă trecuseră cu atâta forță încât umpluseră coturile canalului cu bolovani de mărimea unei țeste de om. Tăietura aceea avea o lățime mai mică de cinci pași, iar malurile erau înalte cât un stat de om și aveau straturi de nisip de diferite culori.

Arșița era cumplită. Sudoarea curgea șiroaie pe spinarea ei.

– Vezi vreun loc pe unde să putem ieși de aici? întrebă ea.

– Simți mirosul de Otataral? mormăi Baudin.

Un fior rece îi trecu prin oase. *Ne-am întors pe insulă*.

– Nu. Dar tu?

El clătină din cap.

– Nu simt nimic. Era doar o părere.

– Nu tocmai plăcută, se răsti ea. Să găsim o ieșire.

Te aștepți ca eu să-ți mulțumesc pentru că mi-ai salvat viața, nu? Aștepți măcar un cuvânt, ori poate ceva neînsemnat precum o privire, o întâlnire a ochilor. Poți aștepta o veșnicie, brută.

Își croiră drum de-a lungul canalului înfundat, înconjurați de un nor bâzâitor de muște și de ecoul propriilor pași.

– Sunt mai… mai greu, spuse Baudin după câteva minute.

Oprindu-se, ea întoarse capul spre el.

– Poftim?

El ridică din umeri.

– Mai greu. Își pipăi brațul cu mâna teafără. Mai solid. Nu-mi dau seama. S-a schimbat ceva.

S-a schimbat ceva. Îl privi lung, iar emoțiile ei se încolăciră în jurul unor temeri nerostite.

– Puteam jura că ardeam până la os, spuse el și încruntarea i se adânci.

– Eu nu m-am schimbat, zise ea, întorcându-se și continuând să meargă.

Găsiră un canal lateral, o despicătură pe unde torentele de apă căzuseră pentru a se alătura cursului principal, croindu-și loc prin straturile de gresie. Acel drum deveni din ce în ce mai puțin adânc, ieșind la nivelul solului după vreo douăzeci de pași. Ajunseră pe marginea unui șir de dealuri teșite care dominau o vale cu pământ crăpat. Alte dealuri, mai ascuțite și zimțate, se înălțau de cealaltă parte a văii, neclare din cauza valurilor de căldură.

La cinci sute de pași pe platou, se vedea o siluetă. La picioarele ei se afla o formă cocoșată.

– Heboric, spuse Baudin, mijind ochii. Cel care stă în picioare.

Și celălalt? Mort sau viu? Și cine e?

Merseră unul lângă altul către fostul preot, care acum îi urmărea. Și straiele lui arseseră, devenind niște zdrențe carbonizate. Însă pe sub rețeaua de tatuaje, carnea lui rămăsese neatinsă.

Pe măsură ce se apropiau, Heboric făcu un gest către chelia din creștet.

– Așa-ți trebuie, Baudin, spuse el cu un surâs ironic.

– Poftim? Tonul glasului lui Felisin deveni caustic. Acum faceți parte din aceeași frăție?

Silueta de la picioarele bătrânului era magul, Kulp. Felisin își coborî ochii spre el.

– E mort.

– Nu chiar, spuse Heboric. Va supraviețui, dar s-a lovit de ceva când a sărit peste bord.

– Atunci trezește-l, zise Felisin. Nu vreau să stau în arșița asta doar pentru ca el să-și facă somnul

de frumusețe. Iar ne-am trezit în deșert, bătrâne, în caz că nu ai observat asta deja. Iar deșertul înseamnă sete, fără a mai vorbi de faptul că nu avem hrană sau alte provizii. Și, în cele din urmă, nici nu știm unde suntem.

– Pe continent, spuse Heboric. Cele Șapte Orașe.

– De unde știi?

Fostul preot ridică din umeri.

– Știu.

Kulp scoase un geamăt și apoi se ridică în șezut. Ducând o mână spre umflătura de deasupra ochiului stâng, și-o pipăi, apoi privi în jur. Pe față îi apăru o expresie de amărăciune.

– Armata a 7-a și-a ridicat tabăra acolo, departe, spuse Felisin.

Preț de un moment, el păru să creadă asta, apoi zâmbi obosit.

– Amuzant, fetițo. Se ridică în picioare și scrută orizontul de jur împrejur, după care își lăsă capul pe spate și adulmecă aerul. Suntem pe continent, spuse el răspicat.

– Cum de nu ți-a ars părul alb? îl întrebă Felisin. Nici măcar nu ești pârlit.

– Coridorul acelui dragon, spuse Heboric, ce a fost?

– Să fiu al naibii dacă știu, recunoscu vrăjitorul, trecându-și o mână prin smocul de păr alb, de parcă ar fi vrut să se convingă că încă exista. Haos, probabil – o furtună între coridoare – habar n-am. N-am mai văzut așa ceva, dar asta nu înseamnă mare lucru – la o adică, nu sunt Ascendent.

– Sigur că nu, mormăi Felisin.

Magul o privi cu ochi mijiți.

– Ciupiturile de pe fața ta dispar.

De astă dată fu rândul ei să se arate șocată.

Baudin își drese glasul.

Ea se răsuci spre el.

– Ce e atât de amuzant?

– Am observat și eu, dar asta nu te face mai atrăgătoare.

– Ajunge, spuse Heboric. E miezul zilei, ceea ce înseamnă că se va face mai cald. Avem nevoie de un adăpost.

– Vreo urmă de marinari? întrebă Kulp.

– Au murit, spuse Felisin. Au coborât sub punte, numai că nava a luat foc. Au murit. Asta înseamnă mai puține guri de hrănit.

Nimeni nu-i răspunse.

Vrăjitorul porni în frunte, alegând ca destinație șirul îndepărtat de dealuri. Ceilalți îl urmară fără să comenteze.

Douăzeci de minute mai târziu, Kulp se opri.

– Am face bine să iuțim pasul. Simt că va izbucni o furtună.

Felisin pufni neîncrezătoare.

– Nu simt decât miros de sudoare încinsă – Baudin, stai prea aproape de mine, du-te mai încolo.

– Sunt convins că ar face-o dacă ar putea, murmură Heboric, destul de înțelegător.

După o clipă, ridică ochii cu surprindere, ca și cum nu ar fi vrut să exprime acel gând cu voce tare. Fața lui ca de broască râioasă se schimonosi de spaimă.

Felisin așteptă până își recăpătă suflul, apoi se întoarse cu fața spre brută.

Ochii mici ai lui Baudin erau ca niște monede lipsite de strălucire, care nu dezvăluiau nimic.

– Gardă de corp, spuse cu răceală Kulp, dând încet din cap și adresându-se lui Heboric. Să aflăm adevărul. Vreau să știu cine este camaradul nostru, și față de cine se arată fidel. Am făcut uitat acest lucru până acum, deoarece în preajmă se aflau Gesler și soldații lui. Dar nu și acum. Fata asta are o gardă de corp – de ce? În aceste momente nu văd pe nimeni căruia să îi pese câtuși de puțin de o asemenea creatură cu inimă nemiloasă ca ea, ceea ce înseamnă că fidelitatea lui a fost plătită. Cine e fata, Heboric?

Fostul preot făcu o grimasă.

– Sora lui Tavore, magule.

Kulp clipi nedumerit.

– Tavore? Adjuncta? Atunci, pentru numele lui Hood, ce căuta în mină?

– Ea m-a trimis acolo, spuse Felisin. Ai dreptate – nu e vorba de loialitate. Am fost una ca oricare alta în vânătoarea de la Unta.

Vădit cutremurat, magul se întoarse spre Baudin.

– Ești Gheară, nu-i așa? Aerul din jurul lui Kulp păru să sclipească – Felisin își dădu seama că acesta își deschisese coridorul. Magul își dezgoli dinții. Remușcările Adjunctei, în carne și oase.

– Nu e Gheară, spuse Heboric.

– Atunci, ce e?

– Mi-ar trebui mult să spun toată istoria.

– Vorbește odată.

– O veche rivalitate, zise fostul preot. Dansatorul și Surly. Dansatorul a creat o armă secretă pentru campaniile militare. În conformitate cu simbolul imperial al mâinii de demon care strânge o sferă, el i-a numit Gheare de Păsări. Surly a folosit modelul pentru a crea Gheara. Ghearele de Păsări erau externe – în afara Imperiului – iar Ghearele erau interne, un fel de poliție secretă, o rețea de spioni și asasini.

– Dar Ghearele sunt folosite în operațiuni militare secrete, spuse Kulp.

– Asta, acum. Când Surly a devenit regent în absența lui Kellanved și a Dansatorului, ea și-a trimis Ghearele după Ghearele de Păsări. Trădarea a început în mod subtil – o serie de misiuni care au eșuat dezastruos – dar cineva a fost neglijent și a dat de gol acel joc. Cele două și-au încrucișat armele și au luptat până la sfârșit.

– Iar Ghearele au învins.

Heboric dădu aprobator din cap.

– Surly a devenit Laseen, iar Laseen a devenit Împărăteasă. Ghearele stau pe un morman de țeste, ca niște ciori sătule. Ghearele de Păsări au trecut de partea Dansatorului. Au dispărut cu totul… ori, așa cum au spus unii din când în când, atât de adânc,

încât să pară că au dispărut cu totul. Fostul preot surâse. Ca și Dansatorul însuși, probabil.

Felisin îl privi cercetător pe Baudin. *Gheară de Pasăre. Ce legătură are sora mea cu nu știu ce sectă secretă care crede în reînviere și se agață de amintirea Împăratului și a Dansatorului? De ce nu a apelat la o Gheară? Doar dacă trebuia să acționeze fără știința altcuiva.*

– A fost prea amar să aibă o asemenea intenție chiar de la început, spuse Heboric. Să o încătușeze pe sora ei mai mică ca pe orice victimă de rând… Un exemplu care să dovedească loialitatea ei față de Împărăteasă.

– Nu doar a ei, spuse Felisin. Ci și a Casei Paran. Fratele nostru e renegat, și se află alături de Un-Braț pe Genabackis. Asta ne-a făcut vulnerabili.

– Totul a mers prost, spuse Heboric, privindu-l fix pe Baudin. Ea nu trebuia să stea mult la Skullcup, adevărat?

Baudin clătină din cap.

– Nu pot scoate de acolo o persoană împotriva voinței ei.

Ridică din umeri, ca și cum acele cuvinte ar fi fost de ajuns și nu avea să mai spună nimic referitor la subiect.

– Așadar, Ghearele de Păsări au rămas, zise Heboric. Cine îți dă ordine?

– Nimeni, îi răspunse Baudin. M-am născut în cadrul organizației. Au mai rămas câțiva, acționând pe ici și colo. Prea bătrâni ori deja pe moarte, ori și una, și alta. Câțiva primi fii au moștenit… secretul. Dansatorul nu a murit. A făcut Ascensiunea, alături de Kellanved – tatăl meu a asistat la asta, în orașul Malaz, în noaptea Lunii Umbrei.

Kulp pufni, dar Heboric se mulțumi să dea încet din cap.

– Am fost pe aproape în privința presupunerilor mele, spuse fostul preot. Prea aproape pentru Laseen, după cum se vede. Ea bănuiește sau chiar știe totul, nu-i așa?

Baudin făcu un gest evaziv din umeri.

– O voi întreba data viitoare, când vom sta la taclale.

– Nu mai am nevoie de gardă de corp, spuse Felisin. Dispari din fața mea, Baudin. Du-te pe porțile lui Hood, cu tot cu *grija* surorii mele.

– Fetițo…

– Taci, Heboric. Baudin, voi încerca să te ucid. Voi folosi orice oportunitate. Va trebui să mă omori ca să-ți salvezi pielea. Pleacă. Imediat.

Bărbatul masiv o surprinse din nou. Nu făcu apel la ceilalți, ci se întoarse pur și simplu pe călcâie, pornind pe un drum perpendicular pe cel urmat de ei până atunci.

Asta e. Pleacă. Dispare din viața mea, fără nicio vorbă. Se uită lung după el, întrebându-se ce era acea înțepătură din inima ei.

– Du-te naibii, Felisin, strigă fostul preot. Avem nevoie de el mai mult decât are el nevoie de noi.

– Mă gândesc să merg cu el și să te iau cu mine, Heboric, spuse Kulp. S-o lăsăm pe târfa asta spurcată să se descurce singură, iar Hood să o ia cu binecuvântările mele.

– Vă rog, îi provocă Felisin.

Magul o ignoră.

– Mi-am asumat răspunderea de a-ți salva pielea, Heboric, și voi proceda la fel în continuare pentru că așa mi-a cerut Duiker. Trebuie să te hotărăști imediat.

Bătrânul își petrecu brațele în jurul corpului.

– Îi datorez viața lui Felisin.

– Credeam că ai uitat asta, spuse fata batjocoritor.

El clătină din cap.

Kulp oftă.

– Bine. În orice caz, cred că Baudin se va descurca mai bine decât noi. Să plecăm de aici înainte de a mă topi, Heboric, și poate îmi explici de ce ai spus că Dansatorul încă trăiește. Asta e o idee foarte interesantă…

După ce porniră, Felisin alungă din minte vorbele lor. *Asta nu schimbă nimic, dragă surioară.*

Prețuitul tău agent mi-a ucis iubitul, singura persoană din Skullcup căreia i-a păsat cât de cât de mine. Am intrat sub protecția lui Baudin, nimic mai mult și, mai grav, a fost incompetent. Un prostănac și un încurcă-lume. Să poarte cu el sigiliul secret al tatălui său… ce patetic! Te voi găsi eu, Tavore. Acolo, în fluviul meu de sânge. Îți promit…

– …vrăjitorie.

Cuvântul o trezi la realitate. Se uită spre Kulp. Cu chipul palid, magul iuțise pasul.

– Ce-ai spus?

– Am spus că furtuna care se stârnește în urma noastră nu este firească, atât.

Felisin aruncă o privire peste umăr. Un zid turbat de nisip tăia valea pe lungime – dealurile pe care ea și Baudin le părăsiseră mai devreme dispăruseră. Zidul înainta spre ei ca un leviatan.

– Cred că e cazul să fugim, spuse Heboric, aflat lângă ea și gâfâind. Dacă reușim să ajungem la dealurile acelea…

– Știu unde ne aflăm! strigă Kulp. Raraku! Acela e Vârtejul!

În față, la două sute de pași depărtare, se ridicau pantele sterpe și stâncoase ale dealurilor. Defileuri adânci tăiau fiecare cocoașă, amintind de niște coaste uriașe.

Alergară spre ele, știind că nu vor ajunge acolo la vreme. Vântul care îi izbi în spate urla ca o fiară înnebunită. După o clipă, nisipul îi învălui.

– Adevărul este că am plecat să găsim cadavrul lui Sha'ik.

Fiddler se încruntă spre Trellul care stătea în fața lui.

– Cadavru? A murit? Cum? Și când?

Tu ai făcut asta, Kalam? Nu pot crede…

– Iskaral Pust susține că a fost ucisă de o trupă de Săbii Roșii din Ehrlitan. Cel puțin așa i-a șoptit pachetul.

– Nu credeam că pachetul de cărți cu dragoni poate fi atât de exact.

– Din câte știu eu, nu poate.

Stăteau pe băncile de piatră dintr-o cameră mortuară aflată la cel puțin două niveluri sub locurile preferate ale Umbrei. Băncile erau prinse de-a lungul unui perete cioplit grosier care fusese cândva acoperit cu faianță pictată, iar adânciturile din roca de calcar de sub ele arătau limpede că băncile erau de fapt piedestale, destinate așezării morților.

Fiddler își întinse picioarele, se aplecă și își masă încheieturile degetelor de la mână de sub carnea încă umflată în jurul osului vindecat. *Elixire, unguente… însănătoșirea forțată continuă să dea dureri.* Avea gânduri negre – trecuseră deja patru zile, iar Marele Preot al Umbrei găsea scuză peste scuză pentru a le amâna plecarea, ultima dintre acestea fiind nevoia de mai multe provizii. În mod straniu, Iskaral Pust îi amintea genistului de Ben-cel-Iute, magul trupei. O succesiune de planuri cuprinse în alte planuri. Își imagină că le desface unul după altul, până la schemele de bază, toate învârtejite în tipare înșelătoare. *Este posibil ca însăși existența lui să nu fie decât o adunătură de supoziții care încep cu dacă și apoi. Pe Abisul lui Hood, poate că așa suntem toți!*

Marele Preot îl făcea să i se învârtă mintea. *La fel de rău ca și Ben-cel-Iute și acel ghimpe al lui Togg pe nume Tremorlor. O Casă Azath, ca și Casa Morților din orașul Malaz. Dar ce sunt ele, mai exact? Știe cineva? Măcar unul?* Nu erau decât zvonuri, avertismente neclare, dar și acelea puține. Mai toți oamenii făceau efortul de a ignora astfel de Case – locuitorii din Malaz păreau să nutrească o ignoranță aproape voită. *„Doar o casă abandonată“,* spun ei. *„Nimic deosebit, poate doar câteva stafii în curte.“ Însă în ochii unora dintre ei apare o privire fără astâmpăr.*

Tremorlor, o Casă a lui Azath. *Oamenii sănătoși la minte nu pornesc în căutarea unor asemenea locuri.*

– Te frământă ceva, soldat? îl întrebă încet Mappo Runt. Am observat atâtea expresii pe fața ta

cât să decorez un zid din templul lui Dessembrae.

Dessembrae. Cultul lui Dassem.

– S-ar părea că am spus ceva ce nu ți-a sunat plăcut la ureche, continuă Mappo.

– În cele din urmă, orice om ajunge într-un punct în care fiecare amintire este nedorită, spuse Fiddler, scrâșnind din dinți. Cred că eu am ajuns în acel punct, Trellule. Mă simt bătrân, uzat. Pust are ceva în minte, noi facem parte dintr-un plan colosal care probabil ne va ucide curând. De obicei, adulmecam câte ceva din toate astea. S-ar putea spune că aveam nasul bun pentru a detecta necazurile. Dar acum nu simt nimic – cel puțin de data asta. Omul m-a amețit, pur și simplu.

– Cred că asta are legătură cu Apsalar, spuse Mappo după o vreme.

– Da. Iar asta mă îngrijorează. Mult. Ea nu merită să mai sufere.

– Icarium se ocupă de problema asta, zise Trellul, privind cu ochi mijiți pietrele de pavaj roase și crăpate. Uleiul din felinar scădea, adâncind semiîntunericul din încăpere. Recunosc, m-am întrebat dacă Marele Preot are intenția de a o sili pe Apsalar să accepte un rol pentru care pare făcută…

– Un rol? Ca de pildă?

– Profeția lui Sha’ik vorbește despre o renaștere.

Genistul păli, apoi scutură vehement din cap.

– Nu. N-o va face. Tărâmul ăsta nu este al ei, iar zeița Vârtejului nu reprezintă nimic pentru ea. Pust poate încerca să forțeze tot ce poftește, dar fata îi va întoarce spatele – ascultă bine ce spun. Devenit brusc neliniștit, Fiddler se ridică și începu să pășească de colo-colo. Dacă Sha’ik e moartă, atunci e moartă, și gata. Să ia Hood orice profeții obscure! Apocalipsa se va fâsâi, Vârtejul se va scufunda înapoi în pământ pentru a mai dormi o mie de ani sau oricât de mult până va reveni următorul An al lui Dryjhna…

– Cu toate astea, Pust pare să acorde multă importanță acestei răscoale, spuse Mappo. Ea e departe de a se fi terminat – cel puțin așa crede el.

– Câți zei și Ascendenți participă la acest joc, Trellule? Fiddler tăcu o clipă și îl măsură pe anticul războinic. Ea seamănă fizic cu Sha'ik?

Mappo ridică din umerii masivi.

– Am văzut-o pe clarvăzătoarea Vârtejului o singură dată, dar de departe. Are pielea prea deschisă la culoare pentru a fi originară din Cele Șapte Orașe. Ochi negri, nu foarte înaltă sau impunătoare. Se spune că puterea ei stă – stătea – în ochii ei. Întunecați și cruzi. Ridică din nou din umeri. Mai în vârstă decât Apsalar. Probabil de două ori mai vârstnică. Însă părul la fel de negru. Amănuntele nu contează în chestiuni de credință și profeții, Fiddler. Poate că doar rolul trebuie să renască.

– Fata nu vrea să se răzbune pe Imperiul Malazan, spuse mârâind genistul, reluându-și plimbarea.

– Și ce e cu zeul ciudat care a posedat-o cândva?

– A dispărut, zise el apăsat. Nu au rămas decât amintiri și, din fericire, sunt puține.

– Cu toate astea, ea descoperă în fiecare zi altele. Nu-i așa?

Fiddler nu spuse nimic. Dacă Crokus ar fi fost acolo, pereții ar fi răsunat de furia lui – flăcăul se aprindea cumplit când venea vorba de Apsalar. Crokus era tânăr, nu era crud, însă genistul era convins că flăcăul l-ar fi ucis fără să ezite pe Iskaral Pust doar la simpla sugestie că Marele Preot ar fi dorit să o folosească pe Apsalar. *Iar încercarea de a-l ucide pe Pust s-ar dovedi probabil sinucigașă.* Atacarea unui preot în bârlogul său nu era o acțiune înțeleaptă.

Fata își regăsea amintirile, era adevărat. Iar ele nu o șocau chiar atât de mult pe cât s-ar fi așteptat – *sau ar fi sperat* – Fiddler. Un alt semn tulburător. Deși îi spusese lui Mappo că Apsalar ar refuza un astfel de rol, genistul trebui să recunoască – măcar în sinea lui – că nu putea fi chiar atât de sigur.

Odată cu amintirile reveneau și cele referitoare la putere. *Și, să privim adevărul în față, există puțini*

oameni – pe lumea asta sau în oricare alta – care ar întoarce spatele promisiunii de a deține puterea. Iskaral Pust și-ar da seama, iar acest lucru ar sta la baza oricărei oferte pe care ar face-o. *Dacă preiei acest rol, poți doborî orice imperiu, fetițo.*

– Sigur, spuse Mappo, rezemându-se de perete și oftând, am putea fi pe o cale total… Se aplecă încet în față și încruntarea îl făcu să-și unească sprâncenele. …greșită.

Fiddler îl privi cu ochi mijiți pe Trell.

– Ce vrei să spui?

– Calea Mâinilor. Convergența de Soletaken și D'ivers. Pust e amestecat în asta.

– Explică-mi.

Mappo arătă cu degetul bont către pietrele de pavaj de sub picioarele lor.

– La nivelurile cele mai de jos ale acestui templu se află o încăpere. Podeaua ei – pietrele de pavaj – prezintă o serie de gravuri. Amintind oarecum de un pachet de cărți cu dragoni. Nici eu, nici Icarium nu am mai văzut așa ceva. Dacă este într-adevăr un pachet, atunci e o versiune străveche. Nu are Case, ci Sălașe, forțe mai elementare, mai brute și primitive.

– Ce legătură are asta cu schimbarea formei?

– Poți vedea trecutul ca pe o carte veche și mucegăită. Cu cât te apropii mai mult de începutul ei, cu atât mai fărâmițate îi sunt paginile. Ele chiar se destramă între degetele tale, și nu-ți rămân decât o mână de cuvinte – majoritatea într-o limbă pe care nici măcar nu o poți pricepe. Mappo închise ochii, apoi ridică privirea și spuse: Undeva, între acele cuvinte dispersate se povestește despre crearea schimbătorilor de formă – atât de vechi sunt forțele care au devenit Soletaken și D'ivers, Fiddler. Ele erau vechi chiar și pe vremea strămoșilor. Nicio specie nu poate susține că este autoarea, iar aici mă refer la cele patru Rase Întemeietoare – Jaghut, Forkrul Assail, Imass și K'Chain Che'Malle.

– Niciun schimbător de formă nu poate tolera un altul – asta, în condiții normale. Există excepții, dar

nu e cazul să le analizăm acum. Totuși, în toate, există o foame la fel de profundă în oase precum febra bestială însăși. Ispita de a *domina*. De a porunci tuturor celorlalți schimbători de formă, de a alcătui o armată din asemenea creaturi – toți sclavi ai dorinței tale. De la o armată la un Imperiu. Un Imperiu de o ferocitate care nu seamănă cu nimic din ce a existat până acum.

Fiddler își drese glasul.

– Vrei să sugerezi că Imperiul născut din Soletaken și D'ivers ar fi în mod inerent mai rău, mai cumplit, decât oricare altul? Sunt uimit, Trellule. Răutatea crește ca un cancer în orice organizație – umană sau de alt gen, lucru pe care îl cunoști prea bine. Iar răutatea devine și mai mare. Orice rău îngăduit devine în cele din urmă ceva normal. Problema este că îți vine mai ușor să te obișnuiești cu el decât să îl elimini.

Mappo răspunse, zâmbind îndurerat.

– Bine zis, Fiddler. Când am spus ferocitate, m-am referit la miasma haosului. Dar recunosc față de tine că teroarea prosperă la fel de bine și în ordine. Își roti umerii a treia oară, apoi se așeză mai drept pentru a scăpa de jena din mușchii spatelui. Schimbătorii de formă se adună la promisiunea unei portițe prin care să poată ajunge la această Ascendență. Să devină zeu al Soletaken și D'ivers – niciun schimbător de formă nu țintește mai jos de atât, și nu va accepta niciun obstacol în calea sa. Fiddler, noi credem că poarta se află jos, și mai credem că Iskaral Pust va face tot posibilul pentru a-i împiedica pe schimbătorii de formă să o găsească – mergând până acolo încât va trasa urme false în deșert, pentru a imita calea amprentelor de mâini care duc spre locul în care se află poarta.

– Și Pust are în minte vreun rol pentru tine și Icarium?

– Tot ce se poate, recunoscu Mappo. Brusc, fața lui deveni pământie. Cred că știe despre noi – adică despre Icarium. *Știe*...

Știe, ce? se simți Fiddler ispitit să întrebe, dar își dădu seama că Trellul nu va fi dispus să-i explice. Numele Icarium era cunoscut – nu peste tot, dar oricum cunoscut. Un rătăcitor cu sânge Jaghut în jurul căruia se învârtejeau, precum în cel mai întunecat siaj, zvonuri privind devastări, crime îngrozitoare, genocid. În sinea lui, genistul clătină din cap. Acel Icarium pe care avea să-l cunoască făcea să pară ridicole asemenea zvonuri. Jhagul era generos, compătimitor. Dacă în urma lui se aflau orori, sigur erau străvechi – la urma urmelor, tinerețea era vremea exceselor. Acest Icarium era prea înțelept, prea plin de cicatrice, pentru a se prăvăli în fluviul de sânge al puterii. Ce spera Pust să obțină dezlănțuindu-i pe cei doi?

– Poate că tu și Icarium sunteți ultima linie de apărare, spuse Fiddler. Asta, în cazul în care Calea converge aici.

Da, împiedicarea schimbătorilor de formă să ajungă la poartă este o idee bună, dar efortul s-ar putea dovedi fatal… ori, se pare, ceva și mai rău.

– Tot ce se poate, recunoscu sumbru Mappo.

– Ei, bine, ați putea pleca.

Trellul ridică ochii și zâmbi ironic.

– Îmi pare rău, dar Icarium a pornit în propria căutare. Așa că vom rămâne.

Fiddler strânse din pleoape.

– Voi doi veți încerca să împiedicați folosirea porții, nu-i așa? Iskaral Pust știe asta, pe asta se bazează, da? A folosit împotriva voastră sentimentul datoriei de care dați dovadă.

– O stratagemă foarte inteligentă. Și, având în vedere eficacitatea ei, s-ar putea să o folosească din nou – cu voi trei.

Fiddler se încruntă.

– Îi va fi foarte greu să descopere vreo loialitate de-a mea. Deși meseria de soldat se bazează pe idei precum datorie și onoare, ea este și ceva care îl bate pe Hood în ambele privințe. În ceea ce îl privește pe Crokus, fidelitatea lui este față de Apsalar. În privința ei…

Tăcu.

– Am înțeles. Mappo întinse o mână și o lăsă moale pe umărul genistului. Și acum înțeleg și motivul durerii tale, Fiddler. Și sunt alături de tine.

– Spui că ne veți conduce până la Tremorlor.

– Așa vom face. Călătoria va fi plină de primejdii. Icarium a hotărât să vă îndrume.

– Înseamnă că există.

– Așa sper și eu.

– Cred că e momentul să ne alăturăm celorlalți.

– Și să le spunem ce gândim?

– Pe răsuflarea lui Hood, nu!

Trellul dădu din cap, apoi se ridică în picioare.

Fiddler scoase un șuierat.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Mappo.

– Felinarul s-a stins. Și asta de ceva timp. Am rămas pe întuneric, Trellule.

După părerea lui Fiddler, templul era apăsător. Zidurile scunde, ciclopice, erau înclinate și lăsate la nivelurile inferioare, ca și cum s-ar fi îndoit sub greutatea rocii pe care trebuiau să o susțină. Din unele îmbinări ale tavanului praful curgea ca apa, formând piramide pe pietrele de pavaj. Merse șontâcăit în urma lui Mappo, îndreptându-se către scara în spirală care îi ducea înapoi către ceilalți.

Pe drum, îi urmăriră șase bhok'arala, fiecare dintre ei ținând ramuri înfrunzite cu care ștergeau și loveau pietrele în timp ce țopăiau. Genistul ar fi fost mai amuzat dacă acele creaturi nu ar fi ajuns la o asemenea perfecțiune în ceea ce privea imitarea lui Iskaral Pust și a obsesiei lui față de păianjeni – iar asta până și prin concentrarea feroce de pe fețele lor negre, rotunde și smochinite.

Mappo le explicase că acele creaturi îl venerau pe Marele Preot. Nu așa cum câinii își adoră stăpânii, ci mai curând așa cum acoliții își venerează zeul. Ofrande, simboluri obscure și icoane caracterizau ritualurile lor greoaie. Multe dintre acele ritualuri presupuneau reziduuri trupești. *Când nu poți produce cărți sfinte, produci ce poți, cred.* Creaturile îl duceau

la disperare pe Iskaral Pust. Le blestema și începuse să care pietre într-un sac. Azvârlea cu astfel de proiectile în bhok'arala ori de câte ori avea ocazia.

Maimuțele înaripate strângeau acele obiecte trimise de zeu și le venerau, evident – Marele Preot descoperise sacul umplut cu smerenie când se trezi în acea dimineață. Pust fusese cuprins de o furie extremă când făcuse descoperirea.

Pe drum, Mappo fu cât pe ce să se împiedice de o stivă de torțe. Întunericul era un blestem pentru umbre. Pust dorea să încurajeze existența unei escorte alcătuite din protejații zeului său. Își aprinseră fiecare câte o torță, conștienți fiind în mod sardonic de valoarea lor ulterioară. Deși Mappo vedea suficient de bine fără ajutorul lor, Fiddler mergea pe pipăite, trebuind să se țină cu o mână de hamul de piept al Trellului.

Ajunseră la scară și se opriră o clipă. Bhok'arala rămăseseră la vreo doisprezece pași pe interval, ciripind între ei din cauza unei neînțelegeri neclare, dar vehemente.

– Icarium a trecut recent pe aici, spuse Mappo.

– Vrăjitoria îți îmbunătățește sensibilitatea? întrebă Fiddler.

– Nu tocmai. E vorba mai mult de secolele de când suntem camarazi…

– Ceea ce te leagă de el, vrei să spui.

Trellul își drese glasul.

– Nu e doar un lanț, ci o mie, soldatule.

– Prietenia voastră e o povară atât de mare?

– Unele poveri sunt acceptate de bunăvoie.

Fiddler rămase tăcut câteva momente.

– Se spune că pe Icarium îl obsedează timpul, e adevărat?

– Da.

– Face construcții bizare pentru a-l măsura, și le plasează în locuri din întreaga lume.

– Hărțile lui temporale, da.

– Simte că se apropie de țintă, nu-i așa? E pe cale să afle răspunsul – iar tu ai fi gata să faci orice

ca să îl împiedici. Ăsta ți-e jurământul, Mappo? Să-l ții pe Jhag în neștiință?

– Da, în neștiință privind trecutul. Trecutul lui.

– Mappo, ideea asta mă înspăimântă. Fără istorie nu există dezvoltare.

– Da.

Genistul rămase din nou tăcut. Terminase lista de lucruri pe care îndrăznea să le spună. *E foarte multă durere în acest războinic uriaș. Câtă tristețe. Icarium nu și-a pus niciodată întrebarea asta? Nu a pus la îndoială niciodată tovărășia asta de secole? Și ce înseamnă prietenia pentru un Jhag? Fără amintiri, e o iluzie, o înțelegere încheiată doar pe baza credinței. Cum naiba se naște din asta generozitatea lui Icarium?*

Își reluară drumul, urcând treptele de piatră sub formă de șa. După o scurtă pauză, presărată de șoapte aprinse, socoti Fiddler, bhok'arala tăcură și se strecurară din nou în urma lor.

Ieșind la nivelul principal, Mappo și Fiddler fură întâmpinați de ecoul supărător al unei voci care striga; ecoul venea pe hol tocmai din camera altarului. Genistul făcu o grimasă.

– Acela trebuie să fie Crokus.

– Și nu se roagă, din câte înțeleg.

Îl găsiră pe tânărul hoț Daru la limita extremă a răbdării. Îl ținea pe Iskaral Pust de pieptul robei, țintuindu-l de peretele din spatele pietrei prăfuite de altar. Mișcându-se spasmodic, labele picioarelor lui Pust atârnau la un sfert de metru deasupra dalelor podelei. Cu brațele încrucișate, Apsalar stătea de o parte a altarului și urmărea scena fără nicio expresie pe chip.

Fiddler se apropie și puse o mână pe umărul flăcăului.

– Îl sugrumi, Crokus…

– Exact asta merită, Fiddler!

– Nu te contrazic, dar în caz că nu ai băgat de seamă, umbrele se adună.

– Are dreptate, zise Apsalar. E așa cum ți-am mai spus. Te afli la câteva momente de Porțile lui

Hood.

Crokus ezită; apoi, cu un rânjet pe față, îl azvârli pe Pust. Marele Preot alunecă de-a lungul peretelui, apoi, gâfâind, se îndreptă de spate și începu să-și aranjeze roba. După aceea spuse cu glas răgușit.

– Ce tânăr pripit! Asta îmi amintește de gesturile mele melodramatice când abia începusem să merg și mă aflam în curtea mătușii Tulla. Chinuiam găinile când ele ridicau obiecțiuni față de pălăriile din pai pe care mi le făceam, după ce mă ostenisem ore în șir ca să le împletesc. Incapabile să aprecieze împletiturile complicate pe care le reușeam. Eram profund ofensat. Își înclină capul și îi surâse lui Crokus. Ea va arăta bine cu noua pălărie, care e îmbunătățită…

Prinzându-l în brațe și luptându-se cu el, Fiddler îl împiedică pe Crokus să sară din nou la preot. Cu ajutorul lui Mappo, îl trase înapoi, iar preotul se îndepărtă chicotind.

Chicotitul se încheie cu un acces de tuse care îl făcu pe Pust să se clatine pe picioare de parcă ar fi orbit brusc. Pipăind cu o mână, descoperi un perete și se rezemă de el moale ca un bețiv. Tusea se încheie cu un horcăit, apoi preotul își șterse ochii și ridică privirea.

– Vrea ca Apsalar să… mârâi Crokus.

– Știm, spuse Fiddler. Am înțeles asta, băiete. Problema care se pune este că totul depinde de ea, nu?

Mappo îi aruncă o privire surprinsă. Genistul ridică din umeri. *Cam târziu ne-am înțelepțit, dar am făcut-o până la urmă.*

– Am mai fost folosită de un Ascendent, spuse Apsalar. Nu vreau să fiu folosită din nou.

– Nu vei fi folosită, spuse șuierat Iskaral Pust, executând un dans ciudat, tu vei avea inițiativa. Tu comanzi! Tu îți impui voința! Vei dicta condițiile! Vei fi liberă să-ți exprimi fiecare toană, să-ți îndeplinești orice capriciu și vei fi venerată pentru asta! Se lăsă în jos brusc, făcu o pauză, apoi continuă în șoaptă: Există atâtea ispite care să atragă! Se renunță la autoexaminare, care va fi la cheremul

privilegiilor neîngrădite! Șovăie, se înclină – vedeți asta în ochii ei!

– Eu nu, spuse Apsalar cu răceală în glas.

– Ba da! Fata asta are o asemenea percepție încât simte fiecare dintre gândurile mele – ca și cum le-ar auzi rostite cu voce tare. Umbra lui Rope rămâne în ființa ei, o legătură ce nu poate fi negată! Zei, sunt sclipitor!

Cu un pufnet de dezgust, Apsalar părăsi încăperea.

Iskaral Pust fugi cu pași mici după ea.

Fiddler împiedică încercarea lui Crokus de a-l urmări.

– Crokus, se descurcă și singură, spuse genistul. Acest lucru trebuie să fie limpede – chiar și pentru tine.

– Aici există mai multe mistere decât îți imaginezi, zise Mappo, privind încruntat în urma Marelui Preot.

Auziră voci pe hol și Icarium apăru în ușă purtând mantia lui din piele de căprioară, având praf de deșert pe pielea verde-închis. Observă privirea întrebătoare a lui Mappo și ridică din umeri.

– A ieșit din templu – l-am urmărit până la marginea furtunii.

– La cine te referi? întrebă Fiddler.

– La Servitor, îi răspunse Mappo, încruntându-se. Aruncă apoi o privire spre Crokus. Credem că e tatăl lui Apsalar.

Flăcăul făcu ochii mari.

– Are un singur braț?

– Nu, îi răspunse Icarium. Slujitorul lui Iskaral Pust este însă pescar. Serios, iar barca lui se află într-o cameră de la subsolul templului. Și vorbește malazană.

– Tatăl ei și-a pierdut un braț în asediul de la Li Heng, spuse Crokus, clătinând din cap. Era unul dintre rebelii care au apărat zidurile și i s-a ars brațul când armata imperială a recucerit orașul.

– Când intervine un zeu… spuse Mappo, apoi ridică din umeri. Unul dintre brațele lui pare…

tânăr… mai tânăr decât celălalt, Crokus. Servitor a fost trimis într-o ascunzătoare când v-am adus aici. Pust l-a ascuns de voi. De ce?

– Nu Tronul Umbrei a aranjat posedarea? întrebă Icarium. Când a luat-o Cotillion, Tronul Umbrei putea să-l ia și pe el. Nu prea are rost să încercăm să ghicim motivele – se știe prea bine că Lordul Tărâmului Umbrei este obscur. Cu toate acestea, văd o anumită logică în această posibilitate.

Crokus pălise. Își îndreptă brusc privirea spre intrarea în care nu se afla nimeni.

– Constrângere, șopti el.

Fiddler înțelese imediat ce voise să sugereze Daru. Se întoarse spre Icarium.

– Ai spus că urmele lui Servitor duceau spre furtuna Vârtejului. Există vreun loc anume în care ar putea renaște Sha'ik?

– Marele Preot a spus că după ce a căzut răpusă de Săbiile Roșii, cadavrul ei nu a fost mișcat din loc.

– În furtună?

Jhagul dădu din cap.

– Îi spune asta chiar acum, mârâi Crokus, și-și strânse mâinile în pumni, încordând atât de puternic degetele, încât încheieturile lor se albiră. *Renaști, și te vei reuni cu tatăl tău.*

– „O viață dată pentru o viață luată“, murmură Mappo. Trellul îl măsură pe genist. Te-ai înzdrăvenit îndeajuns ca să pornim în urmărire?

Fiddler confirmă cu un gest din cap.

– Pot călări, păși… sau merge târâș, dacă va fi nevoie.

– Atunci mă voi pregăti de plecare.

În cămăruța de depozitare în care fuseseră strânse echipamentele și sacii de călătorie, Mappo se ghemui lângă propriul sac. Scotoci printre saltelele portabile și cortul din pânză până când mâinile lui descoperiră obiectul tare, învelit în piele, pe care îl căuta. Trellul îl scoase și îndepărtă pielea ceruită de elan, scoțând la iveală o armă os-lung ceva mai mare decât antebrațul lui. Mânerul era auriu lucios, lustruit

de vârstă. În jurul mânerului lung pentru a fi ținut cu ambele mâini era înfășurat un șiret din piele. Capătul celălalt era înconjurat de dinți lustruiți, ca niște țepușe – fiecare dintre ei având mărimea degetului său mare – fixați într-un colier de fier.

O aromă de salvie ajunse la nările lui Mappo. Vraja încorporată în armă era încă puternică. Eforturile a șapte vrăjitoare Trell nu se ștergeau odată cu scurgerea timpului. Arma din os lung fusese descoperită într-un torent de munte. Apa bogată în substanțe minerale o făcuse să fie tare ca fierul, și la fel de grea. Fuseseră recuperate și ale părți ale scheletului fiarei ciudate, necunoscute, dar ele rămăseseră la clan ca obiecte venerate, fiecare dintre ele fiind învestit cu putere.

Mappo văzuse o singură dată toate fragmentele așezate laolaltă, ceea ce sugera că fiara fusese de două ori mai mare decât un urs de câmpie, având pe fălci șiruri de colți care se împreunau. Osul coapsei – pe care îl avea el în mână acum – avea forma unei păsări, însă imposibil de uriaș și de două ori mai gros decât mânerul gol pe dinăuntru pe care îl înconjura. Creste apăreau ici și colo de-a lungul mânerului, locul unde fuseseră probabil fixați mușchii.

Mâinile îi tremurară sub greutatea armei.

Apărut în spatele lui, Icarium spuse.

– Prietene, nu-mi amintesc să te fi văzut folosind arma asta.

Cum încă nu dorea să se întoarcă spre Jhag, Mappo închise ochii.

– Nu.

Nu m-ai văzut.

– Sunt mereu uimit, continuă Icarium, cât de multe reușești să pui în sacul acela zdrențuit.

Încă un truc al vrăjitoarelor clanului – acest mic coridor personal dincolo de șnurul de închidere. Nu ar fi trebuit să țină atât de mult. Ele mi-au spus că va rezista o lună, poate două. Nu secole. Privirea îi căzu din nou asupra armei pe care o avea în mână. *În aceste oase a existat putere încă de la început – vrăjitoarele au adus doar câteva îmbunătățiri, vrăji*

care leagă și țin laolaltă părțile. Probabil că osul hrănește coridorul din sac… ori cei câțiva oameni supărători pe care i-am îndesat în el în momentele mele de iritare. Mă întreb unde or fi dispărut… Oftă și împachetă arma, o băgă din nou în sac și strânse bine șnurul. Apoi se îndreptă de spate și se întoarse pentru a-i zâmbi lui Icarium.

Jhagul își luase armele.

– Se pare că încercarea noastră de a-l găsi pe Tremorlor va trebui să mai aștepte, spuse el ridicând din umeri. Apsalar a pornit în căutarea tatălui ei.

– Și astfel ne va conduce spre locul unde așteaptă cadavrul lui Sha'ik.

– Trebuie să plecăm după ea, spuse Icarium. Poate reușim să zădărnicim intențiile lui Iskaral Pust.

– Se pare că nu doar ale lui Pust, ci și ale zeiței Vârtejului – care s-ar putea să fi modelat asta încă de la început.

Jhagul se încruntă.

Mappo oftă din nou.

– Mai gândește-te, prietene. Sha'ik a fost unsă Clarvăzătoare a Apocalipsei aproape imediat după ce s-a născut. Patruzeci de ani sau mai mulți petrecuți în Raraku, pregătindu-se pentru anul acesta… Deșertul Sfânt nu este un loc blând, iar patru decenii ar doborî chiar și pe cineva ales. Clarvăzătoarea avea probabil menirea de a face pregătirile – războiul în sine cere sânge proaspăt.

– Cotillion a renunțat la fată după ce a fost amenințat de Anomander Rake, parcă așa a spus soldatul acela, nu? Posedarea trebuia să dureze mult mai mult, ducând-o pe fată mereu mai aproape de Împărăteasă…

– Așa presupune toată lumea, spuse Mappo. Iskaral Pust este Mare Preot al Umbrei. Cred că cel mai bine e să presupunem că, indiferent cât de duplicitar ar fi Pust, Tronul Umbrei și Cotillion acționează și mai diabolic. Dacă ar fi cu adevărat posedată, Apsalar nu ar putea ajunge la Laseen – Ghearele o vor adulmeca, fără a mai vorbi de Adjunctă și de sabia ei Otataral. Dar dacă Apsalar nu

mai e posedată… ei, bine… și Cotillion s-a asigurat ca acum să nu mai fie doar o simplă fată de pescar, adevărat?

– Un plan inclus în alt plan. Ai discutat asta cu Fiddler?

Mappo clătină din cap.

– Poate mă înșel. S-ar putea ca Domnitorii Umbrei să vadă în asta o ocazie, un mijloc de a profita de convergență – pumnalul este ascuțit, apoi înfipt în toiul tumultului. M-am întrebat de ce lui Apsalar îi revin amintirile atât de repede și cu atâta… ușurință.

– Și noi nu avem niciun rol în asta?

– Nu știu.

– Apsalar devine Sha'ik. Sha'ik înfrânge armatele malazane și eliberează Cele Șapte Orașe. Laseen, silită să ia personal conducerea, va sosi cu o armată pentru a supune din nou cetățenii nesupuși ai acestui tărâm.

– Înarmată cu priceperea și cunoașterea lui Cotillion, Sha'ik o ucide pe Laseen. Sfârșitul Imperiului.

– Sfârșitul? Icarium ridică din sprâncene. Mai curând un nou împărat sau altă împărăteasă, avându-i ca zei-patroni Umbra…

Mappo scoase un sunet gutural.

– Un gând îngrijorător.

– De ce?

Trellul se încruntă.

– Am avut brusc o viziune a Împăratului Iskaral Pust… Se cutremură, ridică sacul și îl puse pe umăr. Deocamdată, cred că este mai bine să păstrăm discuția asta doar pentru noi, prietene.

Icarium încuviință cu un gest. Ezită, apoi spuse.

– Mappo, am o întrebare.

– Da.

– Sunt mai aproape de a descoperi… cine sunt… decât am fost vreodată. Se spune că Tremorlor prezintă aspect-de-timp…

– Da, așa se zice, dar nu putem decât să bănuim ce înseamnă asta.

– Răspunsuri, cred. Pentru mine. Pentru viața mea.

– Ce vei întreba, Icarium?

– În caz că-mi descopăr trecutul, cum mă va schimba acest lucru?

– Pe mine mă întrebi? De ce?

Icarium îl privi cu ochi mijiți și îi zâmbi lui Mappo.

– Prietene, pentru că amintirile mele sălășluiesc în tine – și nu ești pregătit să-mi dezvălui niciuna.

Și astfel ajungem la această problemă… din nou.

– Icarium, nu depinde de mine cine ești și nici de amintirile mele. Ce rost are să încerci a deveni versiunea mea în ce te privește? Prietene, eu doar te însoțesc în căutarea ta. Dacă adevărul – dacă adevărul *tău* – poate fi găsit, atunci tu vei fi acela care îl va descoperi.

Icarium dădu aprobator din cap, iar ecouri din trecut ale acestei discuții îi reveniră în minte – *însă prea puține alte lucruri, pe Străvechi, prea puține, vă rog….*

– Dar ceva îmi spune că tu, Mappo, ești o parte a acelui adevăr ascuns.

Inima Trellului se umplu de gheață. *Până acum nu a dus lucrurile atât de departe – apropierea lui Tremorlor dă să deschidă poarta încuiată?*

– Atunci când va sosi momentul, vei avea de luat o hotărâre.

– Cred că așa voi face.

Se studiară unul pe celălalt, căutând reflexia schimbată din fața ochilor, o pereche hărțuită de o căutare nevinovată, cealaltă, ascunzând cunoștințe devastatoare. *Și, între noi, atârnând într-un echilibru fragil, o prietenie pe care niciunul dintre noi nu o înțelege.*

Icarium întinse o mână și îl prinse de umăr pe Mappo.

– Să mergem la ceilalți.

Fiddler stătea călare pe calul său Gral, în timp ce ceilalți așteptau la baza falezei. Bhok'arala se fugăreau de-a lungul fațadei templului, strigând și lătrând, iar ei se chinuiau să coboare bagajele pentru catâri și proviziile. Unul dintre bhok'arala își prinsese coada într-o frânghie și țipa înduioșător în timp ce cobora încet cu bagajul. Iskaral Pust se aplecase pe jumătate pe fereastra turnului și arunca pietre în nefericitele creaturi – fără însă a le nimeri.

Genistul îi măsură pe Icarium și pe Mappo, percepând o nouă încordare între ei, deși continuau să conlucreze cu degajarea bine cunoscută. Fiddler bănui că încordarea izvora din cuvintele nerostite între cei doi. *Se pare că spre noi toți vin schimbări.* Aruncă o privire spre Crokus, care stătea țeapăn, cu o nerăbdare pe care abia și-o stăpânea, pe calul suplimentar pe care îl moștenise. Ceva mai devreme, îl surprinsese pe tânăr exersând o serie complicată de luptă de aproape cu pumnalul. În cele câteva ocazii în care genistul îl văzuse folosind pumnalele depistase un soi de disperare care îi afecta tehnica. Băiatul dovedea îndemânare, dar îi lipsea maturitatea – cu pumnalele în mâini, era prea conștient de sine. Situația se schimbase, își dădu seama Fiddler când îl urmărise pe flăcău exersând. Chiar dacă se alege cu tăieturi, este esențial ca luptătorul să dea lovituri ucigătoare. Lupta cu pumnalul era o treabă neplăcută. Acum, pe Crokus îl susținea hotărârea rece – genistul își dădu seama că tânărul va face mai mult decât să rivalizeze cu cineva. Și nici nu se va grăbi să azvârle cu pumnalele, decât dacă avea destule de rezervă ascunse la îndemână sub faldurile telabei. *Acum, probabil, cred.*

Cerul de la sfârșitul după-amiezii era cețos, de culoare ocru, încărcat de resturile în suspensie ale Vârtejului, care încă era dezlănțuit în inima Deșertului Raraku, adică la mai puțin de zece leghe depărtare. Arșița devenise și mai apăsătoare din cauza acelei mantii sufocante.

Mappo eliberă bhok'arala, alegându-se cu o mușcătură urâtă la încheietura mâinii pentru

bunătatea lui. Slobozind un torent de sunete jignitoare, creatura urcă peretele falezei ba țopăind, ba zburând.

Fiddler strigă către Trell.

– Pornește în frunte, te rog!

Mappo dădu aprobator din cap, iar el și Icarium porniră la drum.

Genistul se declară încântat că fusese singurul care aruncase o privire peste umăr pentru a vedea vreo douăzeci de bhok'arala pe fațada falezei fluturând din aripi în semn de la revedere și pe Iskaral Pust aproape căzând de la fereastră în eforturile lui de a îndepărta cele mai apropiate creaturi de pe peretele din piatră al turnului cu ajutorul măturii lui.

Armata de renegați ai Apocalipsei condusă de Korbolo Dom se răspândise pe covorul tăvălit al dealurilor înierbate care străjuiau marginea de miazăzi a câmpiei. Pe fiecare culme se înălțau corturi ale comandanților și stindardele diferitelor triburi și ale batalioanelor autoproclamate. Între micile orașe alcătuite din corturi și căruțe hălăduiau uriașe turme de vite și cai.

Pichetele taberei erau marcate de trei șiruri strâmbe de prizonieri crucificați. Ulii, rhizani și fluturi-capă roiau în jurul fiecărei victime.

Șirul cel mai îndepărtat se înălța deasupra fortificațiilor din pământ și a tranșeelor, la mai puțin de cincizeci de pași de poziția în care se afla Kalam. Acesta stătea întins în ierburile înalte și îngălbenite, iar arșița se ridica în jurul lui din pământul pârjolit, având miros de praf și salvie. Insectele se târau pe corpul lui, picioarele lor înțepătoare trasând drumuri fără țintă pe pielea mâinilor și antebrațelor lui. Asasinul le ignora, rămânând cu ochii ațintiți la cele mai apropiate dintre victimele crucificate.

Un tânăr malazan care nu avea mai mult de doisprezece sau treisprezece ani. Fluturii-capă se așezaseră pe brațele lui de la umăr până la încheietura mâinii, făcându-le să arate ca niște aripi.

Rhizanii se adunaseră în ciorchini viermuitori pe palme și picioare, acolo unde cuiele fuseseră bătute prin carne și oase. Băiatul nu mai avea ochi, nici nas, iar fața lui era o rană cumplită – dar încă trăia.

Imaginea se întipări în inima lui Kalam de parcă ar fi fost gravată cu acid pe bronz. Își simți membrele reci, ca și cum dorința lui de a trăi dispărea, golindu-se în măruntaie. *Nu-l pot salva. Nu pot nici măcar să-l ucid ca semn de îndurare. Nici pe acest băiat, nici pe vreunul dintre sutele de malazani care înconjoară această armată. Nu pot face nimic.* Faptul că era conștient de acest lucru era ca o șoaptă de nebunie. Asasinul se temea de un singur lucru care îl făcea să fie țintuit de groază: *deznădejdea.* Însă nu deznădejdea de a fi prizonier, ori de a fi torturat – fusese victimă ale amândurora, și știa că tortura putea frânge pe oricine – pe absolut oricine. *Însă așa ceva…* Kalam se temea de lipsa de înțeles, se temea de incapacitatea de a produce vreun efect, de a forța o schimbare a lumii care era dincolo de carnea lui.

Toate acestea îi pârjoleau sufletul când vedea scena din fața lui. *Nu pot face nimic. Nimic.* Se uită concentrat spre găvanele goale ale tânărului, iar distanța de cincizeci de pași dintre ei se micșoră cu fiecare răsuflare, până când se simți suficient de aproape pentru a-și atinge buzele de fruntea cu piele crăpată de soare a băiatului. Pentru a-i șopti minciuni – *moartea ta nu va fi uitată, adevărul neprețuitei tale vieți pe care tu încă refuzi să o pierzi, deoarece este tot ce ai. Copile, nu ești singur* – minciuni. Copilul era singur. Singur, cu viața lui care se prăbușea, se usca. Iar când corpul va deveni un cadavru, când va putrezi și se va destrăma pentru a se alătura tuturor celor care se aflau în acel cerc în care se aflase cândva o armată, el va fi uitat. Încă o victimă fără chip. Unul, cuprins într-o cifră care cerșea înțelegere.

Imperiul avea să se răzbune – dacă era capabil – iar cifrele vor crește. Amenințarea imperială suna întotdeauna astfel: *Distrugerile pe care le produceți asupra noastră și a oamenilor noștri se vor întoarce înzecit împotriva voastră.* Dacă reușea să o ucidă pe

Laseen, atunci probabil că va putea să îndrume spre tron pe cineva care să aibă suficient curaj pentru a nu mai domni dintr-o poziție de criză. Asasinul și Bencel-Iute se gândeau la cineva pentru acea funcție. *Dacă totul merge conform planului*. Însă pentru acești nefericiți, era prea târziu.

Răsuflă adânc și încet, dându-și seama abia atunci că se întinsese peste un mușuroi de furnici, iar locuitoarele acestuia îi spuneau în termen clari să plece cât mai repede. *Apăs cu greutatea unui zeu asupra lumii lor, iar furnicilor nu le place asta. Ne asemănăm mai mult decât ar crede unii.*

Se retrase prin iarbă. *La urma urmelor, nu este prima scenă de oroare la care asist. Soldatul învață să poarte orice fel de armură și, atâta vreme cât rămâne soldat, ea îl slujește. Zei, nu cred că sănătatea mea mentală va supraviețui până în momentul păcii!*

Cu acel gând înspăimântător strecurându-se ca o slăbiciune prin brațe și picioare, Kalam ajunse în josul pantei, ieșind din zona în care putea vedea victimele. Scrută zona, căutând vreo urmă a prezenței lui Apt, dar demonul părea să se fi mistuit. După un moment, se ridică în patru labe și merse astfel spre pâlcul de plopi unde îl așteptau ceilalți.

Cu arbaleta în mâini, Minala se ridică din locul în care stătuse ascunsă când el se apropie de tufișurile scunde care înconjurau copacii cu frunze argintii.

Kalam clătină din cap. În tăcere, amândoi se furișară printre trunchiurile filiforme și se alăturară grupului. Keneb căzuse pradă unui nou acces de febră. Selv, soția lui, se agita în jurul lui cu buzele strânse de spaimă, părând în pragul unui atac de panică, și ducea mereu o cârpă umezită în apă la fruntea lui Keneb și murmura, parcă făcând eforturi pentru a îi opri spasmele și zbaterile. Vaneb și Kesen, copiii lor, stăteau în apropiere, îngrijind cu atenție caii.

– Cât de rău e? întrebă Minala, scoțând cu precauție săgeata din arbaletă.

Preț de câteva clipe, Kalam se chinui să culeagă și să alunge furnicile de pe corp, apoi suspină.

– Nu vom putea să-i ocolim. Am văzut stindarde ale triburilor de la apus – acele tabere sporesc mereu, ceea ce înseamnă că spre vest Odhanul nu va fi pustiu. Spre răsărit vom da peste sate și orașe, toate eliberate și ocupate de garnizoane. Iar la orizont, de jur împrejur, se vede numai fum.

– Dacă ai fi fost singur, ai fi putut trece, spuse Minala, ridicându-și părul negru de pe față. Ochii ei cenușiu-deschis rămaseră ațintiți asupra ochilor lui. Un alt soldat al Apocalipsei, și ar fi simplu să primești un post de pază la marginea dinspre miazăzi, iar apoi, într-o noapte, să o ștergi.

Kalam scoase un sunet gutural.

– Nu e chiar așa de ușor cum crezi. În tabăra aceea există magi.

Iar eu am ținut Cartea în mâini – imposibil să fi rămas necunoscut…

– Ce importanță ar avea? întrebă Minala. Poate că ai o anumită reputație, dar nu ești Ascendent.

Asasinul ridică din umeri. Se ridică, își recuperă sacul de spate, îl puse jos și începu să caute prin el.

– Caporale, nu mi-ai răspuns, continuă Minala, fără a-și dezlipi ochii de la el. De ce această importanță de sine? Nu ești genul de om care să se amăgească singur, iar asta înseamnă că ne ascunzi ceva. Un alt… amănunt *esențial* despre tine.

– Vrăjitoria, mormăi Kalam, scoțând un mic obiect din sac. Nu a mea. A lui Ben-cel-Iute.

Ridică obiectul și arboră un zâmbet ironic.

– O piatră.

– Da. De acord, ar fi mai impresionant dacă ți-aș arăta o nestemată șlefuită sau un colier din aur. Însă niciun mag din lumea asta nu ar fi chiar atât de prost încât să investească putere într-un obiect prețios. La urma urmelor, cine ar fura o piatră?

– Am auzit legende care spuneau altceva.

– A, sigur, poți găsi magie îngropată în bijuterii și altele asemenea – vrăjitorii fac zeci de astfel de obiecte, toate blestemate într-un fel sau altul. Mai

toate sunt un fel de mijloace magice de spionat – vrăjitorul le poate urmări, iar câteodată chiar vede prin intermediul lor. Ghearele folosesc tot timpul astfel de metode de culegere de informații. Aruncă piatra în aer, o prinse, apoi deveni brusc foarte serios. Asta trebuia să fie folosită ca ultimă șansă…

De fapt, în palatul de la Unta.

– Ce face ea?

Asasinul făcu o grimasă. *Nu știu. Ben-cel-Iute nu e prea vorbăreț, ticălosul. „Asta este piatra ta salvatoare, Kalam. Cu ea poți ajunge până în sala tronului. Îți garantez."* Aruncă o privire în jur și văzu un bolovan plat în apropiere.

– Pregătește-i pe toți de plecare.

Asasinul se ghemui dinaintea bolovanului, puse piatra pe el și apoi găsi una de mărimea unui pumn. O ridică și, rămânând pe gânduri câteva clipe, lovi cu ea în piatră.

Rămase șocat când văzu că ea se sparse cu stropi ca și cum ar fi fost din lut moale.

Întunericul se prăbuși asupra lor. Kalam ridică ochii, apoi se îndreptă încet de spate. *La naiba, ar fi trebuit să bănuiesc.*

– Unde suntem? întrebă Selv cu glas ascuțit și încordat.

– Mamă!

Asasinul se întoarse și îi văzu pe Kesen și pe Vaneb împleticindu-se prin cenușă până la genunchi. Cenușă care era plină de oase carbonizate. Caii se speriaseră, iar acum dădeau nebunește din cap pe măsură ce praful cenușiu se ridica precum fumul.

Pe răsuflarea lui Hood, suntem în Coridorul Imperial! Kalam se trezi stând pe un disc larg, înălțat, din bazalt cenușiu. Cerul se întâlnea cu pământul într-o ceață informă, lipsită de culoare. *Ben-cel-Iute, îmi vine să-ți frâng gâtul!* Asasinul auzise zvonuri privind crearea unui asemenea coridor, iar descrierea se potrivea, însă poveștile pe care le auzise pe Genabackis sugerau că el abia avea să se nască, întinzându-se doar cale de câteva sute de leghe – *dacă o asemenea distanță înseamnă mult aici*

– într-un inel în jurul orașului Unta. *În schimb, el ajunge până în Cele Șapte Orașe. Și Genabackis? De ce nu? Ben-cel-Iute, s-ar putea ca o Gheară să te bată pe umăr chiar acum…*

Copiii își pregătiseră caii și acum erau în șa, departe de movila pârjolită și oribilă. Kalam aruncă o privire spre grup și le văzu pe Minala și pe Selv încercând să îl lege pe Keneb de șaua calului său.

Asasinul își îmboldi armăsarul să se apropie de el. Animalul pufni disprețuitor când Kalam făcu o mișcare bruscă și prinse frâul.

– Am ajuns într-un coridor, nu-i așa? întrebă Minala. Mereu am crezut că toate poveștile despre alte tărâmuri nu erau decât invenții amețitoare pe care le foloseau vrăjitorii și preoții pentru a-și întări vorbele înșelătoare.

Kalam scoase un sunet gutural. Fusese atras prin destul de multe coridoare și căzuse în nenumărate vâltori haotice de vrăjitorie, astfel încât dădea crezare unor astfel de lucruri. Minala îi aducea aminte de faptul că pentru mai toți oamenii o asemenea realitate era îndepărtată, privită cu scepticism, asta dacă era recunoscută cât de cât. *Ignoranța asta este o mângâiere sau o sursă de spaimă oarbă?*

– Din câte înțeleg, aici suntem la adăpost de Korbolo Dom, da?

– Sper că da, murmură asasinul.

– Cum alegi direcția? Nu există repere, nici vreo urmă…

– Ben-cel-Iute a spus că dacă ai o intenție privind direcția călătoriei, atunci coridorul te va duce acolo.

– Și ce destinație ai avut în minte?

Kalam se strâmbă, apoi rămase tăcut multă vreme. În cele din urmă, oftă.

– Aren.

– Și cât de apărați suntem aici?

Apărați? Am nimerit într-un cuib de viespi.

– Vom vedea.

– Aha, asta mă liniștește teribil, se răsti Minala.

Imaginea băiatului malazan crucificat apăru din nou în mintea asasinului. Aruncă o privire spre copiii lui Keneb.

– E mai bine decât să riscăm o… o altă certitudine, murmură el.

– Vrei să-mi explici asta?

Kalam scutură din cap.

– Am vorbit de ajuns. Trebuie să vizualizez un oraș…

Lostara Yil își îndrumă calul spre gaura căscată larg, înțelegând imediat că, deși nu mai văzuse una asemănătoare până atunci, aceea era un portal spre alt coridor. Marginile lui începuseră să se șteargă, amintind de o rană care se închidea.

Ezită. Asasinul alesese o scurtătură, un mijloc de a se strecura pe lângă armata trădătorului dintre el și Aren. Sabia Roșie știa că nu avea altă soluție decât să pornească în urmărire, deoarece urma se va răci mult prea mult până când ea va reuși să parcurgă drumul lung până la Aren. Probabil că îi va fi aproape imposibil să ajungă la forțele lui Korbolo Dom – o Sabie Roșie avea să fie recunoscută, chiar dacă purta o armură fără însemne, așa cum se întâmpla acum.

Cu toate acestea, Lostara Yil șovăi.

Calul ei se cabră și necheză când o siluetă apăru bălăbănindu-se prin portal. Un bărbat, cu haine cenușii și pielea de aceeași culoare – până și părul îi era cenușiu – se îndreptă de spate în fața ei, privind în jur cu ochi ciudat de luminoși, apoi îi zâmbi.

– Nu e gaura prin care mă așteptam să cad, spuse el cu inflexiuni malazane. Îți cer iertare dacă te-am speriat.

Schiță o plecăciune, iar gestul lui dădu naștere unui nor de praf care alunecă de pe el. Culoarea cenușie era dată de cenușă, își dădu seama Lostara. Pe fața slabă a bărbatului apărură pete de piele închisă.

El o măsură cu ochi de cunoscător.

– Porți asupra ta un sigiliu aspectat. Ascuns.

– Poftim?

Lostara Yil își duse discret mâna spre mânerul sabiei.

Bărbatului nu-i scăpă intenția ei, iar zâmbetul i se lăți pe față.

– Ești Sabie Roșie, ofițer, mai precis. Ceea ce face să fim aliați.

Ea îl măsură cu ochi mijiți.

– Cine ești?

– Poți să-mi spui Pearl. Uite, se pare că erai gata să intri în Coridorul Imperial. Îți sugerez să facem asta înainte de a continua discuția – adică, înainte de închiderea portalului.

– Pearl, îl poți ține deschis? La o adică, tu călătoreai prin el…

Încruntarea exagerată a bărbatului păru un semn de batjocură.

– Vai, aceasta este o ușă într-un loc în care nu ar fi posibilă existența unei uși. De acord, la miazănoapte de aici, până și Coridorul Imperial este afectat de… intruși nedoriți… însă mijlocul prin care au pătruns ei este mult mai… primitiv, să spunem… prin natura sa. Așa că, deoarece acest portal nu a fost creat de tine, sugerez să profităm imediat de prezența lui.

– Mai întâi vreau să știu cine ești, Pearl. Mai bine zis, *ce* ești.

– Sunt o Gheară, bineînțeles. Cine altcineva beneficiază de privilegiul de a călători prin Coridorul Imperial?

Ea făcu un semn cu capul spre calea de intrare în portal.

– Cineva și-a acordat singur acest drept.

Ochii lui Pearl sclipiră.

– Și acum trebuie să-mi spui despre ce este vorba, Sabie Roșie.

Ea rămase tăcută, se gândi, apoi dădu aprobator din cap.

– Da. Ideal. Te voi însoți.

Pearl se trase un pas înapoi și îi făcu semn cu mâna înmănușată.

Lostara Yil dădu pinteni calului ei.

Arşicul răzuit al lui Ben-cel-Iute se închise mai încet decât anticipase cineva. La şapte ore după ce Sabia Roșie și Gheara dispăruseră în Coridorul Imperial, stelele sclipiră pe cerul fără lună și totuși portalul rămase deschis, iar marginile lui tivite cu roșu se stinseră, ajungând să capete nuanțe violacee mate.

Sunete pătrunseră în luminiș, ecouri de panică și alarmă din tabăra lui Korbolo Dom. Cu torțe în mâini, grupuri de călăreți porniră în toate direcțiile. Magii își riscară propriile coridoare, căutând urme prin căile acum primejdioase ale vrăjitoriei.

O mie trei sute de copii malazani dispăruseră, iar eliberarea lor nu fusese observată de pichete sau de patrulele călare. Crucile din lemn în formă de X erau goale, pe ele rămânând doar pete de sânge, urină și excremente pentru a dovedi că acolo atârnaseră niște ființe umane torturate.

În întuneric, câmpia era ciudat de populată de umbre, care curgeau fără nicio sursă pe deasupra ierburilor neclintite.

Apt pătrunse în tăcere în luminiș, iar colții ei ca niște pumnale sclipiră într-un surâs firesc. Sudoarea strălucea pe pielea ei neagră, și firele groase de păr, zbârlite și spinoase, erau umede de rouă. Rămase dreaptă, iar singurul său membru din față ținea corpul moale al unui băiat. Sângele curgea din mâinile și labele picioarelor lui, iar fața îi fusese mâncată și ciugulită în mod oribil, lăsându-l fără ochi și cu o bortă căscată în locul în care se aflase nasul. Răsuflarea slabă a plămânilor uscați și febrili venea în firicele ca de ceață ce pluteau pierdute în luminiș.

Demonul se așeză pe fund și așteptă.

Umbrele se strânseră, curgând ca un lichid între copaci și plutiră prin fața portalului.

Apt își înclină capul și își deschise gura larg într-un căscat ca de câine.

O formă neclară se închegă în interiorul umbrelor. Ochii luminoși ai copoilor gardieni apărură

și flancară silueta.

– Credeam că te-am pierdut, îi spuse în șoaptă Tronul Umbrei demonului. Ai fost prins în cursă atâta vreme de Sha'ik și de zeița ei sortită pieirii. Însă în noaptea asta te-ai întors, și nu singur. Nu, nu singur, aptorianule. Ai devenit ambițioasă de când ai fost doar concubina Lordului demonilor. Spune-mi, draga mea, ce să fac cu peste o mie de muritori muribunzi?

Copoii o măsurau pe Apt de parcă ar fi fost o posibilă masă.

– Sunt tăietor? Vindecător? Glasul Tronului Umbrei creștea, octavă cu octavă. Cotillion e un unchiaș de treabă? Copoii mei sunt paznici de fermă sau cățeluși orfani? Umbra care era zeul se aprinse sălbatic. Ai înnebunit de tot?

Apt vorbi, exprimându-se printr-o serie rapidă de clicuri și șuierături răgușite.

– Sigur, Kalam a vrut să-i salveze! strigă Tronul Umbrei. Dar el *știa* că acest lucru este imposibil. Doar *răzbunarea* e posibilă! Dar acum! Acum trebuie să-mi epuizez puterile lecuind o mie de copii mutilați. Și pentru ce?

Apt vorbi din nou.

– Slujitori? Cât de *mare* crezi că este Sălașul Umbrei, imbecilă cu un braț!

Demonul nu spuse nimic, dar ochiul ei multifațetat cenușiu ca gresia licări în lumina stelelor.

Tronul Umbrei se ghemui brusc, iar mantia lui subțire ca o urzeală se strânse în jurul corpului când se îmbrățișă.

– O armată de slujitori, șopti el. *Slujitori*. Abandonați de Imperiu, lăsați fiecare cu soarta lui la cheremul bandiților însetați de sânge ai lui Sha'ik. Va exista… ambivalență… în sufletele lor rănite și maleabile… Zeul îl măsură pe demon. Văd beneficii pe termen lung în acțiunea ta pripită, aptorianule. Mare noroc pentru tine!

Apt șuieră și emise clicuri.

– Vrei să îl păstrezi pentru tine pe cel pe care îl ții în gheare? Și – dacă trebuie să redevii paznicul

asasinului Arzător de Poduri – cum vei coordona astfel de răspunderi care se bat cap în cap?

Demonul răspunse.

Tronul Umbrei se stropși la aptorian.

– Târfă răsfățată, ce îndrăzneală la tine! Nici nu e de mirare că ai pierdut favorurile Lordului Aptorian! Tăcu, apoi, după un moment, pluti în față. Însănătoșirea forțată cere un preț, murmură Tronul Umbrei. Carnea se vindecă, dar mintea se zvârcolește la amintirea durerii, acel baros al deznădejdii. Duse mâna ascunsă de mâneca largă spre fruntea băiatului. Acest copil care te va călări va fi… imprevizibil. Râse șuierat în timp ce rănile începură să se închidă, pe măsură ce carnea nouă se formă pe fața desfigurată a băiatului. Ce fel de ochi vrei să aibă, draga mea?

Apt răspunse.

Tronul Umbrei păru să se crispeze, apoi râse din nou, de astă dată aspru și glacial.

– „Ochii sunt prismele iubirii“, nu-i așa? Veți merge mână în mână la vânzătorii de pește în Ziua Târgului, draga mea?

Capul băiatului se trase spre spate, oasele își modificară forma, orbitele gemene și căscate se contopiră și alcătuiră una singură, mai mare deasupra rădăcinii nasului care se despică de o parte și de alta, apoi urcă pe marginea exterioară a orbitei cu o margine subțire și înălțată. Un ochi care semăna cu acela al demonului se materializă.

Tronul Umbrei făcu un pas înapoi și își admiră opera.

– Vai, spuse el șoptit. Cine este cel care mă privește printr-o asemenea prismă? Abis Subpământean, nu-mi răspunde! Zeul se răsuci precipitat și se uită concentrat la portal. Șiretul Bencel-Iute – îi cunosc mâna. Putea ajunge departe dacă rămânea sub patronajul meu…

Băiatul malazan urcă și se așeză în spatele omoplatului îngust, care ieșea în afară. Corpul lui fragil se cutremura după trauma vindecării forțate, și după ce stătuse o eternitate pe cruce, însă pe fața lui

îngrozitoare apăru un zâmbet ușor ironic, care semăna perfect cu zâmbetul demonului.

Apt se apropie de portal.

Tronul Umbrei făcu un gest.

– Du-te, atunci, urmărește-i pe cei porniți pe urmele Arzătorului de Poduri. Soldații lui Whiskeyjack au fost întotdeauna credincioși, așa țin minte. Când o va găsi, Kalam nu intenționează să o sărute pe obraz pe Laseen, de asta sunt sigur.

Apt ezită, apoi vorbi pentru ultima oară.

Când îi răspunse, în tonul zeului se strecurase o ușoară nemulțumire.

– Acel Mare Preot al meu mă alarmează până și pe mine. Dacă nu poate să-i înșele pe vânătorii de pe Calea Mâinilor, neprețuitul meu tărâm – unde au ajuns cam mulți intruși în ultimul timp – va deveni foarte aglomerat… Tronul Umbrei dădu din cap. La urma urmelor, a fost o treabă simplă. Începu să se îndepărteze, urmat îndeaproape de copoii săi. Mă întreb dacă mai poate găsi cineva un ajutor competent și serios în zilele astea…

După o clipă, Apt rămase singură, iar umbrele se risipiră.

Portalul începuse să slăbească, închizând treptat rana dintre tărâmuri. Demonul rosti hârâit cuvinte de alinare. Băiatul dădu din cap.

Se furișară în Coridorul Imperial.

Capitolul doisprezece

Secolele au dezvăluit Deșertul Sfânt.
Raraku a fost cândva o mare ocru.
S-a ridicat în vânt
pe semeția unei turle
și a văzut flote străvechi –
corăbii din oase, pânze din păr
albit, gonind pe creasta
spre care apele s-au strecurat
sub nisipurile
deșertului ce avea să se nască.

Deșertul Sfânt
Anonim

Un șir de capre sălbatice albe stăteau pe culmea telului cunoscut sub numele de Samon, profilate pe cerul uimitor de albastru. La fel ca zeii animalieri sculptați în marmură, ele urmăreau cum convoiul uriaș șerpuia prin valea acoperită de un nor masiv de praf. Faptul că erau șapte la număr se dovedi un semn bun care nu îi scăpă lui Duiker, care călărea cu patrula de pe flancul stâng, alcătuită din Wickani din Clanul Câinelui Neghiob.

La nouă sute de pași în urma istoricului mărșăluiau cinci companii din Armata a 7-a, ceva mai puțin de o mie de soldați, în vreme ce, la aceeași distanță în urma lor, venea altă patrulă de două sute cincizeci de Wickani. Cele trei unități constituiau garda pe latura de miazăzi pentru cei aproape cincizeci de mii de refugiați, dar și pentru vite, care alcătuiau grosul coloanei, și erau dublate de forțe similare pe latura dinspre miazănoapte. Un inel interior, alcătuit din infanteriști fideli și marinari Hissari, era format de-a lungul marginilor coloanei – mergând alături de nefericiții civili.

O ariergardă de o mie de Wickani proveniți din toate clanurile călărea în praful coloanei la două treimi de leghe spre răsărit față de poziția în care se găsea Duiker. Deși răspândiți și călărind în grupuri de câte doisprezece sau mai mulți, misiunea lor era imposibilă. Tâlharii Tithansi mușcau din coada zdrențuită a coloanei de refugiați, atrăgându-i pe Wickani într-un etern șir de încăierări. Capătul convoiului condus de Coltaine era o rană sângerândă căreia nu i se îngăduia să se vindece.

Avangarda refugiaților era alcătuită din elementele supraviețuitoare ale anexei Armatei a 7-a de cavalerie echipată mediu – ceva mai mult de două sute de călăreți cu totul. În fața lor călăreau nobilii malazani în calești sau căruțe, flancate de fiecare parte de zece companii ale infanteriei Armatei a 7-a. Aproape o mie de soldați suplimentari dintr-a 7-a – răniții care puteau merge – le asigurau nobililor propria avangardă, în timp ce în fața lor se hurducau căruțele care transportau tăietorii și soldații răniți mai

grav. Coltaine și o mie de călăreți din Clanul Crow conduceau întreaga coloană.

Însă erau prea mulți refugiați și prea puțini combatanți capabili de luptă și, în ciuda eforturilor malazane, grupurile de hărțuială ale lui Kamist Reloe loveau ca viperele într-un haos sclipitor de bine coordonat. În armata Apocalipsei a lui Reloe intrase un nou comandant, o căpetenie războinică Tithansi fără nume, însărcinat cu hărțuirea continuă a convoiului, în vreme ce acesta se târa dureros de încet către apus – un șarpe însângerat și zdrobit care refuza să moară – iar acum, acel războinic reprezenta cea mai gravă amenințare pentru Coltaine.

Un măcel lent, calculat. Am devenit jucăria lor. Praful nesfârșit îi iritase cumplit gâtlejul lui Duiker, făcând ca orice încercare de a înghiți să îi producă dureri agonizante. Aveau primejdios de puțină apă, iar amintirea Fluviului Sekala era acum un vis pârjolit. Sacrificarea nocturnă de vite, oi, porci și capre se intensificase, pentru a scuti animalele de suferință, după care acestea erau tranșate pentru a umple cazanele uriașe de ghiveci în sânge, măduvă și ovăz, care deveniseră alimentele principale de subzistență. În fiecare noapte, tabăra devenea un abator, unde animalele urlau, iar aerul era plin de rhizani și fluturi-capă, atrași de locurile unde se făceau sacrificările. Vacarmul cacofonic și haosul de la fiecare amurg îi iritaseră nervii lui Duiker la maximum – și nu era singurul în acea situație. Demența le hăituia zilele, urmărindu-i nemilos, la fel ca uriașa armată a lui Kamist Reloe.

Caporalul List călărea alături de istoric într-o tăcere parcă amorțită, cu capul lăsat în piept și umerii pleoștiți. Părea să îmbătrânească sub ochii lui Duiker.

Lumea lor se micșorase. *Pășim pe margini văzute și nevăzute. Suntem înjosiți, însă sfidători. Am pierdut noțiunea timpului. Deplasare neîncetată, întreruptă doar de absența ei estompată – șocul odihnei, al acelor sunete de goarnă care anunță sfârșitul zilei de mers chinuit. Atunci, când praful*

încă stăruie, nimeni nu se mișcă. Fiecare stă, fără să poată crede că ziua s-a scurs și că încă trăiește.

Umblase noaptea prin tabăra refugiaților, rătăcise printre șirurile strâmbe de corturi, adăposturi și căruțe cu coviltir, iar ochii lui înregistraseră tot ce vedea cu o detașare perversă. *Istoricul, acum martor, care se amețește cu iluzia că va supraviețui. Îndeajuns de mult ca să aștearnă toate aceste detalii pe un pergament în credința fragilă că adevărul este o cauză meritorie. Că povestea va deveni o lecție de urmat. Credință fragilă? O minciună sfruntată, o amăgire de cel mai josnic soi. Lecția istoriei este că nimeni nu învață nimic din ea.*

Copiii erau pe moarte. Se ghemuise, punându-și mâna pe umărul mamei, și urmărise alături de ea cum viața se scurgea din bebelușul din brațele ei. *Ca lumina unei lămpi cu ulei, scăzând, scăzând, licărind încă o dată înainte de a se stinge. Momentul în care lupta este deja pierdută, cedată, iar micuța inimă încetinește când înțelege, apoi se oprește într-o mirare mută. Și nu mai tresare.* În asemenea momente, durerea umplea uriașele peșteri din cei vii, distrugând tot ce atingea cu furia sa față de nedreptate.

Neputând să plângă alături de ea, plecase mai departe. Rătăcind, mânjit de murdărie, sudoare și sânge, devenea o prezență fantomatică, un paria autodeclarat. În ciuda ordinelor directe de a participa, încetase să se mai ducă la sfaturile de noapte ale lui Coltaine. Însoțit doar de List, călărea alături de Wickani, spre flancuri și spre partea din spate, mărșăluia alături de a 7-a, de fidelii Hissari, de marinari, de geniști, de nobili și de sânge-de-noroi – cum începuseră să-și spună refugiații de condiție modestă.

În tot acest timp vorbea puțin, prezența lui devenind suficient de obișnuită pentru a le permite oamenilor din jurul lui să se liniștească. Indiferent care erau distrugerile, întotdeauna părea să existe suficientă energie pentru a fi cheltuită cu exprimarea opiniilor.

Coltaine este cu adevărat un demon, festa întunecată a lui Laseen jucată nouă. S-a înhăitat cu Kamist Reloe și Sha'ik – această revoltă nu este decât o șaradă complicată de când Hood a ajuns să îmbrățișeze tărâmul oamenilor. Ne-am plecat în fața patronului nostru cu fața ca un craniu, iar în schimbul sângelui vărsat, Coltaine, Sha'ik și Laseen vor ascende, pentru a sta alături de Cel în Lințoliu.

Hood se revelează în zborul acestor fluturi-capă – își arată când și când fața, salutând fiecare amurg cu un rânjet flămând pe cerul care se întunecă treptat.

Wickanii au făcut un pact cu spiritele pământului. Ne aflăm aici ca să facem solul să devină fertil…

Am ales calea greșită, prietene. Am devenit o pradă pentru zeița Vârtejului, nimic altceva. Suntem o lecție care transpare cu mult înainte de încheierea poveștii.

Consiliul Nobililor se hrănește cu copii.

De unde ai auzit asta?

Cineva a văzut un ospăț oribil noaptea trecută. Membrii consiliului le-au adresat o petiție întunecaților zei Străvechi pentru a rămâne grași…

Cum anume?

Grași, am spus. Adevărul. Iar acum spiritele bestiale rătăcesc noaptea prin tabără, adunând copiii morți sau în agonie pentru a nu face vreo deosebire, numai că aceștia sunt mai suculenți.

Ai înnebunit.

S-ar putea să aibă dreptate, prietene! Chiar eu am văzut azi-dimineață oase curățate și roase, toate într-o grămăjoară – nu țeste, dar oasele păreau umane, doar că erau foarte mici. Nu ți-ai dori un bebeluș la cuptor chiar acum? În loc de jumătatea de cană de scursoare cafenie pe care o căpătăm zilele astea?

Am auzit că armata de la Aren e la doar la câteva zile depărtare, condusă chiar de Pormqual. Are cu el și o legiune de demoni.

Sha'ik a murit – i-ai auzit pe Semk bocind noaptea, nu? Iar acum poartă cenușă cu unsoare ca pe o a doua piele. Cineva dintr-a 7-a mi-a spus că a ajuns față în față cu unul în ambuscada de noaptea trecută – lupta de la balta secată. A spus că ochii Semkului erau niște găuri întunecate, opaci ca pietrele prăfuite, așa erau. Chiar și când soldatul l-a împuns pe nenorocit cu sabia, în ochii lui nu a apărut nimic. Îți spun eu, Sha'ik e moartă.

Ubaryd a fost eliberat. Ne vom îndrepta spre miazăzi dintr-o zi în alta – vei vedea – este singurul lucru care are logică. La vest de aici nu există nimic. Absolut nimic…

Absolut nimic…

– Istoricule!

Țipătul aspru cu accent Falari venise din partea unui călăreț plin de praf care își îndrepta calul spre Duiker. Căpitanul Lull, din aripa Cartheron, cu părul roșcat și lung, atârnându-i în lațe unsuroase de sub coif. Istoricul clipi nedumerit.

Soldatul cărunt rânji.

– Se spune că te-ai rătăcit, bătrâne.

Duiker clătină din cap.

– Urmez convoiul, spuse el cu glas ca de lemn, ștergându-și praful care îi irita ochii.

– Avem o căpetenie de război Tithansi care trebuie găsită și ucisă, spuse Lull, privindu-l cu ochi mijiți pe istoric. Sormo și Bult au propus câteva nume pentru această misiune.

– Voi trece conștiincios numele lor în Lista celor Căzuți pe care o alcătuiesc.

Căpitanul expiră șuierat printre dinți.

– Pentru Abisul de Jos, bătrâne, încă n-au murit – *noi* n-am murit încă, la naiba! În orice caz, am venit să te informez că ești propus ca voluntar. Pornim în seara asta, la a zecea bătaie de clopot. Ne strângem la vatra lui Nil pe la a noua bătaie.

– Refuz oferta, spuse Duiker.

Surâsul reveni pe fața lui Lull.

– Cerere respinsă, și urmează să stau alături de tine, ca să nu te rătăcești, după cum ți-e obiceiul.

– Să te ia Hood, ticălosule!

– Da, asta se va întâmpla destul de curând.

Nouă zile până la Fluviul P'atha. Ne chinuim ca să îndeplinim fiecare scop minor, asta cere geniu. Coltaine ne oferă ceea ce e cu greu posibil, ca să ne prostească și să realizăm imposibilul. Tot drumul spre Aren. Dar, în ciuda ambiției lui, vom da greș. Vom da greș în carne și oase.

– Ucidem căpetenia, dar altcineva îi va lua locul, spuse Duiker după o vreme.

– Probabil că nu la fel de talentat sau de curajos pentru cerințele misiunii. Dacă eforturile lui sunt mediocre, probabil că-l vom lăsa să trăiască. Dacă se dovedește sclipitor, îl vom ucide. Asta o să știe cu siguranță.

Aha, asta amintește de Coltaine. Săgețile lui bine țintite de teamă și nesiguranță. Însă nu va nimeri ținta. Atâta vreme cât nu dă greș, nu poate da greș. Ziua în care va greși sau va dovedi imperfecțiuni va fi ziua în care capetele noastre se vor rostogoli. Nouă zile de drum până când dăm de apă. Dacă ucidem căpetenia Tithansi, vom ajunge acolo. Să-i facem să se clatine după fiecare victorie, să-și țină respirația la fiecare pierdere – Coltaine îi dresează de parcă ar fi animale, iar ei nici măcar nu-și dau seama de asta.

Căpitanul Lull se apleca peste șa.

– Caporale List, ești treaz?

Tânărul își înălță capul și-l întoarse într-o parte și în alta.

– Să te ia naiba, istoricule, mârâi Lull. Flăcăul are febră din cauza lipsei de apă.

Uitându-se la caporal, Duiker văzu culoarea aprinsă din obrajii lui List pe sub dârele de praf, și ochii mult prea strălucitori.

– Azi-dimineață nu arăta așa.

– Cu unsprezece ore în urmă!

Unsprezece?

Căpitanul își întoarse calul și strigătele lui după un vindecător răzbătură prin bubuitul neîncetat al copitelor, uruitul de căruțe și nenumăratele zgomote

de pași care alcătuiau vacarmul constant pricinuit de convoi.

Unsprezece?

Animalele își schimbară pozițiile în norul de praf. Lull reveni, având-o alături pe Nether; fata părea minusculă călare pe murgul uriaș și musculos. Căpitanul luă frâul calului pe care stătea List și îl întinse lui Nether. Duiker o urmări pe copila Wickană conducându-l pe caporal.

– Mă simt ispitit să o pun să se ocupe și de tine după aceea, spuse Lull. Pe răsuflarea lui Hood, domnule – când ai băut ultima oară o gură de apă?

– Ce fel de apă?

– Avem butoaie rămase pentru soldați. Să iei câte un burduf în fiecare dimineață, istoricule, din locul unde sunt așezate căruțele cu răniți. Să aduci burduful înapoi în fiecare seară.

– Dar există apă în ghiveci, nu?

– Lapte și sânge.

– Dacă există apă pentru soldați, ceilalți ce beau?

– Ceea ce au reușit să care cu ei de la Fluviul Sekala, spuse Lull. Îi vom proteja, dar nu-i dădăcim. Apa a devenit monedă forte, din câte am auzit, și negocierea ei este aprigă.

– Mor copiii.

Lull dădu din cap.

– Ăsta e un rezumat succint al umanității, dacă-mi dai voie să spun asta. Cine are nevoie de tomuri și volume de istorie? Copiii mor. Nedreptățile lumii se ascund în aceste două cuvinte. Citează-mă, Duiker, și opera ta va fi desăvârșită.

Ticălosul are dreptate. Economie, etică, jocuri ale zeilor – toate în acea afirmație unică, tragică. Te voi cita, soldat. Fii convins de asta. O sabie veche, ciobită, boantă și lovită, dar care taie direct în inimă.

– Mă umilești, căpitane.

Lull scoase un sunet gutural și îi întinse burduful.

– Doar două guri. Nu bea mai mult, căci te vei îneca.

Zâmbetul lui Duiker deveni ironic.

– Sunt încredințat că ții la zi Lista celor Căzuți despre care ai adus vorba, urmă căpitanul.

– Nu, am… cam bâjbâit în ultima vreme, regret.

Lull dădu scurt din cap.

– Căpitane, cum ne merge?

– Suntem zdrobiți. Rău. Aproape douăzeci de morți pe zi, și de două ori mai mulți răniți. Vipere care pândesc în praf – apar pe negândite, săgețile zboară, un soldat moare. Dacă trimitem o trupă de Wickani în urmărire, cade în ambuscadă. Dacă mai trimitem una, avem mari necazuri, pentru că lăsăm flancurile expuse și de o parte, și de alta. Refugiații sunt doborâți, văcarii sunt trecuți prin tăișul sabiei și pierdem animalele – asta dacă nu cumva sunt în apropiere câinii aceia Wickani, pentru că sunt niște fiare cumplit de rele. Dar ține seama, și numărul lor scade mereu.

– Cu alte cuvinte, asta nu mai poate dura mult.

Lull își dezgoli dinții, oferind o licărire albă în mijlocul bărbii roșcate presărate cu fire cărunte.

– De aceea vrem să-i luăm capul căpeteniei. Când ajungem la Fluviul P'atha, vom purta o nouă bătălie de proporții. El nu va fi invitat să participe.

– O altă traversare disputată?

– Nu, fluviul are apa până la glezne și scade odată cu înaintarea anotimpului. Cel mai probabil pe malul celălalt – drumul șerpuiește printr-un ținut destul de accidentat – acolo vom da de bucluc. În orice caz, ori ne creăm o perioadă de respiro atunci, ori vom fi doar carne însângerată sub soare, și nu va mai avea importanță.

Se auziră sunete de corn Wickane.

– Aha, făcu Lull, ne oprim pe ziua de azi. Odihnește-te, bătrâne – găsim noi un locșor în tabăra Câinelui Neghiob. Te trezesc peste câteva ore cu o masă bună.

– Arată-mi drumul, căpitane.

Scurmând după ceva ce nu se vedea în iarba înaltă, câinii care păzeau vitele se opriră să îi urmărească pe Duiker și pe Lull trecând pe lângă ei la o distanță de vreo douăzeci de pași. Istoricul se încruntă văzând fiarele cu blana pătată și sârmoasă.

– Ai face bine să nu-i privești în ochi, îl sfătui Lull. Nu ești Wickan și ei știu asta.

– Mă întrebam ce mănâncă.

– N-ai vrea să afli.

– S-a zvonit ceva despre morminte de copii dezgropate…

– Cum ți-am spus, nu cred că e bine să știi.

– Mda, unii dintre cei cu sânge-de-noroi s-au organizat și stau de pază la morminte…

– Dacă nu au și sânge de Wickan în noroiul acela, vor regreta.

Câinii își continuară mârâielile și cearta după ce Duiker și Lull se îndepărtară.

Focurile licăreau în vetre în tabăra din fața lor. O ultimă linie de apărători patrulau pe perimetrul corturilor rotunde din piele, bătrâni și tineri, într-o stare de veghe tăcută, vag amenințătoare, care li se păru celor doi când pătrunseră în enclava Wickană că semăna cu aceea a câinilor-paznici.

– Am senzația că dorința de a proteja refugiații s-a cam diminuat în rândul acestor oameni, spuse Duiker.

Căpitanul făcu o grimasă și rămase tăcut.

Își continuară drumul șerpuitor printre șirurile de corturi. Fumul atârna apăsător în aer, la fel ca și mirosul de urină de cal și de oase fierte, acesta din urmă fiind înțepător, dar ciudat de dulce. Duiker se opri când trecură prin apropierea unei bătrâne care stătea lângă un asemenea cazan plin cu oase. Ceea ce fierbea nu era doar apă. Femeia folosea o lamă plată de lemn ca să adune grăsimea și măduva de la suprafață, strângându-le într-un intestin care mai apoi era răsucit și legat la capete, ca un cârnat.

Bătrâna îl observă pe istoric și ridică lama de lemn – ca și cum i-ar fi oferit-o unui copilaș să o lingă până rămâne curată. În grăsime se vedeau

fragmente de salvie, pentru că aceasta era una dintre plantele tipice pentru Odhan. Duiker surâse și clătină din cap.

După ce îl ajunse pe Lull, acesta din urmă zise:

– Ești cunoscut, bătrâne. Se spune că pășești în lumea spiritelor. Bătrâna aceea care vede de cai nu ar oferi de mâncare oricui – mie sigur nu.

Lumea spiritelor. Da, am pășit pe acolo. Cândva. Nu s-a mai întâmplat.

– Vezi un bătrân zdrențuit…

– Iar el este atins de zei, da. Nu lua așa ceva în batjocură cu voce tare – s-ar putea ca asta să-ți salveze viața într-o bună zi.

Vatra lui Nil era deosebită de celelalte care se vedeau prin faptul că pe ea nu se găsea niciun vas de gătit, și nici nu era încadrată de grătare de uscare împodobite cu fâșii de carne puse la conservat. Baliga aprinsă în micul cerc de pietre scotea un fum aproape fără miros, având o flacără curată, cu nuanțe albăstrui. Tânărul vrăjitor stătea într-o parte a vetrei și, cu mâini pricepute, împletea fâșii de piele, făcând ceva ce semăna cu un bici.

Patru dintre marinarii lui Lull stăteau ghemuiți în apropiere, fiecare verificându-și pentru ultima oară armele și armurile. Arbaletele lor de asalt fuseseră proaspăt înnegrite, apoi mânjite cu praf unsuros pentru a elimina luciul.

O simplă privire îi spuse lui Duiker că aceștia erau soldați căliți, veterani, ale căror mișcări erau economice, iar pregătirile dovedeau profesionalism. Nici bărbatul, nici cele trei femei nu aveau sub treizeci de ani, și niciunul dintre ei nu vorbi după ce căpitanul li se alătură.

Nil făcu un semn din cap către Duiker când acesta se așeză pe vine în fața lui.

– Se pare că va fi o noapte răcoroasă, spuse băiatul.

– Ai descoperit bârlogul căpeteniei?

– Nu cu exactitate. O zonă generală. S-ar putea să posede unele farmece împotriva depistării – după ce ne vom apropia, ele nu-i vor mai folosi la nimic.

– Cum vânezi pe cineva care se distinge doar prin competență, Nil?

Tânărul vrăjitor ridică din umeri.

– A lăsat alte… semne. Îl vom găsi, asta e sigur. Iar apoi, totul depinde de ei… și făcu semn către marinari. În ultimele luni petrecute pe câmpia asta am ajuns să înțeleg anumite lucruri, istoricule.

– Ce anume?

– Soldatul profesionist malazan este arma cea mai ucigătoare pe care o cunosc. Dacă ar avea trei armate în loc de trei cincimi dintr-una, Coltaine ar pune capăt acestei rebeliuni înainte de sfârșitul anului. Și după o astfel de încheiere, Cele Șapte Orașe nu se vor mai răscula niciodată. L-am putea zdrobi chiar acum pe Kamist Reloe – dacă nu ar exista refugiații pe care am jurat să-i protejăm.

Duiker îl aprobă cu o mișcare din cap. Exista destul de mult adevăr în vorbele tânărului.

Zgomotele din tabără creau o iluzie înăbușită de normalitate, o îmbrățișare din toate părțile, pe care istoricul o socoti tulburătoare. Pierdea capacitatea de a se liniști, constată el cu un aer mohorât. Ridică o rămurică și o aruncă spre foc.

Nil întinse fulgerător mâna și o prinse în aer.

– Asta nu, spuse el.

Mai sosi un vrăjitor tânăr, cu brațele subțiri și ciolănoase pline de cicatrice hașurate, de la încheietura mâinii până la umăr. Se chinci alături de Nil și scuipă în foc.

Dar nu se auzi sfârâitul obișnuit.

Nil se îndreptă de spate, azvârli deoparte șnurul din piele și aruncă o privire spre Lull și soldați. Aceștia erau pregătiți.

– E timpul? întrebă Duiker.

– Da.

Nil și colegul său vrăjitor conduseră grupul prin tabără. Puțini dintre neamurile lor din același clan se uitară în direcția lor, și trecură câteva minute până când Duiker își dădu seama că aparenta lor indiferență era deliberată, probabil un fel de dovadă prescrisă de cultura lor privind respectul. *Ori cu totul*

altceva. La urma urmelor, a privi înseamnă a atinge fantomatic.

Ajunseră la marginea de nord a taberei. Dincolo de barierele din răchită, peste câmpie plutea negura. Duiker se încruntă.

– Își vor da seama că nu e ceva firesc, murmură el.

Lull își drese glasul.

– Am pus la cale o diversiune, fii convins. Trei echipe de geniști sunt acolo cu saci plini de distracții.

Fu întrerupt de o detonare undeva spre nord-est, urmată de o pauză în care se auziră țipete slabe în întunericul aproape deplin. Apoi, o succesiune rapidă de explozii cutremurară aerul nopții.

Negura înghiți flăcările detonărilor, dar Duiker recunoscu pocnetul distinct al perforantelor și bufnetul fâsâit al incendiarelor. Alte strigăte, apoi duduitul rapid al copitelor de cai se concentră spre nord-est.

– Acum vom lăsa lucrurile să se liniștească, spuse Lull.

Trecură minute bune, iar țipetele îndepărtate se stinseră.

– A reușit Bult să îl găsească pe căpitanul geniștilor? întrebă într-un târziu istoricul.

– Nu i-am văzut mutra la niciunul dintre consiliile noastre, dacă la asta te referi. Dar e pe undeva aproape. Undeva. Coltaine a înțeles în cele din urmă că omul e sfios.

– Sfios?

Lull ridică din umeri.

– O glumă, istoricule. Mai știi să glumești?

Nil se întoarse într-un târziu cu fața spre ei.

– Asta este, spuse căpitanul. Nimeni nu mai scoate o vorbă.

Șase gărzi Wickane extraseră țepușele care ancorau una dintre barierele din răchită, apoi o așezară pe sol. O piele groasă fusese întinsă peste ea pentru a ascunde inevitabilele scârțâituri produse de trecerea oamenilor din grup peste barieră.

Ceața de dincolo se risipea în petice. Un asemenea nor pluti apropiindu-se, apoi se așeză deasupra capetelor lor, însoțindu-i când porniră pe câmpie.

Duiker regretă că nu pusese mai multe întrebări ceva mai devreme. Cât de mult aveau de mers până la pichetele dușmane? Care era planul pentru a trece printre ele fără a fi observați? Care era planul de rezervă în cazul în care lucrurile luau o întorsătură urâtă? Puse mâna pe mânerul sabiei scurte de la brâu și se alarmă constatând cât de stranie o simțea – trecuse multă vreme de când nu mai folosise o armă. *Cu mulți ani în urmă, Împăratul m-a recompensat scutindu-mă de prezența în linia întâi a frontului. Asta și diferite alchimii m-au făcut să trec mult de prima tinerețe. Zei, până și cicatricele din acea ultimă oroare s-au șters! „Nimeni care a crescut printre pergamente și cărți nu poate scrie despre lume“, îi spusese cândva Kellanved, „de aceea te numesc Istoric Imperial, soldatule.“*

„Împărate, nu știu să scriu și să citesc.“

„O minte nepângărită. Foarte bine. Toc-cel-Bătrân te va învăța în următoarele șase luni – și el este soldat cu minte. Șase luni, bagă de seamă. Nu mai mult.“

„Împărate, mi se pare că el este mai potrivit decât mine.“

„Am alte planuri cu el. Fă cum spun, altfel pun să te tragă în țeapă și să te așeze pe zidul orașului.“

Kellanved avusese un ciudat simț al umorului chiar și în momentele lui cele mai bune. Duiker își aduse aminte acele lecții: el, un soldat de treizeci de ani bătuți pe muchie, care participase la campanii mai bine de jumătate din viață, stând alături de fiul lui Toc, un băiat prăpădit care părea să fie răcit tot timpul – mânecile cămășii îi erau permanent scrobite de muci uscați. Îi trebuiseră mai mult de șase luni, dar Toc-cel-Tânăr era profesorul.

Împăratul iubea lecțiile de umilință. Atât timp cât umilința nu îi era întoarsă. Mă întreb ce s-o fi întâmplat cu Toc-cel-Bătrânr. A dispărut după

asasinate – întotdeauna am crezut că ele au fost puse la cale de Laseen… iar Toc-cel-Tânăr – el respinsese viața între pergamente și cărți… acum pierdut în campania din Genabackis.

O mână înmănușată îl prinse de umăr și îl strânse cu putere. Duiker privi fața aspră a lui Lull și dădu din cap. *Scuze. Se pare că mintea mea rătăcește iarăși.*

Se opriseră. În față, neclară prin cețuri, se înălța o culme de pământ bătucit plină de țepușe amenințătoare. Dincolo de perimetrul marcat de fortificația din pământ, lumina focurilor colora negura în oranj.

Și acum?

Cei doi vrăjitori îngenunchează în iarbă la cinci pași în fața lor. Ambii stăteau complet nemișcați.

Așteptară. Duiker auzi voci înfundate venind din cealaltă parte a culmii, trecând încet de la stânga la dreapta, apoi stingându-se, semn că patrula Tithansi își continuase rondul. Nil se întoarse și făcu un gest.

Cu arbaletele armate, pușcașii se strecurară înainte. După o clipă, istoricul îi urmă.

Gura unui tunel se deschisese în pământ în fața celor doi vrăjitori. Solul scotea aburi, roca și pietrișul pocneau slab din cauza căldurii. Tunelul părea să fi fost scobit de niște mâini cu gheare uriașe – de dedesubt.

Duiker se strâmbă. Detesta tunelurile. Ba nu, *îl îngrozeau*. Nu era nimic logic în ele – *altă greșeală. Tunelurile se surpă. Oamenii sunt îngropați de vii. Totul, perfect rațional, posibil, probabil, inevitabil.*

Nil porni în frunte, strecurându-se și dispărând. Celălalt vrăjitor îl urmă imediat. Lull se întoarse către istoric și îi făcu semn să înainteze.

Duiker clătină din cap.

Căpitanul împunse cu un deget spre el, apoi făcu semn către tunel și rosti fără glas: *Acum.*

Blestemând printre dinți, istoricul porni încet înainte. Imediat ce se apropie, Lull întinse brusc

mâna, îl prinse bine de telaba prăfuită și îl târî pe Duiker spre gura tunelului.

Trebui să apeleze la întreaga sa voință pentru a nu țipa când căpitanul îl împinse în tunel. Se târî, agățându-se cu gesturi disperate. Simți că lovește ceva cu călcâiul în aerul din spatele lui. *Falca lui Lull, pun rămășag. Așa-ți trebuie, ticălosule!* Sentimentul de satisfacție îl ajută. Se furișă peste depuneri vechi și se trezi adăpostit ca un cocon în roca-mamă care emana căldură. Prăbușirea era improbabilă, își spuse el, iar gândul i se păru aproape o aiureală. Tunelul continua să coboare la un anumit unghi, iar roca deveni alunecoasă, apoi umedă. Viziunile născute din coșmarul de a se îneca înlocuiră spaima de surpare.

Ezită până când vârful unei săbii îl apăsă în talpa uzată a mocasinului, apoi acesta străpunse și îl înțepă în carne. Scâncind, Duiker se trase înainte.

Tunelul deveni drept. Se umplea cu apă, care se infiltra prin fisurile existente pretutindeni. Continuând să se târască, istoricul trecu printr-un șuvoi de apă rece. Făcu o pauză, luă o înghițitură de probă și simți gust de fier și nisip. *Însă potabilă.*

Porțiunea dreaptă mergea parcă la nesfârșit. Șuvoiul se adânci cu o iuțeală alarmantă. Ud leoarcă și apăsat tot mai mult de hainele îmbibate de apă, Duiker se zbătu să înainteze, simțind epuizarea și slăbiciunea mușchilor. Faptul că cineva din urma lui tușea și scuipa îl făcea să se miște în continuare. *Acolo, în urmă, oamenii se îneacă, iar eu voi fi următorul!*

Ajunse la o pantă care urca, și se trase cu ghearele înainte prin noroi și pământ afânat. În față apăru o sferă de negură cenușie – ajunsese la ieșirea din tunel.

Cineva îl prinse și îl trase afară, rostogolindu-l pe o parte până când ajunse să stea întins pe iarba cu fire ascuțite. Rămase pe loc, gâfâind încet, și privi plafonul coborât al ceții. Își dădu confuz seama că marinarii ieșeau din tunel și, respirând șuierat, alcătuiau un cordon defensiv. De pe armele lor picura

apă plină de noroi. *Corzile acelor arbalete se vor slăbi dacă nu au fost îmbibate în ulei și ceruite. Sigur că așa sunt – soldații aceia nu sunt ageamii. Ei iau în calcul orice posibilitate, chiar și înotul pe sub o câmpie prăfoasă. Am văzut odată un soldat care a găsit utilizare unei truse de pescuit, chiar dacă era în deșert. De ce soldații malazani sunt atât de primejdioși? Pentru că li se permite să gândească.*

Se ridică în șezut.

Lull discuta cu marinarii prin gesturi complicate. Aceștia îi răspunseră la fel, apoi înaintară prin ceață. Nil și celălalt vrăjitor începură să se târască șerpește prin iarbă către lumina unei vetre care se profila roșiatică prin ceață.

Erau înconjurați de voci; identifică limba aspră a Tithansilor, murmure scăzute care crescură alarmant în intensitate, lucru care îl convinse pe Duiker că o trupă se afla la un pas în urma lui, discutând în ce porțiune a spatelui să îi înfigă sulița. Indiferent ce feste juca negura cu sunetele, istoricul bănui că Nil și tovarășul lui amplificaseră efectul prin magie, și curând își vor juca viața pe acea derută auditivă.

Lull îl bătu pe umăr și îi făcu semn să pornească înainte, spre locul pe unde dispăruseră vrăjitorii. Porțiunea învăluită de negură era impenetrabilă – nu putea vedea mai departe de lungimea unui braț. Încruntându-se, istoricul se lăsă pe burtă, își aduse teaca sabiei spre partea din spate a șoldului și apoi începu să se târască lipit de sol spre locul în care aștepta Nil.

Vatra era mare, flăcările părând înfiorătoare prin vălul de ceață. Șase războinici Tithansi ședeau ori stăteau în picioare la vedere, toți înveșmântați în blănuri. Răsuflările lor scoteau aburi.

Scrutând scena de lângă Nil, Duiker văzu o pojghiță subțire de promoroacă acoperind solul. Aerul înghețat pluti pe deasupra lor când vântul nocturn, slab, își schimbă direcția pe neașteptate.

Istoricul îl atinse pe vrăjitor, făcu semn din cap către promoroacă și se încruntă întrebător.

Nill îi răspunse cu o ridicare imperceptibilă din umeri.

Războinicii așteptau cu mâinile vopsite în roșu întinse spre flăcări în efortul de a se încălzi. Scena rămase neschimbată preț de douăzeci de respirații, apoi cei care ședeau jos sau ghemuiți se ridicară în picioare și se întoarseră cu fața într-o singură direcție – spre stânga lui Duiker.

În lumina focului apărură două siluete. Bărbatul din frunte avea statura unui urs, asemănarea fiind întărită de blana de pe umerii lui. La șolduri avea o secure de aruncat, cu o singură lamă. Cămașa din piele era desfăcută de la stern în sus, lăsând la vedere mușchii puternici și părul des, încâlcit. Dârele de vopsea roșu-închis de pe obraji arătau că era o căpetenie războinică, fiecare dungă însemnând o victorie recentă. Numeroasele benzi de culoare proaspătă arătau clar nefericirile suferite de malazani din cauza acelui bărbat.

În urma formidabilei creaturi era un Semk.

Asta e o presupunere obliterată. Era evident că ura jurată de tribul Semk față de toți cei ce aparțineau altui neam fusese uitată în semn de supunere față de zeița Vârtejului. *Ori, mai bine zis, pentru distrugerea lui Coltaine.*

Semkul era o versiune mai bătăioasă și mai scundă a căpeteniei Tithansi, îndeajuns de păros ca să fie nevoit să poarte o blană de urs în spate. Nu avea decât o legătură în jurul coapselor și două centuri legate strâns peste abdomen. Pielea îi era acoperită cu cenușă unsuroasă, părul ca o coamă îi atârna în șuvițe groase, iar în barbă avea înnodate fetișuri din degete de la mână. Un rânjet disprețuitor îi schimonosea fața.

Ultimul amănunt care îi trăda apartenența la tribul Semk se vădi când omul se apropie de foc: șnurul din maț cusut peste gură. *Pe răsuflarea lui Hood, Semk își iau în serios jurămintele de tăcere!*

Aerul îngheță. O alarmă slabă sună în mintea lui Duiker, așa că întinse mâna ca să îl îmboldească din nou pe Nil.

Înainte de a reuși să-l atingă pe vrăjitor, arbaletele pocniră. Două săgeți se înfipseră în pieptul războinicului Tithansi, în timp ce alți doi Tithani scoaseră sunete guturale, după care se prăbușiră la pământ. O a cincea săgeată se înfipse adânc în umărul Semkului.

Pământul de sub vatră erupse, azvârlind cărbuni încinși și lemn arzând spre cer. O fiară cu multe membre și pielea neagră ca smoala se ridică în picioare, slobozind un răcnet înspăimântător. Creatura se azvârli între Tithansii rămași, iar ghearele ei sfârtecară armuri și carne.

Căpetenia războinică se lăsă în genunchi, privind cu ochi măriți și confuzi la săgețile cu aripioare din piele îngropate în pieptul lui. Tuși, iar sângele țâșni din răni, se convulsionă, apoi căzu cu fața în jos pe pământul plin de praf.

O greșeală – rău…

Semkul își smulsese săgeata din umăr de parcă ar fi fost un cui de dulgherie. Aerul din jurul lui se roti și deveni alb. Cu ochii ațintiți asupra spiritului pământului, sări să îl înfrunte.

Nil rămase nemișcat alături de istoric. Când acesta se răsuci să îl zgâlțâie, descoperi că tânărul era inconștient.

Celălalt tânăr Wickan era în picioare, bălăbănindu-se sub un atac invizibil de vrăjitorie. Bucăți de carne și sânge țâșniră – după câteva momente, rămăseseră doar oase și cartilaje în locul feței lui. Vederea ochilor băiatului explodând îl făcu pe Duiker să se întoarcă și să se îndepărteze.

Tithansii soseau din toate părțile. În timp ce îl târa pe Nil înapoi, istoricul îi văzu pe Lull și pe un marinar cum slobozeau săgeți în spinarea Semkului de la o palmă distanță. O lance zbură din întuneric și ricoșă din spatele apărat de armură al marinarului. Ambii soldați se răsuciră, aruncându-și arbaletele, și își scoaseră din teacă pumnalele lungi pentru a-i înfrunta pe primii războinici care soseau.

Cu trei dintre membre smulse și zvârcolindu-se pe sol, spiritul pământului țipa acum ascuțit. Semkul

era o furie mută, ignorând săgețile înfipte în spinare, apropiindu-se în mod repetat pentru a-l zdrobi pe spirit. Răceala venea în valuri dinspre Semk – un frig pe care Duiker îl recunoscu: *Zeul Semk – o parte din el supraviețuise, o parte din el îi comandă unuia dintre războinicii aleși de el.*

Spre miazăzi se auziră detonări. Săgeți ascuțite. Noaptea se umplu de urlete. Geniștii malazani creau prin explozii o breșă în liniile Tithansi. *Și eu care am crezut că asta era o misiune sinucigașă.*

Duiker continuă să îl târască pe Nil spre miazăzi, către explozii, rugându-se ca geniștii să nu îl confunde cu un dușman.

Se auzi zgomotul tunător al copitelor de cai. Apoi zăngănit de arme.

Brusc, alături de el apăru o femeie-marinar. Sângele îi acoperea o parte a feței, dar ea își azvârli sabia și îl preluă pe vrăjitor din mâinile istoricului, aruncându-l fără niciun efort pe un umăr.

– Scoate naibii sabia și acoperă-mă! se răsti ea, țâșnind înainte.

Fără scut? Să ne ia Hood, nu poți folosi o sabie scurtă fără scut! Însă arma era în mâna lui de parcă ar fi sărit din teacă și ajunsese între degetele lui prin propria ei voință. Lama ei ciobită i se păru jalnic de scurtă când se retrase în urma femeii-marinar ținând-o întinsă în față.

Lovi ceva moale cu călcâiele și, blestemând, se împiedică și căzu.

Femeia aruncă o privire spre el.

– În picioare, la naiba! Cineva e pe urmele noastre!

Duiker se împiedicase de un cadavru, un lăncier Tithansi care fusese târât de cal până când mâna lui stângă mutilată cumplit dăduse în cele din urmă drumul frâului. În gâtul lui era înfiptă adânc o stea de aruncat. Istoricul clipi nedumerit – *steaua aceea e a unei Gheare* – și se ridică în picioare. *Alte ajutoare nevăzute?* Zgomotele bătăliei răsunau prin cețuri, ca și cum s-ar fi desfășurat o înfruntare de anvergură.

Continuă să o acopere pe femeia-marinar, care se retrăgea cu trupul lui Nil atârnat moale pe spate, de parcă ar fi fost un sac plin de napi.

După o clipă, trei războinici Tithansi năvăliră din negură cu tulwarurile scoase.

Deceniile de instrucție îl salvară pe istoric de atacul lor inițial. Se lăsă în jos și se apropie de războinicul din dreapta lui, scoțând un geamăt când antebrațul înfășurat în piele al omului îi căzu cu putere pe umărul stâng, apoi gâfâi când tulwarul șuieră în jos – Tithansi își îndoise încheietura mâinii – și pătrunse adânc în fesa stângă. Chiar în clipa în care durerea îl săgetă, înfipse de jos în sus sabia scurtă care pătrunse prin cușca toracică și străpunse inima.

Scoțând lama din corpul războinicului, istoricul sări în dreapta. Exista un corp care se prăbușea între el și cei doi Tithansi rămași, cei doi având dezavantajul suplimentar de a fi dreptaci. Loviturile lor de tulwar trecură la depărtare de un braț de Duiker.

Cea mai apropiată armă fusese mânuită cu suficientă forță pentru a pătrunde în pământ. Istoricul apăsă puternic cu piciorul pe latul lamei, făcând ca tulwarul să sară din mâna luptătorului. Apoi îl lovi năprasnic cu sabia între umăr și gât, rupându-i clavicula.

Se aruncă apoi între războinicul care se legăna pe picioare pentru a-l înfrunta pe cel de-al treilea, însă îl văzu prăbușindu-se la pământ, cu un pumnal de aruncat cu mânerul argintiu ieșind printre omoplați. *O armă de Gheară – aș recunoaște-o oricând!*

Istoricul se opri, privi în jur, dar nu văzu pe nimeni. Mirosind a cenușă, cețurile se retraseră ca un vârtej. Un șuierat scos de femeie îl readuse la realitate. Ea stătea ghemuită la marginea interioară a tranșeei pichetului și îi făcea semn să se apropie.

Brusc scăldat în sudoare și tremurând, Duiker i se alătură imediat.

Femeia îi zâmbi.

– Impresionantă mânuire a armei, bătrâne, dar nu am observat cum ai procedat cu ultimul.

– N-ai văzut pe nimeni altcineva în jur?

– Poftim?

Chinuindu-se să-și recapete suflul, Duiker clătină din cap. Își coborî privirea spre Nil care zăcea nemișcat pe malul de pământ.

– Ce i s-a întâmplat?

Femeia ridică din umeri. Ochii ei albastru-deschis încă îl măsurau pe istoric.

– Te-am putea primi în rândurile noastre, zise ea.

– Ceea ce am pierdut ca iuțeală am compensat prin experiență, iar experiența îmi spune să nu mă mai vâr în asemenea încăierări. Jocul acesta nu mai e pentru un bătrân ca mine, soldat.

Ea făcu o grimasă, dar spuse cu umor.

– Nici pentru o bătrână. Hai, luptele se poartă spre răsărit – cred că nu vom avea necazuri când vom traversa tranșeea.

Apoi îl puse din nou cu ușurință în spinare pe Nil.

– Ați omorât pe cine nu trebuia, să știi…

– Da, ne-am dat și noi seama. Semkul era posedat, nu-i așa?

Ajunseră la pantă și coborâră cu atenție printre țepușele care împânzeau pământul. În tabăra Tithansi ardeau corturi, care adăugau fum la negura deja existentă. Urlete și zgomote de arme ciocnite încă răsunau în depărtare.

– Ai mai văzut pe cine scăpând?

Ea clătină din cap.

Văzură vreo douăzeci de cadavre, o patrulă Tithansi care fusese lovită de o grenadă cu cuie. Țepușele de fier ale proiectilului îi sfârtecaseră cu o eficiență îngrozitoare. Dârele de sânge arătau că supraviețuitorii plecaseră.

Negura se subție cu repeziciune când se apropiară de liniile Wickane. O trupă de lăncieri din clanul Câinelui Neghiob care patrula în apropierea barierelor din răchită îi observă și veni călare spre ei.

Aveau ochii ațintiți asupra lui Nil.

– Va trăi, dar ar fi bine să-l găsiți pe Sormo, spuse femeia.

Doi călăreți se desprinseră de grup și plecară în galop spre tabără.

– Ați aflat ceva despre restul marinarilor? îl întrebă Duiker pe cel mai apropiat dintre luptătorii călare.

Wickanul dădu din cap.

– Au reușit să scape căpitanul și încă un soldat.

O grupă de geniști se materializă din cețuri într-o alergare dezordonată care încetini, ajungând la pas imediat ce văzură grupul de Wickani.

– Două grenade cu țepușe, tocmai spunea unul dintre ei, cu amărăciune, și ticălosul a rămas în picioare.

Duiker făcu un pas spre ei.

– Cine, soldat?

– Semkul acela păros.

– Nu mai e păros, interveni alt genist.

– Noi am avut misiunea de a face curățenie, spuse primul om, etalând un zâmbet pătat de sânge. Securea lui Coltaine – voi ați fost lama, iar noi, pana. L-am lovit cât s-a putut pe balaurul acela, dar nu a folosit la nimic…

– Sergentul a fost rănit de o săgeată, spuse alt genist. I-a atins un plămân și sângerează.

– Doar unul, și e doar o înțepătură, îl corectă sergentul, oprindu-se ca să scuipe. Celălalt plămân e întreg.

– Nu trebuie să respiri cu plămânul sângerând, sergent.

– Am împărțit același cort cu tine, flăcăule – am respirat și mai chinuit.

Grupa își continuă drumul, certându-se în legătură cu faptul dacă sergentul trebuia sau nu să găsească un vindecător. Femeia se uită lung după ei, clătinând din cap. Apoi se întoarse către istoric.

– Domnule, te las să stai de vorbă cu Sormo, dacă nu te superi.

Duiker dădu aprobator din cap.

– Doi dintre prietenii tăi nu au scăpat cu viață…

– Dar unul, da. Data viitoare când o să vreau să exersez lupta cu sabia, o să te caut, domnule.

– Soldat, încheieturile mele scârțâie deja. Va trebui să mă proptești de ceva.

Ea îl lăsă cu grijă pe Nil pe iarbă, apoi se îndepărtă.

Dacă eram cu zece ani mai tânăr, aș fi avut îndrăzneala să-i cer… în fine, să lăsăm asta. Închipuie-ți discuțiile de la focurile pentru pregătirea hranei…

Cei doi călăreți Wickani se întoarseră, flancând o targă la care era înhămat un câine de pază cu o înfățișare brutală. Primise cândva o lovitură de copită în cap, iar oasele se sudaseră strâmb, făcând animalul să aibă un semirânjet permanent și maniacal, care părea să se potrivească perfect cu sticlirea feroce a ochilor lui.

Călăreții descălecară și îl așezară pe Nil pe targă. Arătând dispreț față de escorta sa, câinele porni, întorcându-se către tabăra Wickană.

– Urâtă fiară, spuse căpitanul Lull, apărut în spatele lui Duiker.

Istoricul se arătă surprins.

– Asta e o dovadă că țestele lor sunt numai din os, și n-au nici urmă de creier.

– Tot rătăcit ești, bătrâne?

Istoricul se strâmbă.

– De ce nu mi-ai spus că am avut ajutoare ascunse, căpitane? Cine sunt, oamenii lui Pormqual?

– Pentru numele lui Hood, despre ce vorbești?

Se întoarse.

– Gheara. *Cineva* ne-a acoperit retragerea. Folosind stele, țepușe și mișcându-se nevăzut ca răsuflarea blestemată a lui Hood în spatele meu!

Lull făcu ochii mari.

– Câte alte *amănunte* ține Coltaine pentru sine?

– Duiker, imposibil să știe ceva despre asta, spuse Lull, clătinând din cap. Dacă ești sigur de ceea ce ai văzut – și te cred – atunci Căpetenia va dori să știe. Imediat.

Din câte își amintea Duiker, era prima oară când Coltaine părea supărat. Stătea complet nemișcat, ca și cum, dintr-odată, nu știa cu siguranță dacă exista cineva în spatele lui, având lame invizibile cu care îl putea ucide în orice clipă.

Bult mârâi gros din gâtlej.

– Istoricule, arșița ți-a pârjolit mintea.

– Unchiule, știu ce am văzut. Ba mai mult, știu ce *am simțit*.

Urmă o tăcere lungă, iar aerul deveni înăbușitor și neclintit.

Sormo dădu să intre în cort, dar se opri chiar în ușă, când Coltaine îl țintui cu o privire severă. Umerii vrăjitorului erau plecați, ca și cum nu ar mai fi fost în stare să suporte povara pe care o dusese în ultimele luni. De oboseală, avea cearcăne.

– Coltaine vrea să-ți pună câteva întrebări, îi spuse Bult. Mai târziu.

Tânărul ridică din umeri.

– Nil s-a trezit. Am răspunsuri.

– Alte chestiuni, spuse veteranul plin de cicatrice cu un surâs întunecat, lipsit de umor.

– Vrăjitorule, explică-ne ce s-a întâmplat.

– Zeul Semk nu a murit, spuse Duiker.

– Sunt de acord cu asta, murmură Lull, care stătea pe un scaun de tabără în formă de șa, având apărătoarele de antebrațe desfăcute în poală, cu picioarele întinse în față. Întâlni privirea istoricului și îi făcu semn cu ochiul.

– Nu tocmai, îl corectă Sormo. Ezită, inspiră adânc, apoi urmă: Zeul Semk a fost distrus. Sfârtecat în bucăți și devorat. Câteodată, o bucată de carne poate conține o răutate atât de mare, încât îl poate vicia pe devorator…

Duiker se apleacă în față, luptându-se cu durerea de spate.

– Un spirit al pământului, da. Ambiții ascunse și putere căpătată brusc. Celelalte spirite… nu au bănuit nimic.

Bult se strâmbă dezgustat.

– În noaptea asta am pierdut șaptesprezece soldați doar ca să ucidem o mână de căpetenii Tithansi și ca să demascăm un spirit ticălos?

Istoricul tresări. Era prima oară când auzea ceva despre adevăratele pierderi. *Primul eșec al lui Coltaine. Dacă Oponn ne zâmbește, dușmanul nu-și va da seama de asta.*

– Având astfel de cunoștințe, explică Sormo cu glas scăzut, vom putea salva vieți pe viitor. Spiritele sunt foarte întristate – au rămas perplexe că nu au fost capabile să depisteze raidurile și ambuscadele, iar acum știu de ce. Nu s-au gândit să caute vinovatul printre ele. Acum vor face dreptate în felul lor, atunci când vor considera necesar.

– Asta înseamnă că raidurile vor continua? Veteranul părea gata să scuipe. Spiritele care îți sunt aliate ne vor putea preveni – așa cum au făcut-o atât de bine cândva?

– Eforturile ticălosului vor fi zădărnicite.

– Sormo, spuse Duiker, de ce gura Semkului a fost cusută?

Vrăjitorul zâmbi.

– Creatura aceea este cusută *pretutindeni*, istoricule. Ca să nu-i scape ceva ce devorează.

Duiker clătină din cap.

– Ciudată magie mai e și asta.

Sormo îl aprobă în același fel.

– Antică, spuse el. Vrăjitoria mațelor și oaselor. Luptăm cu cunoștințe pe care le-am deținut cândva în mod instinctiv. Suspină. Dintr-o perioadă dinaintea coridoarelor, când magia se găsea în *interior.*

Cu un an în urmă, Duiker ar fi fost galvanizat de curiozitate și emoție auzind astfel de comentarii, și i-ar fi pus vrăjitorului numeroase întrebări. Acum însă, cuvintele lui Sormo erau doar un ecou pierdut în uriașa cavernă a stării sale de epuizare. Nu voia decât să doarmă, și știa că acest lucru avea să îi fie interzis încă douăsprezece ore – afară, tabăra se trezea la viață, chiar dacă până în zori mai era încă o oră de întuneric.

– Dacă așa stau lucrurile, vorbi tărăgănat Lull, de ce nu a plesnit acel Semk precum o bășică umflată când l-am înțepat?

– Ceea ce a fost devorat se ascunde adânc. Spune-mi, stomacul acestui Semk posedat era protejat?

Duiker își drese glasul și spuse.

– Centuri, din piele groasă.

– Exact.

– Ce s-a întâmplat cu Nil?

– A fost luat prin surprindere, și a făcut apel exact la acele cunoștințe pe care ne chinuim să ni le reamintim. Când s-a produs atacul de vrăjitorie, el s-a retras în sine. Atacul a continuat, dar el a rămas închis până când puterea neprielnică lui s-a consumat singură. Mai învățăm și noi.

În mintea lui Duiker apăru imaginea morții oribile a celuilalt vrăjitor.

– Plătind scump.

Sormo nu spuse nimic, dar preț de o clipă, în ochi îi apăru o expresie de durere.

– Sporim ritmul de mers, anunță Coltaine. O gură de apă mai puțin pentru fiecare soldat în fiecare zi.

Duiker se îndreptă de spate.

– Dar avem apă.

Toți întoarseră ochii spre el. Istoricul zâmbi ironic spre Sormo.

– Din câte înțeleg, raportul lui Nil a fost foarte… sec. Spiritele ne-au creat un tunel prin roca-mamă. Așa cum poate confirma și căpitanul, în rocă există infiltrații.

Lull surâse.

– Pe răsuflarea lui Hood, bătrânul are dreptate!

Sormo se uită cu ochi mari la istoric.

– Am suferit îndelung – și inutil – pentru că nu am pus întotdeauna întrebările potrivite.

O nouă energie îl însufleți pe Coltaine, culminând cu un surâs reținut în care își arătă totuși dinții.

– Aveți o oră la dispoziție, îi spuse Căpetenia vrăjitorului, ca să umeziți o sută de mii de gâtlejuri.

Din roca-mamă care despica solul câmpiei în câteva locuri prin aflorimente se scurgeau lacrimi dulci. Fuseseră săpate puțuri uriașe. Aerul fremăta de cântece vesele și de tăcerea binecuvântată a animalelor, care nu-și mai strigau suferința. Iar dedesubt se afla un contracurent șocant, cald. În acele momente, spiritele pământului ofereau un dar neatins de moarte. Plăcerea lor era perceptibilă pentru simțurile lui Duiker, care stătea aproape de capătul dinspre miazănoapte al taberei, așteptând și ascultând.

Caporalul List, a cărui febră scăzuse, îl însoțea.

– Infiltrația este deliberat lentă, dar nu îndeajuns de lentă – stomacul unora se va răzvrăti – cei lacomi vor sfârși prin a se sinucide…

– Da. Câțiva s-ar putea să pățească asta.

Duiker înălță capul și scrută culmea dinspre miazănoapte a văii. Un șir de războinici Tithansi călări se aliniaseră de-a lungul ei, urmărind scena cu o uimire temătoare, după părerea istoricului. Nu avea nicio îndoială că armata lui Kamist Reloe suferea, chiar dacă avea avantajul de a cuceri și păstra orice baltă cunoscută de pe Odhan.

În timp ce îi examina, ochii lui surprinseră o strălucire albă care alunecă pe panta văii, apoi dispăru din câmpul lui vizual. Scoase un sunet gutural.

– Ai văzut ceva, domnule?

– Niște capre sălbatice, spuse istoricul. Trecând de partea cealaltă…

Nisipul purtat de vânturi sfredelise găuri în laturile podișului, un atac ce începea prin sculptarea de adâncituri, apoi peșteri, apoi tuneluri și, în cele din urmă, pasaje care puteau duce pe partea cealaltă. Ca niște viermi hămesiți care fac ravagii în lemnul bătrân, vântul devora fațada rocii, creând gaură după gaură, apoi pereții dintre găuri se subțiau, unele se

prăbușeau, iar tunelurile se lărgeau. Mantaua platoului rămânea, totuși, un capac de piatră așezat pe fundații tot mai fragile.

Kulp nu mai văzuse așa ceva. *Ca și cum Vârtejul a atacat aici. De ce să asediezi rocile?*

Tunelurile țipau odată cu vântul, fiecare având propriul sunet febril, creând un cor feroce. Nisipul era fin ca praful în locurile în care se rotea și țâșnea folosindu-se de curenții ascendenți de la baza falezei. Kulp aruncă o privire peste umăr către locul în care așteptau Heboric și Felisin – două siluete neclare ghemuite pentru a rezista furiei dezlănțuite a furtunii.

Vârtejul le refuzase orice adăpost vreme de trei zile, încă de când se abătuse asupra lor. Vântul îi asalta din toate direcțiile – *de parcă zeița dementă ne-ar fi ales chiar pe noi.* Și chiar era posibil așa ceva. Intenția răuvoitoare era palpabilă. *Suntem intruși, la urma urmelor. Concentrarea urii Vârtejului a fost mereu împotriva celor care nu-i aparțin. Sărmanul Imperiu Malazan, să pătrundă într-un mit gata creat al rebeliunii…*

Magul se întoarse alături de ceilalți. Trebui să se aplece mult pentru a se face auzit în vuietul neîncetat.

– Există peșteri! Doar vântul se năpustește pe intrările lor – cred că cea pe care am găsit-o străbate tot dealul!

Heboric tremura, afectat încă de dimineață de o febră generată de starea de epuizare. Slăbea cu repeziciune. *La fel ca noi.* Era aproape amurg – culoarea ocru se stingea deasupra capetelor lor – iar magul aprecie că în ultimele douăsprezece ore parcurseseră doar ceva mai mult de o leghe.

Nu aveau apă, și nici hrană. Hood călca pe urmele lor.

Felisin se prinse de mantia zdrențuită a lui Kulp, trăgându-l mai aproape. Avea buzele crăpate, iar firicele de nisip îi umpluseră colțurile buzelor.

– Să încercăm! propuse ea.

– Nu știu ce să zic. S-ar putea ca dealul să se prăbușească în întregime…

– Peșterile! Intrăm în peșteri!

Murim aici sau murim înăuntru. Măcar peșterile ne-ar oferi un mormânt. Dădu hotărât din cap, aprobând.

Aproape că trebuiră să-l târască pe Heboric după ei. Cu fațada ei denivelată, semănând cu un fagure, faleza le oferea două soluții. Nu făcură niciun efort pentru a alege una, mulțumindu-se pur și simplu să se arunce în prima gură de peșteră ieșită în cale, un tunel larg, ciudat de plat, care părea să meargă drept, nu în pantă – cel puțin primii cinci pași.

Vântul era ca o mână care îi împingea de la spate și, prin presiunea exercitată neîncetat, nu lua în seamă ezitările. Întunericul îi învălui când pătrunseră cu pași nesiguri, și curând se treziră într-un cazan de țipete.

Podeaua fusese sculptată în creste, ceea ce îngreuna mult înaintarea. După ce făcură aproape cincisprezece pași, dădură de un afloriment din cuarțit sau altă substanță minerală cristalină care rezistase eroziunii vântului. Îl ocoliră și, în partea lui de sub vânt, după șaptezeci de ore de mers, primiră primul răgaz în fața forței cumplite a Vârtejului.

Heboric se lăsă moale în brațele lor. Îl așezară în praful gros până la glezne de la baza aflorimentului.

– Aș vrea să explorez, îi spuse Kulp lui Felisin, trebuind să urle ca să se facă auzit.

Ea aprobă cu o mișcare din cap și se lăsă în genunchi.

După treizeci de pași, magul ajunse într-o peșteră mai mare. Spațiul era plin de formațiuni din cuarțit, care reflectau o luminiscență vagă din ceea ce părea a fi un tavan din sticlă pisată, aflat la aproape cinci metri deasupra lui. Cuarțitul se înălța în vinișoare verticale, iar pilonii sclipitori creau un efect de galerie de o frumusețe șocantă, în ciuda curentului plin de praf creat de vânt. Kulp merse mai departe. Țipătul sfredelitor al vântului se stinse puțin, pierzându-se în vastitatea peșterii.

Mai aproape de centrul cavernei se înălța un morman de pietre, dar forma lor era prea regulată pentru a fi fost naturale. Substanța sclipitoare a tavanului le acoperea în unele porțiuni – o singură latură a formelor lor oarecum rectangulare, își dădu seama magul după ce le examină câteva clipe. Lăsându-se pe vine, își trecu o mână de-a lungul unei asemenea laturi, apoi se aplecă pentru a privi mai de aproape. *Pe răsuflarea lui Hood, asta este chiar sticlă! Multicoloră, fărâmițată și presată…*

Ridică ochii. În tavan se căsca o gaură mare, ale cărei margini iradiau acea lumină ciudată, glacială. Kulp ezită, apoi își deschise coridorul. Scoase un sunet gutural. *Nimic. Pe binecuvântarea Reginei, nicio vrăjitorie – este ceva firesc.*

Lăsându-se pe vine pentru a se feri de vânt, magul refăcu drumul către ceilalți. Îi găsi adormiți sau inconștienți. Îi privi pe rând, simțind un fior de gheață față de finalitatea pe care o descoperi în trăsăturile fețelor deshidratate.

Ar fi un semn de milostenie să nu-i trezesc.

De parcă i-ar fi simțit prezența, Felisin deschise ochii care, prin sclipirea lor, arătară că ea înțelesese instantaneu.

– Nu-ți va fi chiar atât de ușor, spuse ea.

– Dealul acesta este un oraș acoperit, iar noi ne aflăm sub ceea ce este îngropat.

– Și?

– Vântul a pătruns cel puțin într-o cameră, și a golit-o de nisip.

– Mormântul nostru.

– Tot ce se poate.

– Bine, să mergem acolo.

– O problemă, spuse Kulp, fără să se miște. Calea de acces se află la aproape cinci metri înălțime. Există un pilon de cuarțit, dar nu va fi un urcuș ușor, mai ales în starea în care suntem noi.

– Apelează la coridorul tău.

– Poftim?

– Deschide o poartă.

El se holbă la ea.

– Nu e chiar atât de simplu.

– Mai simplu este să mori.

El clipi.

– Atunci, să-l punem pe picioare pe bătrân.

Heboric avea ochii închiși din cauza iritației, iar lacrimile lui erau pline de particule fine de nisip.

Trezindu-se cu greutate, era clar că nu știa unde se afla. Deschise gura mare într-un surâs oribil.

– Au încercat aici, nu-i așa? întrebă el, înclinându-și capul într-o parte când cei doi îl ajutară să înainteze. Au încercat și au plătit pentru asta, vai, amintirile apei, toate acele vieți risipite…

Ajunseră la locul în care tavanul era despicat. Felisin puse o mână pe coloana cea mai apropiată de gaură.

– Va trebui să procedez la fel ca un Dosii, când se cațără într-un cocotier.

– Și cum se face asta? întrebă Kulp.

– Cu rezerve, bolborosi Heboric, aplecându-și capul de parcă ar fi auzit voci.

Felisin îi aruncă o privire magului.

– Am nevoie de chingile de la centura ta.

Cu un geamăt, Kulp începu să-și scoată banda de piele de la brâu.

– Ciudat moment ți-ai ales, fetițo, să mă vezi fără pantaloni.

– Ne vom mulțumi să râdem, îi răspunse ea.

El îi întinse centura și o urmări cum își fixează benzile de legătură de glezne. Se crispă văzând cu câtă sălbăticie strângea nodurile.

– Iar acum, ceea ce ți-a mai rămas din pelerina de ploaie, te rog.

– Dar tunica ta ce are?

– Nu dau voie nimănui să se holbeze la sânii mei – în niciun caz pe degeaba. Pe de altă parte, mantia aceea are țesătura mai rezistentă.

– A existat o pedeapsă, spuse Heboric. O curățare metodică și rece a mizeriei.

În timp ce-și scotea mantia măturată de fire de nisip, Kulp se încruntă privindu-l pe fostul preot.

– Ce tot spui acolo, Heboric?

– Orașul de deasupra este Primul Imperiu. Au venit și au îndreptat lucrurile. Custozi nemuritori. Dar ce dezastru! Îmi pot vedea mâinile chiar și cu ochii închiși – ele bâjbâie orbește, atât de orbește în aceste momente. Și sunt atât de goale…

Se lăsă în jos, chinuit pe neașteptate de o suferință cumplită.

– Nu-l lua în seamă, spuse Felisin, făcând un pas în față, gata să îmbrățișeze pilonul zimțat. Bătrânul broscoi și-a pierdut zeul și mintea îi este împrăștiată.

Kulp nu zise nimic.

Felisin își petrecu brațele pe după coloană și își împreună mâinile de cealaltă parte, prinzând două capete ale mantiei și răsucindu-le până rămaseră perfect întinse. Centura dintre labele picioarelor ei strângea partea dinspre ea a pilonului.

– Aha, spuse Kulp. Am înțeles. Deștepți acești Dosii.

Ea ridică mantia cât putu de mult pe partea cealaltă, apoi se aplecă pe spate și, cu o mișcare smucită, sări o mică distanță în sus – cu genunchii strânși, iar centura plesni când se înfășură în jurul pilonului. Kulp văzu durerea care o săgetă pe Felisin când legăturile se strânseră în jurul gleznelor, pătrunzând în carne.

– Mă surprinde că Dosii mai au labele picioarelor, spuse Kulp.

– Cred că am înțeles greșit vreun detaliu, zise fata gâfâind.

Magul era convins că Felisin nu va reuși. Până să parcurgă două lungimi de braț – ajungând la distanța de un stat de om de tavan – din glezne îi curgea sânge. Tremura din tot corpul, folosind rezerve de energie nebănuite, dar care se topeau cu repeziciune. Cu toate acestea, nu se opri. *E o creatură dură, rezistentă. Ne depășește pe toți, mereu, mereu.* Asta îl duse cu gândul la Baudin – izgonit, probabil aflându-se undeva afară, îndurând furtuna. *Încă un dur, încăpățânat și flegmatic. Cum îți merge, Gheară de Pasăre?*

În cele din urmă, Felisin ajunse aproape de marginea zimțată a găurii, putând să o atingă. Acolo, însă, ezită.

Da, și acum ce facem?

– Kulp!

Glasul ei răsună cu un ecou straniu care fu imediat acoperit de vânt.

– Da.

– Cât de aproape sunt picioarele mele de tine?

– Probabil că la vreo trei lungimi de braț. De ce?

– Reazemă-l pe Heboric de pilon. Urcă-te apoi pe umerii lui…

– Pentru numele lui Hood, de ce?

– Trebuie să ajungi la gleznele mele, apoi te sui peste mine – eu nu pot să-mi dau drumul – n-a mai rămas nimic!

Zei, nu sunt atât de puternic ca tine, fetițo.

– Cred că…

– Fă cum îți spun! Nu avem altă șansă, la naiba!

Scoțând un șuierat, Kulp se întoarse către Heboric.

– Bătrâne, înțelegi ce spun? Heboric!

Fostul preot se îndreptă și surâse.

– Mai ții minte mâna de piatră? Degetul? Trecutul este o lume străină. Puteri neimaginabile. A o atinge înseamnă a rechema amintirile altuia, ale cuiva care se deosebește atât de mult de tine prin gândire și simțuri, încât ele te aruncă în nebunie.

Mână de piatră? Nenorocitul delirează.

– Heboric, trebuie să mă sui pe umerii tăi. Trebuie să stai ferm – după ce ajungem sus, facem un ham și te tragem și pe tine. Ai înțeles?

– Pe umerii mei. Un munte de piatră, fiecare dintre ei sculptat și modelat de o viață pierdută de mult în fața lui Hood. Câte aspirații, dorințe, secrete? Unde dispare totul? Energia nevăzută a gândurilor vieții este hrană pentru zei, știați asta? De aceea trebuie ei – *trebuie* – să fie capricioși!

– Magule! se văicări Felisin. Acum!

Kulp păși în spatele fostului preot și își puse mâinile pe umerii lui Heboric.

– Stai țeapăn…

Însă bătrânul se întoarse cu fața spre el. Își împreună încheieturile, lăsând un spațiu între ele în locul mâinilor.

– Pune piciorul aici. Te arunc eu până la ea.

– Heboric – nu ai putere să mă ții…

Zâmbetul se lăți pe fața bătrânului.

– Mă amuzi.

Kulp fu surprins când piciorul lui se așeză în scara fermă formată din degetele împreunate pe care nu le putea vedea. Își puse palmele pe umerii fostului preot.

– Vei merge drept în sus, spuse Heboric. Eu sunt ca și orb. Magule, poziționează-mă.

– Înapoi un pas, încă puțin. Așa.

– Gata?

– Da.

Însă nu era pregătit pentru izbucnirea imensă de putere care îl ridică, azvârlindu-l fără efort drept în sus. Kulp încercă instinctiv să se prindă de Felisin, însă nu reuși – din fericire, trecu de ea și pătrunse prin gaura din tavan. Fu cât pe ce să cadă înapoi până jos. Răsucindu-și partea superioară a corpului, ateriză dureros pe margine. Aceasta gemu și se lăsă puțin.

Agățându-se cu degetele de dale nevăzute, magul urcă în patru labe pe podea.

Auzi glasul ascuțit și speriat al lui Felisin.

– Magule! Unde ești?

Simțind că pe față îi apare un surâs isteric, magul spuse.

– Am ajuns sus. Te trag și pe tine imediat, fetițo.

Heboric își folosi mâinile invizibile pentru a urca iute pe frânghia improvizată din piele și pânză pe care Kulp o trimise șerpuitor zece minute mai târziu. Stând jos în camera mică și întunecoasă din apropiere, Felisin urmărea tăcută scena, simțind cum spaima gonea nestânjenită prin mintea ei.

Corpul o tortura cu dureri, senzația întorcându-se în labele picioarelor cu o revoltă mută. Un praf alb și fin acoperea sângele de pe glezne și din locurile în care marginile cristaline îi perforaseră încheieturile mâinilor. Tremura incontrolabil. *Bătrânul părea un mort pe picioare. Mort. Era consumat de un foc, însă aiurelile lui nu au fost simple vorbe. Era cunoaștere în ele, o cunoaștere imposibilă. Iar acum, mâinile-fantomă au devenit reale.*

Aruncă o privire spre Kulp. Magul se uita încruntat la pelerina de ploaie ruptă pe care o ținea în mâini. Apoi oftă și își mută ochii pentru a-l măsura tăcut pe Heboric, care părea să se afunde din nou în stupoarea lui febrilă.

Kulp conjurase o lumină slabă în încăpere, evidențiind pereții ei dezgoliți, din piatră. Niște trepte concave urcau de-a lungul unui perete, ducând către o ușă ce părea solidă. La baza peretelui opus, pe podea se vedeau un șir de adâncituri, fiecare având dimensiuni potrivite pentru a adăposti un butoi sau un poloboc. Cârlige mâncate de rugină erau prinse de lanțurile care atârnau din tavan la capătul îndepărtat al încăperii. Totul părea tocit pentru ochii lui Felisin; ori era ciudat de uzat ori efectul era produs de lumina vrăjitorească invocată de mag.

Clătină din cap, apoi se strânse cu brațele ca să-și oprească tremuratul.

– Fetițo, ai reușit să urci frumos, spuse Kulp.

– Și inutil, așa cum s-a dovedit, gemu ea.

Iar acum, probabil că asta mă va ucide. Ca să urc pe stâlpul acela a fost nevoie și de altceva, nu doar de oase și mușchi. Mă simt… golită, nu mi-a mai rămas nimic pentru reconstrucție. Râse.

– Ce s-a întâmplat?

– Am găsit o pivniță folosită ca mormânt.

– Încă nu sunt pregătită să mor.

– Ești norocoasă.

Felisin îl urmări ridicându-se cu greu în picioare. Privi în jur.

– Încăperea asta a fost cândva inundată. Cu apă care a curs.

– De unde până unde?

El ridică din umeri și se apropie de trepte târându-și picioarele încet, cu efort.

Arată de parcă ar avea o sută de ani. La fel de bătrână mă simt și eu. Împreună nu putem alcătui nici măcar un Heboric. Învăț cel puțin să apreciez ironia.

După câteva minute, Kulp ajunse în cele din urmă la ușă. Puse palma pe ea.

– Înveliș din bronz – simt loviturile de ciocan care au făcut-o plată. Lovi cu un deget îndoit în metalul întunecat. Sunetul veni ca o șoaptă foșnitoare, cernută. Lemnul de dedesubt e putred.

Clanța se rupse în mâna lui. Magul mormăi o înjurătură, apoi își lăsă greutatea pe ușă și împinse.

Bronzul crăpă și se văluri spre interior. După o clipă, ușa se prăbuși spre înăuntru, trăgându-l și pe Kulp, înconjurat de un nor de praf.

– Barierele nu sunt niciodată chiar atât de solide precum crezi, spuse Heboric, după ce ecoul zgomotului produs de prăbușirea ușii se stinse. Se ridică, cu cioturile brațelor întinse în față. Acum înțeleg asta. Pentru un orb, întregul lui corp este o fantomă. Simțită, dar nevăzută. Așadar, ridic mâini invizibile, mișc picioare invizibile, iar pieptul mi se umflă cu aer nevăzut. De aceea, acum întind degetele, apoi le strâng în pumni. Sunt solid pretutindeni, și așa am fost mereu, dacă nu ar fi iluzia născută de ochii mei.

Felisin își mută privirea de la fostul preot.

– Poate că dacă surzesc, tu vei dispărea.

Heboric râse.

Pe palier, Kulp gemu, respirând ciudat de greu și de chinuitor. Felisin se ridică împingându-se în mâini și păși împleticit, pentru că durerea părea să-i strângă gleznele cu benzi de fier. Scrâșnind din dinți, se apropie șchiopătând de scară.

Cele unsprezece trepte o epuizară, făcând-o să se clatine. Se prăbuși în genunchi lângă mag și așteptă îndelung până își recăpătă suflul.

– Ai pățit ceva?

Kulp își înălță capul.

– Cred că mi-am spart nasul, la naiba.

– Judecând după noul accent, aș zice că ești bine. Cred că vei supraviețui.

– Sigur. Se ridică pe mâini și genunchi, cu fața brăzdată de dâre de sânge închegat. Vezi ce e dincolo? Eu n-am apucat încă să mă uit.

– E întuneric. Și aerul miroase.

– A ce?

Ea ridică din umeri.

– Nu-mi dau seama. A var? Calcar, vreau să zic.

– Nu a fructe amare? Mă surprinde.

Zgomotul de pași târșâiți îi anunță că Heboric se apropia.

În față crescu o lumină difuză, stârnind licăriri vagi care, treptat, gravară o scenă. Felisin rămase cu ochii căscați.

– Fetițo, respirația ți s-a accelerat, spuse Kulp, încă nedorind ori incapabil să-și ridice capul. Spune-mi ce vezi.

Venind de la jumătatea scării, vocea lui Heboric răsună cu ecou.

– Rămășițele unui ritual eșuat, asta vede. Amintiri înghețate ale unui patos antic.

– Sculpturi, spuse Felisin. Împrăștiate peste tot pe podea – încăperea e mare. Foarte spațioasă – lumina nu ajunge până în capătul celălalt.

– Stai puțin, ai zis sculpturi? Ce fel de statui?

– Oameni. Modelați în poziție orizontală – la început, am crezut că sunt reali.

– Și de ce nu mai crezi asta?

– Păi…

Felisin se târî înainte. Cea mai apropiată siluetă se afla la doisprezece pași depărtare, o femeie goală, bătrână, zăcând pe o parte, de parcă ar fi fost moartă ori dormea. Piatra din care fusese făcută era de un alb mat, pătată și împestrițată de mucegai. Fiecare zbârcitură a corpului ei ofilit fusese redată cu măiestrie, nefiind uitat niciun amănunt. Felisin privi chipul îmbătrânit și liniștit. *Lady Gaesen – femeia asta ar putea fi sora ei.* Întinse mâna.

– Atenție, să nu atingi nimic, zise Kulp. Încă văd stele verzi, dar părul mi s-a sculat pe ceafă, iar asta îmi spune că în camera aceea e vrăjitorie.

Felisin își retrase mâna și se așeză.

– Sunt doar statui…

– Pe piedestale?

– A, nu, numai pe podea.

Lumina spori brusc, umplând încăperea. Felisin privi peste umăr și îl văzu pe Kulp în picioare rezemat de tocul năruit al ușii. Magul clipi ca un miop în timp ce scruta scena.

– Sculpturi zici, fetițo? mârâi el. Nici vorbă. Pe aici a făcut prăpăd un coridor.

– Unele porți nu trebuie deschise niciodată, spuse Heboric, trecând cu seninătate de mag. Ajunse fără probleme lângă Felisin, unde se opri, apoi își înclină capul într-o parte și zâmbi. Fiica ei a ales Calea Soletaken, o călătorie primejdioasă. Nu era chiar unică, drumul întortocheat era alternativa populară a Ascensiunii. Mai… pământească, așa se susținea. Și mai veche, iar ceea ce era vechi era preferat în ultimele zile ale Primului Imperiu. Fostul preot făcu o pauză, iar întristarea apărută brusc îi schimonosi chipul. E de înțeles că Străvechii zilei voiau să ușureze calea aleasă a copiilor lor. Doreau să creeze o nouă versiune a celei vechi, plină de riscuri – pentru că aceea se fărâmițase, slăbise, devenise canceroasă. Se pierdeau prea mulți tineri ai Imperiului – fără a mai vorbi de războaiele din apus…

Kulp puse o mână pe umărul lui Heboric, atingere care parcă închise o supapă. Fostul preot ridică o mână-fantomă spre față, apoi oftă.

– Prea ușor ca să te pierzi…

– Avem nevoie de apă, spuse magul. Memoria ei reține o asemenea amintire?

– Acesta a fost un oraș al izvoarelor, fântânilor, băilor și al canalelor.

– Probabil pline de nisip până la ultimul, spuse Felisin.

– Poate că nu, zise Kulp, privind în jur cu ochi injectați. Lovitura la nas era gravă, iar umflătura crăpase pielea prea uscată din jurul ei. Asta a fost golită recent – se simte cum aerul încă vibrează.

Felisin o măsură din ochi pe femeia de la picioarele ei.

– A fost cândva reală, așadar. Din carne.

– Toți au fost reali.

– Alchimii care au încetinit îmbătrânirea, spuse Heboric. Șase, șapte secole pentru fiecare cetățean. Ritualul îi ucidea, dar alchimiile rămâneau puternice…

– Apoi apa a inundat orașul, spuse Kulp. Bogată în substanțe minerale.

– Transformând nu doar oasele, ci și carnea în piatră. Heboric ridică din umeri. Inundația s-a născut din evenimente îndepărtate – custozii nemuritori veniseră și plecaseră deja.

– Ce custozi nemuritori, bătrâne?

– S-ar putea să mai existe vreun izvor, spuse fostul preot. Nu departe de aici.

– Condu-ne la el, orbule, zise Felisin.

– Mai am întrebări, spuse Kulp.

Heboric zâmbi.

– Mai târziu. Călătoria noastră va explica multe.

Toți ocupanții mineralizați ai încăperii erau bătrâni, și erau sute. Moartea lor părea să fi fost, de la primul până la ultimul, pașnică, lucru care avu un efect vag neliniștitor asupra lui Felisin. *Nu orice sfârșit este în chinuri. Pentru Hood nu contează mijloacele. Cel puțin așa spun preoții. Însă recoltele cele mai mari provin din războaie, molime și foamete. Acele nenumărate secole de izbăvire trebuie să-l fi marcat pe Marele Rege al Morții. Dezordinea îi aglomerează Porțile și sigur există o anumită savoare în asta. Genocidul tăcut trebuie să facă să bată clopotele.*

Simți că Hood se afla lângă ea în acele momente, în acele ore de la revenirea lor în lume. Se trezi gândindu-se la el ca la un amant, pătruns adânc

în ea cu o dorință pe care o simți permanentă și ciudat de liniștitoare.

Iar acum, mă tem doar de Heboric și de Kulp. Se spune că zeii se tem de muritori mai mult decât se tem unul de altul. Asta să fie sursa groazei mele? Am capturat în mine un ecou din Hood? Zeul morții visează sigur fluvii de sânge. Poate am fost a lui în tot acest timp.

În acest caz, sunt binecuvântată.

Părând să se uite la ea cu ochii arși de soare și închiși din cauza umflăturii, Heboric se întoarse brusc.

Acum îmi poți citi gândurile, bătrâne?

Gura largă a lui Heboric se arcui ironic. După un moment se întoarse cu spatele și continuă să meargă.

Încăperea se termina cu un portal care îi duse într-un tunel cu tavanul scund. Foste torente de apă neteziseră și lustruiseră pietrele grele de o parte și de alta. Kulp păstră lumina difuză aparent fără sursă în timp ce înaintară împleticindu-se.

Ne târâm ca niște cadavre animate, blestemați să facem o călătorie fără sfârșit. Felisin zâmbi. *A lui Hood.*

Ajunseră la ceea ce fusese cândva o stradă, îngustă și întortocheată, cu pietrele de pavaj ridicate și îndoite. Clădiri de locuințe nu prea înalte o mărgineau sub un tavan din sticlă veche presată. De-a lungul pereților care se vedeau erau benzi înguste din aceeași substanță, de parcă ar fi marcat nivelurile apei sau straturile în nisipul care umpluse cândva orice locșor.

Pe stradă zăceau alte trupuri, însă în siluetele malformate și răsucite nu se vedea liniștea. Heboric se opri și-și înclină capul.

– A, acum am ajuns la cu totul alte amintiri.

Kulp se lăsă pe vine lângă o siluetă.

– Soletaken, prins în acțiunea de transformare. În ceva… reptilian.

– Soletaken și D'ivers, spuse preotul. Ritualul dezlănțuia puteri care scăpau de sub control. Ca o

ciumă, schimbarea formei a făcut victime cu miile, nedorită, fără inițiere – mulți au înnebunit. Moartea a umplut orașul, fiecare stradă, fiecare casă. Familiile au fost despărțite. Se cutremură. Totul, în doar câteva ore, șopti el.

Kulp își aținti ochii asupra altei siluete, aproape pierdută în mijlocul unui morman de cadavre mineralizate.

– Nu doar Soletaken și D'ivers.

Heboric dădu din cap.

– Nu.

Felisin se apropie de subiectul atenției concentrate a magului. Văzu membre groase, cafenii ca nuca – un braț și un picior, încă prinse de un tors altfel dezmembrat. Pielea uscată învelea oasele groase. *Am mai văzut așa ceva. Pe* Silanda. *T'lan Imass.*

– Custozii tăi nemuritori, spuse Kulp.

– Da.

– Au suferit pierderi aici.

– A, sigur că da, spuse Heboric. Pierderi îngrozitoare. Există o legătură între T'lan Imass și Soletaken și D'ivers, o înrudire misterioasă rămasă necunoscută locuitorilor acestui oraș – deși ei își revendicau mândrul titlu de Prim Imperiu. Asta i-ar fi iritat pe T'lan Imass – presupunând că astfel de creaturi pot avea asemenea sentimente – pentru că ei și-au asumat un titlu care le aparținea de drept lor. Însă i-au atras aici ritualul și dorința de a îndrepta lucrurile.

Kulp se încruntă înapoia măștii care îi schimonosise fața.

– Întâlnirile noastre cu Soletaken… și Imass. Heboric, ce începe din nou?

– Nu știu, magule. O revenire la poarta străveche? O altă descătușare?

– Acel Soletaken pe care l-am urmărit… era strigoi.

– Era T'lan Imass, susținu fostul preot. Un Aruncător de Oase. Probabil că e custodele vechii porți, atras încă o dată ca răspuns la o calamitate

iminentă. Mergem mai departe? Simt miros de apă – izvorul pe care îl căutăm încă există.

Iazul se găsea în mijlocul unei grădini. Tufișuri palide alcătuiau un covor peste dalele crăpate ale aleii, frunze albe și roz ca niște bucăți de carne, globuri incolore ale unui fel de fructe care atârnau de vițele care se încolăceau în jurul coloanelor de piatră ale unor trunchiuri fosilizate de copaci. O grădină care prospera în întuneric.

Pești albi fără ochi săgetau apa iazului, căutând umbrele când lumina vrăjitorească pulsă strălucitor.

Felisin căzu în genunchi, întinse mâinile tremurătoare și le strecură în apa rece. Senzația trecu prin ea ca un extaz.

– Reziduuri de alchimii, zise Heboric din spatele ei.

Ea privi peste umăr.

– Ce vrei să spui?

– Vor exista… beneficii… dacă bei acest nectar.

– Chiar e comestibil fructul ăsta? întrebă Kulp, ridicând unul dintre globurile palide.

– Acum nouă, zece mii de ani, a fost roșu aprins.

Cenușa groasă atârna neclintită în spatele lor cât putea Kalam cuprinde cu ochii, deși în Coridorul Imperial distanțele nu erau ușor de apreciat. Urma lor părea a fi dreaptă ca mânerul unei sulițe. Încruntarea lui se adânci.

– *Ne-am rătăcit*, spuse Minala, lăsându-se ușor pe spate în șa.

– Mai bine decât să fi murit, murmură Keneb, încercând să-l consoleze oarecum pe asasin.

Kalam simți ochii cenușii și insistenți ai Minalei ațintiți asupra lui.

– Caporale, scoate-ne din acest coridor blestemat de Hood! Ne e foame, ne e sete, și nu știm unde ne aflăm. Scoate-ne de aici!

Am vizualizat Aren, am depistat locul – o nișă care nu bate la ochi, aflată la capătul ultimului cot al Aleii Fără Ajutor… în inima Dregs, acel adăpost de

expatriați malazani aproape de port. Este identic, până la pietrele de râu de pe jos. Atunci, de ce ne aflăm aici? Ce ne blochează?

– Încă nu, spuse Kalam. Chiar prin coridor, Aren este foarte departe.

Asta e logic, nu? Și atunci, de ce neliniștea asta?

– Ceva nu e cum trebuie, insistă Minala. Îmi dau seama după fața ta. Trebuia să fi ajuns deja.

Gustul de cenușă, mirosul și textura ei deveniseră o părticică din el, și știa că același lucru se întâmplase și cu ceilalți. Substanța fără viață părea să-i fi mânjit până și gândurile. Kalam avea bănuieli în legătură cu ceea ce fusese cândva acea cenușă – mormanul de oase de care dăduseră când sosiseră nu se dovedise unic – însă constată că se ferise instinctiv să ia în considerare asemenea suspiciuni. Posibilitatea era prea înspăimântătoare, prea copleșitoare, pentru a se gândi la ea.

Keneb scoase un sunet gutural, apoi oftă.

– Mda, caporale, mergem mai departe?

Kalam îl privi pe căpitan. Febra produsă de rănile la cap trecuse, deși încetineala abia perceptibilă a mișcărilor și expresiei arăta că vindecarea încă nu era completă. Asasinul știa că nu se putea bizui pe el în cazul unei lupte. Și prin evidenta pierdere a lui Apt, își simțea spatele vulnerabil. Incapacitatea Minalei de a avea încredere în el reducea încrederea pe care și-o punea el în ea: femeia avea să facă tot ce era necesar pentru a-și apăra sora și copiii – atât, și nimic mai mult.

Mai bine eram singur. Îndemnă armăsarul să pornească înainte. După un moment îl urmară și ceilalți.

Coridorul Imperial era un tărâm care nu avea noapte sau zi, ci doar un amurg permanent, lumina lui slabă neavând sursă – un loc fără umbre. Măsurau trecerea timpului după cerințele ciclice impuse de organismele lor. Nevoia de a mânca și a bea, nevoia de somn. Însă când foamea și setea copleșitoare creșteau constant și nedomolit, când epuizarea le

făcea dificil orice pas, ideea de timp devenea ceva absurd; ea se revela doar ca fapt născut din credință, nu realitate.

„Timpul ne face să devenim credincioși. Lipsa de timp ne face necredincioși.“ O altă zicere a Bufonului, o altă spunere șireată exprimată de înțelepții patriei mele. Folosită de obicei când respingi precedentul, o luare ironică în derâdere a lecțiilor istoriei. Aserțiunea principală a înțelepților era să nu crezi în nimic. Ba mai mult, era un principiu central pentru cei care vor deveni asasini.

„Asasinarea stă dovadă pentru minciuna constanței. Chiar când pumnalul ridicat este în sine o constanță, libertatea ta de a alege cine, de a alege când, este minciuna cea mai întunecată a celui constant, consecvent. Un asasin este haosul dezlănțuit, învățăcei. Dar nu uitați, pumnalul ridicat poate stinge furtuni de foc, dar poate să le și aprindă…“

Și acolo, precis întipărit în gândurile lui de parcă s-ar fi folosit vârful unui pumnal, se întindea drumul subțire și drept care îl va duce spre Laseen. Toate justificările de care avea nevoie duceau negreșit spre acea fisură. *Însă, deși drumul trece prin Aren, se pare că faptul de a nu a ști ceva m-a îndepărtat de el, m-a făcut să rătăcesc pe această câmpie de cenușă.*

– Văd nori în față, spuse Minala, care acum călărea alături de el.

Culmi de praf care atârnau la mică distanță deasupra se întretăiau în zona din fața lor. Kalam privi cu ochi mijiți.

– E la fel de bună ca și urmele de picioare lăsate în noroi, murmură el.

– Poftim?

– Uită-te în spate – lăsăm aceleași urme. În Coridorul Imperial avem companie.

– Și orice companie este nedorită, spuse ea.

– Da.

Ajungând la prima dintre urmele neclare, neliniștea lui Kalam spori. *Mai multe. Bestiale.*

Acestea nu au fost lăsate de slujitori jurați Împărătesei…

– Privește, spuse Minala și arătă cu degetul.

La treizeci de pași în față se găsea ceea ce părea a fi o baltă sau o pată întunecată pe pământ. Cenușa în suspensie mărginea groapa cu o perdea nemișcată, semitransparentă.

– În aerul ăsta putred al lui Hood mai miroase a ceva sau mi se pare? mormăi Keneb din urma lor.

– E ceva ca o aromă de lemn, îl aprobă Minala.

Simțind fiori pe șira spinării, Kalam își eliberă arbaleta din legătura de la șa, trase gheara înapoi până se blocă, apoi strecură o săgeată în locașul ei. Simți ochii Minalei ațintiți asupra lui tot timpul, și nu fu surprins când ea spuse.

– Mirosul acela aparte ți-este cunoscut, nu-i așa? Și nu doar de când ai scotocit prin cufărul vreunui negustor. La ce trebuie să ne așteptăm, ca să fim atenți, caporale?

– La orice, răspunse el, făcându-și calul să meargă la pas.

Groapa avea cel puțin o sută de pași lățime, pe margini fiind mormane de pământ excavat. Oase arse ieșeau din acele movile.

Armăsarul lui Kalam se opri la câțiva metri de margine. Încă ținând strâns arbaleta, asasinul ridică un picior peste oblâncul șeii, apoi alunecă jos, într-un nor de cenușă.

– Mai bine rămâneți acolo, le spuse el celorlalți. Nu se știe cât de rezistente sunt marginile.

– Atunci de ce ne-am mai apropiat? întrebă Minala.

Fără să-i răspundă, Kalam înaintă prevăzător. Ajunse la doi pași de margine, îndeajuns de aproape pentru a vedea ce se găsea pe fundul gropii, deși la început își concentră atenția asupra capătului îndepărtat. *Acum știu pe ce călcăm și refuzând să mă gândesc la asta nu a slujit la nimic. Pe răsuflarea lui Hood!* Cenușa forma straturi compactate, evidențiind variațiile din trecut ale temperaturii și ferocității incendiilor care incineraseră acel tărâm – și tot ce era

pe el. Straturile aveau grosimi diferite. Unul dintre cele mai groase era cât un braț și părea solid, fiind alcătuit din oase sfărâmate și presate. Dedesubtul acestuia era unul de culoare roșiatică, mai subțire, care arăta de parcă ar fi fost praf de cărămidă. Alte straturi erau alcătuite doar din oase carbonizate, împestrițate cu pete negre, tivite cu alb. Puținele pe care reuși să le identifice păreau umane ca dimensiuni – probabil cele lungi de la membre. Peretele dungat din fața lui era adânc de cel puțin șase lungimi de braț. *Pășim peste moarte antică, rămășițele a… milioane.*

Coborî încet privirea spre fundul gropii. Era plină de mecanisme corodate, ruginite, toate la fel, dar împrăștiate pretutindeni. Fiecare avea mărimea unei căruțe de negustor și, spre confirmare, văzu și roți uriașe din fier cu spițe.

Kalam le examină îndelung, apoi se întoarse și reveni alături de ceilalți, dezamorsându-și arbaleta.

– Ei, bine?

Asasinul ridică din umeri și urcă din nou în șa.

– La fund sunt ruine antice. Ciudate – o singură dată am văzut așa ceva în Darujhistan, în templul care găzduia Cercul Anotimpurilor al lui Icarium, despre care se spunea că măsoară trecerea timpului.

Keneb își drese glasul.

Kalam se uită la el.

– Ce este, căpitane?

– Un zvon, nimic mai mult. Vechi de câteva luni.

– Ce fel de zvon?

– A, acela că Icarium a fost văzut. Bărbatul se încruntă brusc. Caporale, ce știi despre pachetul de cărți cu dragoni?

– Îndeajuns ca să stau departe de el.

Keneb dădu din cap.

– Atunci, a trecut un clarvăzător – câțiva din plutonul meu au plătit ca să le citească viitorul, dar până la urmă și-au primit banii înapoi, deoarece clarvăzătorul nu a putut duce câmpul dincolo de prima carte – din câte țin minte, el nu s-a arătat

surprins. A spus că așa se întâmpla de săptămâni întregi, și nu doar lui, ci tuturor celorlalți clarvăzători.

Vai, nu ăsta mi-a fost norocul ultima oară când am văzut un pachet de cărți.

– Despre ce carte era vorba?

– Una a Nealiniatului, cred că așa se numea. Care sunt astea?

– Orb, Tron, Sceptru, Obelisc.

– Obelisc! Aceea a fost. Clarvăzătorul a susținut că asta era mâna lui Icarium, că fusese văzut cu camaradul lui, un Trell, în Pan'potsun.

– Asta are vreo importanță? întrebă Minala.

Obelisc… trecut, prezent, viitor. Timpul, iar timpul nu are aliați…

– Probabil că nu, îi răspunse asasinul.

Își continuară drumul, ocolind groapa la o distanță sigură. Alte urme prăfuite le intersectară drumul, doar câteva dintre ele sugerând trecerea unei ființe umane. Deși era greu de precizat cu siguranță, acestea păreau să se îndrepte în direcție opusă față de cea pe care o alesese Kalam. *Dacă ne deplasăm spre miazăzi, înseamnă că Soletaken și D'ivers călătoresc spre miazănoapte. Asta poate să ne liniștească, numai că, dacă mai există schimbători de formă pe drum, vom da chiar peste ei.*

O mie de pași mai departe, ajunseră la un drum scufundat. La fel ca mecanismele din groapă, era la șase lungimi de braț mai jos. Deși praful umplea aerul deasupra pietrelor de pavaj, făcându-le neclare, marginile cu maluri abrupte nu cedaseră. Kalam descălecă, legă o frânghie lungă și subțire de oblâncul șeii și începu să coboare. Spre surprinderea lui, nu se scufundă în mal. Cizmele lui scârțâiră. Într-un fel sau altul, panta se solidificase. Și nici nu era prea abruptă pentru cai.

Asasinul aruncă o privire în sus, către ceilalți.

– Asta ne poate duce în direcția în care călătorim. Sugerez s-o urmăm – ne-ar lua mai puțin timp.

– Ca să mergem mai repede spre nicăieri, zise Minala.

Kalam surâse.

După ce își conduseră caii până jos, căpitanul spuse.

– Ce-ar fi să facem tabăra aici? Nu putem fi văzuți, iar aerul e ceva mai curat.

– Și mai rece, adăugă Selv, care-i ținea pe copii, care erau mult prea cuminți.

– De acord, spuse asasinul.

Burdufurile cu apă pentru cai deveniseră amenințător de ușoare – animalele puteau rezista doar câteva zile numai cu mâncarea, Kalam știa, dar vor suferi îngrozitor. *Nu mai avem timp.* În timp ce el descălecă, hrăni și dădu apă cailor, Minala și Keneb așezară saltelele portabile, apoi aduseră sărăcăcioasele provizii din care să își încropească o masă. Pregătirile se desfășurară în tăcere.

– N-aș zice că locul ăsta îmi dă prea mult curaj, spuse Keneb în timp ce mâncau.

Kalam își drese glasul, apreciind apariția treptată a simțului umorului la căpitan.

– Nu ar strica să fie mai bine măturat, îl aprobă el.

– Da. Bagă de seamă, am mai văzut focuri de sărbătoare scăpând de sub control…

Minala luă o gură de apă, apoi puse burduful jos.

– M-am săturat, spuse ea, ridicându-se. Voi doi puteți discuta liniștiți despre vreme.

O urmăriră îndreptându-se spre salteaua ei. Selv împachetă hrana rămasă, apoi conduse copiii spre locul de dormit.

– Stau eu de pază, îi reaminti Kalam căpitanului.

– Nu sunt obosit.

Asasinul izbucni în râs.

– De acord, sunt obosit. La fel ca toată lumea. Problema este că praful ăsta ne face să sforăim atât de tare încât am acoperi cu zgomotul chiar și mugetele unor cerbi în rut. Voi ajunge să stau doar

întins, holbându-mă la ceea ce ar trebui să fie cer, dar arată mai curând a linţoliu. Cu gâtul în flăcări, cu dureri de plămâni de parcă ar fi plini de mizerii, cu ochii mai uscaţi decât o piatră a norocului. Nu vom putea dormi omeneşte decât după ce golim acest loc de trupurile noastre…

– Întâi trebuie să ieşim de aici.

Keneb îl aprobă cu o mişcare din cap. Se uită spre locul în care sforăielile începuseră deja şi coborî glasul.

– Ai ceva predicţii privind momentul acela, caporale?

– Nu.

Căpitanul rămase tăcut multă vreme, apoi oftă.

– Într-un fel sau altul, ai încrucişat sabia cu Minala. Asta este o încordare nedorită pentru mica noastră familie, nu crezi?

Kalam nu spuse nimic.

După un moment, Keneb continuă.

– Colonelul Tras voia o soţie tăcută, supusă, care să i se agaţe de braţ şi să scoată sunete plăcute…

– Nu s-a orientat prea bine, nu-i aşa?

– E mai curând încăpăţânată. Orice cal poate fi dresat, asta era filozofia lui. Şi de asta se şi apucase.

– Colonelul a fost un bărbat subtil?

– Nici măcar isteţ.

– Cu toate astea, Minala e şi una, şi alta – unde i-a fost mintea, pentru numele lui Hood?

Keneb îl privi pe asasin cu ochi mijiţi, de parcă, pe neaşteptate, ar fi înţeles ceva. Apoi ridică din umeri.

– Îşi iubeşte sora.

Cu un zâmbet lipsit de umor pe faţă, Kalam îşi mută privirea în altă parte.

– Minunată viaţă duc cei din corpul ofiţeresc.

– Tras nu avea să stea mult în acel post dintr-o garnizoană izolată. Şi-a folosit mesagerii pentru a ţese un năvod mare. Probabil că mai avea o săptămână până să primească altă numire, chiar în miezul lucrurilor.

– Aren.

– Da.

– Iar atunci ai fi primit comanda garnizoanei.

– Și încă zece imperiali pe lună. Suficient ca să angajez profesori buni pentru Kesen și Vaneb, în locul broscoiului aceluia bătrân din personalul garnizoanei.

– Minala nu pare prea afectată de pierdere, spuse Kalam.

– Ba da, e zdrobită. Însănătoșirea forțată nu a fost punctul forte al colonelului. Una e să bați pe cineva până își pierde cunoștința, apoi să aștepți o lună sau mai mult să se înzdrăvenească îndeajuns, după care să repeți tratamentul. Având alături de tine un vindecător al plutonului care are datorii la jocuri de noroc, poți frânge oasele femeii înainte de micul dejun și să o ai pregătită pentru altele și mai și până a doua zi.

– Iar tu salutai respectuos în ciuda tuturor acestor lucruri…

Keneb se crispă, apoi privi în altă parte.

– Nu poți ridica obiecții în chestiuni pe care nu ai cum să le știi, caporale. Dacă aș fi bănuit măcar… Clătină din cap. Uși închise. Selv a aflat, printr-o spălătoreasă pe care o foloseam în comun cu colonelul. Sânge pe cearșafuri și altele. Când mi-a spus Selv, am vrut să îl provoc în garnizoană. Făcu o grimasă. Rebeliunea m-a împiedicat – am nimerit într-o ambuscadă, iar apoi, singura mea grijă a fost să rămânem în viață, eu și ai mei.

– Și cum a murit bunul colonel?

– Ai ajuns la o ușă închisă, caporale.

Kalam zâmbi.

– Nu-i nimic. În vremuri ca acestea, pot vedea destul de bine prin ele.

– Atunci nu mai trebuie să adaug altceva.

– Văzând-o pe Minala, nimic din toate astea nu mi se pare logic, spuse asasinul.

– Cred că există diferite feluri de tărie. Și de protecție. Ea era apropiată de Selv, de copii. Acum îi înconjoară ca o armură, la fel de rece și de rezistentă.

Doar cu tine are probleme, Kalam. Tu ai înconjurat-o în același fel – dar ne-ai înconjurat și pe noi.

Și se simte de prisos? Poate că așa i se pare lui Keneb.

– Problema ei în ce mă privește este că nu are încredere în mine, căpitane.

– De ce, în numele lui Hood?

Pentru că dețin pumnale nevăzute. Și știe asta. Kalam ridică din umeri.

– Din ce mi-ai spus, cred că ea nu acordă nimănui încredere cu ușurință, căpitane.

Keneb rămase pe gânduri, apoi oftă și se ridică.

– Ei, de ajuns cu asta. Mă așteaptă o pătură la care să privesc și sforăituri de numărat.

Kalam îl urmări îndepărtându-se și întinzându-se alături de Selv. Asasinul inspiră adânc și încet. *Sper că ai murit rapid, colonele Tras. Fii nestatornic, dragă Hood, și scuipă-l pe ticălos. Îl voi ucide din nou și, Regină, întoarce-te cu spatele, pentru că o voi face încet.*

Fiddler se târî pe burtă în josul pantei presărate de bolovani, zgâriindu-și nepăsător încheieturile degetelor în care ținea arbaleta armată, îndreptată spre înainte. *Nenorocitul acela de Servitor se dizolvă deja în multe stomacuri. Ori are capul înfipt într-o suliță, dar fără urechile care sunt agățate acum la centura cuiva.*

Toată priceperea lui Icarium și a lui Mappo fusese folosită la maximum numai pentru a-i ține în viață pe ceilalți. În ciuda violenței lui, Vârtejul nu mai era o furtună neînsemnată, care pârjolea un ținut mort. Urmele lui Servitor duseseră grupul spre un haos mai concentrat.

O altă lance zbură din perdeaua învolburată de culoare ocru din stânga lui și se înfipse cu zgomot la zece pași de locul în care genistul stătea întins. *Mânia zeiței tale te face să fii la fel de orb ca și noi, prostule!*

Se aflau pe dealurile care colcăiau de războinicii de deșert ai lui Sha'ik. În acea convergență

nenorocită exista coincidență, dar și altceva. *Convergență. Adepții caută femeia pe care au jurat să o urmeze. Păcat că, întâmplător, cealaltă cale este la îndemână.*

Dominând urletul gutural al vântului, din depărtare se auziră strigăte. *Uite, dealurile sunt pline de fiare. Care sunt prost-dispuse.* În ultima oră, Icarium îi ajutase să ocolească de trei ori un Soletaken sau un D'ivers. Exista un fel de înțelegere reciprocă: schimbătorii de formă nu voiau să aibă de a face cu Jhagul. *Însă fanaticii lui Sha'ik... ah, acum devin obiectul unui atac legitim. Suntem norocoși.*

Cu toate astea, probabilitatea ca Servitor să mai fie în viață părea, cel puțin după părerea lui Fiddler, foarte redusă. Își făcea griji și pentru Apsalar și se trezi – în mod ironic – rugându-se ca priceperea zeului să se dovedească valoroasă pentru acea misiune.

Doi războinici de deșert în armuri apărură în față și mai jos, coborând cu o grabă panicată spre fundul defileului.

Fiddler scăpă o înjurătură. El apăra flancul grupului pe acea parte – dacă războinicii treceau de el…

Ridică arbaleta.

Mantii negre plutiră pe deasupra celor două siluete. Țipară. Mantiile păreau vii. Păianjeni, îndeajuns de mari ca să poată fi văzuți de la distanță. Fiddler se înfioră. *Prieteni, trebuia să aduceți mături.*

Ieși din crevasa în care de-abia intrase și porni precipitat spre dreapta de-a lungul pantei. *Și dacă nu revin curând sub influența lui Icarium, voi regreta.*

Urletele războinicilor de deșert încetară, fie datorită distanței dintre ei și genist, fie din cauza binecuvântatei eliberări – speră să fie vorba de a doua posibilitate. În față se înălța versantul culmii care, până în acel moment, marca drumul urmat de Apsalar și de tatăl ei.

Vântul îi încetini urcușul către culme. Aproape imediat după aceea ajunse cu greu în vârf și îi văzu

pe ceilalți, aflați la cel mult zece pași în față. Cei trei stăteau aplecați asupra unei siluete nemișcate.

Fiddler simți un fior de gheață. *Of, Hood, fă să fie un necunoscut…*

Așa era. Un tânăr, cu pielea prea deschisă la culoare pentru a fi unul dintre membrii unui trib al deșertului, susținător al lui Sha'ik. I se tăiase beregata, iar rana se căsca până la partea interioară plată a vertebrei. Nu se vedea sânge.

În timp ce Fiddler se apleca, Mappo îl privi.

– Credem că a fost un Soletaken, spuse el.

– Asta e opera lui Apsalar, zise Fiddler. Uite cum a fost împins capul înainte și spre în jos, cu bărbia strânsă pentru ca lama să prindă mai bine – am mai văzut așa ceva.

– Înseamnă că e în viață, interveni Crokus.

– Așa cum am spus, bubui Icarium. La fel și tatăl ei.

Deocamdată e bine. Fiddler se ridică.

– Nu văd sânge, spuse el. Aveți idee când a fost ucis?

– Cu cel mult o oră în urmă, zise Mappo. Iar în ce privește absența sângelui… ridică din umeri. Vârtejul este o zeiță însetată.

Genistul dădu din cap.

– Cred că de acum înainte voi sta mai aproape de voi, dacă nu vă supărați – nu cred că vom mai avea necazuri cu războinicii lui Sha'ik – numiți asta intuiție.

Mappo îl aprobă.

– Pentru moment, vom merge pe Calea Mâinilor.

Și de ce asta? mă întreb.

Își reluară călătoria. Fiddler se gândi că în ultimele douăsprezece ore întâlniseră de șase ori războinici de deșert. Bărbați și femei disperați. Raraku era centrul Apocalipsei, însă rebeliunea rămăsese fără conducător, iar asta de ceva timp. Ce se petrecea dincolo de inelul de țancuri al Deșertului Sfânt?

Anarhie, pun rămășag. Măcel și frenezie. Inimi de gheață și milostenia oțelului rece. Chiar dacă iluzia existenței lui Sha'ik este menținută – adepții ei de rang înalt comandă în prezent – ea nu și-a condus armata pentru a o face magnetul rebeliunii. Nu dă bine să declanșezi o revoltă, apoi să nu apari pentru a o conduce…

În caz că va accepta acel rol, Apsalar va avea mult de furcă. Aptitudinile de asasin ar ajuta-o să rămână în viață. Însă ele nu ofereau nimic din magnetismul intangibil care este necesar pentru a conduce armate. Este destul de ușor să *ordoni* unei armate – de acest lucru se ocupă structurile tradiționale, așa cum dovedeau convingător căpeteniile competente ale Imperiului Malazan – dar *să conduci* este cu totul altceva.

Fiddler nu știa decât o mână de oameni care să aibă asemenea calități. Dassem Ultor, Prințul K'azz D'Avore din Garda Purpurie, Caladan Brood și Dujek Un-Braț. *Tattersail, dacă ar avea o asemenea ambiție. Ca și Sha'ik. Și Whiskeyjack.*

Chiar dacă Apsalar era fermecătoare, genistul nu remarcase la ea o asemenea personalitate puternică. Competență avea, fără îndoială. Încredere, de asemenea. Însă ea prefera observarea în dauna participării – *cel puțin până în momentul în care trebuie să scoată pumnalul. Asasinii nu-și bat capul să își perfecționeze capacitatea de persuasiune – de ce să se deranjeze? Va avea nevoie de oamenii potriviți în jurul ei…*

Fiddler se încruntă. Socotea drept ineluctabil faptul că fata își va asuma acel rol, legat de firul central al tapiseriei țesute de zeiță. *Și iată-ne, gonind prin Vârtej… ca să ajungem la vreme pentru a putea asista la renașterea profețită.*

Cu ochii strânși pentru a și-i feri de praful adus de vânt, genistul aruncă o privire spre Crokus. Flăcăul mergea cu vreo zece pași înainte, puțin în spatele lui Icarium. Cu toate că stătea aplecat contra vântului mușcător, prin postură, el trăda o oarecare fragilitate. *Ea nu i-a spus nimic înainte de a pleca –*

a renunțat la el și la grijile lui la fel de ușor cum ne-a părăsit pe noi, ceilalți. Pust i-a oferit tatăl pentru a pecetlui pactul. Dar l-a trimis mai întâi pe el aici. Asta a sugerat că bătrânul a fost un actor dispus să participe la plan, unul dintre conspiratori. Dacă aș fi fost în locul fetei, aș fi avut câteva întrebări serioase de pus tăticului…

Vârtejul părea să hohotească de râs de jur împrejur.

Deschizătura semăna oarecum cu o ușă, fiind de două ori mai înaltă decât un stat de om. Mormăind în barbă, Pearl se plimbă prin fața ei, în vreme ce Lostara Yil îl urmărea cu o răbdare care începea să cedeze.

În cele din urmă, ca și cum și-ar fi amintit brusc de prezența ei, el se întoarse.

– Complicații, draga mea. Mă simt… sfâșiat.

Sabia Roșie privi portalul.

– Înseamnă că asasinul a părăsit coridorul? Acesta nu arată precum celălalt.

Gheara își șterse cenușa de pe frunte, lăsând în urmă o dâră închisă la culoare.

– A, nu. Asta înseamnă un… ocol. La urma urmelor, sunt ultimul supraviețuitor. Împărăteasa disprețuiește mâinile moarte… Surâse ironic, apoi ridică din umeri. Din păcate, aceasta nu e singura mea grijă. Suntem urmăriți.

Auzindu-i vorbele, ea simți un fior.

– Înseamnă că ar trebui să ne întoarcem. Să pregătim o ambuscadă.

Pearl rânji, fluturând un braț.

– Atunci, alege un loc potrivit. Te rog.

Ea privi în jur. Orizontul era plat de jur împrejur.

– Dar cocoașele acelea prin dreptul cărora am trecut în urmă cu ceva timp?

– Fă-le uitate, spuse Gheara. Prima dată a fost o distanță sigură, dar nu și acum.

– Atunci, groapa aceea…

– Mecanisme menite să măsoare inutilitatea. Eu spun că nu, draga mea. Mă tem că pentru moment trebuie să ignorăm ceea ce ne urmărește…

– Dar dacă e Kalam?

– Nu e el. Datorită ție, stăm cu ochii pe el. Mintea asasinului nostru rătăcește, la fel ca drumul lui. O jenantă lipsă de disciplină pentru un om cu atâta greutate. Mă dezamăgește, trebuie să recunosc. Se întoarse cu fața spre portal. În orice caz, ne-am îndepărtat foarte mult ajungând aici. Într-o oarecare măsură avem nevoie de ajutor – nu prea mult, te asigur. Împărăteasa este de acord că această călătorie a lui Kalam presupune… riscuri la adresa persoanei ei, astfel încât asta trebuie să devină prioritatea absolută. Dar…

Gheara își scoase mantia scurtă și o împături cu grijă, după care o așeză pe pământ. Pe piept avea o centură cu stele de aruncat. Sub brațul stâng se ițeau mânerele a două pumnale. Pearl trecu la ritualul de verificare a fiecărei arme.

– Să aștept aici?

– Cum vrei. Deoarece nu-ți pot garanta siguranța dacă mă însoțești, eu aleg varianta unei încăierări.

– Și dușmanii?

– Adepții Vârtejului.

Lostara Yil își scoase tulwarul din teacă.

Pearl surâse, ca și cum ar fi știut ce efect vor avea vorbele lui.

– Când vom apărea, va fi noapte. Dar și cețuri groase. Dușmanii noștri sunt Semk și Tithansi, iar aliații noștri…

– Aliați? Deja se desfășoară o luptă?

– A, sigur. Wickanii și marinarii din Armata a 7-a.

Lostara îi dezveli dinții.

– Coltaine.

Cu un surâs larg, Pearl scoase o pereche de mănuși subțiri din piele.

– În mod ideal, urmă el, nu ar trebui să fim văzuți.

– De ce?

– Dacă ajutorul apare o dată, există speranța că el va apărea din nou. Riscul este de a afecta cutezanța lui Coltaine și, pe Cei Ascunși, Wickanul va avea nevoie de curaj în săptămânile ce vor urma.

– Sunt pregătită.

– Încă un lucru, spuse Gheara, cu glas tărăgănat. Există un demon Semk. Stai departe de el, pentru că, deși practic nu știm nimic despre puterile lui, ceea ce știm sugerează că e din cale afară de… iritabil.

– Voi sta exact în spatele tău, spuse Lostara.

– Hm, în cazul ăsta, după ce trecem, să te tragi spre stânga. Eu o iau în dreapta. La urma urmelor, nu ar fi o intrare prea fericită dacă voi fi călcat în picioare.

Portalul explodă luminos. Ca o nălucă, Pearl alunecă în față și dispăru. Lostara își înfipse călcâiele în flancurile calului. Animalul țâșni prin portal…

…iar copitele bubuiră când atinseră solul. Negura se răsucea nebunește în jurul ei, printr-un întuneric încărcat de urlete și explozii. Îl pierduse deja pe Pearl, însă îngrijorarea ei dispăru imediat când patru războinici pedeștri Tithansi apărură în fața ochilor ei.

O grenadă cu țepi îi tocase deja, și niciunul dintre ei nu era pregătit când, cu tulwarul fulgerând, Lostara îi atacă. Războinicii se împrăștiară, dar rănile îi făcură să fie fatal de lenți. Doi căzură sub tăișul lamei ei încă de la primul atac. Își făcu apoi calul să se întoarcă și se pregăti pentru răspunsul oponenților ei.

Ceilalți doi războinici nu se mai vedeau, cețurile îndesindu-se ca niște pături care se rostogoleau lent. Un amestec de zgomote din stânga ei o făcu să-și întoarcă iar calul, exact la vreme pentru a-l vedea pe Pearl apărând. El se răsuci în plin galop și azvârli o stea în spate.

În clipa în care proiectilul de fier se înfipse adânc în fruntea lui, capul bărbatului uriaș, amintind de o fiară, fu azvârlit înapoi. Asta aproape că nu-i încetini înaintarea.

Lostara rânji, lăsând imediat tulwarul să se legene dement de coarda cu care acesta era legat de încheietura ei și își luă arbaleta.

Ținti jos, iar săgeata pătrunse adânc chiar sub sternul Semkului și deasupra ciudatelor centuri din piele care îi protejau mijlocul. Lovitura se dovedi mai eficientă decât aceea a stelei lansate de Pearl. Când bărbatul scoase un sunet gutural și se îndoi, Lostara văzu cu uimire că nările și gura îi fuseseră cusute. *Nu respiră! Iată demonul nostru!*

Azvârlindu-și brațele în față, demonul se înălță. Puterea care erupse din brațe rămase nevăzută, dar Pearl și Lostara se treziră azvârliți din șa și se rostogoliră prin aer. Calul scoase un țipăt agonic, însoțit de zgomot de oase sfărâmate.

Sabia Roșie căzu pe șoldul drept, simțind osul răsunând în trup ca pe un clopot crăpat. Apoi, valurile de durere se prinseră ca niște gheare în jurul piciorului ei. Bășica udului cedă, inundându-i lenjeria intimă cu o înflorire fierbinte.

Alături de ea căzu cineva purtând mocasini. Se trezi cu un pumnal între degete.

– Sinucide-te după ce voi fi ucis! Uite că vine!

Strângând din dinți, Lostara Yil se răsuci.

Demonul Semk era la zece pași depărtare, uriaș și de neoprit. Ținând în mâini pumnale din care picura un foc roșu, Pearl se lăsă pe vine între ea și demon. Lostara își dădu seama că el se considera deja mort.

Ceea ce se apropie brusc din stânga demonului era un adevărat coșmar. Negru, cu trei membre, având un omoplat ieșit în afară ca o glugă înapoia capului cu gât lung, o falcă rânjitoare plină de colți ascuțiți și un singur ochi plat, care sclipea umed.

Însă și mai înfiorătoare era silueta umanoidă care stătea în spatele omoplatului, fața sa fiind o imitație batjocoritoare a fiarei pe care călărea, cu buzele răsfrânte, arătându-și colții ca niște pumnale, lungi cât niște degete de copil și având un singur ochi, care părea să azvârle fulgere.

Apariția îl izbi pe demonul Semk precum o căruță blindată. Singurul braț țâșni în față și se înfipse în pântecul demonului, apoi se retrase cu o explozie de lichide descătușate. În acel braț frontal se găsea, strâns, ceva care radia furia în valuri palpabile. Aerul păru să înghețe.

Pearl se retrase până când o lovi cu călcâiele pe Lostara, apoi, urmărind scena, coborî o mână și apucă hamul de care erau prinse armele ei.

Corpul Semkului păru să se îndoaie asupra sa și se trase înapoi. Încă ținând strânsă bucata de carne din care picura ceva, apariția se cabră.

Călărețul dădu să prindă în mână acea bucată de carne, însă creatura scoase un șuierat, răsucindu-se pentru a o ține departe de brațul lui. Imediat după aceea, aruncă obiectul înspre cețuri.

Semkul porni împleticindu-se după el.

Apariția își întoarse capul lung spre Lostara și Pearl și le aruncă același rânjet înfricoșător.

– Mulțumesc, murmură Pearl.

Un portal înflori în jurul lor.

Lostara clipi când ridică ochii spre cerul tern, încărcat de cenușă. Nu se auzea alt sunet decât cel al răsuflării lor. *Suntem în siguranță.* O clipă mai apoi, starea de inconștiență o acoperi ca un giulgiu.

Capitolul treisprezece

Dovedind o asemănare perfectă între câine și stăpân, câinele-paznic de vite Wickan face parte dintr-o rasă feroce, imprevizibilă, îndesată și totuși puternică, deși caracteristica sa cea mai remarcabilă este voința implacabilă.

Viețile celor cuceriți
Ilem Trauth

În timp ce Duiker pășea printre corturile mari și încăpătoare, din față răzbătu un cor de strigăte. Un moment mai apoi apăru unul dintre câinii Wickani; cu capul în pământ, o furtună tălăzuitoare de mușchi, îndreptându-se drept spre el.

Știind că deja era prea târziu, Duiker duse mâna spre sabie. În ultima clipă, însă, uriașul animal îl ocoli cu abilitate, iar istoricul văzu că avea în gură un câine de companie, ai cărui ochi erau lacuri negre de groază.

Câinele-paznic continuă să alerge, strecurându-se printre două corturi, apoi dispăru din vedere.

În fața istoricului apărură câteva siluete înarmate cu bolovani mari și – în mod bizar – umbrele de soare Kaneze. De la primul și până la ultimul, toți erau îmbrăcați de parcă ar fi trebuit să participe la o ceremonie regală, deși în expresiile de pe fețele lor Duiker văzu doar furie pură.

– Tu, de colo! strigă unul în mod imperativ. Bătrâne! N-ai văzut un copoi turbat?

– Da, am văzut un câine-paznic de vite, îi răspunse netulburat istoricul.

– Avea cumva în gură un câine-gândac de sânge Hengese?

Un câine care se hrănește cu gândaci?

– În sânge? Mi s-a părut că încă era crud [5].

– Bătrâne, nu e momentul potrivit pentru glume, mârâi purtătorul de cuvânt al plutonului.

Era mai tânăr decât ceilalți, iar pielea de culoarea mierii și ochii mari arătau că e Quon Talian. Era zvelt, cu siguranța fizică a unui duelgiu – identificare confirmată de sabia cu mâner în formă de coș pe care o purta la brâu. Pe de altă parte, în ochii tânărului era ceva care îi sugeră lui Duiker că îi plăcea să ucidă.

Omul se apropie, iar mersul lui deveni țanțoș.

– Scuză-mă, țărane – îți garantez că asta nu te va scuti de o bătaie, măcar vei înceta să mai respiri…

La galop domol, din spate se apropie un călăreț.

Duiker văzu că duelgiul privește peste umărul lui.

Ignorându-l pe nobil, caporalul List își opri calul.

– Cer iertare, domnule, spuse el. Am întârziat la potcovărie. Unde îți este calul?

– Cu turma, îi răspunse Duiker. I-am dat zi liberă bietului animal – o merita de mult.

Pentru un tânăr cu grad mic, List reuși să arboreze o expresie de respect rece când, în cele din urmă, își coborî privirea spre nobil.

– Domnule, dacă întârziem, îi spuse el lui Duiker, Coltaine ne va cere explicații.

Istoricul se adresă nobilului.

– Am terminat discuția?

Bărbatul dădu scurt din cap.

– Deocamdată, spuse el.

Escortat de caporal, Duiker își reluă drumul prin tabăra nobililor. După ce făcură cam zece pași, List se aplecă din șa.

– Alar părea hotărât să te provoace la duel, istoricule.

– Deci e cunoscut? Alar.

– Pullyk Alar.

– Ce nume nefericit.

List surâse.

Ajunseră în spațiul central liber din tabără și se treziră martori la o biciuire. Bărbatul scund și lat în umeri care ținea biciul cu multe șfichiuri în mâna umflată de arșiță li se părea cunoscut. Victima era un slujitor. Fără să privească, trei servitori stăteau într-o parte. Alți nobili se aflau în apropiere, strânși în jurul unei femei care plângea, consolând-o în șoaptă.

Mantia din brocart cu fir de aur a lui Lenestro își mai pierduse din strălucire, iar în acele momente când, cu chipul roșu de frenezie, mânuia biciul, arăta ca o maimuță cu spume care interpreta farsa tradițională *Oglinda Regelui* la un târg de țară.

– Constat că nobilii sunt încântați de întoarcerea servitorilor, spuse sec List.

– Cred că asta are mai mult de a face cu dispariția unui câine de companie, murmură istoricul. În orice caz, bătaia trebuie să înceteze.

Caporalul îi aruncă o privire.

– Va fi reluată mai târziu, domnule.

Duiker nu spuse nimic.

– Cine ar fura un câine de companie? se miră List, urmându-l Duiker, care se apropie de Lenestro.

– Cine n-ar face asta? Avem apă, dar tot flămânzi suntem. În orice caz, unul dintre câinii Wickani a înțeles asta înaintea noastră – spre stânjeneală noastră colectivă.

– O preocupare blamabilă, domnule.

Lenestro îi observă și, respirând de parcă ar fi avut foale, nu plămâni, se opri.

Ignorându-l pe nobil, Duiker se apropie de servitor. Omul era bătrân, stătea pe coate și genunchi, cu palmele ținute protector după ceafă. Avea dâre roșii pe degete, gât și pe spinarea ciolănoasă. Pe sub aceste semne, se vedeau cicatricele lăsate de alte pedepse. În praful de lângă el era o lesă bătută cu pietre scumpe, cu zgarda ruptă.

– Nu e treaba ta, istoricule, se răsti Lenestro.

– Acești servitori au rezistat unei șarje Tithansi, spuse Duiker. Acțiunile lor te-au ajutat să rămâi cu capul pe umăr, Lenestro.

– Coltaine ne-a furat proprietatea, strigă nobilul cu glas ascuțit. Așa a considerat consiliul, iar amenda a fost transmisă!

– Transmisă, spuse List, și s-au pișat pe ea.

Ridicând biciul, Lenestro se întoarse către caporal.

– Te avertizez, zise Duiker, îndreptându-se de spate. Dacă lovești un soldat din Armata a 7-a – ori, fiindcă veni vorba – calul său, vei fi spânzurat.

Lenestro făcu eforturi vizibile de a-și controla furia, pentru că rămăsese cu brațul ridicat, iar cozile biciului tremurau.

În jur se strânseseră și alți nobili, părând solidari cu Lenestro. Cu toate acestea, istoricul era convins că nu se va ajunge la violențe. Chiar dacă aveau idei absurde, nobilii nu aveau tendințe sinucigașe.

– Caporale, îl vom duce pe acest om la vindecătorii Armatei a 7-a, spuse Duiker.

Servitorul leşinase. Împreună, îl târâră până la cal şi îl aşezară cu burta peste şa.

– Se va întoarce după ce se vindecă, spuse Lenestro.

– Pentru a continua administrarea pedepsei? Te înşeli, nu-ți va fi înapoiat.

Iar dacă tu şi camarazii tăi sunteți revoltați, mai aşteptați o oră.

– Toate acțiunile care încalcă legea malazană vor fi consemnate, spuse cu glas strident nobilul. Aceste lucruri vor fi plătite, cu dobândă.

Duiker se săturase să-l mai asculte. Brusc, se apropie de Lenestro şi îl prinse de gulerul mantiei cu ambele mâini şi îl zgudui atât de tare încât îl făcu să-i clănțăne dinții. Biciul îi căzu din mână. Nobilul avea ochii căscați de groază – amintindu-i istoricului de cei ai cățelului de companie din gura copoiului.

– Îți închipui, probabil, că mă pregătesc să-ți spun în ce situație ne aflăm, şopti Duiker. Dar este deja cât se poate de limpede că nu ar avea rost. Lenestro, eşti o brută cu creierul cât nuca. Dacă mă mai jigneşti, o să te pun să mănânci rahat de porc, şi are să-ți şi placă asta.

Îl mai zgudui o dată, apoi îi dădu drumul.

Lenestro se prăbuşi.

Duiker îl privi încruntat.

– Domnule, a leşinat, spuse List.

– Foarte bine.

Te-a băgat în răcori bătrânul, nu?

– Chiar era necesar? se auzi o voce plângăreață. Nethpara se desprinse din mulțime. Ca şi cum petiția noastră n-ar fi suficient de cuprinzătoare, acum vom adăuga la nemulțumirile noastre şi agresarea unei persoane. Să-ți fie ruşine, istoricule.

– Iartă-mă, domnule, spuse List, dar înainte de a încheia admonestarea istoricului poate c-ar fi bine să ştii că el şi-a început educația târziu în viață. Îi poți găsi numele între cei Remarcați din cadrul Coloanei Armatei 1 de la Unta, şi dacă nu ai fi venit târziu aici, ai fi văzut cum se manifestă furia unui soldat bătrân. Adevărat, istoricul a dat dovadă de o admirabilă

stăpânire de sine preferând să își folosească mâinile pentru a-l prinde pe Lenestro de mantie, asta ca să nu-și scoată din teacă sabia lui încercată și să o vâre în inima acelui broscoi.

Nethpara clipi ca să-și alunge sudoarea scursă în ochi.

Duiker se întoarse încet către List.

Caporalul observă groaza de pe fața istoricului și îi răspunse făcându-i cu ochiul.

– Domnule, am face bine să plecăm, spuse el.

Lăsară în urmă grupul care rămase tăcut până când cei doi intrară pe aleea din partea opusă a luminișului.

Ducându-și calul de căpăstru, List merse alături de istoric.

– Încă mă uimește faptul că ei își închipuie cu încăpățânare că vom supraviețui acestei călătorii.

Duiker se uită surprins la tânăr.

– Caporale, tu nu crezi asta?

– Istoricule, nu vom ajunge la Aren. Dar neghiobii întocmesc petiții, liste de nemulțumiri – chiar împotriva celor care îi ajută să rămână în viață.

– List, trebuie să se păstreze iluzia de ordine. Pentru toți.

Expresia tânărului deveni ironică.

– Mi-a scăpat momentul de compasiune de mai devreme, domnule.

– Evident.

Părăsiră tabăra nobililor și pătrunseră în haosul creat de căruțele în care se aflau răniții. Gemetele alcătuiau un cor permanent al durerii. Duiker simți un fior rece. Până și spitalele pe roți duceau cu ele acea atmosferă pătrunzătoare de spaimă, sunetele de sfidare și tăcerea capitulării. Numeroasele straturi liniștitoare ale morții fuseseră date deoparte, scoțând la iveală oase sfărâmate, o înțelegere bruscă a morții care pulsa ca un nerv expus.

Înțelegerea și revelațiile îngroșau aerul preriei într-un mod pe care preoții îl puteau doar visa pentru templele lor. *A te teme de zei e totuna cu a te teme de moarte. Acolo unde bărbații și femeile mor, zeii nu se*

mai află în spațiile dintre ei. Medierea alinătoare dispare. S-au retras, dincolo de porți, și urmăresc totul din partea cealaltă. Veghează și așteaptă.

– Trebuia să ocolim, murmură List.

– Caporale, chiar și fără omul acela de pe calul tău, tot aș fi insistat să trecem pe acolo, spuse Duiker.

– Am învățat deja această lecție, îi răspunse List, pe un ton încordat.

– Din cuvintele tale de mai devreme, cred că lecția pe care ai deprins-o se deosebește de a mea.

– Acest loc îți dă curaj, istoricule?

– Mă întărește, caporale, deși într-o manieră glacială, recunosc. Să lăsăm jocurile în seama Ascendenților. Asta suntem. O nesfârșită luptă care se dezvăluie. Au dispărut idilicul, amăgirea importanței de sine, precum și falsa umilință a lipsei de însemnătate. Chiar în timp ce purtăm bătălii personale, noi rămânem uniți. Este locul pământului adus la același nivel, caporale. Aceasta este lecția, și mă întreb dacă este un accident faptul că mulțimea amăgită, îmbrăcată în haine brodate cu fir de aur, trebuie să pășească în urma acestor căruțe.

– Oricum ar fi, puține revelații afectează sentimentele nobile.

– Da? Caporale, eu am simțit disperare acolo.

List zări o vindecătoare și îl lăsă pe servitor în mâinile ei mânjite de sânge.

Când ajunseră în tabăra principală a Armatei a 7-a, soarele coborâse spre orizont. Fumul discret scos de focurile cu baligă atârna ca un voal aurit pe deasupra șirurilor ordonate de corturi. Într-o parte, două plutoane de infanteriști organizaseră un joc folosind drept minge o apărătoare de cap legată cu piele. În jurul lor se formase un cerc de privitori care strigau încurajări și batjocuri. Râsetele răsunau în aer.

Duiker își aminti vorbele unui bătrân marinar de pe vremea când era soldat. *Câteodată, trebuie să zâmbești și să-l scuipi în față pe Hood.* Echipele aflate în competiție exact asta făceau, alergau până se prăbușeau pentru a-și lua în râs propria stare de

epuizare, și știau că Tithansi îi urmăreau de la distanță.

Se aflau la o zi depărtare de Fluviul P'atha, iar bătălia iminentă era o promisiune care îngroșa amurgul.

Doi dintre marinarii dintr-a 7-a flancau cortul de comandă al lui Coltaine, iar istoricul îl recunoscu pe unul dintre ei, o femeie.

Ea îl salută cu o mișcare din cap.

– Istoricule.

În ochii ei deschiși la culoare era o privire care părea să îi pună o mână invizibilă în piept, iar Duiker rămase mut, deși reuși să zâmbească.

În timp ce treceau printre clapele trase ale cortului, List murmură.

– Ei, acum e acum, istoricule.

– De ajuns, caporale.

Însă nu întoarse capul pentru a pedepsi cu privirea acel zâmbet, așa cum se simțise ispitit să facă. *Ajungi la o vârstă când este înțelept să nu glumești în privința dorinței cu un camarad care are doar jumătate din vârsta ta. Iluzia concurenței este patetică. Pe de altă parte, privirea ei a fost mai curând compătimitoare, indiferent ce ar fi șoptit inima mea. Bătrâne, alungă gândurile ridicole.*

Cu o expresie întunecată pe față, Coltaine stătea în apropierea stâlpului central. Sosirea lui Duiker și a lui List întrerupsese o discuție. Bult și căpitanul Lull stăteau pe scaune în formă de șa, părând amândoi sumbri. Sormo era înfășurat într-o piele de antilopă, cu spatele spre capătul îndepărtat al peretelui și cu ochii învăluiți de umbre. Aerul era încins și încordat.

Bult își drese glasul.

– Sormo vorbea despre zeișorul Semk, spuse el. Spiritele susțin că a fost vătămat de ceva. Grav. În noaptea raidului – un demon a apărut pe pământ. Discret, din câte înțeleg, pentru că a lăsat urme care nu se pot adulmeca ușor. În orice caz, a apărut, l-a lovit pe Semk, apoi a plecat. Istoricule, se pare că Gheara are un companion.

– Un demon imperial?

Bult ridică din umeri și își întoarse ochii placizi către Sormo.

Ca un vultur negru așezat pe un stâlp de gard, vrăjitorul se foi imperceptibil.

– Există un precedent, recunoscu el. Însă Nil crede altceva.

– De ce? întrebă Duiker.

După o pauză lungă, Sormo răspunse.

– Când Nil s-a retras în sine în noaptea aceea… ba nu, mai curând, *a crezut* că mintea lui îl apăra de atacul vrăjitoresc al Semkului… era limpede că vrăjitorul își găsea cu dificultate cuvintele. Se spune că Spiritele Umblătoare Tano ale acestui ținut pot căuta într-o lume ascunsă – nu un coridor adevărat, ci un tărâm în care sufletele sunt eliberate de carne și oase. Se pare că Nil a nimerit într-un astfel de loc, iar acolo s-a trezit față în față cu… altcineva. La început, a crezut că este doar un aspect al său, o reflectare monstruoasă.

– Monstruoasă? întrebă Duiker.

– Un băiat de vârsta lui Nil, dar cu o față demonică. Nil crede că era legat de apariția care l-a atacat pe Semk. Demonii imperiali posedă rareori oameni.

– Atunci, cine l-a trimis?

– Probabil că nimeni.

Nu e de mirare că s-a încălcat teritoriul lui Coltaine.

După câteva clipe, Bult oftă adânc și își întinse picioarele strâmbe.

– Kamist Reloe s-a pregătit să ne întâmpine de cealaltă parte a fluviului. Nu ne putem permite să îl ocolim. Prin urmare, trebuie să trecem prin el.

– Tu mergi cu marinarii, îi spuse Coltaine lui Duiker.

Istoricul îl privi pe căpitanul Lull.

Bărbatul bărbos zâmbi.

– Se pare că ți-ai câștigat locul alături de cei mai buni, bătrâne.

– Pe răsuflarea lui Hood! Nu voi rezista nici cinci minute în luptă. Noaptea trecută, inima mea

aproape că a cedat după o confruntare care a durat doar trei clipe.

– Nu vom fi în prima linie, spuse Lull. Nu suntem îndeajuns de mulți pentru asta. Dacă totul merge conform planului, nici măcar nu va trebui să ne ciobim săbiile.

– A, foarte bine. Duiker se întoarse către Coltaine. Trimiterea servitorilor la stăpânii lor nobili a fost o greșeală, spuse el. S-ar părea că nobilii au ajuns la concluzia că nu-i vei lua din nou dacă nu pot să stea în picioare.

– La traversarea Fluviului Sekala, servitorii aceia au dovedit curaj, spuse Bult. N-au făcut decât să stea cu scuturile ridicate, atenție, dar au rezistat.

– Unchiule, mai ai documentul acela prin care se cer despăgubiri? întrebă Coltaine.

– Da.

– Și despăgubirea s-a calculat pe baza curajului fiecărui servitor, în bani?

Bult confirmă cu o mișcare din cap.

– Adună servitorii și plătește-i, cu jakata de aur.

– Am înțeles, dar acel aur îi va împovăra pe nobili.

– Mai bine pe ei decât pe noi.

Lull își drese glasul.

– Moneda aceea e solda soldatului, nu?

– Imperiul își onorează datoriile, mârâi Coltaine.

Era o afirmație care promitea să capete rezonanță la momentul potrivit, iar tăcerea care se lăsase în cort în acele clipe îi arăta lui Duiker că nu era singurul care recunoștea asta.

Fluturii-capă roiau, trecând prin fața lunii. Duiker stătea alături de tăciunii acoperiți de cenușă ai unui foc pentru gătit. Istoricul fusese smuls de pe salteaua portabilă de nervozitate. În jurul lui, ca un oraș ajuns la epuizare, tabăra dormea. Până și animalele amuțiseră.

Rhizanii zburau prin aerul cald de deasupra vetrei, schimbându-și când și când direcția pentru a

culege insectele atrase de lumină. Pocnetul slab al exoscheletelor se auzea constant.

Alături de Duiker apăru o siluetă întunecată, care se lăsă pe vine și rămase tăcută.

După o vreme, Duiker spuse.

– Orice căpetenie are nevoie de odihnă.

Coltaine gemu.

– Și orice istoric?

– El nu se odihnește niciodată.

– Ni se refuză nevoile, spuse Wickanul.

– Mereu a fost așa.

– Istoricule, glumești ca un Wickan.

– Am studiat lipsa de umor a lui Bult.

– Măcar atâta lucru este cât se poate de limpede.

Rămaseră tăcuți o vreme. Duiker nu putea susține că îl cunoștea pe omul de lângă el. Chiar dacă era chinuită de îndoieli, Căpetenia nu lăsa să se vadă asta, și nici istoricul. Un comandant nu-și arată slăbiciunile. În cazul lui Coltaine, însă, nu doar rangul îi impunea să fie recalcitrant. Chiar și Bult găsea prilejul să murmure, spunând că nepotul lui se izola mult mai mult decât o impunea stoicismul firesc al Wickanilor.

Coltaine nu le ținea discursuri soldaților și, cu toate că era văzut deseori de aceștia, el nu ținea să fie remarcat, așa cum procedau majoritatea comandanților. Însă acei soldați erau acum ai lui, ca și cum Căpetenia putea umple orice clipă de tăcere cu o siguranță fizică la fel de solidă ca o strângere de braț.

Ce se va întâmpla în ziua în care credința asta va fi zdruncinată? Nu cumva ne aflăm la câteva ore de acel moment?

– Dușmanii ne vânează cercetașii, spuse Coltaine. Nu putem afla ce ne-a fost pregătit în valea din fața noastră.

– Și aliații lui Sormo?

– Spiritele sunt îngrijorate.

A, zeișorul Semk.

– Can'eld, Debrahl, Tithansi, Semk, Tepasi, Halafan, Ubari, Hissari, Sialk și Guran.

Patru triburi acum. Șase legiuni ale orașelor. Oare percep îndoiala?

Căpetenia scuipă între tăciuni.

– Armata care ne așteaptă este una dintre cele două care deține partea de miazăzi.

Pentru numele lui Hood, de unde știe asta?

– Înseamnă că Sha'ik a ieșit din Raraku?

– Nu. O greșeală.

– Ce o reține? Rebeliunea a fost zdrobită la miazănoapte?

– Zdrobită? Nu, ea comandă peste toate. În ce o privește pe Sha'ik… Coltaine făcu o pauză ca să-și așeze mantia din pene de cioară. Probabil că viziunile au dus-o în viitor. Poate știe că Vârtejul va da greș, că în aceste momente Adjuncta Împărătesei își strânge legiunile – portul Unta e înțesat de nave de transport. Reușita Vârtejului va fi trecătoare, o năvală de sânge care a avut succes doar din cauza slăbiciunii imperiale. Sha'ik știe… că dragonul a fost trezit, și că încă se deplasează greu, însă când furia lui va răbufni, va pârjoli pământul ăsta de la un țărm la celălalt.

– Cealaltă armată, cea de la miazăzi… cât de departe e?

Coltaine se îndreptă de spate.

– Vreau să ajung la Vathar cu două zile înaintea ei.

Probabil a aflat că Ubaryd a căzut, împreună cu Devral și Asmar. Vathar – al treilea, și ultimul fluviu. Dacă ajungem la Vathar, până la Aren e drum drept – prin cel mai cumplit ținut pustiu de pe continentul acesta blestemat de Hood.

– Căpetenie, Vathar e la câteva luni depărtare. Ce facem mâine?

Coltaine își smulse privirea de la tăciuni și clipi spre istoric.

– Mâine vom zdrobi armata lui Kamist Reloe, bineînțeles. Ca să reușești, trebuie să gândești în perspectivă, istoricule. Ar trebui să înțelegi asta.

Căpetenia se îndepărtă.

Duiker privi focul care se stingea și simți un gust amar. *E gustul spaimei, bătrâne. Tu nu ai armura de nestrăpuns a lui Coltaine. Nu ești în stare să vezi mai departe de câteva ore, și aștepți zorile cu gândul că acestea vor fi ultimele pe care le apuci astfel încât trebuie să le vezi. Coltaine așteaptă imposibilul, și se așteaptă ca noi să-i împărtășim încrederea implacabilă. Să ne alăturăm nebuniei lui.*

Un rhizan îi ateriză pe o gheată, strângându-și aripile delicate când se așeză mai bine. Șopârla înaripată avea în gură un pui de fluture-capă, care continuă să se zbată chiar și în timp ce rhizanul îl devoră metodic.

Duiker așteptă până când creatura termină de mâncat, după care, cu o mișcare scurtă a piciorului, o făcu să-și ia zborul. Se ridică. În tabăra Wickană sporeau zgomotele care trădau agitația. Porni spre locul cel mai apropiat de unde se auzea forfota.

Războinicii călări din Clanul Câinelui Neghiob se strânseseră pentru a-și pregăti echipamentele la lumina stâlpilor-torțe. Duiker se apropie. Apăruseră armuri ornamentate, din piele fiartă, vopsite în nuanțe închise și mâloase de roșu și verde. Groase și căptușite, erau făcute într-un stil pe care istoricul nu-l mai văzuse. Pe armuri fuseseră gravate rune Wickane cu fierul înroșit. Toate păreau vechi, dar nefolosite.

Duiker se apropie de un războinic, un tânăr a cărui piele avea culoarea piersicii, care ungea garda de cap a calului.

– E grea armura asta pentru un Wickan, zise istoricul. Dar și pentru cal.

Tânărul confirmă printr-o mișcare din cap, dar nu spuse nimic.

– Acum sunteți cavalerie grea.

Tânărul ridică din umeri.

Un războinic mai în vârstă i se adresă lui Duiker.

– Căpetenia noastră a născocit armurile astea în timpul rebeliunii… apoi a încheiat pace cu Împăratul, așa că nu au mai apucat să fie folosite.

– Și le-ați purtat după voi de atâta vreme?

– Da.

– De ce nu ați folosit armurile astea la traversarea Fluviului Sekala?

– Nu a fost nevoie.

– Și acum?

Surâzând, veteranul ridică un coif din fier, căruia i se adăugaseră apărători de nas și de obraji.

– Până acum, hoarda lui Reloe nu a înfruntat cavalerie grea, înțelegi?

Dar armura groasă nu înseamnă și cavalerie grea. Sunteți instruiți pentru a le folosi? Știți să galopați în linie? Puteți face o învăluire? Cât timp va trece până când caii voștri își vor pierde suflul de atâta greutate?

– Veți arăta destul de înspăimântători, spuse istoricul.

Wickanul îi remarcă scepticismul, așa că zâmbi și mai larg.

Tânărul lăsă jos garda de frunte și se apucă să-și prindă centura cu sabia. O scoase din teacă și lăsă la vedere lama din fier înnegrit, lungă de peste un metru, cu vârful rotunjit și bont. Arma părea grea și mult prea mare pentru mâinile flăcăului.

Veteranul scoase un sunet gutural.

– Să-ți văd îndemânarea, Temul, spuse el în malazană.

Tânărul se dezlănțui într-un dans complicat, în care lama sabiei mânuite abia se vedea.

– Vreți să descălecați când înfruntați dușmanul?

– Somnul te-ar fi ajutat să fii într-o dispoziție mai bună, bătrâne.

M-a atins unde mă doare, ticălosul.

Se îndepărtă. Întotdeauna detestase ceasurile de dinaintea unei bătălii. Niciunul dintre ritualurile pregătitoare nu reușise să îl liniștească. Unui soldat călit rareori îi trebuiau mai mult de douăzeci de secunde pentru a-și verifica armele și echipamentul. Istoricul nu fusese niciodată în stare să repete acel control în neștire, mereu și mereu, așa cum făceau atâția soldați. Să-și țină mâinile ocupate, în vreme ce mintea aluneca treptat într-o lume saturată de culori,

precisă și de o limpezime dureroasă, la care se adăuga un soi de foame neostoită care cuprindea trupul și sufletul.

Unii războinici se pregătesc să trăiască, alții, să moară, iar în aceste ceasuri dinaintea desfășurării sorții, e al naibii de greu să deosebești una de alta. Mișcările de dans făcute de acel flăcău acum câteva momente ar putea să fie și ultimele. S-ar putea ca sabia să nu-i mai sară din teacă și să cânte în mâna lui.

Cerul se lumina spre răsărit, iar vântul, până atunci rece, începuse să se încălzească. Domul uriaș de deasupra era lipsit de nori. În înalt, părând un desen format din puncte mici, aproape nemișcate, un stol de păsări zbura spre miazănoapte.

Lăsând în urmă tabăra Wickană, Duiker pătrunse printre șirurile ordonate de corturi care marcau tabăra Armatei a 7-a. O serie de amănunte își păstrau coeziunea în dispunerea taberei, fiecare dintre ele fiind identificabil pentru istoric. Infanteria medie, care alcătuia grosul armatei, era aranjată pe companii, fiecare fiind alcătuită din cohorte care, la rândul lor, erau formate din plutoane. Acei soldați intrau în bătălie purtând scuturi din bronz de statura unui om, și erau înarmați cu sulițe și săbii scurte. Aveau tunici cu plăci din bronz, gambiere și mănuși din zale, și coifuri din bronz întărite cu bare de fier înfășurate ca o cușcă în jurul apărătorii de cap. Pelerine scurte din zale le protejau gâtul și umerii. Ceilalți pedestrași erau marinarii și geniștii, primii fiind o combinație de infanterie grea și trupe de șoc – invenție a Împăratului rămasă unică în Imperiu. Aceștia erau înarmați cu arbalete și săbii scurte, dar și cu săbii lungi. Pe dedesubtul costumelor din piele cenușie purtau cămăși din zale, înnegrite. Fiecare al treilea soldat avea un scut mare, rotund, din lemn gros și moale care era îmbibat în apă cu o oră înaintea bătăliei. Aceste scuturi erau folosite pentru a prinde și reține armele dușmane, începând cu săbiile și terminând cu bicele de luptă. Ele erau aruncate după primele minute de încleștare, de obicei garnisite

cu un înspăimântător evantai de arme cu lamă și cu țepușe. Acea tactică aparte a Armatei a 7-a se dovedise eficientă împotriva Semk și a stilului lor indisciplinat de a ține săbiile cu ambele mâini. Marinarii numeau procedura *extragere de dinți*.

Tabăra geniștilor era relativ izolată față de celelalte – cât de departe posibil când aveau muniții Moranth. Cu toate că o căută din ochi, Duiker nu o văzu, dar știa ce va descoperi. *Caută cea mai dezordonată adunătură de corturi și aburi urât mirositori, înțesați cu țânțari și alte insecte și așa îi vei descoperi pe geniștii malazani. Iar în acel sector vei găsi soldați tremurând ca frunza, cu urme de arsuri, părul pârlit și având o sticlire întunecată și maniacală în ochi.*

Caporalul List stătea alături de căpitanul Lull la un capăt al taberei marinarilor, aproape de plutonul de Gărzi Hissari fidele – unde, într-o tăcere sumbră, soldații își pregăteau tulwarele și scuturile rotunde. Coltaine avea încredere absolută în ei, iar cei din Cele Șapte Orașe își dovediseră în mod repetat ferocitatea fanatică – de parcă și-ar fi asumat o povară de rușine și vinovăție, pe care nu o puteau lepăda decât măcelărindu-i pe toți trădătorii de un neam cu ei.

Căpitanul Lull zâmbi când istoricul li se alătură.

– Ai vreo pânză pentru față? Astăzi o să mâncăm țărână, bătrâne, din belșug.

– Noi vom alcătui capătul din spate al pintenului, domnule, spuse List, fără să pară prea încântat.

– Prefer să înghit praf decât o bucată de fier rece, zise Duiker. Lull, știm cu ce ne confruntăm?

– Domnule căpitan.

– Când vei înceta să-mi spui „bătrâne“, voi începe și eu să mă adresez cu „căpitane“.

– Glumeam, Duiker, zise Lull. Spune-mi cum dorești, iar dacă-ți face plăcere, fă-mă ticălos încăpățânat.

– Vom vedea.

Lull făcu o grimasă amară.

– N-ai dormit deloc, nu-i așa? Se întoarse spre List. Dacă bătrânul ăsta trăsnit începe să moțăie, ai permisiunea mea să îi aplici o lovitură în coiful acela turtit, caporale.

– Dacă reușesc și eu să rămân treaz, domnule. Distracția asta m-a epuizat.

Lull se strâmbă spre Duiker.

– Băiatul ăsta a început să sclipească.

– Păi, cum să nu.

Soarele se ridicase deplin deasupra orizontului. Păsări cu aripi de culoare deschisă țâșneau încoace și încolo pe deasupra cocoașelor dealurilor dinspre miazănoapte. Duiker aruncă o privire spre ghetele pe care le avea în picioare. Roua dimineții trecuse prin pielea uzată. Firișoare încurcate de păianjen alcătuiau un desen sclipitor, întins, peste botul ghetelor. Asta i se păru inexprimabil de frumos. *Pânze de păianjen… capcane complicate. Dar trecerea mea nepăsătoare prin iarbă a făcut ca munca lor de peste noapte să rămână neterminată. Păianjenii vor flămânzi astăzi din această cauză?*

– Nu trebuie să ne gândim la ceea ce va urma, spuse Lull.

Duiker zâmbi, apoi ridică ochii spre cer.

– Care este ordinea?

– Pușcașii dintr-a 7-a sunt vârful pintenului. Călăreții Crow, de o parte și de alta, vor alcătui spinii flancurilor. Câinele Neghiob – acum o cavalerie grea bubuitoare ca Togg – reprezintă greutatea din spatele marinarilor. Apoi vin răniții, apărați din toate părțile de infanteria Armatei a 7-a. Iar ultimii sunt Fidelii Hissari și cavaleria Armatei a 7-a.

Duiker reacționă cu încetinitorul, apoi clipi mirat și se întoarse spre căpitan.

Lull își întări spusele cu o mișcare din cap.

– Refugiații și cirezile rămân în urmă, de partea asta a văii, dar ceva mai spre miazăzi, pe un platou scund pe care hărțile îl numesc Zona Joasă, cu un șir de dealuri la miazăzi. Clanul Nevăstuicii le apără. E soluția cea mai sigură – oamenii clanului s-au supărat

cumplit după Sekala. Războinicii lor călare și-au pilit dinții, dacă-ți vine a crede.

– Intrăm nestânjeniți în bătălia asta, spuse istoricul.

Căpitanii Sulmar și Chenned apărură din tabăra infanteriei. Postura și expresia lui Sulmar îi arătau nemulțumirea, iar cele ale lui Chenned sugerau batjocura, chiar dacă ușor buimacă.

– Sânge și mațe! șuieră Sulmar, zbârlindu-și mustața dată cu unsoare. Blestemații aceia de geniști și căpitanul lor, zămislit de Hood, au făcut-o de data asta!

După ce îl privi drept în ochi pe Duiker, Chenned clătină din cap.

– Coltaine s-a albit când a auzit știrea!

– Ce știre?

– Geniștii au șters-o astă-noapte! scuipă Sulmar. Să-i facă Hood să le putrezească ciolanele până la ultimul! Să-i binecuvânteze Poliel cu ciumă, și să le dea sifilis tuturor copiilor lor nelegitimi cu sărutul ei plin de puroi! Să-l calce în picioare Togg pe căpitanul lor ca…

Chenned râse neîncrezător.

– Căpitane Sulmar! Ce-ar spune prietenii tăi din consiliu dacă te-ar auzi blestemând și folosind asemenea cuvinte spurcate?

– Să te ia Burn și pe tine, Chenned! Întâi de toate sunt soldat, du-te naibii! E o picătură în ocean, cu asta ne confruntăm…

– Nu vor exista dezertări, spuse Lull, scărpinându-se rar în barbă cu degetele uscate. Geniștii n-au fugit. Pun ceva la cale, eu așa cred. Nu e ușor să îi ții în frâu pe nespălații ăia de neam amestecat, mai ales dacă nu-l poți găsi nici măcar pe căpitanul lor – dar nu-mi închipui că Coltaine va face din nou aceeași greșeală.

– Nu va avea șansa asta, bolborosi Sulmar. Înainte de sfârșitul zilei, viermii ni se vor târî în urechi. Pe toți ne așteaptă ospățul uitării, ia aminte la vorbele mele.

Lull ridică din sprâncene.

– Sulmar, dacă astea sunt toate încurajările de care ești în stare, le plâng de milă soldaților tăi.

– Mila e pentru învingători, Lull.

Un corn își slobozi țipătul de jelanie.

– Gata cu așteptarea, spuse Chenned cu o ușurare vădită. Păstrați-mi un petic de iarbă, domnilor, după ce vă prăbușiți.

Duiker îi urmări pe cei doi căpitani dintr-a 7-a plecând. Nu mai auzise de multă vreme acea urare de despărțire.

– Tatăl lui Chenned a fost Prima Sabie a lui Dassem, zise Lull. Așa se zvonește – chiar dacă numele sunt șterse din istoriile oficiale, trecutul își ițește fața, nu-i așa, bătrâne?

Duiker nu se simți dispus să riposteze la niciuna dintre împunsăturile lui.

– Cred că ar trebui să-mi verific armele, spuse el, și se îndepărtă.

Până să se stabilească poziționarea definitivă, se făcu amiază. Fusese cât pe ce să izbucnească o răzmeriță când refugiații înțeleseseră în cele din urmă că armata principală avea să execute traversarea fără ei. Alegerea de către Coltaine a Clanului Nevăstuicii drept escortă a refugiaților – războinicii călări aveau chipuri cu adevărat înspăimântătoare din cauza pielii lor crestate, a tatuajelor negre și a dinților piliți – îi dovedea încă o dată șiretenia, deși călăreții Nevăstuicii duceau lucrurile prea departe cu amenințările în glumă la adresa oamenilor pe care juraseră să îi protejeze. Cu unele izbucniri de venin, calmul se restabili, în ciuda eforturilor frenetice și înspăimântate ale Consiliului Nobililor și a capacității inepuizabile a membrilor lui de a înainta proteste și scrisori de nemulțumire.

După ce, în cele din urmă, se închegă forța principală, Coltaine dădu ordinul de înaintare.

Ziua era toridă, astfel că solul pârjolit se înălță în nori de praf imediat ce iarba firavă se fărâmiță sub copitele cailor și ale vitelor și sub ghetele soldaților. Presentimentul lui Lull că vor mânca praf se dovedi

deprimant de precis în clipa în care Duiker scoase încă o dată de la centură bidonul din cositor și îl duse la buze, lăsând apa să i se strecoare în gură și să îi umezească pielea uscată a gâtlejului.

Alături de el mărșăluia caporalul List, care avea fața parcă dată cu un praf alb, și al cărui coif aluneca mereu peste fruntea lui scăldată de sudoare. În dreapta istoricului pășea marinarul-femeie – încă nu-i știa numele și nici nu intenționa să îl afle. Teama de ceea ce avea să urmeze se răspândise ca o infecție în întreaga lui ființă. Își simțea gândurile febrile, învârtindu-se în jurul unei spaime iraționale pornite din… *cunoaștere. A amănuntelor care ne aduc aminte de umanitate. Numele legate de chipuri sunt ca niște șerpi încolăciți unul în jurul altuia, amenințând cu mușcătura cea mai dureroasă. Nu voi reveni la Lista celor Căzuți, pentru că acum înțeleg că soldatul neînarmat este un dar. Soldatul cu nume – mort, ceară topită – cere un răspuns din partea celor vii... unul pe care nu-l poate da nimeni. Numele nu înseamnă nicidecum liniște, ele sunt o poruncă de a răspunde la ceea ce nu-și poate afla răspuns. De ce a murit ea, nu el? De ce rămân anonimi supraviețuitorii – ca și cum ar fi blestemați – în vreme ce morții sunt venerați? De ce ne agățăm de ceea ce pierdem, dar ignorăm ceea ce încă deținem?*

Nu mai da nume niciunuia dintre cei căzuți, pentru că ei s-au aflat acolo în locul nostru, și rămân în acel loc în fiecare moment al vieții noastre. Fie ca moartea mea să fie lipsită de glorie, fie să mor uitat și necunoscut. Să nu se spună că am fost unul dintre morții care i-a acuzat pe cei vii.

Fluviul P'atha traversa fundul unui fost lac aflat la două mii de pași de la răsărit spre apus și peste patru mii de pași de la nord la sud. Când avangarda ajunse la culmea răsăriteană și începu să coboare spre bazin, Duiker avu parte de o priveliște panoramică a ceea ce avea să devină câmpul de bătălie.

Kamist Reloe și armata lui îi așteptau, sclipirea armelor dovedindu-se întinsă și orbitoare în lumina puternică a soarelui de dimineață, iar stindardele orașelor și flamurile triburilor atârnau monotone și fără vlagă deasupra mării de coifuri ascuțite. Soldații așezați în șiruri foșneau și se unduiau ca și cum ar fi fost mânați de curenți nevăzuți. Numărul lor era copleșitor.

Fluviul era o fâșie îngustă, aflată la o sută de pași în față, presărat de bolovani și mărginit de tufișuri țepoase pe ambele maluri. Urmele unui drum al negustorilor marca locul tradițional de traversare, apoi se unduia spre apus către ceea ce fusese cândva o pantă lină, spre culmea de pe celălalt mal – însă geniștii lui Reloe avuseseră de lucru: aceștia construiseră o rampă din pământ nisipos și decupaseră panta naturală de o parte și de alta, creând o faleză înaltă și abruptă. Spre miazăzi de fundul uscat al lacului se găsea o aglomerare încâlcită de șanțuri, batoliți, grohotișuri și aflorimente zimțate; spre miazănoapte se înălța culmea dințată a șirei spinării dealului, care se albise sub soarele necruțător. Kamist Reloe avusese grijă să lase o singură cale de ieșise spre apus, iar în culmea acesteia așteptau forțele lui de elită.

– Pe răsuflarea lui Hood! exclamă caporalul List. Ticălosul a remodelat Culmea Gelor și, uită-te spre miazăzi, domnule, coloana aceea de fum – acolo a fost garnizoana de la Melm.

Privind cu ochi mijiți în acea direcție, Duiker zări un alt amănunt, care era mai la vedere. Construită pe un vârf care domina capătul răsăritean al fostului lac, se înălța o fortăreață.

– A cui a fost clădirea aceea? se întrebă el cu voce tare.

– Acolo a fost o mănăstire, spuse List. Potrivit singurei hărți pe care apare.

– A cărui Ascendent?

List ridică din umeri.

– Probabil a unuia dintre Cei Șapte Sfinți.

– Dacă a mai rămas vreunul acolo, va avea o panoramă completă a ceea ce se va desfăşura aici.

Kamist Reloe îşi plasase forţele în josul şi pe fiecare flanc al companiilor lui de elită, blocând capetele dinspre miazănoapte şi de miazăzi ale bazinului. Stindardele contingentelor Sialk, Halafan, Debrahl şi Tithansi se înălţau dinspre partea de miazăzi; Ubari, spre miazănoapte. Fiecare dintre cele trei forţe le depăşea cu mult pe cele pe care le avea la dispoziţie Coltaine. Dinspre armata Apocalipsei se ridică un tumult de glasuri, la care se adăugă zgomotul produs de lovirea ritmică a armelor de scuturi.

Marinarii mărşăluiră în tăcere către zona de traversare. Glasurile şi vuietul venind dinspre duşman se rostogoliră peste ei ca un val uriaş. Oamenii Armatei a 7-a nu se lăsară impresionaţi.

Zei subpământeni, cum se va termina totul?

Fluviul P'atha rămăsese un firicel de apă caldă, adânc până la glezne, lat de numai zece-doisprezece paşi. Algele acopereau pietrişul şi pietrele de pe fund. Bolovanii mari erau albiţi de stratul de guano. Insecte bâzâiau şi dansau prin aer. Răsuflarea răcoroasă a fluviului se stinse imediat ce Duiker păşi pe malul opus, iar arşiţa cumplită a bazinului îl învălui ca o mantie.

Istoricul simţi cum sudoarea îi inundă straiele intime matlasate de sub cămaşa lungă de zale; aceasta i se scurse murdară, în josul braţelor, pe sub mănuşile de zale, ajungând până în palme. Spori strânsoarea asupra legăturii de scut, apucând în acelaşi timp cu cealaltă mână mânerul sabiei scurte. Brusc, îşi simţi gura uscată, însă rezistă ispitei de a bea din bidonul prins la brâu. Aerul duhnea a soldaţii pe care îi urma, o miasmă de sudoare şi de spaimă. Dar se înfiripa încă o senzaţie, o melancolie ciudată, care părea să însoţească înaintarea neîncetată a celor din jur.

Duiker mai trăise acea senzaţie, cu decenii în urmă. Nu era înfrângere, nici deznădejde. Tristeţea se

năștea din ceea ce se afla dincolo de asemenea reacții viscerale, și părea cântărită și mult prea conștientă.

Mergem la un ospăț al morții. Iar în astfel de momente, înainte ca săbiile să fie scoase din teacă, înainte ca sângele să ude pământul și țipetele să umple aerul, acea inutilitate coboară asupra tuturor. Fără propria armură, cred că am plânge cu toții. Cum altfel ai putea reacționa la promisiunea iminentă de pierdere incalculabilă?

– Săbiile ni se vor ciobi din plin astăzi, spuse cu glas uscat și tremurător List, care era alături de el. Din experiența ta, domnule, ce e mai rău – praful sau noroiul?

Duiker își drese glasul.

– Praful te sufocă. Praful te orbește. Dar noroiul face să-ți fugă lumea de sub picioare. *Și vom avea parte de noroi destul de curând, după ce sângele, fierea și urina vor îmbiba țărâna. O măsură egală din ambele blesteme.* E prima ta bătălie?

List făcu o grimasă.

– Deoarece mi s-a ordonat să te însoțesc, încă nu am apucat să dau piept cu dușmanul.

– Pari a avea resentimente din cauza asta.

Caporalul nu zise nimic, dar Duiker înțelegea destul de bine situația. Camarazii soldatului trecuseră prin prima baie de sânge, un prag deopotrivă temut și așteptat. Imaginația șoptea neadevăruri pe care doar experiența le putea contrazice.

Cu toate acestea, istoricul ar fi preferat un punct de observație mai îndepărtat. Mergând alături de soldați, nu putea vedea nimic dincolo de masa de oameni din jurul lui. *De ce m-a plasat Coltaine tocmai aici? Fir-ar el blestemat, mi-a răpit ochii.*

Se aflau la o sută de pași de rampă. Războinicii călări galopară de-a curmezișul frontului forțelor de flanc ale inamicului, având grijă ca toți soldații să păstreze poziția. Scuturile lovite ca niște tobe și strigătele de furie promiteau sânge și nu aveau să fie ținute în frâu multă vreme. *Apoi vom fi asaltați din trei părți, și se vor strădui să ne izoleze de infanteria*

Armatei a 7-a, care va lupta pentru a proteja răniții. Dacă vor putea, vor decapita șarpele.

Cu capetele îndreptate către pozițiile dușmane, războinicii Crow își pregăteau arcurile și lăncile. Un sunet de corn anunță ordinul de pregătire a arcurilor, șirul din față se închise, în timp ce soldații din centru și din spate își ridicară armele deasupra capului. Arcașii erau vizibili, intrând în poziție la capătul rampei.

Vântul nu bătea deloc, iar aerul neclintit era apăsător.

Probabil că incapacitatea de a crede făcea forțele din flancuri să stea pe loc. Coltaine nu reacționase în niciun fel față de pozițiile și tăria inamicului; Armata a 7-a mărșăluia înainte și, ajungând la rampă, începu urcușul fără să se oprească.

Panta era moale, presărată cu bolovani și nisip, făcută să devină înșelătoare sub tălpi. Soldații se împiedicau.

Dintr-odată, săgețile umplură cerul, coborând apoi ca picăturile de ploaie. Zăngănituri înfiorătoare răsunară deasupra capului lui Duiker când bețele săgeților plesniră, alunecară pe scuturile ridicate, unele furișându-se printre ele și lovind armuri și coifuri, unele dintre ele străpungând carnea. Dedesubtul spinării de țestoasă se auziră voci icnite. Pietrele rotunde se rostogoleau sub tălpi. Însă pintenul cu carapace urca fără să se oprească.

Cotul istoricului tresări puternic în clipa în care o săgeată îi lovi cu forță scutul. Alte trei duruiră într-o succesiune rapidă, toate fiind deviate și azvârlite spre alte scuturi.

Aerul de sub scut deveni acru și cleios – sudoare, urină și o furie crescândă. Un atac la care nu poți răspunde este coșmarul oricărui soldat. Hotărârea de a ajunge pe culme, unde, urlând, aștepta infanteria grea Semk și Guran, ardea ca o febră. Duiker știa că marinarii erau împinși spre un anumit prag. Primul contact avea să fie exploziv.

Rampa era terasată abrupt de o parte și de alta în porțiunea mai apropiată de culme, care era abruptă și înaltă, având partea superioară netezită și lărgită. Războinicii aparținând unui trib pe care Duiker nu reuși să îl identifice – *Can'eld?* – începură să se așeze în formație pe maluri și să își pregătească arcurile scurte din coarne de animale. *Vor trage în noi din ambele laturi imediat ce ne ciocnim de Semk și de Guran. O anfiladă.*

Bult călărea alături de războinicii călări Crow din flancuri, iar istoricul auzi limpede comanda răcnită de veteran. Cu o explozie de praf și fier, călăreții se rotiră și porniră spre maluri. Săgețile începură să zboare. Soldații Can'eld – surprinși de iuțeala reacției Wickane – se împrăștiară. Trupuri căzură rostogolindu-se spre rampă. Războinicii Crow goniră de-a lungul șanțului, măturând malul înalt cu foc de proiectile ucigașe. După câteva momente, pe culmea plată nu mai exista niciun membru de trib care să stea în picioare.

Un al doilea răcnet îi făcu pe războinicii călări să se oprească în clipa în care călăreții din frunte se aflau la mai puțin de doisprezece pași de șirul de sulițași Semk și Guran. Oprirea atât de bruscă îi atrase înainte pe nestăpâniții Semk. Securi de aruncat zburară rostogolindu-se prin spațiul dintre cele două forțe. Săgețile țâșniră drept răspuns.

Vârful pintenului atacă, pentru că marinarii observaseră dezordinea creată în prima linie dușmană. Călăreții Crow își rotiră caii, ridicându-se în scări, și se traseră într-o parte ca să nu rămână blocați între pedeștrii care se apropiau și ca să nu frâneze în vreun fel forța inerțială a marinarilor. Eliberară spațiul cu câteva secunde înainte de ciocnire.

Pintenul izbi.

Duiker simți în scut bubuitul produs de impact, un sunet răsunător care îi zdruncină oasele. Din acea poziție, în afara micului petic de cer aflat exact deasupra capetelor soldaților, nu putea vedea aproape nimic, iar în aer se răsuci un băț plesnit de suliță,

apoi un coif, care parcă încă avea prins sub baretă o falcă bărboasă, după care praful se ridică asemenea unui linţoliu impenetrabil.

– Domnule! auzi el, şi se simţi tras de braţul în care avea scutul. Acum trebuie să ne întoarcem.

Să ne întoarcem? Duiker îl fulgeră cu privirea pe List.

Caporalul îl făcu să se rotească.

– Pentru a vedea mai bine, domnule…

Se aflau în penultimul şir de oameni care alcătuiau pintenul. Un spaţiu de zece paşi se căsca între marinari şi războinicii călări, cu armuri ciudate, din Clanul Câinelui Neghiob, care rămăseseră nemişcaţi, ţinându-şi săbiile grele, scoase din teci, rezemate de-a latul şeilor. Dincolo de ei se întindea bazinul – poziţia înaltă de pe rampa din pământ îi îngădui istoricului să vadă clar restul bătăliei.

Spre miazăzi erau şiruri strânse de arcaşi Tithansi, sprijiniţi de cavaleria Debrahl. Legiuni de infanterie Halafan mărşăluiau la est de aceştia – spre dreapta lor – iar în mijlocul lor, o companie de infanterie grea Sialk. Ceva mai departe spre răsărit erau alţi cavalerişti şi arcaşi. *O falcă, iar spre miazănoapte, cealaltă. Care acum se închide în mod inexorabil.*

Privi spre miazănoapte. Legiunile Ubari – cel puţin trei la număr – alături de cavalerie Sialk şi Tepasi, se aflau la mai puţin de cincizeci de paşi de infanteria Armatei a 7-a. Între stindardele ce se înălţau în rândurile de Ubari, Duiker văzu o fulgerare de cenuşiu şi negru. *Localnici instruiţi ca marinari, asta zic şi eu ironie.*

Judecând după norul întins de praf purtat de vânt, la răsărit de fluviu se desfăşura o bătălie aprigă. Clanul Nevăstuicii îşi găsise în cele din urmă încleştarea potrivită. Istoricul se întrebă care dintre forţele lui Kamist Reloe reuşise să execute manevra de învăluire. *O lovitură spre turme, şi darul de a măcelări refugiaţii. Rezistaţi, Nevăstuicilor, nu veţi avea parte de odihnă din partea noastră.*

Îmbrâncit de soldații din jurul lui, Duiker își îndreptă atenția spre ceea ce se petrecea în imediata lui apropiere. Încleștarea armelor și răcnetele de pe culme sporeau pe măsură ce pintenul se toci treptat în confruntarea cu o adevărată nicovală a rezistenței disciplinate și îndârjite. Prima respingere se propagă aidoma unui val prin mulțimea de soldați.

Pe cele trei măști războinice ale lui Togg. Înainte de încheierea zilei, fiecare dintre noi le va purta. Teroare, furie și durere. Nu vom cuceri culmea...

În spatele lor, din bazin se înălță un muget mai adânc. Istoricul se răsuci. Fălcile se închiseseră. Zvârcolindu-se ca un vierme copleșit de furnici, careul golit al Armatei a 7-a din jurul căruțelor cu răniți se fărâmița. Simțind cum crește valul de groază în ființa lui, Duiker se uită concentrat, așteptându-se ca acel careu să se dezintegreze, sfârtecat de ferocitatea celor care îl asaltau.

Cei din a 7-a rezistau, deși acest lucru i se părea imposibil lui Duiker. În toate laturile, dușmanul se cabra, retrăgându-se, de parcă acele fălci se strânseseră în jurul unor ghimpi veninoși, iar instinctul le dicta să se smulgă înapoi. Urmă o pauză, un îngheț visceral care ținu cele două părți la distanță – spațiul dintre ele rămase ca un covor de morți și muribunzi – apoi a 7-a întreprinse ceva neașteptat. Într-o tăcere care făcu părul de pe ceafa istoricului să se zbârlească, soldații dintr-a 7-a se năpustiră în față, careul se umflă, deformându-se până deveni un oval, iar sulițele fură îndreptate la orizontală.

Șirurile dușmane se năruiră, se topiră, fărâmițate brusc.

Stop! Prea departe! Prea subțire! Opriți-vă!

Ovalul se întinse, încremeni o clipă, apoi se retrase cu o precizie calculată care i se păru aproape sinistră – ca și cum a 7-a ar fi devenit un soi de mecanism. *Și vor face asta încă o dată. A doua oară nu va mai reprezenta o surpriză, dar probabil că manevra va fi la fel de ucigătoare. Ca un plămân*

care aspiră aer, un ritm de somn liniștit, mereu și mereu.

Atenția îi fu atrasă de mișcări printre membrii Clanului Câinelui Neghiob. Nil și Nether ieșiseră din prima linie, pe jos, ultimul ducând de căpăstru o iapă Wickană. Animalul ținea capul înălțat, cu urechile ciulite înspre înainte. Pe flancurile ei roșcate strălucea sudoarea.

Cei doi vrăjitori se opriră de o parte și de alta a iepei și își puseră mâinile pe ea.

În următoarea clipă, Duiker se dezechilibră, pentru că șirurile din spate ale pintenului erau trase în față, în susul rampei, de parcă ar fi fost propulsate de o inspirație uriașă.

– Pregătiți-vă armele pentru lupta de aproape! strigă un sergent de lângă el.

Vai, pe visul erotic al lui Hood…

– Asta este, spuse List cu glas încordat ca o strună de arc.

Duiker nu mai avu timp să-i răspundă, dar nici să se gândească la asta, pentru că brusc se treziseră printre dușmani. Surprinse o frântură din scena care se desfășura în fața lui. Un soldat care se împiedică și blestemă, după care coiful îi alunecă peste ochi. O sabie fulgerând prin aer. Un războinic Semk țipând, tras înapoi de părul împletit în coadă, dar al cărui răcnet se transformă într-un gâlgâit umed când vârful unei săbii scurte îi ieși pe sub piept odată cu o masă încurcată de intestine. O femeie-marinar, răsucindu-se pentru a se apăra de un atac, după care își stropi cu urină vârfurile cizmelor. Și pretutindeni… cele trei măști ale lui Togg și o adevărată cacofonie de zgomote, gâtlejuri care scoteau sunete pe care nu le voiau, sânge țâșnind, oameni murind – *pretutindeni, oameni murind.*

– Atenție în dreapta!

Duiker recunoscu glasul – femeia-marinar, camaradul lui fără nume – și pivotă la vreme pentru a para lama unei sulițe; sabia lui scurtă alunecă de-a lungul bățului îmbrăcat în cositor. Ferindu-se de împunsătură, făcu un pas înainte și înfipse vârful

sabiei în fața unei femei Semk. Aceasta se prăbuși însângerată, însă urletul scos de istoric fu acela care spintecă aerul, o străpungere sălbatică a sufletului său. Se împletici și se retrase, gata să cadă dacă nu ar fi primit o lovitură serioasă de scut în spate. Aproape de ureche, auzi glasul femeii fără nume.

– În noaptea asta o să te călăresc până o să cerșești îndurare, bătrâne!

În învălmășeala derutantă care era mintea umană, Duiker se înfășură mental în jurul acelor cuvinte, nu prin dorință carnală, ci așa cum se agață de un pilon de acostare un om care se află pe punctul de a se îneca. Suspinând, inspiră adânc, se îndreptă, îndepărtându-se de sprijinul oferit de scut, și păși înainte.

În față, lupta linia întâi de marinari, cumplit de subțiată, cedând pas cu pas în vreme ce infanteria grea Gurană cobora panta. Pintenul era pe cale de a se sfărâma.

Războinicïi Semk apăruseră în mijlocul marinarilor, într-un haos frenetic și dezlănțuit; acești războinici mânjiți cu cenușă fuseseră împinși în față de rândurile din spate.

Lupta se încheie în scurtă vreme, deoarece disciplina brutală nu iartă războinicii individuali, care nu păstrează linia, nu oferă sprijin celui de alături și nu aud decât propriile strigăte maniacale de luptă.

În ciuda acelei descărcări bruște, marinarii începură să cedeze.

Se auziră trei sunete de corn într-o succesiune rapidă, ca un răget de măgar: ordinul imperial de dispersare. Rămas cu gura căscată, Duiker se răsuci să-l caute din ochi pe List, dar caporalul dispăruse. O văzu pe femeia-marinar și se apropie împleticindu-se de ea.

– Patru sunete sunt pentru retragere, au fost patru? Parcă am auzit…

Ea rânji.

– Trei, bătrâne. Dispersarea! Imediat!

Femeia se retrase. Buimăcit, Duiker o urmă. Panta era înșelătoare pentru că sângele și fierea îmbibaseră praful, transformându-l în noroi așezat peste pietre instabile. Se împleticiră alături de ceilalți spre partea lor de teren – spre miazăzi – spre malul înalt, și coborâră în șanțul îngust, trezindu-se într-un torent de sânge adânc până la glezne.

Infanteria Gurană se oprise, simțind că i se întinde o capcană – indiferent cât de improbabil ar fi făcut acest lucru felul în care se desfășurase lupta până atunci – și se regrupă în rânduri strânse, la patru pași de culme. Se auzi plângăreț un sunet de corn, făcând formația să se retragă cu pași târșâiți.

Duiker se întoarse la vreme ca să vadă, la șaptezeci de pași depărtare în josul rampei, cavaleria grea a Clanului Câinelui Neghiob înaintând încet, despărțindu-se în dreptul lui Nil și al lui Nether, care rămăseseră nemișcați de o parte și de alta a iepei, cu mâinile încă lipite de flancurile animalului.

– Pe împunsătura Domnului, blestemă femeia aflată alături de Duiker.

Vor să șarjeze în susul rampei, unde sunt atâtea cadavre, noroi și pietre. O pantă îndeajuns de abruptă pentru a-i sili pe călăreți să stea aplecați peste gâturile cailor. Și când te gândești ce greutate apasă pe picioarele lor din față… Coltaine îi pune să șarjeze. Și asta, în fața infanteriei grele…

– Nu se poate! șopti istoricul.

În josul malului începură să alunece pietre și nisip. Brusc alarmați, cei din jurul lui Duiker înălțară capetele – în partea de sus a malului era cineva. Asupra lor se rostogoli și mai multă țărână.

De sus se auziră fluvii de blesteme, apoi de peste margine apăru un coif.

– E un genist blestemat de Hood! mormăi un marinar.

Omul cu fața murdară de țărână le rânji de sus.

– Ia ghiciți ce fac țestoasele iarna! strigă el, apoi se retrase și dispăru.

Duiker aruncă o privire în spate, către războinicii călări din Clanul Câinelui Neghiob.

Aceștia nu mai înaintau, de parcă ar fi devenit dintr-odată nesiguri. Wickanii stăteau cu capetele ridicate și cu privirile ațintite spre culmile malurilor de o parte și de alta.

Infanteriștii grei Gurani și supraviețuitorii Semk priveau la fel ca toată lumea.

Prin praful care se rostogolea dinspre creastă în josul rampei, Duiker privi spre malul de la miazănoapte. De-a lungul lui se vedea activitate febrilă – geniști, cu scuturi în spate, începuseră să se deplaseze înainte, coborând rampa în spațiul aglomerat de cadavre de sub culme.

Se auzi un alt sunet de corn, iar războinicii Clanului Câinelui Neghiob porniră din nou înainte, făcându-și caii să meargă la trap, apoi la galop ușor în susul pantei. Însă acum calea lor spre culme era blocată de o companie de geniști.

Când vine iarna, țestoasele se îngroapă în pământ. Ticăloșii s-au furișat pe maluri în cursul nopții trecute – chiar sub nasul lui Reloe – și s-au îngropat acolo. De ce, pentru numele lui Hood?

Încă purtându-și scuturile pe spate, geniștii se agitau, pregătindu-și armele și alte lucruri. Unul le făcu semn călăreților Câinelui Neghiob să înainteze.

Rampa se cutremură.

Caii cu armuri țâșniră în susul pantei abrupte cu o explozie de mușchi, mai iute decât își închipuise istoricul că ar fi fost posibil. Săbiile late se ridicară spre cer. Cu armurile lor antice și ciudate, Wickanii stăteau în șei ca niște apariții demonice invocate, călare pe cai apăruți din același coșmar.

Geniștii se năpustiră spre linia Guranilor. Zburară grenade, urmate de bubuiturile exploziilor și de urlete îngrozitoare.

Toate piesele de muniție ale geniștilor descriseră bolți spre aglomerarea de infanteriști grei. Grenade cu cuie, cu degajare de căldură și incendiare. Șirul compact al soldaților de elită ai lui Reloe se dezintegră.

Șarja în galop a luptătorilor Câinelui Neghiob ajunse la geniști, care se lăsară la pământ sub

copitele cailor cu zăngănituri răsunătoare care bătură un ritm infernal până când, animal după animal, trecu peste ei.

În vârtejul haotic și eviscerat care fusese un șir solid de infanteriști grei cu doar câteva momente mai devreme, războinicii Wickani călări ajunseră pe culme și, rotindu-și săbiile late cu gând de măcel înspăimântător, se azvârliră de cealaltă parte.

În tot vacarmul acela se făcu auzit un semnal sonor ca un bocet.

Femeia care stătea alături de Duiker îl bătu cu mâna înmănușată în piept.

– Înainte, bătrâne!

El făcu un pas, apoi șovăi. *Da, e timpul ca soldații să înainteze. Numai că eu sunt istoric – trebuie să văd, să fiu martor, și spre Hood cu baraj de săgeți!*

– De data asta, nu, spuse Duiker, întorcându-se pentru a urca taluzul.

– Ne vedem la noapte! strigă ea după el, după care se alătură celorlalți marinari care porniseră în marș.

Duiker se trase până pe culme, alegându-se cu o gură plină de pământ nisipos. Tușind și dând să se înece, se ridică chinuitor de greu în picioare, apoi privi în jur.

Suprafața plată a malului era presărată cu țepușe înfipte la un anumit unghi. Coconi din pânză de cort fuseseră pe jumătate îngropați în niște gropi de mărimea unui om. Istoricul se uită la ele îndelung, fără să înțeleagă prea bine, după care își îndreptă atenția spre rampă.

Deplasarea marinarilor fusese oprită de ridicarea în picioare a geniștilor peste care trecuseră caii. Duiker văzu că mulți aveau fracturi, însă scuturile – acum strivite și devenite niște ruine – și coifurile deformate îi protejaseră în mare parte de acei soldați demenți.

Dincolo de culme, pe platoul dinspre apus, războinicii călări din Clanul Câinelui Neghiob îi vânară pe infanteriștii rămași din elita lui Kamist

Reloe. Cortul comandantului lor, situat pe un delușor la o sută de pași de creastă, se prăbușea lins de flăcări și învăluit de fum. Duiker presupuse că Marele Mag rebel îl incendiase personal, pentru a distruge orice i-ar fi putut folosi lui Coltaine, după care fugise prin ceea ce îi putea pune la dispoziție coridorul lui.

Duiker se întoarse pentru a vedea ce se întâmpla în bazin.

Jos, bătălia era încă aprigă. Inelul protector alcătuit de cei dintr-a 7-a în jurul căruțelor cu răniți se menținuse, deși deformat de presiunea concertată și neîncetată a infanteriei grele Ubari dinspre nord. Căruțele se deplasau spre miazăzi. Cavaleria Tepasi și Sialk hărțuia ariergarda, unde Fidelii Hissari rezistau fără să se clintească… și mureau cu zecile.

Cu toate astea, am putea pierde bătălia.

Un sunet dublu de corn venind dinspre creastă le ordonă celor din Clanul Câinelui Neghiob să se retragă. Duiker îl zări pe Coltaine, cu mantia lui neagră din pene devenită cenușie din cauza prafului, stând pe creastă călare pe cal. Istoricul îl văzu făcând un semn către oamenii lui, iar goarnele de chemare răsunară din nou, de astă dată într-o succesiune mai rapidă. *Avem nevoie de voi acum!*

Însă caii aceia sigur sunt la capătul puterilor. Au reușit imposibilul. Au șarjat la deal, cu o viteză care a crescut mereu, cu o iuțeală cum nu am mai pomenit până acum. Istoricul se încruntă, apoi se răsuci pe călcâie.

Nil și Nether continuau să stea de o parte și de alta a iepei. O adiere ușoară zbârli coama și coada animalului care însă nu se mișcă defel. Duiker se simți cuprins de un val de neliniște. *Ce au făcut?*

Niște urlete venite din depărtare atraseră atenția istoricului. O mare forță călare traversa fluviul, însă stindardele lor erau prea departe pentru a-și putea da seama de identitatea lor. Apoi, Duiker zări niște siluete mici, de culoare roșiatică, în fața călăreților. *Câini-paznici de origine Wickană. Acela e Clanul Nevăstuicii.*

Războinicii călare revenіră la galop mic în momentul în care trecură prin albia fluviului.

Cavaleriile Tepasi și Sialk fură total surprinse, întâi de un val de câini agitați care ignorară caii, pentru a se arunca spre călăreți, fiecare având treizeci de kilograme de mușchi și dinți, care îi traseră pe soldați din șei; apoi se repeziră în luptă chiar Wickanii, care își anunțară sosirea azvârlind capete retezate prin aer în față și scoțând răcnete bizare, capabile să înghețe sângele în vene, după care izbiră flancul cavaleriei.

În câteva clipe, călăreții Tepasi și Sialk dispărură – morți, în agonie ori în fugă disperată. Războinicii călări din Clanul Nevăstuicii se opriră cât să se regrupeze, după care se rotiră în galop ușor și îi înfruntară pe Ubari, având câinii-paznici, cu blănurile lor împestrițate, săltând alături.

Dușmanii se desfăcură pe ambele laturi, retrăgându-se atât de sincronizat încât, deși păru un gest instinctiv, era foarte precis.

Călăreții din Clanul Câinelui Neghiob se întoarseră în josul rampei, despărțindu-se din nou când trecură prin dreptul vrăjitorilor și al iepei lor nemișcate, apoi executară o întoarcere spre miazăzi, pentru a porni în urmărirea infanteriștilor Halafan și Sialk și a arcașilor Tithansi.

Simțindu-se copleșit, Duiker se lăsă brusc în genunchi, iar suferința, furia și groaza începură să clocotească de parcă s-ar fi aflat într-un cazan încins. *Să nu vorbești astăzi despre victorie. Nu, să nu vorbești defel.*

Respirând precipitat, un bărbat apăru pe mal. Călcând apăsat, cineva se apropie de istoric, apoi își puse mâna grea pe umărul lui. Cu un glas pe care Duiker se strădui să îl identifice, omul spuse.

– Își bat joc de cei cu sânge nobil, știai asta, bătrâne? În Dhebral au găsit și un nume pentru asta. Știi cum se traduce? Lanțul Câinilor. Lanțul Câinilor lui Coltaine. El conduce, însă e condus, el se străduiește să înainteze, dar este tras înapoi, el își arată colții, dar cine dă să îl muște de picioare, dacă

nu cumva chiar cei pe care a jurat să îi protejeze? A, ce profunzime există în asemenea nume, nu crezi?

Glasul era al lui Lull, dar schimbat. Duiker își înălță capul și îl privi direct în ochi pe bărbatul ghemuit alături de el. Din masa răvășită de carne sfârtecată sticlea un singur ochi albastru. Primise o lovitură de ghioagă, iar apărătoarea de obraz îi fusese împinsă în față, sfărâmându-i pometul, spărgându-i un ochi și rupându-i nasul. Pe fața mutilată oribil a lui Lull apăru ceva ce se voia a fi un zâmbet.

– Sunt un om norocos, istoricule. Uite, nu mi-a scos niciun dinte – și niciunul nu se mișcă.

Numărarea pierderilor se dovedi o litanie întristătoare înălțată inutilității războiului. După părerea istoricului, doar Hood ar fi fost în stare să zâmbească triumfător.

Clanul Nevăstuicii îi așteptase pe lăncierii Tithansi și pe zeișorul-comandant care îi conducea. O ambuscadă pregătită de spiritele pământului îl doborâse pe luptătorul Semk și, în foamea lor de a destrăma și a devora rămășițele zeului Semk, îi sfâșiaseră carnea. Apoi Clanul Nevăstuicii pregătise o capcană, care se vădi groaznică, pentru că nada fuseseră chiar refugiații, astfel că sute dintre ei fuseseră uciși sau răniți în executarea chirurgicală, cu sânge rece, a acelei lupte.

Conducătorii războinici din Clanul Nevăstuicii puteau pretinde că fuseseră copleșiți numeric în proporție de patru la unu, că unii dintre cei ce juraseră să îi protejeze pe refugiați fuseseră sacrificați pentru a-i salva pe restul. Lucru întru totul adevărat și asigurând o justificare credibilă pentru ceea ce făcuseră. Însă liderii nu spuseră nimic, și cu toate că tăcerea lor fu primită cu revoltă de refugiați și îndeosebi de Consiliul Nobililor, Duiker văzu totul în altă lumină. Tribul Wickan avea rațiuni exprimate și scuze care jigneau – și nu acceptau păreri diferite din partea altora și îi luau în batjocură pe cei care și le-ar fi exprimat. La rândul lor, nici ei nu se oferiră să prezinte vreo explicație, deoarece, după cum bănuia istoricul, Wickanii aveau față de cei care

fuseseră sacrificați – și pentru neamurile lor – un respect care nu se compara cu ceva atât de josnic și meschin precum rostirea câtorva cuvinte.

Din nefericire pentru ei, refugiații nu înțeleseră nimic din toate aceste rațiuni, iar pentru ei, tăcerea Wickanilor era în sine o exprimare a disprețului, o desconsiderare a vieților pierdute.

Cu toate acestea, Clanul Nevăstuicii le adusese încă un omagiu refugiaților care muriseră. După ce măcelărirea arcașilor Tithansi în bazinul fostului lac se adăugase la acțiunile clanului, un întreg trib de la câmpie încetase să mai existe. Răzbunarea Wickanilor fusese deplină. Și nu se mărginiseră la atât, pentru că descoperiseră și armata țăranilor a lui Kamist, care sosise din răsărit prea târziu pentru a participa la bătălie. Măcelul de acolo fusese o demonstrație elocventă a sorții pe care Tithansi intenționaseră să le-o rezerve malazanilor. Nici acea lecție nu fusese luată în seamă de refugiați.

În ciuda încercărilor făcute de erudiți, Duiker își dădu seama că nu exista nicio explicație a curentelor întunecate ale gândirii umane care s-au învolburat în urma acelei băi de sânge. Era suficient să își analizeze propria reacție, atunci când ajunsese cu greu în locul în care se aflau Nil și Nether, care țineau mâinile lipicioase de sudoare și sânge pe flancurile unei iepe care, moartă, stătea în picioare. Forțele vieții erau puternice, aproape depășind capacitatea de înțelegere, iar sacrificarea unui animal pentru a înzestra alte aproape cinci mii cu tărie și forță înspăimântătoare era în aparență demnă și nobilă.

Dacă nu ar fi existat incapacitatea de înțelegere a animalului privind propria sa distrugere sub mâinile a doi copii cu inimile sfărâmate.

Orizontul Coridorului Imperial era un giulgiu cenușiu în toate părțile. Amănuntele erau neclare în spatele pânzei de aer dens și nemișcat. Nu se simțea nicio adiere de vânt, însă ecourile morții și distrugerii

rămăseseră, plutind de parcă ar fi fost prinse în afara timpului însuși.

Rămas cu ochii la scena din fața lui, Kalam se lăsă pe spate în șa.

Cenușa și praful înveșmântau domul placat. Acesta se prăbușise într-un loc, lăsând la vedere marginile zimțate ale plăcilor de bronz care îl acopereau. Deasupra găurii căscate plutea un abur cenușiu. Judecând după curbura domului, era limpede că mai puțin de o treime din el se afla deasupra solului.

Asasinul descălecă. Se opri cât să tragă de pânza înfășurată peste nas și gură, pentru a mai îndepărta nisipul întărit, aruncă o privire peste umăr către ceilalți, apoi se apropie de structură.

Undeva, sub tălpile lor, se înălța un palat sau un templu. Ajungând la dom, se aplecă în față și mătură cu palma cenușa depusă pe una dintre plăcile din bronz. I se dezvălui un simbol gravat adânc.

Recunoscându-l, prin ființa lui trecu o răsuflare rece. Mai văzuse pe un alt continent acea coroană stilizată, într-un război neașteptat împotriva unei rezistențe care fusese declanșată de dușmani disperați. *Caladan Brood și Anomander Rake, dar și Rhivi și Garda Purpurie. Dușmani care se aliaseră pentru a zădărnici planurile de cucerire ale Imperiului Malazan. Orașele Libere din Genabackis erau o ceată certăreață, gata să înjunghie pe la spate pe oricine. Stăpânitori însetați de aur și cârmuitori hoți, care țipau cel mai tare atunci când le era amenințată libertatea…*

Rămas cu mintea la depărtare de mai bine de o mie de leghe, Kalam atinse ușor sigiliul gravat. *Câinele-negru… purtam război împotriva țânțarilor și lipitorilor, a șerpilor veninoși și a șopârlelor care sugeau sânge. Cu orice posibilități de aprovizionare zădărnicite, în momente în care Moranth se retrăgeau când aveam nevoie cel mai mult de ei… și acest sigiliu, țin minte, pe un stindard zdrențuit, ridicându-se deasupra unei companii de elită a forțelor lui Brood.*

Cum își zicea nenorocitul acela? Mare Rege? Kallor... Marele Rege fără regat. În vârstă de o mie de ani, dacă legenda spune adevărul, probabil zeci de mii. Susținea că stăpânise cândva imperii, fiecare dintre ele făcând ca Imperiul Malazan să pară doar o provincie. De asemenea, pretindea că le distrusese cu mâna lui, le distrusese cu totul. Kallor se fălea că făcuse lumile acelea să devină fără viață...

Iar acest om este cum adjunctul la comandă al lui Caladan Brood. Iar când am plecat, Dujek, Arzătorii de Poduri și Armata a 5-a reformată erau pe cale să încheie o alianță cu Brood.

Whiskeyjack... Ben-cel-Iute... feriți-vă, prieteni. Aveți un nebun printre voi...

– Dacă ai terminat de visat în miezul zilei…

– Ceea ce detest cel mai mult la locul ăsta, spuse Kalam, este felul în care pământul înghite sunetul pașilor.

Minala îl studie pe asasin cu ochi uimitor de cenușii, îngustați pe deasupra eșarfei care îi acoperea partea de jos a feței.

Întorcându-se către ceilalți, Kalam se strâmbă. Ridică glasul.

– Părăsim imediat acest coridor.

– Poftim? spuse batjocoritor Minala. Nu văd nicio poartă.

Nu, dar așa simt. Am parcurs o distanță destul de mare, și mi-am dat brusc seama că forța deliberării nu rezidă în a călători, ci în a ajunge. Închise ochii, alungându-i astfel pe Minala și pe ceilalți, și își sili mintea să rămână neclintită. Un singur gând îi scăpă: *Sper să am dreptate.*

În clipa următoare se formă un portal, scoțând un sunet de sfâșiere în timp ce se lărgea.

– Ticălos încăpățânat, se răsti Minala după ce înțelese. O scurtă discuție ne-ar fi adus aici ceva mai devreme – doar dacă nu cumva ne-ai încetinit în mod voit deplasarea. Doar Hood știe ce pui la cale, caporale.

Interesantă alegere a vorbelor, femeie. Îmi închipui că Hood știe.

Kalam deschise ochii. Poarta era o pată neagră și impenetrabilă, aflată la douăzeci de pași depărtare. Făcu o grimasă. *Ce simplu a fost. Kalam, ești un ticălos încăpățânat. Atenție, teama poate face până și cea mai insipidă dintre creaturi să se concentreze.*

– Țineți-vă aproape de mine, spuse asasinul, scoțând puțin cuțitul lung din teacă, după care porni către portal și plonjă înăuntru.

Mocasinii lui alunecară pe pietrișul presărat cu nisip. Era noapte, iar stelele străluceau prin spațiul liber îngust dintre două clădiri înalte din cărămidă. Aleea șerpuia, devenind o potecă întortocheată pe care Kalam o cunoștea. Nu văzu pe nimeni.

Se apropie de zidul din stânga lui. Conducând caii, apăru curând și Minala. Femeia clipi și întoarse capul.

– Kalam. Unde…?

– Chiar aici, îi răspunse asasinul.

Ea tresări, apoi scoase un șuierat de nemulțumire.

– Ai respirat de trei ori într-un oraș, și deja te furișezi.

– Obișnuința.

– Neîndoielnic.

Își conduse calul mai departe. Un moment mai apoi, apărură Keneb și Selv, urmați de cei doi copii.

Căpitanul privi concentrat în jur până îl descoperi pe Kalam.

– Aren?

– Da.

– Cumplită tăcere.

– Suntem pe o alee care șerpuiește printr-o necropolă.

– Foarte plăcut, remarcă Minala. Arătă spre clădirile aflate de o parte și de alta a aleii. Dar astea par a fi locuințe.

– Sunt… dar pentru morți. Săracii rămân săraci în Aren.

– Cât de aproape suntem de garnizoană? întrebă Keneb.

– La trei mii de pași, îi răspunse Kalam, desfăcându-și eșarfa de pe față.

– Trebuie să ne spălăm, spuse Minala.

– Mi-e sete, zise Vaneb, care nu descălecase încă.

– Mi-e foame, adăugă Kesen.

Kalam oftă, apoi dădu din cap.

– Sper că mersul pe străzi moarte nu este un semn rău, adăugă Minala.

– Necropola e mărginită de tavernele jelitorilor, mormăi asasinul. Nu vom avea mult de mers.

Hanul Squall (Vijelie) se lăuda că avusese parte de vremuri mai bune, dar Kalam bănui că adevărul era altul. Podeaua sălii principale se scufundase, amintind acum de un castron enorm, făcând ca zidurile să fie înclinate spre interior, până când, pentru a le menține cât de cât drepte, fusese nevoie de plasarea unor stâlpi de lemn. Mâncarea stricată și șobolanii morți migraseră cu o răbdare inertă spre mijlocul podelei, dând naștere unui morman urât mirositor și mucegăit, ca o ofrandă adusă unui zeu depravat.

Scaunele și mesele stăteau pe picioare retezate creator într-un cerc din jurul adânciturii, și doar un scaun era ocupat de un individ care încă nu se îmbătase criță. O sală retrasă, cu nimic mai jalnică, le asigura clienților mai privilegiați o oarecare intimitate, și Kalam își conduse grupul acolo pentru a mânca, în timp ce în grădina năpădită de buruieni se pregătea o cadă cu apă de spălat. Asasinul se duse apoi în sala principală și se așeză în fața clientului solitar și cât de cât treaz.

– Mâncare, nu? spuse Napanul cărunt imediat ce asasinul se așeză.

– Cea mai bună din oraș.

– Cel puțin așa a hotărât consiliul gândacilor de bucătărie.

Kalam îl urmări pe bărbatul cu pielea albăstruie ducând cana spre buze, apoi îi văzu mărul lui Adam urcând și coborând.

– S-ar părea că ai vrea încă una.

– Cu ușurință.

Asasinul se răsuci puțin pe scaun și surprinse privirea bleagă a bătrânei care stătea rezemată de stâlpul de sprijin aflat alături de butoiul cu bere și ridică două degete în aer. Ea oftă, se îndreptă, făcu o pauză ca să-și așeze mai comod satârul de șobolani prins pe după cordonul șorțului, apoi plecă în căutarea a două stacane.

– Dacă încerci să o pipăi o să-ți rupă mâna, spuse necunoscutul.

Kalam se rezemă de spătar și îl măsură pe bărbat. Putea să aibă între treizeci și șaizeci de ani, asta în funcție de ceea ce îi rezervase viața. Pielea tăbăcită se vedea pe sub barba răzvrătită, presărată de fire de culoarea fierului. Ochii lui întunecați se roteau neliniștiți și încă nu se fixaseră asupra asasinului. Omul purta niște zdrențe largi, subțiri ca ața.

– Tu mă silești să întreb, zise asasinul. Cine ești și care ți-e povestea?

Bărbatul se sumeți.

– Crezi că i-o spun oricui?

Kalam așteptă.

– Ei, bine, urmă omul. Nu tuturor. Unii devin mojici și nu mai ascultă.

Un client care își pierduse cunoștința la o masă din apropiere se răsturnă de pe scaun, lovindu-se cu zgomot de dalele podelei. Kalam, necunoscutul și femeia care servea – cea din urmă apărând cu două căni din cositor – se uitară cum bețivul alunecă pe grăsimea și voma de pe jos, ajungând în mormanul din mijlocul sălii.

Se vădi că unul dintre șobolani doar se prefăcuse până atunci a fi mort, deoarece, cu mustățile fremătând, el sări în sus și se cățără pe corpul clientului.

Necunoscutul din fața asasinului scoase un sunet gutural, după care spuse.

– Toți suntem filozofi.

Femeia le dădu băuturile, felul în care își târșâi picioarele până la masa lor dovedind o îndelungată obișnuință cu podeaua înclinată. Măsurându-l pe Kalam, vorbi în Dhebral.

– Prietenii tăi din spate au cerut săpun.

– Da, îmi închipui că da.

– Nu avem săpun.

– Mi-am dat seama.

Ea se îndepărtă.

– De abia ați ajuns, din câte înțeleg, spuse necunoscutul. Pe Poarta dinspre Miazănoapte?

– Da.

– Asta înseamnă urcuș, nu glumă, mai ales pentru cai.

– Asta înseamnă că e închisă.

– Blocată, la fel ca și celelalte. Poate ați sosit prin port.

– Poate.

– Portul e închis.

– Cum să închizi un port ca Aren?

– De acord, nu e închis.

Kalam luă o gură de bere, o înghiți încet și rămase complet nemișcat.

– După câteva, e și mai rău.

Asasinul puse stacana pe masă. Făcu un efort să-și regăsească vocea.

– Spune-mi niște noutăți.

– De ce aș face asta?

– Fiindcă ți-am cumpărat de băut.

– Și trebuie să-ți fiu recunoscător? Omule, pe răsuflarea lui Hood, doar ai gustat din băutură!

– De obicei, nu-s chiar atât de răbdător.

– A, prea bine, de ce n-ai spus asta de la început? Termină stacana dinainte, apoi o ridică pe cealaltă. Unele soiuri de bere au gust. Altora le dai tu gust. În sănătatea ta, domnule, zise el, golind cana.

– Am tăiat beregate mai urâte decât a ta, spuse asasinul.

Omul se opri, iar ochii lui zăboviră o clipă asupra lui Kalam, apoi puse stacana pe masă.

– Noaptea trecută, soțiile l-au încuiat afară pe Kornobol – și sărmanul a rătăcit pe străzi până când o patrulă a Marii Căpetenii l-a ridicat pentru că a încălcat legea stării de asediu. Asta a devenit o practică obișnuită. Soțiile din tot orașul au revelații. Ce altceva? Nu poți găsi carne bună dacă nu plătești de te spetești – străzile unde erau cândva piețe sunt mai pline ca niciodată de cerșetori mutilați. Nu poți găsi vreo explicație fără ca Mesagerul lui Hood să-și facă apariția – spune-mi, crezi că va fi posibil ca Marea Căpetenie să lase umbra altcuiva, așa cum se zice? Sigur, cine poate face umbră dacă se ascunde în garderoba palatului? Dă-mi voie să-ți spun că peștii nu sunt singurele lucruri alunecoase din orașul ăsta. Uite, am fost arestat de patru ori în ultimele două zile, a trebuit să mă prezint și să arăt ordinul imperial, dacă-ți vine a crede. Am avut totuși noroc, pentru că mi-am găsit echipajul într-o temniță. Dacă-mi va zâmbi Oponn, mâine dimineață îmi scot oamenii de acolo – puntea trebuie spălată și, crede-mă, jivinele alea bețive o vor spăla până când Abisul va înghiți lumea. Mai rău e felul în care unii oameni nu iau în seamă ordinul și îmi cer diverse lucruri, așa că mă doare capul de câte mesaje am transmis sub decența cuvintelor de rând, ca și cum viața nu ar fi și așa destul de complicată – ai idee cum geme o magazie când e plină de aur? Iar acum vei spune: „Ei, căpitane, din întâmplare, vreau să merg înapoi la Unta“, iar eu îți voi răspunde: „Domnule, ți-au surâs zeii! Tot din întâmplare, peste două zile plec pe mare cu douăzeci de marinari, trezorierul Marii Căpetenii și cu jumătate din bogățiile Arenului la bord – dar mai avem loc, domnule, mai avem. Bun venit la bord!

Kalam rămase tăcut preț de douăzeci de bătăi de inimă, apoi spuse.

– Zeii îmi surâd, e adevărat.

Căpitanul dădu din cap.

– Simple și ademenitoare, surâsurile astea.

– Și cui să-i mulțumesc pentru această înțelegere?

– Spune că este prieten de-al tău, deși nu v-ați întâlnit niciodată – deși vei fi la bordul corabiei mele, *Ragstopper*, peste două zile.

– Și cum îl cheamă?

– Salk Ellan, așa își spune. Zice că te așteaptă.

– Și de unde a știut că voi ajunge aici? Până acum o oră nici nu am știut de existența hanului.

– O bănuială, dar una bine susținută. A zis ceva despre faptul că ăsta e primul peste care dai după ce treci de poarta necropolei. Prietene, păcat că nu ai fost aici seara trecută, pentru că a fost și mai multă liniște, cel puțin până când fata a pescuit un șobolan înecat din butoiul cu bere de colo. Păcat că tu și prietenii tăi ați pierdut dejunul de astăzi.

Kalam trânti după el ușa care abia stătea în picioare și se opri să-și recapete controlul. *Aranjamentele lui Ben-cel-Iute? Puțin probabil. De fapt, imposibil…*

– Ce s-a întâmplat?

Minala stătea la masă, având câte o felie de pepene galben în fiecare mână. Vocile din grădină erau un indiciu că părinții își spălau copiii îndărătnici.

Asasinul închise ochii câteva clipe, apoi îi deschise și oftă.

– V-am adus la Aren – iar acum trebuie să ne vedem fiecare de drum. Spune-i lui Keneb să meargă pe stradă până găsește o patrulă, ori îl găsește una pe el, iar apoi să se prezinte la comandantul Gărzii orașului – făcând abstracție de mine în ceea ce va raporta.

– Și cum va explica felul în care am ajuns aici?

– V-a adus un pescar. Inventați o poveste cât mai simplă.

– Și asta e tot? Nu vrei nici măcar să-ți iei rămas-bun de la Selv sau de la copii? Nu vrei nici măcar să-și arate recunoștința că le-ai salvat viața?

– Minala, dacă poți, pleacă împreună cu neamurile tale din Aren – întoarceți-vă în Quon Tali.

– Nu proceda astfel, Kalam.

– E cel mai sigur așa. Asasinul ezită, apoi spuse: Aș vrea să fi fost… altfel.

Felia de pepene îl nimeri exact în obraz. Îi trebui un moment ca să-și șteargă fața, apoi își ridică desagile de șa și le aruncă pe un umăr.

– Armăsarul e al tău, Minala.

Ajuns în sala principală, Kalam se îndreptă spre masa căpitanului.

– Bine, sunt gata.

În ochii bărbatului apăru o expresie ce sugera dezamăgirea, apoi oftă și se ridică destul de greu în picioare.

– Cum zici. Avem destul de mult de mers până la locul unde e ancorată *Ragstopper* – cu puțin noroc, va trebui să scot permisul cam de douăsprezece ori. Dumnezeu mi-e martor, la ce altceva să folosești o armată care-și are tabăra în oraș, nu?

– Zdreanța aia de cămașă pe care o ai pe tine nu te va ajuta să treci neobservat, căpitane. Îmi închipui că abia aștepți să renunți la deghizarea asta.

– Ce deghizare? Asta e cămașa mea norocoasă.

Lostara Yil se rezemă de peretele cămăruței și își încrucișă brațele la piept, după care îl urmări pe Pearl care se plimba de colo-colo aproape de fereastră.

– Amănuntele, totul ține de amănunte, mormăi el. Nu trebuie să clipești, altfel ai putea scăpa ceva.

– Trebuie să mă prezint la comandantul Săbiilor Roșii, spuse Lostara Yil. După aceea mă întorc.

– Fato, Orto Setral îți va da aprobarea?

– Nu renunț la urmărirea asta… decât dacă îmi interzici tu.

– Să ne ferească zeii. Îmi place tovărășia ta.

– Ești pus pe șotii.

– Doar o idee. Serios, nu te-ai dovedit prea amuzantă. Cu toate astea, până acum am participat la o adevărată aventură, nu-i așa? De ce să-i punem capăt acum?

Lostara își verifică uniforma. Greutatea ei îi dădea liniște – armura pe care o purtase când era

deghizată era distrusă și o aruncase fără niciun regret după ce Gheara îi vindecase rănile.

Pearl nu spusese nimic pentru a dezlega misterul privind demonul care apăruse în cursul înfruntării de pe câmpie, dar Sabiei Roșii îi era limpede că incidentul continua să îl tulbure pe bărbat. *Ca și pe mine, de altfel, dar totul a rămas în urmă. Am ajuns în Aren, și încă suntem pe urmele asasinului. Totul merge cum trebuie.*

– Mă aștepți aici? întrebă ea.

Zâmbetul lui Pearl deveni mai generos.

– Până la sfârșitul timpului, draga mea.

– E suficient până în zori.

El dădu din cap.

– Până atunci am să-mi număr bătăile inimii.

Ea ieși din încăpere și închise ușa în urma ei. Holul hanului ducea spre o scară de lemn pe care ajunse în sala principală, aglomerată. Starea de asediu transforma clienții în prizonieri, dar nu altera și dispoziția.

Lostara Yil trecu pe sub scară și se îndreptă spre bucătărie. Bucătarul și ajutoarele acestuia o urmăriră din ochi cât se îndreptă spre ușa din dos, care fusese lăsată întredeschisă pentru a se face cât de cât curent. Era o reacție cu care se obișnuise. Săbiile Roșii erau foarte temute.

Deschise ușa mai larg și ieși pe alee. Răsuflarea fluviului, amestecată cu adierea sărată dinspre golf, îi răcori fața. *Mă rog să nu mai fiu silită să călătoresc din nou prin Coridorul Imperial.*

Merse până în strada principală, pășind zgomotos cu cizmele pe pietrele de pavaj.

În drum spre complexul garnizoanei, doisprezece soldați din armata Marii Căpetenii o opriră imediat ce ajunse la prima intersecție. Sergentul care îi conducea se holbă la ea, pentru că nu putea să-și creadă ochilor.

– Bună seara, Sabie Roșie, spuse el.

Ea îl salută cu o mișcare din cap.

– Am înțeles că Marea Căpetenie a impus starea de asediu. Spune-mi, și Săbiile Roșii patrulează pe

străzi?

– Nicidecum, îi răspunse sergentul.

În rândul soldaților se manifesta un soi de așteptare care Lostarei Yil i se păru ușor supărătoare.

– Înseamnă că au alte misiuni?

Sergentul dădu încet din cap.

– Cred că da. Din cuvintele tale și din… alte lucruri, înțeleg că de abia ai ajuns.

Ea confirmă dând din cap.

– Cum?

– Printr-un coridor. Am avut o… o escortă.

– Asta este o poveste interesantă, neîndoielnic, spuse sergentul. Te rog să-mi predai armele.

– Poftim?

– Dorești să te alături camarazilor din Săbiile Roșii, da? Să discuți cu comandantul Orto Setral?

– Da.

– Din ordinul Marii Căpetenii, emis în urmă cu patru zile, Săbiile Roșii sunt în stare de detenție.

– Ce-ai spus?

– Și așteaptă să fie judecate pentru trădare împotriva Imperiului Malazan.

Uluită, Lostara Yil nu opuse rezistență când soldații o dezarmară. Îl privi fix pe sergent.

– Fidelitatea noastră a fost pusă… la îndoială?

El dădu din cap și o privi fără răutate în ochi.

– Sunt convins că vei afla mai multe de la comandantul tău.

– A plecat.

Keneb rămase cu gura căscată.

– Aha, reuși el să spună după câteva clipe. Încruntându-se, o urmări pe Minala împachetând. Ce faci?

Ea se răsuci spre el.

– Crezi că scapă plecând în felul ăsta?

– Minala…

– Taci, Keneb! O să trezești copiii.

– Dar nu țipam.

– Spune-i comandantului tău tot ce știi, înțelegi? Totul, mai puțin despre Kalam.

– Indiferent ce ai crede, nu sunt chiar atât de prost.

Privirea ei se mai înmuie.

– Știu. Iartă-mă.

– Mai bine cere-i asta surorii tale. Și lui Kesen și Vaneb.

– Așa voi face.

– Spune-mi cum vei urmări un om care nu vrea să fie urmărit.

Pe fața ei apăru un surâs întunecat.

– Pui întrebarea asta unei femei?

– Vai, Minala…

Ea întinse o mână și îl mângâie pe obraz.

– Nu e nevoie să plângi, Keneb.

– De vină e sentimentalismul meu, spuse el cu un zâmbet obosit. Dar să știi, voi păstra speranța. Iar acum du-te și ia-ți rămas-bun de la sora ta și de la copii.

Capitolul paisprezece

Zeița își trase răsuflarea
și totul încremeni…

Apocalipsa
Herulahn

– Nu putem rămâne aici.

Felisin îl privi pe mag cu ochi mijiți.

– De ce? Dacă ieșim, furtuna ne va ucide. Nu avem cum să ne ferim de ea, iar aici avem apă… mâncare… un adăpost.

– Pentru că suntem vânați, se răsti Kulp, cuprinzându-și umerii cu brațele.

Rezemat de un perete, Heboric râse. Își ridică mâinile invizibile.

– Arată-mi un muritor care nu e urmărit, și-ți voi arăta un cadavru. Fiecare vânător e vânat, fiecare minte care se cunoaște pe sine are urmăritori. Mânăm și suntem mânați. Necunoscutul îi urmărește pe ignoranți, adevărul îl asaltează pe orice erudit îndeajuns de înțelept ca să-și recunoască neștiința, pentru că acesta este înțelesul adevărului imposibil de cunoscut.

Așezat pe zidul scund care înconjura fântâna, Kulp ridică ochii și îl măsură pe fostul preot pe sub pleoapele grele.

– Vorbeam la propriu, spuse el. În orașul acesta există schimbători de formă vii – mirosul lor e purtat de orice adiere, și devine tot mai puternic.

– Atunci, de ce nu renunțăm? întrebă Felisin.

Magul rânji.

– Vorbesc serios. Ne aflăm în Raraku, în casa Vârtejului. Nu am putea găsi vreun chip prietenos nici la o sută de leghe de aici, asta dacă am avea norocul să ajungem atât de departe.

– Și chipurile aflate aproape nici măcar nu sunt umane, adăugă Heboric. Toate măștile sunt scoase, iar prezența D'ivers și a Soletaken *nu* este la cheremul Vârtejului. Totul, o coincidență tragică, acest An al Dryjhna, și convergența nesfântă…

– Ești un nătâng dacă asta crezi, spuse Kulp. Sincronizarea este absolut accidentală. Am un presentiment că există cineva care i-a *îndrumat* pe schimbătorii de formă spre acea convergență, iar acel cineva a acționat tocmai din cauza răscoalei. Ori a mers pe cealaltă cale – zeița Vârtejului a îndrumat profeția pentru a se asigura că Anul lui Dryjhna este

acum, când convergența era în desfășurare, pentru a crea haos în coridoare.

– Interesante idei, magule, spuse Heboric, dând încet din cap. Lucru normal, desigur, când o spune un practicant al Meanas, în care înșelătoria se prășește ca buruienile invazive, iar inevitabilitatea stabilește regulile jocului… dar numai când este util.

Felisin rămase tăcută, urmărindu-i pe cei doi. *O discuție, aici, la vedere, însă alta dincolo de ea. Preotul și magul fac un joc, îngemănând cunoașterea cu bănuiala. Heboric vede un tipar, faptul că a jefuit vieți fantomatice i-a oferit ceea ce îi trebuia, și cred că îi spune lui Kulp că s-a apropiat de acel tipar mai mult decât și-ar putea imagina. „Uite, mânuitor de Meanas, ia-mi mâna invizibilă...“*

Felisin socoti că ascultase destul.

– Heboric, ce știi?

Bărbatul orb ridică din umeri.

– Fetițo, ce importanță are pentru tine? mârâi Kulp. Tu sugerezi să capitulăm: să ne ia schimbătorii de formă – oricum suntem morți.

– Am întrebat altceva: de ce ne mai zbatem? De ce să plecăm de aici? În deșert nu avem nicio șansă.

– Atunci, rămâi aici, se răsti Kulp și se ridică în picioare. Hood știe că nu ai nimic de oferit.

– Am auzit că e nevoie doar de o îmbucătură.

El rămase nemișcat, apoi se întoarse spre ea.

– Ai auzit greșit. Asta e o ignoranță destul de obișnuită cred. O îmbucătură te poate otrăvi, dându-ți o febră recurentă de nebunie, dar nu ai să fii schimbător de formă.

– Bine, atunci cum *sunt* ei creați?

– Nu sunt creați. Se nasc așa.

Heboric se ridică în picioare.

– Dacă trebuie să mergem prin orașul ăsta mort, să o facem acum. Vocile au amuțit, și am mintea limpede.

– Ce importanță are? întrebă Felisin.

– Vă pot conduce pe drumul cel mai scurt, fetițo. Altfel rătăcim până când sosesc cei care ne vânează.

Băură pentru ultima oară din bazin, apoi adunară cât de multe fructe de culoare deschisă puteau duce cu ei. Felisin trebui să recunoască în sinea ei că se simțea mai sănătoasă – mai *reparată* – decât fusese în ultima vreme, ca și cum amintirile nu o mai făceau să sângereze și rămăsese doar cu cicatricele. Cu toate acestea, dispoziția ei era tot afectată. Nu mai avea speranțe.

Heboric îi conduse grăbit pe străzile și aleile întortocheate, prin case și clădiri, și oriunde ajungeau, călcau peste sau ocoleau cadavre umane, de schimbători de formă și de T'lan Imass, scene antice ale unei bătălii feroce. Cunoașterea jefuită de Heboric era fixată în mintea lui Felisin, un tremur de oroare străveche care făcea ca fiecare nouă scenă de moarte peste care dădeau să rezoneze în ființa ei. Simțea că era pe punctul de a pricepe un adevăr profund, în jurul căruia orbita orice strădanie umană încă de la începutul existenței. *Nu facem decât să zgâriem lumea, suntem fragili și pierduți. Fiecare dramă uriașă a civilizațiilor, a popoarelor cu certitudinile și gesturile lor, nu înseamnă nimic, nu influențează nimic. Viața se târăște înainte, mereu.* Se întrebă dacă darul revelației – acela de a descoperi înțelesul de dincolo de umanitate – nu oferea decât un sentiment devastator de zădărnicie. *Ignorantul este acela care, găsind o cauză, se agață de ea, pentru că în asta rezidă iluzia importanței. Credința, un rege, o regină, sau împărat, ori răzbunarea… toate, bastionul neghiobilor.*

Vântul gemea în spatele lor, ridicând mici fuioare de praf la picioarele lor, frecându-se ca niște limbi de piele. Tot el aducea și o aromă slabă de mirodenii.

Felisin socoti că trecuse o oră până în momentul în care Heboric se opri. Stăteau în fața intrării impunătoare a unui fel de templu, la care coloanele îndesate și late fuseseră sculptate pentru a semăna cu trunchiuri de copaci. Dedesubtul soclului crăpat și deformat se afla o friză, iar fiecare scenă era o

imagine înrămată pe care lumina aruncată de coridorul lui Kulp o evidenția de jos.

Magul privi concentrat imaginile. *Pe răsuflarea lui Hood!* murmură el.

Fostul preot zâmbea.

– E un Deck, spuse Kulp.

Încă o afirmare patetică a ordinii.

– Da, Deck Străvechi, îl aprobă Heboric. Nu Case, ci Sălașe. Tărâmuri. Poți deosebi Moartea de Viață? Și Întunericul de Lumină? Vezi Sălașul Fiarei? Kulp, cine stă pe tronul din coarne?

– E gol, dacă mă uit la cel despre care vorbești – cadrul înfățișează diferite creaturi. Tronul e flancat de T'lan Imass.

– Da, acela e. Spui că nu e nimeni pe tron? Curios.

– De ce?

– Pentru că fiece ecou al memoriei îmi spune că *obișnuia* să fie.

Kulp își drese glasul.

– Păi, nu a fost desfigurat – se vede spătarul tronului, și pare la fel de vechi precum restul.

– Trebuie să existe Nealiniați – vezi ceva de felul ăsta?

– Nu. Poate pe laturi și în spate?

– Probabil. Între ei vei găsi schimbători de formă.

– De-a dreptul fascinant, spuse Felisin cu glas tărăgănat. Înțeleg că trebuie să intrăm – pentru că într-acolo bate vântul.

Heboric zâmbi.

– Da. Iar capătul ne va asigura ieșirea.

Interiorul templului era doar un tunel, cu pereții, podeaua și tavanul ascunse dedesubtul unor straturi de nisip întărit. Cu cât înaintau, cu atât vântul ridica glasul. După patruzeci de pași, reușiră să perceapă o lumină ocru pal.

Tunelul se îngustă, iar vântul care urla îi împingea în mod irezistibil înainte, așa că se văzură siliți să meargă aproape ghemuiți când ajunseră aproape de ieșire.

Heboric rămase pe loc înaintea pragului, lăsându-i să treacă, întâi pe Kulp, apoi pe Felisin. Magul fu primul care păși afară; fata îl urmă.

Se găseau pe o terasă, iar gura peșterii era situată sus pe fațada falezei. Vântul îi biciuia de parcă ar fi vrut să îi arunce de acolo, să îi propulseze în aer – iar apoi într-o cădere fatală spre stâncile ascuțite aflate la mai bine de două sute de brațe dedesubt. Felisin dădu să se prindă de o margine sfărâmicioasă a gurii peșterii. Peisajul îi tăiase răsuflarea și îi muiase genunchii.

Vârtejul vuia, nu în fața, ci dedesubtul lor, umplând bazinul uriaș care era Deșertul Sfânt. O boare fină de praf în suspensie pluti pe deasupra unui plafon de nori învălmășiți, de culoare galben și oranj. Spre apus, soarele era o minge roșie de foc, fără margini, iar culoarea lui se adâncea pe măsură ce se uitau la el.

După câteva momente, Felisin izbucni în râs.

– Acum ne trebuie aripi.

– Voi fi din nou util, spuse Heboric și, surâzând, veni alături de ea.

Kulp întoarse capul.

– Ce vrei să spui?

– Legați-vă de spinarea mea – amândoi. Acest om are o pereche de mâini, și le poate folosi, dar iată că în acest caz orbirea mea se va dovedi salvatoare.

Kulp privi în josul feței falezei.

– Să coborâm pe aici? Bătrâne, dar roca e sfărâmicioasă.

– Nu și în cazul reazemelor pe care le voi găsi, magule. Pe de altă parte, ce soluție ne propui tu?

– Vai, abia aștept, spuse Felisin.

– Bine, dar îmi voi deschide coridorul, spuse Kulp. Vom cădea la fel, dar aterizarea va fi amortizată – deși asta nu mai contează, dar măcar ne oferă o șansă.

– Nu ai încredere! strigă Heboric, iar fața i se crispă când se strădui să-și reprime hohotul de râs.

– Mulțumesc, spuse Felisin.

Cât de departe trebuie să fim împinși? Nu ne îndreptăm treptat spre nebunie, ci suntem înghiontiți, trași spre ea.

O presiune puternică, fierbinte, îi prinse un umăr. Se întoarse. Heboric pusese pe ea o mână invizibilă – nu văzu nimic, însă țesătura subțire a cămășii ei era apăsată, umezindu-se încet de sudoare. Îi simți greutatea. El se aplecă mai mult spre ea.

– Raraku îi remodelează pe toți cei care vin spre el. Acesta e un adevăr de care să te agăți. Ceea ce ai fost se desprinde, și devii ceva diferit. Zâmbetul i se lărgi pe față când ea pufni cu dispreț. Adevărat, darurile Deșertului Raraku sunt aspre, spuse el pe un ton înțelegător.

Kulp pregătea hamurile.

– Chingile astea sunt putrede, zise el.

Heboric se răsuci spre el.

– Atunci trebuie să te ții bine.

– Asta e nebunie.

Acelea au fost vorbele mele.

– Preferi să-i aștepți pe D'ivers și pe Soletaken?

Magul se încruntă.

Corpul lui Heboric părea alcătuit din rădăcini noduroase. Felisin se agăță cu mușchi tremurători, fiindcă nu avea încredere în chingile întinse din piele. Privirea îi rămase ațintită asupra încheieturilor preotului – mâinile nevăzute erau înfipte în suprafața falezei – în timp ce de mai jos auzi cum picioarele lui căutau puncte de sprijin. Bătrânul ducea în spate greutatea lor doar cu brațele și mâinile.

Stânca denivelată era scăldată în strălucirea roșiatică a soarelui care apunea. *Ca și cum am coborî într-un cazan de foc, într-un tărâm demonic. Iar asta e o călătorie fără întoarcere – Raraku ne va înghiți și ne va devora. Nisipurile vor îngropa orice vis de răzbunare, orice dorință, orice speranță. Aici în deșert, ne vom îneca cu toții.*

Vântul îi izbea de fațada falezei, apoi îi trăgea înapoi, împroșcându-i cu trombe de nisip aduse de aer. Pătrunseseră din nou în Vârtej. Kulp strigă ceva,

dar vorbele lui se pierdură în vuietul răscolitor. Felisin se simți trasă, ridicată la orizontală de vântul flămând și dement. Își încolăci un braț pe după umărul drept al lui Heboric.

Mușchii ei începură să tremure de încordare, iar încheieturile să o ardă ca niște cărbuni asupra cărora se abate un curent de aer. Simți chingile hamului strângându-se în jurul ei în vreme ce, încet, inevitabil, acestea preluau sarcina. *Fără speranță. Zeii își bat joc de noi în fiecare clipă.*

Heboric își continuă coborârea către miezul vâltorii.

De la câțiva centimetri depărtare, Felisin urmări cum nisipul purtat de vânt începe să îi roadă pielea întinsă peste încheietura cotului. Senzația era ca aceea dată de limba unei pisici, însă pielea ei se descuama, dispărând.

Picioarele și corpul pluteau pe vânt, și simțea rosătura îngrozitoare produsă de limba furtunii, care o lingea din toate părțile. *Voi rămâne doar oase și car-tilaje când voi ajunge jos, călcând fără carne și având un zâmbet ca un rictus. Felisin dezgolită în toată splendoarea ei…*

Heboric se îndepărtă de fațada falezei. Cei trei căzură grămadă pe o podea denivelată, plină de stânci. Felisin scoase un țipăt când pietrele și nisipul îi apăsară pielea subțiată a spinării. Se trezi privind în susul falezei, care se vedea doar când și când, doar în momentele în care nisipul învârtejit se subția. I se păru că zărește o siluetă, la cincizeci de brațe deasupra lor, apoi și aceasta fu încă o dată înghițită de furtună.

Kulp trase de chingi cu o grabă frenetică. Felisin se rostogoli și se eliberă, sprijinindu-se pe mâini și genunchi. *Există ceva… o simt până și eu.*

– Ridică-te în picioare, fetițo! strigă magul. Repede!

Scâncind, Felisin se chinui să-i dea ascultare Vântul o trânti la loc, provocându-i o durere biciuitoare. Niște mâini calde o învăluiră, ridicând-o în îndoitura unor brațe cu mușchi precum odgoanele.

– Asta e viața, spuse Heboric. Ține-te bine.

Alergau, aplecându-se în fața vântului turbat. Felisin închise ochii strâns, iar durerea agonizantă produsă de pielea roasă îi explodă ca fulgerul pe sub pleoape. *Suferă și tu la fel, Hood! Totul!*

Ajunseră brusc într-o zonă de calm. Kulp scoase un șuierat de uimire.

Felisin deschise ochii și văzu o ceață neclintită, alcătuită din praf, desenând o sferă în mijlocul Vârtejului. Prin acea negură, spre ei venea legănându-se o formă neclară. Aerul era încărcat de parfum de chitră. Se zbătu până când Heboric o puse jos.

Patru bărbați cu pielea deschisă la culoare, în zdrențe, cărau un palanchin pe care stătea, sub o umbrelă, o siluetă uriașă, corpolentă, îmbrăcată în mătăsuri voluminoase de culori diverse și discordante. Ochii întredeschiși priveau printre faldurile de carne îmbrobonate de sudoare. Bărbatul ridică o mână umflată și cărăușii se opriră.

– Primejdios! țipă el cu glas ascuțit. Alăturați-vă mie, străinilor, și lăsați deoparte pericolele voastre – un deșert plin de fiare care sunt în dispoziția cea mai nedorită. Vă ofer un umil sanctuar prin vrăjitoria învestită în acest scaun, care reprezintă o cheltuială personală imensă. Vă e foame? Vă e sete? Ah, dar uite ce răni are delicata fecioară! Posed unguente vindecătoare, și vreau să văd acea îmbucătură delicioasă cu pielea netedă din nou, până ajunge la perfecțiune tinerească. Spuneți-mi, e cumva sclavă? Aș putea face o ofertă?

– *Nu* sunt sclavă, spuse Felisin.

Și nu mai sunt de vânzare.

– Mirosul acela de lămâie îmi face ochii să lăcrimeze, șopti Heboric. Percep lăcomie, dar nu reavoință…

– Nici eu, spuse Kulp, aflat alături de ei. Numai că… purtătorii lui sunt strigoi, fără a mai vorbi că arată ciudat de… *mursecați*.

– Observ că șovăiți, iar eu aplaud în toate ocaziile prevederea. Da, slujitorii mei au avut parte și

de zile mai bune, vă asigur.

– Cum se face, strigă Kulp, că te opui Vârtejului?

– Nu mă opun, domnule! Sunt un credincios sincer și foarte umil. Zeița îmi acordă drept de liberă trecere, lucru pentru care aduc mereu cuvenitele jertfe! Nu sunt negutător, eu vând doar marfă aleasă – de soi magic, adică. Mă întorc din călătorie și merg spre Pan'potsun, înțelegeți, după o afacere avantajoasă în tabăra rebelă a lui Sha'ik. Bărbatul zâmbi. Da, știu că voi sunteți malazani, și, neîndoielnic, dușmani ai acelei cauze mărețe. Dar pedeapsa crudă nu-și găsește rădăcini în solul meu, vă asigur. Și, ca să spun adevărul, mi-ar face plăcere să merg în compania voastră, pentru că acești slujitori groaznici sunt obsedați de propria lor moarte și lamentațiile lor nu contenesc.

La un gest al lui, cei patru cărăuși așezară jos scaunul. Doi dintre ei se apucară imediat să scoată ustensile necesare așezării taberei din raftul de depozitare din spatele palanchinului. Mișcările lor erau neglijente și dezlânate, în timp ce restul începură să îl dea jos pe stăpânul lor și să-l ridice în picioare.

– Există o pomadă foarte eficientă, spuse omul respirând șuierat. În lădița de colo – da! Cel pe nume Nub o poartă. Nub! Pune lada jos, vierme pe jumătate mâncat! Halește-l pe vierme, hi-hi! Nu mai bâjbâi cu încuietoarea aceea – asemenea strădanii delicate îți vor topi creierul putred. A! Nu ai mâini! Ochii bărbatului îl găsiră pe Heboric, parcă pentru întâia dată. O crimă, să nu fi făcut așa ceva! Vai, niciuna dintre alifiile mele nu ar putea să producă o asemenea regenerare complexă.

– Te rog să nu suferi din pricina lipsei mele, și nici măcar din cauza a ceea ce-ți lipsește, zise Heboric. Nu am nevoie de nimic, deși acest adăpost în fața vântului este cât se poate de binevenit.

– Povestea ta este cu siguranță una tragică, de renunțare, tu, fost preot al lui Fener, și nu te voi

iscodi. Iar tu, și bărbatul se întoarse către Kulp, iartă-mă, coridorul lui Meanas, cumva?

– Te pricepi la mult mai multe decât la vânzarea de nimicuri, mârâi Kulp, a cărui față se întuneca.

– Bunule domn, e o apropiere îndepărtată, spuse bărbatul, plecându-și capul. Nimic mai mult, te asigur. Mi-am dedicat viața magiei, însă nu o practic. Anii mi-au dăruit o anumită… sensibilitate, asta e tot. Cer iertare dacă am adus vreo jignire. Întinse apoi mâna și îl plesni pe unul dintre slujitori. Hei, tu, ce nume ți-am dat?

Felisin se uită fascinată cum buzele cadavrului se dezvelesc într-un surâs chinuit.

– Clam (ține gura închisă), deși știu că mă chema cândva Iryn Thalar.

– Ei, ține pentru tine ceea ce știai cândva! Acum ești Clam.

– Am avut parte de o moarte oribilă…

– Gura! țipă stăpânul lui, și fața i se înnegură.

Slujitorul-strigoi amuți.

– Iar acum, spuse gâfâind omul, găsește-ne acel vin de Falari – să sărbătorim cu darurile cele mai elegante ale Imperiului.

Slujitorul plecă împleticindu-se. Un altul, aflat aproape, își întoarse capul și îl urmări cu ochi uscați.

– A ta nu a fost la fel de oribilă ca a mea.

– Să ne păzească Cei Șapte Sfinți! spuse șuierat neguțătorul. Magule, rogu-te, fă o vrajă de tăcere asupra acestor animații rău-alese! Îți voi plăti în jakata imperiali, și încă bine!

– Asta depășește puterile mele, murmură Kulp.

Felisin se uită cu ochi mijiți la mag. *Asta este o minciună.*

– Ei, asta e, spuse oftând bărbatul. Zei din adâncuri, încă nu m-am prezentat! Sunt Nawahl Ebur, umil neguțător din Sfântul Oraș Pan'potsun. Și sub ce nume sunteți cunoscuți voi trei?

Ciudată exprimare.

– Eu sunt Kulp.

– Heboric.

Felisin nu spuse nimic.

– Văd că fecioara e sfioasă, spuse Nawahl și, în timp ce o măsură din ochi, buzele i se arcuiră într-un zâmbet îngăduitor.

Kulp se lăsă pe vine lângă lădița din lemn, eliberă piedica și deschise capacul.

– Bolul din lut alb cu sigiliu din ceară, spuse negutătorul.

Vântul devenise un geamăt îndepărtat, iar praful gălbui al calmului de după furtună se așternea încet în jurul lor. Heboric, încă înzestrat cu o agerime care îl scutea de nevoia de a vedea, se așeză pe un bolovan ros de vreme. O ușoară încruntare îi văluri fruntea lată. Tatuajele lui erau neclare pe sub vălul de praf.

Cu bolul într-o mână, Kulp se apropie de Felisin.

– Asta e o alifie vindecătoare, spuse el apăsat. Foarte puternică.

– Magule, de ce nu te-ai ales și tu cu pielea roasă de vânt? Doar nu te bucuri de protecția lui Heboric.

– Fetițo, nu știu. Mi-am deschis coridorul – probabil că a fost de ajuns.

– De ce nu ai răsfrânt influența lui și asupra mea?

El se uită în altă parte.

– Credeam că am făcut-o, murmură el.

Alifia era rece și părea să absoarbă durerea. Pe sub stratul incolor, Felisin văzu cum pielea îi crește la loc. Kulp i-o aplică în locuri în care ea nu ajungea, iar după ce folosi jumătate din bol, se vindecă până și ultima dintre exploziile de durere. Brusc epuizată, Felisin se așeză pe nisip.

În fața chipul ei apăru un pahar de vin cu piciorul rupt. Nawahl îi surâse.

– Asta te va înzdrăveni, blândă copilă. Un curent mlădios îți va duce mintea dincolo de suferință, în torentul cel mai pașnic al vieții. Hai, bea, draga mea. Țin foarte mult la starea ta de bine.

Ea acceptă paharul.

– De ce? întrebă ea. De ce ții atât de mult?

– Un om bogat ca mine îți poate oferi multe, copilă. Tot ce-mi poți oferi din proprie voință va fi o recompensă pentru mine. Și, să știi, sunt extrem de blând.

Ea luă o gură din vinul rece, astringent.

– O faci și acum?

Cu ochii strălucind printre faldurile de carne, el dădu din cap cu un aer solemn.

– Te asigur că da.

Hood mi-e martor că aș fi putut nimeri și mai rău. Bogăție și huzur, lejeritate și plăceri. Durhang și vin. Perne pe care să mă răsfăț…

– Simt înțelepciune la tine, draga mea, spuse Nawahl, de aceea nu voi stărui. Te voi lăsa să urmezi drumul cel mai potrivit.

Saltelele portabile fuseseră întinse. Unul dintre slujitori adusese la viață o sobă de tabără, iar în timp ce făcea acest lucru, zdrențele rămase dintr-o mânecă luară foc și fumegară, un amănunt pe care nu îl comentă nimeni.

Întunericul îi învălui cu repeziciune. Nawahl porunci să se aprindă felinare și ceru ca acestea să fie așezate pe stâlpi situați într-un cerc în jurul taberei. Unul dintre cadavre rămase în picioare lângă Felisin și îi umplu paharul după fiecare înghițitură. Carnea creaturii arăta de parcă ar fi fost mușcată. Răni căscate, lipsite de sânge, se înșirau de-a lungul brațelor palide. Iar toți dinții îi căzuseră.

Felisin ridică ochii spre el, dorindu-și să nu se cutremure.

– Și cum ai murit? întrebă ea cu glas sardonic.

– Groaznic.

– Dar cum anume?

– Mi-este interzis să spun mai multe. Am murit groaznic, o moarte care seamănă cu unul dintre coșmarurile lui Hood. A fost lungă, însă iute, o eternitate care s-a scurs într-o clipă. Am rămas surprins, deși știam cum va fi. O durere mică, deși una mare, sosirea întunericului, însă orbitor…

– Bine. Înțeleg dorința stăpânului tău.

– Așa și trebuie.

– Las-o mai ușurel, fetițo, spuse Kulp, aflat în apropierea sobei de tabără. Ar fi mai bine să-ți păstrezi cumpătul.

– De ce? Încă nu m-a părăsit, nu crezi?

În semn de sfidare, își goli paharul și îl întinse pentru a-i fi umplut. Simțea că se învârtește, iar membrele păreau să îi plutească. Slujitorul o stropi cu vin pe mână.

Nawahl se întorsese la scaunul lui capitonat, încăpător, urmărindu-i pe cei trei cu un zâmbet satisfăcut pe buze.

– Tovărășia muritorilor, ce diferență! spuse el, respirând șuierător. Sunt deosebit de încântat, astfel că simt nevoia de a mă lăfăi în lucrurile lumești. Spuneți-mi, unde căutați a merge? Ce anume v-a împins pe un drum atât de primejdios? Rebeliunea? Este cu adevărat chiar atât de sângeroasă precum am auzit zvonindu-se? Astfel de nedreptăți sunt întotdeauna răzbunate cu vârf și îndesat, vai nouă. Din păcate, această lecție nu este înțeleasă.

– Nu mergem niciunde, spuse Felisin.

– Te-aș putea convinge să îți schimbi destinația aleasă?

– Și oferi protecție? întrebă ea. Cât de sigură este ea? Ce se întâmplă dacă dăm peste bandiți, sau mai rău?

– Draga mea, nu vei păți nimic rău. Un om care se pricepe la vrăjitorie poate apela la multe metode pentru apărarea sinelui și aproapelui. În călătoriile mele, nu s-a întâmplat numai o dată să fiu asaltat de tontălăi abjecți. Da, am fost acostat întâmplător, dar toți au plecat după ce le-am oferit darul înțelepciunii. Draga mea, ești de-a dreptul răpitoare – pielea ta netedă, aurită de soare, este o adevărată mângâiere pentru ochii mei.

– Și ce va spune soția ta? spuse Felisin într-un murmur.

– Vai mie, sunt văduv. Iubirea mea a trecut prin Porțile lui Hood, ale celui cu glugă, în urmă cu un an, chiar azi se împlinește. A avut parte de o viață în deplinătate și fericită, sunt încântat să o spun – iar

asta îmi oferă o nespusă alinare. A, dacă spiritul ei s-ar trezi, te-ar liniști cu asigurările ei, draga mea.

Pe soba de tabără începură să sfârâie țepușe cu tapu.

– Magule, spuse Nawahl, ți-ai deschis coridorul. Spune-mi ce poți vedea acolo. Ți-am dat vreun motiv de neîncredere?

– Nu, neguțătorule, spuse Kulp. Și nu văd nimic dușmănos – însă vrăjile care ne înconjoară sunt aruncate din Înalt… sunt impresionat.

– Doar cele mai bune pentru apărare, desigur.

Pământul se cutremură pe neașteptate, ca și cum ceva uriaș și-ar fi împins umărul cu blană cafenie în sfera aflată în fața lui Felisin. Umărul fiarei avea înălțimea de aproape trei brațe. După un moment, creatura scoase un mârâit și se retrase.

– Fiare! Ele sunt pacostea acestui deșert! Dar nu vă fie teamă, niciuna nu va înfrânge mijloacele mele de apărare. Vă sfătuiesc să rămâneți calmi.

Calmă. Sunt foarte calmă. În sfârșit, suntem în siguranță. Nimic nu ne poate atinge…

Gheare lungi cât degetele sfâșiară o porțiune a peretelui neclar al sferei, după care se auzi un urlet de furie, apropiindu-se și făcând aerul să vibreze.

Nawahl sări în picioare cu o iuțeală uimitoare.

– Înapoi, blestematule! Câte un lucru pe rând!

Felisin clipi nedumerită. *Câte un lucru pe rând?*

Sfera se lumină când lacrimile zimțate se închiseră. Apariția de dincolo scoase încă un urlet, de astă dată de frustrare evidentă. Ghearele creară o nouă cale, care se închise chiar în timp ce apărea. Un trup se izbi cu un tunet de barieră, se retrase, apoi mai făcu o încercare.

– Suntem în siguranță! strigă Nawahl, însă fața i se înnegri de furie. Nu va reuși, indiferent cât de încăpățânată este! Cu toate acestea, cum am putea dormi într-un asemenea vacarm?

Kulp se apropie de neguțător, care, în mod inexplicabil, făcu un pas înapoi. Apoi magul se întoarse cu fața spre intrusul insistent.

– Acela este un Soletaken, spuse el. Foarte puternic…

Din locul în care stătea Felisin, tot ce urmă apăru într-o curgere neîntreruptă, având ceva îngemănat cu grația. Imediat ce Kulp se întoarse cu spatele spre negustător, Nawahl păru să se topească difuz pe sub mătăsuri, iar pielea i se transformă într-o blană neagră și lucioasă. Cu o rafală încinsă, arome iuți copleșiră parfumul de chitră. Șobolani începură să se reverse spre ei ca un torent ce creștea în volum.

Heboric strigă în semn de avertisment, dar era deja prea târziu. Șobolanii curseră peste Kulp și, ca o mantie clocotitoare, îl acoperiră cu totul nu cu zecile, ci cu sutele.

Țipătul magului deveni un sunet înăbușit. Un moment mai apoi, movila de creaturi păru că se curbează, iar greutatea ei îl strivi pe Kulp.

Urmărind totul, cei patru cărăuși rămaseră în picioare într-o parte.

Heboric se azvârli în masa de șobolani, și mâinile lui fantomă deveniră niște mănuși luminoase de foc, una verde ca jadul, cealaltă roșiatică precum rugina. Șobolanii se retraseră. Fiecare șobolan strâns între degete de Heboric arse, înnegrindu-se și devenind carne și oase mutilate. Cu toate acestea năvala se întinse spre exterior, pentru că din ce în ce mai multe creaturi mute se cățărau una peste alta, spumegând în valuri peste pământ.

Ele se risipiră din locul unde stătuse întins Kulp. Felisin văzu sclipirea unor oase umede și o mantie de ploaie zdrențuită. Nu îi înțelese semnificația.

Soletaken de dincolo de zona de protecție atacau bariera cu frenezie. Rănile sfârtecate se închideau mai lent. Prin spațiul sfâșiat, groase cât talia lui Felisin, pătrunseră laba și partea inferioară a unui picior de urs.

Precum coama unui val, șobolanii se înălțară pentru a se prăbuși asupra lui Heboric. Încă țipând, fostul preotul se retrase clătinându-se.

Felisin se trezi prinsă de guler de cineva din spate, apoi trasă de o mână puternică și ridicată în

picioare.

– Înșfacă-l și fugi, fetițo.

Își răsuci capul, apoi corpul, și văzu în fața ochilor fața asprită de vreme a lui Baudin. Acesta ținea patru dintre felinare în cealaltă mână.

– Mișcă-te odată, ce naiba!

O împinse cu putere către fostul preot, care continua să se retragă nesigur pe picioare, pentru că mareea de șobolani pornise fierbând în urmărirea lui. În spatele lui Heboric, ursul de două tone trecea forțat prin barieră.

Baudin făcu un salt, ajungând dincolo de Heboric și, trântind un felinar de pământ, îl sfărâmă. Uleiul se împrăștie în dâre de flăcări.

Dinspre șobolani se auzi un țipăt furios și ascuțit.

Cei patru slujitori izbucniră în hohote icnite de râs.

Creasta valului se prăbuși peste Baudin, dar șobolanii nu reușiră să-l tragă la pământ, așa cum făcuseră cu magul. Baudin roti felinarele, sfărâmându-le. Flăcările se împrăștiară în jur. Un moment mai apoi, el și sute de șobolani fură înghițiți de vâlvătăi.

Felisin ajunse la Heboric. Bătrânul era plin de sânge din cauza micilor răni căpătate. Prinzându-l de un braț, îl trase într-o parte.

Glasul negușătorului îi invadă mintea. *Nu te teme pentru tine, draga mea. Bogăție și tihnă, orice răsfăț pentru a-ți împlini dorințele, iar eu sunt tandru – cu cei pe care îi aleg, da, foarte blând…*

Ea șovăi.

Lasă-mi-i mie pe acest necunoscut cu pielea negricioasă și pe preot, iar după aceea mă voi ocupa de Messremb, acel Soletaken respingător și rău, care mă detestă atât de mult…

Cu toate acestea, Felisin percepu durere în cuvintele lui, chiar o undă de disperare. Cu urlete flămânde, asurzitoare prin reverberațiile lor, Soletaken străpungea bariera.

Baudin nu voia să se prăbușească la pământ. Ucidea un șobolan după altul, totul petrecându-se într-un linţoliu de foc, dar creaturile se năpusteau asupra lui în număr tot mai mare, iar masa de corpuri înăbușea uleiul care ardea.

Felisin aruncă o privire spre Soletaken, care își vădea puterea înspăimântătoare, furia netemătoare. Ea clătină din cap.

– Nu. Ești în primejdie, D'ivers.

Îl prinse din nou pe Heboric și îl târî spre bariera care se părea că nu va mai rezista mult.

Draga mea! Așteaptă! Vai, muritoare îndărătnică, de ce nu vrei să mori?

Felisin nu-și putu reține în surâs. *Asta nu va da roade – ar trebui să știu.*

Vârtejul își începuse propriul asalt împotriva sferei. Nisipul șfichiuitor de nisip îi zgârie fața.

– Așteaptă! spuse Heboric. Kulp…

Felisin se simți cuprinsă de frig. *E mort, vai, zei, e mort! Devorat. Iar eu, beată și nepăsătoare, am urmărit asta, fără să observ nimic – „câte un lucru pe rând". Kulp a murit.* Își reținu un suspin, îl împinse pe fostul preot în barieră, apoi prin ea, chiar în timp ce aceasta se prăbușea. Urletul de triumf al Soletaken anunță șarja năvalnică în mijlocul șobolanilor. Felisin nu se întoarse pentru a urmări atacul sau pentru a vedea care este soarta lui Baudin. Trăgându-l după ea pe Heboric, pătrunse alergând în furtuna întunecată de amurg.

Nu ajunseră departe. Furia furtunii de nisip îi lovi cu putere, îi împinse și, în cele din urmă, îi duse într-un adăpost fragil oferit de o ieșitură a unei stânci. Se prăvăliră la baza ei și, strângându-se unul într-altul, așteptându-și moartea.

Alcoolul o adânci pe Felisin în somn. Se gândi să i se opună, apoi capitulă, spunându-și că oroarea îi va găsi curând, pentru că nu îi oferea nicio alinare să asiste la propria-i moarte. *Acum ar trebui să-i spun lui Heboric care este adevărata valoare a*

cunoașterii. Însă va descoperi asta și singur. Nu mai e mult. Nu mai e mult deloc…

Se trezi în liniște, dar nu, nu era liniște. În apropiere, cineva plângea. Felisin deschise ochii. Furtuna Vârtejului încetase. Cerul era un lințoliu auriu de nisip în suspensie. Era atât de adânc, încât nu vedea decât la câțiva pași. Cu toate acestea, aerul era neclintit. *Zei, D'ivers a revenit* – însă nu, calmul domnea pretutindeni.

Având o durere de cap și simțindu-și gura uscată, se ridică în capul oaselor.

Heboric stătea îngenuncheat la câțiva pași depărtare, o siluetă neclară în spatele ceții scânteietoare. Pe fața lui erau apăsate mâini invizibile, trăgându-i pielea în pliuri bizare, ca și cum ar fi purtat o mască grotescă. Mișcându-se înainte și înapoi, într-o repetiție surdă, lipsită de noimă, tot corpul i se unduia de suferință.

Amintirile o năpădiră. *Kulp.* Își simți și propria față schimonosindu-se.

– Ar fi trebuit să simtă ceva, spuse ea cu glas răgușit.

În fața ochilor îi țâșni capul lui Heboric, ai cărui ochi nevăzători, congestionați și pe jumătate acoperiți de pleoape, erau îndreptați spre ea.

– Poftim?

– Magul, exclamă ea, încercând să se apere strângându-și umerii cu brațele slăbite. Ticălosul acela era un D'ivers. *Kulp ar fi trebuit să-și dea seama!*

– Fetițo, aș vrea să am armura ta, zeii mi-s martori!

Și dacă aș sângera pe sub ea, n-ai vedea nimic, bătrâne. Nimeni nu va vedea. Nimeni nu va ști.

– Dacă aș avea așa ceva, continuă Heboric după un moment, aș putea sta alături de tine, să-ți ofer protecție, după puterile mele, deși m-aș întreba de ce fac asta, recunosc. Dar aș face-o.

– Ce tot aiurezi acolo?

– Am fierbințeli. D'ivers m-a otrăvit, fetițo. Și asta luptă cu ceilalți străini din sufletul meu – nu știu

dacă voi supraviețui acestei înfruntări, Felisin.

Ea abia îl auzi. Atenția îi fusese atrasă de un sunet ce sugera târșâitul. Șovăitor, cineva se apropia, treptat, frecându-se de pietricele. Felisin se ridică în picioare și se întoarse cu fața în direcția din care veneau sunetele.

Plecându-și capul, Heboric amuți.

Silueta care apăru din ceața de culoare ocru își înfipse ghearele de pasăre în mintea ei. Felisin auzi un scâncet pornit din gâtlej.

Baudin era ars, mușcat, iar unele porțiuni din corp îi fuseseră mâncate. În unele locuri, fusese ars până la os, iar căldura făcuse gazele din pântecul lui să se dilate, umflându-l, astfel încât arăta ca și cum ar fi așteptat un copil, iar pielea și carnea crăpaseră și înfloriseră. Din trăsăturile lui nu mai rămăseseră decât găurile zimțate în locul în care ar fi trebuit să se afle ochii, nasul și gura lui. Cu toate acestea, Felisin îl recunoscuse.

El mai înaintă un pas, apoi se prăbuși încet la pământ.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Heboric cu glas șuierat. De data asta sunt chiar orb – cine a venit?

– Nimeni, spuse Felisin după câteva momente dureroase.

Păși încet spre forma ce fusese până de curând Baudin. Se lăsă pe nisipul cald, întinse mâna și îi înălță capul, pe care i-l lipi de coapse.

El îi simți prezența și ridică mâna topită, plină de cruste, făcând-o să plutească o clipă în apropierea cotului ei, după care o lăsă să cadă. Apoi vorbi, iar fiecare cuvânt sună ca scrâșnetul unei frânghii frecate de o stâncă.

– Am crezut… că focul… imun.

– Te-ai înșelat, șopti ea, și imaginea armurii din sufletul ei crăpă, iar fisurile se întinseră. Și dedesubtul ei, dincolo de ea, creștea ceva.

– Jurământul meu.

– Jurământul tău.

– Sora ta…

– Tavore.

– Ea…

– Nu. Baudin, nu. Nu-mi spune nimic de ea.

– Ea..

El respiră chinuit.

– Tu..

Felisin așteptă, sperând ca viața să-și ia zborul din acea carapace, să plece în acel moment, înainte ca…

– Tu… nu ai fost… așa cum mă așteptam…

Până în clipa în care cade, armura poate ascunde orice. Chiar o copilă. Mai ales o copilă.

Era imposibil de deosebit cerul de pământ. Tăcerea de aur îmbrățișase lumea. Pietrele se rostogoleau cu ropot de ploaie în josul potecii în timp ce Fiddler se târa spre creastă, iar zgomotul făcut de ele îi suna înfiorător de asurzitor în urechi. *Ea a răsuflat. Și așteaptă.*

Își șterse sudoarea de pe frunte. *Pe răsuflarea lui Hood, ăsta e un semn rău.*

Din negură apăru Mappo. Starea de epuizare îl făcea pe uriașul Trell să pășească mai greoi decât de obicei. Ochii îi erau înroșiți, ridurile care încadrau caninii lui proeminenți erau adânc incrustate în pielea tăbăcită de vreme.

– Drumul șerpuiește la nesfârșit, spuse el, lăsându-se pe vine lângă genist. Cred că acum e cu tatăl ei – merg împreună. Fiddler…

Avu un moment de ezitare.

– Da. Zeița Vârtejului…

– Există ceva… în așteptare în aer.

Înțelegând sugestia, Fiddler scoase un sunet gutural.

– Mda, spuse Mappo după un moment, să ne alăturăm celorlalți.

Icarium găsise o porțiune plată de stâncă, înconjurată de bolovani mari. Crokus stătea rezemat cu spatele de piatră și îl urmărea pe Jhag așezându-și lucrurile în mijlocul ei. Când își întoarse capul spre genistul care tocmai sosea, expresia de pe fața lui părea să aparțină unui bărbat mult mai vârstnic.

– Nu se va întoarce, spuse Crokus.

În timp ce își scoase arbaleta de pe umăr și o puse jos, Fiddler nu zise nimic.

Icarium își drese glasul.

– Băiete, vino să mănânci, spuse el. Tărâmurile se suprapun și orice este posibil… inclusiv lucruri neașteptate. Suferința în legătură cu ceea ce încă nu s-a întâmplat nu-ți slujește la nimic. Între timp, corpul tău cere hrană, și nu ne va folosi niciunuia dintre noi dacă tu nu vei avea rezerve de energie când va sosi momentul să acționăm.

– Deja e prea târziu, murmură Crokus, dar, cu toate acestea, se ridică greoi în picioare.

– Pe această cale există prea mult mister pentru a fi siguri de ceva, îi răspunse Icarium. Am călătorit de două ori prin coridoare – mi-e imposibil să spun ce aspecte aveau. Păreau străvechi și fragmentate, țesute în însăși roca-mamă a Deșertului Raraku. Iar la un moment dat, am simțit marea…

– Și eu, zise Mappo, ridicând din umerii lați.

– Călătoria ei capătă o turnură în care sunt din ce în ce mai posibile lucruri precum renașterea, spuse Crokus. Am dreptate zicând asta, nu-i așa?

– Probabil, recunoscu Icarium. Și totuși, acest aer gânditor sugerează la fel de bine și incertitudinea, Crokus. Să ai grijă.

– Apsalar nu încearcă să fugă de noi, spuse Mappo. Ea ne conduce. Ce semnificație să găsim în asta? Cu înzestrările ei zeiești, și-ar putea prea bine ascunde urmele – acea rămășiță făurită din umbre care, pentru Icarium și pentru mine, este la fel de clară și de neascunsă ca drumul imperial.

– Trebuie să mai existe ceva în afară de asta, murmură Fiddler.

Ceilalți întoarseră capetele spre el. Fiddler inspiră adânc, apoi expiră încet.

– Fata ne cunoaște intențiile, Crokus – ceea ce plănuiserăm eu și Kalam și ceea ce, din câte știu, merge înainte. E posibil ca ea să creadă că, intrând în rolul de Sha’ik, ar putea… în mod indirect… să ne

sprijine eforturile. Într-un fel care este în întregime propriu ei, nu al zeului care a posedat-o.

Mappo surâse ironic.

– Soldatule, ai ascuns multe lucruri față de mine și Icarium.

– E o chestiune imperială, spuse genistul, fără a-l privi în ochi pe Trell.

– Însă una care găsește un avantaj în rebeliunea din acest ținut.

– Doar pe termen scurt, Mappo.

– Devenind Sha'ik renăscută, Apsalar nu va face doar un schimb de costumație, Fiddler. Cauza acestei zeițe va pune stăpânire pe mintea și pe sufletul ei. Astfel de viziuni și apariții o vor *schimba.*

– Îmi pare rău, dar s-ar putea ca ea să nu-și dea seama de asta.

– Dar nu e proastă, ripostă Crokus.

– N-am spus așa ceva, îi răspunse Fiddler. Fie că-ți place ori nu, Apsalar are ceva din aroganța unui zeu – am văzut manifestându-se acest lucru în mod convingător pe Genabackis, și am constatat că are încă o asemenea tendință. Gândește-te doar la hotărârea ei de a părăsi de una singură templul lui Iskaral, ca să pornească în căutarea tatălui ei.

– Cu alte cuvinte, spuse Mappo, consideri că ea ar putea crede că poate rezista influenței zeiței, chiar dacă își asumă rolul de profetesă și conducător războinic.

Crokus se încruntă.

– Mintea mea se rostogolește de la un lucru la altul. Ce se va întâmpla dacă o va revendica zeul patron al Asasinilor? Ce se va întâmpla dacă rebeliunea va fi condusă peste noapte de Cotillion și, prin extensie, de Ammanas? Împăratul mort se va întoarce să aducă răzbunarea.

Se lăsă tăcerea. Ca un copoi turbat, Fiddler murseca în minte acea posibilitate de câteva zile încoace. Ideea unui Împărat ucis care se materializa brusc dintre umbre pentru a-și revendica tronul nu era nicidecum o perspectivă plăcută. Una era încercarea de a o asasina pe Laseen – pentru că acest

lucru era, în cele din urmă, o chestiune a muritorilor. Pe de altă parte, zeii care conduceau un imperiu al muritorilor vor alege alți Ascendenți, iar într-o astfel de confruntare va fi distrusă întreaga civilizație.

Își terminară prânzul fără să mai scoată vreun cuvânt.

Praful care umplea aerul refuza să se aștearnă; atârna pur și simplu nemișcat, încins și lipsit de viață. Icarium împachetă proviziile. Fiddler se apropie de Crokus.

– Nu-ți folosește la nimic dacă te agiți, flăcăule. După atâția ani, și-a găsit tatăl – asta înseamnă ceva, nu crezi?

Zâmbetul lui Crokus fu ironic.

– Fid, m-am gândit la asta. Și, sigur, mă bucur pentru ea, dar sunt neîncrezător. Revederea, care ar fi trebuit să fie minunată, a fost compromisă. De Iskaral Pust. De manipularea Umbrei. A stricat totul…

– Crokus, oricum ți-ai închipui totul, acum depinde de Apsalar.

Flăcăul rămase mult timp tăcut, apoi dădu aprobator din cap.

Fiddler își scoase arbaleta și o atârnă pe umăr.

– Măcar avem un răgaz din partea soldaților lui Sha'ik și a D'ivers și Soletaken.

– Fid, încotro ne conduce Apsalar?

Genistul ridică din umeri.

– Cred că vom afla destul de curând.

Bărbatul cu fața arsă de soare stătea pe o cocoașă din piatră și privea spre Raraku. Vălul gros de liniște era absolut; își putea auzi inima, un ritm constant, nepăsător, în piept. Asta începuse să îl obsedeze.

În spatele lui se rostogoliră câteva pietre, iar o clipă mai apoi apăru Toblakaiul, care lăsă să cadă pe roca-mamă albită două șopârle de mărimea unui braț.

– Au ieșit să se uite în jur, bubui tânărul uriaș. Uite că avem hrană ce merită mâncată.

Toblakai era mohorât. Izbucnirile lui de nerăbdare dispăruseră, iar Leoman era recunoscător pentru asta, cu toate că știa prea bine că totul era din cauza ofilirii puterii. *Așteptăm până vine Hood să ne ia,* șoptise uriașul barbar în urmă cu câteva zile, când Vârtejul reizbucnise cu o frenezie reînnoită.

Leoman nu găsise răspuns la asta. Credința lui se zdruncinase. Înfășurat, cadavrul lui Sha'ik se afla tot între stâlpii din piatră sculptată de vânt. Se deshidratase. În ghearele vântului neîncetat, lințoliul din pânză de cort se zdrențuise. Protuberanțele uscate ale încheieturilor ei împungeau prin țesătura uzată. Părul ei, care continuase să crească vreme de săptămâni, ieșise de sub pânză și flutura biciuitor în furtună.

Însă acum se produsese o schimbare. Vârtejul își reținea răsuflarea nemuritoare. Deșertul, care fusese ridicat în totalitate de pe oasele sale de rocă, umplând acum aerul, refuza să se așeze.

Toblakaiul considera asta drept moartea Vârtejului. Asasinarea lui Sha'ik declanșase o criză prelungită, o zeiță înfrântă, care se dezlănțuise din pricina frustrării și a mâniei. În timp ce rebeliunea își întindea mantia însângerată peste Cele Șapte Orașe, inima ei era moartă. Armatele Apocalipsei erau mâinile și picioarele care încă tresar la un cadavru.

Bântuit de viziuni și stări febrile născute din foame, Leoman începuse să se îndrepte șovăielnic spre aceeași credință.

Însă…

– Masa asta ne va da puterea necesară, Leoman, spuse Toblakaiul.

Ca să plecăm de aici. Încotro, însă? Spre oaza din mijlocul Deșertului Raraku, unde încă așteaptă armata unei femei moarte? Suntem mesagerii aleși pentru a anunța știrea eșecului tragic? Ori îi abandonăm? Să pornim spre Pan'potsun, apoi spre Ehrlitan, fugind spre anonimat?

Războinicul se întoarse. Privirea lui călători peste pământ și ajunse să se odihnească pe Cartea lui Dryjhna, neatinsă de Vârtej, imună la praful care își

croia loc în orice ungher. *Puterea rămâne. Nepotolită. Când mă uit la tomul acela, știu că nu pot renunța…*

„Cu săbii în mână și eliberată prin înțelepciune. Tânără, dar bătrână, o viață împlinită, alta, incompletă – ea va apărea reînnoită…“ În aceste cuvinte au rămas adevăruri încă ascunse? Imaginația – dorința lui puternică – îl trădase?

Toblakaiul se lăsă pe vine în fața șopârlelor moarte, o răsturnă pe una pe spate și îi înfipse pumnalul în burtă.

– Eu aș merge spre apus, spuse el. Spre Jhag Odhan…

Leoman privi în jur. *Jhag Odhan, ca să întâlnim alți uriași. Jhag. Trell. Alți sălbatici. În pustietatea aceea, flăcăul se va simți ca acasă.*

– Nu s-a terminat totul, spuse războinicul.

Toblakaiul își dezveli dinții, apoi vârî mâna prin despicătură, ajungând în burta șopârlei, și îi scoase măruntaiele.

– Asta e femelă. Se spune că ouăle sunt bune contra febrei, nu-i așa?

– Nu am febră.

Uriașul nu spuse nimic, dar Leoman observă o nouă postură a umerilor celuilalt. Toblakaiul luase o hotărâre.

– Ia ceea ce a rămas din pradă, spuse războinicul. Vei avea nevoie de ea mai mult decât mine.

– Glumești, Leoman. Nu te vezi așa cum te văd eu. Ești piele și os. Ți-ai devorat propriii mușchi. Când mă uit la tine, văd țeasta dinapoia feței.

– Dar am mintea limpede.

Toblakaiul scoase un sunet gutural.

– Un om sănătos la minte nu ar vorbi așa cu o asemenea siguranță. Nu asta este revelația secretă a Deșertului Raraku? „Nebunia este doar o stare de spirit.“

– Zicerile Bufonului își merită numele, mormăi Leoman, cu voce tot mai stinsă.

Aerul înfierbântat și neclintit se încărca. Războinicul își simți inima bătând mai repede, mai puternic.

Cu mâinile mânjite de sânge, Toblakaiul se ridică.

Cei doi se întoarseră încet spre poarta străveche. Părul negru care ieșea prin giulgiul în care era înfășurat cadavrul se mișcă, iar șuvițele se ridicară încet și delicat. Praful în suspensie începuse să se agite dincolo de stâlpi. În mijloc apăruseră scântei, asemenea unor pietre prețioase prinse de o mantie de culoare ocru.

– Ce s-a întâmplat? întrebă uriașul.

Leoman aruncă o privire spre Cartea Sfântă. Coperta din piele lucea de parcă ar fi transpirat. Războinicul făcu un pas către poartă.

Din norul de praf se materializa ceva. Două siluete, mergând alături, cu brațele strânse una în jurul celeilalte, îndreptându-se direct către stâlpi – și către cadavrul care stătea întins între ei.

„Cu săbii în mână și eliberată prin înțelepciune…“

Erau un bătrân și o tânără. Simțindu-și inima bătând ca un baros, Leoman își aținti privirea asupra femeii. *Atât de asemănătoare. O amenințare întunecată curge dinspre ea. Durere, iar din durere, furie.*

Războinicul auzi un bufnet și un hârâit produs de pietre. Se întoarse și îl văzu pe Toblakai în genunchi, cu capul plecat în fața aparițiilor care se apropiau.

Înălțându-și capul, femeia descoperi întâi cadavrul înfășurat al lui Sha’ik, apoi ridică ochii și îi țintui pe Leoman și pe uriașul îngenuncheat. Se opri, rămânând aproape deasupra leșului, iar părul i se ridică de parcă ar fi fost încărcat cu o sarcină statică.

Mai tânără. Însă focul lăuntric… este același. Vai, credința mea…

Leoman se lăsă într-un genunchi.

– Ai renăscut, spuse el.

Râsul femeii fu triumfător.

– Cu adevărat, zise ea.

Își schimbă poziția în care îl susținea pe bătrânul cu capul atârnând moale, ale cărui straie erau zdrențuite.

– Ajutați-mă să îl țin, spuse ea cu glas poruncitor. Dar fiți atenți la mâinile lui…

Cartea a patra

PORȚILE CASEI MORȚILOR

Coltaine înaintează încet
prin ținutul arzând.
Vântul urlă prin oasele
poruncii lui, încărcată de ură.
Coltaine conduce un șir de câini
care se reped mereu la mâna lui.

Pumnul lui Coltaine însângerează călătoria
spre casă
de-a lungul fluviilor de nisip însângerat.
Convoiul îi urlă prin oase
Pe ton de dojană răutăcioasă.
Coltaine conduce un șir de câini
care se reped mereu la mâna lui.

Coltaine
Cântec de marș al Vânătorilor de Oase

Capitolul cincisprezece

Un zeu care pășește pe pământul muritorilor lasă o dâră de sânge.

Din zicerile Bufonului
Thenys Bule

– Lanțul Câinilor, mârâi marinarul, al cărui glas era întunecat și greu ca și aerul din cală. Acesta este un blestem pe care nimeni nu ar dori să îl arunce nici măcar asupra celui mai mare duşman al său. Cum adică, treizeci de mii de refugiați flămânzi? Patruzeci de mii? Printre ei se află nobili cu fețe asudate, plângându-se de una și de alta. Pun rămășag că nisipul din clepsidra lui Coltaine e pe sfârșite.

În semiîntuneric, în timp ce își plimba palmele de-a lungul copastiei umede, Kalam ridică din umeri. *Numește o corabie* Ragstopper (Dop din zdrențe)*, și grijile încep încă înainte de a ridica ancora.*

– A supraviețuit mult, murmură el.

Marinarul care stivuia baloturile făcu o pauză.

– Uită-te aici, te rog. Trei cincimi din spațiul magaziei s-au dus, și asta înainte să fie aduse la bord hrana și apa. Korbolo Dom l-a luat pe Reloe cu armata lui – a adăugat-o și pe a lui, și ce face? Cincizeci de mii de oameni? Șaizeci? Trădătorul o să prindă lanțul acela la Vathar. Apoi, cum triburile se adună spre miazăzi, ferească-ne Beru, jigodia aceea Wickană e terminată. Omul icni când ridică un alt balot învelit în pânză de sac. Greu ca aurul… și ăsta nu e un zvon pornit din nimic, te rog să mă crezi. Bășica aia din grăsime de balenă care-și zice Mare Căpetenie stă cu nasul sus și adulmecă vântul – uite-aici, sigiliul lui e peste tot. Viermele ăsta împuțit o șterge cu prada. De ce altceva ar veni la bord trezorierul imperial, ia zi? Plus douăzeci de marinari…

– S-ar putea să ai dreptate, spuse asasinul, cu mintea în altă parte.

Trebuia să găsească o scândură uscată.

– Ești călăfătuitor, zici, adevărat? Ai vreo femeie aici, în Aren? Pun rămășag că ai vrea să mergi cu noi. Dar bagă de seamă, o să fim cam strâmtorați dacă vin și trezorierul și doi aleși parfumați.

– Aleși parfumați?

– Da, l-am văzut pe unul urcând la bord acum vreo zece minute. Dichisit ca un șobolan lins, da, numai aere și eleganță, dar cu oricât suc de flori s-ar

da, tot nu ar putea să ascundă duhoarea dintre picioare, dacă înțelegi ce vreau să spun.

Pe întuneric, Kalam rânji. *Nu tocmai, jegosule, dar pot bănui.*

– Și celălalt?

– Aș risca să spun același lucru, dar încă nu l-am văzut. Am auzit că o să vină la bord însoțit de căpitan. Sânge din Cele Șapte Orașe, dacă-ți vine să crezi. Asta a fost înainte ca noi să fim scoși din temnița portului de căpitan – deși nu meritam să fim arestați – pe răsuflarea lui Hood, când te înconjoară un pluton de soldați și te întreabă de una și de alta, e normal să le tragi un pumn în moacă, nu? Nu făcusem nici zece pași după ce coborâserăm de pe pasarelă – și gata cu permisia noastră pe uscat!

– Care a fost ultimul port de escală pentru corabie?

– Falar. Unde-s femei mari cu părul roșcat, îmbufnate și numai mușchi, așa cum îmi plac mie. O, ce bine a fost acolo!

– Și marfa?

– Arme, în avans pentru sosirea flotei lui Tavore. Am avut parte de valuri mari, dacă vrei să știi – așa cum o să se întâmple și acum, tot drumul până la Unta. Dacă umpli burta corabiei în halul ăsta, stăpânul tău o să se ude pe mâini și pe picioare, nu? Dar plata-i bună, pun rămășag.

Kalam se îndreptă de spate.

– N-o să fie vreme pentru o reparație completă, spuse el.

– Niciodată nu e vreme, dar să te binecuvânteze Beru, fă și tu ce poți.

Asasinul își drese glasul.

– Îmi pare rău s-o spun, dar m-ai luat drept altul. Nu sunt unul dintre oamenii călăfătuitorului.

Marinarul se opri cu un balot în brațe.

– Ce-ai zis?

Kalam își șterse mâinile de mantie.

– Eu sunt celălalt ales parfumat.

În cealaltă latură a magaziei se făcu liniște, apoi se auzi un bolborosit slab.

– Vă cer iertare, domnule.

– Nu e nevoie, spuse asasinul. Care ar fi probabilitatea de a-l găsi pe unul dintre oaspeții căpitanului aici, jos, ca să controleze scândurile copastiei? Sunt un om prevăzător și, vai, îngrijorarea mea nu a dispărut.

– Corabia ia apă, e adevărat, zise marinarul, dar căpitanul are trei oameni la pompe, care muncesc tot timpul, domnule. Și rezistă bine la valuri, pentru că a făcut-o de multe ori. Căpitanul poartă o cămașă norocoasă, înțelegi?

– Am înțeles, spuse Kalam, pășind peste un șir de lăzi pe care se vedea sigiliul Marii Căpetenii. Se îndreptă spre bocaport, puse o mână pe balustrada scării, apoi se opri. Cum e activitatea rebelilor în Sahul?

– Tot mai înfierbântată, domnule. Să fie binecuvântați marinarii, fiin'că în voiajul ăsta n-am fi în stare să mergem mai repede decât un șlep.

– Fără escortă?

– Pormqual a poruncit flotei lui Nok să păstreze portul. Vom fi apărați când traversăm Golful Aren, cel puțin până la Marea Dojal Hading.

Kalam făcu o grimasă auzind asta, dar nu spuse nimic. Urcă scara și ajunse pe puntea principală.

Amarată la dana imperială, *Ragstopper* se balansa puternic pe valuri. Hamalii și oamenii din echipaj forfoteau cu treabă, ceea ce făcu imposibil ca asasinul să se ferească din calea tuturor. În cele din urmă, își găsi un loc la teuga din apropierea timonei, de unde putea observa totul. De cealaltă parte a docului lat din piatră, o corabie malazană de transport stătea ridicată din apă. Caii pe care îi adusese din Quon fuseseră coborâți pe uscat în urmă cu o oră, astfel că la bord rămăseseră câțiva mateloți care aveau sarcina de a îndepărta rămășițele măcelărite ale animalelor care nu supraviețuiseră îndelungatei călătorii. În cazul unor asemenea pierderi, sărarea cărnii era o practică obișnuită, cu condiția ca măcelarul corabiei să o considere comestibilă. Pieile își găseau nenumărate utilizări la

bord. Docherii se alegeau cu capetele și cu oasele și găseau din belșug cumpărători, care se buluceau pe chei, dincolo de bariera imperială.

Kalam nu-l văzuse pe căpitan din dimineața în care urcaseră la bord, asta cu două zile în urmă. Asasinul fusese condus la micuța cabină privată pe care Salk Elan o plătise pentru el, apoi căpitanul îl lăsase în treaba lui, după care plecase ca să obțină eliberarea echipajului întemnițat.

Salk Elan… am obosit de când aștept să te cunosc…

Se auziră voci puternice dinspre pasarelă: Kalam aruncă o privire într-acolo și îl văzu pe căpitan urcând la bord. Era însoțit de un bărbat cocoșat de vârstă medie, cu fața uscată dureros de slabă și obrajii pudrați cu albastru-deschis, probabil o nouă modă la curte, și purtând haine Napane de voiaj pe mare, mult prea mari pentru el. Bărbatul era flancat de două gărzi de corp, amândouă uriașe, ale căror fețe îmbujorate erau acoperite de bărbi negre și zbârlite și mustăți împletite grosolan. Purtau coifuri plate cu paveze pentru nas, cămăși de zale lungi și tulware cu lama lată la centuri. Kalam nu reuși să le ghicească originile culturale. Nici gărzile, nici stăpânul lor nu stăteau prea comod pe puntea care se legăna ușor.

– Aha, auzi asasinul vocea cuiva din spatele lui, ăsta trebuie să fie trezorierul lui Pormqual.

Luat prin surprindere, Kalam se întoarse și îl văzu pe cel care vorbise stând rezemat de balustrada de la pupa. *La o aruncătură de pumnal distanță.*

Bărbatul zâmbi.

– Mi-ai fost foarte bine descris.

Asasinul îl examină pe necunoscut. Era slab, tânăr, îmbrăcat cu o cămașă largă, de culoare gălbuie, bolnăvicioasă. Fața lui era destul de atrăgătoare, însă având trăsături puțin prea ascuțite pentru a putea fi socotită prietenoasă. Pe degetele lungi sclipeau inele.

– De către cine? întrebă Kalam, brusc deconcertat de apariția neașteptată a bărbatului.

– Prietenul nostru comun din Ehrlitan. Sunt Salk Elan.

– Nu am prieteni în Ehrlitan.

– Înseamnă că mi-am ales prost cuvintele. Unul care îți este dator, și față de care eram la rându-mi îndatorat, astfel încât mi s-a dat sarcina de a aranja plecarea ta de la Aren, lucru pe care l-am făcut, scutindu-mă astfel de alte obligații – ceea ce s-a dovedit potrivit, aş putea adăuga.

Aparent, bărbatul nu era înarmat, lucru care îi spuse multe lui Kalam. Surâse.

– Jocuri.

Salk Elan oftă.

– Mebra, care ți-a încredințat Cartea, care i-a fost dusă lui Sha'ik. Te îndreptai spre Aren, așa a socotit Mebra. A mai bănuit că, având în vedere aptitudinile tale, erai hotărât să duci Nobila Cauză în inima Imperiului. Ori mai curând, *printr-o* anumită inimă. Pe lângă alte pregătiri, am aranjat să se pună un semn de avertizare la poarta Coridorului Imperial, care, după activare, va declanșa diferite evenimente stabilite dinainte. Bărbatul își întoarse capul, urmărind cu privirea acoperișurile orașului. Zâmbetul i se lărgi pe față. Ei, bine, după cum s-a vădit, activitatea mea a fost oarecum redusă în ultima vreme, ceea ce a făcut ca astfel de aranjamente să fie dificil de întreținut. Lucru și mai supărător, s-a pus un premiu pe capul meu – totul fiind o îngrozitoare neînțelegere, te asigur, însă am puțină încredere în justiția imperială, îndeosebi când sunt implicați oameni din garda personală a Marii Căpetenii. Așa că, nu am rezervat doar o cabină, ci două – cea aflată ușă în ușă cu a ta, mai precis.

– Căpitanul mi se pare a fi un om destul de fidel, spuse Kalam, străduindu-se să își ascundă neliniștea. *Dacă Mebra și-a dat seama că plănuiesc să o ucid pe Împărăteasă, cine altcineva ar mai fi putut s-o facă? Iar acest Salk Elan, indiferent cine ar fi, nu știe când să-și țină gura… doar dacă nu cumva caută să obțină o reacție. Pe de altă parte, aici ar*

putea funcționa o tactică devenită clasică. Nu ai timp să verifici adevărul când ești nesigur…

Dinspre puntea principală, aflată în spatele lui, se auzi glasul pițigăiat al trezorierului, care se plângea căpitanului în legătură cu o serie de nemulțumiri – iar acesta, dacă răspundea, o făcea în șoaptă.

– Nu, nu doar puțin fidel, spuse Salk Elan. Extrem de fidel ar fi mai aproape de adevăr.

Kalam scoase un sunet gutural, dezamăgit de încercarea eșuată, dar și încântat că avusese confirmarea altcuiva privind felul în care apreciase caracterul căpitanului. *Pe răsuflarea lui Hood, în vremurile astea, legile imperiale nu valorează nici cât pielea pe care sunt scrise…*

– O altă sursă de consternare pentru mine, continuă Elan, omul are o inteligență ce depășește mult media, și se pare că găsește un stimul intelectual doar în gesturi, subterfugii și cuvinte uluitoare. Nici nu mă miră că s-a depășit pe sine – așa socotesc – în acea întâlnire misterioasă cu tine de la han.

Fără să vrea, Kalam zâmbi.

– De aceea nici nu mă mir că mi-a plăcut din prima clipă.

Elan râse încet, dar apreciativ.

– Și nu ar trebui să fie o surpriză că abia aștept să mâncăm cu el la aceeași masă în fiecare seară în timpul voiajului ce urmează să înceapă.

Kalam rămase zâmbitor.

– Salk Elan, nu voi face greșeala de a-mi lăsa spatele descoperit în prezența ta.

– Erai cu gândul în altă parte, desigur, spuse imperturbabil bărbatul. Nu mă aștept ca o astfel de oportunitate să apară din nou.

– Mă bucur că ne-am înțeles, pentru că explicațiile tale de până acum au mai multe fisuri decât corabia asta.

– Te bucuri? Kalam Mekhar, acesta nu e nici măcar jumătate de adevăr! Sunt *încântat* că ne-am înțeles atât de bine!

Kalam se trase deoparte și privi în jos, către puntea principală. Trezorierul își continua tirada împotriva căpitanului. Membrii echipajului stăteau nemișcați, cu ochii ațintiți asupra scenei.

Salk Elan țistui din buze.

– Asta e o încălcare grosolană a etichetei, nu crezi?

– Căpitanul comandă pe corabia asta, spuse asasinul. Dacă ar fi dorit, ar fi pus neîntârziat capăt acestei situații. Am impresia că el lasă vijelia să moară de la sine.

– Cu toate astea, sugerez să ne implicăm și noi.

Kalam clătină din cap.

– Nu e treaba noastră, și nu vom obține nimic procedând astfel. Dar, părerea mea nu trebuie să te influențeze.

– A, nu, chiar este treaba noastră, Kalam. Ai vrea ca *toți* pasagerii să fie cătrăniți de membrii echipajului? Doar dacă ai vrea să găsești țepușa bucătarului în terci.

Ticălosul are dreptate.

Îl urmări pe Salk Elan coborând dezinvolt pe puntea principală și după un moment îl urmă.

– Nobile domn! strigă Elan.

Trezorierul și cele două gărzi se întoarseră spre el.

– Sunt încredințat că apreciați în mod deosebit răbdarea căpitanului, continuă Elan, în timp ce se apropia. Pe mai toate corăbiile, tu și slujitorii aceștia eleganți ați fi ajuns deja pe țărm, iar cel puțin doi dintre voi s-ar fi dus la fund ca niște bolovani de balast – ceea ce mi se pare a fi o imagine plăcută.

Una dintre gărzile de corp scoase un mârâit și făcu un pas în față, ducând în același timp mâna mare și păroasă spre mânerul tulwarului.

Fața trezorierului se făcu straniu de palidă pe sub glugă, deși, în ciuda arșiței și a faldurilor grele ale mantalei de ploaie Napane, care îi acoperea trupul firav, pe obraji nu îi apăruse nicio broboană de sudoare.

– Tu, creatură care nu ești bună nici ca anus de crab! strigă el cu glas ascuțit. Vâră-te înapoi în gaura ta, rahat mânjit de sânge, până nu chem magistratul portului ca să te pună în lanțuri! Și omul ridică o mână cu degetele lungi și palide. Megara, bate-l pe acest individ până își pierde cunoștința!

Garda care dusese mâna la armă făcu un pas înainte.

– Opriți-vă! strigă căpitanul.

Șase marinari se apropiară, postându-se între garda mustăcioasă și Salk Elan. Cuțitele și pumnalele fură fluturate amenințător. Garda șovăi, apoi se retrase.

Căpitanul zâmbi și își puse mâinile în șolduri.

– Iar acum, spuse el pe un ton calm și rațional, eu și păzitorul banilor vom relua discuția în cabina mea. Între timp, oamenii din echipajul meu îi vor ajuta pe acești doi servitori să dezbrace zalele blestemate de Hood și să le pună într-un loc sigur. Aceiași servitori vor face apoi baie, iar felcerul corabiei îi va verifica să nu aibă paraziți – lucru pe care nu îl tolerez la bordul *Ragstopper* – iar după ce se face despăducherea, ei vor avea dreptul să ajute la încărcarea ultimelor provizii ale stăpânului lor, mai puțin acea bancă din lemn de plumb, pe care o vom dona vameșilor pentru a ne ușura plecarea. Și, în cele din urmă, orice sudălmi, indiferent cât de inventive ar fi, vor fi auzite doar din gura mea, nu a altcuiva. Asta ar fi totul, domnilor.

Chiar dacă trezorierul ar fi vrut să riposteze, acest lucru fu împiedicat de prăbușirea lui neașteptată pe punte. Cele două gărzi se răsuciră pe călcâie când auziră bufnitura puternică, apoi rămaseră încremenite, privind cu ochi mari spre stăpânul lor care își pierduse cunoștința.

După o clipă, căpitanul spuse.

– Ei, se pare că nu e totul. Duceți-l pe trezorier sub punte și dați jos de pe el toate pieile acelea de focă. Felcerul navei are prea mult de lucru și nici măcar nu am ridicat ancora. Se întoarse către Salk

Elan și Kalam. Iar acum, domnilor, puteți să veniți în cabina mea.

Încăperea nu era cu mult mai spațioasă decât aceea a asasinului, părând aproape lipsită de lucruri personale. Trecură câteva minute până când căpitanul reuși să găsească trei stacane, în care turnă bere locală, acră, dintr-o cană de lut. Fără să propună un toast, bărbatul își goli stacana, apoi se șterse la gură cu dosul mâinii. Neliniștiți, ochii i se roteau necontenit, oprindu-se de mai multe ori asupra oaspeților săi.

– Reguli, spuse el, făcând o grimasă. E simplu. Feriți-vă din calea trezorierului. Situația este… confuză. Cum amiralul e în stare de arest…

Kalam se înecă, apoi reuși să spună cu glas hârâit.

– Poftim? Din ordinul cui?

Căpitanul privi încruntat spre încălțările lui Elan.

– Ar trebui să fie ordinul Marii Căpetenii, desigur. Nu există altă cale de a ține flota în golf, înțelegeți?

– Și Împărăteasa…

– Probabil că nu știe. În oraș nu a apărut nicio Gheară de câteva luni… și nimeni nu știe de ce.

– Iar absența lor îi conferă în mod implicit autoritate lui Pormqual, care hotărăște, din câte înțeleg, spuse Elan.

– Mai mult sau mai puțin, zise căpitanul, care în acel moment stătea cu ochii ațintiți asupra unei bârne. Își termină berea și își mai turnă. În orice caz, trezorierul personal al Marii Căpetenii a venit cu un document care îi conferă poziția de comandă în acest voiaj, ceea ce înseamnă că, dacă are chef, beneficiază de privilegiul de a trece peste autoritatea mea. Așa, câtă vreme dețin aprobare imperială, nici eu, nici echipajul meu nu facem parte din Marina Imperială, ceea ce, așa cum am spus mai devreme, face lucrurile destul de neclare.

Kalam își puse stacana pe singura masă din încăpere.

– Chiar vizavi de noi este o corabie imperială de transport, care se pregătește de plecare, la fel ca noi. Pentru numele lui Hood, de ce Pormqual nu și-a trimis trezorierul și prada lui pe nava aceea? La o adică, e mai mare și mai bine protejată…

– Adevărat. Și a fost rechiziționată de Marea Căpetenie, și va pleca spre Unta la scurtă vreme după noi, având la bord membrii familiei lui Pormqual cu slujitori cu tot, plus armăsarii săi de rasă, ceea ce înseamnă că vasul va fi foarte încărcat și va duhni până la cer. Ridică din umeri de parcă aceștia i-ar fi fost trași în sus de niște mâini invizibile. Înainte de a reveni cu privirea oarecum disperată spre grinda de rezistență de deasupra capului, se uită agitat spre ușă. *Ragstopper* e iute când trebuie. Ei, asta e. Beți până la fund. Marinarii urmează să urce la bord dintr-un moment în altul, iar eu vreau să ridicăm ancora în mai puțin de o oră.

Pe scara de tambuchi din fața cabinei căpitanului, Salk Elan clătină din cap și mormăi.

– Nu cred că a vorbit serios.

Asasinul îl măsură pe Elan.

– Ce vrei să spui?

– Berea a fost îngrozitoare. Auzi, „Beți până la fund."

Kalam se încruntă.

– Nu e nicio Gheară în oraș – ce înseamnă asta?

Elan ridică vag din umeri.

– Din păcate, Aren nu mai e ce-a fost. Geme de călugări, preoți și soldați, iar temnițele – pline de nevinovați, în vreme ce fanaticii lui Sha'ik – doar cei mai șireți au rămas în viață, desigur – răspândesc haosul și crima. Se mai spune că nici coridoarele nu mai sunt la fel ca altădată, deși, din câte înțeleg, știi mai multe decât mine despre asta, încheie Elan, zâmbind.

– Ăsta a fost răspunsul la întrebarea mea?

– Dar sunt eu expert în activitățile Ghearei? Nu numai că nu m-am ciocnit vreodată de unul dintre acei ucigași odioși, dar am stabilit drept politică personală ca orice curiozitate în ceea ce îi privește să fie suprimată. Brusc, se lumină la față. S-ar putea ca trezorierul să nu supraviețuiască arșiței! Ăsta chiar că e un gând care mă bucură!

Kalam se răsuci și se îndreptă spre cabina lui. Îl auzi pe Salk Elan oftând, apoi pornind în direcție opusă, urcând scara de tambuchi, spre puntea principală.

Asasinul închise ușa și se rezemă de ea. *Mai bine să nimerești într-o capcană pe care o poți vedea decât în una invizibilă.* Cu toate acestea, gândul nu îl liniști prea mult. Nici măcar nu avea convingerea că *era* vorba de o capcană. Rețeaua lui Mebra era vastă – Kalam știuse asta dintotdeauna, și trăsese de firele ei de nenumărate ori. Se părea că nici spionul Ehrlitan nu-l trădase după ce dusese Cartea lui Dryjhna – la urma urmelor, el o pusese practic în mâinile lui Sha'ik. Probabil că Salk Elan era mag, însă, pe de altă parte, avea înfățișarea unui bărbat capabil să se descurce într-o luptă. Nici măcar nu tresărise când garda de corp a trezorierului se apropiase el.

Nimic din toate astea nu mă liniștește.

Asasinul suspină. *Iar omul recunoaște berea proastă imediat ce gustă din ea…*

Haosul se declanșă imediat după ce armăsarii de rasă ai Marii Căpetenii fură duși pe poartă în curtea imperială. Bătând din copite, caii agitați îi împinseră pe grăjdari, docheri, soldați și alți funcționari. Maestrul Cailor scoase un țipăt ascuțit și începu să alerge de colo-colo ca să restabilească ordinea, dând naștere unei confuzii mai mari în îmbulzeala frământătoare.

Femeia care ținea frâul unui armăsar magnific se făcea remarcată prin calmul ei bine stăpânit, iar după ce Maestrul reuși în cele din urmă să organizeze încărcarea, ea fu prima care își conduse calul pe

rampa largă spre corabia imperială de transport. Și, cu toate că Maestrul îi cunoștea pe fiecare dintre lucrătorii și pe îngrijitorii din subordinea sa, atenția lui se dovedi atât de atrasă și încordată în toate direcțiile, încât nu realiză că nu cunoștea nici femeia, nici calul.

Cu două ore în urmă, Minala urmărise corabia *Ragstopper* ridicând ancora după îmbarcarea a două plutoane de marinari și a echipamentelor acestora. Corabia fusese remorcată din portul interior și abia după aceea i se îngăduise să-și întindă pânzele, flancată de galere imperiale care aveau să o escorteze cât traversa Golful Aren. Patru nave de război similare așteptau nava imperială de transport la un sfert de leghe în largul mării.

Efectivul de marinari de la bordul corabiei imperiale de transport era considerabil; cel puțin șapte plutoane. Judecând după măsurile de siguranță, marea Dojal Hading nu era sigură.

Când păși pe puntea principală, armăsarul lui Kalam își scutură capul. Ușa masivă care ducea spre magazie era în realitate un fel de lift, ridicat și coborât cu ajutorul unor vinciuri. Primii patru cai fură conduși spre platforma acestuia.

Un grăjdar bătrân, cu părul încărunțit, care stătea alături de Minala, îi măsură pe ea și pe armăsar.

– Ăsta e ultimul dintre cei cumpărați de Marea Căpetenie? întrebă el.

Ea dădu afirmativ din cap.

– Minunat animal, spuse bărbatul. Marea Căpetenie se pricepe la cai, nu-i așa?

În rest, nu mai este mare lucru de spus. Ticălosul ăsta face un spectacol din fuga lui iminentă, iar când va pleca definitiv, va avea drept escortă o flotă alcătuită doar din nave de luptă, fără îndoială. Ah, Keneb, pentru asta te-am adus până aici?

Plecați din Aren, spusese Kalam. Ea o îndemnase la fel pe Selv înainte de a-și lua rămas-bun, însă Keneb era acum unul dintre ofițerii armatei.

Atașat garnizoanei orașului, condusă de Blistig. Nu aveau unde să se ducă.

Minala bănui că nu avea să-i mai vadă pe niciunul dintre ei.

Și totul pentru a urmări un bărbat pe care nu îl înțeleg. Un bărbat despre care nici nu sunt convinsă că e pe placul meu. Hei, femeie, ești destul de coaptă ca să-ți dai seama…

Spre miazăzi, orizontul era un firicel verzui-cenușiu care șovăia în șuvoaiele de arșiță care se înălțau din drum. Ținutul care se întindea în fața lor era sterp, presărat de pietre, mai puțin calea negutătorilor, întesată de cioburi de oale, care se despărțea, pornind din Drumul Imperial.

Avangarda își plasă caii la răspântii. Spre răsărit și spre sud-est se afla coasta, cu ciorchinii săi de sate și orașe, plus Orașul Sfânt Ubaryd. În acea direcție, cerul era învinețit de fum.

Prăbușit în șa, Duiker asculta alături de ceilalți ceea ce spunea căpitanul Sulmar.

– …și consensul în problema aceasta este absolut, Căpetenie. Nu avem de ales; trebuie să ținem seama de ceea ce spun Nethpara și Pullyk. La urma urmelor, refugiații vor suferi cel mai mult.

Căpitanul Lull scoase un sunet care îi trăda disprețul.

Pe sub stratul de praf de pe față, Sulmar păli, dar continuă.

– Rațiile lor sunt la nivel de supraviețuire – a, vom găsi apă la Vathar, dar ce facem când vom ajunge la pustietatea care ne așteaptă după aceea?

Bult își trecu degetele prin barbă.

– Vrăjitorii noștri spun că nu percep nimic, dar ne aflăm încă departe – există o pădure și un fluviu lat între noi și ținuturile secetoase. S-ar putea ca spiritele ținutului să fie îngropate adânc – așa a zis Sormo.

Duiker aruncă o privire spre vrăjitor, care nu interveni, preferând să stea călare pe cal, învelit într-o mantie de Străvechi cu fața ascunsă de glugă.

Istoricul observă tremuratul constant al mâinilor cu degete lungi pe care Sormo le ținea pe oblânc. Nil și Nether încă nu-și reveniseră după chinurile îndurate la Culmea Gelor, pentru că nu coborâseră niciodată din căruța cu coviltir în care călătoreau, iar Duiker începuse să se întrebe dacă mai trăiau. *Ultimii trei magi ai noștri, iar doi dintre ei sunt morți sau prea slăbiți pentru a putea merge, în vreme ce al treilea a îmbătrânit cu zece ani pentru fiecare săptămână din această călătorie blestemată de Hood.*

– Avantajele tactice trebuie să îți fie clare, Căpetenie, spuse Sulmar după un moment de tăcere. Indiferent cât de dărâmate sunt zidurile orașului Ubaryd, ele ne vor oferi o protecție mai bună decât un ținut lipsit până și de dealuri.

– Căpitane! se răsti Bult.

Sulmar tăcu, strângând din buze, care formară o linie subțire, parcă lipsită de sânge.

Duiker simți un fior provocat de o răceală ce nu avea nimic de a face cu răcoarea care cobora încet, odată cu sfârșitul zilei. *O concesie prea mare, Sulmar… potrivit unui șef războinic Wickan. Și unde sunt regulile politeții pe care trebuie să le respecte cineva de rang mai mic? Ce fel de piele ai dacă ea s-a subțiat atât de mult, căpitane? Fără îndoială că este lepădată când bei vin cu Nethpara și cu Pullyk Alar…*

Coltaine nu îl puse la încercare pe Sulmar. Nu o făcea niciodată. Recepționa orice insultă și împunsătură pornită din aroganța și impertinența celor născuți nobili în aceeași manieră în care trata orice altceva: cu o indiferență glacială. Asta probabil că dădea roade pentru Wickan, dar Duiker vedea cât de îndrăzneți îi făcea acest lucru pe Sulmar și pe alții ca el.

Iar căpitanul nu terminase.

– Asta nu este doar o problemă militară, Căpetenie. Aspectul civil al situației…

– Promovează-mă pe mine, comandante Bult, spuse Lull, ca să-l pot biciui pe acest câine până când pielea lui va deveni o amintire. Își dezgoli dinții spre

colegul său Sulmar. Altfel, o vorbă între patru ochi cu tine, Sulmar…

Omul îi răspunse cu un rânjet.

– Nu există niciun aspect civil, interveni Coltaine. Dacă recucerim Ubaryd, orașul se va dovedi o capcană mortală. Asaltați între uscat și mare, nu vom putea rezista. Explică-i asta lui Nethpara, asta e ultima ta misiune.

– Ultima?

Căpetenia nu-i răspunse.

– Ultima, spuse Bult cu glas bubuitor. Exact asta înseamnă. Ești degradat, dat afară.

– Cer iertare Căpeteniei, dar nu poate face așa ceva.

Coltaine întoarse capul, iar Duiker se întrebă dacă Sulmar reușise în cele din urmă să-l înfurie.

Sulmar ridică din umeri.

– Domnule, funcția imperială mi-a fost acordată de o Mare Căpetenie. Având în vedere acest lucru, am dreptul de a face apel la o hotărâre judecătorească. Căpetenie Coltaine, tăria armatei malazane s-a bazat întotdeauna pe disciplină și pe posibilitatea de a ne exprima deschis părerile. În afara ordinelor pe care le dai – și pe care le voi respecta întocmai – am dreptul ca poziția mea să fie consemnată corespunzător, așa cum am afirmat. Dacă dorești, pot cita articolele relevante pentru a-ți reaminti aceste drepturi, domnule.

Se lăsă tăcere, apoi Bult se răsuci în șa spre Duiker.

– Istoricule, înțelegi ceva din toate astea?

– La fel de bine ca și tine, unchiule.

– Poziția lui va fi consemnată?

– Da.

– Și probabil hotărârea judecătorească necesită prezența unor avocați, fără a mai vorbi de o Mare Căpetenie.

Duiker aprobă cu o mișcare din cap.

– Și unde găsim o Mare Căpetenie?

– La Aren.

Gânditor, Bult dădu din cap.

– Atunci, pentru a rezolva problema legată de numirea căpitanului, trebuie să ne grăbim să ajungem la Aren. Se întoarse către Sulmar. Doar dacă nu cumva opinia Consiliului Nobililor are prioritate privind soarta carierei tale, căpitane.

– Recucerirea orașului Ubaryd ne-ar putea oferi sprijinul flotei amiralului Nok, spuse Sulmar. Pe această cale, am putea beneficia de o călătorie rapidă, în condiții de siguranță, până la Aren.

– Flota amiralului este la Aren, insistă Bult.

– Întocmai, domnule. Cu toate acestea, când vor afla că ne aflăm la Ubaryd, cursul de urmat va fi limpede.

– Vrei să spui că se vor grăbi să ne salveze? Încruntarea lui Bult era exagerată. Sunt derutat, Căpitane. Marea Căpetenie își ține armata în Aren. Ba, mai mult, ține acolo și întreaga flotă a Celor Șapte Orașe. A avut nenumărate ocazii pentru a trimite una dintre aceste forțe în ajutorul nostru. Spune-mi, căpitane, pe proprietatea de vânătoare a familiei tale ai văzut vreodată o căprioară surprinsă în lumina unui felinar? Ai văzut cum rămâne ca înghețată, incapabilă să mai facă vreo mișcare? Marea Căpetenie Pormqual este o asemenea căprioară. Chiar în cazul în care Coltaine ar duce acest convoi pe coastă, la trei leghe de Aren, Pormqual nu ar face nimic pentru a ne salva. Chiar crezi că o situație și mai tristă pentru noi, așa cum anticipezi că se va întâmpla în Ubaryd, o va determina pe Marea Căpetenie să acționeze în vreun fel?

– Mă refeream mai mult la amiralul Nok.

– Care e mort, bolnav sau în cine știe ce temniță, căpitane. Altfel ar fi ajuns aici de mult. În Aren un singur om este stăpân. Ai dori să-ți încredințezi viața unei asemenea persoane, căpitane?

Expresia de pe fața lui Sulmar se schimbase.

– Se pare că mi-am încredințat-o deja, comandante. Își trase pe mâini mănușile de călărit. Și se mai pare că nu mi se mai permite să îmi exprim părerile…

– Ba da, spuse Coltaine. Dar ești și soldat al Armatei a 7-a.

Căpitanul tresări.

– Îmi cer iertare pentru îndrăzneală, Căpetenie. Trăim vremuri încordate.

– Nu mi-am dat seama de asta, spuse Bult și zâmbi.

Sulmar se întoarse brusc spre Duiker.

– Istoricule, care este părerea ta despre toate acestea?

Ca observator obiectiv…

– Părerea mea, căpitane, referitor la ce?

Pe fața lui Sulmar apăru un surâs chinuit.

– Ubaryd, sau Fluviul Vathar, pădurea și pustietățile de la miazăzi. În calitate de civil care cunoaște bine trista soartă a refugiaților, crezi cu adevărat că ei vor supraviețui unei asemenea călătorii grele?

Istoricul rămase tăcut câteva momente, apoi își drese glasul și ridică din umeri.

– Ca întotdeauna, cea mai mare amenințare a fost armata renegaților. Victoria de la Culmea Gelor ne-a oferit timp pentru a ne linge rănile…

– Nu tocmai, interveni Sulmar. Mai curând aș spune că de atunci încoace am fost siliți să facem eforturi mai mari.

– Da, așa este, și din motive întemeiate. Acum ne urmărește Korbolo Dom. Omul a ajuns căpetenie datorită meritelor lui, și este un comandant și un tactician foarte bun. Kamist Reloe este mag, nu comandant militar – el și-a risipit armata, bazându-se numai și numai pe numărul soldaților. Korbolo nu se va dovedi la fel de neghiob. Dacă dușmanii noștri ajung la Fluviul Vathar înaintea noastră, suntem terminați.

– Tocmai de aceea ar trebui să-i luăm prin surprindere recucerind Ubaryd!

– Ar fi un triumf de scurtă durată, îi răspunse Duiker. Până la sosirea lui Korbolo, am avea la dispoziție cel mult două zile pentru a pregăti apărarea orașului. Cum spuneai, sunt civil, nu tactician. Însă

până și eu îmi dau seama că recucerirea Ubarydului ar fi curată sinucidere, căpitane.

Bult se mișcă în șa, apoi privi ostentativ în jur.

– Să găsim un câine-paznic de vite, ca să mai cerem o părere. Sormo, unde e fiara aceea urâtă care te-a adoptat? Cel pe care marinarii l-au botezat Bent.

Vrăjitorul își ridică puțin capul.

– Chiar vrei să afli? întrebă el cu glas hârâit.

Bult se încruntă.

– Da, de ce nu?

– E ascuns în iarbă la șapte pași de tine, comandante.

Atunci toți începură să se uite în jur, inclusiv Coltaine. În cele din urmă, Lull arătă cu degetul și, după ce privi îndelung, Duiker distinse un trup nisipiu în iarba înaltă. *Pe răsuflarea lui Hood!*

– Îmi pare rău, spuse Sormo, dar câinele nu ne poate oferi nicio părere, unchiule. Bent te urmează, oriunde ai merge.

– Înseamnă că e un soldat de nădejde, spuse Bult dând din cap.

Duiker își îndemnă calul pe lângă răspântie, apoi privi peste umăr la coloana uriașă care se întindea spre miazănoapte. Drumul Imperial era gândit pentru deplasarea rapidă a armatelor. Era lat și neted, pietrișul fiind așezat cu o precizie aproape geometrică. Permitea marșul unui rând alcătuit din cincisprezece luptători călare. Lanțul Câinilor lui Coltaine era lung de peste un kilometru și jumătate, la fel de lung ca și cele trei clanuri Wickane care mergeau călare prin porțiunea înierbată aflată de o parte și de alta a drumului.

– Discuția s-a încheiat, anunță Coltaine.

– Căpitani, prezentați-vă la companiile voastre, spuse Bult.

Nu era necesar să mai adauge: *Mărșăluim spre Fluviul Vathar.* Consiliul evidențiase poziții, îndeosebi loialitatea conflictuală a lui Sulmar, iar în afara analizei obișnuite privind plasarea soldaților pe poziții, a chestiunilor de aprovizionare, nimic altceva nu rămânea deschis dezbaterii.

Dându-și seama la ce presiuni era supus de Nethpara și de Pullyk Alar, lui Duiker i se făcu milă de Sulmar. La urmelor, căpitanul era nobil, iar amenințarea pe care o prezenta nemulțumirea celor de un neam cu el făcea ca atitudinea lui să devină șovăielnică.

„Armata malazană va respecta un singur set de reguli“, proclamase Împăratul Kellanved în timpul primei „epurări“ și „restructurări“ a sistemului militar, asta la începutul domniei lui. „*Un singur set de reguli și un singur legiuitor*…“ Impunerea de către el și Daseem Ultor a meritului drept unic mijloc de promovare declanșase o luptă pentru control în cadrul ierarhiei din comanda Armatei și Marinei. *Mult sânge s-a vărsat pe treptele palatului, iar Gheara lui Laseen a fost instrumentul acelei operațiuni chirurgicale. Ea ar fi trebuit să învețe ceva din acel episod. Am avut o a doua vânătoare, dar ea a venit prea târziu.*

Căpitanul Lull îi întrerupse șirul gândurilor.

– Vino cu mine, bătrâne. Trebuie să vezi ceva.

– Ce anume?

Pe fața răvășită și plină de răni, zâmbetul lui Lull era înspăimântător.

– Ai răbdare, te rog.

– Vai, dar am adunat atât de multă încât am și de rezervă, căpitane.

Așteptând să mor, și ce așteptare îndelungată a fost.

Lull înțelese limpede spusele lui Duiker. Cu singurul ochi pe care îl mai avea, privi printre gene spre câmpia de la nord-vest, unde se afla armata lui Korbolo Dom, la mai puțin de trei zile depărtare, dar apropiindu-se cu repeziciune.

– Istoricule, e o solicitare oficială.

– Prea bine. Continuă.

Coltaine, Bult și Sormo coborâseră pe drumul negustorilor. Se auziră strigăte scoase de grupele de avangardă ale Armatei a 7-a când începură pregătirile pentru ieșirea de pe Drumul Imperial. Duiker îl văzu

pe Bent alergând în salturi în fața celor trei Wickani. *Și noi îl urmăm. Ne merităm numele.*

– Cum o duce caporalul? întrebă Lull în timp ce coborau prin coridor către compania lui.

Duiker se încruntă. List fusese grav rănit la Culmea Gelor.

– Se reface. Avem dificultăți cu vracii – au obosit, căpitane.

– Da.

– Au extras atât de mult din coridoarele lor, încât propriile lor trupuri au început să sufere – am văzut cum brațul unui vraci s-a rupt ca o rămurică atunci când a ridicat o oală de pe vatră. Asta m-a înspăimântat mai mult decât orice mai urmează să văd, căpitane.

Bărbatul trase ușor de peticul care îi acoperea ochiul pierdut.

– Nu ești singurul, bătrâne.

Duiker tăcu. Lull fusese cât pe ce să moară din cauza unei infecții. Slăbise într-atât încât armura juca pe el, iar cicatricele îi dădeau feței lui o asemenea expresie torturată, încât necunoscuții se trăgeau înapoi văzându-l. *Pe răsuflarea lui Hood, și nu doar necunoscuții. Dacă Lanțul Câinilor are un chip, atunci acesta este al lui Lull.*

Merseră printre coloanele de soldați, zâmbiră la strigătele și glumele sinistre ce le erau adresate, deși zâmbetele lui Duiker erau încordate. Era un semn bun că soldații manifestau bună dispoziție, urmare a ciudatei melancolii care se instala când sentimentul victoriei se stingea, însă spectrul a ceea ce îi aștepta pândea cu o certitudine monstruoasă. Istoricul simțise cum dispoziția lui se adâncise spre întristare, pentru că își pierduse de mult capacitatea de a-și impune să creadă orbește.

Căpitanul reluă discuția.

– Pădurea asta de dincolo de fluviu, ce știi despre ea?

– Cedri, răspunse Duiker. De aici se trage faima Ubarydului de constructor de corăbii. Cândva, pădurea a acoperit ambele maluri ale Fluviului

Vathar, însă acum a rămas doar pe partea de miazăzi, dar și asta s-a rărit în apropierea golfului.

– Netrebnicii nu s-au învrednicit să replanteze?

– Au încercat când și-au dat seama de amenințare, însă păstorii ocupaseră deja terenul. Capre, căpitane. Caprele pot transforma și paradisul într-un deșert, chiar peste noapte. Mănâncă muguri, rod complet coaja trunchiurilor, ucigându-i la fel de sigur ca și un incendiu. Cu toate astea, a rămas multă pădure în amonte – ne va lua o săptămână ca să o străbatem.

– Așa am auzit și eu. Ei, abia aștept să stau la umbră…

O săptămână sau mai mult, chiar așa. Mai mult de o eternitate – cum va apăra Coltaine acest convoi uriaș și șerpuitor printre copaci, unde ambuscadele vor veni din toate părțile, unde soldații nu pot executa învăluiri și reacționa în ordine și cu iuțeală? Din punctul meu de vedere, temerile lui Sulmar privind ținuturile uscate și cele de dincolo de pădure sunt întemeiate. Și mă întreb dacă sunt singurul care gândește astfel.

Trecură printre căruțele încărcate cu soldați răniți. Aerul duhnea a carne în putrefacție acolo unde vindecarea forțată nu reușise să stăvilească răspândirea infecției. Soldații febrili bâiguiau și bolboroseau, delirurile deschizând ușile minților lor spre nenumărate alte tărâmuri – *din această lume de coșmar spre nenumărate alte lumi la fel. Doar darul lui Hood oferă alinarea…*

Spre stânga lor, pe câmpia înierbată, turmele de vite și de capre, tot mai reduse numeric, înaintau în nori groși și vălătuciți de praf. Câinii-paznici de vite patrulau la margini, însoțiți de călăreți din Clanul Nevăstuicii. Toată cireada avea să fie sacrificată la Fluviul Vathar, deoarece ținuturile aflate dincolo de pădure nu le puteau asigura hrana. *Pentru că acolo nu există spirite ale pământului.*

Privind turma, istoricul se trezi meditând. Animalele ținuseră pasul cu oamenii în acea călătorie care distrugea sufletele. Lună după lună de suferință.

Acesta este un blestem pe care îl împărtășim toți – voința de a trăi. Soarta lor fusese hotărâtă deși, din fericire, ele nu aveau habar de asta. *Însă chiar și asta se va schimba în ultimele momente. Până și cel mai prost animal este capabil să-și simtă moartea iminentă. Hood îi acordă oricărei ființe capacitatea de înțelegere în cele din urmă. Ce îndurare este asta?*

– Sângele calului a ars și s-a înnegrit în venele lui, spuse Lull pe neașteptate.

Duiker dădu din cap, pentru că nu simțea nevoia de a întreba la ce cal se referea căpitanul.

Ea a suportat totul, o revendicare atât de furioasă exercitată asupra forței ei de a trăi, încât asta a pârjolit-o pe dinăuntru. Astfel de gânduri îl duseră dincolo de cuvinte, într-un loc al durerii pure.

– Se spune că acum au mâinile pătate cu negru, continuă Lull. Sunt marcați pe vecie.

Ca și mine. Se gândi la Nil și la Nether, doi copii ghemuiți ca niște fetuși sub coviltirul căruței, acolo, în mijlocul neamurilor lor mute. *Wickanii știu că darul puterii nu vine niciodată gratis. Știu îndeajuns ca să nu îi invidieze pe cei aleși dintre ei, pentru că puterea nu e niciodată un joc, iar stindardele sclipitoare nu se ridică pentru glorie și bogăție. Ei nu ascund nimic în podoabe, și astfel înțelegem toți că nu trebuie să facem asta, că puterea este crudă, dură ca fierul și ca osul, și se nutrește din distrugere.*

– Bătrâne, cad în tăcerile tale, spuse Lull încet.

Duiker nu putu decât să confirme cu o mișcare din cap.

– Am constatat că sunt nerăbdător să-l întâlnim pe Korbolo Dom. Ca să punem capăt tuturor acestor lucruri. Istoricule, nu mai văd ceea ce vede Coltaine.

– Nu poți? întrebă Duiker, privindu-l în ochi pe Lull. Ești sigur că el vede altceva decât tine?

Pe trăsăturile diforme ale căpitanului se așternu consternarea.

– Mă tem că tăcerile Căpeteniei nu mai vorbesc despre victorie, urmă Duiker.

– Înseamnă că se îngemănează cu tăcerea ta, tot mai lungă.

Istoricul ridică din umeri. *Ne urmărește un continent întreg. Nu s-ar fi cuvenit să trăim atât de mult. Și nu-mi pot duce gândurile mai departe de atât, și mă simt strivit de acest adevăr. Toate istoriile pe care le-am citit… fiecare, o obsesie intelectuală față de război, redesenarea la nesfârșit a hărților. Șarje eroice și înfrângeri cumplite. Nu suntem decât zvârcoliri de suferință într-un fluviu de durere. Pe răsuflarea lui Hood, bătrâne, cuvintele acestea te întristează și pe tine – de ce să îi faci și pe alții să sufere oferindu-le?*

– Trebuie să încetăm a mai gândi, spuse Lull. Am trecut de mult de acest punct. Acum, existăm pur și simplu. Uită-te la animalele acelea. Suntem la fel, eu și tu, la fel ca ele. Ne zbatem în soarele ăsta, împinși mereu, mereu, spre locul în care vom fi măcelăriți.

Duiker clătină din cap.

– Blestemul nostru este că nu ne bucurăm de binecuvântarea de a fi lipsiți de minte, căpitane. Nu vei găsi mântuirea acolo unde o cauți, îmi pare rău.

– Nu mă interesează mântuirea, mârâi Lull. Ci doar o cale de a continua să trăiesc.

Se apropiară de compania comandată de căpitan. În mijlocul infanteriștilor Armatei a 7-a se afla un ghem de bărbați și femei în armuri, probabil cincizeci cu totul, având arme diverse. Toți își întoarseră fețele pline de speranță spre Lull și Duiker.

– A venit vremea să redevin căpitan, murmură Lull în barbă, însă tonul vocii trădă o asemenea descurajare, încât istoricul simți o înțepătură în inimă.

Un sergent care îl aștepta răcni comanda pentru poziția de drepți, iar adunătura pestriță făcu un efort chinuit, dar hotărât de a executa ordinul. Lull îi măsură îndelung, apoi descălecă și se apropie de ei.

– Acum șase luni ați îngenuncheat în fața unor oameni cu sânge pur, le spuse căpitanul. V-ați ferit ochii și ați simțit gust de podele prăfuite pe limbă. V-

ați expus spinările pentru a fi biciuiți, iar lumea voastră era alcătuită doar din ziduri înalte și colibe mizere în care dormeați, iubeați și dădeați viață unor copii care nu puteau avea un viitor mai bun. În urmă cu șase luni nu aș fi dat nicio jakata pe voi toți.

Făcu o pauză și dădu din cap către sergent.

Soldații din Armata a 7-a înaintară, fiecare dintre ei ducând în brațe uniforme împăturite. Erau decolorate, pătate și peticite în locurile în care armele străpunseseră pânza. Deasupra fiecărei asemenea uniforme se afla câte un sigiliu din fier. Stând în șa, Duiker se aplecă în față pentru a examina unul mai îndeaproape. Medalionul avea probabil zece centimetri în diametru, un cerculeț din lanț, fixat de o replică a unei zgărzi de câine Wickan, iar în centru se vedea un cap de câine-paznic de vite – fără să-și arate colții, ci, pur și simplu, privind înainte printre pleoape.

Ceva se întâmplă în sufletul istoricului, astfel că abia reuși să își controleze emoția.

– Noaptea trecută, spuse căpitanul Lull, un reprezentant al Consiliului Nobililor a venit la Coltaine. Era împovărat de o lădiță plină cu aur și jakata din argint. Se pare că nobilii s-au săturat să-și pregătească mâncarea, să-și peticească hainele… ba chiar să se șteargă singuri la cur…

În alte momente, un astfel de comentariu ar fi declanșat priviri întunecate și murmure cu glas scăzut – o altă scuipătură în față care se alătura celor de o viață. În loc de asta, servitorii râseră. *Glume de pe vremea când erau copii. Dar nu mai sunt copii.*

Lull așteptă ca râsetele să se stingă.

– Căpetenia nu a scos nicio vorbă. Căpetenia le-a întors spatele. Căpetenia știe cum să descopere valoarea… Căpitanul făcu o pauză, încruntându-se. Vine o vreme când viața nu mai poate fi cumpărată cu bani, iar imediat ce trecem acea linie, nu mai există cale de întoarcere. Acum sunteți soldați. Soldați ai Armatei a 7-a. Fiecare dintre voi se va alătura plutoanelor regulate din infanteria mea, pentru a lupta alături de soldați adevărați – și

niciunuia dintre ei nu îi pasă ce ați fost până acum. Se întoarse cu fața spre sergent. Distribuie acești soldați, sergent.

Duiker urmări ritualul în tăcere, fiecare predare de uniformă când se striga numele unui bărbat sau al unei femei, iar plutoanele înaintau pentru a-l primi pe noul lor membru. Nimic nu părea teatral, nimic nu era forțat. Profesionalismul formal al acelei acțiuni își avea propria greutate, iar tăcerea profundă învăluia întreaga scenă. Istoricul văzu recruți trecuți bine de patruzeci de ani, însă niciunul dintre ei nu părea într-o formă fizică proastă. Deceniile de trudă și participarea la două bătălii asiguraseră o recrutare de supraviețuitori îndărătnici.

Vor rezista, și vor rezista cu eroism.

Căpitanul se apropie de el.

– Ca servitori, ar fi putut supraviețui, spuse Lull încet, pentru că ar fi fost vânduți altor familii nobile. Acum, însă, cu săbii în mână, vor muri. Poți să auzi liniștea asta, Duiker? Știi ce înseamnă ea? Îmi imaginez că da, mult prea bine.

Având în vedere ceea ce facem, Hood nu poate decât să zâmbească.

– Să scrii despre asta, bătrâne.

Duiker îl privi pe căpitan și văzu un om distrus.

Pe Culmea Gelor, caporalul List sărise în șanț lângă rampa de pământ pentru a scăpa de un roi de săgeți. Călcase cu piciorul drept peste vârful unei sulițe care ieșea din pământ. Vârful din fier străpunsese talpa cizmei lui, apoi trecuse printre degetul mare și următorul.

O rană minoră, căpătată din întâmplare, însă acele străpungeri erau cele mai temute dintre rănile dintr-o bătălie. Acestea produceau o febră care cuprindea încheieturile, inclusiv cea a maxilarului, ceea ce făcea ca deschiderea gurii să devină imposibilă, după care urma blocarea gâtlejului față de orice ar fi însemnat hrană și aducând o moarte chinuitoare.

Femeile Wickane aveau experiență privind vindecarea unor astfel de răni, însă proviziile lor de prafuri și ierburi se micșoraseră, astfel că aveau la dispoziție o singură metodă de tratament – arderea rănii, iar acest lucru trebuia făcut în mod temeinic. În orele de după bătălia de la Culmea Gelor, aerul devenise imposibil de respirat din cauza duhorii de păr ars și a mirosului dulceag și macabru al cărnii prăjite, care părea ispititor.

Duiker îl găsi pe List care, cu expresie de hotărâre pe fața slabă și îmbrobonată de sudoare, mergea șchiopătând în cerc. Când istoricul se apropie, caporalul ridică privirea.

– Pot să și călăresc, domnule, deși doar câte o oră. Îmi amorțește piciorul și atunci infecția poate reveni – așa mi s-a spus.

Cu patru zile în urmă, istoricul mersese alături de targa pe care era transportat List și îl privise pe tânărul despre care avea certitudinea că va muri. În timpul marșului, o felceriță Wickană cu fața obosită îl consultase grăbită pe caporal. Duiker văzuse o expresie sumbră instalându-se pe fața ridată cât ea pipăise ganglionii umflați de sub bărbia cu câteva tuleie a lui List. Apoi ridicase ochii spre istoric.

În acel moment, Duiker o recunoscuse, iar ea îl recunoscuse pe el. *Femeia care mi-a oferit cândva de mâncare.*

– Nu e bine, spusese el.

Ea ezitase, apoi vârâse mâna sub faldurile mantiei din piele și scosese un obiect diform, de mărimea unei falange, care lui Duiker i se păru a fi un cocoloș de pâine mucegăită.

– O glumă a spiritelor, neîndoielnic, zisese ea în malazană.

Apoi se aplecase, prinsese piciorul rănit al lui List – care fusese lăsat nebandajat și expus la aerul încins și uscat – și apăsase cocoloșul de rana deschisă, fixându-l acolo cu o fâșie de piele.

O glumă care l-ar face pe Hood să se încrunte.

– Înseamnă că în curând vei putea reveni la soldații tăi, spuse Duiker acum.

List dădu afirmativ din cap și se apropie.

– Domnule, trebuie să-ți spun ceva, zise el încet. Fierbințeala mi-a arătat viziuni privind ceea ce ne așteaptă…

– Se mai întâmplă.

– Un zeu a întins mâna din întuneric, mi-a prins sufletul și l-a târât înainte, timp de zile și săptămâni. Istoricule… List tăcu și își șterse sudoarea de pe frunte – ținutul aflat la miazăzi de Vathar… mergem într-un loc al vechilor adevăruri.

Duiker îl privi cu ochi mijiți.

– Vechi adevăruri? List, ce înseamnă asta?

– Domnule, acolo s-a întâmplat ceva cumplit. Demult. Pământul… e lipsit de viață.

Asta este ceva ce știu doar Sormo și Înaltul Comandament.

– Caporale, mâna zeului, ai văzut-o?

– Nu, dar am simțit-o. Avea degete lungi, prea lungi, cu mai multe încheieturi decât ar fi trebuit. Câteodată, strânsoarea aceea revine, ca o fantomă, și încep să tremur între degetele înghețate.

– Mai ții minte măcelul de la traversarea Fluviului Sekala? Viziunile tale sunt un ecou a ceea ce a fost acolo, caporale?

List se încruntă, apoi scutură din cap.

– Nu, istoricule, ceea ce ne așteaptă este mult mai vechi.

În timp ce convoiul se pregătea să pornească din nou, coborând de pe Drumul Imperial pentru a intra pe cel al negustorilor, se auziră strigăte.

Duiker se uită spre miazăzi, la câmpia presărată de movilițe.

– Caporale, voi merge alături de targa ta, spuse el, iar tu îmi vei descrie în amănunt viziunile pe care le-ai avut.

– S-ar putea să fi fost doar deliruri provocate de febră, istoricule…

– Dar tu nu crezi asta… și nici eu.

Rămase cu ochii la câmpie. *O mână cu prea multe falange. Caporale, nu e mâna unui zeu, deși ar putea fi a cuiva cu o asemenea putere încât te-a făcut*

să crezi că e zeu. Flăcăule, ai fost ales, nu știu din ce motiv, pentru a asista la o viziune Străveche. Din întuneric vine doar mâna rece a unui Jaghut.

Felisin stătea pe un bloc de zidărie care se prăbușise din poarta antică și își înfășurase brațele în jurul corpului, ținându-și ochii ațintiți asupra pământului din fața ei și legănându-se încet. Mișcarea monotonă îi aducea pace în minte, ca și cum ea nu ar fi fost decât un vas plin cu apă.

Heboric și războinicul uriaș discutau în contradictoriu. Despre ea, profeții și ghinion, despre disperarea fanaticilor. Născut probabil din clipa în care se cunoscuseră, și devenind tot mai întunecat cu fiecare clipă ce trecea, disprețul reciproc bolborosea și fierbea între cei doi bărbați.

La fel de tăcut, Leoman, celălalt războinic, stătea ghemuit în apropiere. Avea în fața lui Cartea Sfântă a lui Dryjhna, păzind tomul în locul ei, așteptând ceea ce părea să considere drept acceptarea de către ea că era cu adevărat Sha'ik renăscută.

Renăscută. Reînnoită. Inima Apocalipsei. Născută în răsuflarea suspendată a zeiței. Care așteaptă fără să se clintească. Așteaptă la fel ca Leoman. Felisin, pivotul lumii.

Un surâs îi tulbură trăsăturile.

Se legăna în ritmul unor strigăte îndepărtate, ecouri antice ale unor morți tulburătoare, petrecute brusc, ce păreau extrem de departe în acele momente. Kulp, devorat de o movilă viermuitoare de șobolani. Oase mursecate și un smoc de păr alb, mânjit cu roșu. Baudin, ars în focul stârnit chiar de el – *vai, ce ironie, a trăit urmând propriile reguli și a murit exprimând aceeași revendicare eretică. Chiar în clipa în care renunța la viață pentru altcineva. Cu toate acestea, el ar fi spus că depusese jurământul din proprie voință.*

Acestea sunt lucrurile care aduc neclintirea.

Morțile care rămăseseră deja în urmă, departe pe calea prăfoasă și nesfârșită, prea îndepărtată pentru a-și face auzite sau simțite revendicările.

Suferința violează mintea, și știu ce înseamnă violul. E o chestiune de consimțământ. De aceea, nu voi simți nimic. Nici viol, nici suferință.

Alături de ea se auziră pietrele scrâșnind. Heboric. Cunoștea senzația generată de prezența lui și nu simți nevoia de a ridica ochii. Fostul preot al lui Fener bolborosea ceva în barbă. Apoi tăcu, de parcă ar fi dorit să pătrundă în tăcerea ei. *Viol.* Un moment mai apoi, el spuse:

– Vor să plecăm la drum, fetițo. Sunt departe. Oaza – tabăra lui Sha'ik – e mult de mers. Pe drum vom găsi apă, dar nu și hrană. Toblakaiul va vâna, dar animalele sunt puține – din cauza Soletaken și a D'ivers, din câte am înțeles. În orice caz, fie că deschizi sau nu Cartea, trebuie să pornim.

Ea continuă să se legene fără să scoată o vorbă.

Heboric își drese glasul.

– În ciuda furiei împotriva ideilor lor înfierbântate și demente, și a sfatului hotărât de a nu accepta… vom avea nevoie de cei doi, și de oază. Ei cunosc Deșertul Raraku – mai bine decât oricine. Dacă există vreo șansă de supraviețuire…

Supraviețuire.

– Te asigur, continuă Heboric după un moment, am dobândit… simțuri… care fac ca faptul că sunt orb să nu mai fie o povară. Și mâinile mele, renăscute… Cu toate astea, nu e suficient ca să te apăr, Felisin. Pe de altă parte, nu există nicio garanție că cei doi ne vor lăsa să ne îndepărtăm de ei, dacă înțelegi ce vreau să spun.

Supraviețuire.

– Trezește-te, fetițo! Trebuie să iei o hotărâre.

– Sha'ik a scos sabia împotriva Imperiului, spuse ea, rămânând cu ochii la solul prăfos.

– Un gest ridicol.

– Sha'ik o va înfrunta pe Împărăteasă și va trimite armate într-un Abis însângerat.

– Istoriile vorbesc despre revolte asemănătoare, fetițo, iar povestea asta are un ecou nesfârșit. Idealurile glorioase dau vigoarea sănătății zâmbetului

albit al lui Hood, dar acesta nu este decât strălucire și virtute…

– Cui îi pasă de virtute, bătrâne? Împărăteasa trebuie să răspundă la provocarea lui Sha'ik.

– Da.

– Și va trimite o armată de la Quon Tali.

– Care probabil este pe drum.

– Și, continuă Felisin, simțind o răsuflare înghețată atingându-i carnea, cine comandă această armată?

Felisin îl auzi inspirând adânc și îl simți cum se retrage brusc.

– Fetițo…

Ea dădu din mână de parcă ar fi alungat o viespe și se ridică în picioare. Se întoarse și îl văzu pe Leoman uitându-se fix la ea, iar fața lui arsă de soare i se păru dintr-odată a fi chiar chipul Deșertului Raraku. *Mai aspru decât al lui Beneth, fără niciuna din afectările lui. Mai ascuțit decât al lui Baudin, ah, se vede spiritul în ochii aceia întunecați și reci.*

– Spre tabăra lui Sha'ik, spuse ea.

El coborî privirea spre Carte, apoi se uită la ea.

Felisin ridică din sprâncene.

– Preferi să mergi prin furtună? Leoman, lasă zeița să mai aștepte puțin până își reînnoiește furia.

Văzu că el o cântărește din nou, iar în ochi îi apăru un licăr de nesiguranță, ceea ce o încântă. După un moment, el își lăsă capul în jos.

– Felisin, spuse șuierat Heboric, ai idee ce…?

– Mai bine decât tine, bătrâne. Iar acum taci.

– Poate ar fi mai bine să ne despărțim acum.

Ea se întoarse spre el.

– Nu. Cred că voi avea nevoie de tine, Heboric.

El îi surâse cu amărăciune.

– Drept conștiință a ta, fetițo? Proastă alegere.

Da, așa este, și cu atât mai bine.

Calea străveche arătă că fusese cândva un drum care mergea de-a lungul unei culmi care se unduia ca o spinare strâmbă către podișul îndepărtat. Pietricelele semănau cu niște oase rămase în locurile

în care vântul îndepărtase solul nisipos. Poteca era presărată de cioburi de oale smălțuite în roșu, care scrâșneau sub tălpi.

Toblakaiul plecase în cercetare la cinci sute de pași în față, nevăzut însă din cauza negurii de culoare ocru, în vreme ce Leoman îi lăsă pe Felisin și pe Heboric să meargă cu pas măsurat, vorbind doar arareori. Bărbatul era înspăimântător de slab și se deplasa atât de tăcut încât Felisin începu să creadă că el nu era decât un spectru. Iar Heboric, orb cum era, mergând alături de ea, nu se împiedică deloc.

Aruncând o privire peste umăr, Felisin îl văzu zâmbind.

– Te amuză ceva?

– Drumul acesta este aglomerat, fetițo.

– Aceleași fantome ca în orașul îngropat?

El clătină din cap.

– Nu chiar atât de vechi. Acelea sunt amintirile unui secol care a urmat Primului Imperiu.

Auzind acestea, Leoman se opri și se întoarse.

Gura mare a lui Heboric se lăți într-un zâmbet.

– A, da, Raraku îmi dezvăluie secretele sale.

– De ce?

Fostul preot ridică din umeri.

Atunci Felisin îl măsură din ochi pe războinicul deșertului.

– Leoman, asta te tulbură?

Pentru că așa ar trebui.

El o cântări cu ochii negri.

– Ce îți este acest om?

Nu știu.

– Camarad de călătorie. Istoricul meu. Foarte prețios când îmi voi face cămin din Raraku.

– Secretele Deșertului Raraku nu trebuie să-i aparțină. Le jefuiește așa cum ar face-o un tâlhar străin. Dacă vrei să afli adevărurile Deșertului Raraku, privește în ființa ta.

Felisin fu cât pe ce să izbucnească în râs, însă își dădu seama că amărăciunea acelui hohot ar speria-o și pe ea.

Continuară să meargă, iar arșița dimineții spori și cerul se transformă într-un foc auriu. Culmea se îngustă, dezvăluind pietrele de fundație ale drumului vechi, iar panta de dincolo de el cobora încă cincisprezece-douăzeci de metri. Uriașul îi aștepta într-un loc în care fundația drumului se prăbușise, formând gropi mari și întunecate în pământ. Dintr-una țâșnea un firicel de apă.

– Sub drum se află un apeduct, spuse Heboric. Altădată curgea ca un torent.

Felisin îl văzu pe Toblakai încruntându-se.

Leoman adună ploștile din piele și pătrunse târâș în groapă.

Heboric se așeză pentru a se odihni. După un moment, își lăsă capul într-o parte.

– Îmi cer scuze că a trebuit să ne aștepți, Toblakai-cu-nume-secret, deși cred că-ți va fi greu să scoți capul prin gura peșterii.

Sălbaticul uriaș rânji, arătându-și dinții piliți.

– Eu adun trofee de la oamenii pe care îi ucid. Le-am legat la centură. Într-o zi voi avea unul și de la tine.

– Se referă la urechi, Heboric, spuse Felisin.

– A, știu asta, fetițo, răspunse fostul preot. Spiritele torturate se zvârcolesc în umbra acestui ticălos – fiecare bărbat, femeie și copil ucis de el. Spune-mi, Toblakai, au cerșit acei copii îndurare? Au plâns, au strigat după mamele lor?

– Nu mai mult decât adulții, spuse uriașul, însă Felisin văzu că pălise, dar își dădu seama că nu uciderea copiilor îl tulbura. Nu, era altceva strecurat în vorbele lui Heboric.

Spirite torturate. E bântuit de fantomele celor pe care i-a ucis. Iartă-mă, Toblakai, dacă nu-ți voi arăta milă.

– Acest ținut nu e căminul unui Toblakai, spuse Heboric. Ispita Rebeliunii te-a chemat aici? De unde te-ai târât încoace, ticălosule?

– V-am spus tot ce am avut de spus. Voi mai vorbi cu voi când vă voi ucide.

Leoman ieși din groapă cu pânze de păianjen în părul împletit și ploștile pline prinse pe spate.

– Nu vei ucide pe nimeni decât când îți voi spune eu, mârâi el către Toblakai, apoi aruncă o privire încruntată spre Heboric. Și încă n-am zis așa ceva.

În expresia uriașului era ceva care vorbea despre imensa lui răbdare, la care se adăuga o certitudine nestrămutată. Se ridică în picioare, acceptă o ploscă de la Leoman, după care porni înainte pe drum.

Heboric se uită după el fără să-l vadă.

– Lemnul acelei arme este scăldat în durere. Îmi închipui că nu doarme bine noaptea.

– Abia dacă doarme, murmură Leoman. Te rog să nu-l mai sâcâi.

Fostul preot făcu o grimasă.

– Leoman, nu ai văzut fantomele copiilor legate de călcâiele lui. Însă voi face efortul de a-mi ține gura.

– Tribul lui nu alege, spuse Leoman. Pentru ei există neamul, și cine nu le este neam devine dușman. De ajuns cu vorbăria.

La o sută de pași distanță, drumul se lărgi pe neașteptate, pornind spre zona plată a platoului. De o parte și de alta se întindeau șir după șir de movile dreptunghiulare din lut roșcat, ars, fiecare dintre ele având doi metri și zece lungime și aproape un metru lățime. În ciuda faptului că orizontul se îngustase din pricina prafului care plutea în aer, Felisin văzu totuși că șirurile, numărându-se cu zecile, dădeau roată întregului platou – înconjurând cu totul orașul în ruine care se afla în fața lor.

Pietrele de râu erau acum expuse cu totul, lăsând la vedere șoseaua pavată care mergea în linie dreaptă către ceea ce fusese cândva o poartă impunătoare, roasă de vântul care o bătuse secole la rând, amintind acum de niște cioturi de piatră albită – la fel ca tot orașul aflat dincolo de ele.

– O moarte lentă, șopti Heboric.

Cu pașii lui mari, uriașul depășea deja poarta îndepărtată.

– Trebuie să trecem de cealaltă parte și să ajungem în port, spuse Leoman. Unde vom găsi o tabără ascunsă. Și hrană… dacă nu cumva a fost furată.

Strada principală a orașului era un mozaic prăfuit de vase de lut sfărâmate: cioburi smălțuite în roșu, provenind din corpul lor, și buzele cafenii.

– Mă voi gândi la asta, spuse Felisin, când voi sparge vreun vas din neglijență.

Heboric scoase un sunet gutural.

– Știu erudiți care susțin că pot reface culturi dispărute doar studiind asemenea resturi.

– Asta zic și eu o viață plină de emoții, mormăi Felisin.

– Aș vrea să schimb locul cu unul dintre ei!

– Nu vorbești serios, Heboric.

– Sigur? Pe colțul lui Fener, fetițo, nu mă atrage aventura…

– Probabil că nu de la început, dar apoi ai fost sfărâmat. Fărâmițat. Ca oalele astea de aici.

– Felisin, apreciez această observație.

– Nu poți fi refăcut decât dacă mai întâi ești fărâmițat.

– Constat că ai început te exprimi foarte filozofic la vârsta ta înaintată.

Mai mult decât îți dai seama.

– Spune-mi că nu ai aflat niciun adevăr, Heboric.

El pufni.

– Mda, am învățat unul. Nu există adevăruri. Vei înțelege și tu asta, peste ani și ani, când umbra lui Hood se va întinde spre tine.

– Există adevăruri, le-o luă înainte Leoman, fără să se întoarcă, după care urmă: Raraku. Dryjhna. Vârtejul și Apocalipsa. Arma din mâna ta, vibrația sângelui.

– Nu ai făcut aceeași călătorie ca noi, Leoman, murmură Heboric.

– Călătoria voastră a fost o renaștere – așa cum a spus ea – și la fel a fost și durerea. Doar neghiobii se așteaptă la altceva.

Bătrânul nu găsi răspuns.

Continuară să meargă prin tăcerea sepulcrală a orașului. Pietrele de fundație și coamele scunde ale zidurilor interioare arătau planurile de construcție ale clădirilor de pe o parte și de alta a străzii. Un plan geometric precis era evident în dispunerea străzilor și aleilor, un semicerc de cercuri concentrice, având partea plată către port. În față se vedeau rămășițele unui palat; pietrele masive din centru reușiseră să reziste mai bine secolelor de eroziune.

Felisin aruncă o privire peste umăr spre Heboric.

– Mai ești urmărit de fantome?

– Nu urmărit, fetițo. Aici a fost o mare dezlănțuire de brutalitate. Doar tristețe, și chiar și asta nu a fost decât un curent neînsemnat. Orașele mor. Orașele imită ciclul oricărui lucru viu: naștere, tinerețe viguroasă, maturitate, bătrânețe, apoi, în cele din urmă… praf și cioburi de oale. În ultimul secol de existență a acestui oraș, marea se retrăgea deja, în timp ce sosea o nouă influență, ceva necunoscut. S-a produs o renaștere – vom vedea dovada acestui lucru în fața noastră, în port – dar de scurtă durată. Preț de câteva zeci de pași rămase tăcut. Știi ceva, Felisin, încep să înțeleg ceva din viețile Ascendenților. Să trăiești sute, apoi mii de ani. Să fii martor al strălucirii deșarte, vai, mai e de mirare că inimile lor împietresc și devin reci?

– Această călătorie te-a adus mai aproape de zeul tău, Heboric.

Vorbele ei îl arseră, făcându-l să tacă.

Felisin își dădu seama la ce făcuse aluzie Heboric când ajunseră în portul orașului. Golful de altădată se colmatase, însă fuseseră construite patru canale ciclopice care mergeau înainte, pierzându-se în negură. Fiecare dintre ele era larg cât trei străzi și aproape la fel de adânc.

– Prin canalele acestea au plecat ultimele corăbii, spuse Heboric, aflat alături de ea. Navele cele mai mari de transport atingeau fundul la gurile îndepărtate ale canalelor și puteau naviga doar când mareea era maximă. Au rămas câteva mii de locuitori, până când au secat apeductele. Asta este una dintre poveștile Deșertului Raraku, dar vai, ea nu este singura, iar celelalte au fost mult mai violente, mult mai sângeroase. Mă întreb, însă, care dintre ele a fost mai tragică.

– Îți risipești gândurile cu trecutul… spuse Leoman, dar fu întrerupt de un strigăt al Toblakaiului.

Uriașul apăruse în apropierea capătului unui canal. Amuțind, războinicul deșertului porni spre tovarășul lui.

Când Felisin dădu să îl urmeze, Heboric o prinse de braț, iar mâna nevăzută stabili un contact răcoros, ca o gâdilătură. El așteptă până când Leoman ajunse suficient de departe pentru a nu-i mai auzi, apoi spuse.

– Am niște temeri, fetițo.

– Nu mă surprinde, îl întrerupse ea. Toblakaiul vrea să te ucidă.

– Nu e vorba de prostul acela. Mă refer la Leoman.

– A fost garda de corp a lui Sha'ik. Dacă urmează ca eu să îi iau locul, nu aș vrea să îmi pierd încrederea în el, Heboric. Singura mea grijă este că el și Toblakaiul nu au fost în stare să o protejeze pe Sha'ik.

– Leoman nu este un fanatic, spuse fostul preot. A, s-ar putea să încerce să te facă să crezi altceva, dar simt în el o ambivalență. Nu cred nicio clipă că el este convins că tu ești cu adevărat Sha'ik renăscută. Simplul adevăr este că rebeliunea are nevoie de o marionetă – o femeie tânără, puternică, nu de bătrâna epuizată care a fost Sha'ik. Pe răsuflarea lui Hood, ea a fost o forță a deșertului în urmă cu douăzeci și cinci de ani. Îți cer să te gândești la faptul că aceste două gărzi de corp nu s-au ostenit deloc să o apere.

Ea îl privi. Tatuajele alcătuiau un tipar răsucit aproape compact pe fața lui aspriță de soare și vânt, amintind de aceea a unei broaște râioase. Ochii îi erau înroșiți și tiviți de mucus uscat, iar o patină cenușie îi acoperea pupilele.

– Atunci pot presupune că vor avea motive mai întemeiate de această dată.

– Cu condiția să accepți jocul început de ei. Jocul lui Leoman, ca să mă exprim mai precis. El va fi acela care va vorbi armatei în numele tău când vom ajunge la tabără – dacă va găsi motive, va face aluzie la îndoieli, iar soldații te vor sfârteca.

– Nu mă tem defel de Leoman, spuse Felisin. Heboric, îi înțeleg pe bărbații asemenea lui.

El își strânse buzele, care deveniră o linie albă.

Felisin își retrase brațul din strângerea nefirească și începu să meargă.

– Beneth a fost cel mult un copil față de acest Leoman, șuieră fostul preot, rămas în urma ei. Era o brută, bătăuș, un tiran față de câțiva oameni nenorociți. Felisin, indiferent cât de jalnică i-ar fi starea socială, orice bărbat se poate împăuna cu mari ambiții. Ceea ce faci e mai primejdios decât a te agăța de amintirea lui Beneth – te agăți de atmosfera pe care o radia, iar asta nu era decât o amăgire…

Felisin se întoarse.

– Nu știi nimic! se răsti ea, tremurând de furie. Îți închipui că mă tem de ceea ce mi-ar putea face un bărbat? Oricare bărbat? Îți închipui că mă cunoști? Că îmi poți cunoaște gândurile, că știi ceea ce simt? Heboric, ticălos încrezut ce ești…

Hohotul lui de râs o izbi ca o lovitură, făcând-o să cadă într-o tăcere șocată.

– Draga mea fată, spuse el. Vrei să mă păstrezi alături de tine. Drept ce? Drept podoabă? Drept curiozitate macabră? Îmi vei arde limba ca să facă pereche cu ochii mei stinși? Înseamnă că mă aflu aici ca să te distrez, chiar dacă mă acuzi de impertinență. Vai, asta e ceva cu adevărat dulce…

– Nu mai vorbi, Heboric, spuse Felisin încet, părând brusc foarte obosită. Dacă vom ajunge să ne

înțelegem unul pe celălalt într-o bună zi, asta se va întâmpla fără cuvinte. Cine are nevoie de săbii când avem fiecare o limbă, tu și cu mine? Să le scoatem din teci și să terminăm odată.

El își lăsă capul într-o parte.

– Atunci, o ultimă întrebare. De ce vrei să rămân, Felisin?

Înainte de a-i răspunde, ea ezită, întrebându-se cum va reacționa la acel adevăr aparte. *Ei, bine, asta înseamnă ceva. În urmă cu puțin timp nu mi-ar fi păsat.*

– Pentru că asta înseamnă supraviețuire, Heboric.

Rămas cu capul înclinat, fostul preot își trecu un antebraț peste fruntea plină de praf.

– Poate că vom ajunge să ne înțelegem unul pe celălalt, spuse el.

Gura canalului era marcată de o serie de trepte de piatră, peste o sută cu totul. La bază, pe ceea ce fusese cândva fundul mării, fusese construit un zid de piatră, mai recent, care asigura puncte de fixare pentru un adăpost din pânză groasă. Un cerc de pietre înconjura vatra plină de cenușă din apropiere, iar pietrele rotunjite care acoperiseră cândva ascunzătoarea erau acum rostogolite, alcătuind un tumul eviscerat.

Strigătul puternic al Toblakaiului fusese declanșat de cele șapte cadavre pe jumătate mâncate, împrăștiate în jurul taberei, acoperite de roiuri de muște. Sângele de pe nisipul alb și fin era vechi de doar câteva ore, nefiind încă închegat. Duhoarea măruntaielor golite împovăra aerul încețoșat.

Leoman se lăsă pe vine în apropierea treptelor și examină urmele bestiale care marcau urcușul însângerat înapoi către oraș. După câteva clipe, el îl privi pe Toblakai.

– Dacă îl vrei, poți pleca singur, spuse el.

Uriașul își dezveli dinții.

– Nu vreau pe altcineva care să mă încurce, răspunse el, desfăcând plosca de apă și salteaua

portabilă și lăsându-le să cadă la pământ.

Apoi își scoase sabia de lemn din teacă, ținând-o în mână de parcă ar fi fost o rămurică.

Stând rezemat de zidul din piatră, Heboric pufni.

– Plănuiești să vânezi acest Soletaken? Din câte înțeleg, dacă cei din neamul tău sunt la fel de neghiobi ca tine, tribul din care faci parte se cam apropie de sfârșitul mediei de viață anticipate. Uite, eu unul nu-ți voi jeli moartea.

Toblakaiul își respectă jurământul, astfel că refuză să i se adreseze lui Heboric, deși pe fața lui apăru un zâmbet larg. Se întoarse către Leoman.

– Eu sunt cel care aduce răzbunarea Deșertului Raraku împotriva unor asemenea intruși.

– Dacă așa stau lucrurile, răzbună-mi neamul, îi răspunse războinicul deșertului.

Uriașul se îndepărtă, sărind câte trei trepte o dată și nu încetini decât când ajunse în capul scării, unde se opri pentru a verifica urmele. După o clipă, dispăru din câmpul lor vizual.

– Soletaken îl va ucide, spuse Heboric.

Leoman ridică din umeri.

– S-ar putea. Dar Sha'ik a văzut până departe în viitorul lui.

– Și ce a văzut? întrebă Felisin.

– N-a vrut să ne spună. Însă ceea ce a văzut… a îngrozit-o.

– Prezicătoarea Apocalipsei a fost *îngrozită?* Felisin se uită la Heboric. Expresia de pe fața fostului preot era încordată, ca și cum tocmai ar fi avut confirmarea unei licăriri a viitorului pe care îl simțise și el. Leoman, vorbește-mi despre celelalte viziuni, spuse ea.

Omul se apucase să tragă într-o parte cadavrele celor de un neam cu el. Auzind întrebarea, se opri și o privi pe Felisin.

– Când vei deschide Cartea Sfântă, vei avea aceleași viziuni. Acesta este darul lui Dryjhna… între altele.

– Se pare că vrei să trec prin acest ritual înainte de a ajunge la tabără.

– Trebuie. Ritualul va face dovada că ești cu adevărat Sha'ik renăscută.

Heboric își drese glasul.

– Și ce înseamnă asta, mai precis?

– Dacă nu este așa, ritualul o va distruge.

Insula antică se înălța ca o cocoașă cu creasta plată deasupra câmpiei cu pământ argilos și crăpat. Cioturi cenușii, roase de vreme, marcau stâlpii de amarare și debarcaderele mai mari aflate dincolo de ceea ce fusese cândva linia coastei, împreună cu rămășițe ale gunoaielor obișnuite ce fuseseră aruncate de la bordul corăbiilor. Adânciturile de pe fundul mâlos al fostului golf sclipeau din cauza straturilor compacte de solzi de pește.

Lăsându-se pe vine alături de Fiddler, Mappo se uită cum Icarium înainta pe rămășițele unui dig de protecție. Crokus se mulțumi să rămână în spatele Trellului, în apropierea cailor împiedicați. Tânărul devenise ciudat de tăcut după ultima oprire pentru masă, iar mișcările lui trădau o anumită rezervă, ca și cum s-ar fi înlănțuit singur cu propriul jurământ de a fi răbdător. Și, parcă fără să-și dea seama, Crokus începuse să îl imite pe Icarium în exprimare și purtare. După ce observase acest lucru, Mappo nu se arătase nici amuzat, nici nemulțumit. Jhagul fusese întotdeauna o prezență copleșitoare, cu atât mai mult cu cât nu făcea nimic ostentativ sau fals.

Cu toate acestea, ar fi fost mai bine pentru Crokus dacă l-ar fi luat pe Fiddler drept model. Acest soldat e o minune, pe drept cuvânt.

– Icarium urcă de parcă ar ști încotro se îndreaptă, remarcă genistul.

Mappo se crispă.

– Și eu am ajuns la aceeași concluzie, recunoscu el cu tristețe în glas.

– Voi doi ați mai fost aici?

– Eu nu, Fiddler. Dar Icarium… ei, bine, el a mai călcat pe acest tărâm.

– Dar dacă s-ar fi întors într-un loc pe care l-a mai văzut, cum și-ar da seama de asta?

Trellul clătină din cap. *N-ar trebui să știe. Până acum nu s-a întâmplat asta. Cedează barierele acelea binecuvântate? Regină a Viselor, readu-l pe Icarium la starea minunată de a nu ști. Te implor…*

– Să mergem la el, propuse Fiddler, ridicându-se încet.

– Aș prefera să…

– Cum dorești, îi răspunse soldatul, pornind după Jhag, care dispăruse printre ruinele năpădite de tufișuri pline de ghimpi, dincolo de digul de protecție.

După un moment, Crokus trecu și el de Mappo.

Trellul se strâmbă. *Cred că am îmbătrânit, să mă las distras în felul ăsta.* Oftă, apoi se ridică și porni legănându-se după ceilalți.

Panta presărată de resturi de la baza digului de protecție era un grohotiș înșelător plin de bucăți spintecate de lemn, fragmente de tencuială, cărămizi și cioburi de oale. La jumătatea drumului, Fiddler gemu și se opri, după care se aplecă și smulse un băț din lemn cenușiu.

– Trebuie să mă mai gândesc, spuse el și privi în jos. Tot lemnul ăsta s-a transformat în piatră.

– S-a pietrificat, îl corectă Crokus. Unchiul meu mi-a descris cândva procesul. Lemnul absoarbe substanțele minerale. Dar asta se întâmplă în zeci de mii de ani.

– Păi, un Mare Mag al Coridorului D'riss poate face asta cât ai clipi, flăcăule.

Mappo extrase un fragment de vas. Aproape la fel de gros cât o coajă de ou, ciobul era de culoare albastră și foarte dur. Pe el apărea torsul unei siluete, pictată pe suprafața neagră, având un contur verde. Imaginea era rigidă, stilizată, dar neîndoielnic umană. Lăsă ciobul să cadă jos.

– Acest oraș a murit cu mult înainte ca marea să sece, spuse Fiddler, reluându-și urcușul.

Crokus strigă după el.

– De unde știi?

– Pentru că totul e ros de apă, flăcăule. Valurile au năruit digul de protecție. Secol după secol de valuri. Nu uita că am crescut într-un oraș-port. Știu de ce este în stare apa. Împăratul a pus să se dragheze Golful Malaz, și abia după aceea s-au construit pontoanele imperiale – și atunci au ieșit la iveală vechile diguri de apărare și altele asemenea. Ajungând sus, se opri pentru a-și recăpăta suflul. Asta a arătat că orașul Malaz era mai vechi decât se crezuse.

– Și că de atunci încoace, nivelul mării a crescut, remarcă Mappo.

– Exact.

De pe coama digului de protecție se vedea orașul întinzându-se în fața lor. În ciuda rămășițelor roase de vreme, era limpede că acesta fusese distrus în mod voit. Fiecare clădire fusese transformată în ruine, dezvăluind o folosire cataclismică a forței și furiei. Tufișurile ocupaseră orice spațiu liber, iar copacii scunzi, cu trunchiurile și ramurile răsucite, se agățau de pietrele de fundație și se înălțau pe grămezile de moloz.

Statuile reprezentaseră o trăsătură principală a arhitecturii, mărginind colonadele largi, și fuseseră plasate în nișe pe fiecare zid. Pretutindeni zăceau porțiuni de corpuri din marmură, fiecare evidențiind stilul rigid pe care Mappo îl observase pe ciobul de oală. Trellul percepu ceva familiar la diversitatea de siluete portretizate.

O legendă spunea că Jhag Odhan… o poveste rostită de bătrânii tribului meu…

Icarium dispăruse.

– Și acum, încotro? întrebă Fiddler.

Simțind un semnal de alarmă amplificându-se în minte, care făcu să apară broboane de sudoare pe pielea lui întunecată, Mappo făcu un pas în față.

– Ai simțit un miros, nu-i așa?

Mappo abia dacă auzi întrebarea genistului.

Tiparul orașului era greu de distins din ceea ce mai rămăsese din el, însă Mappo urmă indicațiile hărții pe care o avea în minte, născută din ceea ce își

amintea din legendă, din cadența ei și din măsura ei precisă când era rostită în dialectul aspru și greoi al limbii Trell arhaice. Oamenii care nu aveau o limbă scrisă o duceau pe cea vorbită la extreme uimitoare. Cuvintele erau numere, coduri și formule. Cuvintele conțineau hărți secrete, măsura pașilor, tiparele minții muritorilor, ale istoriilor, ale orașelor, continentelor și coridoarelor.

Tribul pe care Mappo îl adoptase cu secole în urmă preferase să se întoarcă la vechile obiceiuri, respingând schimbările care îi nenorociseră pe Trelli. Strămoșii le arătaseră lui Mappo și altora tot ce era în pericol de a fi pierdut, puterea care stătea în spunerea de povești, în derularea rituală a amintirilor.

Mappo știa unde se dusese Icarium. Știa, de asemenea, ceea ce va descoperi Jhagul. Cu inima bubuindu-i sălbatic în piept, își iuți pașii în timp ce urca peste grămezile de moloz, croindu-si drum prin desișurile cu ghimpi care îi străpungeau pielea groasă.

Șapte bulevarde principale în interiorul fiecărui oraș din Primul Imperiu. Spiritele Cerului disprețuiesc acest număr sfânt, șapte cozi de scorpion, șapte înțepături care înfruntă cercul de nisip. Tuturor celor care aduc ofrande Celor Șapte Sfinți, atenție la cercul de nisip.

Aflat în urma lui, Fiddler strigă ceva, dar Trellul nu îi răspunse. Descoperise unul dintre bulevardele în curbă și se îndrepta spre centru.

Cele șapte tronuri cu înțepătură de scorpion dominaseră cândva complexul, fiecare dintre ele având înălțimea de șaptezeci și șapte de brațe. Fiecare fusese sfărâmat… *cu lovituri de sabie, de o armă incasabilă, aflată în mâini acționate de o furie aproape imposibil de înțeles.*

Puține lucruri rămăseseră din ofrandele și tributurile care surmontaseră cândva cercul din nisip, cu o singură excepție, în fața căreia se afla acum Icarium. Jhagul stătea neclintit, cu capul dat pe spate, pentru a putea vedea imensa construcție care se înălța în fața lui.

Angrenajele din fier nu prezentau pic de rugină sau coroziune, și încă se mișcau într-un ritm ce nu putea fi perceput de ochii muritorilor. Discul enorm care domina structura era ușor înclinat, iar cadranul său era plin de simboluri gravate. Era îndreptat spre soare, deși mingea de foc abia se vedea prin negura aurie ce acoperea cerul.

Mappo se apropie încet de Icarium și se opri la doi pași în spatele lui.

Prezența lui fu remarcată, astfel că Icarium i se adresă.

– Cum se poate așa ceva, prietene?

Era glasul unui copil pierdut și el se înfipse ca o țepușă cu ghimpi în inima Trellului.

– Acesta este al meu, înțelegi? continuă Jhagul. *Darul*… meu. Asta am descifrat, în această scriere Omtose antică. Ba mai mult, am observat – știind asta – anotimpul și anul construcției. Și uită-te cum s-a întors discul, ca să văd corespondența Omtose pentru acest an… ceea ce mi-a îngăduit să calculez…

Glasul i se stinse.

Incapabil să scoată vreo vorbă și chiar să mai gândească, Mappo se cuprinse cu brațele. Suferința și spaima îl cotropiră până când se simți și el ca un copil care se confrunta cu un coșmar.

– Spune-mi, Mappo, continuă Icarium după câteva momente de tăcere, de ce oamenii care au distrus acest oraș nu au distrus și asta? Adevărat, vraja a apărat-o, a făcut-o imună la ravagiile timpului… dar tot astfel erau și cele șapte tronuri… la fel ca și multe alte ofrande din acest cerc. La urma urmelor, toate lucrurile făurite pot fi distruse. De ce, Mappo?

Trellul se rugă în gând ca prietenul lui să nu se întoarcă, să nu-și arate fața și ochii. *Temerile cele mai rele ale unui copil, chipul coșmarului – o mamă, un tată, toată iubirea ștearsă, înlocuită de o intenție glacială, sau de un dispreț orb, simpla lipsă de grijă… și astfel, copilul se trezește hohotind isteric…*

Nu te întoarce, Icarium, nu aș putea suporta să-ți văd fața.

– Poate că am făcut o greșeală, spuse Icarium pe un ton liniștit, nevinovat.

Mappo îi auzi pe Fiddler și pe Crokus în spatele lui, stând pe nisip. Ceva care plutea în aer îi făcuse să păstreze tăcerea și să ajungă mai târziu.

– O greșeală în măsurători, o scăpare în scriere. Omtose este o limbă veche, neguroasă în amintirea mea – probabil că era la fel de nesigură și atunci, când am construit acest lucru. Cunoașterea pe care se pare că am păstrat-o este… precisă, însă nu sunt perfect, nu-i așa? Certitudinea mea ar putea fi doar o amăgire.

Nu, Icarium, nu ești perfect.

– Am calculat că au trecut nouăzeci și patru de mii de ani de când am stat exact în acest loc, Mappo. Nouăzeci și patru de mii. S-ar putea să intervină și o anumită eroare. Ruinele niciunui oraș nu pot supraviețui atât de mult, nu-i așa?

Mappo se trezi ridicând din umeri. *Cum am putea ști într-un fel sau altul?*

– Poate după învestitura de vrăjitorie…

Poate.

– Mă întreb cine a distrus acest oraș.

Tu ai făcut-o, Icarium, dar chiar și în mânia ta, o parte din tine a recunoscut ceea ce ai construit chiar tu, și ai lăsat intact.

– Cei care au făcut-o au avut o mare putere, continuă Jhagul. T'lan Imass au venit aici și au încercat să respingă dușmanii – o veche alianță între locuitorii acestui oraș și Oastea Tăcută. Oasele lor sfărâmate zac îngropate în nisipul de sub tălpile noastre. Cu miile. Ce forță a fost aceea care a putut face așa ceva, Mappo? Nu Jaghut, chiar în măreția lor de acum o mie de milenii. Iar K'Chain Che'Malle au dispărut chiar mai demult. Prietene, nu înțeleg asta.

Pe umărul lui Mappo se așeză o mână bătucită, îl strânse puternic o clipă, apoi se retrase când Fiddler trecu pe lângă Trell.

– Icarium, răspunsul mi se pare foarte limpede, spuse soldatul, oprindu-se lângă Jhag. Puterea unui

Ascendent. Furia unui zeu sau zeițe a dezlănțuit această devastare. Câte povești ai auzit despre vechi imperii care au dus prea sus mândria? În primul rând, cine au fost Cei Șapte Sfinți? Indiferent cine au fost, s-au bucurat de onoruri aici, în acest oraș și în orașele-surori din întregul Raraku. Șapte tronuri, uită-te la furia cu care a fost atacat fiecare dintre ele. Mie mi se pare că este vorba de ceva… personal. Aici a lovit mâna unui zeu sau a unei zeițe, Icarium – dar, oricine ar fi fost, a dispărut treptat din mintea muritorilor, pentru că eu, cel puțin, nu mă pot gândi la vreun Ascendent cunoscut capabil să dezlănțuie o asemenea putere pe câmpia muritorilor, așa cum vedem aici…

– O, dar putea, spuse Icarium, în a cărui voce apăruse o vigoare reînnoită, dar de atunci încoace au învățat valoarea subtilității când s-au amestecat în treburile muritorilor – calea cea veche era prea primejdioasă în toate privințele. Fiddler, cred că ai răspuns la întrebarea mea…

Genistul ridică din umeri. Mappo descoperi că inima îi bătea acum normal. *Icarium, nu te mai gândi la acel artefact, singurul care a supraviețuit.* Cu sudoarea picurând pe nisip, el se înfioară și inspiră adânc. Aruncă o privire peste umăr spre Crokus. Atenția băiatului era atrasă de altceva, și adoptase o postură atât de studiată de indiferență și de nepăsare, încât Trellul se văzu silit să se întrebe care era de fapt starea lui de spirit.

– Nouăzeci și patru de mii de ani – trebuie să fie o eroare, spuse Icarium.

Se întoarse cu spatele spre structură și îi zâmbi pierit Trellului.

Scena se tulbură în ochii lui Mappo. Dădu din cap și își mută privirea în altă parte pentru a-și reprima valul reînnoit de tristețe.

– Ei, bine, spuse Fiddler, continuăm căutarea lui Apsalar și a tatălui ei?

Icarium se scutură, apoi murmură.

– Da. Suntem aproape… de multe lucruri, din câte se pare.

Cu adevărat o călătorie primejdioasă.

În urmă cu atâtea secole, în noaptea în care și-a luat rămas-bun, în orele în care își mărturisise în mod ritualic până și ultima credință veche, Mappo îngenunchease în fața celei mai bătrâne femei a tribului, în interiorul plin de fum al iurtei acesteia.

– Trebuie să știu mai multe, șoptise el. Mai multe despre acești Nenumiți, care îmi vor cere atâtea lucruri. Sunt jurați vreunui zeu?

– Au fost cândva, îi răspunsese femeia, incapabilă sau nedorind să îl privească în ochi. Alungați, decăzuți. Pe vremea Primului Imperiu, care nu a fost de fapt chiar primul – pentru că T'lan Imass au revendicat acel titlu cu mult înainte. Ei erau mâna stângă, altă sectă era mâna dreaptă – ambele îndrumând, menite să stea strâns unite. Însă cei care au ajuns să fie Nenumiți, în călătoriile lor spre mistere… Femeia făcuse o mișcare ca de tăiere, gest pe care Mappo nu-l mai văzuse la bătrânii tribului. Un gest care, își dăduse seama cu o tresărire, era tipic pentru un Jhag. Misterele altora i-au făcut să greșească drumul. S-au închinat unui nou stăpân. Asta este tot ce se poate spune.

– Cine a fost noul lor stăpân?

Femeia clătinase din cap și se întorsese cu spatele.

– A cui putere sălășluiește în toiegele pe care le poartă?

Ea refuzase să-i răspundă.

Cu vremea, Mappo crezuse că descoperise răspunsul la acea întrebare, însă era o cunoaștere fără mângâiere.

Lăsară în urmă insula veche și porniră să traverseze câmpia argiloasă la ora la care lumina zilei se stingea treptat pe cer. Având nevoie de apa pe care nici măcar cunoștințele lui Icarium și ale lui Mappo despre deșert nu reușeau să o găsească, caii sufereau de sete. Trellul nu își putea da seama cum se

descurcau Apsalar și tatăl ei, însă ei reușeau să rămână, zi după zi, departe, înaintea lor.

Acest drum și ținta lui nu au nimic de a face cu Sha'ik. Am fost conduși departe de locurile în care se desfășoară o astfel de activitate, departe de locul în care a fost ucisă Sha'ik, departe de oază. Fiddler știe care ne este destinația. El a prezis cunoașterea din secretele pe care le deține în ființa lui. Adevărat, toți bănuim, deși nu vorbim despre asta – probabil că doar Crokus este neștiutor, dar s-ar prea putea să îl subestimez pe tânăr. A mai crescut ca persoană... Mappo aruncă o privire spre Fiddler. *Mergem spre locul pe care l-ai căutat mereu, soldatule.*

Amurgul coborî asupra peisajului sterp, însă rămăsese suficientă lumină pentru a dezvălui o convergență a drumurilor care dădea fiori reci. Soletaken și D'ivers cu zecile, un număr înspăimântător, apropiindu-se pentru a se uni cu urmele de pași ale lui Apsalar și ale tatălui ei.

În timp ce lăsară caii să meargă la pas pe lângă ei, Crokus rămase în urmă cu zece pași. Mappo nu se arătă preocupat de asta până când, la scurtă vreme după aceea, se răsuci brusc auzind strigătul scos de Daru. Crokus era la pământ și, în semiîntunericul încărcat de praf, se lupta cu un bărbat. Tânărul reușise să-l țintuiască pe om la sol și îl prinsese de încheieturi.

– Știam că pândești prin apropiere, nevăstuică ce ești! se răsti Crokus. De ore bune, de când am plecat de pe insulă! Nu trebuia decât să aștept, iar acum te-am prins!

Ceilalți se întoarseră spre locul în care Crokus îl încălecase pe Iskaral Pust. Marele Preot încetase să se mai zvârcolească pentru a scăpa.

– Încă o mie de pași! șuieră el. Iar înșelătoria e deplină! Ați văzut semnele minunatului meu succes? Măcar unul dintre voi? Sunteți toți mărginiți? Vai, atât de aspru în gândurile mele infame! Dar uitați-vă, voi răspunde printr-o tăcere bărbătească la acuzațiile lor, ha-ha!

– Lasă-l să se ridice, îi spuse Icarium lui Crokus. Acum nu va fugi.

– Să-l las să se ridice? Mai bine îl legăm fedeleș.

– De următorul copac întâlnit în care, flăcăule, spuse Fiddler zâmbind, îți promit.

Daru îl eliberă pe Marele Preot. Iskaral se ridică în picioare, apoi se ghemui ca un șobolan care se gândește în ce parte să țâșnească.

– Proliferare ucigătoare! Îndrăznesc să îi însoțesc? Risc eu gloria de a vedea cu ochii mei cel mai deplin rod al sclipitoarelor mele eforturi? Bine deghizată, această incertitudine, și ei nu știu nimic!

– Vei merge cu noi, mârâi Crokus, cu mâinile pe mânerele pumnalelor de la centură. Indiferent ce se va întâmpla!

– Bineînțeles, tinere! spuse Iskaral, răsucindu-se cu fața spre Daru și clătinând din cap. Nu făceam decât să mă grăbesc să vă prind din urmă. Își feri capul. El mă crede, văd asta pe chipul lui. Prostănacul cu creierul cât o nucă! Cine este pe potriva lui Iskaral Pust? Nimeni! Trebuie să rămân triumfător și discret, vai, foarte discret. Cheia înțelegerii se află în natura necunoscută a coridoarelor. Pot fi ele sfârtecate în bucăți? Bineînțeles. Și acesta este secretul lui Raraku! Rătăcesc în mai multe lumi, neștiind… iar înaintea noastră, da, gigantul adormit care este inima! Adevărata inimă, nu oaza dezgustătoare a lui Sha'ik, vai, câți proști există! Tăcu o clipă, apoi ridică privirea către ceilalți. De ce vă holbați așa la mine? Ar trebui să mergem. O mie de pași, nu mai mult, pentru împlinirea dorinței voastre celei mai intime, hi-hi!

Începu să danseze, aruncându-și genunchii sus și sărind pe loc.

– Of, pe răsuflarea lui Hood! spuse Crokus, prinzându-l pe Marele Preot de guler și azvârlindu-l înainte, făcându-l să se împleticească. Să mergem.

– Ghionturile ademenitoare, pornite din bună dispoziție, ale tinerilor, murmură Iskaral. Ce gesturi

calde și prietenești, vai, sunt atât de emoționat, nu-i așa?

Mappo aruncă o privire spre Icarium și descoperi că Jhagul îl privea cu ochi mari. Privirile li se întâlniră. *Un coridor fragmentat. Ce se întâmplă cu acest ținut?* Întrebarea fu pusă în tăcere, deși în mintea Trellului se născu un alt gând. *Legendele susțin că Icarium a apărut din acest loc, a ieșit din Raraku. Un coridor făcut bucăți – Raraku îi schimbă pe toți cei care pășesc pe solul lui crăpat – vai, zei, am ajuns chiar în locul în care s-a născut coșmarul viu al lui Icarium?*

Continuară să înainteze. Deasupra capului, bronzul decolorat al cerului se adânci până deveni de un negru impenetrabil, un gol lipsit de stele care părea să se scufunde treptat, coborând încet în jurul lor. Bolboroselile lui Pust se stinseră, de parcă ar fi fost înghițite de noapte. Mappo văzu că Fiddler și Crokus întâmpinau dificultăți, deși amândoi continuau să meargă, cu mâinile în față ca niște orbi.

După zece pași, aflat în fața celorlalți, Icarium se opri și se întoarse.

Mappo își înclină capul, confirmând astfel că și el văzuse cele două siluete aflate la cincizeci de pași distanță. Apsalar și Servitor – *singurul nume sub care îl cunosc pe bătrân, un titlu simplu, dar sinistru.*

Jhagul se duse și îl prinse de mână pe Crokus.

– I-am găsit, spuse el tare, făcându-i pe toți să se oprească. Din câte se pare, ne așteaptă în fața unui prag, continuă Icarium.

– Prag? exclamă Fiddler. Ben-cel-Iute nu a vorbit niciodată despre așa ceva. Prag, spre ce?

– *O bucată ruptă, înnodată de coridor!* șuieră Iskaral Pust. A, uitați-vă cum a pătruns în el Calea Mâinilor – neghiobii au urmat-o, până la ultimul! Marele Preot al Umbrei a primit misiunea de a trasa un drum fals, și uitați-vă, vai, ce bine a făcut-o!

Auzind glasul lui Iskaral Pust, Crokus se întoarse.

– Dar de ce ne-a condus aici tatăl ei? Ca să fim atacați și măcelăriți de o hoardă de Soletaken și

D'ivers?

– Servitor se îndreaptă spre casă, mortăciune uscată de cârtiță ce ești! Marele Preot începu din nou să danseze. Asta dacă nu cumva convergența îl va ucide, desigur! Hi-hi! Și îi ia cu sine pe ea și pe genist, dar și pe tine, flăcăule! Întreabă-l pe Jhagul care așteaptă în interiorul coridorului! Așteaptă ca o mână strânsă, reținând acest fragment de tărâm!

Mergând unul lângă altul, Apsalar și tatăl ei se apropiară.

Mappo se gândise la această reîntâlnire, dar așteptările nu se potriveau defel cu realitatea. Crokus trebuia să le observe, însă el își trăsese pumnalele și se pregătea să se apropie de locul din care venea sunetul vocii Marelui Preot. Icarium stătea în spatele tânărului, gata să îl dezarmeze într-o clipă. Scena era aproape comică, deoarece Crokus nu putea vedea nimic, iar, în timp ce își continua dansul nebunesc, Iskaral Pust începu să își disperseze vocea, astfel încât aceasta se auzea din zece locuri simultan.

Blestemând în barbă, Fiddler scosese un felinar ciobit din sacul de spate și acum căuta o cremene.

– Îndrăzniți să călcați pe această cale? întrebă Iskaral Pust cu glas cântat. Îndrăzniți? Îndrăzniți?

Apsalar se opri în fața lui Mappo.

– Știam că veți răzbate, spuse ea. Întoarse capul. Crokus! Sunt aici…

El se întoarse, își vârî pumnalele în teci și se apropie.

Din locul în care se afla Fiddler izbucniră scântei.

Trellul se uită cum brațele întinse în față ale lui Crokus fură apucate de Apsalar, care îl prinse într-o îmbrățișare strânsă.

O, flăcăule, nici nu știi cât de emoționantă este orbirea ta…

O aură care era ecoul unui zeu atârna deasupra ei, însă devenise întru totul a ei. Această percepție nu îl liniști pe Trell.

Icarium se apropie de Mappo.

– Tremorlor, spuse el.

– Da.

– Sunt unii care pretind că Azath sunt de fapt binevoitori, o forță menită să țină în frâu puterea, și că apar unde și când este nevoie de ei. Prietene, încep să descopăr mult adevăr în cuvintele astea.

Trellul dădu din cap. *Acest coridor sfârtecat posedă o durere atât de mare. Dacă ar putea rătăci, aluneca, ar declanșa oroare și haos. Tremorlor ține totul aici – Iskaral Pust a rostit adevărul – însă chiar și așa, cum s-a răsucit Raraku în toate părțile…*

– Simt prezența unor Soletaken și D'ivers înăuntru, spuse Icarium. Se apropie, încercând să descopere Casa…

– Crezând că ea este o poartă.

Felinarul începu să dea lumină, de un galben înfiorător, care nu răzbătea la mai mult de câțiva pași în jur. Fiddler se ridică din poziția ghemuită în care stătuse până atunci și se uită fix la Mappo.

– Acolo e o poartă, însă nu aceea pe care o caută schimbătorii de formă. Și nici nu vor ajunge la ea – tărâmurile Azath îi vor înghiți.

– Lucru care ni s-ar putea întâmpla și nouă, spuse o voce încă neauzită.

Se întoarseră și îl văzură pe tatăl lui Apsalar stând lângă ei.

– Acum, spuse el cu glas uscat. V-aș fi recunoscător dacă v-ați putea uni eforturile pentru a o convinge pe fiica mea să nu meargă mai departe – nu putem încerca poarta asta, pentru că se află în interiorul Casei…

– Tu ai condus-o până aici, replică Fiddler. De acord, noi oricum îl căutăm pe Tremorlor, dar motivele tale sunt aceleași cu ale lui Iskalar Pust, nu-i așa?

– Servitor, cum te cheamă de fapt? întrebă Mappo.

Bătrânul făcu o grimasă.

– Rellock. Aruncând o privire în spate, spre Fiddler, clătină din cap. Nu pot intui motivele Marelui Preot. Am făcut doar ce mi s-a spus. O misiune supremă pentru Marele Preot, pentru a-mi

onora datoria, iar eu îmi onorez întotdeauna datoriile, chiar și față de zei.

– Ți-au înapoiat brațul pe care îl pierduseși, spuse genistul.

– Și au cruțat viața mea și a fiicei mele, în ziua în care au venit Copoii. Nimeni altcineva nu a supraviețuit, știți asta…

Fiddler scoase un sunet gutural.

– Erau Copoii *lor*, Rellock.

– Chiar și așa, chiar și așa. Calea falsă, cea care îi îndrumă pe schimbătorii de formă în altă parte, este aceea care, înțelegi, îi conduce…

– Departe de adevărata poartă, interveni Icarium, dând din cap. Cea de sub templul lui Pust.

Rellock încuviință cu o mișcare din cap.

– Eu și fiica mea a trebuit să încheiem calea falsă, asta e tot. Lăsând semne, urme și altele asemenea. Acum, am terminat. Ne-am ascuns, iar schimbătorii de formă s-au năpustit înăuntru. Dacă voi avea norocul de a muri în satul meu din Itko Kan, atunci nu are nicio importanță cât de mult va trebui să merg pe jos.

– Rellock vrea să se întoarcă la pescuit, hi-hi! spuse cântat Iskaral Pust. Dar locul pe care l-ai părăsit nu va fi acela în care te vei întoarce, a, nici gând. De la o zi la alta, fără a mai socoti anii. Rellock a făcut ceva îndrumat de mâinile zeilor, dar el visează să tragă de năvoade, având soarele în ochi și urme de mizerie între degetele de la picioare! El este inima Imperiului – Laseen ar trebui să bage de seamă! Să bage de seamă!

Fiddler se apropie de calul lui, scoase arbaleta și fixă manivela de întindere a coardei, apoi o blocă.

– Voi puteți alege cum trăiți de acum înainte, eu trebuie să intru acolo. Făcu o pauză și aruncă o privire peste umăr, spre cai. Și ar trebui să eliberăm animalele. Păși spre calul lui și se apucă să slăbească strânsoarea chingilor. Oftă, apoi își mângâie animalul pe gât. M-ai făcut să fiu mândru, dar ți-ar fi mai bine aici – prietene, condu-i pe ceilalți spre tabăra lui Sha'ik.

După o clipă, toți ceilalți se duseră la caii lor.

Icarium se întoarse spre Trell.

– Trebuie să merg și eu.

Mappo închise ochii, dorindu-și ca tumultul lăuntric să se potolească. *Zei, sunt laș. Un laș în toate felurile imaginabile.*

– Prietene?

Trellul dădu aprobator din cap.

– A, înseamnă că mergem cu toții! gânduri Marele Preot al Umbrei, încă dansând. Ca să căutăm răspunsuri și mereu alte răspunsuri! Însă în gândurile mele mute chicotesc și vă previn pe toți cu vorbe pe care nu le veți auzi – *atenție la iuțeala de mână. În comparație cu Azath, stăpânii mei nemuritori nu sunt decât niște copii stângaci!*

Capitolul șaisprezece

Tremorlor, Tronul de Nisip
sălășluiește în Raraku, se spune.
O Casă Azath stă
singuratică pe solul dezrădăcinat
unde toate urmele sunt fantome
și fiece fantomă duce
spre ușa lui Tremorlor.

Tipare din Azath
Cei Nenumiți

Atât cât putea vedea Duiker spre apus și răsărit, pădurea de cedri era plină de fluturi. Verdele prăfos al copacilor abia se vedea prin coronamentul în veșnică mișcare, de culoare galben-deschis. De-a lungul pragului găunos al Fluviului Vathar, printre crengile scheletice se înălțau ferigi, alcătuind o barieră densă pentru drumul negustorilor, care se îndrepta spre fluviu.

Călare, istoricul o luase înaintea coloanei și își făcuse calul să se oprească pe dealul scund care se înălța din câmpia presărată de tufișuri. Lanțul Câinilor se întinsese, pentru că starea de epuizare îi încordase zalele. Praful călătorea prin aerul de deasupra ca o mantie fantomatică, prinsă când și când de vânt și împinsă spre miazănoapte.

Duiker își mută privirea de la scenele îndepărtate și scrută vârful dealului de sub picioarele calului. Bolovani mari, unghiulari, fuseseră așezați în cercuri aproape concentrice: coroana culmii. Mai văzuse asemenea formațiuni, dar nu-și putea aminti unde. O neliniște pătrunzătoare atârna în aerul de deasupra acelui delușor.

Dinspre convoi se apropie la trap mărunt un călăreț care dădea semne de suferință la fiecare ridicare în scări. Duiker se încruntă. Caporalul List nu se însănătoșise defel. Tânărul risca să se aleagă cu un șchiopătat permanent din cauza acestei activități premature, dar nimic nu îl putea face să renunțe.

– Istoricule, spuse List în timp ce trăgea de hățuri pentru a-și opri calul.

– Caporale, ești nesăbuit.

– Știu, domnule. Am primit știre de la oamenii din flancul de vest al ariergărzii. A fost zărită avangarda lui Korbolo Dom.

– Spre apus? Înseamnă că intenționează să ajungă la fluviu înaintea noastră, așa cum a anticipat Coltaine.

List încuviință cu o mișcare a capului, apoi își șterse sudoarea de pe frunte.

– Da. Cavalerie, cel puțin treizeci de companii.

– Dacă va trebui să forțăm înaintarea printre treizeci de companii de soldați pentru a ajunge la vad, vom fi ținuți pe loc…

– Iar forța principală a lui Korbolo își va închide fălcile în jurul părții din spate a convoiului. Tocmai de aceea Căpetenia trimite Clanul Câinelui Neghiob înainte. Îți cere să li te alături. Domnule, va fi greu, dar iapa ta este capabilă de asta, fiindcă e în formă mai bună decât majoritatea cailor noștri.

Asta, după ce am mai făcut două găuri la chingile ei, și îi simt oasele umerilor ascuțite între genunchi, dar este într-o formă mai bună decât restul.

– Șase leghe?

– Aproape șapte, domnule.

În condiții normale, o plimbare călare de o după-amiază.

– S-ar putea să ajungem acolo doar pentru a ne întoarce caii și a răspunde unei șarje.

– Ei sunt la fel de obosiți ca și noi, domnule.

Nici pe jumătate, caporale, și amândoi știm asta. Ba mai grav, vom fi copleșiți numeric, în proporție de trei la unu.

– S-ar putea să am parte de o plimbare memorabilă.

Cu privirea atrasă de pădure, List dădu din cap.

– Nu am mai văzut niciodată atât de mulți fluturi la un loc.

– Migrează, ca și păsările.

– Se spune că nivelul fluviului este scăzut.

– Asta e bine.

– Însă traversarea este îngustă. Cea mai mare parte a fluviului trece printr-un defileu.

– Călărești în același fel, caporale? Te răsucești într-o parte, apoi în cealaltă…

– Cântăresc lucrurile, domnule.

– Ce spun viziunile tale despre fluviu?

Expresia de pe fața lui List deveni încordată.

– Domnule, este o graniță. Dincolo de ea se află trecutul.

– Iar cercurile de pietre de pe acest deal?

Coborând privirea, List tresări.

– Pe răsuflarea lui Hood, mormăi el, apoi se uită țintă în ochii istoricului.

Duiker zâmbi strâmb, apoi prinse mai strâns frâul.

– Văd că membrii Clanului Câinelui Neghiob înaintează. Nu ar fi frumos să îi facem să ne aștepte.

Un lătrat puternic și ascuțit mușcă aerul în dreptul avangărzii, iar când istoricul ajunse călare pentru a se alătura ofițerilor strânși acolo, tresări văzând, între câinii-paznici, un cățel de companie cu părul lung, a cărui blană, cândva bine periată, era acum încâlcită și plină de scaieți.

– Crezusem că șobolanul acela a trecut de mult prin mațele unuia dintre câini, spuse Duiker.

– Deja îmi pare rău că nu s-a întâmplat asta, răspunse List. Lătratul lui îmi zgârie urechile. Uită-te la el, țopăie de colo-colo, de parcă el ar fi șeful haitei.

– Poate că e. Atitudinea, caporale, are o eficacitate care nu trebuie subestimată.

Când se apropiară, Coltaine își făcu armăsarul să se întoarcă.

– Istoricule, l-am convocat din nou pe căpitanul care comandă compania de geniști. Încep să cred că omul acela nu există. Tu l-ai văzut vreodată?

Duiker clătină din cap.

– Nu, îmi pare rău, deși am primit asigurări că încă trăiește.

– De la cine?

Istoricul se încruntă.

– Nu… nu-mi amintesc precis.

– Exact. Am impresia că geniștii nu au comandant și că ar prefera să nu aibă unul.

– Înșelătoria asta ar fi foarte greu de realizat.

– Crezi că nu sunt în stare de asta?

– A, nu, nicidecum.

Coltaine așteptă, însă istoricul nu mai avea nimic de spus, iar după un moment Căpetenia oftă.

– Vrei să mergi alături de Clanul Câinelui Neghiob?

– Da, Căpetenie. Dar caporalul List trebuie să rămână în coloana principală…

– Domnule, dar…

– Nu vreau să mai aud nicio vorbă, caporale, spuse Duiker. Căpetenie, încă nu s-a însănătoșit.

Coltaine dădu aprobator din cap.

Calul lui Bult apăru brusc între Căpetenie și istoric. Lancea țâșni din mâna veteranului, zburând fulgerător spre ierburile înalte care mărgineau drumul. Cățelul care lătra scoase un țipăt alarmat și o rupse la fugă, săltând ca un ghem murdar de noroi și paie.

– Pe blestemul lui Hood! se zbârli Bult. Iarăși!

– Nici nu e de mirare că nu se potolește, comentă Coltaine, dacă încerci în fiecare zi să-l omori.

– Unchiule, te-a lătrat vreodată un cățel ca ăsta? întrebă Duiker ridicând din sprâncene.

– Ai grijă, bătrâne, mârâi Wickanul plin de cicatrice.

– A venit vremea să pornești, îi spuse Coltaine lui Duiker, dar ochii lui se îndreptară asupra unui nou-sosit.

Istoricul se întoarse și o văzu pe Nether. Era palidă la față, părând retrasă în sine. Durerea brută încă radia din ochii ei, dar stătea dreaptă în șa. Avea mâinile negre, inclusiv pielea de sub ele, de parcă și le-ar fi cufundat în smoală.

Simțindu-se cuprins de tristețe, istoricul se văzu silit să-și mute privirea.

Când ajunseră la marginea pădurii, fluturii se ridicară de pe drum într-un nor învârtejit. Caii se cabrară, câțiva fiind loviți din spate de cei care îi urmau, iar ceea ce fusese până atunci o scenă de o frumusețe nepământeană risca să devină acum una de haos și vătămări. Apoi, în timp ce caii alunecau, se împleticeau, se ciocneau, dând agitați din cap, douăzeci de câini-paznici se năpustiră înainte,

preluând conducerea. Creaturile se azvârliră în roiurile de fluturi care se ridicau, despărțindu-se deasupra drumului.

Scuipând zdrențe de aripi care aveau gust de cretă, Duiker surprinse în treacăt imaginea unuia dintre câini, care îl făcu să clipească nedumerit și să clatine din cap, semn că nu-i venea să creadă. *Nu, n-am văzut, ci doar mi s-a părut. E absurd.* Animalul era cel cunoscut sub numele de Bent, iar el părea să ducă în gură o bucată de blană care avea patru picioare.

Ordinea se restabili, câinii reușiră să elibereze drumul, iar călăreții își reluară mersul la galop mic. Curând, Duiker se trezi intrând în cadență. Nu se auzeau strigătele obișnuite, iar glumele sau cântecele de călărie Wickane nu mai însoțeau tunetul copitelor și șoaptele ciudate ale sutelor de mii de fluturi care mângâiau cu aripile aerul de deasupra lor.

Deplasarea căpătă un aspect ireal, trecând treptat într-un ritm care părea imemorial, ca și cum, dincolo de zgomote, călăreau pe un fluviu de tăcere. De o parte și de alta a drumului, ferigile și copacii morți făcură loc pâlcurilor de cedri tineri, prea puțini pe acea parte a fluviului pentru a vorbi de o pădure. Din copacii maturi rămăseseră doar niște cioturi. Pâlcurile deveniră un fundal pe care se profila un galben-deschis, rotindu-se neîncetat, fluturatul aripilor ocupând vederea periferică a lui Duiker până când începu să îl doară capul.

Călăreau în ritmul impus de câinii-paznici, iar creaturile se dovedeau neobosite, mult mai în formă decât caii și călăreții care mergeau pe urmele lor. Fiecare oră era marcată de câte o mică oprire pentru odihnă, caii erau lăsați să meargă la pas, după care li se dădeau din ultimele rezerve de apă, ținută în ploști din piele. Câinii așteptau nerăbdători.

Drumul negustorilor le dădea membrilor clanului șansa de a ajunge primii la locul de traversare. Cavaleria lui Korbolo Dom înainta printre pâlcurile rare de cedri, dar prezența fluturilor avea să îi să încetinească marșul.

După ce parcurseră ceva mai mult de patru leghe, se auzi un nou sunet venind dinspre apus, un susur ciudat, pe care Duiker abia dacă reuși să îl perceapă la început, până când neregularitatea nefirească îl făcu să se trezească. Își îndemnă calul înainte pentru a ajunge lângă Nether.

Ea îi aruncă o privire scurtă, semn că îl recunoscuse.

– Au un mag printre ei, care curăță drumul.

– Înseamnă că nu mai sunt contestate coridoarele.

– Asta, de trei zile, istoricule.

– Cum procedează magul pentru a distruge fluturii? Folosește foc? Vânt?

– Nu, doar își deschide coridorul, iar ei dispar înăuntru. Ia seama, intervalele sunt tot mai lungi între fiecare efort pe care îl face – omul a obosit.

– Ei, asta e o veste bună.

Ea dădu din cap.

– Vom ajunge la locul de traversare înaintea lor?

– Așa cred.

Puțin după aceea ajunseră la cel de-al doilea prag eliberat. Dincolo de el, rocile ieșiseră din pământ spre răsărit și apus, dând naștere unei linii denivelate care se profila pe cerul plin de insecte. În față, drumul pornea în pantă, de-a lungul unei morene umplute de pietriș, iar la baza acesteia se găsea un luminiș mare, dincolo de care se vedea un covor galben de fluturi, care se deplasau în masă spre răsărit.

Fluviul Vathar. Procesiunea funerară a insectelor înecate, în drum spre mare.

Traversarea în sine era marcată de șiruri gemene de stâlpi din lemn care ajungeau până pe malul celălalt, fiecare având legate de el cârpe care aminteau de stindardele decolorate ale unei armate înecate. Pe partea răsăriteană, în aval, puțin mai jos de stâlpi, o corabie stătea la ancoră cu prova spre curentul apei.

Lui Nether îi scăpă o expirație șuierătoare când o văzu, iar Duiker simți că și răsuflarea lui tremură

de neliniște.

Corabia arsese, fiind pârjolită de la un capăt la celălalt, de aceea era complet înnegrită, iar pe ea nu se așezase niciun fluture. Palele ramelor – multe dintre ele rupte – ieșeau în dezordine din lateralele ambarcațiunii; pe cele care erau coborâte în apă se lipiseră fluturii morți aduși de curent, formând ghemotoace.

Oamenii clanului coborâră călare spre porțiunea plată care marca partea dinspre ei a trecerii. O bucată de pânză de corabie era prinsă de stâlpi, în apropierea unei vetre din care ieșea fum urât mirositor. Sub cortul improvizat ședeau trei bărbați.

Câinii-paznici îi înconjurară și rămaseră prevăzători la distanță.

Duiker tresări când auzi brusc un lătrat ascuțit. *Zei subpământeni, deci nu mi s-a părut!*

Istoricul și Nether coborâră și se opriră în apropierea cercului format de câini. Unul dintre bărbații de sub pânză, cu fața și antebrațele de o culoare ciudată, ca bronzul lustruit, se ridică de pe colacul de frânghie pe care stătuse și ieși afară.

Animalul de companie se repezi spre el, apoi se opri cu un derapaj, iar lătrăturile lui încetară. Reuși apoi să dea din coada ca de șobolan.

Bărbatul se lăsă pe vine, luă câinele în brațe și îl scărpină după urechile murdare. Se uită apoi spre Wickani.

– Cine mai pretinde că apără această turmă înspăimântătoare? întrebă el în malazană.

– Eu, spuse Nether.

Bărbatul făcu o strâmbătură

– Se potrivește, murmură el.

Duiker se încruntă. Bărbații aveau ceva familiar.

– Ce înseamnă asta?

– Să zicem că m-am săturat de fetițe care poruncesc. Sunt caporalul Gesler și asta este corabia noastră, *Silanda*.

– Puțini ar alege un asemenea nume în vremurile astea, caporale, spuse istoricul.

– Nu ne căutăm singuri blestemul. Dar ea este *Silanda*. Am sosit la bordul ei… de foarte departe. Așadar, doar voi ați rămas din Wickanii care au debarcat la Hissar?

– Cum de-ai ajuns să ne aștepți aici, caporale? întrebă Nether.

– N-am făcut asta. Eram în largul Golfului Ubaryd, numai că orașul fusese deja cucerit, și am văzut multe corăbii dușmane, de aceea am opri aici, plănuind să facem trecerea în seara asta. Am hotărât să ne îndreptăm spre Aren.

– Pe răsuflarea lui Hood! exclamă Duiker. Voi sunteți marinarii din sat! În noaptea când a izbucnit revolta…

Gesler se uită încruntat la istoric.

– Tu erai cu Kulp, nu-i așa?

– Da, el este, spuse Stormy, ridicându-se de pe scaunul cu trei picioare și apropiindu-se. Pe copita lui Fener, n-am crezut că o să te mai vedem.

– Îmi închipui, reuși să spună Duiker, că aveți multe de povestit.

Veteranul surâse.

– Ai dreptate.

Rămânând cu ochii spre *Silanda*, Nether spuse.

– Caporale Gesler, câți oameni ai?

– Trei.

– Și echipajul corabiei?

– Morți.

Dacă nu ar fi fost atât de obosit, istoricul ar fi remarcat tonul destul de sec al răspunsului.

Cei opt sute de războinici călări din Clanul Câinelui Neghiob făcură trei îngrădituri în mijlocul luminișului, apoi se apucară să organizeze apărarea perimetrului. Cercetașii porniră spre răsărit printre pâlcurile de copaci, revenind aproape imediat pentru a aduce vestea că avangarda călare a lui Korbolo Dom sosise. Cei din linia exterioară de apărare își pregătiră armele, în vreme ce restul războinicilor continuară să sape tranșee.

Urmat de Nether, Duiker descălecă aproape de cortul improvizat. Când Truth li se alătură lui Stormy și lui Gesler în fața cortului, istoricul observă că pielea tuturor căpătase acea culoare stranie. Niciunul nu avea barbă, iar pe porțiunile chelite din creștet începuse să le crească păr.

În ciuda corului de întrebări care îi asaltase gândurile, ochii istoricului fură atrași de *Silanda*.

– Nu mai aveți pânze, caporale. Vrei să spui că voi trei mânuiți și vâslele, și cârma?

Gesler se întoarse spre Stormy.

– Pregătiți-vă armele – acești Wickani sunt deja morți de oboseală. Truth, treci la luntre – s-ar putea să fim siliți să ne mișcăm repede curul de aici. Se întoarse spre istoric. *Silanda* navighează singură – nu cred că am timp să-ți explic acum. După cum arată lucrurile, această adunătură zdrențăroasă de Wickani va avea parte de o înfruntare pe viață și pe moarte – s-ar putea să doborâm vreo sută de dușmani, dacă nu sunteți prea pretențioși față de compania pe care v-o oferim…

– Caporale, se stropși Duiker. Această „adunătură“ face parte din Armata a 7-a. Iar voi sunteți marinari.

– De coastă. Ai uitat? Oficial, nu facem parte din a 7-a și nu-mi pasă dacă ai fost fratele pierdut al lui Kulp, dar dacă folosești acest ton cu mine, ai face bine să-mi povestești despre tragica pierdere a uniformei tale și poate accept situația și voi începe să mă adresez cu „domnule“, sau poate n-o să vreau, iar atunci o să-ți turtesc nasul.

Duiker clipi – *Parcă țin minte că am mai trecut printr-o situație asemănătoare* – apoi spuse rar.

– Sunteți marinari, și Coltaine ar putea fi interesat de povestea voastră. Iar eu, ca istoric imperial, vreau să o aflu. Detașamentele de coastă au avut cartierul general la Sialk, ceea ce înseamnă că Lull este comandantul tău. Fără îndoială că și căpitanul va dori să asculte ce ai de raportat. Și află că restul Armatei a 7-a și alte două clanuri Wickane ni se vor alătura, împreună cu aproape patruzeci și

cinci de mii de refugiați. Domnilor, indiferent de unde veniți, acum vă aflați aici, iar asta înseamnă că ați revenit în Armata Imperială.

Stormy făcu un pas în față și îl privi pe Duiker cu ochi mijiți.

– Kulp ne-a spus multe despre tine, istoricule, dar nu-mi aduc aminte dacă era ceva de bine. Ezită, apoi își lăsă arbaleta pe un braț și întinse mâna groasă, lipsită de păr. Chiar și așa, am visat mereu să-l întâlnesc pe nenorocitul care se face vinovat de tot ce-am pătimit, deși aș vrea să mai fie cu noi un anumit bătrânel țâfnos, ca să-l înfășor în panglici și să ți-l vâr pe gât.

– Asta zic și eu afecțiune, spuse rar Gesler.

Duiker ignoră mâna întinsă, iar după un moment, soldatul și-o retrase cu o ridicare din umeri.

– Vreau să știu, spuse istoricul cu glas scăzut, ce s-a întâmplat cu Kulp.

– Și noi am vrea să știm asta, replică Stormy.

Doi dintre conducătorii clanului veniră să îi spună ceva lui Nether. Ea se încruntă auzindu-i.

Duiker își mută atenția de la marinari.

– Nether, ce se întâmplă?

Ea făcu un gest, iar conducătorii se retraseră.

– Cavaleria își ridică tabăra în amonte, la mai puțin de trei sute de pași. Nu se pregătesc de atac. Au început să doboare copaci.

– Copaci? Acolo, ambele maluri sunt faleze înalte.

Ea confirmă din cap.

Decât dacă nu cumva construiesc o palisadă, nu un pod plutitor, lucru de altfel inutil – doar nu au cum să facă un pod peste defileu, nu-i așa?

Aflat în spatele lor, Gesler spuse.

– Am putea merge cu luntrea în amonte, ca să vedem mai de aproape.

Cu ochi împietriți, Nether îl fixă pe caporal.

– Ce a pățit corabia voastră? întrebă ea pe un ton febril.

Gesler făcu un gest evaziv.

– E puțin pârlită, dar încă plutește.

Fără să-și ia privirea de la el, ea nu spuse nimic.

Caporalul făcu o grimasă, duse o mână sub vestonul ars și scoase un fluier din os care era atârnat de un șnur petrecut pe după gât.

– Membrii echipajului sunt morți, dar asta nu-i oprește să vâslească.

– Li s-au tăiat și capetele, spuse Stormy, șocându-l pe istoric cu un zâmbet strălucitor. Marinarii buni nu pot fi domoliți, asta am zis mereu.

– Majoritatea sunt Tiste Andii, adăugă Gesler, și doar câțiva oameni. Iar alții, în cabină… Stormy, cum le-a zis Heboric?

– Tiste Edur, domnule.

Gesler făcu un semn din cap, îndreptându-și atenția spre istoric.

– Da, noi și Kulp l-am cules pe Heboric de pe insulă, așa cum ai vrut. Pe el și pe încă doi. Partea proastă e că i-am pierdut într-o furtună.

– Au căzut peste bord? întrebă Duiker cu glas gâtuit, gândind febril. Au murit?

– Nu putem fi siguri de asta, spuse Stormy. Nu știu dacă au ajuns în apă când au sărit peste bord – corabia ardea, iar valurile erau mari, așa că nu știm.

Duiker se simți îmboldit să-i strângă de gât pe amândoi, și blestemă în gând plăcerea lor atroce și plină de fală de a se exprima confuz. Pe de altă parte, șocul îngrozitor pe care i-l provocaseră cele auzite îl făcu să cadă cu un bufnet dureros pe pământul înnoroit și acoperit cu un covor de fluturi.

– Istoricule, îi vei însoți pe cei doi marinari în luntre, spuse Nether, ca să te asiguri că rămân departe de mal. Magul lor este epuizat, așa că nu trebuie să-ți faci griji. Trebuie să înțeleg ce se petrece.

A, fetițo, aici suntem de acord.

Gesler se aplecă și îl ridică cu blândețe în picioare.

– Hai, domnule, și Stormy are să-ți povestească totul în timp ce vedem despre ce este vorba. Asta nu pentru c-am fi timizi, înțelegi, ci pentru că suntem proști.

Stormy scoase un sunet de nemulțumire.

– Și după ce termin de povestit, ne poți spune cum de-au reușit Coltaine și ceilalți să rămână în viață până acum. Asta chiar este o poveste care merită ascultată.

– Fluturii ne ajută, vezi? mormăi Stormy în timp ce trăgea la rame. E un strat gros de treizeci de centimetri, care se deplasează mai încet decât curentul. Dacă n-ar fi așa, nu am înainta deloc.

– Am vâslit și în condiții mai rele, adăugă Gesler.

– Am înțeles asta, spuse Duiker.

Erau în luntrea mică de o oră, timp în care Stormy și Truth reușiseră să o împingă vreo sută cincizeci de pași în amonte prin mâlul gros alcătuit din fluturi morți. Malul dinspre miazănoapte ajunsese deja o faleză abruptă, presărată de plante târâtoare și vițe care îi acopereau fața plină de crăpături. Se apropiau de un cot ascuțit al defileului, creat de prăbușirea malului pe acea parte.

Stormy își depănase povestea, nedovedind deloc talent narativ, iar lipsa dureroasă de imaginație făcu relatarea mult mai credibilă. Lui Duiker îi rămase sarcina sumbră de a încerca să înțeleagă semnificația evenimentelor la care fuseseră martori acei soldați. Faptul că după ce supraviețuiseră coridorului de foc se schimbaseră era evident și asta trecea dincolo de nuanța ciudată a pielii lor. Stormy și Truth trăgeau neobosit la rame și aveau o putere care o egala pe aceea a patru ca ei. Duiker dorea enorm să urce la bordul corabiei, dar, pe de altă parte, îl îngrozea un asemenea gând. Chiar și fără sensibilitatea sporită a magului Nether, aura de groază pe care o radia corabia tortura simțurile istoricului.

– Uitați-vă, domnule, spuse Gesler.

Înaintaseră spre cotul ciudat al fluviului. Faleza prăbușită îngustase șenalul, creând un torent plin de vârtejuri și spumă albă la trecerea prin spațiul liber. La înălțimea de zece lungimi de braț erau întinse bine zece sau douăsprezece frânghii care legau

malurile. Cu hamuri, doisprezece arcași Ubari traversau hăul.

– Victime ușoare, spuse Gesler, aflat la cârmă, iar Stormy ar fi omul potrivit pentru sarcina asta. Truth, poți ține barca pe loc?

– Pot încerca, replică tânărul.

– Stați, spuse Duiker. Aici e un adevărat cuib de viespi, și ar fi bine să nu-l stârnim, caporale. Forțele noastre avansate sunt copleșite numeric. Pe de altă parte, uitați-vă la malul celălalt – au traversat deja cel puțin o sută de soldați.

Rămase tăcut și gândi febril.

– Dacă au doborât copaci, n-au făcut-o pentru a construi un pod, murmură caporalul, scrutând marginea falezei dinspre miazănoapte, unde se vedeau când și când siluete de soldați. Domnule, cineva care pare șef a venit să se uite la noi.

Duiker își concentră privirea asupra siluetei.

– Probabil că e magul. Ei, dacă nu-i provocăm, să sperăm că și el ne va lăsa în pace.

– Cu toate astea, mi se pare o țintă grozavă, gândi Gesler cu voce tare.

Istoricul scutură din cap.

– Caporale, să ne întoarcem.

– Am înțeles, domnule. Gata, flăcăi, lăsați-o mai moale.

Sosind, grosul forțelor lui Korbolo Dom ocupară poziții pe ambele maluri ale vadului. Pădurea rară dispărea cu repeziciune, pentru că era doborât fiecare copac, crengile erau îndepărtate și trunchiurile erau cărate în interiorul taberei. O zonă de pământ al nimănui lată de șaptezeci de pași despărțea acum cele două forțe. Drumul negustorilor fusese lăsat liber.

Duiker o găsi pe Nether stând cu picioarele încrucișate sub cort, cu ochii închiși. Bănuind că luase legătura prin vrăjitorie cu Sormo, istoricul așteptă. După câteva minute, ea oftă.

– Care sunt veștile? întrebă ea, ținând în continuare ochii închiși.

– Au întins frânghii peste defileu și trimit arcași pe celălalt mal. Nether, ce se întâmplă? De nu ne-a atacat Korbolo Dom? Ar fi putut să ne zdrobească fără prea mult efort.

– Coltaine e la mai puțin de două ore de aici. Se pare că dușmanul va aștepta.

– Ar fi trebuit să învețe ceva din lecția primită de arogantul Kamist Reloe.

– O nouă Căpetenie și o Căpetenie renegată – te surprinde că Korbolo Dom ar vrea să transforme în ceva personal bătălia aceasta?

– Nu, dar asta explică fără îndoială de ce Împărăteasa Laseen l-a izgonit.

– În locul lui a fost preferat Coltaine. Adevărat, Împărăteasa a spus limpede că Korbolo nu va fi promovat în Comanda Imperială. Renegatul simte că are ceva de dovedit. Cât a fost Kamist Reloe la comandă, am avut parte de lupte în care s-a dezlănțuit forța brutală. Acum vom vedea bătălii ale spiritelor.

– Dacă se îndreaptă spre noi, Coltaine va ajunge între fălcile unui dragon, iar acesta nu se prea ascunde.

– Uite-l că se apropie.

– Atunci, probabil că aroganța i-a blestemat pe amândoi comandanții.

Nether deschise ochii.

– Unde e caporalul?

Duiker ridică din umeri.

– Undeva. Nu departe.

– *Silanda* va lua la bord răniți, cât de mulți poate transporta – adică pe cei care pot fi vindecați. Spre Aren. Istoricule, Coltaine a întrebat dacă dorești să îi însoțești.

Nu e deloc vorba de aroganță, ci de o acceptare fatală. Își dădu seama că, dacă ar fi analizat serios sugestia, ar fi trebuit să ezite, însă se auzi spunând.

– Nu.

Ea făcu un gest din cap.

– A știut că vei răspunde astfel, și că nu vei șovăi nicio clipă. Încruntându-se, îl privi cercetător

în ochi. Cum de știe Coltaine asemenea lucruri?

Duiker tresări.

– Pe mine mă întrebi? Pe răsuflarea lui Hood, fetițo, omul e Wickan!

– O enigmă pentru noi, istoricule. Clanurile acționează așa cum le poruncește, și nu scot o vorbă. Tăcerea noastră nu se naște din certitudinea pe care o împărtășim cu el, și nici din înțelegere reciprocă. Este vorba de o teamă plină de respect.

Duiker nu spuse nimic. Fără să vrea, se întoarse cu spatele, pentru că ochii îi fuseseră atrași de valurile neclare de galben-deschis care brăzdau cerul. *Migrează. Creaturi ale instinctului. O prăbușire în curenți ucigători. Un dans oribil, dar frumos, în fața lui Hood, fiecare pas fiind anticipat. Fiecare pas…*

Căpetenia sosi pe întuneric, iar războinicii Crow se strecurară înainte pentru a forma un coridor pe care călărea avangarda, urmată de căruțele împovărate de răniții aleși pentru a fi îmbarcați pe *Silanda*.

Cu fața trasă și ridată de epuizare, Coltaine păși spre cortul improvizat, unde îl așteptau Duiker, Nether și Gesler. Bult, căpitanii Lull și Sulmar, caporalul List și vrăjitorii Sormo și Nil mergeau în spatele Căpeteniei.

Lull se apropie de Gesler.

Caporalul se încruntă.

– Nu mai ești atât de atrăgător cum te știam, domnule.

– Îți cunosc reputația, Gesler. Ai fost cândva căpitan, apoi ai ajuns sergent, iar acum, caporal. Ești cu cizmele pe o scară care merge spre cer…

– Și am capul în baligă de cal, da, domnule.

– Doar doi oameni mai ai în grupă?

– Oficial, doar unul, domnule. Flăcăul e un soi de recrut, dar nu este instruit corespunzător. Prin urmare, suntem doar eu și Stormy, domnule.

– Stormy? Nu cumva aghiotantul Stormy, al Căpeteniei Cartheron?

– Cândva.

– Pe răsuflarea lui Hood! Lull se întoarse către Coltaine. Căpetenie, avem doi oameni din fosta gardă a Împăratului… care au ajuns marinari de coastă.

– A fost o garnizoană liniștită, domnule, asta până la revoltă.

Lull își slăbi bareta coifului, pe care și-l scoase de pe cap și își trecu o mână prin părul rărit și lipit de țeastă. Se întoarse din nou către Gesler.

– Caporale, cheamă-l aici pe flăcău.

Gesler făcu un semn, iar Truth înaintă un pas.

Lull se încruntă.

– Flăcău, acum ești oficial marinar.

Unindu-și degetul mare cu cel mic, Truth salută.

Bult pufni. Încruntătura căpitanului Lull se înăspri.

– Unde… a, nu te mai deranja. Se adresă din nou lui Gesler. În ce vă privește pe tine și pe Stormy…

– Domnule, dacă ne promovezi, o să-ți trag un pumn în ceea ce ți-a mai rămas din față. Iar Stormy te va lua la șuturi cât te vei zvârcoli la pământ. Asta e tot, domnule.

Apoi Gesler zâmbi.

Bult trecu pe lângă Lull și ajunse față în față cu caporalul, iar nasurile lor aproape că se atinseră.

– Caporale, șuieră comandantul, m-ai lovi și pe mine?

Zâmbetul de pe fața lui Gesler nu dispăru.

– Da, domnule. Și, să mă ia Hood, dacă mă întrebi frumos, aș trage și Căpetenia de chiloți.

Urmă un moment de tăcere mormântală.

Coltaine izbucni în râs. Șocul provocat de reacția lui îi făcu pe Duiker și pe ceilalți să se uite la Wickan.

Incapabil să creadă și mormăind ceva, Bult se îndepărtă de Gesler, îl privi pe istoric în ochi și clătină din cap.

Râsul lui Coltaine declanșă un urlet sălbatic al câinilor care, ca niște fantome palide, se apropiară brusc și se agitară.

Râzând și mai animat, Coltaine se întoarse spre caporal.

– Și ce ar fi spus Cartheron Crust dacă ar fi auzit așa ceva?

– M-ar fi pocnit peste…

Gesler nu apucă să spună mai multe, pentru că pumnul lui Coltaine țâșni fulgerător, nimerindu-l pe caporal drept în nas. Capul marinarului zvâcni în spate, iar picioarele pierdură contactul cu solul. Căzu pe spate cu un bufnet surd. Coltaine se întoarse și se prinse de mâna cu care lovise, de parcă pumnul ar fi întâlnit un zid de piatră.

Sormo se apropie și prinse încheietura Căpeteniei pentru a-i examina mâna.

– Pe spiritele subpământene, e sfărâmată!

Toți își întoarseră ochii spre caporalul căzut, care tocmai se ridica în șezut. Sângele îi șiroia din nas.

Șuierând, Nil și Nether se îndepărtară de Gesler. Duiker o prinse pe Nether de umăr și o făcu să se întoarcă spre el.

– Ce s-a întâmplat, fetițo? Ce e?

Nil răspunse șoptit.

– Sângele acela – omul aproape că a devenit Ascendent!

Gesler nu auzi comentariul. Rămăsese cu privirea ațintită spre Coltaine.

– Căpetenie, cred că acum voi accepta promovarea, spuse el printre buzele sparte.

– Aproape că a urcat. Însă Căpetenia…

Cei doi vrăjitori se uitau acum fix la Coltaine, iar în acea clipă Duiker văzu limpede pentru prima oară teama de pe fețele lor.

Coltaine i-a spart nasul lui Gesler. Gesler, un om în pragul Ascendenței… dar pentru a deveni, ce? Istoricul își aminti de felul în care trăseseră la rame Stormy și Truth… de puterea lor extraordinară și de povestea despre coridorul care arsese. *Pe abisul subpământean, toți trei… Și… Coltaine?*

Între cei din jur se creă o asemenea derută, încât nimeni nu auzi zgomotul de copite care se apropia

decât în momentul în care caporalul List își drese glasul și spuse.

– Comandant Bult, avem vizitatori.

În afară de Coltaine și de Sormo, se întoarseră toți și văzură doisprezece războinici Crow călare înconjurând un ofițer Ubari care purta o armură din zale, argintată. Fața negricioasă a ofițerului era încadrată de barbă și mustață, părul ondulat fiind vopsit în negru. Era neînarmat, iar în acele momente ținea ambele mâini în lateral, cu palmele întoarse.

– Aduc salutări din partea lui Korbolo Dom, cel mai umil slujitor al lui Sha'ik, comandant al Armatei de Miazăzi a Apocalipsei, pentru Căpetenia Coltaine și ofițerii Armatei a 7-a.

Bult făcu un pas în față, însă Coltaine, care acum stătea drept, ținându-și mâna rănită la spate, răspunse.

– Mulțumim pentru urări. Ce dorește?

Alte câteva siluete pătrunseră în grup, iar Duiker se încruntă când îi recunoscu în fruntea lor pe Nethpara și pe Pullyk Alar.

– Korbolo Dom dorește doar pacea, Căpetenie Coltaine, iar ca o dovadă de onoare, i-a cruțat pe călăreții Wickani care au venit la locul de traversare astăzi, înaintea grosului armatei – pentru că ar fi putut să îi ucidă până la ultimul. Imperiul Malazan a fost izgonit din șase dintre Cele Șapte Orașe Sfinte. Toată ținuturile de la miazănoapte sunt libere. Căpetenie, noi dorim să punem capăt măcelului. Independența orașului Aren se poate negocia, spre câștigul trezoreriei Împărătesei Laseen.

Coltaine rămase tăcut.

Emisarul ezită, apoi continuă.

– Și drept altă dovadă a intențiilor noastre pașnice, trecerea refugiaților pe malul de miazăzi nu va fi împiedicată – de fapt, Korbolo Dom știe prea bine că aceștia reprezintă cea mai mare problemă pentru tine și forțele tale. Soldații tăi se pot apăra; spre gloria ta, am văzut toți acest lucru. Îți garantez, războinicii noștri cântă pentru a-ți onora vitejia. Sunteți pe bună dreptate o armată demnă de a o

înfrunta pe zeița noastră. Se opri câteva clipe și se răsuci în șa pentru a se uita spre nobilii adunați acolo. Dar pentru acești cetățeni distinși, vai, acest război nu este al lor. Se întoarse din nou cu fața spre Coltaine. Căpetenie, călătoria voastră prin pustietățile de dincolo de pădure va fi foarte dificilă – nu vă vom urmări pentru a vă spori chinurile. Mergeți în pace. Trimite mâine refugiații dincolo de Fluviul Vathar, și veți descoperi – fără a risca viața soldaților tăi – îndurarea lui Korbolo Dom.

Pullyk Alar ieși în față.

– Consiliul are încredere în promisiunile lui Korbolo Dom, anunță el. Căpetenie, lasă-ne să traversăm mâine.

Duiker se încruntă. *A existat o comunicare.*

Căpetenia îl ignoră pe nobil.

– Emisarule, să-i duci vorbă lui Korbolo Dom. Oferta este respinsă. Altceva nu am de spus.

– Căpetenie, dar…

Coltaine îi întoarse spatele, iar mantia zdrențuită din pene luci ca una din solzi de bronz reflectând lumina unui foc.

Războinicii Crow se strânseră în jurul emisarului, silindu-i calul să se întoarcă.

Pullyk Alar și Nethpara se repeziră spre ofițeri.

– Trebuie să se răzgândească!

– Dispăreți de aici, mârâi Bult, altfel vă iau pielea și îmi fac un cort nou. Plecați!

Cei doi nobili se retraseră.

Bult privi în jur până îl găsi din ochi pe Gesler.

– Căpitane, pregătește-ți corabia.

– Am înțeles, domnule.

Aflat lângă istoric, Stormy murmură.

– Domnule, nimic din toate astea nu-mi miroase a bine.

Duiker dădu încet din cap.

Leoman îi conduse cu precizie peste câmpia argiloasă, printr-un întuneric impenetrabil, către altă ascunzătoare cu provizii, aceasta din urmă plasată sub o lespede de calcar. În timp ce despacheta

pesmeții, carnea și fructele uscate, Felisin rămase așezată pe pământul tare și apoi, în efortul de a-și controla tremuratul, își strânse brațele în jurul umerilor.

Heboric stătea lângă ea.

– Încă niciun semn de la Toblakai. Cu puțin noroc de la Oponn, resturile lui amărăsc stomacul acelui Soletaken.

– Uriașul luptă ca nimeni altul, spuse Leoman, împărțind hrana. De aceea l-a ales Sha'ik.

– Evident, un calcul greșit, replică fostul preot. Femeia a murit.

– Cel de-al treilea paznic al ei ar fi putut împiedica acest lucru, dar Sha'ik i-a dat dezlegare. Am încercat să o fac să se răzgândească, dar nu am reușit. Totul a fost prevestit, fiecare dintre noi a fost înlănțuit în rolul său.

– Convenabil, nu? Spune-mi, profeția este la fel de limpede și în ceea ce privește sfârșitul rebeliunii? Avem acum de a face cu o perioadă triumfătoare a Apocalipsei ce nu se sfârșește? De acord, există o contradicție inerentă, dar să lăsăm asta deoparte.

– Raraku și Dryjhna sunt una, spuse Leoman. Eterne ca haosul și ca moartea. Voi, Imperiul Malazan, sunteți doar o flacără trecătoare, care deja se stinge. Noi ne-am născut din întuneric, și în întuneric ne vom întoarce. Acestea sunt adevărurile de care vă temeți atât de mult, și pe care, în spaima voastră, le nesocotiți.

– Eu nu sunt marioneta nimănui, zise brusc Felisin.

Singurul răspuns al lui Leoman fu un hohot slab de râs.

– Dacă de asta este nevoie pentru a deveni Sha'ik, atunci ai face mai bine să te întorci la cadavrul acela uscat de la poartă și să aștepți apariția altcuiva.

Auzi-ne. Prea întuneric pentru a vedea ceva. Nu suntem decât trei glasuri aflate într-o vrajbă inutilă, aici, pe această scenă pustie. Sfântul Raraku își bate

joc de carnea noastră, făcându-ne să fim doar sunete aflate în război cu o tăcere nesfârșită.

Se auzi un sunet slab de pași apropiindu-se.

– Vino să mănânci, strigă Leoman.

Ceva căzu cu un pleoscăit umed pe pământ, în apropierea lui Felisin. Mirosul de carne crudă îi pătrunse în nări.

– Un urs cu blană albă, bubui glasul Toblakaiului. Preț de o clipă, am visat că mă întorsesem acasă în Laederon. Nethaur, așa numim noi fiarele astea. Dar am luptat pe nisip și pietre, nu pe zăpadă și pe gheață. I-am adus blana, capul și ghearele, pentru că animalul era de două ori mai mare decât ceea ce am văzut până acum.

– A, abia aștept lumina zilei, spuse Heboric.

– Următorii zori vor fi penultimii înainte de a ajunge la oază, îi zise sălbaticul uriaș lui Leoman. Trebuie să treacă ritualul.

Se lăsă tăcere.

Heboric își drese glasul.

– Felisin…

– Patru glasuri, șopti ea. Nici oase, nici carne, ci doar aceste zgomote pierite care își cer sinele. Patru puncte de vedere. Toblakai este credința pură, dar într-o zi și-o va pierde pe toată…

– A început, murmură Leoman.

– Iar Heboric, preot rămas fără credință, care o va redescoperi într-o bună zi. Leoman, maestrul înșelătoriei, care vede lumea cu ochi mai cinici decât Heboric în orbirea lui meritată, însă el caută mereu în beznă… speranța. Și, în sfârșit, Felisin. A, cine este femeia asta în straie de copilă? Plăceri ale cărnii lipsite de plăceri. Care și-a abandonat sinele unul după altul. Bunătate dorită în spatele oricărui cuvânt crud pe care îl rostește. Ea nu crede în nimic. Un creuzet gol, purificat prin foc. Heboric are mâini nevăzute, iar ele prind acum o putere și un adevăr pe care încă nu le poate simți. Mâinile lui Felisin… a, ele au prins și au atins, au fost alunecoase și au fost pângărite, și totuși nu au prins nimic. Viața se strecoară prin ele ca o nălucă. Leoman, nimic nu a

fost complet decât după ce am apărut eu și Heboric. Tu, și tragica ta copilă însoțitoare. Cartea, Leoman.

Felisin îl auzi desfăcând copcile, apoi sunetul făcut de desfacerea tomului din învelișul din piele.

– Deschide-o, îi spuse ea.

– Tu trebuie să o deschizi – și încă nu au venit zorii! Ritualul…

– Deschide-o.

– Tu…

– Unde ți-e credința, Leoman? Nu înțelegi, nu-i așa? Încercarea nu este doar a mea. Este a fiecăruia. Aici. Acum. Deschide Cartea, Leoman.

Felisin îi auzi respirația precipitată, o auzi încetinindu-se, o auzi liniștită de o voință feroce. Coperta din piele pocni încet.

– Ce vezi, Leoman?

El scoase un sunet gutural, apoi zise.

– Nimic, bineînțeles. Nu e lumină ca să văd ceva.

– Mai uită-te o dată.

Ea îi auzi pe el și pe ceilalți tresărind. O lumină slabă, de culoarea aurului tors, începuse să emane din Cartea lui Dryjhna. Din toate părțile se auzi o șoaptă îndepărtată, apoi un muget.

– Vârtejul se trezește – dar nu aici, nu în inima Deșertului Raraku. Cartea, Leoman, ce vezi?

El se aplecă pentru a atinge prima pagină, o întoarse, apoi făcu la fel cu a doua și cu următoarea.

– Dar nu se poate – e goală! Fiecare pagină e albă!

– Vezi ceea ce vezi, Leoman. Închide Cartea și dă-i-o Toblakaiului, imediat.

Uriașul înaintă încet și se lăsă pe vine, primind Cartea în mâinile pătate de sânge. Însă el nu șovăi.

O lumină caldă îi scăldă fața când se uită la prima pagină. Ea văzu lacrimi umplându-i ochii și lăsând urme sinuoase pe obrajii lui plini de cicatrice.

– Ce frumusețe, îi șopti ea. Și frumusețea te face să plângi. Știi de ce simți o asemenea tristețe? Nu, încă nu știi. Într-o zi… Toblakai, închide Cartea.

– Heboric…

– Nu.

Leoman își scoase puțin pumnalul din teacă, însă mâna lui Felisin îl opri.

– Nu, repetă fostul preot. Atingerea mea…

– Da, spuse ea. *Atingerea ta.*

– Nu.

– Heboric, ai mai fost supus la încercări, și ai dat greș. Vai, cât de mult ai dat greș. Te temi că la fel se va întâmpla și acum.

– Nu mă tem, Felisin, spuse Heboric pe un ton tăios, convins. Nicidecum. Nu vreau să particip la acest ritual, și nici să risc punând mâna pe Cartea asta blestemată.

– Ce importanță are dacă el deschide Cartea? mârâi Toblakaiul. E orb ca un enkar'al. Shaik Renăscută, îngăduie-mi să-l ucid. Iar sângele lui să pecetluiască acest ritual.

– Fă-o.

Uriașul făcu o mișcare fulgerătoare, iar sabia din lemn rămase aproape nevăzută când se roti pentru a-i reteza capul lui Heboric. Dacă l-ar fi lovit, i-ar fi sfărâmat țeasta bătrânului, împrăștiindu-i creierul pe o rază de zece pași sau mai mult. Însă mâinile lui Heboric țâșniră, una având nuanța sângelui uscat, cealaltă, bestială și acoperită cu blană pe dos. Ele se ridicară pentru a întâlni mișcarea, iar degetele fiecărei mâini se înfășurară în jurul încheieturilor uriașului – oprindu-l. Sabia din lemn zbură din mâinile Toblakaiului, dispărând în întunericul de dincolo de lumina slabă emanată de Carte.

Uriașul icni de durere.

Heboric eliberă încheieturile Toblakaiului, îl prinse pe uriaș de gât și de centură, apoi, cu o izbucnire de forță, îl azvârli spre întuneric. Se auzi un bufnet când uriașul izbi pământul, care se cutremură sub tălpile lor.

Împleticindu-se, Heboric făcu doi pași în spate, și furia arzătoare care îi îngemănase mâinile se stinse.

– Așadar, am văzut, îi spuse Felisin. Mâinile tale. Nu ai fost niciodată părăsit, Heboric, indiferent ce au crezut preoții când ți-au făcut ce ți-au făcut. Pur și simplu ai fost *pregătit*.

Bătrânul căzu în genunchi.

– Și astfel s-a născut din nou credința cuiva. Află că Fener nu ar risca să investească doar în tine, Heboric Mână-Ușoară. Gândește-te la asta, și liniștește-te…

Din întuneric se auzi geamătul Toblakaiului.

Felisin se ridică în picioare.

– Leoman, vreau Cartea. Să vină zorile.

Felisin, capitulând din nou. Refăcută. Renăscută. Să fie pentru ultima oară? A, nu, cu siguranță că nu.

Când până în zori mai era un ceas, Icarium îi conduse pe ceilalți până la marginea coridorului. Fiddler îi dădu felinarul lui Crokus, apoi aruncă o privire spre Mappo.

Trellul ridică din umeri.

– Bariera e neclară – nu se vede ce se află dincolo de ea.

– Ei nu știu nimic despre ceea ce urmează să se întâmple, șopti Iskaral Pust. O izbucnire eternă de durere, dar să fac risipă de cuvinte pentru a-i pregăti? Nu, nicidecum, niciodată. Cuvintele sunt prea prețioase pentru a fi risipite, așa se poate explica tăcerea mea cât ei șovăie, cuprinși de o criză de ignoranță paralizantă.

Fiddler făcu un semn cu arbaleta.

– Pust, intră tu primul.

Marele Preot rămase cu gura căscată.

– Eu? țipă el cu glas strident. Ai înnebunit? Își lăsă capul în jos. Sunt din nou înșelați, până și acea scuză noduroasă de soldat – vai, e prea ușor!

Șuierând, Crokus făcu un pas în față și ridică felinarul, după care trecu de barieră, dispărând din fața celorlalți. Icarium îl urmă imediat.

Cu un mârâit, Fiddler îi făcu semn lui Iskaral Pust să pornească.

După ce dispărură cei doi, Mappo se întoarse către Apsalar și tatăl ei.

– Voi doi ați mai trecut pe aici, spuse el. Aura coridorului a rămas agățată de voi.

Rellock confirmă cu o mișcare din cap.

– E calea falsă. A trebuit să ne apărăm împotriva D'ivers și Soletaken.

Trellul își întoarse privirea spre Apsalar.

– Ce coridor este acesta?

– Nu știu. A fost sfârtecat. Având în vedere starea în care se află, e aproape imposibil să îi stabilim natura. Iar amintirile mele nu-mi spun nimic despre un coridor distrus astfel.

Mappo suspină, apoi își mișcă umerii pentru a alunga încordarea care îi bloca mușchii.

– A, bine, de ce să credem că toate Coridoarele Străvechilor de care avem cunoștință – Tellann, Omtose Phellack, Kurald Galain – sunt singurele care au existat?

Bariera era marcată de o modificare a presiunii aerului. Mappo înghiți în sec și își simți urechile pocnind. Clipi, iar simțurile lui se zbătură să controleze fluxul care se năpusti asupra lor. Trellul se afla alături de ceilalți într-o pădure de copaci impunători, un amestec de molizi, cedri și sequoia, toți cotropiți de mușchi. Soarele, dând o lumină albăstruie, își trimitea razele până la sol. Aerul mirosea a vegetație în descompunere, iar insectele bâzâiau. Frumusețea eterică a scenei coborî asupra lui Mappo ca un balsam răcoritor.

– Nu știu la ce mă așteptam, murmură Fiddler, dar în niciun caz la asta.

Un bolovan masiv din dolomită, mai înalt decât Icarium, se înălța din putregai, chiar în fața lor. Lumina soarelui îl scălda într-un verde-deschis, evidențiind umbrele unor crestături, adâncituri și altor forme sculptate în suprafața lui.

– Soarele nu se mută niciodată, spuse Apsalar, care stătea lângă Trell. Lumina cade permanent în acest unghi, singurul care înalță sculpturile spre ochii noștri.

Baza și laturile bolovanului erau o masă de urme de mâini și labe, fiecare dintre ele având culoarea sângelui.

Calea Mâinilor. Mappo se întoarse spre Iskaral Pust.

– Altă înșelătorie de-a ta, Mare Preot?

– Un bolovan izolat din pădure? Fără licheni sau mușchi, ars de soarele nemilos al altei lumi? Trellul este incredibil de obtuz, dar ascultați la mine! Îi aruncă un zâmbet larg lui Mappo. Sigur că nu! Cum aș putea deplasa un astfel de edificiu? Și uitați-vă la acele sculpturi străvechi, la acele găuri și noduri, cum ar putea fi falsificate asemenea lucruri?

Icarium se apropiase de bolovan. Urmă direcția uneia dintre crestături.

– Nu, acestea sunt cât se poate de reale. Însă sunt Tellann, genul pe care îl găsești într-un loc sacru pentru T'lan Imass – bolovanul care apare în vârful unui deal din tundră sau de pe câmpie. Desigur, nu cred că D'ivers și Soletaken pot remarca o asemenea nepotrivire.

– Sigur că nu! exclamă Iskaral, apoi se încruntă spre Jhag. De ce te oprești?

– Ce altceva aș putea face? M-ai întrerupt.

– Asta e o minciună! Dar, nu, trebuie să-mi îndes revolta într-un sac, unul la fel de curios ca acela pe care îl poartă Trellul în spinare – pentru că e foarte ciudat sacul lui! Există un alt fragment închis în el? Posibilitatea este… posibilă. O probabilitate probabilă, o certitudine certă! Nu e nevoie decât să-i zâmbesc inocent Jhagului pentru a-mi arăta răbdarea inofensivă față de insulta lui abjectă, pentru că sunt un bărbat mai mare decât el, a, da. Tot părul lui, postura, aparteurile lui prost mascate – auzi!

Și Iskaral Pust se răsuci pe călcâie și privi cu ochi mijiți către pădurea aflată dincolo de bolovan.

– Mare Preot, ai auzit ceva? îl întrebă calm Icarium.

– Să aud, aici? Pust se strâmbă. De ce mă întrebi asta?

Mappo o întrebă pe Apsalar.

– Cât de adânc ai pătruns în pădure?

Ea clătină din cap. *Nu mult.*

– Am priceput, spuse Fiddler. Drept înainte, din câte înțeleg. Trecem de piatra asta?

Nu existau alte soluții.

Porniră cu Fiddler în frunte, având arbaleta pregătită și ținută la nivelul șoldului cu o săgeată Moranth fixată în locașul ei. Cu arcul încă prins pe spinare și cu sabia în teacă, Icarium mergea în urma lui. Pust, Apsalar și tatăl ei îi urmau, iar Crokus rămase cu câțiva pași în fața lui Mappo, care încheia coloana.

Mappo nu știa dacă putea egala iuțeala Jhagului în cazul în care ar fi trebuit să reacționeze la vreo amenințare, așa că își scoase ghioaga de os din sac. *Să fie adevărat că duc în sacul ăsta jerpelit un fragment din coridor? Cum o duc nenorocitele de victime ale mele? Probabil că le-am trimis în paradis – un gând care să aducă liniște conștiinței mele…*

Trellul mai călătorise prin păduri străvechi, dar aceasta era altfel. Cântecele păsărilor se auzeau rar, iar în afară de insecte, copaci și plante, nu descoperiră nicio altă urmă de viață. Într-un asemenea loc era destul ușor pentru oricine să scape din mâini frâiele imaginației dacă avea o astfel de predispoziție, pentru a făuri din atmosfera aceea primordială o prezență care gândește.

Un loc potrivit pentru a țese legende sumbre, care să ne transforme în niște copii care tremură ascultându-le… of, ce prostie! Aici, singura prezență frământată de gânduri sunt eu.

Rădăcinile de sub tălpile lor erau groase, o rețea care se dezvăluia ici și colo prin humus, întinzându-se pentru a acoperi spațiile libere dintre copaci. Pe măsură ce pătrunseră mai adânc în pădure aerul se răci, răspândind mirosuri puternice, iar în cele din urmă constatară că arborii se răreau, iar spațiile dintre ei se măriseră de la câțiva pași la mai mulți, ajungând apoi la cel puțin zece. Cu toate acestea, rădăcinile noduroase rămăseseră întrețesute des pe sol – fiind prea multe pentru a fi explicate doar prin

existența pădurii. Imaginea acestora declanșă insinuări ale unei amintiri ușor tulburătoare, însă Mappo nu reuși să o depisteze.

Acum puteau vedea la o depărtare de cinci sute de pași în față, un peisaj presărat de copaci-santinelă; aerul umed era albăstrui în lumina spectrală a soarelui ciudat. Nimic nu se clintea. Nimeni nu vorbi, iar singurele sunete care se auzeau erau cele ale răsuflării lor, foșnetul hainelor și clinchetul armurilor, dar și al pașilor pe covorul nesfârșit creat de rădăcinile îngemănate ale copacilor.

După o oră, ajunseră în capătul pădurii. Dincolo de ea se întindea o câmpie întunecată și unduitoare.

Fiddler îi făcu pe ceilalți să se oprească.

– Ce credeți despre asta? întrebă el, privind lung spre peisajul pustiu și vălurit din fața lor.

Pământul era o țesătură solidă, o răsucire exuberantă de rădăcini șerpuitoare care se întindeau până departe.

Icarium se lăsă pe vine și își puse mâna pe o porțiune de lemn încolăcit și gros. Închise ochii, apoi dădu din cap. Se ridică în picioare.

– Azath, spuse el.

– Tremorlor, mormăi Fiddler.

– Nu am văzut niciodată un Azath manifestându-se astfel, zise Mappo. *Nu, nu Azath, dar am văzut sceptre din lemn…*

– Eu am văzut, spuse Crokus. În Darujhistan. Casa Azath de acolo a crescut din pământ, precum ciotul unui copac. Am văzut asta cu ochii mei. S-a înălțat pentru a reține un Jaghut Finnest.

Mappo îl privi îndelung pe tânăr, apoi se întoarse către Jhag.

– Icarium, ce altceva ai simțit?

– Opoziție. Durere. Azath este asediat. Acest coridor fragmentat încearcă să se elibereze din strânsoarea Casei. Iar acum, încă o amenințare…

– Soletaken și D'ivers.

– Tremorlor îi… simte… pe cei care îl caută.

Iskaral Pust chicoti, apoi se făcu mic sub privirea amenințătoare a lui Crokus.

– Inclusiv pe noi, din câte înțeleg, spuse Fiddler.

Icarium dădu aprobator din cap.

– Da.

– Și asta înseamnă că trebuie să se apere, zise Trellul.

– Dacă va putea.

Mappo se scărpină la falcă. *Reacția unei entități vii.*

– Ar trebui să ne oprim aici, propuse Fiddler. Să dormim…

– A, nu trebuie să faceți asta! spuse Iskaral Pust. Urgență!

– Ceea ce se află în față mai poate aștepta, mârâi genistul. Dacă nu suntem odihniți…

– De acord cu Fiddler, spuse Icarium. Câteva ore…

Își așezară tabăra la întâmplare, desfăcându-și saltelele portabile în tăcere, după care mâncară frugal. Mappo îi urmări pe ceilalți întinzându-se până când rămaseră treji doar el și Rellock. Trellul se apropie de bătrân în timp ce acesta se pregătea să se culce.

– Rellock, de ce ai ascultat poruncile lui Iskaral? îl întrebă încet. Să-ți târăști fiica în acest loc… în aceste condiții…

Chinuindu-se vizibil să găsească un răspuns, pescarul făcu o grimasă.

– Așa cum ai mai spus, i-ai fost adus lui Iskaral. Într-o fortăreață din deșert. Unde ți s-a cerut să-ți pui singura copilă în pericol… Îmi cer iertare dacă te supăr, Rellock. Vreau doar să înțeleg.

– Ea nu mai e cea de altădată. Nu mai e fetița mea. Nu. Ezită și își frânse mâinile pe care le ținea pe saltea. Nu, repetă el, ce s-a întâmplat e bun întâmplat, și nu mai există cale de întoarcere. Ridică ochii. Trebuie să iau lucrurile așa cum sunt. Fata mea știe o serie de lucruri care… Își mută privirea, îngustându-și ochii pentru a se uita la ceva ce numai el putea vedea. Lucruri îngrozitoare. Dar, în fine, încă mai are ceva de copil – îmi dau seama de asta.

Tot ce știe… Ei, bine – și îl țintui cu privirea pe Mappo – a ști nu e de ajuns. Nu e de ajuns. Se încruntă, apoi clătină din cap și se uită în depărtare. Nu pot explica…

– Până aici am înțeles.

Oftând, Rellock continuă.

– Are nevoie de motive. Pentru orice. Oricum, așa simt eu. Sunt tatăl ei, și eu spun că mai are multe de învățat. E ca și cum ai fi pe mare – înveți că niciun loc nu e sigur. Nu e o învățătură adevărată. Niciun loc nu e sigur, Trellule. Scuturându-se, se ridică. Acum m-ai făcut să mă doară capul.

– Iartă-mă, spuse Mappo.

– Dacă am noroc, într-o bună zi, ea ar putea face asta pentru mine.

Trellul îl urmări terminându-și pregătirile pentru a se culca. Mappo se ridică și porni spre locul în care își lăsase sacul. *„Învățăm că niciun loc nu e sigur.“ Indiferent ce zeu al mării te are în grijă, bătrâne, trebuie să stea cu ochii pe copilul lui pierdut.*

Ghemuit pe saltea și nereușind să adoarmă, Mappo auzi o mișcare în spatele lui, apoi glasul scăzut al lui Icarium.

– Fetițo, mai bine adormi la loc.

Trellul depistă o nuanță de ironie în răspunsul ei.

– Noi doi semănăm foarte mult.

– Cum asta? întrebă Icarium.

Ea oftă.

– Fiecare dintre noi are protectori – dar niciunul dintre ei nu e capabil să ne protejeze. Mai ales de noi înșine. Așa că se văd târâți după noi, neputincioși, mereu veghind, dar neputincioși.

Icarium îi răspunse măsurat și monoton.

– Mappo mi-e camarad, prieten. Rellock e tatăl tău. Înțeleg ideea pe care o are despre protecție – ce altceva trebuie să facă un tată? Însă cu mine și cu Mappo lucrurile stau altfel.

– Și acum?

Mappo își reținu răsuflarea, pregătindu-se să se ridice și să încheie discuția imediat.

După un moment, Apsalar continuă.

– Poate că ai dreptate, Icarium. Suntem mai puțin asemănători decât mi s-a părut inițial. Spune-mi, după ce le găsești, ce vei face cu amintirile?

Ușurarea mută a Trellului dură doar o clipă. Însă acum nu lupta cu îndemnul de a interveni; mai curând se sili să rămână nemișcat, așteptând să audă răspunsul la o întrebare pe care nu îndrăznise să i-o pună lui Icarium.

– Apsalar, întrebarea ta mă… surprinde. Tu ce faci cu amintirile tale?

– Nu sunt ale mele – oricum, majoritatea. Mai păstrez o mână de imagini din viața mea de pescăriță. Târguiala din piață pentru a cumpăra frânghie. Faptul că l-am ținut pe tata de mână în preajma unui tumul în jurul căruia, pe pietrele roase de vreme, erau presărate flori, senzația de lichen când am atins cândva pielea cuiva. Rătăcire, confuzie – cred că eram foarte mică atunci. Alte amintiri aparțin unei vrăjitoare, o bătrână care a încercat să mă apere cât am fost posedată de Cotillion. Își pierduse soțul, copiii, toți sacrificați pentru gloria imperială. Crezi că amărăciunea copleșise tot ce mai exista în ființa acelei femei? Dar nu era așa. Neputincioasă să-i apere pe cei iubiți, instinctele ei – atât de îndelung refulate – m-au îmbrățișat pe mine. Și a făcut asta chiar până astăzi, Icarium.

– Acesta este un dar extraordinar, fetițo…

– Adevărat. În sfârșit, ultimul grup de amintiri împrumutate – cele mai derutante dintre toate. Acelea ale unui asasin. Cândva ucigător, apoi Ascendent. Asasinii se închină la altarul eficienței, Icarium, iar eficiența este brutală. Ea sacrifică viețile muritorilor fără a sta pe gânduri, totul, pentru ceea ce este perceput drept o mare necesitate. Cel puțin așa au stat lucrurile în cazul Dansatorului, care nu ucidea pentru bani, ci pentru o cauză care îi sporea sinele mai puțin decât ai crede. După părerea lui, el era un om care îndrepta lucrurile. Se considera onorabil. Un

om integru, ăsta era Dansatorul. Însă eficiența este un stăpân cu sânge rece. Și există o ironie supremă. O părticică din el, ca sfidare a necesității de a se răzbuna… arată înțelegere față de Laseen. La urma urmelor, ea s-a plecat în fața a ce a perceput drept o mare necesitate – Imperiul – și a ales să sacrifice doi oameni pe care îi socotea prieteni pentru a răspunde acestei necesități.

– Așadar, în ființa ta e un haos.

– Da, Icarium. Așa sunt amintirile în totalitate. Nu suntem creaturi simple. Crezi că odată cu amintirile va veni și cunoașterea, iar din cunoaștere, înțelegerea. Dar cu fiecare răspuns aflat, se nasc o mie de noi întrebări. Tot ce am fost ne-a făcut să ajungem în locul în care suntem, dar ne spune prea puține despre locul spre care ne îndreptăm. Amintirile sunt o povară pe care nu o putem lepăda.

Când îi răspunse, în glasul lui Icarium apăru clar o urmă de încăpățânare.

– O povară pe care totuși o voi accepta.

– Îngăduie-mi să-ți dau un sfat. Nu-i spune asta lui Mappo decât dacă vrei să-i frângi și mai mult inima.

Trellul simți că sângele tuna în venele lui, iar pieptul îl durea pentru că își ținuse răsuflarea prea mult timp.

– Nu înțeleg, spuse Icarium încet după o vreme, dar n-aș face asta niciodată, fetițo.

Mappo expiră încet, străduindu-se să se controleze. Simți cum lacrimile pornite din colțurile ochilor trasează dâre sinuoase pe obrajii lui.

– Nu înțeleg.

De astă dată cuvintele fuseseră rostite în șoaptă.

– Dar vrei.

El nu răspunse. Trecu un minut, apoi Mappo percepu sunete care indicau mișcări.

– Uite, Icarium, spuse Apsalar, șterge-ți ochii. Jhagii nu plâng niciodată.

Somnul îl ocolea, iar Mappo bănui că în grup existau și alții pentru care odihna nu oferea salvarea

de gânduri torturate. Dacă sforăiturile lui gemute puteau fi luate drept o indicație, doar Iskaral Pust părea să se simtă în largul lui.

Curând Mappo auzi din nou zgomote de mișcare, iar Icarium vorbi cu glas calm, măsurat.

– E vremea.

Ridicară tabăra cu repeziciune. Mappo încă trăgea de șnurul sacului când Fiddler porni ca un soldat ce se apropie de câmpul de bătălie, precaut, dar hotărât. Marele Preot al Umbrei țopăia în urma lui. Când Icarium se pregăti să plece, Mappo întinse mâna și îl prinse de braț.

– Prietene, Casele Azath încearcă să îi întemnițeze pe toți cei care au putere – îți dai seama ce riști?

Icarium zâmbi.

– Nu doar eu, Mappo. Întotdeauna te subapreciezi, în ciuda a ceea ce ai devenit după atâtea secole. Dacă vrem să ne continuăm drumul, trebuie să credem că Azath va înțelege că nu intenționăm să facem rău.

Ceilalți porniseră deja – Apsalar aruncând o privire cercetătoare în direcția lor – lăsându-i singuri.

– Cum putem avea încredere în ceva ce nu înțelegem? întrebă Trellul. Ai vorbit de „simț". Cum? Ce înseamnă cuvântul ăsta?

– Nu știu. Percep o prezență, atâta tot. Și dacă o percep, ea mă poate simți la rându-i. Tremorlor suferă, Mappo. Luptă singur, iar cauza sa este dreaptă. Vreau să ajut Azath, așa că alegerea trebuie să o facă Tremorlor – fie îmi acceptă ajutorul, fie nu.

Trellul făcu un efort pentru a-și ascunde suferința. *Vai, prietene, te oferi să dai ajutor fără să-ți dai seama cât de repede se poate roti lama sabiei. Ești atât de pur și de nobil în neștiința ta. Dacă Tremorlor te cunoaște mai bine decât te cunoști tu însuți, va îndrăzni să accepte ceea ce îi oferi?*

– Prietene, ce s-a întâmplat?

În ochii Jhagului apăru o expresie de sumbră suspiciune, astfel că Mappo se văzu silit să privească în altă parte. *Ce s-a întâmplat, prietene? Vreau să*

vorbesc pentru a te avertiza. Dacă te ia Tremorlor, lumea va fi eliberată de o mare amenințare, însă eu voi pierde un prieten. Ba nu, te condamn la o întemnițare eternă. Este clar că Străvechii și Cei Nenumiți, care mi-au încredințat această misiune, îmi vor porunci. Lor nu le pasă de iubire. Iar tânărul războinic Trell, care a depus atât de ușor jurământul, nu va șovăi – pentru că el nu l-a cunoscut pe omul pe care trebuia să îl urmărească. Și nici nu era măcinat de îndoieli. Nici atunci, cu atâta vreme în urmă.

– Te rog, Icarium, hai să ne întoarcem. Riscul este prea mare, prietene.

Simți că ochii îi lăcrimează când privi spre câmpie. *Prietene. În cele din urmă, dragi Străvechi, sunt revelat vouă. Ați ales greșit. Eu sunt lașul.*

– Aș dori, spuse Icarium rar, ezitant, aș dori să pot înțelege. Mappo, războiul pe care îl văd purtându-se în ființa mea îmi frânge inima. Cred că înțelegi deja…

– Ce să înțeleg? spuse Trellul cu glas spart, simțind că încă nu era capabil să se uite în ochii Jhagului.

– Că mi-aș da viața pentru tine, vechiul meu prieten și frate.

Mappo își strânse trupul cu brațele.

– Nu, șopti el. Nu spune asta.

– Ajută-mă să pun capăt războiului tău. Te rog.

Trellul inspiră adânc, tremurător.

– Orașul Primului Imperiu, cel de pe fosta insulă…

Icarium așteptă.

– A fost distrus de… mâna ta, Icarium. Furia ta e oarbă… o furie fără egal. Arde năvalnic, atât de aprig, încât amintirile tale despre asta s-au șters. Te-am văzut – te-am văzut stârnind cenușa rece de acolo, dorind să descoperi ce ești, însă eu am rămas alături de tine, legat de jurământul de a te împiedica să mai comiți asemenea fapte. Ai distrus orașe, popoare întregi. Imediat ce începi să ucizi, nu te mai poți opri decât atunci când tot ce există în fața ta rămâne… fără viață.

Jhagul nu spuse nimic, iar Mappo nu se simți în stare să se uite la prietenul lui. Pe Trell îl dureau brațele în acea strânsoare deznădăjduită, protectoare. Furia vuia ca o furtună în ființa lui, și o alunga slujindu-se de toată puterea.

– Iar Tremorlor știe asta, spuse Icarium, cu glas rece și lipsit de orice inflexiune.

Dacă poate, și pus dureros la încercare chiar înainte ca eforturile să fi început. În mânia ta, îl poți distruge – spirite ale adâncurilor, cu ce riscuri ne confruntăm aici?

– Cred că acest coridor te-a modelat, Icarium. După atât timp, ai început să revii la matcă.

– Acolo unde a început totul, tot acolo se va sfârși. Mă duc la Tremorlor.

– Prietene…

– Nu. Știind asta, nu pot păși liber – trebuie să înțelegi, Mappo. Nu pot…

– Dacă te ia Tremorlor, nu vei muri, Icarium. Întemnițarea ta va fi eternă, însă vei fi *conștient* de asta.

– Da, o pedeapsă meritată pentru crimele mele.

Trellul scoase un strigăt auzind aceste cuvinte.

Icarium își puse mâna pe umărul lui.

– Mergi alături de mine până la temnița mea, Mappo. Fă ceea ce trebuie – ceea ce ai mai făcut până acum – pentru a-mi stăvili furia. Nu trebuie să mi se îngăduie să opun rezistență.

Te rog…

– Fă ceea ce trebuie să facă un prieten. Și, dacă se va întâmpla să fiu atât de arogant ca să-ți ofer în schimb un dar, eliberează-te. Trebuie să punem capăt acestei situații.

El clătină din cap, dorind să nege totul. *Lașule! Doboară-l în clipa asta! Du-l departe de acest loc – cât mai departe – își va recăpăta cunoștința fără a-și aminti nimic din toate astea. Îl pot duce departe, în altă direcție, și rămânem așa cum eram, așa cum am fost mereu…*

– Te rog să te ridici, ne așteaptă ceilalți.

Trellul nu-și dăduse seama că era la pământ, ghemuit. Simțea gust de sânge în gură.

– Ridică-te, Mappo. O ultimă sarcină.

Cu mâini ferme și puternice, Icarium îl ajută să se ridice în picioare. Mappo se legănă de parcă ar fi fost beat ori febril.

– Mappo, nu te pot socoti prieten în alt fel.

– Asta a fost nedrept, spuse Trellul gâfâind.

– Da, se pare că trebuie să te fac ceea ce par eu a fi. Fie ca furia să fie stimulentul hotărârii tale. Nu lăsa loc îndoielii – întotdeauna ai fost prea sentimental, Trellule.

Până și atacurile tale verbale sunt blând rostite. Vai, zei, cum de pot să fac asta?

– Ceilalți sunt profund zdruncinați de ceea ce au văzut – ce le spunem?

Mappo clătină din cap. *Încă un copil în multe privințe, Icarium. Ei știu.*

– Hai, acum. Căminul meu așteaptă întoarcerea fiului risipitor.

– Trebuia să se întâmple, spuse Fiddler când cei doi sosiră.

Mappo îi examină pe rând pe fiecare și văzu, în toate nuanțele, cum era zugrăvită înțelegerea pe fețele lor. Fața zbârcită a lui Iskaral Pust era schimonosită într-un surâs febril – teamă, speranță și o mulțime de alte emoții pe care, dacă ar fi vrut, doar el le-ar fi putut explica. Apsalar părea să fi făcut uitat orice sentiment de compasiune, iar acum îl măsura pe Icarium de parcă ar fi evaluat un posibil adversar; nesiguranța ei în privința propriei capacități se vădea pentru prima oară. În ochii lui Rellock se citea resemnarea, pentru că era profund conștient de amenințarea la adresa fiicei sale. Doar Crokus părea imun față de acea înțelegere, iar Mappo se miră încă o dată de certitudinea pe care tânărul părea să o fi descoperit în sine. *Ca și cum flăcăul l-ar admira pe Icarium – dar ce aspect al Jhagului admiră el?*

Ajunseră pe un deal, având sub tălpi rădăcinile crescute haotic. *Sub noi este întemnițată o creatură*

străveche. Toate aceste dealuri… În fața lor, peisajul era diferit, rădăcinile se înălțau, creând culmi înguste, care formau ziduri groase și coridoare într-un labirint amețitor, foarte întins. Unele rădăcini din interiorul zidurilor păreau să se miște. Examinând acea mișcare neîncetată, Mappo își miji ochii.

– Dacă Tremorlor încearcă să mă atace, să nu încerci să mă salvezi, spuse apăsat Icarium. Dimpotrivă, să sprijini acele eforturi așa cum vei putea.

– Neghiobule! cârâi Iskaral Pust. Întâi de toate, Azath are nevoie de tine! Tremorlor riscă o aruncare de arșic de care se teme până și Oponn! Disperare! Se adună o mie de Soletaken și de D'ivers. Zeul meu a făcut tot ce a putut, la fel și eu! Și cine are să ne mulțumească? Cine va ști de sacrificiul nostru? Jhagule, nu trebuie să ne lași în aceste momente!

Făcând o grimasă, Icarium se întoarse către Mappo.

– Voi apăra Azathul – spune-mi, pot să lupt fără… fără acea furie arzătoare?

– Ai la dispoziție un prag, recunoscu Trellul.

Însă, vai, foarte îngust.

– Abține-te, spuse Fiddler, verificându-și arbaleta. Așteaptă până când noi vom face tot ce putem.

– Iskaral Pust, spuse Crokus. Asta nu te privește doar pe tine, ci și pe zeul tău.

– Ha-ha! Ai ajuns să ne poruncești? Am adus jucătorii față în față – nu mai putem pune întrebări.

Crokus se apropie de Marele Preot și îi puse vârful sclipitor al pumnalului în gât.

– Nu e suficient, spuse el. Invocă-ți zeul, lua-te-ar naiba! Avem nevoie de ajutor!

– Riscurile…

– Sunt mai mari dacă stai deoparte, la naiba! *Ce se întâmplă dacă Icarium îl ucide pe Azath?*

Uimit cât de profund înțelesese Crokus situația, Mappo își reținu răsuflarea.

Se lăsă tăcere.

Cutremurându-se, Icarium se retrase.

Da, prietene, tu deții o asemenea putere.

Iskaral Pust clipi, căscă gura, apoi o închise cu un pocnet.

– Neprevăzut, scânci el în cele din urmă. Toate astea vor fi eliberate… vai, mie! Dă-mi drumul.

Crokus se retrase și își vârî pumnalul în teacă.

– Umbra Tronului… hm.. măreţul meu Stăpân al Umbrei se gândește. Da! Gândește cu mânie! Geniul său este atât de uriaș, încât se poate păcăli chiar și pe sine.

Marele Preot făcu ochii mari și se întoarse către pădure.

Dinspre aceasta se auzi un urlet îndepărtat.

Iskaral Pust zâmbi.

– Fir-ar să fie, murmură Apsalar. Nu credeam că are atât de mult curaj.

Din pădure apărură cinci Copoi ai Umbrei, alergând ca o haită de lupi, deși fiecare dintre ei era înalt cât un ponei. Parcă pentru a lua în derâdere tot ce era firesc, Femela Copoi fără vedere numită Blind (Oarba)se afla în frunte. Perechea ei, Baran, alerga în spatele ei, puțin în dreapta. Gear și Shan îl urmau lateral, flancându-l. Conducătorul haitei, Rood, alerga în urma tuturor.

Mappo se cutremură.

– Știam că sunt șapte.

– Anomander Rake a ucis doi pe Câmpia Rhivi, spuse Apsalar, când i-a cerut lui Cotillion să nu-mi mai posede trupul.

Surprins, Crokus se întoarse.

– Rake? N-am știut asta.

Ridicând din sprâncene, Mappo se uită la Crokus.

– Îl cunoști pe Anomander Rake, Lordul Seminței Lunii?

– Nu ne-am întâlnit decât o dată, spuse Crokus.

– Aș vrea să ascult povestea asta într-o bună zi.

Tânărul încuviință cu un gest din cap, dar rămase tăcut.

Mappo, ești singurul nebun care crezi că vei supraviețui. Își aținti ochii încă o dată asupra Copoilor care se apropiau. În cursul călătoriilor lui cu Icarium, nu-și încrucișaseră niciodată calea cu legendarele creaturi ale Umbrei, iar Copoiul de care se temea cel mai mult era Shan. Aceasta se deplasa ca un întuneric lichid, iar ochii ei erau două crestături roșii. Dacă restul, prin cicatricele care se vedeau pe corpurile lor musculoase, demonstrau ferocitatea sălbatică a scandalagiilor, goana fluidă a lui Shan era a unui adevărat ucigaș, a unui asasin. Trellul simți cum i se zbârlește părul pe ceafă când ochii aceia ucigători îl găsiră și îl țintuiră pentru o fracțiune de secundă.

– Nu sunt supărați, gânguri Iskaral Pust.

Mappo își smulse ochii de la fiare și îl văzu pe Fiddler uitându-se fix la el. Cunoașterea care se transmise între ei fu instantanee și sigură. Genistul își înclină puțin capul. Trellul oftă, clipi rar, apoi se întoarse către Icarium.

– Prietene…

– Îi întâmpin, bubui Jhagul. Nu mai vorbim despre asta, Mappo.

Copoii sosiră în tăcere, desfășurându-se pentru a-i încercui.

– O să mergem în labirint, spuse Iskaral Pust, apoi chicoti când la ei ajunse un urlet îndepărtat, straniu.

Auzind acel sunet, Copoii își ridicară capetele, adulmecând aerul neclintit, dar nu părură a fi mai agitați decât până atunci. Fiecare fiară radia o aură de pricepere, împletită cu uriașa antichitate amintind de fire țesute din fier.

Marele Preot al Umbrei începu să danseze, fiind oprit brusc de capul și de umărul lui Baran care, cu o iuțeală incredibilă, îl trânti pe Iskaral Pust la pământ.

Fiddler scoase un sunet gutural și se aplecă pentru a-l ajuta pe preot să se ridice.

– Pust, ai reușit să-ți superi zeul.

– Prostii, spuse Marele Preot icnind. Afecțiune. Cățelul acela a fost atât de încântat să mă vadă, încât

a devenit prea agitat.

Având deasupra cerul de culoarea fierului lustruit, porniră spre labirint.

Gesler se îndreptă spre locul în care Duiker, Bult și căpitanul Lull stăteau și beau ceai din plante. Fața caporalului era congestionată și umflată în jurul nasului fracturat, iar glasul lui semăna cu un scheunat aspru.

– Nu mai putem lua pe nimeni la bord, așa că plecăm pentru a prinde ce mai e din flux.

– Cât de repede te pot duce vâslașii aceia strigoi până la Aren? întrebă Lull.

– Nu va dura mult. Maximum trei zile. Fiți liniștit, domnule, nu vom pierde niciun rănit pe drum.

– Ce te face să fii atât de sigur, caporale?

– Pe *Silanda* lucrurile se desfășoară oarecum atemporal, domnule. Din capetele acelea încă picură sânge, doar că ele nu au fost unite cu trupurile de luni, ani, poate chiar decenii. Nimic nu intră în putrefacție la bord. Pe colțul lui Fener, domnule, cât ne aflăm la bord, nici barba nu ne crește.

Lull scoase un sunet de mirare.

Mai era o oră până în zori. Zgomotele de activitate frenetică venind dinspre tabăra lui Korbolo Dom nu încetaseră. Piedici de natură magică îi împiedicau pe vrăjitorii Wickani să vadă ce se întâmpla acolo. Neștiința făcuse ca nervii tuturor să fie întinși la maximum.

– Fener să vă apere pe toți, spuse Gesler.

Duiker ridică ochii pentru a-i întâlni privirea.

– Să îi predai pe răniți, caporale.

– Am înțeles, istoricule, așa vom face. Și poate reușim să scoatem flota lui Nok din port ori să-l facem de rușine pe Pormqual, determinându-l să pornească în marș încoace. Comandantul garnizoanei orașului e un om de treabă – Blistig îl cheamă – dar dacă nu ar fi răspuns de protecția Arenului, ar fi fost deja aici. În orice caz, poate că noi doi vom reuși să aducem ceva vlagă în trupul Marii Căpetenii.

– Cum spui, mormăi Lull. Iar acum, du-te, caporale, ai ajuns aproape la fel de urât ca mine, și mi se întoarce stomacul pe dos când te văd.

– Am câțiva ochi de Tiste Andii, dacă vrei să încerci unul pentru a vedea dacă ți se potrivește, domnule. Ultima șansă.

– Nu vreau, caporale, dar îți mulțumesc pentru ofertă.

– N-ai de ce. Rămâi cu bine, istoricule. Ne pare rău că nu am putut face mai mult pentru Kulp și pentru Heboric.

– V-ați descurcat mai bine decât era de așteptat, Gesler.

Ridicând din umeri, bărbatul se întoarse către luntrea care îl aștepta. Apoi se opri o clipă.

– A, comandante Bult.

– Ce mai e?

– Scuzele mele față de Căpetenie pentru că i-am rupt mâna.

– Sormo a reușit să o vindece forțat, caporale, dar îi voi transmite scuzele tale.

Cu o clipă înainte de a se urca în luntre, Gesler spuse.

– Știi ceva, domnule comandant? Tocmai am observat – împreună, tu și căpitanul aveți trei ochi și trei urechi, și aproape un cap cu păr.

Bult se răsuci și se uită sever la caporal.

– Și ce e cu asta?

– Nimic, domnule. Era doar o observație. Ne vedem la Aren.

Duiker îl urmări pe caporal vâslind prin mâzga de culoare gălbuie care plutea pe fluviu. *Ne vedem la Aren. Nu ai fost prea convingător, caporale Gesler, dar bine intenționat.*

– Cât voi mai trăi, spuse Lull oftând, o să-l țin minte pe Gesler drept omul care a acceptat să i se spargă nasul pentru a sfida Căpetenia.

Bult surâse, aruncă restul de ceai din cană pe pământul noroios și, cu încheieturile pocnind, se ridică.

– Nepotului îi va plăcea treaba asta, căpitane.

– Unchiule, asta a fost o dovadă de neîncredere? întrebă Duiker, ridicând privirea.

Bult se uită în pământ o clipă, apoi săltă din umeri.

– Istoricule, Coltaine îți va spune că așa a fost.

– Dar tu ce crezi?

– Sunt prea ostenit ca să gândesc. Dacă ții neapărat să afli gândurile Căpeteniei despre oferta lui Korbolo Dom, ai face bine să îl întrebi personal.

Urmăriră cum comandantul se îndepărta.

Lull își drese glasul.

– Bătrâne, abia aștept să citesc relatarea ta despre Lanțul Câinilor. Mare păcat că nu te-am văzut trimițând o ladă plină cu pergamente prin Gesler.

Duiker se ridică în picioare.

– Se pare că în seara asta nimeni nu vrea să strângă mâna cuiva.

– Poate vei avea mai mult noroc mâine.

– Poate.

– Mi s-a părut că ți-ai găsit o femeie. Din marină – cum o chema?

– Nu știu. Am petrecut o noapte împreună…

– Aha, sabia a fost prea scurtă pentru teacă, da?

Duiker surâse.

– Am hotărât să nu repetăm acea noapte. Fiecare dintre noi are destule pierderi cărora să le facă față.

– Atunci, amândoi sunteți niște neghiobi.

Duiker porni prin tabăra agitată și afectată de insomnie. Auzi câteva discuții, însă în jurul lui vuia o presimțire sumbră, un sunet pe care doar oasele îl puteau simți.

Îl găsi pe Coltaine în fața cortului de comandă, discutând cu Sormo, Nil și Nether. Mâna dreaptă a Căpeteniei era încă umflată și pătată, iar fața palidă, brobonată de sudoare, trăda trauma provocată de vindecarea forțată.

Sormo i se adresă istoricului.

– Unde e caporalul List?

Duiker clipi nedumerit.

– De ce?

– E posedat de viziuni.

– Da, așa e.

Fața slabă a vrăjitorului se schimonosi într-o grimasă.

– Nu simțim nimic din ceea ce ne așteaptă. Un ținut atât de pustiu este nefiresc, istoricule. Totul a fost șters, iar sufletul distrus. Cum s-a întâmplat așa ceva?

– List a spus că pe câmpia aflată dincolo de pădure s-a purtat un război cândva. Atât de demult, încât orice amintire despre el s-a pierdut. Însă a rămas un ecou, imprimat chiar în roca-mamă.

– Cine a purtat acest război, istoricule?

– Îmi pare rău, dar rămâne să descoperim asta. Pe List îl îndrumă în vis o fantomă, dar dezvăluirea nu este sigură. Duiker șovăi, apoi oftă. Fantoma este Jaghut.

Părând să studieze orizontul care pălea, Coltaine se uită spre răsărit.

– Căpetenie, spuse Duiker după un moment, Korbolo Dom…

Brusc, în apropiere izbucniră strigăte. Se întoarseră și văzură un nobil alergând spre ei. Istoricul se încruntă, apoi îl recunoscu pe bărbat.

– Tumlit…

Agitat, și privindu-i pe rând cu ochi mijiți, bătrânul se opri în cele din urmă în fața lui Coltaine.

– Căpetenie, s-a întâmplat ceva cumplit, spuse el gâfâind și cu glas tremurat.

Duiker auzi abia atunci larma ce venea dinspre tabăra aceea refugiaților care se întindea pe drumul negustorilor.

– Tumlit, ce s-a întâmplat?

– Îmi pare rău, a mai venit un emisar. Adus în taină. S-a întâlnit cu membrii consiliului – am încercat să descurajez acest lucru, dar, vai, nu am reușit. Pullyk și Nethpara i-au convins pe ceilalți. Căpetenie, refugiații vor să traverseze fluviul sub protecția lui Korbolo Dom.

Coltaine se întoarse spre vrăjitorii săi.

– Duceți-vă la clanurile voastre. Trimiteți-i aici pe Bult și pe căpitani.

Acum se auzeau strigătele Wickanilor din luminiș, pentru că masa de refugiați pornise în marș către vad, împingând tot ce le stătea în cale. Căpetenia găsi un soldat în apropiere și îi spuse.

– Cere-le șefilor de clan să-și retragă războinicii din drumul lor – nu le putem contesta hotărârea.

Are dreptate – nu-i va putea opri pe neghiobii aceia.

Bult și căpitanii sosiră în grabă, iar Coltaine le dădu ordine. Auzindu-le, Duiker înțelese că trebuiau să se pregătească pentru ceea ce era mai rău. După ce ofițerii plecară în fugă, Coltaine se întoarse către istoric.

– Du-te la geniști. Din ordinul meu, se vor alătura convoiului de refugiați, și-și vor schimba uniformele și însemnele cu straie obișnuite…

– Nu va fi nevoie, Căpetenie – toți sunt îmbrăcați în fel de fel de zdrențe și haine luate ca pradă de război. Dar o să-i pun să-și lege coifurile la centuri.

Duiker plecă. Cerul se lumina, iar în strălucirea ce creștea, fluturii începură să se agite, ca o licărire mută care îl făcu pe istoric să simtă fiori pe care nu și-i putu explica. Își croi drum spre convoiul viermuitor, ocoli o latură a lui și trecu printre rândurile de infanteriști care se retrăgeau și îi urmăreau pe refugiați fără nicio expresie pe fețe.

Zări un grup pestriț de soldați care stăteau departe de drum, aproape la marginea șirului de pari așezați pe flancuri. Oamenii îi ignorau pe refugiați și păreau ocupați să facă colaci de frânghie. Când Duiker se apropie de ei, câțiva îl priviră.

– Coltaine a dat ordin să mergeți cu refugiații, spuse istoricul. Fără comentarii – scoateți-vă imediat coifurile.

– Dar cine a protestat? murmură un soldat scund și îndesat.

– Ce vreți să faceți cu frânghiile? întrebă Duiker.

Genistul ridică privirea, iar istoricul îi văzu ochii ca niște crestături înguste pe fața lată și

brăzdată de cicatrice.

– Bătrâne, am făcut o misiune de recunoaștere. Dacă nu ne mai ții de vorbă, o să terminăm pregătirile, ai înțeles?

Dinspre pădure sosiră alergând trei soldați. Unul dintre ei ducea un cap retezat din care picura sânge, ținându-l de părul strâns în coadă.

– Ăsta n-o să mai doarmă în post, spuse soldatul, lăsând trofeul să cadă la pământ, de unde se rostogoli.

Nimeni nu luă în seamă incidentul, iar cei trei geniști nu raportară nimănui.

Soldații din grup își încheiară pregătirile aproape în același timp, apoi își puseră colacii de frânghie pe umeri, își prinseră coifurile la centuri, își armară arbaletele și apoi le ascunseră sub pelerinele largi de ploaie și telabane. În tăcere, se ridicară și se îndreptară spre masa de refugiați.

Duiker ezită. Se întoarse pentru a privi spre locul de traversare. Capul coloanei de refugiați intrase deja în vad, unde apa era adâncă până la brâu, lată de cel puțin patruzeci de pași, cu fundul mâlos, care se lipea de picioare. Fluturii roiau pe deasupra masei de oameni în explozii de galben-deschis, iluminate de soare. Doisprezece războinici Wickani călare fuseseră trimiși în față pentru a îndruma coloana. În urma lor veneau căruțele celor cu sânge nobil – singurii refugiații care nu se udau și care dominau haosul. Istoricul aruncă o privire spre convoiul în care se amestecaseră geniștii, care fuseseră înghițiți de mulțime. De undeva mai departe, din susul drumului negustorilor se auzeau mugetele vitelor sacrificate.

Infanteriștii aflați pe flancuri își pregăteau armele – era limpede, Coltaine intenționa să apere ariergarda traversării.

Cu toate acestea, istoricul ezită. Dacă se alătura refugiaților și se întâmpla ceea ce era mai rău, panica produsă va fi la fel de ucigătoare ca și măcelul pe care aveau să îl declanșeze forțele lui Korbolo Dom.

Pe răsuflarea lui Hood! Suntem la cheremul ticălosului.

Simți o mână pe braț și, răsucindu-se, o văzu pe femeia-marinar alături de el.

– Hai, spuse ea. În mulțime – trebuie să-i sprijinim pe geniști.

– Cum? Refugiații nu sunt amenințați de nimic – aproape că au traversat jumătate de fluviu.

– Da, dar privește oamenii care își întorc capetele pentru a privi în aval. Rebelii au construit un pod plutitor – ba nu, de aici nu poți vedea, dar e acolo, întesat de lăncieri.

– Lăncieri? Și ce fac?

– Urmăresc. Așteaptă. Vino, iubitule, coșmarul e pe cale să înceapă.

Se alăturară masei de refugiați, pătrunseră în torentul uman care cobora spre locul de traversare. Un urlet izbucnit brusc și zăngănitul înfundat de arme îi anunțară că ariergarda fusese atacată. Inerția mareei umane spori. Prins în acel haos tălăzuitor, Duiker nu reuși să vadă prea multe în lateral și în urmă – dar în fața ochilor îi apăru panta, apoi fluviul, spre care oamenii păreau că se rostogolesc cu iuțeala unei avalanșe. Întregul vad viermuia de refugiați. La margini, unii oameni erau împinși în apă mai adâncă – Duiker văzu capetele unora apărând și dispărând, brațe luptându-se să străpungă stratul de fluturi morți, iar curentul îi ducea tot mai aproape de lăncierii de pe podul plutitor.

Cei doisprezece războinici călare urcară în luminișul de pe malul celălalt. Îi urmări cum, cu mișcări disperate, își puseră săgeți în arcuri și se întoarseră către șirul de copaci aflat ceva mai departe pe mal. Apoi, Wickanii se clătinară, fură străpunși de săgeți cu ghidaje din pene și se prăbușiră la pământ. Caii nechezară și căzură.

Hurducându-se și zdrăngănind, căruțele nobililor ajunseră pe mal, apoi se opriră, deoarece boii care le trăgeau se prăbușiră la pământ sub un roi de săgeți.

Vadul era blocat.

Refugiații fură cuprinși de panică, iar aceasta se propagă în valul uman până la locul de intrare în apă. Urlând, Duiker se văzu neajutorat în timp ce era purtat înainte, spre apa acoperită de stratul galben de fluturi morți. Reuși să vadă ce se apropia din amonte – un alt pod plutitor, plin cu lăncieri și arcași. Oameni aflați pe ambele maluri trăgeau de odgoane, îndrumând podul pe care curentul îl făcea să se apropie de vad.

Săgețile străbătură norii învolburați de fluturi și se năpustiră asupra masei de refugiați. Nu exista ascunziș, nu se putea merge în nicio direcție.

Istoricul se trezi în bulboana unui coșmar. În jurul lui, în șuierăturile și pocnetele săgeților, civilii mureau cu zecile. Mulțimea se tălăzui în toate direcțiile, prinsă în vâltoarea terifiantă și disperată. Copiii dispărură sub picioarele oamenilor, striviți în apa tulbure.

O femeie căzu pe spate, chiar pe pieptul lui Duiker. Acesta o strânse în brațe și făcu un efort să o țină în picioare, apoi văzu săgeata care străpunsese bebelușul de la pieptul ei și apoi pătrunsese și în trupul femeii. Scoase un răcnet de oroare.

Femeia-marinar apăru alături de el și îi dădu o frânghie.

– Prinde-te de asta! strigă ea. Ține-te bine – am reușit – și nu-i da drumul!

El răsuci frânghia în jurul încheieturilor. În fața femeii se întindea plaja, între trupurile viermuitoare și în afara razei vizuale. Simți cum frânghia se întinde și se trezi tras înainte.

Săgețile cădeau ploaie. Una îi șterse obrazul, alta ricoșă din cămașa de zale acoperită cu piele, care îi proteja umerii. Blestemă toți zeii pentru că, în loc să-și pună coiful pe cap, îl agățase la centură, iar acesta se desprinsese și se pierduse de mult.

Presiunea exercitată asupra frânghiei era constantă, nemiloasă, târându-l prin mulțime, peste oameni și pe sub ei. În câteva rânduri ajunse sub luciul apei, pentru ca, tușind și înecându-se, după zece pași să fie ridicat deasupra ei. La un moment

dat, când era tras pe deasupra masei de trupuri care se zbăteau, observă o explozie de vrăjitorie undeva în față, un val bubuitor, apoi fu tras înapoi și în jos, fiind nevoit să-și răsucească umerii pentru a se strecura printre doi civili care urlau.

Acea deplasare părea fără sfârșit, asaltându-l cu imagini ireale, până când îl cuprinse un soi de amorțeală, simțindu-se ca o fantomă care trece prin întreaga istorie umană, o procesiune neîncetată de durere, suferință și moarte abjectă. Întorsăturile neașteptate ale sorții erau țepușe ascuțite din fier, trimise din cer, ori uitarea a tot ce aștepta dedesubt. *Nu există scăpare – o altă lecție a istoriei. Moartea nu e niciodată departe.*

Apoi se trezi tras peste cadavre ude, înnămolite și peste argilă îmbibată cu sânge. Săgețile nu mai cădeau din cer, ci goneau la mică înălțime pe deasupra solului, lovind lemn și carne în toate părțile. Duiker se rostogoli printr-un făgaș adânc și întortocheat, apoi se opri în roata cu spițe a unei căruțe.

– Dă drumul frânghiei! îi spuse poruncitor femeia-marinar. Am ajuns, Duiker!

Am ajuns.

Își șterse noroiul din ochi, se ghemui și privi pentru prima oară în jur. Între morții și caii în agonie, zăceau războinici Wickani călare, geniști și marinari, cadavrele fiind ințesate de săgeți, astfel încât întreaga ieșire din vad arăta ca un lan de trestii. Căruțele nobililor fuseseră luate de la capătul vadului și așezate într-un semicerc defensiv, deși luptele se purtau deja dincolo de ele, până în pădure.

– Cine? întrebă Duiker printre gâfâieli.

Femeia care stătea întinsă alături își drese glasul.

– Doar cei care au mai rămas dintre geniști, marinari… și câțiva supraviețuitori Wickani.

– Asta e tot?

– Nimeni nu poate traversa – și, pe de altă parte, cei dintr-a 7-a și cel puțin două dintre clanuri luptă în

ariergardă. Suntem pe cont propriu, Duiker, și dacă nu reușim să ajungem în pădure…

Vom fi anihilați.

Ea se întinse spre cadavrul unui Wickan, îl trase aproape de ea și îi scoase coiful.

– Pare mai curând măsura ta decât a mea, bătrâne. Ia-l.

– Împotriva cui luptăm aici?

– A cel puțin trei companii. Mai toți sunt arcași – după părerea mea, Korbolo nu se aștepta să existe soldați în capul coloanei. Planul lui era să se slujească de refugiați pentru a ne bloca desfășurarea și a ne împiedica să cucerim malul ăsta.

– Ca și cum Korbolo ar fi știut că oferta lui va fi refuzată de Coltaine, dar nobilii n-au avut habar de asta.

– Da. Barajul de săgeți s-a mai subțiat – geniștii îi resping – o, zei, ce haos! Să ne găsim niște arme și să ne alăturăm lor.

– Du-te înainte, spuse Duiker. Eu rămân aici – ca să am vedere spre fluviu. Trebuie să văd…

– O să fii străpuns de săgeți, bătrâne.

– Îmi asum riscul. Du-te!

Ea ezită, apoi dădu din cap și se târî printre cadavre.

Istoricul găsi un scut rotund și urcă în căruța cea mai apropiată, unde fu cât pe ce să calce pe cineva ascuns și ghemuit. Coborî privirea spre bărbatul care tremura.

– Nethpara.

– Salvează-mă, te rog!

Ignorându-l, Duiker își îndreptă atenția spre fluviu.

Torentul de refugiați care ajunsese pe malul de miazăzi nu putea înainta; oamenii începură să se împrăștie de-a lungul lui. Duiker văzu cum o mulțime de refugiați descoperiră soldații dușmani trăgând odgoanele de care era legat podul plutitor; civilii se azvârliră asupra acestora cu ferocitate, chiar dacă nu aveau nici armuri, nici arme. Oamenii din echipă fură practic sfârtecați.

Măcelul transformase fluviul în aval într-o masă rozalie de insecte și cadavre, iar numărul acestora creștea. O altă fisură în planul lui Korbolo se vădi când roiurile de săgeți trase dinspre podul din amonte se răriră – arcașii își terminaseră proviziile. Platforma plutitoare din amonte fusese lăsată în voia curentului, apropiindu-se până când lăncierii ajunseră în contact cu civilii neînarmați din vad. Însă aceștia nu anticipaseră furia nemăsurată ce îi aștepta acolo. Refugiații depășiseră starea de spaimă. Mâinile le erau străpunse când prindeau capetele lăncilor, dar nu le dădeau drumul. Alții veniră ca un val și urcară pe pod pentru a ajunge la arcașii aflați în spatele șirului dezordonat de lăncieri. Podul se afundă sub greutatea suplimentară, apoi se înclină. Apoi, apa fluviului se umplu de oameni care luptau și se zbăteau – refugiați și soldații lui Korbolo – apoi, răsturnându-se, podul se făcu bucăți.

Iar deasupra tuturor, fluturii roiau, milioane de flori cu petale galbene, dansând în curenții de aer.

Apoi erupse încă un val de vrăjitorie și, auzind zgomotul, Duiker întoarse capul. Îl văzu pe Sormo în mijlocul masei de oameni, călare. Puterea care se rostogolea dinspre el se îndrepta spre podul din aval, izbind soldații rebeli cu scântei care tăiau ca sârma ghimpată. Sângele acestora țâșni în aer, iar deasupra podului, fluturii se colorară în roșu, apoi norii astfel pătați se prăbușiră ca o pătură fâlfâitoare.

Însă, în timp ce Duiker urmărea ce se întâmpla, patru săgeți îl nimeriră pe vrăjitor, una trecându-i prin gât. Calul lui Sormo își mișcă fulgerător capul în cerc, nechezând când cel puțin șase săgeți se înfipseră în corpul lui. Animalul se împletici, aplecându-se în lateral, către marginea zonei cu apă mică, apoi spre apa mai adâncă. Sormo se lăsă pe spate, apoi alunecă treptat din șa, dispărând sub stratul de fluturi morți. Calul se prăbuși peste el.

Duiker rămase fără răsuflare. Apoi văzu un braț firav, subțire, țâșnind spre cer, la zece metri în aval.

Chiar în momentul în care acel braț încordat și invocator se scufunda înapoi în apă, dispărând apoi

încet sub luciu, fluturii se năpustiră asupra lui. Insectele se adunau acolo, cu sutele, cu miile, apoi cu sutele de mii. În jur, se părea că bătălia și măcelul încetaseră pentru câteva clipe, ca să urmărească acea scenă.

Pe răsuflarea lui Hood, au venit pentru el. Pentru sufletul lui. Nu ciori, așa cum ar trebui. O, zei subpământeni!

Venind de sub istoric, o voce tremurătoare întrebă atunci:

– Ce s-a întâmplat? Am câștigat bătălia?

Cu un hârâit dureros, Duiker trase aer în piept. Masa de fluturi devenise o movilă fremătătoare și frenetică în locul în care apăruse Sormo, o movilă înaltă cât un tumul și crescând dintr-o clipă în alta, cu fiecare bătaie șovăitoare a inimii istoricului.

– Am câștigat? Îl vezi pe Coltaine? Cheamă-l aici… vreau să-i vorbesc…

Momentul în care totul încremeni și se lăsă liniștea fu întrerupt când un stol masiv de săgeți Wickane îi lovi pe soldații de pe podul plutitor din aval. Clanul încheiase ceea ce Sormo începuse: arcașii și lăncierii se prăbușiră până la ultimul.

Duiker văzu trei careuri de infanterie coborând în alergare măruntă panta dinspre miazănoapte, scoase din forțele ariergărzii pentru a face ordine la traversarea fluviului. Războinici Wickani călare apărură din pădurea alăturată, sărbătorind victoria prin strigăte cântate.

Duiker se întoarse brusc. Văzu soldați malazani retrăgându-se dintr-un loc adăpostit în altul – o mână de marinari și ceva mai puțin de treizeci de geniști. Tirul de săgeți se intensifica, apropiindu-se. *Zei, au reușit deja imposibilul – nu le cereți mai mult de atât...*

Istoricul inspiră adânc, apoi urcă pe capra înălțată a căruței.

– Toți! le strigă refugiaților care se buluceau pe mal. Cei care sunt teferi! Găsiți o armă și fugiți spre pădure, altfel măcelul va reîncepe! Arcașii se în…

Nu reuși să spună mai multe, pentru că aerul se cutremură din cauza unui muget bestial, sălbatic. Privi în jos și văzu sute de civili năpustindu-se înainte, fără a avea în mâini ceva care să semene a armă, dorind doar să se confrunte cu companiile de arcași, să răspundă la carnajul din acea zi cu o răzbunare cel puțin la fel de îngrozitoare.

Am înnebunit cu toții. Nu am mai văzut și nici n-am mai auzit așa ceva – zei, ce am devenit…

Valurile de refugiați se revărsară peste pozițiile malazane și, fără să pregete în fața roiurilor devastatoare de săgeți ce veneau dinspre primul șir de copaci, pătrunseră în pădure. În aer începură să răsune țipete ascuțite și răcnete stranii.

Nethpara se ridică în picioare lângă Duiker.

– Unde este Coltaine? Cer să…

Istoricul se aplecă și, cu o mână, prinse eșarfa de mătase înfășurată în jurul gâtului nobilului. Îl trase pe Nethpara mai aproape de el. Omul scoase țipete stridente, încercând să îl zgârie pentru a scăpa din strânsoarea istoricului.

– Nethpara. Putea să te lase să pleci. Să traversezi. Singur. La adăpostul minunatei *îndurări* a lui Korbolo Dom. Câți oameni au murit astăzi? Câți soldați, câți Wickani și-au dat viața pentru a-ți apăra pielea?

– Dă… Dă-mi drumul, fiu împuțit de sclav!

În fața ochilor lui Duiker înflori o ceață roșie. Îl prinse de gât cu ambele mâini pe nobil și începu să strângă. Se uită apoi cum ochii lui Nethpara ieșiră din orbite.

Cineva îl izbi în cap. Cineva îl prinse de încheieturi. Cineva își petrecu antebrațul în jurul gâtului său și își încordă mușchii tari ca fierul peste gâtlejul lui. Ceața se stinse, de parcă se înnoptase. Istoricul văzu cum propriile mâini sunt desprinse de cineva din jurul gâtului lui Nethpara, apoi urmări cum nobilul se prăbușește gâfâind.

După aceea, întunericul coborî asupra lui.

Capitolul șaptesprezece

Cineva care a fost mai mulți
Pe drumul sângelui
A ajuns să-și vâneze propriul glas
Crima sălbatică
Spiritele agitate de soare
Au venit să-i vâneze glasul
Însă el a auzit doar muzica lui Hood,
Cântecul de sirenă
Numit tăcere.

Istorisirea lui Seglora
Seglora

Căpitanul începuse să se legene, dar nu în ritmul în care corabia era azvârlită de colo-colo. Turnă vin pe toată tăblia mesei, dar și în cele patru pocale aranjate în fața lui.

– Când le dai ordine unor marinari grei de cap să facă una sau alta, te apucă o sete de neostoit. Cred că mâncarea va sosi peste scurtă vreme.

Trezorierul lui Pormqual, care socotea că acea tovărășie nu merita cunoscută pe nume, ridică din sprâncenele trasate cu negru.

– Căpitane, dar am mâncat deja.

– Chiar așa? Așa se explică dezordinea, deși ea trebuie explicată cumva, pentru că mâncarea a fost groaznică. Tu, de colo, îi spuse el lui Kalam, ești masiv ca un urs Fenn, a avut vreun gust? Să lăsăm asta, ce știi tu până la urmă? Am auzit că oamenii din Cele Șapte Orașe cultivă fructe doar ca să poată mânca viermii din ele. Înfulecă viermii și aruncă merele, ce părere aveți de asta? Dacă vreți să știți cum vedeți voi lumea, puteți descoperi asta în acest singur obicei. Acum, după ce ne-am împrietenit, despre ce vorbeam?

Salk Elan întinse mâna și-și ridică pocalul, mirosindu-l prevăzător înainte de a lua o gură din el.

– Scumpul nostru trezorier tocmai ne surprindea cu o plângere, căpitane.

– Serios? Căpitanul se aplecă peste masa mică și îl privi fără înconjur pe trezorier. O nemulțumire? La bordul corabiei mele? Te rog să mi-o prezinți personal, domnule.

– Tocmai am făcut-o, îi răspunse omul cu dispreț.

– Și mă voi ocupa de ea, așa face un căpitan adevărat. Se lăsă pe spate cu un aer satisfăcut. Bun, și acum despre ce putem discuta?

Salk Elan întâlni ochii lui Kalam și clipi.

– Ce-ar fi să abordăm mica problemă privind cele două corăbii de pirați care ne urmăresc în aceste clipe?

– Nu ne urmăresc, spuse căpitanul. Își goli pocalul, se linse pe buze, apoi și-l umplu din cana

gradată. Țin pasul cu noi, domnule, iar acest lucru este cu totul altceva, după cum sigur îți poți da seama.

– Da, recunosc, văd diferența mai puțin limpede decât tine, căpitane.

– Mare păcat.

– Poate faci efortul de a ne lumina în această problemă, spuse trezorierul cu glas hârâit.

– Ce ai spus? Strădanii delicate? Extraordinar, domnule!

Cu o expresie satisfăcută pe față, căpitanul se rezemă de spătarul scaunului.

– Cred că au nevoie de un vânt mai puternic, îndrăzni să spună Kalam.

– Mai iute, zise căpitanul. Vor să danseze în jurul nostru, lașii ăia care se pișă doar bere. Deget lângă deget, așa aș vrea să stea lucrurile, dar nu, ei preferă să se ascundă și să se ferească. Își roti ochii uimitor de siguri asupra lui Kalam. De aceea o să-i luăm prin surprindere, dar imediat ce apar zorile. Atac! Dur! Marinarii sunt pregătiți să urce la bordul navei dușmane! Nu admit plângeri împotriva lui *Ragstopper*. Niciuna, să fie clar. La următoarea văicăreală pe care o aud, plângărețul își va pierde un deget. Dacă repetă treaba, îi retez încă unul. Și așa mai departe. Și fiecare deget va fi bătut în cuie pe punte. Pac-pac!

Kalam închise ochii. Navigau de patru zile fără escortă, iar alizeele deplasau nava cu viteza constantă de șase noduri. Marinarii înălțaseră fiecare petic de pânză care exista la bord și corabia scotea un cor de scârțâituri și gemete amenințătoare, însă cele două galere ale piraților tot reușeau să descrie cercuri în jurul lui *Ragstopper.*

Și dementul vrea să atace.

– Ai spus să atacăm? întrebă șoptit trezorierul, făcând ochii mari. Interzic acest lucru!

Căpitanul clipi ca o bufniță spre bărbat.

– Domnule, spuse el calm, m-am privit în oglinda mea de cositor, nu? Și-a pierdut luciul, pe

cuvântul meu că așa e. De ieri până azi. Intenționez să profit de asta.

Chiar de când începuse voiajul, Kalam reușise să stea mai tot timpul în cabină, alegând să iasă pe punte doar la ora cea mai liniștită, spre sfârșitul ultimului cart, înaintea zorilor. Faptul că mânca în bucătărie, alături de membrii echipajului, redusese numărul de întâlniri cu Salk Elan sau cu trezorierul. În acea noapte, însă, căpitanul insistase să li se alăture la cină. Apariția piraților în miezul zilei îl făcuse curios pe asasin, vrând să afle cum va neutraliza căpitanul amenințarea, așa că acceptase.

Era limpede că Salk Elan și trezorierul încheiaseră un soi de armistițiu, pentru că lucrurile nu treceau niciodată de câte o remarcă sardonică ocazională. Încercările exagerate pentru o exprimare politicoasă făceau evidente eforturile fiecăruia de a se autocontrola.

Însă adevăratul mister de la bordul lui *Ragstopper* era chiar căpitanul. Kalam auzise destule discuții între ofițeri pentru a-și da seama că omul era tratat cu respect și cu un fel de afecțiune ciudată. *Așa cum ai trata un câine capricios. Îl mângâi o dată și dă din coadă, îl mai mângâi o dată și rămâi fără mână.* Omul schimba rolurile cu o iuțeală aleatorie, fără a ține câtuși de puțin seama de conveniențe. Dovedea un simț al umorului care sfida înțelegerea rigidă. Dacă petrecea prea mult timp în tovărășia căpitanului – mai ales când vinul era băutura preferată – pe asasin începea să-l doară capul din pricina eforturilor făcute pentru a urmări exprimările lui întortocheate. Lucru mai grav, Kalam detecta un fir de hotărâre glacială în urzeala prefirată, ca și cum căpitanul ar fi vorbit două limbi în același timp, una robustă și contradictorie, și alta mătăsoasă, plină de secrete. *Aș putea jura că omul încearcă să-mi comunice ceva. Ceva vital.* Auzise de o anumită vrăjitorie, din unul dintre coridoarele mai puțin obișnuite, care putea da strălucire minții unei persoane, un fel de blocaj mental în jurul căruia victima – torturant de conștientă – se putea învârti la

nesfârșit fără a reuși vreodată să o pătrundă. *A, acum mă aventurez în absurd. Paranoia îl însoțește pe asasin, iar tihna nu vine din acel cuib zgomotos de șarpe. Cât de mult aș vrea să stau de vorbă cu Bencel-Iute.*

– …dormi cu ochii deschiși, domnule?

Kalam tresări și privi încruntat spre căpitan.

– Stăpânul acestei frumoase corăbii tocmai spunea, toarse Salk Elan, că vedem o trecere ciudată a zilelor de când am ajuns în largul mării. Era vorba de o interogație pentru a-ți afla părerea, Kalam.

– Au trecut patru zile de când am părăsit Golful Aren, mârâi asasinul.

– Chiar atât? întrebă căpitanul. Ești convins?

– Ce vrei să insinuezi?

– Cineva răstoarnă mereu șuierătorul, înțelegi?

– Ce anume? *A, șuieratul nisipului – pot jura că în timp ce vorbește, omul inventează cuvinte.* Sugerezi că nu ai decât o clepsidră pe *Ragstopper?*

– Ora oficială e ținută astfel de o singură clepsidră, spuse Elan.

– Deși niciunul dintre cei aflați la bord nu o acceptă, adăugă căpitanul, umplându-și din nou cupa. Patru zile… ori paisprezece?

– Aceasta e un fel de dezbatere filozofică? întrebă trezorierul cu suspiciune în glas.

– Nu tocmai, reuși căpitanul să spună în timp ce râgâia. Am ieșit din port în prima noapte a pătrarului lunii.

Kalam încercă să-și aducă aminte de noaptea precedentă. Stătuse pe teugă, iar cerul fusese sclipitor de senin. Luna apusese deja? Nu, se vedea la orizont, exact dedesubtul vârfului constelației cunoscute sub numele de Pumnalul. *Sfârșitul unei luni în al treilea pătrar. Dar e imposibil.*

– Zece gărgărițe la o mână, urmă căpitanul. La fel de bune ca și un șuierător pentru a ghici trecerea. Ai avea zece în aproape două săptămâni, asta dacă nu cumva făina era infestată încă de la început, doar că bucătarul se jură că nu e așa…

– Așa cum ar putea jura că ne-a pregătit cina în seara asta, zise Salk Elan cu un zâmbet, deși burțile noastre gem, spunând că tot ce am mâncat era orice altceva, numai hrană nu. În orice caz, îți mulțumesc pentru că ai înlăturat confuzia.

– Da, domnule, ai emis un argument, îndeajuns de ascuțit ca să găurească pielea cuiva, dar a mea e mai groasă decât a multora, iar eu sunt foarte încăpățânat.

– Lucru pentru care nu pot decât să te admir, căpitane.

Despre ce naiba vorbesc ăștia doi, ori, mai bine, despre ce nu vorbesc?

– Omul poate ajunge până acolo încât nu mai are încredere nici în bătăile propriei inimi – luați seama, în niciun caz nu știu să număr mai departe de paisprezece, astfel că, dacă nu mă înșel, nu pot decât să pierd urma și urmărirea lucrurilor despre care discutăm aici.

– Căpitane, spuse trezorierul, îmi provoci o mare suferință prin cuvintele tale.

– Nu ești singurul în situația asta, replică Salk Elan.

– Te-am jignit, domnule?

Căpitanul se îmbujoră la față când îl privi încruntat pe trezorier.

– Jignit? Nu. Dezorientat. Îndrăznesc a spune că mă văd îndrumat spre concluzia că ți-ai pierdut stăpânirea asupra propriei minți. Prin urmare, ca să asigur siguranța acestei corăbii, nu pot decât…

– Nu poți decât…? explodă căpitanul, ridicându-se de pe scaun. Cuvintelor și stăpânirii le place nisipul. Ceea ce ți se strecoară printre degete te poate doborî! O să-ți arăt eu siguranță, halcă de slănină asudată ce ești!

Kalam se rezemă de spătarul scaunului, îndepărtându-se astfel de masă, când căpitanul se îndreptă spre ușa cabinei și se chinui ca să-și îmbrace mantia. Salk Elan nu se mișcase de pe locul său și urmărea totul cu un surâs reținut.

Un moment mai apoi, căpitanul deschise furtunos ușa cabinei și ieși tropăind pe hol, răcnind o chemare către secundul său. În drum spre bucătărie, cizmele lui bubuiră ca niște pumni dați într-un zid.

Ușa cabinei scârțâi, hâțânându-se încoace și încolo pe balamale.

Trezorierul deschise gura, o închise, apoi o deschise din nou.

– Ce e de ales? șopti el, fără să se adreseze cuiva anume.

– Nu tu faci alegerea, spuse rar Elan.

Nobilul se întoarse spre el.

– Nu eu? Dar cine altul, dacă nu cel căruia i s-a încredințat trezoreria din Aren?

– Deci, așa se numește în mod oficial? N-ar fi mai bine să se cheme prada dobândită necinstit de Pormqual? Lăzile din cală au sigiliul Marii Căpetenii, nu sceptrul imperial.

Așadar, ai coborât în cală, Salk Elan. Interesant.

Elan rânji pentru a-și arăta dezgustul.

– Faci treaba murdară pentru un hoț, și atunci tu ce devii?

Nobilul păli. Se ridică în tăcere și, slujindu-se de mâini ca să-și păstreze echilibrul în momentul în care corabia se înclină, traversă cabina și ieși pe coridor.

Salk Elan aruncă o privire spre Kalam.

– Prin urmare, reținutul meu prieten, ce părere ai despre căpitanul nostru?

– Una pe care nu ți-aș împărtăși-o, spuse Kalam cu glas gros.

– Eforturile tale constante de a mă evita sunt copilărești.

– Păi, ori procedez așa, ori te ucid fără să ezit.

– Inelegant din partea ta, Kalam, după cât m-am zbătut pentru tine.

Asasinul se ridică.

– Fii convins că îmi voi plăti datoria, Salk Elan.

– Ai putea face asta doar prin prezența ta. Se vădește că la bordul acestei corăbii conversațiile

inteligente sunt greu de înfiripat.

– O să-mi rezerv un gând în semn de înțelegere, spuse Kalam, îndreptându-se către ușa cabinei.

– Mă nedreptățești, Kalam. Nu-ți sunt dușman. De fapt, noi doi ne asemănăm foarte mult.

Asasinul se opri în prag.

– Salk Elan, dacă dorești să fim prieteni, tocmai ai făcut un mare pas înapoi prin vorbele astea.

Ieși pe coridor și se îndepărtă.

Ajunse pe puntea principală și se trezi în mijlocul unei agitații și activități furioase. Obiectele de pe punte erau prinse bine, marinarii verificau greementul, iar alții strângeau velele. Era trecut de cea de-a zecea bătaie de clopot, iar cerul nocturn era o masă de nori, astfel că nu se vedea nicio stea.

Căpitanul se apropie de Kalam.

– Ce-ți spuneam eu? Și-a pierdut lustrul!

Venea o furtună – asasinul simți asta în vântul care acum se învârtejea ca și cum aerul nu avea încotro să se ducă.

– Din miazăzi, spuse râzând căpitanul, bătându-l pe umăr pe Kalam. Ne vom întoarce împotriva vânătorilor, da, să vezi atunci. Împinși de furtună și având o grămadă de marinari în teugă, le vârâm totul pe gât! Să-i ia Hood pe acei urmăritori zâmbăreți – vom vedea cât le va mai rămâne rânjetul pe mutre când o să le vârâm săbii scurte în ele, bine? Se apropie mai mult de asasin, care simți mirosul de vin acru din răsuflarea lui. Verifică-ți pumnalele, domnule, vom avea o noapte de luptă corp la corp, păi, nu?

Strâmbându-se pe neașteptate, se retrase și începu să răcnească la membrii echipajului.

Asasinul se uită lung după el. *Poate că până la urmă nu sunt paranoic. Omul e lovit de ceva.*

Puntea se înclină transversal când corabia își schimbă direcția. Vântul de furtună sosi în aceeași clipă, ridicând *Ragstopper* și făcând-o să gonească împotriva lui cu velatura redusă și țeapănă. Cu felinarele stinse și cu membrii echipajului ocupându-și posturile, se năpustiră înainte, spre miazănoapte.

O bătălie pe mare într-o furtună dementă, iar căpitanul se așteaptă să urce la bordul vasului dușman, să stea în picioare pe o punte în tangaj și biciuită de valuri ca să angajeze lupta cu pirații. Asta depășește orice îndrăzneală.

Din spate apărură două siluete masive care îl încadrară pe asasin. Kalam făcu o grimasă. Ambele gărzi de corp ale trezorierului fuseseră incapacitate de răul de mare încă din prima zi, și niciuna nu părea în stare să facă mare lucru, în afară de a-și vărsa mațele pe cizmele asasinului, dar acum stăteau neclintite, cu armele în mână.

– Stăpânul vrea să-ți vorbească, mârâi unul dintre ei.

– Prost moment, mârâi Kalam drept răspuns.

– Acum.

– Altfel ce, mă ucizi cu răsuflarea ta? Stăpânul poate vorbi cu cadavre, ia zi?

– Stăpânul poruncește…

– Dacă vrea să stăm de vorbă, să vină aici. Altfel, cum ți-am zis, prost moment.

Cei doi membri de trib se retraseră.

Kalam se deplasă înainte, dincolo de arborele principal, unde, în fața teugei, stăteau ghemuiți membrii celor două grupe de marinari. Asasinul avusese parte din belșug de furtuni cât slujise în campaniile imperiale, pe galere, corăbii de transport și trireme, pe trei oceane și vreo șase mări. Prin comparație, acea furtună era blândă – cel puțin deocamdată. Marinarii aveau fețele sumbre, lucru de așteptat înaintea unei lupte, dar altfel laconici în timp ce-și pregăteau arbaletele de asalt în lumina scăzută a unui felinar cu voleturi.

Kalam căută cu privirea printre ei până îl găsi pe locotenent, o femeie.

– Vreau să discutăm ceva, doamnă…

– Nu acum, se răsti aceasta, punându-și coiful și blocând apărătoarele de obraji. Coboară.

– Vrea să pinteneze…

– Știu ce vrea să facă. Iar când se va auzi pârâitura, ultimul lucru de care avem nevoie este un

civil blestemat de Hood căruia să-i purtăm de grijă.

– Primești ordine de la căpitan… ori de la trezorier?

Auzind acestea, ea ridică ochii abia vizibili printre genele strânse. Ceilalți marinari se opriră o clipă.

– Du-te sub punte, spuse ea.

Kalam oftă și spuse.

– Locotenente, sunt veteran imperial…

– Din ce armată?

El ezită, apoi zise.

– A 2-a, Detașamentul al 9-lea, Arzători de Poduri.

Toți ca unul, marinarii se liniștiră. Acum toți ochii erau îndreptați spre el.

Locotenentul se încruntă.

– Și cât de posibil este acest lucru?

Un alt marinar, un veteran încărunțit, strigă.

– Cine ți-a fost sergent? Să auzim niște nume, străine.

– Whiskeyjack. Alți sergenți? N-au rămas prea mulți. Antsy. Tormin.

– Ești caporalul Kalam, nu-i așa?

Asasinul îl măsură pe om.

– Dar tu cine ești?

– Nimeni, domnule, și sunt un nimeni de multă vreme.

Se întoarse spre locotenentul lui și dădu din cap.

– Putem conta pe tine? îl întrebă ea pe Kalam.

– Nu în primele rânduri, dar voi fi pe aproape.

Ea se uită în jur.

– Trezorierul are ordin imperial – suntem obligați să-l respectăm, caporale.

– Dacă s-ar ajunge să aleagă între el și căpitan, nu cred că trezorierul va avea încredere în voi.

Ea se strâmbă de parcă ar fi avut în gură ceva cu gust neplăcut.

– Acest atac este o nebunie, deopotrivă nebunie și îndrăzneală.

Kalam dădu aprobator din cap, așteptând.

– Cred că trezorierul are motive întemeiate.

– Dacă se ajunge la asta, lăsați gărzile lui de corp în grija mea, spuse asasinul.

– Pe amândouă?

– Da.

Veteranul vorbi din nou.

– Dacă întoarcem stomacul rechinilor pe dos după ce-l mănâncă pe trezorier, vom fi spânzurați.

– Ar fi bine să fiți în altă parte când se va întâmpla – dar toți.

Locotenentul surâse.

– Cred că vom reuși să facem asta.

– Iar acum, spuse Kalam suficient de tare ca să fie auzit de toți marinarii, sunt unul dintre civilii nepricepuți, de acord?

– Niciodată nu ne-am închipuit că treaba asta cu proscrierea a fost adevărată, strigă unul dintre marinari. Mai ales în cazul lui Dujek Un-Braț. Nu se poate așa ceva.

Pe numele lui Hood, din câte știu, s-ar putea să ai dreptate, soldat. Însă își ascunse nesiguranța schițând un salut, după care se îndepărtă, rămânând pe punte.

Ragstopper îi amintea lui Kalam de un urs care trece impetuos prin tufișuri în timp ce aleargă – greoi, masiv și solid în valurile care azvârleau stropi – *un urs primăvara, abia ieșit din bârlog, cu ochii înroșiți de atât somn, nenorocit și ros de foamea profundă din pântec. Undeva în față, doi lupi care se furișează prin întuneric – ei vor avea parte de o surpriză...*

Căpitanul era la teuga de la pupa, sprijinit de mâna care mânuia cârma. Secundul lui se afla lângă el, cu un braț prins de arborele pupa. Amândoi se uitau concentrați în beznă, așteptând să zărească prada.

Kalam deschise gura să spună ceva, însă un strigăt al secundului îl făcu să tacă.

– Un cart spre babord, căpitane! Dă imediat alarma! Pe răsuflarea lui Hood, ne îndreptăm direct spre una dintre nave!

Corabia piraților, o navă cu pescaj scăzut, de radă, și având un singur arbore, abia se vedea în întuneric, dar se afla la o sută de pași depărtare, pe un curs care o ducea direct în fața lui *Ragstopper*. Poziționarea se dovedea a fi atât de perfectă încât tăia oricui răsuflarea.

– Echipaj, răcni căpitanul, reușind să se facă auzit în ciuda urletului furtunii, pregătiți-vă de pintenare!

Secundul se repezi înainte și strigă ordine către membrii echipajului. Kalam îi văzu pe marinari ghemuindu-se cât mai aproape de nivelul punții, pregătindu-se pentru impact. Asasinul auzi strigăte slabe venind dinspre nava piraților. Vela pătrată, întinsă, cu contrafocurile de furtună, flutură brusc, iar prova corabiei intră în tangaj transversal, în vreme ce echipajul navei-pirat făcu un ultim efort, zadarnic, de a evita coliziunea.

Zeii rânjeau urmărind scena, însă era mai curând rictusul unui cap de mort. Un val ridică *Ragstopper* exact înainte de contact, apoi o făcu să cadă drept peste parapetul scund al navei piraților, chiar în spatele provei înălțate. Lemnul explodă, se spintecă și se cutremură. Scăpând dintre degete balustrada de la tribord pupa, Kalam se trezi azvârlit în față. Propulsat de la teugă, ateriză pe puntea principală pe un umăr și, mânat în continuare de inerție, se rostogoli înainte.

Undeva deasupra lui, catargele plesniră, iar velele începură să biciuiască asemenea unor aripi fantomatice în aerul brăzdat de șuvoaiele de ploaie.

Gemând, pocnind și înclinându-se transversal, *Ragstopper* se stabiliză în cele din urmă. Marinarii răcneau și țipau ascuțit în toate părțile, însă din locul în care se afla, Kalam nu reuși să vadă prea multe. Gemând, se ridică greoi în picioare.

Ultimul dintre marinari se azvârlea peste balustrada babord față, dispărând – ajungând probabil pe puntea vasului-pirat. *Ori pe ce a mai rămas din el.* Zăngănitul de arme se auzea înfundat din cauza vântului care parcă plângea.

Asasinul se întoarse, dar nu reuși să îl vadă pe căpitan. Iar la cârmă nu mai era nimeni. Resturile unui lemn de arboradă plesnit se împrăștiaseră pe teugă.

Kalam își croi drum spre pupa.

Vasele încleștate astfel nu puteau fi manevrate. Valurile se spărgeau de copastia lui *Ragstopper* la tribord, azvârlind pânze dese de apă înspumată peste puntea principală. În apa de pe punte zăcea un cadavru cu fața în jos, iar sângele care se scurgea din el se întindea ca o pânză de păianjen în apa care se rostogolea.

Ajungând la el, Kalam îl întoarse cu fața în sus. Era secundul, a cărui frunte fusese izbită atât de tare încât se adâncise. Sângele îi curgea din nas și din gâtlej, dar apa curățase lovitura ucigătoare. Asasinul rămase cu privirea ațintită asupra rănii preț de câteva secunde, apoi se ridică și păși peste cadavru.

Nu sufăr chiar atât de mult de rău de mare.

Urcă spre teugă și începu să scotocească printre fragmentele de lemn. Omul de la cârmă își pierduse aproape tot capul, și doar câteva fâșii răsucite de carne și piele mai țineau ceea ce rămăsese din el lipit de corp. Examină tăietura care se vedea de-a latul gâtului. *O lovitură dată cu ambele mâini, de la un pas înapoi și puțin spre stânga. Lemnul de arboradă a strivit doar un mort.*

Îi descoperi pe căpitan și pe una dintre gărzile trezorierului sub velă. Din pieptul și din gâtul uriașului membru de trib ieșeau așchii groase de lemn. Încă strângea tulwarul în ambele mâini. Mâinile căpitanului deveniseră niște panglici zdrențuite, încă ținând lama pumnalului, iar sângele curgea din ele și colora apa în veșnică mișcare. Fruntea lui lată era palidă, însă respira aproape normal.

Kalam desfăcu degetele căpitanului de pe lama tulwarului și îl scoase dintre resturi.

Ragstopper se desprinse de nava-pirat în aceeași clipă, prăbușindu-se în valuri, apoi se înclină nebunește când apa izbi în copastie. La teugă apărură

câteva siluete: una preluă cârma, iar alta se ghemui lângă asasin.

Ridicând privirea, Kalam îl văzu pe Salk Elan, de pe a cărui față șiroia apa.

– Trăiește?

– Da.

– Încă nu am scăpat de necazuri, spuse Elan.

– Ducă-se totul la Hood! Trebuie să-l ducem jos pe căpitan.

– Avem fisuri în partea din față – aproape toți marinarii sunt la pompe.

Împreună, îl ridicară pe căpitan.

– Și vasul piraților?

– Cel pe care l-am pintenat? E făcut bucăți.

– Cu alte cuvinte, nu s-a întâmplat așa cum a plănuit trezorierul, spuse asasinul în timp ce îl căra pe căpitan în josul scării.

Cu o căutătură dură, Salk Elan se opri.

– Se pare că noi doi ne-am furișat pe același drum.

– Ticălosul unde e?

– A preluat comanda… deocamdată. Se pare că fiecare ofițer a suferit câte un accident neverosimil – în orice caz, celălalt vas de pirați se apropie de noi, așa că distracția nu s-a terminat.

– Să luăm lucrurile pe rând, mormăi Kalam.

Trecură prin bucătărie și ajunseră în coridor. Apa bolborosea, înaltă până la glezne, iar asasinul simți cât de greu înainta *Ragstopper*.

– Le-ai spus marinarilor ce rang ai, nu-i așa? întrebă Elan când ajunseră la ușa cabinei căpitanului.

– Nu am grad mai mare decât locotenentul.

– Chiar și așa. Numește asta puterea notorietății, apoi – femeia a avut deja câteva schimburi dure de replici cu trezorierul.

– De ce?

– Nenorocitul vrea să ne predăm, bineînțeles.

Îl întinseră pe căpitan în pat.

– Un transfer de încărcătură pe furtuna asta?

– Nu, vor aștepta până se potolește.

– Înseamnă că avem timp suficient. Hai, ajută-mă să-l dezbrac.

– Are mâinile făcute ferfeniță.

– Da, și după aceea îl bandajăm.

Salk Elan se uită concentrat la căpitan cât asasinul îl înveli cu o pătură.

– Crezi că va supraviețui?

Kalam nu spuse nimic, apoi luă mâinile căpitanului pentru a examina rănile.

– A oprit o lovitură de sabie cu ele.

– Ei, e dificil să faci așa ceva. Ascultă, Kalam, cum stăm în situația asta?

După o ezitare, asasinul spuse.

– Cum te-ai exprimat mai devreme? „Ne-am furișat pe același drum?“ Se pare că niciunul dintre noi nu dorește să sfârșească în burta unui rechin.

– Ceea ce înseamnă că ar fi preferabil să cooperăm.

– Da, deocamdată. Dar nu te aștepta să te sărut și să-ți urez noapte bună, Elan.

– Nici măcar o dată?

– Mai bine du-te pe punte, află ce se petrece. Eu pot termina singur aici.

– Să nu întârzii, Kalam. Sângele se poate vărsa foarte repede.

– Am înțeles.

Rămas singur cu căpitanul, asasinul găsi o trusă de cusut și se apucă să prindă carnea zdrențuită. Terminase cu o mână și tocmai începuse la cealaltă, când căpitanul scoase un geamăt.

– Pe răsuflarea lui Hood, bolborosi Kalam. Doar zece minute, de atât mai am nevoie.

– Trași pe sfoară, spuse căpitanul în șoaptă, cu ochii strâns închiși.

– Bănuisem asta, spuse asasinul, continuând să coasă rănile. Acum taci și lasă-mă să-mi termin treaba.

– Trezorierul sărmanului Pormqual e un ticălos.

– Cei ce se aseamănă se adună, așa se spune.

– Tu și urmăritorul acela parazit… vă asemănați.

– Mulțumesc. Asta aud mereu.

– Acum, laudă vouă.

– Și locotenentului.

Căpitanul reuși să zâmbească, dar rămase cu ochii închiși.

– Bine.

Kalam se îndreptă de spate și întinse o mână după bandaje.

– Aproape c-am terminat.

– Și eu sunt terminat.

– Una dintre gărzile de corp a murit, cred că te vei bucura să afli asta.

– Da. S-a sinucis, dobitocul. M-am aplecat și am evitat prima lovitură. Lama sabiei a tăiat frânghiile nepotrivite. Simți, Kalam? Avem un ruliu firesc – cineva de pe punte știe cum să procedeze, slavă zeilor. Cu toate astea, înaintează mult prea greoi… dar corabia va rezista.

– Înseamnă că are suficiente cârpe pentru astuparea găurilor.

– Avem din belșug.

– În regulă, am încheiat, spuse Kalam, ridicându-se. Căpitane, acum dormi. Avem nevoie de tine teafăr. Și încă repede.

– Nu sunt prea multe șanse. Cealaltă gardă de corp va sfârși totul cu prima ocazie pe care o va avea. Trezorierul vrea să mă înlăture.

– Ne ocupăm noi de asta, căpitane.

– Chiar așa?

– Chiar așa.

Închizând ușa în urma lui, Kalam se opri și își scoase puțin pumnalul din teacă. *Chiar așa, căpitane.*

Furtuna se liniști, iar spre est cerul se lumina, devenind senin și auriu. *Ragstopper* își schimbase direcția la revenirea alizeului. Resturile de pe teugă fuseseră îndepărtate, iar membrii echipajului păreau să stăpânească situația, deși Kalam le putea simți încordarea.

Trezorierul și garda lui de corp stăteau în picioare lângă arborele principal, primul privind

concentrat nava piraților ce naviga la tribord cu aceeași viteză ca și *Ragstopper*, îndeajuns de aproape pentru ca siluetele de pe puntea ei să fie vizibile, astfel că echipajele se puteau urmări reciproc. Garda își îndreptase atenția spre Salk Elan, care stătea tolănit în apropierea scării castelului prova. Niciunul dintre membrii echipajului nu părea dispus să străbată cei zece pași care îi despărțeau pe cei doi bărbați.

Kalam se apropie de trezorier.

– Am înțeles că ai preluat comanda.

Omul dădu scurt din cap, reținerea lui fiind evidentă, pentru că evită să îl privească în ochi pe asasin.

– Vreau să plătesc pentru a fi lăsați să ne continuăm drumul.

– Cu alte cuvinte, să-ți iei partea. Și cât de mare va fi aceasta? Optzeci, nouăzeci la sută? Iar tu vei fi luat drept ostatic, bineînțeles.

Trezorierul păli.

– Nu e treaba ta, spuse el.

– Ai dreptate. Dar faptul că ai vrut să-i ucizi pe căpitan și pe ofițerii lui este treaba mea, pentru că asta primejduiește voiajul. Chiar dacă nu știu sigur, poți fi convins că oamenii din echipaj bănuiesc ceva.

– Marinarii se vor ocupa de asta. Stai deoparte și vei rămâne în viață. Dacă te amesteci, vei fi ucis.

Kalam examină nava piraților.

– Și ei cu ce procentaj se aleg? Ce-i va împiedica să-ți taie beregata și să plece cu toată prada?

Trezorierul zâmbi.

– Mă îndoiesc că unchiul și verii mei vor face așa ceva. Ascultă, te sfătuiesc să cobori de pe punte – întoarce-te în cabina ta – și rămâi acolo.

Ignorând recomandarea, Kalam se duse să vorbească cu marinarii.

Lupta cu pirații fusese feroce și scurtă. Nu numai că nava se sfărâmase sub picioarele lor, însă membrii echipajului ei, panicați, nu mai avuseseră curajul să se bată.

– A fost mai curând un măcel, murmură locotenentul când asasinul se lăsă pe vine în fața ei. Cele două echipe se aflau în cala prova, unde șuvoaie de apă curgeau peste ei printre scândurile fisurate, și îndesau de zor cârpe în crăpăturile bordajului. Noi nu ne-am ales nici măcar cu o zgârietură.

– Ce-ai reușit să faci până acum? întrebă Kalam încet.

Ea ridică din umeri.

– Tot ce trebuie, caporale. Tu cum ai vrea să procedăm?

– Trezorierul vă ordona să nu interveniți. Apoi, pirații vă vor dezarma…

– Moment în care ei ne vor tăia beregatele și ne vor arunca peste bord – cu ordin imperial sau fără, individul este un trădător.

– Ei, bine, el fură de la un hoț, dar am înțeles ce vrei să spui. Kalam se ridică. Locotenente, o să stau de vorbă cu echipajul și mă întorc.

– Kalam, de ce nu-i lichidăm imediat pe trezorier și pe garda lui?

Asasinul se uită la ea cu ochi mijiți.

– Locotenente, respectă regulile. Lasă crima în seama celor ale căror suflete sunt deja pătate.

Ea își mușcă buzele, îl măsură îndelung, apoi dădu aprobator din cap.

Kalam îl găsi pe marinarul cu care stătuse de vorbă pe cheiul din Aren, când nava fusese încărcată. Având aerul cuiva care simțea nevoia de a face ceva, omul strângea parâme pe teuga prova.

– Am auzit că l-ai salvat pe căpitan, zise marinarul.

– E în viață, dar are răni grave.

– Da. Bucătarul stă de pază în fața ușii cabinei lui, domnule, cu un satâr, și – poți întreba orice porc – omul știe să-l folosească. Pe binecuvântarea lui Beru, l-am văzu o dată bărbierindu-se cu el, și obrazul i-a rămas moale ca țâța unei fecioare.

– Cine le ține locul ofițerilor?

– Dacă vrei să știi cine a pus lucrurile în ordine și i-a trimis pe toți marinarii la posturile lor, acela sunt eu, domnule, numai că noul nostru comandant nu pare interesat să discute cu mine. Omul lui a venit să-mi spună să mă pregătesc pentru a contrabrața corabia, dar asta când marea se va mai liniști.

– Pentru a transfera încărcătura.

Omul confirmă cu o mișcare din cap.

– Și după aceea?

– Ei, în cazul în care comandantul o să-și respecte cuvântul, ne vor lăsa în pace.

Kalam își drese glasul.

– Și de ce crezi că ar fi atât de amabili?

– Mda, și eu m-am gândit la asta. Avem ochi ageri – prea ageri pentru a le face viața ușoară. Pe de altă parte, nu am uitat ce i-au făcut căpitanului. Asta ne-a cam zgândărit, serios.

Dinspre mijlocul corabiei se auziră tropăituri de cizme, iar cei doi se întoarseră și văzură că garda de corp îi conducea pe marinari pe puntea principală. Locotenentul nu părea deloc fericit.

– Domnule, acum ne înconjoară borâtura zeilor, murmură marinarul. Pirații se apropie.

– Așadar, am ajuns și la asta, spuse Kalam mai mult pentru sine.

Se uită spre Salk Elan și descoperi că acesta îl privea. Asasinul dădu din cap, iar Elan se întoarse nepăsător cu spatele, cu mâinile ascunse sub mantie.

– Pe vasul piraților sunt o mulțime de oameni înarmați, domnule. Cred că sunt cincizeci sau mai mulți, și toți se pregătesc.

– Lasă-i în seama marinarilor. Echipajul tău să stea deoparte – du-te și anunță-i.

Omul plecă imediat.

Kalam se duse spre puntea principală. Trezorierul stătea cu spatele la asasin.

– Locotenente, ți-am ordonat să predai armele! strigă trezorierul.

– Nu, domnule. Nu vom face asta.

Trezorierul tremura de furie. Făcu un gest către garda lui de corp.

Uriașul nu ajunse prea departe. Scoase un sunet gâtuit și își ridică mâinile pentru a prinde mânerul pumnalului care îi ieșea din gât. Apoi căzu în genunchi și se rostogoli pe o parte.

Salk Elan se apropie de el.

– S-a schimbat planul, dragul meu domn, spuse el și se aplecă pentru a-și recupera pumnalul.

Asasinul ajunse în spatele trezorierului și îl împunse ușor cu vârful pumnalului lung în zona șalelor.

– Să nu scoți nicio vorbă, mârâi el, și să nu te clintești. Apoi se întoarse către marinari. Locotenente, pregătiți-vă să-i respingeți pe atacatori.

– Am înțeles, domnule.

Vasul-pirat se apropia bord la bord, iar pirații se buluceau pregătindu-se să facă saltul peste spațiul ce separa cele două nave. Diferența de înălțime dintre ele îi obliga să se cațăre, acest lucru împiedicându-i să vadă prea multe din ceea ce îi aștepta la bordul lui *Ragstopper*. Un membru al echipajului de pe vasul-pirat începuse să urce alene către gabia minusculă de pe singurul catarg.

Prea târziu, dobitocilor.

Căpitanul piraților – unchiul trezorierului, bănui Kalam – strigă un salut.

– Salută-l, mârâi asasinul. Cine știe, dacă verii tăi sunt îndeajuns de buni, s-ar putea să termini ziua cu bine.

Trezorierul ridică o mână și răspunse la salut.

Între cele două nave distanța scăzuse la mai puțin de zece pași. Salk Elan se apropie de membrii echipajului care stăteau lângă marinari.

– Când se va apropia suficient de mult, folosiți ghearele de abordaj. Aveți grijă să o prindeți bine, băieți, fiindcă dacă ne scapă, nava asta ne va urmări până la Falar.

Piratul care urca pe catarg ajunsese la jumătatea lui și se răsucea deja pentru a vedea mai bine scena de pe puntea principală a lui *Ragstopper.*

Oamenii de pe vasul-pirat aruncară parâme. Navele se apropiară și mai mult.

Strigătul de avertisment al observatorului de pe catarg fu retezat de săgeata pornită dintr-o arbaletă. Omul se prăbuși, aterizând în mijlocul camarazilor lui de pe punte. Se auziră răcnete de furie.

Kalam îl prinse de guler pe trezorier și îl trase înapoi în clipa în care primul dintre pirați sări și începu să se cațăre pe bordul lui *Ragstopper.*

– Ai făcut o mare greșeală, șuieră trezorierul.

Marinarii reacționară la asalt cu o ploaie ucigașă de săgeți. Primul șir de pirați se nărui.

Salk Elan strigă să-l prevină, iar Kalam se răsuci fulgerător. Deasupra babordului, chiar în spatele marinarilor grupați, apăru o creatură ale cărei aripi desfăcute aveau zece pași, cu solzi de culoare galbenă care străluceau orbitor în lumina noii zile. Capul lung, de reptilă, era o masă de colți.

Un enkar'al – atât de departe de Raraku – pe răsuflarea lui Hood!

– Te-am prevenit! spuse trezorierul râzând.

Creatura se repezi ca un fulger asupra marinarilor, iar ghearele ei sfârtecară armuri și coifuri.

Kalam se răsuci din nou și trase un pumn în fața surâzătoare a trezorierului. Omul se prăbuși fără cunoștință pe punte, iar sângele începu să-i curgă șiroaie din nas și din ochi.

– Kalam! strigă Salk Elan. Lasă-l pe mag în grija mea – ajută-i pe marinari!

Asasinul se năpusti înainte. Enkar'alii puteau fi uciși, însă cu mare greutate, și erau rari chiar și în deșertul care le era cămin – asasinul nu mai văzuse niciunul până atunci.

Șapte marinari se prăbușiseră. Aripile creaturii bubuiră în momentul în care plana deasupra restului de ostași, iar cele două picioare cu gheare țâșniră spre ei și se izbiră de scuturile lor.

Pirații veneau puhoi la bordul lui *Ragstopper*, unde erau întâmpinați doar de șase marinari, printre care se afla și locotenentul.

Kalam avu prea puțin timp la dispoziție pentru a gândi cum să acționeze și nu știa ce progrese făcuse

Salk Elan.

– Țineți bine scuturile! răcni el, apoi făcu un salt în față, urcând pe ele.

Enkar'alul se răsuci, iar ghearele lui ascuțite ca briciul dădură să-l lovească peste față. El se aplecă și lovi cu pumnalul lung între picioarele creaturii.

Vârful armei se blocă între solzi și plesni ca o rămurică.

– Pe Hood!

Aruncând pumnalul, Kalam țâșni în sus, cățărându-se pe pielea solzoasă și noduroasă. Fiara încercă să îl muște, dar nu reuși să ajungă la el. Asasinul se roti și se urcă pe spinarea ei.

Dinspre puntea vasului-pirat ajunseră la urechile lui bubuituri produse de vrăji.

Luând celălalt pumnal într-o mână și prinzând cu cealaltă gâtul sinuos al enkar'alului, Kalam începu să lovească în aripile care băteau. Lama armei se strecură prin membrana acestora, provocând răni mari, ce se lățeau. Enkar'alul căzu pe punte, în mijlocul marinarilor care supraviețuiseră. Aceștia se strânseră în jurul lui și îl loviră cu săbiile scurte.

Armele mai grele reușiră ceea ce pumnalul lung nu putuse, pătrunzând printre solzi. Sângele țâșni. Creatura scoase un urlet, apoi începu să se zbată în chinurile morții.

Acum luptele se purtau pretutindeni pe punte, pentru că pirații se concentraseră pentru a-i doborî pe ultimii marinari. Kalam coborî de pe spinarea creaturii muribunde, trecu pumnalul în mâna stângă și găsi o sabie scurtă care zăcea lângă un marinar mort; reuși acest lucru exact la timp pentru a se apăra de doi pirați care se aruncară asupra lui folosind săbii curbate grele.

Asasinul făcu un salt și ajunse între ei, astfel încât cei doi nu putură lovi fără să se rănească reciproc, apoi împunse fulgerător cu ambele arme, după care trecu de pirați, răsucind lamele în trupurile lor în timp ce le scoase.

Apoi încetă să mai gândească atunci când se năpusti printr-un grup de pirați, tăind, împungând și

înjunghiind de o parte și de alta. Își pierdu pumnalul, înțepenit între coastele unui adversar, după care se sluji de mâna liberă pentru a smulge un coif de la un războinic ce se prăbușea și și-l îndesă pe cap, pentru că apărătoarea pe care o avea era prea mică, iar o lovitură razantă de sabie i-o azvârlise cât colo chiar când trecuse prin grupul de pirați, alunecând și răsucindu-se pe puntea care devenise alunecoasă după ce se umpluse de sânge.

Șase pirați se întoarseră pentru a-l ataca.

Având câte un pumnal lung în fiecare mână, Salk Elan se apropie din lateral. Trei pirați se prăbușiră după primul atac. Kalam se aruncă în față, îndepărtând lama unei săbii, apoi își înfipse degetele încordate în gâtlejul celui care mânuia arma.

Un moment mai apoi, zăngănitul armelor încetă. Peste tot zăceau întinși oameni, unii gemând, alții strigând și aiurând de durere, majoritatea nemișcați și muți.

Străduindu-se să-și recapete suflul, Kalam se lăsă într-un genunchi.

– Ce mizerie! mormăi Salk Elan, lăsându-se pe vine ca să-și curețe armele.

Asasinul înălță ochii și-l privi. Hainele elegante ale lui Elan erau pârlite și îmbibate de sânge. Jumătate din față îi era împurpurată, arsă de foc, iar sprânceana de pe acea parte devenise o urmă de cenușă. Respira greu, iar fiecare răsuflare îi producea dureri.

Kalam se uită mai departe de Elan. Nu mai rămăsese în picioare niciun marinar. Câțiva soldați se deplasau printre cadavre, trăgându-i deoparte pe cei care mai trăiau – nu găsiseră decât doi oameni, dar nu și pe locotenent.

Secundul în funcție se apropie de asasin.

– Bucătarul vrea să te întrebe ceva.

– Ce anume?

– Reptila asta mare e gustoasă?

Salk Elan râse până începu să tușească.

– E o delicatesă, murmură Kalam. La Pan'potsun plătești o sută de jakata pentru o jumătate

de kilogram.

– Avem permisiunea pentru a trece pe nava-pirat, continuă marinarul. Ne putem aproviziona.

Asasinul se declară de acord.

– Merg cu tine, reuși să spună Salk Elan.

– Apreciez asta, domnule.

– Hei, strigă unul dintre marinari, ce facem cu trezorierul? Nemernicul încă trăiește.

– Lăsați asta în seama mea, spuse Kalam.

Când îl vârâră într-un sac plin cu monede, trezorierul era conștient și, cu ochii căscați larg, bolborosea pe sub căluș. Kalam și Salk Elan îl cărară până la balustradă și îl azvârliră peste bord fără prea multă ceremonie.

Rechinii se strânseră imediat în jurul locului în care aterizase sacul, dar efortul de a-l urmări spre adânc se dovedi prea mare pentru creaturile deja sătule.

Vasul-pirat, golit de tot ce se putea folosi, încă ardea dedesubtul unei coloane groase de fum când rămase în urmă, dincolo de orizont.

Vârtejul se înălță în jurul Deșertului Sfânt Raraku asemenea unui zid uriaș, mai înalt decât putea ochiul să pătrundă și având peste un kilometru și jumătate lățime. În inima acelei pustietăți, totul rămase calm, iar aerul scânteia într-o lumină aurie.

Deasupra nisipurilor din fața lor se înălțau șiruri răscolite de rocă-mamă. La zece pași înaintea lor, Leoman se opri din mers și se întoarse.

– Trebuie să traversăm un loc al spiritelor, spuse el.

Felisin dădu din cap.

– Mai vechi decât acest deșert… acum s-au trezit și ne urmăresc.

– Ne vor răul, Sha’ik Renăscută? întrebă Toblakaiul, ducând mâna spre armă.

– Nu. S-ar putea să fie curioase, dar nu le pasă câtuși de puțin de noi. Se răsuci spre Heboric. Fostul

preot rămăsese închis în sine, ascuns de tatuaje. Tu ce simți?

El se feri, retrăgându-se din calea vocii ei, ca și cum fiecare cuvânt trimis în direcția lui ar fi fost o săgeată zimțată.

– Nu e nevoie să fii o fantomă nemuritoare ca să nu te sinchisești, mormăi el.

Ea îl privi cu luare-aminte.

– Fuga de bucuria de a fi renăscut nu poate dura mult, Heboric. Te temi să redevii uman.

El râse amar, sardonic.

– Nu te aștepți să auzi astfel de gânduri venite de la mine, remarcă ea. Cu toate că ai detestat ceea ce am fost, nu dorești să eliberezi acea copilă.

– Încă te afli în năvala de putere, Felisin, iar asta te face să crezi că ea ți-a dat și înțelepciune. Există daruri, și apoi mai este și ceea ce trebuie dobândit.

– Sha'ik Renăscută, el îți este ca o cătușă, mârâi Toblakaiul. Ucide-l.

Încă privindu-l pe Heboric, ea clătină din cap.

– Întrucât înțelepciunea nu mi se poate oferi în dar, îmi voi face cadou un om înțelept. Tovărășia lui, vorbele lui.

Fostul preot ridică ochii auzind acestea, iar ochii i se îngustară pe sub fruntea teșită.

– Credeam că nu-mi vei da nicio șansă, Felisin.

– Poate că doar ai avut impresia asta, Heboric.

Felisin urmări apoi lupta ce se dădea în ființa lui, lupta care se dusese mereu acolo. *Am traversat un ținut sfârtecat de război, și tot timpul am fost în război cu noi înșine. Dryjhna abia a ridicat oglinda…*

– Heboric, am învățat un lucru de la tine, spuse ea.

– Care este acela?

– Răbdarea.

Se întoarse și îi făcu un semn lui Leoman.

Se apropiară de aflorimentele aglomerate, străbătute parcă de cicatrice. Existau puține dovezi că acel loc cunoscuse cândva rituri sacre. Roca-mamă de origine bazaltică era impenetrabilă la găurirea și

gravarea pe care mâini active le făceau deseori în piatra locurilor sfinte, și nici nu se vedea vreun tipar în cei câțiva bolovani împrăștiați în jur.

Cu toate acestea, Felisin simți prezența spiritelor, cândva puternice, acum devenite doar ecouri, și privirile lor abia percepute îi urmăriră cu ochi nevăzuți. Dincolo de acea ridicătură, deșertul se lărgea și cobora spre un bazin imens, unde, după ce se micșorase mereu, marea străveche murise în cele din urmă. Praful în suspensie acoperea ca o mantie uriașa depresiune.

– Oaza este chiar în centru, spuse Leoman, aflat alături de ea.

Ea dădu din cap.

– Mai avem mai puțin de șapte leghe.

– Cine duce lucrurile lui Sha'ik? întrebă ea.

– Eu.

– Dă-mi-le mie.

El rămase tăcut cât puse jos sacul, desfăcu clapa și începu să scoată lucruri din el. Îmbrăcăminte, câteva inele, brățări și cercei de femeie săracă, un pumnal lung cu lama subțire din fier, care, cu excepția marginii ascuțite, era înnegrit.

– Sabia ei ne așteaptă la tabără, spuse Leoman după ce termină. Ea purta brățări doar la încheietura stângă, iar inelele pe degetele mâinii drepte. Arătă spre niște șnururi din piele. Pe astea și le înfășura în jurul încheieturii și antebrațului de la mâna dreaptă. Făcu o pauză, apoi ridică ochii și o măsură cu o privire încruntată. Cel mai bine ar fi să le porți la fel. Întocmai.

Ea zâmbi.

– Pentru a întregi înșelătoria, Leoman?

El coborî ochii.

– S-ar putea să existe o anumită opoziție. Marii Magi…

– Vor interpreta cauza potrivit voinței lor, vor crea facțiuni în interiorul taberei, apoi se vor confrunta într-o luptă pentru a hotărî cine domnește peste toate. Încă nu au făcut asta, pentru că nu-și pot

da seama dacă Sha'ik mai trăiește. Însă au pregătit terenul.

– Clarvăzătoare…

– Aha, bine că accepți măcar atâta lucru.

El se înclină.

– Nimeni nu ar putea nega puterea pe care ai căpătat-o, însă…

– Însă eu încă nu am deschis Cartea Sfântă.

El o privi în ochi.

– Nu ai făcut-o.

Felisin ridică privirea. Toblakaiul și Heboric stăteau la mică distanță de ei, urmărindu-i și ascultând.

– Voi deschide nu ceea ce se află între aceste coperte, ci în ființa mea. Nu e momentul potrivit acum. Se întoarse din nou către Leoman. Trebuie să ai încredere în mine.

Pielea se întinse în jurul ochilor războinicului deșertului.

– Nu accepți cu ușurință asta, nu-i așa, Leoman?

– Cine vorbește?

– Noi.

El rămase tăcut.

– Toblakai.

– Da, Sha'ik Renăscută.

– În cazul unui om care se îndoiește de tine, ce ai folosi?

– Sabia, îi răspunse el.

Heboric pufni.

Felisin se întoarse spre el.

– Dar tu? Tu ce ai folosi?

– Nimic. Aș rămâne ceea ce sunt, și dacă mă dovedesc demn de încredere, acel om se va apropia de mine.

– Numai dacă?

El se încruntă.

– Numai dacă respectivul nu poate avea încredere în sine, Felisin.

Ea se întoarse din nou către Leoman și așteptă.

Heboric își drese glasul.

– Fetițo, nu-i poți porunci nimănui să aibă credință. Supunere, da, dar nu credință în sine.

Ea i se adresă lui Leoman.

– Mi-ai spus că la miazăzi există un om. Unul care conduce rămășițele obosite ale unei armate și refugiați care se numără cu zecile de mii. Ei fac așa cum le poruncește el, încrederea lor e absolută – cum a reușit să facă asta?

Războinicul clătină din cap.

– Leoman, ai urmat vreodată un asemenea om?

– Nu.

– Așadar, nu știi cu adevărat.

– Nu știu, clarvăzătoareo.

Ferindu-se de privirile celor trei bărbați, Felisin se dezbrăcă, apoi îmbrăcă hainele lui Sha'ik. Își puse bijuteriile din argint înnegrit cu ciudata senzație că îi erau familiare, apoi aruncă zdrențele pe care le purtase până atunci. Examină câteva clipe bazinul din deșert, apoi spuse.

– Haideți, Marii Magi au început să-și piardă răbdarea.

– După cum spune secundul, mai avem câteva zile până la Falar, spuse Kalam. Toată lumea vorbește despre alizee.

– Pun rămășag, mârâi căpitanul, de parcă ar fi înghițit ceva acru.

Asasinul umplu din nou stacanele și se rezemă de spătarul scaunului. Ceea ce încă îl afecta pe căpitan, țintuindu-l la pat de zile întregi, trecea de rănile pe care i le produsese garda de corp a trezorierului. *Ține seama, rănile la cap se pot agrava. Chiar și așa…* Căpitanul tremura când vorbea, dar exprimarea lui nu era defel greoaie ori în suferință. Lupta părea să se poarte între modul în care se nășteau cuvintele și alăturarea lor în ceva care să semene a frază. Cu toate acestea, Kalam remarcase că mintea căpitanului nu era nicidecum mai puțin ageră decât înainte.

Asasinul era descumpănit, însă simți, instinctiv, că prezența lui dădea forță eforturilor pe care le făcea

căpitanul.

– Ieri, cu puțin înainte de apusul soarelui, observatorul din gabie a zărit un vas în urma noastră – el crede că era o corabie malazană de transport. Dacă așa stau lucrurile, trebuie să fi trecut pe lângă noi fără lumini sau saluturi, în miez de noapte. Azi-dimineață dispăruse.

Căpitanul mârâi.

– Niciodată nu am mers mai repede. Pun rămășag că și ei stau cu ochii căscați, aruncând cocoși fără capete peste copastia de la tribord, direct în gura zâmbitoare a lui Beru pentru fiecare bătaie binecuvântată de clopot.

Kalam luă o gură din vinul îndoit cu apă, privindu-l pe căpitan pe deasupra buzei ciobite a stacanei.

– Noaptea trecută i-am pierdut și pe ultimii doi marinari. Asta pune în discuție abilitățile vindecătorului de pe corabia ta.

– A suferit puțin din cauza unui brânci dat de Domnul, sigur. Nu-i stă în obicei.

– Mda, adineauri a căzut lat după ce a băut din berea piraților.

– El nu bea.

– Acum o face.

Privirea pe care i-o aruncă în acea clipă căpitanul era ca o flacără strălucitoare, îndepărtată, un far care transmitea o amenințare privind bancuri de nisip în fața lor.

– Din câte înțeleg, lucrurile nu merg tocmai bine, spuse asasinul cu glas gros.

– Mintea căpitanului e șuie, ăsta e adevărul. Limba îi e plină de ghimpi, aproape de urechi precum ghindele aflate sub frunze putrezite, gata să încolțească nevăzute.

– Dacă ai putea, mi-ai spune.

– Ce să-ți spun? Întinse o mână tremurătoare spre stacană. Nu pot reține între degete ceea ce nu există, așa am zis mereu. Nu pot nici să rețin o suflare, uite, ghinda s-a rostogolit, s-a îndepărtat.

– Mâinile tale par să se fi însănătoșit.

– Da, destul de bine.

Căpitanul își mută privirea în altă parte, ca și cum efortul de a purta o discuție devenise în cele din urmă prea mare pentru el.

Asasinul șovăi, apoi spuse.

– Am auzit de un coridor…

– Iepuri, bolborosi căpitanul. Șobolani.

– Bine, spuse oftând Kalam, apoi se ridică. O să-ți găsim un vraci cumsecade, un Denul, dar asta când ajungem la Falar.

– O să ajungem curând acolo.

– Da, sigur.

– Cu ajutorul alizeelor.

– Da.

– Dar atât de aproape de Falar nu există alizee.

Kalam ieși pe punte, își înălță fața spre cer o clipă, apoi se îndreptă spre castelul prova.

– Cum îi merge? îl întrebă Salk Elan.

– Destul de rău.

– Așa sunt rănile la cap. Dacă primești o lovitură urâtă, ajungi să juri credință veșnică în căsnicie unui câine de companie.

– La Falar vom vedea cum stau lucrurile.

– Am fi norocoși dacă am găsi un vraci bun în Bantra.

– Bantra? Pe răsuflarea lui Hood, de ce Bantra, când principalele insule sunt la doar câteva leghe depărtare?

Elan ridică din umeri.

– Se pare că acolo e căminul lui *Ragstopper*. În caz că nu ai băgat de seamă, secundul nostru trăiește într-un vălmășag de superstiții. El cuprinde în sine o legiune întreagă de marinari nevrotici, Kalam, și, în privința asta, nu vei reuși să-i schimbi părerea – Hood mi-e martor că am încercat.

Discuția lor fu întreruptă de un strigăt al observatorului din gabie.

– Pânze! La două spițe spre babord prova! Șase… șapte… zece… Pentru binecuvântarea lui Beru, o flotă întreagă!

Kalam și Elan se apropiară de balustrada babord a teugei prova. Deocamdată nu văzură altceva decât valuri.

Secundul strigă de pe puntea de comandă.

– Încotro se îndreaptă, Vole?

– Spre miazănoapte! Vor traversa siajul nostru, domnule!

– Peste douăsprezece ceasuri, murmură Elan, în alură de marș forțat.

– O flotă, spuse Kalam.

– Imperială. Adjuncta Tavore, prietene. Apoi se întoarse și îi aruncă asasinului un zâmbet reținut. Dacă-ți închipuiai că sângele s-a îngroșat îndeajuns deasupra patriei tale… ei, bine, slavă zeilor, noi ne îndreptăm în cealaltă direcție.

Apoi reușiră să vadă primele pânze desfășurate. *Flota lui Tavore. Nave de transport pentru cai și soldați, obișnuita dâră lăsată în urmă, alcătuită din gunoaie, resturi și cadavre de oameni și animale, astfel că printre valuri saltă rechini și dhenrabi. Tot ce azvârle o armată furioasă și dornică să treacă la treabă în cursul unui voiaj lung pe mare. Fără îndoială că la urechile conducătorilor ei au ajuns destule știri privind atrocități pentru a șterge din sufletele lor orice idee de îndurare.*

– Capul șarpelui pe acel gât imperial, lung și întins, spuse Elan. Spune-mi, Kalam, există vreo părticică din tine – din bătrânul soldat – care tânjește să stea pe puntea unei corăbii de acolo și să observe fără niciun interes o navă comercială care se îndreaptă spre Falar, în vreme ce în adâncul ființei tale crește acea hotărâre mută și ucigătoare? Pe drum pentru a administra pedeapsa lui Laseen, lucru pe care ea l-a făcut mereu, așa cum procedează o împărătească; o răzbunare înzecită. Kalam, nu te simți între cele două curente?

– Indiferent cât de bogată ți-ar fi imaginația, gândurile mele nu pot fi furate, Elan. Nu mă cunoști, și nici nu mă vei cunoaște vreodată cu adevărat.

Elan oftă.

– Kalam, am luptat umăr la umăr. Ne-am dovedit a fi o echipă ucigătoare. Prietenul nostru comun din Ehrlitan avea bănuieli în privința intențiilor tale – gândește-te cât ți-ar crește șansele dacă m-ai avea alături.

Kalam se întoarse încet cu fața spre Elan.

– Despre ce șanse vorbești? întrebă el în șoaptă.

Salk Elan ridică din umeri nepăsător.

– Sper că n-ai nimic împotriva parteneriatelor? Așa au fost Ben-cel-Iute și, înaintea lui, Porthal K'nastra – pe vremea când erai în armata preimperială, în Karaschimesh. Hood mi-e martor, Kalam, oricine ți-ar privi trecutul ar putea spune cu certitudine că îți merge foarte bine când ai un partener. Hai, omule, ce ai de zis?

Asasinul clipi rar.

– Și ce te face să crezi că în aceste momente sunt singur, Salk Elan?

Preț de o clipă care îi dădu o satisfacție deosebită, Kalam văzu un licăr de nesiguranță apărând scurt pe fața lui Elan, după care acesta zâmbi calm.

– Și unde se ascunde el, în gabie, alături de acel ciudat observator?

Kalam se întoarse cu spatele.

– Păi, unde altundeva?

Asasinul simți ochii lui Salk Elan în spate în timp ce se îndepărta. *Prietene, ai aroganța obișnuită a oricărui mag. Va trebui să mă ierți pentru plăcerea de a face o sumedenie de crăpături în ea.*

Capitolul optsprezece

Am stat într-un loc
în care se strângeau toate umbrele,
capătul Căii Mâinilor,
Soletaken și D'ivers
prin porțile adevărului
unde, din beznă,
au apărut toate misterele.

Calea
Trout Sen'al'Bhok'arala

Ajunseră lângă cele patru cadavre de la marginea unei izbucniri spre aer a rădăcinilor ce părea să marcheze intrarea într-un uriaș labirint. Siluetele erau contorsionate, membrele, sfărâmate, iar robele, răsucite și devenite rigide din cauza sângelui închegat.

În mintea lui Mappo recunoașterea se născu greoi și neclar, un răspuns la bănuielile care nu mai surprindeau. *Cei Nenumiți... Preoții lui Azath, dacă asemenea entități pot avea preoți. Câte mâini reci ne-au îndrumat încoace? Eu însumi... Icarium... aceste două rădăcini răsucite... călătoria spre Tremorlor...*

Icnind și privind parul rupt de lângă cadavru, Icarium făcu un pas în față.

– Am mai văzut așa ceva, spuse el.

Trellul se încruntă spre prietenul său.

– Cum asta? Unde?

– Într-un vis.

– În vis?

Jhagul schiță un zâmbet.

– A, da, Mappo, și eu visez. Se întoarse din nou spre cadavre. A început așa cum încep toate aceste vise. Mă poticneam. De durere. Însă nu aveam nicio rană, iar armele îmi erau curate. Nu, durerea era lăuntrică, provocată de o cunoaștere câștigată cândva, apoi pierdută din nou.

Mappo își privi prietenul întors cu spatele la el, chinuindu-se să-i priceapă cuvintele.

– Am ajuns la periferia unui oraș, continuă Jhagul cu glas uscat. Un oraș Trell de la câmpie. Fusese distrus. Cicatrice lăsate de vrăji pătau pământul... aerul. Cadavrele putrezeau pe străzi, iar Corbii Uriași veniseră acolo să se hrănească – hohotul lor este glasul duhorii.

– Icarium...

– Și apoi a apărut o femeie, îmbrăcată la fel ca acestea din fața noastră. O preoteasă. Ținea un toiag în mână, din care puterea încă sângera. „Ce ai făcut?“, am întrebat-o eu. „Numai ce era necesar“, mi-a răspuns ea încet. Când m-a privit, am citit pe

fața ei teroarea, așa că m-am întristat. „Jhagule, nu trebuie să rătăcești singur.“ Cuvintele ei au părut să trezească amintiri groaznice. Și imagini, chipuri – camarazi, nenumărați. Ca și cum aș fi fost rareori singur. Alături de mine au mers bărbați și femei, câteodată singuri, alteori însoțiți. Tăcu o clipă, iar Mappo văzu cum Icarium își lăsă încet capul în jos. Acum am înțeles asta. Erau toți gardieni, la fel ca tine, Mappo. Și toți au dat greș. Au fost uciși, probabil, de mâna mea. Se cutremură. Preoteasa a văzut ce era scris pe chipul meu, pentru că fața ei a devenit oglinda feței mele. Apoi a dat din cap. Toiagul ei a înflorit de vrajă… iar eu am continuat să rătăcesc singur pe câmpia fără viață. Durerea a dispărut – în locul în care sălășluise în mine acum nu mai este nimic. Și, percepând că amintirile mele se îndepărtează… ajung departe… am simțit că doar visasem. Și atunci m-am trezit.

Apoi se întoarse și îi adresă un zâmbet îngrozitor lui Mappo.

Imposibil. O distorsiune a adevărului. Am văzut măcelul cu ochii mei. Am vorbit cu preoteasa. Icarium, ai fost pedepsit în vis, cu răutate.

Fiddler își drese glasul.

– Se pare că păzeau intrarea asta. Cei care i-au găsit s-au dovedit prea puternici.

– În Jhag Odhan sunt cunoscuți sub numele de Cei Nenumiți, spuse Mappo.

Icarium îl privi crunt pe Trell.

– Se crede că acel cult a dispărut, murmură Apsalar.

Ceilalți se uitară la ea. Ea ridică din umeri.

– Cunoașterea Dansatorului.

– Să le ia Hood sufletele putrede! bolborosi Iskaral. Niște ticăloși aroganți, de la primul până la ultimul – cum de îndrăznesc să emită asemenea pretenții?

– Ce pretenții? mârâi Fiddler.

Marele Preot își strânse umerii cu brațele.

– Nimic. Nu vorbiți nimic despre asta, da? Slujitori ai lui Azath – puah! Nu suntem decât niște

piese pe o tablă de joc? Stăpânul meu i-a izgonit din Imperiu. O misiune pentru Ghearele de Păsări, așa cum v-ar spune Dansatorul. O purificare necesară, o smulgere a unui ghimpe din coasta Împăratului. Măcel și profanare. Nemilos. Prea multe secrete vulnerabile – coridoare ale puterii – vai, cât de mult i-a ofensat pătrunderea stăpânului meu în Casa Morților…

– Iskaral! exclamă Apsalar.

Preotul se feri de parcă ar fi fost amenințat de un pumn.

Icarium se întoarse cu fața spre tânăra femeie.

– Cine a rostit acel avertisment? Prin gura ta – cine a vorbit?

Ea îl țintui cu ochi reci.

– Deținerea acestor amintiri impune o răspundere, Icarium, tot astfel cum nedeținerea lor te absolvă de orice.

Jhagul se crispă.

Crokus se apropiase.

– Apsalar?

Ea zâmbi.

– Ori Cotillion? Nu, sunt doar eu, Crokus. Mă tem că m-am săturat de toate aceste suspiciuni. Ca și cum nu aș avea sinele nepătat de zeul care m-a posedat cândva. Când am fost luată eram o fată simplă. Fiică de pescar. Dar acum nu mai sunt o simplă fată.

Tatăl ei oftă.

– Fiica mea, spuse el cu glas gros, niciunul dintre noi nu mai e ce a fost, și am trecut prin multe ca să ajungem aici. Se încruntă, ca și cum i-ar fi venit greu să-și găsească vorbele. Dar i-ai poruncit Marelui Preot să tacă, să apere secretele pe care Dansatorul – Cotillion – le-ar dori protejate. Prin urmare, bănuielile lui Icarium au fost aproape firești.

– Da, răspunse ea, nu mai sunt sclavă față de ceea ce am fost. Cunoașterea pe care o am îmi îngăduie să hotărăsc ce să fac. Tată, îmi aleg propriile mele cauze.

– Apsalar, sunt pedepsit, spuse Icarium. Se întoarse din nou cu fața spre Mappo. Prietene, ce altceva mai știi despre Cei Nenumiți?

Mappo șovăi, apoi răspunse.

– Tribul nostru i-a primit ca oaspeți, dar vizitele lor erau rare. Cred, totuși, că ei se considerau slujitori ai lui Azath. Dacă legendele Trell conțin vreun sâmbure de adevăr, atunci cultul ar putea să dateze de pe vremea Primului Imperiu.

– Au fost eradicați! țipă Iskaral cu glas ascuțit.

– Probabil că în interiorul granițelor Imperiului Malazan, cedă Mappo.

– Prietene, spuse Icarium, ne ascunzi adevăruri. Aș vrea să le aud.

Trellul oftă.

– Și-au asumat răspunderea de a recruta paznicii voștri, Icarium, și fac asta încă de la început.

– De ce?

– Nu știu. Și pentru că vrei să știi… Se încruntă. Interesantă întrebare. Dăruire față de jurăminte nobile? Protecție a lui Azath?

Mappo ridică din umeri.

– Pe gleznele noduroase ale lui Hood! mormăi Rellock. Am putea bănui că ar fi vorba de sentimentul vinovăției.

Toți întoarseră ochii spre el.

După câteva momente de tăcere, Fiddler se scutură.

– Haideți. Să intrăm în labirint.

Brațe și membre. Ceea ce se agăța de rădăcinile unite, ceea ce se întindea și se răsucea într-un efort zadarnic de a se elibera, ceea ce se înălța în semn de rugă, într-o implorare mută și într-o ofrandă mortală din toate părțile, era o diversitate de viață întemnițată, și puține dintre acele proiecții oribil animate erau de origine umană.

În dorința lui reflexă de a modela corpuri asemănătoare, imaginația lui Fiddler nu reuși să dea capete și chipuri acelor membre, cu toate că își dădu seama că realitatea a ceea ce stătea ascuns în zidurile

țesute ar depăși cu mult până și cele mai cumplite coșmaruri ale lui.

Temnița noduroasă a lui Tremorlor avea demoni, Ascendenți antici și o asemenea mulțime de creaturi ciudate încât genistul începu să tremure când își dădu seama de micimea lui și a tuturor semenilor săi. Oamenii nu erau decât o frunză minusculă și fragilă dintr-un copac prea uriaș pentru a fi cuprins cu mintea. Șocul provocat de acest lucru îl lipsi de bărbăție, luându-i în râs cutezanța cu un ecou nesfârșit de secole și tărâmuri prinse în acea închisoare dementă și exuberantă.

Auziră bătălii vuind în toate părțile, care, din fericire, se desfășurau deocamdată în alte părți ale labirintului torturat. Azath era asaltat pe toate fronturile. Zgomotul lemnului care plesnea, se rupea și pocnea în aer. Țipete de animale sfâșiau aerul pătat de fier de deasupra lor, voci ieșite din gâtlejuri care le eliberau, voci care erau singurele lucruri ce puteau scăpa din acel război terifiant.

În mâinile lui Fiddler, patul arbaletei era plin de sudoare, dar el înainta încet, pe mijlocul potecii, dincolo de putința de atingere a acelor mâini inumane, care voiau să se agațe de ceva. În față se vedea un cot strâns al drumului. Genistul se ghemui, apoi aruncă o privire peste umăr către ceilalți.

Rămăseseră doar trei Copoi. Shan și Gear porniseră singuri, urmând alte poteci. Fiddler nu avea habar unde erau și ce li se întâmpla în acele momente, dar Baran, Blind și Rood nu păreau afectați de absența lor. Femela oarbă pășea alături de Icarium de parcă nu ar fi fost decât o însoțitoare bine dresată a Jhagului. Baran rămăsese în urmă, ca ariergardă, în vreme ce Rood – palid, pătat, o masă solidă de mușchi – aștepta nemișcat la mai puțin de cinci pași de Fiddler. Ochii lui, cafeniu-închis și lichizi, păreau ațintiți asupra genistului.

Acesta se cutremură, iar privirea i se îndreptă încă o dată spre Blind. *Alături de Icarium… atât de aproape…* Ca și Mappo, înțelegea prea bine acea apropiere. Dacă se puteau încheia târguri cu o Casă a

Azath, însemna că Tronul Umbrei reușise asta. Copoii nu vor fi luați – indiferent cât de mult ar fi tânjit Tremorlor după un astfel de dar, îndepărtarea totală și bruscă a acelor ucigași străvechi – nu, înțelegerea presupunea un premiu mult mai mare…

Cu bâta lustruită din os lung ridicată în față, Mappo se plasă de cealaltă parte a Jhagului. Pe Fiddler îl cuprinse un val de compasiune. Trellul era sfâșiat lăuntric. Trebuia să îl apere și de altceva, nu doar de schimbătorii de formă – la urma urmelor, el era camaradul pe care îl iubea ca pe un frate.

Crokus și Apsalar îl flancau pe Servitor, primul cu pumnalele de luptă scoase din teci și ținute în posturi admirabil de relaxate. Pust mergea la un pas în urma lor.

Și asta suntem. Asta, și nimic mai mult.

Se oprise înainte de acel cot ca reacție la o ezitare care părea să îl strângă instinctiv de șira spinării. *Nu merge mai departe. Așteaptă.* Genistul oftă. *Ce să aștept?*

Încă rătăcind asupra grupului din urma sa, ochii lui surprinseră ceva, și se focalizară.

Treptat, încet, blana lui Rood se zbârli.

Hood!

Mișcarea explodă în jurul lui, o formă impresionant de mare apărând chiar în față cu un muget care transformă măduva din oasele lui Fiddler în țepușe de gheață. Iar deasupra, o bătaie bubuitoare de aripi pieloase și gheare uriașe care țâșniră în jos.

Soletakenul care îi ataca era un urs brun, mare cât caleașca unui nobil, ale cărui flancuri atinseră zidul din rădăcini al labirintului, unde apărură brațe care traseră, se întinseră, iar mâinile se prinseră de blana groasă. Genistul văzu un membru nonuman smuls din cele trei încheieturi care îi formau umărul, scuipând sânge vechi, înnegrit. Ignorând acele eforturi disperate de parcă nu ar fi fost decât scaieți și ghimpi, ursul se năpusti înainte.

Fiddler se lăsă pe podeaua năpădită de rădăcini – cu scoarța fierbinte și unsuroasă din cauza unui fel

de sudoare – şi nu-şi menajă plămânii când strigă un avertisment. Deşi nu era nevoie.

Burta ursului, cu blana deschisă la culoare şi mânjită de sânge, trecu pe deasupra lui ca un fulger, apoi îl depăşi, după care genistul se rostogoli şi îi urmări atacul.

Atenţia ursului era îndreptată exclusiv asupra enkar'alului cu ochi sângerii care plutea în faţa lui – un alt Soletaken, care ţipa de furie. Labele ursului ţâşniră, biciuind doar aerul, deoarece reptila înaripată se trase înapoi – ajungând însă în raza de acţiune a bâtei lui Mappo.

Fiddler nu-şi putu explica forţa loviturii cu două mâini şi cu deplasarea umerilor pe care o dădu Trellul. Capul cu ţepi al armei izbi în pieptul zimţat al enkar'alului şi pătrunse în interiorul cuştii toracice, făcând oasele să plesnească. Enkar'alul, de mărimea unui bou, păru să se chircească şi să se înfăşoare în jurul loviturii. Oasele aripilor se frânseră, gâtul şi capul îi fură azvârlite în faţă, iar din ochi şi din nări îi ţâşni sânge.

Soletakenul reptilian muri chiar înainte de a se lovi de zidul din rădăcini. Gheare şi mâini îl primiră şi îl reţinură.

– Nu! urlă Mappo.

Privirea lui Fiddler se îndreptă fulgerător spre Icarium – însă nu Jhagul îl făcuse pe Trell să strige, pentru că Rood atacase ursul masiv, lovind din lateral.

Cu un strigăt, Soletakenul alunecă într-o parte, spre zidul din rădăcini. Existau puţine membre întinse care să poată reţine o asemenea fiară, însă unul, cu pielea verde, era pregătit, în aşteptare, şi se înfăşură cu toată lungimea lui în jurul gâtului gros al ursului, dovedind că avea o forţă care o depăşea pe aceea a animalului.

Rood muşcă o labă a ursului, sfărâmând oase, apoi, cu mişcări sălbatice din cap, smulse membrul din încheieturi.

– Un Soletaken! ţipă ascuţit Iskaral Pust, dansând ţopăit.

Mappo se înmuie brusc.

– Un prieten, șopti el.

Iar Fiddler înțelese. *Primul prieten pierdut astăzi. Primul…*

Tremorlor îi revendică pe ambii schimbători de formă când rădăcinile se întinseră șerpuitor, înfășurându-se în jurul nou-veniților. Cele două fiare stăteau acum față în față, fiecare pe zidul său – *locurile lor eterne de odihnă.* Ursul Soletaken, cu sângele șiroind din ciotul rămas la capătul unui picior, continuă să se zbată, însă chiar și puterea lui enormă se dovedi inutilă împotriva forței nepământești a Azath și a brațului care îl reținuse, iar acum îl strângea tot mai mult. Cu gâtul strâns, Messrembul se zbătea după aer. Ochii lui cafeniu-închis, cu margini înroșite, căpătară o nuanță vineție, după care ieșiră din cuiburile lor vărgate și umede, alcătuite din blană.

Rood se retrăsese, iar acum devora cu un aer placid laba retezată, oasele, carnea și blana.

– Mappo, spuse Icarium, vezi brațul acelui necunoscut storcând viața din el – înțelegi? Nu e o închisoare eternă pentru Messremb. Hood îl va lua – moartea îl va lua, așa cum a făcut-o și cu enkar'alul…

Rădăcinile îngemănate din cele două ziduri se întinseră unele spre altele, aproape atingându-se.

– Labirintul găsește un nou zid, spuse Crokus.

– Să ne grăbim, strigă Fiddler, ridicându-se abia acum în picioare. Treceți toți de partea asta.

Continuară să meargă, din nou în tăcere. Fiddler descoperi că mâinile îi tremurau neîncetat acum, când strângea între degete arma lui jalnică. Dezlănțuirea de forțe și sălbăticie la care asistase cu câteva minute în urmă se încleșta cu un sentiment atât de acut de alarmă, încât avu senzația că mintea îi paralizează.

Nu putem supraviețui acestui lucru. Nici o sută de Copoi ai Umbrei nu ar fi de ajuns. Astfel de creaturi schimbătoare de formă au sosit cu miile,

toate sunt aici, pe tărâmurile lui Tremorlor – câte dintre ele vor ajunge la Casă? Doar cele mai puternice… Și ce îndrăznim noi să facem? Să pășim în Casă, să descoperim poarta care ne va duce în orașul Malaz, la Casa Morților însăși. Zei, nu suntem decât niște jucători neînsemnați… cu o singură excepție, un om pe care nu ne putem permite să-l asmuțim, unul de care se teme până și Azath.

Zgomote de bătălie le asaltau auzul din toate părțile. Celelalte coridoare ale labirintului infernal găzduiau un haos despre care Fiddler își dădu seama că nu vor fi capabili să îl evite. Adevărat, acele sunete îngrozitoare se auzeau tot mai tare, lângă ei. *Ne apropiem de Casă. Toți ne îndreptăm într-acolo…*

Se opri și se întoarse către ceilalți. Își lăsă avertismentul nerostit, pentru că fiecare chip, fiecare pereche de ochi pe care o întâlni, exprima aceeași înțelegere.

Auzi zgomot de gheare pe pământ și, răsucindu-se, îl văzu pe Shan sosind, oprindu-se dintr-o goană turbată. Flancurile ei tresăltau, vârstate de nenumărate răni.

Vai, Hood…

Apoi, apropiindu-se dinspre drum, din locul de unde venise Copoiul, la ei ajunse un alt zgomot.

– Ai fost avertizat! strigă Icarium. Gryllen! Ai fost prevenit!

Mappo își petrecu brațele în jurul Jhagului. Brusca izbucnire de furie a lui Icarium făcu aerul să încremenească, de parcă întregul coridor și-ar fi oprit respirația. Jhagul rămase nemișcat în acea îmbrățișare, însă genistul văzu că brațele Trellului se încordaseră, trase de o forță nevăzută. Sunetul care izbucnea din Mappo trăda atât de multă durere, atâta suferință și spaimă, încât Fiddler se lăsă moale, iar lacrimile porniră să îi curgă din ochi.

Copoiul Blind se retrase de lângă Icarium, iar șocul de a o vedea cum își lasă coada în jos îl făcu pe genist să se cutremure.

Rood și Baran se alăturară lui Shan, formând o barieră agitată – lăsându-l pe Fiddler pe partea

nepotrivită. Reveni, iar brațele și picioarele i se mișcară spasmodic, de parcă ar fi fost slăbite de un butoiaș de vin aflat în venele lui. Rămase cu privirea ațintită asupra lui Icarium, în timp ce brâna pe care înaintau toți se dezvăluia, promițând oroare.

Cei trei Copoi tresăriră și făcură brusc un pas înapoi. Fiddler se întoarse fulgerător. Poteca din față se termina într-un zid nou, un zid care fremăta și fierbea. *Of, vai. Ne întâlnim din nou.*

Având cel mult unsprezece sau doisprezece ani, fata purta o vestă din piele care era cusută și se suprapunea peste solzi din bronz – monede bătute, de fapt – iar sulița pe care o ținea în mâini era îndeajuns de grea pentru a o face să se legene când, cu o mișcare hotărâtă, adoptă poziția de apărare.

Felisin aruncă o privire spre coșul din flori împletite de la picioarele desculțe și prăfuite ale fetei.

– Ai ceva pricepere la împletit, spuse ea.

Tânăra santinelă privi din nou spre Leoman, apoi spre Toblakai.

– Poți lăsa jos arma, îi spuse războinicul deșertului.

Vârful tremurător al suliței coborî spre nisip.

Cu glas apăsat, Toblakaiul spuse.

– Îngenunchează dinaintea lui Sha'ik Renăscută!

Fata se lăsă instantaneu în genunchi.

Felisin se aplecă și o mângâie pe cap.

– Te poți ridica în picioare. Cum te cheamă?

Când, ezitând, se conformă, fata răspunse scuturând din cap.

– Probabil e una dintre orfane, spuse Leoman. Nu are pe nimeni să vorbească pentru ea în ritul de numire. De aceea, ea nu are nume, însă ar fi în stare să-și dea viața pentru tine, Sha'ik Renăscută.

– Dacă și-ar da viața pentru mine, înseamnă că merită un nume. La fel și ceilalți orfani.

– Cum dorești – cine va vorbi în numele lor?

– Eu, Leoman.

Marginea oazei era marcată de ziduri scunde și sfărâmicioase din chirpici și de câțiva palmieri răsfirați sub care, printre frunzele uscate, fojgăiau crabi-de-nisip. Douăsprezece capre albe stăteau la umbră în apropiere, cu ochii cenușiu-deschis întorși spre nou-sosiți.

Felisin se aplecă și ridică una din brățările făcute din flori. Și-o puse la încheietura mâinii drepte.

Continuară să se îndrepte spre inima oazei. Aerul deveni mai răcoros; zonele de umbră pe sub care trecură veneau ca un șoc după ce merseseră atât de mult în soarele neiertător. Ruinele nesfârșite arătau că acolo se înălțase cândva un oraș, un oraș cu grădini întinse și curți, bazine și fântâni, toate devenite acum resturi și mici movile.

Îngrădituri înconjurau tabăra, iar caii arătau sănătoși și puternici.

– Cât de întinsă este oaza? întrebă Heboric.

– Poți întreba o fantomă? îi replică Felisin.

– Prefer să nu fac asta. Distrugerea orașului nu a fost nicidecum pașnică. Invadatori străvechi, care au zdrobit și ultima dintre enclavele-insulă ale Primului Imperiu. Cioburile subțiate de oale de culoare albastră sunt din perioada Primului Imperiu, cele roșii sunt lăsate de cuceritori. De la ceva delicat la ceva brutal, un tipar repetat de-a lungul întregii istorii. Aceste adevăruri mă obosesc, până în adâncul sufletului.

– Oaza este uriașă, îi spuse Leoman fostului preot. Există zone unde se află sol adevărat, iar acolo cultivăm recolte și plante pentru hrana animalelor. A rămas și un pâlc de cedri străvechi, dar între cioturi care s-au pietrificat. Există bazine și lacuri, iar apa este proaspătă și nu seacă niciodată. Dacă am dori asta, nu ar fi nevoie să părăsim niciodată acest loc.

– Câți oameni sunt aici?

– Unsprezece triburi. Patruzeci de mii dintre cei mai bine instruiți cavaleriști pe care i-a văzut lumea.

Heboric scoase un sunet gutural.

– Și ce poate face cavaleria împotriva legiunilor de infanteriști, Leoman?

Războinicul deșertului surâse.

– Doar să schimbe aspectul războiului, bătrâne.

– Asta s-a mai încercat, zise Heboric. Ceea ce a făcut ca armata malazană să fie atât de puternică a fost capacitatea ei de a se adapta, de a schimba strategia – chiar pe câmpul de luptă. Leoman, crezi că Imperiul nu a mai înfruntat culturi care prețuiau caii? Ba da, și le-a supus. Un exemplu elocvent ar fi Wickanii, sau Seti.

– Dar cum a reușit Imperiul acest lucru?

– Nu sunt istoric pentru a-ți explica asta – detaliile nu m-au interesat niciodată. Dacă ai avea o bibliotecă a textelor imperiale – cu lucrări de Duiker și Tallobant – ai putea afla și singur. Presupunând că știi să citești în malazană.

– Definești limitele regiunii lor, harta deplasărilor lor în funcție de anotimp. Ocupi și păstrezi surse de apă, forturi și noduri comerciale – deoarece comerțul slăbește izolarea dușmanului, însăși sursa puterii lui. Și, în funcție de răbdarea ta, ori incendiezi pășunile și ucizi orice patruped, ori aștepți, și fiecărei trupe de tineri care pătrunde în așezările tale îi oferi gloria războiului și prăzile din țări străine, cu promisiunea de a păstra grupul intact ca unitate de luptă. Astfel de ademeniri culeg floarea triburilor, până când doar moșii și babele mai bolborosesc despre libertatea de odinioară, îi răspunse Leoman.

– A, înseamnă că a existat cineva care a citit toate acestea.

– Da, avem o bibliotecă, Heboric. Una uriașă, la insistențele lui Sha'ik. „Cunoaște-ți dușmanul mai bine decât se cunoaște el însuși." Așa a zis Împăratul Kellanved.

– Neîndoielnic, deși îndrăznesc a spune că nu el a fost primul care a afirmat asta.

Locuințele din chirpici ale triburilor apărură pretutindeni când grupul ieși de pe drumul care trecea printre grajdurile pentru cai. Copiii alergau pe

străzile prăfuite, căruțele negustorilor, trase de catâri și de boi, veneau șerpuit dinspre centru, după ce fuseseră la piață în acea zi. Haite de câini se apropiară pentru a-și satisface curiozitatea, apoi se îndepărtară după ce adulmecară ruloul din blană de urs alb agățat de umerii largi ai Toblakaiului.

Mulțimea strânsă îi urmă în timp ce ei se deplasau spre inima așezării. Felisin simți o mie de ochi îndreptați spre ea și auzi murmure care exprimau nesiguranța. *Sha'ik, însă încă nu e ea. E totuși Sha'ik, pentru că, priviți-le pe cele două gărzi de corp ale ei, Toblakai și Leoman al Pustietăților, marii războinici slăbiți după călătoria lor prin deșert. Profeția a vorbit despre renaștere, reînnoire. Sha'ik s-a întors. După multă vreme, și este renăscută. Sha'ik Renăscută…*

– Sha'ik Renăscută!

Cele două cuvinte își găsiră o cadență șuierată, un ritm ca al valurilor, crescând în volum. Mulțimea spori, pentru că știrea se răspândea odată cu răsuflările iuțite.

– Sper că există un luminiș sau un amfiteatru în centru, murmură Heboric. Îi aruncă un surâs ironic lui Felisin. Fetițo, când am mai mers noi pe o stradă aglomerată?

– Mai bine să trecem de la rușine la triumf decât invers, Heboric.

– Mda, nu te contrazic.

– În fața cortului-palat există un teren de paradă, spuse Leoman.

– Cort-palat? Aha, un mesaj privind efemeritatea, un simbol care respectă tradiția – forța vechilor obiceiuri de viață și toate celelalte.

Leoman se întoarse către Felisin.

– Lipsa de respect a camaradului tău ar putea deveni o problemă, Sha'ik Renăscută. Când îi vom întâlni pe Marii Magi…

– Își va ține gura în mod înțelept.

– Așa ar fi bine.

– Să-i tăiem limba, propuse mârâit Toblakaiul. După aceea nu ne vom mai face griji.

– Serios? spuse râzând Heboric. Prostănacule, încă mă desconsideri. Sunt orb, însă văd. Taie-mi limba și, vai, să vezi cum voi vorbi! Liniștește-te, Felisin, nu sunt întru totul neghiob.

– Ba ești, dacă îi folosești în continuare vechiul nume, îl preveni Leoman.

Felisin îi lăsă pe cei doi să se ciondănească, simțind că, în cele din urmă, în ciuda cuvintelor tăioase pe care și le aruncau unul altuia, între ei se năștea o legătură. Nu ceva chiar atât de simplu precum prietenia – la urma urmelor, Toblakaiul și Heboric erau legați prin lanțuri de ură – însă împărtășiseră măcar o experiență. *Ei împărtășesc renașterea mea, chiar dacă se află în vârfurile unui triunghi, avându-l pe Leoman drept culme, omul care nu are credință.* Se apropiau de centrul așezării. Felisin văzu o platformă într-o latură, un podium de forma unui disc înconjurând o fântână arteziană.

– Acolo, pentru a începe.

Leoman se întoarse uimit.

– Poftim?

– Vreau să le vorbesc acestor discipoli.

– Acum? Înainte de a-i întâlni pe Marii Magi?

– Da.

– Vrei să-i faci pe oamenii cei mai puternici ai acestei tabere să aștepte?

– Leoman, asta ar îngrijora-o pe Sha'ik? Renașterea mea are nevoie de binecuvântarea lor? Din păcate, nu s-au aflat acolo, nu-i așa?

– Bine, dar…

– A sosit vremea să-ți ții gura, Leoman, spuse Heboric pe un ton care nu era lipsit de amabilitate.

– Toblakai, fă-ne loc prin mulțime, îi ceru Felisin.

Uriașul se întoarse brusc, îndreptându-se direct spre platformă. Nu scoase nicio vorbă, pentru că nici nu era nevoie. Simpla lui prezență făcea mulțimea să se despartă, trăgându-se de o parte și de alta într-o tăcere respectuoasă.

Ajunseră pe platformă.

– Toblakai, voi avea nevoie de plămânii tăi pentru a începe. Imediat ce urc, să-mi strigi numele.

– Așa voi face, Cea Aleasă.

Heboric pufni încet.

– Ăsta zic și eu titlu potrivit.

Prin mintea lui Felisin trecu o cascadă de gânduri când urcă pe platforma din piatră. *Sha'ik Renăscută, iar mantia neagră a lui Dryjhna coboară. Felisin, copil nobil din Unta, târfa așezării miniere. Deschide Cartea și astfel îndeplinești ritualul. Acea tânără care a văzut fața Abisului – îngrozitoarea călătorie pe care a făcut-o – iar acum urmează solicitarea pe care trebuie să o înfrunte. Tânăra trebuie să renunțe la propria viață. Să deschidă Cartea Sfântă – însă cine ar fi crezut că zeița este atât de docilă în cazul unei înțelegeri? Ea îmi cunoaște inima, și se pare că asta îi dă încrederea de a amâna pretențiile asupra ei. Înțelegerea s-a încheiat. După acordarea puterii – atâtea viziuni – Felisin rămâne aceeași, iar sufletul ei plin de cicatrice, dur ca piatra, plutește liber în uriașul Abis.*

Iar Leoman știe asta…

– Îngenuncheați dinaintea lui Sha'ik Renăscută!

Strigătul puternic al Toblakaiului răsună ca un tunet în aerul înfierbântat și neclintit. Ca unul, mii de oameni se lăsară în genunchi, cu capetele plecate.

Felisin păși pe lângă uriaș. Puterea lui Dryjhna se prefiră în ea – *vai, scumpă zeiță, acum șovăi cu darurile? La fel ca mulțimea aceasta, la fel ca Leoman, aștepți dovada cuvintelor mele? A intențiilor mele?*

Însă puterea se dovedi îndeajuns de mare pentru a face ca vorbele ei să devină o șoaptă puternică în urechile tuturor celor prezenți – inclusiv ale celor trei Mari Magi care stăteau acum sub o arcadă a terenului de paradă – *care stăteau, nu îngenuncheaseră.*

– Ridicați-vă, credincioșii mei.

Simți cum cei trei bărbați aflați departe tresăriră, așa cum se și cuvenea.

– Sfântul Deșert Raraku este apărat de cercul Vârtejului, ceea ce a asigurat sfințenia revenirii mele.

În vreme ce dincolo de el, dorința de dominație a rebeliunii – la independența binemeritată față de tiranii malazani – continuă să își întindă mareea de sânge. Slujitorii mei conduc armate uriașe. Mai trebuie eliberat unul dintre Cele Șapte Orașe Sfinte. Rămase tăcută un moment, simțind cum puterea sporește în ea, însă când vorbi din nou, o făcu într-o șoaptă slabă. Pregătirile noastre se apropie de sfârșit. A sosit momentul să mărșăluim, să părăsim această oază. De pe tronul ei îndepărtat, Împărăteasa va încerca să ne pedepsească. O flotă se apropie de Cele Șapte Orașe, o armată la comanda căreia se află Adjuncta aleasă de ea, un comandant a cărui minte o cunosc precum harta pe care o am asupra mea – ea nu are secrete pe care să nu le cunosc…

Cei trei Mari Magi nu se mișcaseră. Felisin primi darul de a-i cunoaște, un val de cunoaștere care nu putea fi decât al Străvechilor Sha'ik. Le văzu fețele de parcă ar fi stat doar la un pas de fiecare dintre ei, și își dădu seama că atunci ei împărtășeau acea senzație de apropiere precisă, bruscă – și, în sinea ei, reuși să îi admire pentru refuzul lor de a tremura. Cel mai bătrân dintre cei trei era un Bidithal antic, smochinit, cel care o găsise, când nu era decât un copil, drept răspuns la viziunile lui. Ochii lui lăptoși erau ațintiți asupra ochilor ei. *Bidithal, mai ții minte acea copilă? Cea pe care ai folosit-o cu atâta brutalitate în acea primă și singură noapte, pentru a slei din ea toate plăcerile cărnii. Ai strivit-o în interiorul propriului corp, ai lăsat cicatrice invizibile, lipsite de sensibilitate. Copila nu se va abate, nu va avea prunci, nici vreun bărbat alături care să îi abată fidelitatea față de zeiță. Bidithal, ți-am păstrat un loc în înfocatul Abis, după cum știi prea bine. Dar deocamdată mă slujești. Îngenunchează.*

Văzu cu două viziuni, una apropiată, cealaltă din perspectiva îndepărtată oferită de platformă, cum bătrânul se prăbuși învăluit de robă. Își îndreptă atenția spre următorul bărbat. *Febryl, cel mai laș și uneltitor dintre Marii mei Magi. Ai încercat de trei*

ori să mă otrăvești, și tot de trei ori Dryjhna a ars otrava din venele mele – însă eu nu te-am condamnat niciodată. Credeai că nu am știut asta? Și cel mai vechi secret al tău – fuga ta de la Dassem Ultor înainte de bătălia hotărâtoare, trădarea cauzei – credeai că nu știu nimic despre asta? Dar am nevoie de tine, pentru că tu ești magnetul împotrivirilor, al celor care vor încerca să mă trădeze. În genunchi, ticălosule! Adăugă o explozie de putere poruncii, ceea ce îl trânti pe bărbat la pământ ca și cum ar fi folosit o mână gigantică. Scâncind, el se zvârcoli pe nisipul moale.

În sfârșit, am ajuns și la tine, L'oric, singurul meu mister adevărat. Priceperea ta în ale vrăjitoriei este formidabilă, îndeosebi atunci când trebuie să ridici o barieră de netrecut în jurul tău. Tiparul minții tale mi-e necunoscut, la fel până și măsura și profunzimea credinței tale față de mine. Și, cu toate că pari lipsit de credință, cred că ești cel pe care mă pot bizui cel mai mult. Pentru că ești pragmatic, L'oric. La fel ca Leoman. Cu toate astea, mă cântărești permanent, îmi evaluezi fiecare hotărâre, fiecare cuvânt. Așadar, Mare Mag, cântărește acum, și hotărăște.

Magul se lăsă într-un genunchi și își înclină capul.

Ea îi văzu zâmbetul ironic printre umbrele aruncate de glugă.

Încheind cu cei trei bărbați, Felisin își îndreptă din nou atenția asupra mulțimii care aștepta următoarele ei cuvinte. Tăcerea cuprinsese aerul. *Ce a mai rămas?*

– Trebuie să pornim în marș, copiii mei. Însă doar asta nu va fi de ajuns. Trebuie să *anunțăm* ceea ce vrem să facem, pentru ca acest lucru să fie cunoscut de toți.

Zeița era pregătită.

Felisin – *Sha'ik Renăscută* – își ridică brațele.

Deasupra ei se răsuci praf de aur, care descrise o spirală și deveni o coloană. Care crescu. Izbucnirile vântului turbat și ale prafului sporiră, urcară spre cer,

trăgând după ele mantia aurită a deșertului, răsuflarea curățând domul vast și dezvăluind o întindere albastră care nu mai fusese văzută de luni și luni.

Și totuși coloana creștea, țâșnind mai sus, tot mai sus.

Vârtejul nu a fost decât o pregătire pentru ceea ce se întâmplă acum. Acesta era înălțarea stindardului lui Dryjhna, sulița care este Apocalipsa. Un stindard care să se înalțe deasupra unui continent întreg, ca să fie văzut de toți. Acum, în cele din urmă, începe războiul. Războiul meu.

Dându-și capul pe spate, îngădui viziunii vrăjitorești să se ospăteze cu ceea ce se ridica până la marginea bolții cerești. *Dragă surioară, uite ce ai făcut.*

Arbaleta tresări în mâinile lui Fiddler. Un cheag de foc înflori în masa tălăzuitoare de șobolani, înnegrind și prăjind zeci de creaturi.

Din deschizător de drum, genistul rămăsese ultimul când grupul se retrăsese din urmărirea de coșmar a lui Gryllen.

– D'ivers a furat vieți puternice, spuse Apsalar, iar Mappo, chinuindu-se să îl tragă înapoi pe Icarium, dăduse aprobator din cap. Gryllen nu a mai dovedit o asemenea… capacitate.

Capacitate. Fiddler mormăi, analizând cuvântul. Ultima oară când văzuse acel D'ivers, șobolanii fuseseră prezenți cu sutele. Acum erau cu miile, probabil cu zecile de mii – nu putea decât să le aproximeze numărul.

Copoiul Gear li se alăturase din nou și acum conducea retragerea lor pe drumuri lăturalnice și prin tuneluri înguste. Voiau să îl ocolească pe Gryllen – altceva nu puteau face.

Până când nu-și pierde Icarium controlul, pentru că e aproape. Mult prea aproape.

Genistul căută prin provizia de muniții și degetele lui atinseră ultima grenadă explozivă, apoi, pipăind în continuare, descoperi încă una, incendiară. Nu avea timp să o fixeze pe săgeată, și, oricum, mai avea puține săgeți. Alergând cu pași mici spre el,

creaturile din fruntea viermuielii erau la doar șase pași depărtare. Inima îi bubuia în piept – *Le-am lăsat să ajungă prea aproape de data asta? Pe răsuflarea lui Hood!* Aruncă grenada.

Șobolan prăjit.

Corpurile în alergare înghițiră focul lichid, se rostogoliră și se tălăzuiră spre el.

Genistul se întoarse și fugi.

Aproape că plonjă între fălcile mânjite de sânge ale lui Shan. Urlând, Fiddler se feri, se răsuci și căzu la pământ printre cizme și mocasini. Grupul se oprise. Se ridică precipitat în picioare.

– Trebuie să fugim!

– Unde?

Întrebarea fusese pusă de Crokus, pe un ton sec și apăsat.

Erau la o cotitură, iar la ambele capete ale potecii fojgăia un zid solid de șobolani.

Patru Copoi atacară rozătoarele de la capătul îndepărtat al potecii și doar Shan rămase alături de grup – înlocuind-o pe Blind, primejdios de aproape de Icarium.

Cu un țipăt ascuțit de furie, Jhagul îl azvârli pe Mappo de pe umeri cu o mișcare aparent fără efort. Trellul se clătina pe picioare, se dezechilibră și căzu pe podeaua din rădăcini cu un bufnet puternic.

– Toată lumea la pământ! răcni Fiddler, vârând orbește o mână în sacul cu muniție, unde prinse între degete un obiect mare și neted.

Urlând, Icarium își scoase sabia. Lemnul pocni și se cabră drept răspuns. Cerul de culoarea fierului înflori purpuriu, apoi începu să se răsucească, devenind un vârtej deasupra lor. Din ziduri, seva țâșni ca lapovița, stropindu-i pe toți.

Shan îl atacă pe Icarium, dar fu îndepărtat și făcut să zboare, aproape fără ca Jhagul să-și dea seama.

Fiddler zăbovi încă o secundă cu privirea asupra lui Icarium, apoi, scoțând grenada explozivă, se răsuci și o aruncă în D'ivers.

Numai că nu era o explozivă.

Cu ochii dilatați, Fiddler urmări cum cochilia ca de melc lovi podeaua din rădăcini și se sparse de parcă ar fi fost din sticlă.

Auzi un pocnet sălbatic în spatele lui, dar nu avu vreme să se mai gândească la acel zgomot, iar orice alte sunete dispărură când o voce șoptită se înălță din cochilia sfărâmată – *un dar al Spiritului Umblător Tano* – o șoaptă care umplu curând aerul, un cântec al oaselor, care căpăta forță pe măsură ce înainta.

Valurile de șobolani din ambele părți încercară să se retragă, dar nu aveau unde să fugă – sunetul învăluise totul. Creaturile începură să se chircească, iar carnea lor se stafidi, lăsând la vedere doar blana și oasele. Cântecul înghițea carne și astfel creștea.

Urletul pe o mie de voci al lui Gryllen se dovedi a fi o explozie chinuitoare de durere și groază. Dar și aceasta fu înghițită, devorată.

Fiddler își apăsă palmele peste urechi, întrucât cântecul rezona lăuntric, insistent, un glas care nu era nicidecum uman, și nici de muritor. Se întoarse pentru a se îndepărta și căzu în genunchi. Privi cu ochii larg deschiși, dar abia dacă înțelese ceea ce vedea în fața lui.

Camarazii lui erau ghemuiți la pământ. Copoii se făcuseră mici de frică; ținându-și urechile lipite de capete, fiarele masive tremurau. Mappo se aplecă asupra corpului întins și nemișcat al lui Icarium. Trellul ținea în mâini ghioaga din os, iar partea plată a acesteia era stropită cu sânge proaspăt și șuvițe încurcate de păr lung, roșcat. În cele din urmă, Mappo lăsă arma să cadă și își apăsă palmele peste urechi.

Zei, asta ne va ucide pe toți – încetează! Încetează, la naiba!

Își dădu seama că va înnebuni, vederea îl trăda, pentru că acum vedea un zid, un zid de apă, cenușiu ca gresia și presărat de spumă, năpustindu-se către ei pe potecă, devenind tot mai înalt, scăpând de zidurile din rădăcini și rostogolindu-se înainte. Și descoperi că acum putea vedea prin zid, de parcă acesta se

transformase în sticlă lichidă. Resturi, pietre de fundație înmuiate de alge, rămășițele putrezinde ale unor corăbii scufundate, hălci informe de metal ruginit, incrustate, oase, căpățâni, butoaie, cufere ferecate cu benzi din bronz, catarge spintecate și accesorii de vase – amintirea scufundată a nenumărate civilizații, o avalanșă de evenimente tragice, dezintegrare și descompunere.

Valul îi acoperi, îi trase la fund cu greutatea lui imensă, cu forța lui de neoprit.

Apoi totul dispăru, lăsându-i uscați ca praful.

Tăcerea acapară aerul, spartă treptat de gâfâieli aspre, scâncete de animale, foșnetul înfundat al hainelor și al armelor.

Fiddler își înălță capul, apoi se ridică pe mâini și genunchi. Rămășițele fantomatice ale acelei inundații păreau să îl pătrundă tot mai adânc, umplându-l de o tristețe de neexprimat.

Vrajă protectoare?

Spiritul Umblător zâmbise. *Într-un fel.*

Iar eu plănuisem să vând acel lucru blestemat în G'danisban. Ultima mea grenadă a fost o cochilie de melc – n-am verificat, nici măcar o dată. Pe răsuflarea lui Hood!

Simți cu greu o nouă încordare care creștea în aer. Ridică privirea. Mappo își recuperase ghioaga și acum stătea deasupra formei inconștiente a lui Icarium. Copoii se strânseseră în jurul lui. Cu blana zbârlită pe tot corpul.

Fiddler se grăbi să-și pregătească arbaleta.

– Iskaral Pust! Potolește Copoii, lua-te-ar naiba!

– Târgul! Azath îl va lua! spuse Marele Preot pe nerăsuflate, încă nesigur pe picioare după ce fusese năucit de vraja lui Tano. Acum e momentul!

– Nu, mârâi Trellul.

Fiddler ezită. *Târgul, Mappo. Icarium și-a făcut limpede dorința…*

– Pust, cheamă Copoii, spuse el, pornind spre locul confruntării.

Vârî o mână în sacul din piele în care își ținea muniția, pe care îl răsuci până și-l aduse în față.

– Mai am o grenadă, și chiar de-ar fi din marmură, asta nu-i va salva pe Copoi când voi folosi ce am aici.

– Geniști blestemați! Cine i-a inventat? Demența!

Fiddler rânji.

– Cine i-a inventat? Păi, Kellanved, cine altul – care a făcut Ascensiunea pentru a-ți deveni zeu, Pust. Credeam că vei aprecia ironia asta, Mare Preot.

– Dar înțelegerea…

– Va mai aștepta o vreme. Mappo, cât de rău l-ai lovit? Cât timp va mai rămâne fără cunoștință?

– Cât doresc eu, prietene.

Prieten, și în acel cuvânt: „mulțumesc.“

– Bine. Cheamă javrele la tine, Pust. Să ajungem la Casă.

Marele Preot încetă să mai umble în cerc; se opri, legănându-se ușor înainte și înapoi. Aruncând o privire spre Apsalar, îi zâmbi larg.

– Așa cum îți cere soldatul, zise ea.

Zâmbetul dispăru.

– Tineretul de astăzi nu mai știe ce este fidelitatea. Păcat, lucrurile nu mai sunt defel ca altădată. Servitor, nu ești de acord?

Tatăl lui Apsalar făcu o grimasă.

– Doar ai auzit-o.

– Ești mult prea îngăduitor, o lași să obțină ce vrea. Ai răsfățat-o, domnule! Vai, să fiu trădat de cei din generația mea! Ce mai urmează?

– Urmează să pornim la drum, spuse Fiddler.

– Și nu avem mult de mers, spuse Crokus. Făcu semn în lungul potecii. Acolo. Văd Casa. Îl văd pe Tremorlor.

Genistul îl urmări pe Mappo agățându-și arma pe un umăr, apoi ridicându-l delicat pe Icarium. Jhagul atârna moale în brațele masive ale prietenului său. În atmosferă se simțea atâta încordare, încât Fiddler se văzu silit să privească în altă parte.

Capitolul nouăsprezece

Ziua Sângelui Pur
a fost un dar al Celor Șapte
din mormintele lor de nisip.
Norocul a fost un fluviu,
gloria, un dar al Celor Șapte.
care a curs galben și purpuriu
peste zi.

Lanțul Câinilor
Thes'soran

În dialectul local Can'eld, ar fi ajuns să poarte numele de Mesh'arn tho'ledann: Ziua Sângelui Pur. Gura Fluviului Vathar vărsă sânge și cadavre în Marea Dojal Hading vreme de aproape o săptămână după măcel, o maree care din neagră deveni roșie din cauza leșurilor umflate și decolorate. Pescarii au numit acea perioadă Anotimpul Rechinilor, și nenumărate năvoade fură tăiate și abandonate după ce recolta înfiorătoare ajunsese la bord.

Oroarea nu cunoștea limite, nu făcea favoruri. Se răspândi ca o pată mai departe, de la un trib la altul, dintr-un oraș în altul. Iar din repulsie se născu teama în rândul locuitorilor Celor Șapte Orașe. Comandată de o femeie dură ca fierul, o flotă malazană pornise la drum. Ceea ce se întâmplase la traversarea Fluviului Vathar era doar o gresie care ascuțise lama ei ucigătoare.

Însă Korbolo Dom nu era nici pe departe înfrânt.

Pădurea de cedri aflată la miazăzi de fluviu se înălța pe trepte etajate de calcar, drumul negustorilor șerpuia, având curbe nebunești în ac de păr și pante abrupte, dificile. Și, pe măsură ce convoiul subțiat pătrundea mai adânc în pădure, cu atât ea devenea mai veche și mai ciudată.

Duiker își conducea iapa ducând-o de căpăstru, împiedicându-se de pietrele de sub tălpi. Alături de el se hurduca și scârțâia o căruță, încovoiată sub greutatea soldaților răniți. Caporalul List stătea pe capră, iar biciul lui șfichiuia spinările prăfuite și brăzdate de sudoare ale celor doi boi care trăgeau icnind în jug.

Pierderile de la traversarea Vathar răsunau ca o litanie mută în mintea istoricului. Peste douăzeci de mii de refugiați, un număr disproporționat de mare de copii între aceștia. Din Clanul Câinelui Neghiob rămăseseră mai puțin de cinci sute de luptători nevătămați, iar celelalte două clanuri erau la fel de rău lovite. Șapte sute de soldați din Armata a 7-a fuseseră uciși, răniți sau dați dispăruți. Doar doisprezece geniști rămăseseră pe picioare și doar

aproximativ douăzeci de marinari. Se pierduseră trei familii nobile – această din urmă evaluare reprezentând un lucru inacceptabil, după părerea consiliului.

Și Sormo E'nath. Într-un singur om se aflaseră opt vrăjitori bătrâni, o pierdere nu doar de putere, ci și de cunoaștere, experiență și înțelepciune. O lovitură care îi îngenunchease pe Wickani.

Ceva mai devreme în acea zi, în momentul în care convoiul se oprise pentru o scurtă odihnă, căpitanul Lull se alăturase istoricului pentru a împărți din rațiile de hrană. La început, cei doi schimbară puține cuvinte, ca și cum evenimentele de la traversarea Vathar ar fi fost ceva despre care nu trebuia să se discute, chiar dacă ele se întindeau ca o molimă în fiecare gând și răsunau ca niște fantome în fiecare scenă pe care o vedeau în jur, în fiecare sunet care se înălța dinspre tabără.

Încet, Lull puse deoparte resturile mesei. Apoi se opri câteva clipe, iar Duiker îl văzu cum își examinează mâinile, care începuseră să îi tremure. Surprins de valul brusc de rușine care îl copleși, istoricul își mută privirea. Îl văzu pe List, dormind pe capra carului, prins în închisoarea propriilor vise. *Din milă, l-aș putea trezi pe tânăr, însă puterea de a cunoaște mă stăpânește. Cruzimea apare cu ușurință în astfel de vremuri.*

După un moment, căpitanul oftă, grăbindu-se apoi să-și termine treaba.

– Istoricule, simți nevoia de a răspunde la toate aceste întrebări? zise el. Toate tomurile pe care le-ai citit, toate gândurile altor oameni, altor femei. Din alte vremuri. Cum dă un muritor răspuns la ceea ce el este capabil? Ajunge fiecare dintre noi, soldat ori nu, la un punct în care tot ce am văzut, toate lucrurile cărora le-am supraviețuit, ne schimbă lăuntric? Adică ne schimbă în mod irevocabil. Ce devenim atunci? Mai puțin umani ori *mai* umani? Îndeajuns de umani ori prea umani?

Cu ochii ațintiți asupra pământului presărat de pietricele care înconjurau bolovanul pe care stătea,

Duiker rămase tăcut câteva clipe.

– Fiecare dintre noi are pragul său, prietene. Soldați sau nu, putem duce cu noi doar atât, înainte de a trece dincolo… în altceva. Ca și cum lumea ar aluneca în jurul nostru, deși este vorba numai de felul nostru de a vedea lucrurile. O schimbare de perspectivă, însă asta nu presupune inteligență – vezi, dar nu simți, ori verși lacrimi, dar îți analizezi propria suferință ca și cum te-ai afla în alt loc, undeva în afara ei. Nu există un loc pentru răspunsuri, Lull, fiindcă fiecare întrebare a ars și s-a stins. Mai umani sau mai puțini umani – asta doar tu hotărăști.

– Dar sigur au scris despre asta, savanți, preoți… filozofi, poate?

Continuând să privească țărâna, Duiker zâmbi.

– S-au făcut eforturi. Dar cei care au trecut acel prag… ei, bine, ei au puține cuvinte pentru a descrie locul pe care l-au descoperit, și puțin imbold pentru a încerca să îl explice. Cum spuneam, este un loc fără percepție conștientă, un loc în care gândurile se răzlețesc fără formă, fără legătură între ele. Ca și cum s-ar fi rătăcit.

– Rătăcit, repetă căpitanul. Așa cum sunt eu.

– Lull, însă noi doi ne-am rătăcit târziu în viețile noastre. Uită-te la copii, și lasă-te cuprins de disperare.

– Cum să răspunzi la asta? Trebuie să aflu, Duiker, altfel înnebunesc.

– Iuțeala de mână, spuse istoricul.

– Poftim?

– Gândește-te la vrăjitoriile pe care noi le-am văzut cât am trăit, la puterea uriașă, nețiută în frâu și ucigătoare pe care am văzut-o dezlănțuindu-se. Dusă până la nivelul groazei și ororii. Apoi gândește-te la scamatori – cei pe care i-ai urmărit când erai copil – jocuri ale iluziei și trucurile pe care le puteau realiza cu mâinile, fascinându-te.

Căpitanul rămase tăcu și nemișcat. Apoi se ridică.

– Acesta este răspunsul?

– Este singurul care îmi vine în minte, prietene. Îmi pare rău dacă nu te mulțumește.

– Nu, bătrâne, îmi este de ajuns. Trebuie, nu?

– Da, așa trebuie.

– Iuțeala de mână.

Istoricul confirmă cu o mișcare din cap.

– Nu mai cere altceva, pentru că lumea – lumea asta – nu-ți va da.

– Dar unde vom găsi un asemenea lucru?

– În locuri neașteptate, îi răspunse Duiker, ridicându-se și el. De undeva din față, răsunară strigăte, iar convoiul își reluă urcușul. Dacă lupți între lacrimi și un zâmbet, înseamnă că ai găsit un răspuns.

– Mai vorbim, istoricule.

– Sigur.

Îl urmări pe căpitan pornind spre soldații din compania lui și se întrebă dacă tot ce spusese, tot ce îi oferise acelui om, nu era decât o minciună.

Posibilitatea aceasta îi revenise în minte acum, câteva ore mai târziu, când mergea chinuitor de greu pe drum. Unul dintre acele gânduri întâmplătoare, răzlețe, care apăreau pentru a caracteriza peisajul lovit de distrugere al minții lui. Reveni, zăbovi o clipă, apoi se îndepărtă treptat și dispăru.

Călătoria continuă sub nori de praf și cei câțiva fluturi rămași în viață.

Korbolo Dom porni în urmărire, mușcând din coada mutilată a convoiului, mulțumindu-se să aștepte să ajungă pe un teren prielnic pentru a declanșa bătălia decisivă. Probabil că și el își pierduse din hotărâre când văzuse ce începuse să dezvăluie Pădurea Vathar.

Printre cedrii înalți erau și copaci din alte specii, care se transformaseră în piatră. Pădurea pietrificată îmbrățișa obiecte care se fosilizaseră – copacii contorsionați și noduroși reținuseră ofrande și crescuseră în jurul acestora. Duiker își aminti foarte bine când văzuse ultima oară asemenea lucruri, în ceea ce fusese un loc sfânt din inima unei oaze, la miazănoapte de Hissar. Acel loc revelase coarne de

cerb prinse în îndoiturile înfășurate ale crengilor, și existau destul de multe și aici, deși ele erau unele dintre cele mai puțin tulburătoare dintre ofrandele din Pădurea Vathar.

T'lan Imass. Nu încape nicio îndoială – fețele lor de strigoi ne privesc din toate părțile, țeste și fețe stafidite care se uită dintre ghirlande de scoarță cristalizată, găurile întunecate ale locurilor unde au fost cândva ochii urmărindu-ne trecerea. Acesta este un cimitir, nu al strămoșilor din carne și oase ai T'lan Imass, ci al creaturilor nemuritoare înseși.

Viziunile lui List despre un război străvechi – aici vedem urmările lui. Erau vizibile și platforme sfărâmate, rețele din piatră cocoțate printre crengi care crescuseră cândva în jurul lor, strângându-se pe oasele adunate ca degetele unei mâini de piatră.

La încheierea războiului, supraviețuitorii au venit aici, aducându-i pe acei camarazi care erau prea grav răniți pentru a merge mai departe și au transformat pădurea asta în căminul lor etern. Sufletele T'lan Imass nu se pot alătura lui Hood, nici măcar nu pot evada din închisorile lor din oase și carne uscată. Așa ceva nu se poate îngropa – acea pedeapsă a întunericului oferit de pământ nu aduce pacea. De aceea, se lasă rămășițele să se privească una pe alta, de pe piedestalele acelea, dar și să vadă rarii muritori care trec pe drum…

Caporalul List văzuse mult prea limpede, iar viziunile îl plasaseră adânc într-o istorie care era mai bine să fie uitată. Cunoașterea îl învinsese – *așa cum se întâmplă cu noi toți, când există într-o măsură exagerată. Cu toate acestea, încă mă simt însetat.*

Începuseră să apară tumuli, movile din bolovani, în vârful cărora se aflau țeste totemice. *Nu gorgane,* spusese List. *Locuri ale unor lupte, clanuri diferite, oriunde Jaghut se opreau din fugă și ripostau.*

Ziua se apropia de sfârșit când ajunseră la ultima înălțime, un monolit larg și pestriț, care părea să-și fi lepădat stratul acoperitor din calcar, iar roca-mamă expusă avea o nuanță de culoarea vinului.

Porțiuni plate, lipsite de copaci, erau asaltate de bolovani așezați în formă de spirale, elipse și coridoare. Cedrii fuseseră înlocuiți de pini, iar numărul de copaci pietrificați se micșorase.

Duiker și List călătoriseră în ultima treime a coloanei, răniții fiind protejați de o ariergardă compusă din infanteriști la capătul puterilor. După ce ultimele căruțe și puținele vite rămase urcară panta și ajunseră pe teren plat, pedestrașii ocupară cu rapiditate culmea, iar escadroanele se plasară în diferitele puncte dominante de observație și cu potențial de apărare care controlau drumul.

List opri căruța și puse frânele, apoi se ridică de pe capră, se întinse și privi spre Duiker cu ochi hăituiți.

– De aici avem o perspectivă mai bună, oricum, spuse istoricul.

– Întotdeauna a fost așa, răspunse caporalul. Dacă ne îndreptăm spre capul convoiului, ajungem la primul dintre ele.

– Primul, ce?

Paloarea care apăru pe fața lui, de parcă sângele s-ar fi retras din ea, era grăitoare privind o altă viziune care îi invadase mintea, o lume și un timp văzute prin ochi neumani. După un moment, se cutremură și își șterse sudoarea de pe față.

– Îți voi arăta.

Merseră în tăcere prin aglomerarea de oameni și animale. Eforturile de închegare a unei tabere pe care le văzură peste tot păreau rigide, pentru că refugiații și soldații se mișcau ca niște roboți. Nimeni nu se mai deranjă să ridice corturi; oamenii își întindeau pur și simplu saltelele portabile pe roca plată. Copiii stăteau nemișcați, urmărind totul cu ochi de bătrâni.

Nici taberele Wickane nu arătau mai bine. Judecând după imaginile și scenele memorate care apăreau când și când nemilos, în fața ochiului minții, nu exista scăpare de ceea ce fusese până în acel moment. Orice gest fragil și obișnuit de viață normală se sfărâmase sub povara cunoașterii.

Însă exista furie, arzând până la alb și adânc îngropată, nevăzută, de parcă ar fi fost acoperită de un strat de turbă. Acesta devenise ultimul combustibil care mai avea cât de cât putere. *Și așa înaintăm, zi după zi, purtând fiece bătălie – cele lăuntrice și cele exterioare – cu ferocitate și hotărâre neclintite. Ne aflăm acolo unde sălășluiește în prezent Lull, un loc al gândirii raționale, captivi într-o lume lipsită de coeziune.*

Ajungând la avangardă, deveniră martori la o scenă. Acolo se aflau Coltaine, Bult și căpitanul Lull, față în față cu un rând strâmb aliniat, format din ultimii geniști, aflat la zece pași depărtare.

Căpetenia se întoarse în momentul în care Duiker și List se apropiau.

– Da, e bine așa. Vreau să fii martor la asta, istoricule.

– Ce mi-a scăpat?

Bult surâse.

– Nimic; am avut succes în misiunea aproape imposibilă de a-i vedea laolaltă pe geniști – ai crede că bătăliile cu Kamist Reloe au fost coșmaruri tactice. În orice caz, uite-i, arătând de parcă s-ar aștepta să cadă într-o ambuscadă, sau chiar mai rău.

– Și așa stau lucrurile, unchiule?

Surâsul comandantului se lăți.

– Tot ce se poate.

Coltaine se apropie de soldații aliniați.

– Simbolurile de bravură și gesturile de recunoaștere a meritelor nu pot părea decât găunoase – știu asta, însă ce altceva mi-a mai rămas? Trei conducători de clan au venit la mine, fiecare implorându-mă să vă adresăm, bărbați și femei, oferta de a fi adoptați de clanurile lor. Probabil că nu știți ce înseamnă asemenea solicitări… ori poate, judecând după expresiile de pe fețele voastre, știți asta. Am simțit nevoia de a le răspunde în numele vostru, pentru că vă cunosc pe voi, soldații, mai bine decât majoritatea Wickanilor, inclusiv acei conducători de clan, și ei și-au retras cu umilință cererile.

Rămase tăcut mult timp.

– Cu toate acestea, continuă Coltaine în cele din urmă, vreau să aflați că voiau să vă onoreze.

Vai, Coltaine, nici măcar tu nu-i înțelegi suficient de bine pe acești soldați. Încruntările pe care le vezi pe fețele celor aliniați dinaintea ta sigur par *de dezaprobare, chiar de dezgust, dar, chiar și așa, când i-ai văzut zâmbind?*

– Așadar, îmi rămân la dispoziție tradițiile Imperiului Malazan. Au existat destui martori ai traversării care să descrie în amănunt tapiseria faptelor voastre, iar dintre voi toți, inclusiv dintre camarazii voștri căzuți, purtarea unuia a fost remarcată în mai multe rânduri. Dacă nu ar fi acționat el, bătălia ar fi fost pierdută.

Geniștii nu se clintiră, iar încruntările lor deveniră acum feroce.

Coltaine se opri în fața unuia dintre ei. Duiker și-l amintea bine – un genist nespus de urât, lipsit de păr și îndesat, cu ochii ca niște tăieturi înguste pe față și nasul turtit ca o rețea de unghiuri și zbârcituri. Temerar, purta fragmente de armură pe care Duiker le recunoscu ca aparținând unui comandant al Apocalipsei, deși coiful atârnat la centură ar fi putut prea bine să împodobească un magazin de antichități din Darujhistan. Un alt obiect agățat de centură era greu de identificat, și, abia după câteva momente, Duiker își dădu seama că privea restul zdrobit al unui scut: două mânere întărite în spatele unei bucăți plate din bronz, plină de indentații. De un umăr își prinsese o arbaletă mare și înnegrită, acoperită de rămurele, plante și alte elemente de camuflat de parcă omul ducea un tufiș în spinare.

– Cred că a sosit clipa unei înaintări în grad, zise Coltaine. Soldat, acum ești sergent.

Bărbatul nu spuse nimic, însă ochii i se îngustară și mai mult, două linii subțiri pe fața lui.

– Cred că s-ar cuveni un salut, mârâi Bult.

Unul dintre ceilalți geniști își drese glasul și se trase agitat de mustață.

Căpitanul Lull se apropie de bărbat.

– Soldat, ai ceva de spus despre asta?

– Nu multe, bolborosi omul.

– Să auzim.

– Păi, numai că… până acum două minute omul era căpitan, domnule. Căpetenia tocmai l-a degradat. El este căpitanul Mincer, domnule. El comandă geniștii. Ori a făcut-o până acum.

În cele din urmă, Mincer deschise gura.

– Și pentru că acum sunt sergent, propun ca funcția de căpitan să fie acordată acestui soldat. Întinse mâna și o prinse de ureche pe femeia aflată lângă el și o trase mai aproape. Ea mi-a fost *sergent*. O cheamă Bungle.

Uimit, Coltaine se uită lung la el, apoi se întoarse și întâlni ochii lui Duiker cu o asemenea plăcere comică, încât istoricul simți că starea de epuizare dispare, pârjolită instantaneu și trimisă în uitare. Căpetenia se strădui să rămână serioasă, iar Duiker, făcând un efort similar, își mușcă buzele. Cu privirea, îl găsi pe Lull, al cărui chip dovedea aceeași zbatere, chiar în timp ce căpitanul clipi șmecherește și articulă din buze trei cuvinte mute.

Iuțeala de mână.

Se punea întrebarea cum va reacționa Coltaine în acea situație. Cu o expresie serioasă și fermă, Căpetenia se întoarse din nou. Îl măsură din ochi pe Mincer, apoi o examină pe femeia numită Bungle.

– Prea bine, sergent, spuse el. Căpitane Bungle, te sfătuiesc să dai ascultare recomandărilor făcute de sergentul tău în toate chestiunile. Ai înțeles?

Femeia clătină din cap.

Mincer făcu o grimasă și spuse.

– Nu are experiență în domeniul ăsta, Căpetenie. Îmi pare rău, eu nu i-am cerut niciodată să-mi dea vreun sfat.

– Din câte înțeleg, cât ai fost căpitan nu ai cerut niciodată sfatul *cuiva.*

– Da, asta e realitatea.

– Și nici nu ai participat la consiliile de război.

– Nu, domnule.

– De ce?

Mincer ridică din umeri.

Căpitanul Bungle interveni și spuse.

– Somnul de frumusețe, domnule. Așa zicea întotdeauna.

– Hood știe că omul are nevoie de asta, murmură Bult.

Coltaine ridică din sprâncene.

– Și dormea, căpitane? De fiecare dată?

– Da, domnule. Doarme și când mărșăluim. Doarme și când merge – n-am mai pomenit așa ceva. Și sforăie, domnule, pune un pas înaintea celuilalt dormind, cu un sac plin de pietre în spinare…

– Pietre?

– Pentru situația în care își rupe sabia, domnule. Le aruncă, și nimerește orice își pune în gând.

– Greșești, mârâi Mincer. Cățelul acela de salon a scăpat.

Bult fu cât pe ce să se înece, apoi scuipă în semn de înțelegere.

Coltaine își dusese mâinile la spate, iar Duiker văzu că, strânse pumn, se albiseră. Ca și cum ar fi simțit atenția ce i se acorda, Căpetenia strigă fără să se întoarcă.

– Istoricule!

– Aici sunt, Căpetenie.

– Vei consemna asta?

– A, da, domnule. Fiece cuvânt.

– Excelent. Geniști, sunteți liberi.

Oamenii din grup se dispersară murmurând. Unul dintre ei îl bătu pe umăr pe Mincer și, drept răspuns, se alese cu o privire aprigă.

Coltaine îi urmări plecând, apoi se îndreptă spre Duiker, urmat de Bult și de Lull.

– Spirite subpământene! exclamă șuierat Bult.

Duiker zâmbi.

– Soldații tăi, comandante!

– Da, spuse el, zâmbind plin de mândrie. Da, așa e!

– Nu am știut cum să procedez, mărturisi Coltaine.

Lull își drese glasul.

– Ai acționat perfect, Căpetenie. A fost chiar minunat și, fără îndoială, asta va face înconjurul armatei ca o adevărată legendă, pe răsuflarea lui Hood. Dacă până acum au ținut la tine, de azi înainte te vor iubi, domnule.

Wickanul se arătă surprins.

– Cum asta? Doar l-am degradat pe acel om, în ciuda bravurii lui inegalabile!

– Cu alte cuvinte, l-ai readus în rândul soldaților. Și în felul ăsta i-au ridicat în grad pe ceilalți, nu înțelegi?

– Dar Mincer…

– Pun rămășag că nu s-a distrat niciodată atât de bine. Îți dai seama de asta când oamenii devin și mai urâți decât sunt. Hood mi-e martor, mi-e greu să explic – doar geniștii înțeleg modul de gândire și comportamentul unui genist, și câteodată nici ei nu sunt în stare de așa ceva.

– Nepoate, acum ai un căpitan pe nume Bungle (Gafeur), spuse Bult. Crezi că ea va apărea cu uniformă sclipitoare la următorul consiliu de război?

– Nicio șansă, își dădu Lull cu părerea. Probabil că în clipele astea își pregătește accesoriile de luptă.

Coltaine clătină din cap.

– Ei au învins, spuse el cu un aer surprins. Eu sunt cel înfrânt.

Duiker îi urmări pe cei trei bărbați îndepărtându-se, continuând să comenteze cele întâmplate. *Până la urmă, nu sunt minciuni. Lacrimi și zâmbete, ceva atât de mărunt, de absurd… singurul răspuns posibil…* Istoricul se scutură pentru a se trezi la realitate, și privi în jur până îl văzu pe List.

– Caporale, mi-am adus aminte că voiai să-mi arăți ceva.

– Da, domnule. În față, nu departe de aici, așa cred.

Înainte de a ajunge la pichetele avansate, dădură de un turn năruit. Un pluton de Wickani ocupase

poziția, umplând podeaua din rocă-mamă cu provizii și lăsând de pază un tânăr cu un singur braț.

List puse mâna pe una dintre pietrele masive de fundație.

– Jaghut, spuse el. Ei trăiau izolați, știi bine asta. Fără sate, fără orașe, doar așezări singuratice, îndepărtate. Ca asta.

– Le plăcea intimitatea, din câte înțeleg.

– Se temeau unul de altul la fel de mult cum se temeau de T'lan Imass, domnule.

Duiker își îndreptă ochii spre tânărul Wickan. Acesta dormea dus. *Ni se întâmplă des zilele astea. Pur și simplu cădem din picioare.*

– Cât e de vechi? îl întrebă pe caporal.

– Nu sunt sigur. O sută, două, poate chiar trei.

– Cred că nu ani.

– Nu. Milenii.

– Așadar, aici au locuit Jaghut.

– Primul turn. De aici, au fost respinși, apoi iarăși, și iarăși. Ultima redută – ultimul turn – se află în inima câmpiei, dincolo de pădure.

– Au fost respinși, repetă istoricul.

List îl aprobă cu o mișcare din cap.

– Fiecare asediu a durat secole, pierderile din rândul T'lan Imass au fost imense. Jaghutii au fost orice, numai rătăcitori nu. Când își alegeau un loc…

Glasul îi scăzu. Ridică din umeri.

– Caporale, a fost vorba de un război tipic?

Tânărul ezită, apoi scutură din cap.

– O legătură stranie, unică, în rândul Jaghutilor. Când mama era în primejdie, copiii se întorceau și participau la bătălie. Apoi tatăl. Lucrurile au… escaladat.

Duiker dădu din cap și privi în jur.

– Ea trebuie să fi fost oarecum… deosebită.

Cu buzele strânse și palide, List își scoase coiful și își trecu degetele prin părul năclăit de sudoare.

– Da, spuse el șoptit în cele din urmă.

– Ea îți este ghid?

– Nu. Perechea ei.

Ceva îl făcu pe istoric să se întoarcă, parcă drept răspuns la o vibrație abia simțită a aerului Spre miazănoapte, printre copaci, apoi deasupra lor. Mintea lui se strădui să cuprindă ceea ce vedea: o coloană, o suliță iluminată în auriu, ridicându-se… ridicându-se.

– Pe răsuflarea lui Hood! murmură List. Ce este asta?

Prin ființa lui Duiker trecu bubuind un singur cuvânt, inundându-i mintea, atrăgând fiece gând, și cuprinse cu o siguranță deplină întregul adevăr, singurul cuvânt care era răspunsul la întrebarea lui List.

– Sha'ik.

Kalam stătea în cabina lui, stăpânită de semiîntuneric și inundată de sunetul valurilor bubuitoare și de șuieratul vântului. *Ragstopper* se cutremura la fiecare izbitură a mării nemiloase, iar în jurul asasinului totul se legăna parcă în zeci de direcții în același timp.

Undeva în urma lor, o corabie rapidă de transport lupta împotriva aceleiași furtuni, iar prezența ei – anunțată de observator doar cu câteva minute înainte ca norul verde cu o luminiscență bizară să se rostogolească deasupra lor – îl chinuia pe Kalam, refuzând să dispară. *Aceeași corabie pe care am mai văzut-o. Răspunsul este simplu. Cât noi am zăcut în acel closet care se numea port de origine, ea a stat calmă în docul imperial de la Falar, fără nicio grabă să-și împrospăteze proviziile, deși oamenii de la bordul ei aveau dreptul la o permisie binemeritată la țărm.*

Însă asta nu explica multe alte amănunte care îl bântuiau pe asasin – amănunte care, fiecare în sine, păreau ușor discordante, dar adunate dădeau naștere unei cacofonii alarmante pentru el. Perioade neclare de timp, probabil născute din dorința hotărâtă a omului de a-și încheia voiajul, în război cu interminabila realitate a zilei ce urma altei zile, nopții

ce urma altei nopți, asemănarea fiecărei călătorii cu alta dinainte.

Ba nu, este vorba de mult mai mult decât de o perspectivă conflictuală. Clepsidrele, proviziile tot mai reduse de hrană și apă de băut de la bord, aluziile torturate ale căpitanului privind o lume strâmbă la bordul acestei corăbii blestemate.

Și acea corabie rapidă trebuia să ne depășească de mult…

Salk Elan. E mag – miroase de departe a așa ceva. Însă un vrăjitor care să poată influența atât de hotărâtor mințile tuturor membrilor echipajului… acel vrăjitor ar trebui să fie un Mare Mag. Lucru deloc imposibil. Doar foarte improbabil în cercul secret de spioni și agenți al lui Mebra.

În mintea lui Kalam nu încăpea nicio îndoială că Elan țesuse în jurul lui o rețea înșelătoare, așa cum este în firea oricărui om să procedeze, chiar dacă este sau nu necesar. Însă care era calea pe care trebuia să o urmeze asasinul în căutarea adevărului?

Timpul. Cât durase acea călătorie? Alizee în locuri în care nu ar fi trebuit să existe așa ceva, acum o furtună, care ne-a purtat spre sud-est, o furtună care, așadar, nu s-a iscat din pustietățile oceanului – așa cum ar cere legile imuabile ale mării – ci dinspre Insulele Falari. În anotimpul secetos – un sezon de calm netulburat.

Așadar, cine se joacă acum cu noi? Și ce rol are Salk Elan în acest joc, dacă are vreunul?

Mârâind, asasinul se ridică de pe patul îngust și, din mers, își luă săculețul din cui, apoi se îndreptă legănat către ușă.

Magazia corabiei era ca un turn de asediu supus unui baraj neîncetat de pietre. Ceața cotropise aerul închis, sărat, iar cala era scăldată în apă adâncă până la pulpă. Nu era nimeni prin preajmă, pentru că toți marinarii aveau cutezătoarea sarcină de a păstra *Ragstopper* întreagă. Kalam își făcu loc și trase un cufăr. Scotoci prin săculeț până când degetele găsiră și prinseră o bucată de piatră mică de formă neregulată. O scoase și o puse pe capacul cufărului.

Nu se rostogoli, de fapt, nu se mişcă deloc.

Asasinul îşi scoase pumnalul din teacă, îl prinse invers de mâner, după care lovi cu capătul de fier în piatră. Aceasta se sfărâmă. O rafală de aer uscat şi încins îl scăldă pe Kalam. Se ghemui mai aproape de fragmente.

– Repede! Ben-cel-Iute, acum e momentul,

ticălosule!

Nicio voce nu ajunse până la el prin mugetul neîncetat al furtunii.

Încep să-i detest pe magi.

– Ben-cel-Iute, lua-te-ar naiba!

Aerul păru să vibreze, precum curenţii de aer care se ridică de pe suprafaţa deşertului. O voce familiară gâdilă urechile asasinului.

– Ai habar când am avut ultima oară norocul de a dormi? Kalam, toate au ajuns în borta împuţită a lui Hood – unde eşti, şi ce vrei? Grăbeşte-te să-mi spui – asta mă ucide!

– Credeam că tu erai arşicul meu răzuit, la naiba!

– Tu, în Unta? În palat? Nu mi-am închipuit că…

– Îţi mulţumesc pentru votul de încredere, îl întrerupse asasinul. Nu, nu-s în palatul acela blestemat de Hood, idiotule. Sunt pierdut pe mare…

– Toţi suntem aşa. Ai rasolit treaba, Kalam – şi nu pot face asta decât o dată.

– Ştiu. Aşadar, voi fi pe cont propriu când ajung acolo. Bine şi aşa, asta nu e ceva nou. Ascultă, ce simţi despre locul în care mă aflu acum? Pe corabia asta e ceva în neregulă, şi vreau să ştiu ce, şi cine e vinovatul.

– Asta e tot? Bine, bine, lasă-mă un minut.

Kalam aşteptă. Părul i se zbârli pe ceafă când simţi prezenţa prietenului său umplând aerul în toate părţile, o emanaţie cercetătoare pe care asasinul o cunoştea bine. Apoi dispăru.

– Hm.

– Ben, ce înseamnă *asta?*

– Prietene, eşti în pericol.

– Laseen?

– Nu sunt sigur. Nu direct – corabia aceea duhnește a coridor, Kalam, unul dintre cele mai rare în rândul muritorilor. Amice, ai fost confuz în ultima vreme?

– Deci am avut dreptate! Cine?

– Cineva, fie la bord, fie nu. Poate călătorește prin coridor, chiar alături de voi, doar că nu-l vei vedea niciodată. E ceva de valoare la bord?

– Adică altceva decât pielea mea?

– Da, în afară de pielea ta, bineînțeles.

– Doar comoara unui despot.

– Aha, iar cineva dorește ca ea să ajungă repede undeva, iar când va ajunge acolo, acel cineva va dori ca toți cei de la bord să uite respectivul loc. Asta e bănuiala mea, Kalam. Dar s-ar putea să mă înșel.

– Asta e o mângâiere. Ai spus că ești în primejdie acolo? Whiskeyjack? Dujek, grupa?

– Deocamdată ne descurcăm. Ce face Fiddler?

– Habar n-am. Am decis să urmăm căi diferite…

– A, nu așa, Kalam!

– Ba da, Tremorlor. Pe răsuflarea lui Hood, a fost ideea ta, Ben!

– Presupunând că era pace în Casă. Sigur, ar fi trebuit să meargă. Absolut. Așa cred. Dar s-a întâmplat ceva rău acolo – Kalam, toate coridoarele au luat foc. Ai mai dat peste vreun pachet de cărți cu dragoni?

– Nu.

– Norocosule.

Înțelese brusc, iar acest lucru îl făcu pe Kalam să inspire adânc.

– Calea Mâinilor…

– Calea… of. Glasul magului crescu în tărie. Kalam! Dacă știați…

– Noi *nu am știut* nimic, Ben!

– S-ar putea ca ei să aibă o șansă, spuse Ben-cel-Iute după o clipă. Cu Sorry…

– Vrei să zici Apsalar.

– Cum spui tu. Dar dă-mi voie să mă gândesc, blestematule!

– A, grozav, mârâi Kalam. Alte planuri…

– Prietene, pierd controlul aici. Sunt prea obosit… cred că am pierdut prea mult sânge ieri. Mallet spune că…

Vocea se stinse. Ceața rece se strecură din nou în jurul asasinului. Ben-cel-Iute dispăruse. *Și asta e tot. Acum sunt pe cont propriu. Fiddler... of, ticălosule, trebuia să bănuim, să intuim. Porțile antice... Tremorlor.*

Rămase multă vreme nemișcat. Într-un târziu, oftă, șterse capacul cufărului și îndepărtă ultimele spărturi de piatră de pe suprafața umedă și se ridică.

Căpitanul era treaz și avea companie. Salk Elan zâmbi când Kalam intră în cabina strâmtă.

– Partenere, tocmai vorbeam despre tine, spuse Elan. Știind cât de hotărât ești, ne întrebam cum vei primi știrea…

– În regulă. O înghit și pe asta. Care e știrea?

– Furtuna asta – am fost deviați de la cursul stabilit. Mult de tot.

– Și ce înseamnă asta?

– Se pare că ne vom îndrepta spre alt port după ce se potolește.

– Cred că nu Unta.

– Ba da, desigur.

Privirea asasinului se îndreptă spre căpitan. Părea nefericit, dar resemnat. Kalam invocă în minte o hartă a Quon Tali, o examină un moment, apoi oftă.

– Orașul Malaz. Insula.

– N-am văzut haznaua aceea până acum, spuse Elan. Abia aștept. Sper că vei fi îndeajuns de generos să îmi arăți toate frumusețile lui, prietene.

Kalam se uită lung la el, apoi zâmbi.

– Poți fi sigur de asta, Elan.

Aproape obișnuiți să audă strigătele și urletele înspăimântătoare care veneau dinspre alte alei ale labirintului, făcură o oprire pentru a se odihni.

Mappo îl așeză pe pământ pe Icarium și îngenunche alături de prietenul lui care nu-și recăpătase cunoștința. Dorința lui Tremorlor față de Jhag era perceptibilă. Trellul închise ochii. *Cei Nenumiți ne-au îndrumat până aici, aducându-l pe Icarium la Azath așa cum ar oferi o capră unui zeu al dealurilor. Însă nu mâinile lor vor fi însângerate de acea faptă. Eu voi avea mâinile pătate de sânge.*

Se strădui să reînvie în minte imaginea orașului distrus – locul nașterii lui – dar acum acesta era bântuit de umbre. Îndoiala înlocuise convingerea. Nu mai credea în propriile amintiri. *Ridicol! Icarium a luat nenumărate vieți. Indiferent care ar fi adevărul privind moartea orașului meu…*

Strânse pumnii.

Tribul meu – femeile-umăr – nu mă va trăda. Câtă crezare poate fi acordată viselor lui Icarium? Jhagul nu-și amintește nimic. Nimic real. Stăpânirea lui de sine îndulcește adevărul, face neclare contururile… întinde fiecare culoare, până când amintirea este spoită din nou. Chiar așa. Bunătatea lui Icarium este cea care m-a prins în capcană…

Îl dureau pumnii. Coborî privirea către camaradul lui și examină expresia liniștită de pe fața mânjită de sânge a Jhagului.

Tremorlor nu te va avea. Nu mă voi lăsa folosit în felul ăsta. Dacă Cei Nenumiți vor să te dea, vor trebui să vină după tine, și să treacă de mine.

Ridică ochii și privi intens spre inima labirintului. *Tremorlor, întinde-te după el cu rădăcinile tale, iar ele vor simți furia unui războinic Trell, dezlănțuirea visurilor de bătălie, spiritele antice care îi sălășluiesc în carne într-un dans al morții. Asta îți promit, așadar ești prevenit.*

– Se spune că Azath au luat zei, murmură Fiddler, cere se apropiase de el.

Mappo îl țintui cu ochii mijiți.

Fiddler clipi cât examină zidurile luxuriante din jur.

– Ce zei străvechi – ale căror nume au fost uitate vreme de milenii – sunt întemnițați aici? Când

au văzut lumina ultima oară? Îți imaginezi ce înseamnă să înduri astfel o eternitate? Mută greutatea arbaletei în mâini. Dacă Tremorlor moare… închipuie-ți nebunia ce se va dezlănțui asupra lumii.

Trellul rămase tăcu un moment, apoi șopti.

– Ce e cu aceste săgeți pe care le arunci în mine?

Fiddler ridică din sprâncene.

– Săgeți? Nu am făcut-o cu intenție. Locul acesta mă apasă ca o mantie de vipere, asta e tot.

– Tremorlor nu tânjește după tine, soldat.

Fiddler surâse strâmb.

– Câteodată e bine să fii un nimeni.

– Acum chiar că îți bați joc de mine.

Zâmbetul de pe fața genistului dispăru.

– Ascute-ți simțurile, Trellule. Tremorlor nu este singurul de aici care tânjește. Fiecare întemnițat din aceste ziduri din lemn simte trecerea noastră. S-ar putea să se ferească de tine și de Icarium, dar astfel de temeri nu îi descurajează în ceea ce ne privește pe noi, ceilalți.

Mappo își mută privirea.

– Iartă-mă. După cum ai observat, m-am gândit prea puțin la ceilalți. Cu toate astea, să nu crezi că aș ezita să te apăr dacă ar fi nevoie. Nu nesocotesc onoarea de a te avea ca tovarăș.

Fiddler dădu scurt din cap și se ridică.

– Pragmatism de soldat. Trebuia să aflu asta.

– Am înțeles.

– Îmi cer iertare dacă te-am jignit.

– N-a fost decât o împunsătură ușoară cu vârful pumnalului – ai reușit să mă trezești.

Stând pe vine la câțiva pași depărtare, Iskaral Pust bolborosi.

– Înnoroiește balta, așa, da! Clatină-i loialitatea încoace și încolo, excelent! Urmărește strategia tăcerii – când victimele se dejoacă una pe alta prin vorbe inutile, care provoacă discordie. Da, am învățat multe de la Tremorlor, și de aceea adopt o strategie asemănătoare. Tăcerea, o schiță de surâs batjocoritor care sugerează că știu mai multe decât în realitate, un

aer de mister, da, și cunoaștere feroce. Nimeni nu ar putea ghici deruta mea, mulțimea mea de iluzii înșelate și de amăgiri evazive! O mantie de marmură care ascunde un miez sfărâmicios din gresie. Uite-i cum se holbează la mine, minunându-se – toți minunându-se – de izvorul meu secret de înțelepciune…

– Să-l ucidem, mormăi Crokus, fie și numai pentru a-l scuti de suferință.

– Și să pierzi o asemenea distracție? mârâi Fiddler. Își reluă locul în fruntea grupului. A venit momentul să mergem.

– Pălăvrăgeala de secrete, spuse Marele Preot al Umbrei cu o voce total schimbată, de aceea mă socotesc ei ineficient.

Ceilalți se întoarseră cu fața spre el.

Iskaral Pust le adresă un zâmbet angelic.

Un roi de viespi se ridică peste zidul de rădăcini încâlcite, zbură pe deasupra capetelor lor și se îndepărtă fără să le acorde nicio atenție. Fiddler simți că bătăile inimii reveniseră la normal. Inspiră tremurat. Existau unii D'ivers de care se temea mai mult. *Fiarele sunt una, dar insectele…*

Aruncă o privire peste umăr spre ceilalți. Icarium atârna moale în brațele lui Mappo. Capul Jhagului era mânjit de sânge. Privirea Trellului trecu dincolo de genist, spre edificiul care îi aștepta. Fața lui Mappo era schimonosită de suferință, atât de demascată și vulnerabilă, încât amintea de aceea a unui copil care avea o dorință atât de mare, încât devenea cu atât mai presantă pentru că era întru totul inconștientă. O rugă mută căreia era greu să i te opui.

Fiddler scutură din cap, apoi își îndreptă atenția dincolo de Mappo și de povara lui. Apsalar, tatăl ei și Crokus se așezaseră în spatele Trellului ca un cordon protector, iar în urma lor erau Copoii și Iskaral Pust. Cinci perechi de ochi de fiară și una umană ardeau de hotărâre – *aliați îndoielnici, ariergarda noastră. Și să mai vorbești de o schismă apărută într-un moment nepotrivit* – și acea hotărâre era îndreptată spre

Icarium, lipsit de cunoștință, aflat în brațele lui Mappo.

Însuși Icarium a dorit-o și, vorbind astfel, i-a frânt inima Trellului. Prețul consimțământului nu reprezintă nimic în comparație cu durerea de a refuza. Totuși, Mappo își va da viața pentru asta, și e probabil ca noi să facem la fel. Niciunul dintre noi – nici măcar Apsalar – nu are inima atât de rece încât să ne retragem și să-l vedem luat pe Jhag. Pe răsuflarea lui Hood, suntem neghiobi, iar Mappo e cel mai mare dintre noi.

– Fid, la ce te gândești? întrebă Crokus, tonul lui sugerând că avea o oarecare bănuială.

– Geniștii au o zicală, murmură el. Să fii prost cu ochii deschiși.

Crokus dădu încet din cap.

Pe alte alei ale labirintului începuse luarea. Schimbătorii de formă – cei mai puternici dintre ei, supraviețuitorii care ajunseseră atât de departe – începuseră asaltul asupra Casei lui Azath. În aer vuia o cacofonie de țipete care le biciuiau simțurile. Tremorlor se apăra în singurul mod în care putea, devorând, întemnițând – *dar sunt prea mulți, și vin prea repede* – lemnul plesnea, cuștile împletite se sfărâmau, zgomotul era cel al unei păduri care este distrusă, ramură cu ramură, copac după copac, într-o progresie inexorabilă, mai aproape, tot mai aproape de Casa în sine.

– Nu mai avem vreme! șuieră Iskaral Pust, în timp ce Copoii se agitau în jurul lui. Lucrurile se înalță în urma noastră. *Lucrurile!* Mai clar de atât nu mă pot exprima!

– S-ar putea să mai avem nevoie de el, spuse Fiddler.

– A, sigur! răspunse Marele Preot. Trellul îl poate azvârli ca pe un sac cu grâu.

– Îl pot trezi destul de repede, spuse Mappo. Încă mai am ceva din elixirele acelea Denul de la templul tău, Iskaral Pust.

– Să pornim, zise genistul.

Din spate se apropia ceva care făcea aerul să miroasă puternic a mirodenii grețoase. Copoii nu mai erau atenți la Mappo și la Icarium, iar acum se întorseseră cu spatele la ei, foarte agitați și schimbându-și mereu poziția. Drumul descria un cot strâns la douăzeci de pași de locul în care se aflau uriașele fiare.

De după cotitură se auzi un țipăt sfredelitor care despică aerul, urmat de zgomote explozive de bătălie. Aceasta se încheie brusc.

– Am așteptat prea mult! spuse șuierat Pust, ascunzându-se după Copoii zeului său. Iată că vine!

Cu ochii ațintiți asupra locului din care se aștepta să apară urmăritorul, Fiddler își pregăti arbaleta.

În fața ochilor își făcu apariția o creatură măruntă, de culoare cafenie, care se deplasa ba bătând din aripi, ba țopăind. Din ea ieșeau fuioare de fum.

– Ai! țipă ascuțit Pust. Astea mă terorizează!

Crokus se avântă înainte, croindu-și drum printre Shan și Gear, de parcă aceștia ar fi fost doar o pereche de boi.

– Moby?

Animalul de companie alergă spre Crokus și făcu un ultim salt, aterizând în brațele lui. După aceea, dând din aripi, se agăță cu putere. Crokus își dădu capul pe spate.

– Îh, puți ca Abisul!

Moby, acel blestemat animal de companie… Fiddler își mută privirea spre Mappo. Trellul se încruntase.

– Bhok'aral! Cuvintele veniră dinspre Iskaral Pust ca un blestem. Un animal de companie? *Animal de companie?* Asta-i o nebunie!

– E animalul de companie al unchiului meu, spuse Crokus, apropiindu-se.

Copoii se feriră din calea lui.

Vai, tinere, din câte se pare, a fost mai mult decât atât.

– Atunci, un aliat, spuse Mappo.

Crokus confirmă dând din cap, deși manifesta o nesiguranță evidentă.

– Doar Hood știe cum de ne-a găsit. Cum a supraviețuit…

– Fățarnicul! spuse Pust acuzator, furișându-se către Daru. Animal de companie? Să cerem părerea acelui schimbător de formă care a rămas în urmă? A, nu, nu mai putem, nu-i așa? *A fost sfârtecat!*

Crokus rămase tăcut.

– Lăsați asta, spuse Apsalar. Ne pierdem vremea. Spre Casă…

Marele Preot se întoarse către ea.

– Să lăsăm? Ce înșelătorie complotistă s-a instalat între noi? Ce trădare mârșavă atârnă de cămașa flăcăului?

– De ajuns! se răsti Fiddler. Pust, rămâi pe loc. Tu și Copoii tăi. Genistul se întoarse din nou cu fața spre Casă. Mappo, tu ce crezi? Deocamdată, nimic nu a ajuns aproape de ea – dacă alergăm până acolo…

– Nu putem decât să încercăm.

– Crezi că ni se va deschide ușa?

– Nu știu.

– Atunci, să aflăm.

Trellul aprobă cu o mișcare din cap.

Aveau o perspectivă clară a lui Tremorlor. Îl înconjura un zid scund, făcut din ceea ce părea a fi rocă vulcanică, zimțată și ascuțită. Singura cale vizibilă de pătrundere prin acel zid era o poartă îngustă, peste care se arcuia o încrengătură de vițe. Casa în sine era de culoare maro-roșcat, construită probabil din calcar, având intrarea retrasă între două turnuri scunde cu etaj, asimetrice, ambele fără ferestre. O alee șerpuitoare pavată cu dale lega poarta de ușa învăluită în umbre. Copaci mici, noduroși, ocupau curtea, fiecare cocoțat pe câte o ridicătură.

O soră a Casei Morților din orașul Malaz. Puțin diferită de cea din Darujhistan. Toate la fel. Toate Azath – deși nimeni nu știe și nici nu va ști de unde și de când provine acest nume.

Aflat lângă genist, Mappo spuse cu glas scăzut.

– Se zice că Azath unesc tărâmurile – orice tărâmuri. Se mai spune că între zidurile lor până și timpul dispare.

– Și acele uși se deschid pentru puțini, din motive necunoscute.

Fiddler se încruntă auzindu-și propriile cuvinte.

Pășind pe lângă genist, Apsalar trecu în față.

Uimit, Fiddler scoase un sunet gutural.

– Fetițo, te grăbești?

Ea întoarse capul spre el.

– Fiddler, cel care m-a posedat… a fost primit cândva de Azath.

Destul de adevărat. Și de ce mă face acest lucru să fiu atât de agitat, acum și aici?

– Și, cum se procedează? O ciocănitură aparte în ușă? O cheie lăsată sub o dală?

Zâmbetul ei de răspuns fu un balsam pentru starea lui de agitație.

– Nu, ceva mai simplu. Îndrăzneală.

– Păi, avem din belșug așa ceva. Am ajuns aici, nu?

– Da, așa e.

Ea porni în frunte, iar ceilalți o urmară.

– Cochilia aceea de melc, bubui glasul lui Mappo. Soletaken și D’ivers au suferit enorm, și acest lucru continuă, din câte se pare – pentru Azath, se poate dovedi suficient.

– Și te rogi să fie așa?

– Da.

– Și atunci, de ce nu ne-a distrus și pe noi acel cântec ucigător?

– Pe mine mă întrebi, Fiddler? Darul ți-a fost acordat ție, nu-i așa?

– Da. Am salvat o fetiță – rudă cu Spiritul Umblător.

– Care Spirit Umblător?

– Kimloc.

Trellul rămase tăcut preț de zece pași, apoi scoase un mârâit de frustrare.

– O fată, spui tu. Indiferent cât de apropiată i-ar fi fost ca neam, recompensa lui Kimloc a depășit cu

mult meritele gestului tău. Ba mai mult, el a părut a fi destinat unui scop anume – vrăjitoria din acel cântec a avut un aspect bine definit, Fiddler. Spune-mi, Kimloc știa că ești în căutarea lui Tremorlor?

– Bineînțeles că nu i-am spus atât de multe.

– Te-a atins vreodată – vreo atingere ușoară cu degetul pe braț, ceva de felul acesta?

– Din câte îmi amintesc, mi-a cerut-o. A vrut să-mi afle povestea. Am refuzat. Dar, pe răsuflarea lui Hood, Mappo, nu-mi amintesc dacă a avut loc vreun contact întâmplător.

– Cred că a fost unul.

– Dacă e așa, îl iert pentru imprudență.

– Îmi închipui că a anticipat și asta.

În timp ce Tremorlor rezista asaltului care se dezlănțuise din toate părțile, bătăliile erau departe de a se fi încheiat, iar în unele locuri, zgomotul de lemn sfărâmat înregistra o progresie aparent de neoprit, apropiindu-se continuu.

Apsalar își iuți pașii în timp ce una dintre acele avalanșe spintecătoare și nevăzute se apropie de grup, îndreptându-se spre poarta arcuită. Un moment mai apoi, în toiul unui vuiet crescând, toți o luară la fugă.

– Încotro? întrebă Fiddler în timp ce gonea, întorcând capul într-o parte și alta, căutând disperat din ochi în toate direcțiile. Pentru numele lui Hood, unde este?

Răspunsul veni printr-o izbucnire neașteptată de apă rece ca gheața de deasupra, deschiderea sălbatică a unui coridor. Din acea perdea de stropi, plutitoare și suspendată bizar – la nici cincizeci de pași în urma lor – apăru capul enorm, cu gura căscată, al unui dhenrabi, încununat de plante marine dezrădăcinate, varec și ramuri scheletice, ciudate.

Un roi de viespi se înălță deasupra lui și fu devorat în întregime, fără nicio pauză.

Din portalul torențial apărură alți trei dhenrabi. Spuma tulburată care îi susținea părea să ardă instantaneu ori de câte ori cobora asupra rădăcinilor

labirintului, însă creaturile rămaseră suspendate, călătorind pe vâltoarea ce șuiera.

În intervalul dintre două bătăi de inimă, prin mintea lui Fiddler trecură fulgerător nenumărate imagini. *Marea Kansu. Așadar, nu e un Soletaken – nu o singură fiară, ci o haită. Un D'ivers. Iar eu am rămas fără grenade…*

Un moment mai târziu se vădi cât de puțin fuseseră puși la încercare Copoii Umbrei până atunci. Fiddler *simți* puterea degajată de cele cinci fiare – era atât de asemănătoare cu aceea emanată de dragoni, încât se rostogoli ca o răsuflare, ca o izbucnire de vrăjitorie brută care îi precedă pe Copoi în clipa în care țâșniră înainte cu o iuțeală amețitoare.

Shan ajunse primul la dhenrabiul din frunte, primul care se azvârli în gura căscată și plină de dinți ascuțiți a acestuia, dispărând în bezna atotcuprinzătoare. Creatura se cabră cu o rapiditate fulgerătoare, iar dacă acea față masivă și teșită putea exprima surprinderea, atunci chiar asta făcea.

Gear ajunse la următorul, iar dhenrabiul se repezi, nu pentru a înghiți, ci pentru a mușca, pentru a spinteca, folosindu-se de cele o mie de plăci zimțate ale dinților. Puterea Copoiului slăbi sub strânsoarea acelor fălci, însă nu cedă. O clipă mai apoi, Gear trecu dincolo de dinți, îngropându-se în interiorul creaturii – unde începu să dezlănțuie haosul.

Restul Copoilor se repeziră spre ceilalți doi dhenrabi. Doar Blind rămase cu grupul.

Dhenrabiul din frunte începu să se zvârcolească, biciuind cu masivitatea sa, în timp ce torentul coridorului său se prăbuși în jurul lui – strivind zidurile plate ale labirintului, în care victimele îndelung întemnițate se agitau în toiul distrugerii, iar membre stafidite se întinseră spre cer prin apa învolburată de noroi, încercând să se agațe de aer. Cel de-al doilea dhenrabi se prăbuși în același tumult clocotitor.

Fiddler se simți prins de braț și tras până se răsuci.

– Hai, spuse șuierat Crokus. Moby stătea în continuare agățat de cămașa lui. Mai avem companie.

Genistul văzu abia atunci obiectul care-i atrăsese atenția lui Crokus – departe spre dreapta, aproape în spatele lui Tremorlor, încă la o mie de pași, dar apropiindu-se cu repeziciune. Un roi cum nu mai văzuse niciodată. Muște de sânge, formând un roi negru și compact de mărimea unui nor de furtună, rostogolindu-se și țâșnind drept spre ei.

Lăsând în urmă dhenrabiul cuprins de chinuri de moarte violentă, grupul țâșni spre Casă.

Când trecu pe sub arcada de vițe lipsite de frunze, genistul o văzu pe Apsalar ajungând la ușă, strângând degetele pe zăvorul greu și lat cu inel și răsucindu-l. Văzu cum mușchii își sporiră volumul pe antebrațele ei, încordându-se. Încordându-se.

Apoi, împleticindu-se, ea se retrase un pas, ca și cum ar fi fost împinsă cu dispreț. Urmat îndeaproape de Crokus, Mappo și povara lui, tatăl lui Apsalar, apoi de Pust și de Blind, când ajunse la peluza netedă, pavată, Fiddler o văzu întorcându-se, cu o expresie în care se amestecau șocul și nedumerirea.

Nu vrea să se deschidă. Tremorlor ne-a refuzat.

Genistul se opri alunecând, apoi se întoarse.

Cerul era negru, trezit la viață, și cobora drept spre ei.

La marginea pârjolită și sărăcăcioasă a Pădurii Vathar, în locul în care monolitul din rocă-mamă se afunda din nou sub stratul de calcar, iar ținutul care se întindea spre miazăzi în fața și dedesubtul punctului lor de perspectivă nu era alcătuit decât din pietre înfipte în argila uscată și bătută de vânturi, ajunseră la primul dintre mormintele Jaghut.

Puțini dintre cei care cercetau terenul sau din capul convoiului îi acordară vreo atenție. Arăta ca un însemn de tumul, o lespede lungă, uriașă, de piatră, înclinată cu vârful spre miazăzi, de parcă ar fi indicat drumul peste Nenoth Odhan, spre Aren sau altă destinație mai recentă.

În tăcere, caporalul List îl conduse pe istoric spre ea, în vreme ce restul se pregăteau pentru a ajuta dirijarea căruțelor în josul pantei abrupte și sinuoase către podeaua pustie a câmpiei.

– Cel mai mic fiu, spuse List, privind spre baza mormântului primitiv.

Oricine s-ar fi îngrozit dacă i-ar fi privit chipul, pentru că pe el era zugrăvită suferința unui tată, la fel de proaspătă de parcă moartea copilului ar fi survenit cu o zi în urmă – o durere care sporise odată cu trecerea, torturată și de neconceput, a două sute de mii de ani.

Acea fantomă Jaghut încă stă de pază. Afirmația, o rostire mută care era deopotrivă simplă și evidentă, îl lăsă totuși fără grai pe istoric. *Cum să cuprinzi asta cu mintea…?*

– Cât de vechi este?

Glasul lui Duiker era la fel de pârjolit ca și Odhanul care îi aștepta.

– Cinci. T'lan Imass au ales acest loc pentru el. Efortul de a-l ucide ar fi fost prea mare, având în vedere că restul familiei lui încă îl aștepta. De aceea, au târât copilul până aici – i-au zdrobit oasele unul câte unul, de câte ori au putut pentru o făptură atât de mică – apoi l-au țintuit sub această rocă.

Duiker crezuse că nimic nu îl mai putea șoca ori aduce la disperare, însă glasul îi amuți după ce ascultă cuvintele rostite de List pe un ton neutru. Imaginația istoricului era prea alertă pentru o asemenea descriere, care născu imagini mentale care îl pârjoliră cu o tristețe copleșitoare. Se sili să privească în altă parte, urmărind activitățile pe care le desfășurau soldații și Wickanii aflați la treizeci de pași distanță. Își dădu seama că ei munceau aproape în tăcere, vorbind doar când sarcinile lor o cereau, dar și atunci cu glas scăzut, ciudat de domol.

– Da, spuse List. Trăirile tatălui sunt un giulgiu care nu se ridică odată cu trecerea timpului – ele sunt atât de puternice, atât de sfâșietoare, încât până și spiritele pământului s-au văzut silite să fugă. Altfel ar

fi înnebunit. Coltaine ar trebui înștiințat – iar noi trebuie să traversăm cât mai repede acest ținut.

– Și mai departe? Pe Câmpia Nenoth?

– Va fi și mai rău. Nu a fost vorba doar de copiii pe care T'lan Imass i-au țintuit sub pietre – încă respirând și conștienți.

– Dar de ce?

Întrebarea ieși dureros din gâtlejul lui Duiker.

– Pogromurile nu au nevoie de motive, domnule, în orice caz, de niciunul care să poată stârni întrebări. Deosebirea de rasă este prima recunoaștere, de fapt, singura de care este nevoie. Pământurile, dominația, atacurile de descurajare – toate sunt doar scuze, justificări obișnuite care nu fac decât să ascundă simpla deosebire. Ei nu sunt ca noi. Noi nu suntem ca ei.

– Caporale, Jaghut au încercat să se înțeleagă cu ei?

– De multe ori, iar discuțiile s-au purtat între cei care nu erau întru totul corupți de putere – Tiranii – însă, vezi tu, Jaghutii au dovedit mereu o anumită aroganță, iar aceasta era de un gen care ți se putea cățăra pe spinare cu ghearele în timpul tratativelor. Interesul fiecărui Jaghut era față de el sau ea. Aproape exclusiv. Îi considerau pe T'lan Imass niște furnici pe care puteau călca, turme de pe pășuni ori, mai curând, drept simplă iarbă. Ubicui, o trăsătură a peisajului. Un popor puternic, în dezvoltare, precum T'lan Imass, nu putea fi decât jignit…

– Până acolo încât toți au făcut un jurământ etern?

– Nu cred că, la început, T'lan Imass și-au dat seama cât de dificilă va fi operațiunea de eradicare. Jaghutii erau deosebiți în alt fel – ei nu se făleau cu puterea lor. Iar multe dintre eforturile lor de autoapărare erau… pasive. Bariere de gheață – ghețari – înghițeau ținuturile din jurul lor, până și mările, înghițeau continente întregi, făcându-le de netrecut, incapabile să producă hrana de care aveau nevoie muritorii Imass.

– Și astfel au creat un ritual care să îi facă nemuritori…

– Liberi să fie purtați ca praful – iar în epoca glaciară, a existat mult praf.

Privirea lui Duiker îl surprinse pe Coltaine stând aproape de marginea drumului.

– Cât mai este, îl întrebă el pe bărbatul aflat alături, până vom părăsi acest drum al… tristeții?

– Două leghe, nu mai mult. Mai departe sunt adevăratele pășuni Nenoth, dealuri… triburi, fiecare foarte posesiv în privința apei pe care o are.

– Cred că ar fi mai bine să stau de vorbă cu Coltaine.

– Am înțeles, domnule.

Marșul Setei, cum ajunse el să fie numit, era propriul său testament închinat tristeții. Îi așteptau trei triburi uriașe și puternice, două dintre ele, Tregyn și Bhilard, lovind coloana chinuită ca niște vipere. Cu cel de-al treilea – Khundryl – aflat la marginea estică a câmpiei, nu se stabili un contact imediat, deși toți simțiră că situația nu va dura prea mult.

Jalnica turmă care însoțea Lanțul Câinilor muri în cursul acelui marș; animalele se prăbușeau pur și simplu la pământ, deși câinii-paznici se repezeau la ele cu o insistență feroce pentru a le sili să se ridice – moarte ori nu – și să își reia călătoria. După sacrificare, carcasele se dovediseră a fi doar frânghii de carne pieloasă.

Foamea năprasnică se alătura setei răvășitoare, pentru că Wickanii refuzară să-și sacrifice caii, îngrijindu-i cu un fanatism elocvent, pe care nimeni nu îndrăzni să îl conteste. Războinicii sacrificau din propriile ființe pentru a-și ține animalele în viață. O petiție venită din partea consiliului condus de Nethpara, care se oferea să cumpere o sută de cai, fu înapoiată liderului nobil mânjită cu excremente umane.

Viperele gemene loviră mereu, îngreunând parcurgerea fiecărei leghe, atacurile sporind în ferocitate și frecvență, până când se vădi că o

confruntare majoră era iminentă, fiind doar la câteva zile depărtare.

În urma convoiului venea armata lui Korbolo Dom, o forță care crescuse prin încorporarea de soldați din așezările Tarxian și cele de pe coastă, astfel că acum era de cinci ori mai mare decât Armata a 7-a a lui Coltaine și clanurile Wickane. Acțiunea de urmărire aplicată de comandantul renegat – lăsând atacurile în seama triburilor sălbatice de la câmpie – era în sine rău prevestitoare.

El avea să intervină în bătălia iminentă, fără îndoială, mulțumindu-se să aștepte până atunci.

Lanțul Câinilor – umflat de noii refugiați care fugiseră din Bylan – abia se târa, ajungând să distingă ceea ce hărțile spuneau că era capătul Nenoth Odhan, unde la miazăzi dealurile se ridicau ca un zid pe toată lungimea orizontului. Drumul negustorilor șerpuia prin singura trecătoare, o vale largă de râu între Dealurile Bylan'sh spre răsărit și Dealurile Saniphir spre apus, el mergând cale de șapte leghe, apoi ajungea pe o câmpie care avea în față străvechiul tel al Sanimon, ocolindu-l pentru a cuprinde Sanith Odhan și, dincolo de acesta, Câmpia Geleen, Dojal Odhan – și orașul Aren.

Din Valea Sanimon nu apăru nicio armată care să le sară în ajutor. Asupra convoiului coborî, ca un linţoliu, un sentiment profund de izolare chiar când, în lumina muribundă a zilei, pe dealurile care mărgineau valea începură să se vadă uriașele tabere gemene ale triburilor – forțele Tregyn și Bhilard.

Acolo, așadar, la gura străvechii văi – acolo avea să se întâmple.

– Murim, murmură Lull când, în drum spre consiliul de război, ajunse alături de istoric. Și nu vorbesc figurativ, bătrâne. Azi am pierdut unsprezece soldați. Aveau gâtlejurile atât de umflate de sete încât nu au mai putut respira. Alungă cu mâna o muscă de pe față. Pe răsuflarea lui Hood, înot în armura asta – în momentul în care se va termina cu noi, vom arăta toți ca T'lan Imass.

– Căpitane, n-aș spune că apreciez comparația.

– Urină de cal. Asta beau acum Wickanii.

– Da, la fel și oamenii mei. Au ajuns să necheze în somn, și mulți au murit din pricina asta.

Pe lângă ei trecură trei câini, cel pe nume Bent, o femelă și cățelul de companie care țopăia în urma lor.

– Ei ne vor supraviețui tuturor, bombăni Lull. Fiarele astea blestemate!

Cerul se adânci, iar primele stele începură să se ițească prin vălul azuriu.

– Zei, cât de obosit sunt.

Duiker îl aprobă cu o mișcare din cap. *Bineînțeles, doar am călătorit mult, iar acum am ajuns față în față cu Hood. El îi ia cu bucurie pe cei osteniți, ca și pe cei care îl sfidează. Le arată același rânjet de bun venit.*

– Istoricule, simt ceva în aer în seara asta. Tu nu?

– Da.

– Probabil coridorul lui Hood s-a apropiat de noi.

– Așa cred.

Ajunseră la cortul Căpeteniei și intrară.

În fața lor se aflau aceleași chipuri. Nil și Nether, ultimii vrăjitori; Sulmar și Chenned, Bult și Coltaine. Fiecare devenise o caricatură uscată a voinței și tăriei pe care le arătau expresiile lor de altădată.

– Unde e Bungle? întrebă Lull, găsindu-și obișnuitul scaun pliant.

– Ascultă de sergentul ei, așa cred, spuse Bult cu un zâmbet fantomatic pe buze.

Coltaine nu avea timp de bârfe.

– Se apropie ceva, chiar în noaptea asta. Vrăjitorii l-au simțit, deși mai multe nu ne pot spune. Va trebui să ne pregătim.

Duiker se uită la Nether.

– Ce fel de senzație?

Ea ridică din umeri, apoi oftă.

– Neclară. De tulburare, chiar furie – nu știu, istoricule.

– Ai mai simțit ceva asemănător până acum? Măcar pe departe?

– Nu.

Furie.

– Aduceți refugiații mai aproape, le ordonă Coltaine căpitanilor. Dublați pichetele de pază…

– Căpetenie, spuse Sulmar, mâine ne așteaptă o bătălie…

– Da, și e nevoie de odihnă. Știu. Wickanul începu să pășească încolo și încoace, dar într-un ritm mai lent decât cel obișnuit. Își pierduse și cursivitatea, ușurința și eleganța. Ba mai mult, suntem foarte slăbiți – butoaiele de apă sunt uscate iască.

Duiker se chirci. *Bătălie? Nu, mâine va fi un măcel. Soldați incapabili să lupte, să se apere.* Istoricul își drese glasul, dădu să vorbească, apoi se opri. *Un cuvânt rostit ar însemna să ofer cea mai crudă iluzie. Un cuvânt.*

Coltaine se uită fix la el.

– Nu putem, spuse el încet.

Știu. Pentru războinicii rebeliunii, la fel de mult ca și pentru noi, totul trebuie să sfârșească în sânge.

– Soldații nu mai au putere să sape tranșee, spuse Lull în acea tăcere apăsătoare, mult prea conștientă.

– Atunci, să sape gropi.

– Am înțeles, domnule.

Gropi. Pentru a zădărnici șarjele de cavalerie, pentru a rupe picioare și a azvârli în țărână animalele care urlă.

Consiliul se încheie brusc, pentru că aerul se încărcă dintr-odată, iar ceea ce amenința să sosească se anunța în acel moment cu trosnete casante, cu o ceață din ceva uleios, ca sudoarea care îmbibă aerul.

Coltaine conduse grupul afară și descoperi că atmosfera zbârlită se manifesta înzecit sub bolta sclipitoare a nopții. Caii se cabrară. Cânii-paznici urlară.

Soldații se ridicară ca niște spectre. Armele zdrăngăniră.

În spațiul liber de dincolo de cele mai îndepărtate pichete de pază, aerul se despică cu un zgomot sălbatic, de sfâșiere.

Trei cai deschiși la culoare apărură tunător din acea ruptură, urmați de alți trei, și încă trei, toți înhămați și nechezând înspăimântați. În urma lor venea un car masiv, un leviatan scorojit de flăcări, vopsit în culori stridente, care avea șase roți cu spițe care erau mai mari decât un stat de om. Din car ieșeau fuioare de fum, ca de lână netoarsă, la fel și din cai și din cele trei siluete care se vedeau în urma ultimelor trei animale.

Alaiul alb și urlător se apropia în galop întins – de parcă fugea drept înainte din coridorul din care ieșise – iar carul se hurduca nebunește, alarmant, în timp ce animalele se năpusteau spre pichete.

Wickanii se împrăștiară într-o parte și în alta.

Incapabil să-și creadă ochilor, Duiker văzu cele trei siluete trăgând de frâie, răcnind și aruncându-se spre spătarul caprei care se legăna cumplit.

Caii își înfipseră copitele în pământ, opunându-se astfel inerției, iar uriașul car încetini în urma lor, ridicând un nor de fum, praf și o emanație pe care, cu o tresărire alarmată, istoricul o recunoscu: *furie*. Furia unui coridor, înțelese el – și a zeului său.

În urma primului car apăru altul, apoi încă unul, fiecare cotind într-o parte sau alta pentru a evita ciocnirea când opriră derapând.

Imediat ce atelajul din frunte se opri din goana nebună, din el începură să coboare un puhoi de siluete, bărbați și femei în armuri, care strigau comenzi pe care nimeni nu părea să le ia în seamă, fluturând arme înnegrite, mânjite, din care picura ceva.

Apoi, chiar în clipa în care se opriră și celelalte două care, se auzi dangătul unui clopot.

Agitația frenetică, aparent inutilă, a siluetelor încetă imediat. Armele fură coborâte și o tăcere neașteptată umplu aerul în timp ce ecoul dangătului

se stingea. Fornăind și bătând din copite, cu urechile ciulite și nările larg desfăcute, caii înspumați își mișcară nervos capetele.

Carul din frunte era la mai puțin de cincisprezece pași de locul în care stăteau Duiker și ceilalți.

Istoricul văzu o mână retezată atârnând de o ieșitură ornamentală de pe o latură a carului. După un moment, căzu la pământ.

Se deschise o ușă mică, zăbrelită, și pe ea ieși un bărbat, strecurându-și cu dificultate trupul masiv prin deschizătură. Fața lui rotundă și asudată dezvăluia urmele trecătoare ale unui efort imens, epuizant. Într-o mână avea o sticlă cu dop.

Apropiindu-se puțin, se întoarse către Coltaine și ridică recipientul.

– Tu, domnule, spuse el în malazană, cu un accent ciudat, te faci răspunzător de multe. Apoi zâmbi, arătându-și un șir de dinți înveliți în aur și cu diamante încastrate. Faptele tale fac să tremure coridoarele! Călătoria ta este ca un foc dezlănțuit pe fiecare stradă din Darujhistan, din fiecare oraș, fără îndoială, oricât de îndepărtat! Ai habar cât de mulți îi imploră pe zeii lor în numele tău? Cuferele dau pe afară! Planurile grandioase de salvare abundă! S-au întemeiat organizații uriașe, iar conducătorii lor vin la noi, la Ghilda Comercială Trygalle, pentru a plăti călătoria noastră periculoasă – deși, adăugă el cu glas mai scăzut – *toate* călătoriile Ghildei sunt periculoase, ceea ce ne face să fim atât de costisitori. Destupă sticla. Mărețul oraș Darujhistan și distinșii săi cetățeni – respingând într-o clipă dorințele vorace ale Imperiului tău asupra lui și a lor – îți trimit acest dar! Prin intermediul acționarilor – făcu un semn în spate, către nenumărații oameni, care se strânseseră formând un grup – Trygalle – creaturile cele mai lacome și irascibile pe care ți le poți imagina, dar asta nu are nicio legătură cu subiectul, pentru că iată-ne aici, nu-i așa? Să nu se spună cumva despre cetățenii Darujhistanului că sunt insensibili față de

minuni, iar tu, dragă domnule, ești cu adevărat minunat.

Ciudatul bărbat se apropie și deveni brusc solemn.

– Au contribuit alchimiști, magi și vrăjitori, oferind vase care au capacități care sunt dezmințite de aspectul lor modest, zise el încet. Coltaine, din Clanul Crow, Lanțul Câinilor, îți aduc hrană. Îți aduc apă.

Cetățean al micului oraș-fortăreață Trygalle, situat în sudul Câmpiei Lamatath de pe continentul Genabackis, Karpolan Demesand era unul dintre fondatorii Ghildei Comerciale Trygalle. Născută dintr-o dubioasă alianță între câțiva magi, Karpolan fiind unul dintre ei, și binefăcătorii orașului – o adunătură pestriță de pirați și recuperatori pensionați – Ghilda ajunsese să se specializeze în expediții atât de riscante, încât îl făcea să pălească pe orice comerciant obișnuit. Fiecare caravană era apărată de o companie înarmată până în dinți de acționari – gărzi care aveau partea lor în transport, asigurând exploatarea la maximum a abilităților lor. Iar astfel de abilități erau necesare în mod nemijlocit, deoarece caravanele Ghildei Comerciale Trygalle – lucru precizat încă de la început – se deplasau prin coridoare.

– Am știut că vom avea o sarcină dificilă, spuse Karpolan Demesand cu un zâmbet sclipitor și angelic, în momentul în care se așeză în cortul lui Coltaine, alături de Căpetenie și de Duiker, întrucât ceilalți lucrau afară, distribuind cu rapiditate proviziile dătătoare de viață aduse de caravană. Acel respingător Coridor al lui Hood se înfășoară în jurul tău mai strâns decât giulgiul funerar pe un cadavru… dacă-mi ierți comparația. Soluția este să te deplasezi repede, apoi să ieși cât mai curând posibil pentru un om. Din carul aflat în frunte, eu țin drumul, având la dispoziție toate talentele vrăjitorești – o călătorie istovitoare, de acord, dar, cum spuneam, noi nu suntem ieftini.

– Încă mi se pare greu să concep că, aflați la o mie cinci sute de leghe depărtare, cetățenii Darujhistanului știu ce se petrece aici și le și pasă de asta, zise Duiker.

Karpolan îl privi cu ochi mijiți.

– A, bine, poate am exagerat întru câtva – de vină a fost căldura momentului, mărturisesc. Trebuie să înțelegeți – soldații care până nu de mult doreau să cucerească Darujhistanul sunt acum blocați într-un război cu Pannion Domin, o tiranie care, dacă ar putea, ar vrea să înghită orașul Blue. Dujek-un-Braț, cândva căpetenie a Imperiului, iar acum proscris de același Imperiu, ne-a devenit aliat. Iar câteva personaje din Darujhistan știu bine asta, și apreciază…

– Dar e vorba de ceva în plus, spuse Coltaine încet.

Karpolan zâmbi din nou.

– Apa nu e dulce? Hai, lasă-mă să-ți mai umplu o cupă.

Așteptară, urmărindu-l pe negustor reumplând cele trei cupe din cositor aranjate pe măsuța aflată între ei. După ce termină, Karpolan oftă și se rezemă de spătarul scaunului plușat pe care îl luase din car.

– Dujek-un-Braț. Rosti numele pe jumătate ca binecuvântare, pe jumătate cu spaimă ironică. Căpetenie Coltaine, el îți transmite salutări. Oficiul nostru din Darujhistan este mic, deschis recent, înțelegi? Nu facem reclamă serviciilor noastre. Nu în mod deschis, în orice caz. Sincer să fiu, acestea includ activități care au câteodată o latură clandestină. Nu facem comerț doar cu bunuri materiale, ci și cu informații, trimitem daruri, oameni și.. alte creaturi.

– Dujek-un-Braț este forța care stă în spatele acestei misiuni, spuse Duiker.

Karpolan confirmă cu o mișcare din cap.

– Cu sprijin financiar din partea unei anumite cabale din Darujhistan, da. Cuvintele lui au sunat astfel: „Împărăteasa nu trebuie să piardă conducători precum Coltaine din Clanul Crow.“ Negustorul

surâse. Extraordinar, pentru un proscris care este condamnat la moarte, nu vi se pare? Se aplecă în față și întinse o mână cu palma deschisă. Pe ea licări un mic recipient alungit din sticlă, prins de un lanț de argint. Și, de la un mag misterios de alarmant dintre Arzătorii de Poduri, vine acest dar. I-l întinse lui Coltaine. Pentru tine. Poartă-l. Tot timpul, Căpetenie.

Wickanul se încruntă, dar nu întinse mâna pentru a-l accepta.

Karpolan zâmbi gânditor.

– Dujek este pregătit să se folosească de grad pentru asta, prietene.

– Un proscris să se folosească de grad?

– A, da, recunosc că am pus aceeași întrebare. Răspunsul lui a fost: „Nu o subestima niciodată pe Împărăteasă."

Se lăsă tăcere, iar înțelesul acelor cuvinte căpătă treptat contur. *Încleștată într-un război împotriva unui continent întreg… ajungând să recunoască o amenințare și mai mare – Pannion Domin… Imperiul singur va lupta în numele unui ținut ostil? Totuși… cum să atragi aliați dintre dușmani, cum să te unești cu minimum de agitație și neîncredere împotriva unei amenințări mai grave? Îți proscrii armata de ocupație, pentru ca aceasta să „nu aibă de ales" decât să se elibereze de sub umbra lui Laseen. Dujek, mereu credinciosul Dujek – până și planul prost conceput de a-l ucide și pe ultimul din Vechea Gardă – prostia și ideea rău îndrumată a lui Tayschrenn – insuficiente să îl facă să se răzgândească. Așadar, acum are aliați – cei care îi erau altădată dușmani – probabil că până și Caladan Brood și Anomander Rake…* Duiker se întoarse către Coltaine și descoperi pe fața lui trasă și hotărâtă o expresie care spunea că și el înțelesese.

Wickanul întinse mâna și primi darul.

– Căpetenie, Împărăteasa *nu trebuie* să te piardă. Poartă darul, domnule. Întotdeauna. Iar când va veni vremea, sparge-l – de pieptul tău. Chiar dacă aceasta va fi ultima ta acțiune, deși îți sugerez să nu aștepți până în ultima clipă. Astea au fost instrucțiunile

frenetice ale creatorului. Karpolan surâse din nou. Și ce om este creatorul! Cel puțin o duzină de Ascendenți și-ar dori cu ardoare să le fie servit capul lui pe un platou, cu ochii ciuguliți, limba vârâtă într-o țepușă și friptă cu ardei, iar urechile prăjite…

– Ți-am înțeles aluziile, îl întrerupse Duiker.

Coltaine își puse lanțul la gât și strecură sticluța pe sub cămașa de piele.

– În zori vă așteaptă o bătălie cumplită, spuse Karpolan după o vreme. Nu pot rămâne, și nu voi rămâne. Deși sunt mag de cel mai înalt ordin, deși sunt negustor de o șiretenie nemiloasă, recunosc, domnilor, că am înclinație spre sentimentalism. Nu vreau să fiu martor la această tragedie. Mai mult, mai avem de livrat ceva înainte de a porni în călătoria de întoarcere, iar îndeplinirea misiunii va solicita toate capacitățile mele, chiar așa, și le poate epuiza.

– Karpolan, n-am auzit până acum de Ghilda ta, spuse Duiker, dar, într-o bună zi, aș dori să aflu mai multe despre aventurile tale.

– Poate se va ivi ocazia, istoricule. Deocamdată, îi aud pe acționarii mei strângându-se, și trebuie să revigorez și să potolesc puțin caii – deși, trebuie să o spun, par să fi căpătat o adevărată sete pentru teroarea nebunească. Nu se deosebesc prea mult de noi, ce ziceți?

Se ridică.

– Vă mulțumesc, spuse Coltaine cu glas gros, ție și acționarilor tăi.

– Căpetenie, ai ceva de transmis lui Dujek-un-Braț?

Reacția Wickanului îl făcu pe Duiker să tresară, strecurând o lamă aspră de suspiciune, care avea să persiste, sâcâitoare și temătoare.

– Nu.

Karpolan făcu ochii mari preț de o clipă, apoi dădu din cap.

– Vai, trebuie să plecăm. Fie ca dușmanul tău să plătească scump mâine, Căpetenie.

– Așa va fi.

Acel dar nu putea contribui la o regenerare deplină, dar soldații sculați în zori dovedeau o hotărâre calmă pe care Duiker nu o mai văzuse de la Culmea Gelor.

Refugiații rămaseră strâns grupați într-un bazin situat la miazănoapte de gura văii. Clanurile Nevăstuicii și Câinelui Neghiob apărau poziția, dispunându-se de-a lungul unei înălțimi care era cu fața spre forțele adunate ale lui Korbolo Dom. Mai bine de treizeci de soldați rebeli erau pregătiți să facă față fiecărui războinic Wickan călare, iar rezultatul inevitabil al acelei confruntări era atât de evident, atât de brutal de limpede, încât panica se propagă în rândul refugiaților ca niște valuri, zvâcniri disperate care goneau într-o parte și în alta, astfel că plânsetele de disperare umplură aerul încărcat de praf care plutea deasupra lor.

Coltaine intenționa să treacă rapid printre membrii de trib care blocau gura văii, așa că strânse Clanul Crow și aproape toate efectivele Armatei a 7-a în față. O străpungere rapidă și zdrobitoare oferea singura speranță pentru clanurile din ariergardă, și pentru refugiați.

Duiker, călare pe iapa lui slăbită, stătea pe o ridicătură la răsărit de drumul principal, de unde putea distinge cele două clanuri Wickane de la miazănoapte – iar armata lui Korbolo Dom se afla undeva nevăzută, dincolo de clanuri.

Carele Ghildei Comerciale Trygalle plecaseră, dispărând odată cu ultimele minute de întuneric, după care spre răsărit orizontul își începuse deșteptarea sa palidă.

Caporalul List se apropie de istoric și își opri calul lângă el.

– O dimineață frumoasă, domnule! spuse el. Anotimpul face loc altuia – schimbarea plutește în aer – o poți simți?

Duiker îl măsură pe List.

– Caporale, cineva atât de tânăr ca tine nu ar trebui să fie atât de binedispus în această zi.

– Nu sunt atât de vârstnic pe cât ești tu de acru, domnule.

– Mlădiță blestemată de Hood, la asta se ajunge din prea multă familiaritate?

List surâse, ceea ce reprezenta un răspuns mulțumitor.

Duiker privi cu ochi mijiți.

– List, ce ți-a șoptit fantoma ta Jaghut?

– Ceva ce el nu a avut niciodată, istoricule. Speranță.

– Speranță? Cum, de unde? Până la urmă, se apropie Pormqual?

– Nu știu nimic despre asta, domnule. Crezi că este posibil?

– Nu, nu cred.

– Nici eu, domnule.

– Atunci, pe boașele păroase ale lui Fener, despre ce vorbești, List?

– Nu sunt sigur, domnule. Pur și simplu m-am trezit simțind… ridică din umeri, simțindu-mă ca și cum aș fi fost binecuvântat, atins de un zeu, ori altceva…

– O modalitate destul de frumoasă de a înfrunta ultimii noștri zori, murmură Duiker, oftând.

Luptătorii din triburile Tregyn și Bhilard se pregăteau, însă sunetele stridente și neașteptate de corn venind dinspre a 7-a arătau cu limpezime că Coltaine nu avea să dea dovadă de curtoazie așteptându-i să atace. Lăncierii Crow și arcașii călări țâșniră înainte, urcând panta lină spre dealul răsăritean unde se aflau Bhilard.

– Istoricule!

Ceva din tonul caporalului îl făcu pe Duiker să se întoarcă. List nu acorda nicio atenție înaintării celor din Clanul Crow – stătea cu fața spre nord-vest, unde tocmai apăruseră călăreții altui trib, dispersându-se pe măsură ce se apropiau călare, într-un număr înfricoșător de mare.

– Khundryl, zise Duiker. Se spune că acesta este cel mai puternic trib la miazăzi de Vathar – lucru pe care trebuie să îl recunoaștem acum.

Caii goniră tunând din copite spre ridicătură, iar Duiker și List se întoarseră și îl văzură chiar pe Coltaine apropiindu-se. Expresia de pe fața Căpeteniei rămase impasibilă, aproape calmă, când se uită lung spre nord-vest.

Înfruntările se declanșaseră în pozițiile ocupate de ariergardă – prima vărsare de sânge a zilei, cel mai probabil pentru Wickani. Refugiații începuseră deja să împingă spre miazăzi, în speranța că acest lucru putea forța deschiderea văii.

Cu zecile de mii, oamenii tribului Khundryl alcătuiră două mase separate, una spre vest de gura Văii Sanimon, iar cealaltă spre nord, pe un flanc al armatei lui Korbolo Dom. Între ele erau câteva căpetenii războinice, care acum goneau drept spre ridicătura pe care se aflau Duiker, List și Coltaine.

– Se pare că se dorește lupta corp la corp, Căpetenie, spuse istoricul. Am face mai bine să ne întoarcem.

– Nu.

Istoricul întoarse capul. Coltaine își scosese lancea și își pregătea scutul rotund, cu pene negre, pentru a și-l prinde de antebrațul stâng.

– La naiba, Căpetenie – asta e o nebunie!

– Fii atent cum vorbești, istoricule, spuse Wickanul cu un aer abătut.

Duiker își aținti ochii asupra porțiunii scurte de lanț ce se vedea în jurul gâtului Căpeteniei.

– Indiferent ce înseamnă darul pe care îl porți, el te va ajuta doar o dată. Ceea ce faci acum este normal pentru o căpetenie Wickană, dar nu pentru o Căpetenie a Imperiului.

Coltaine se răsuci auzindu-i cuvintele, iar istoricul se trezi cu vârful ascuțit al lăncii împingându-i gâtul.

– Și când pot alege să mor în modul în care doresc? spuse Coltaine cu glas răgușit. Crezi că mă voi folosi de puterea acestei zorzoane? Eliberându-și mâna în care avea scutul, întinse degetele și rupse lanțul de la gât. Poartă-l tu, istoricule. Tot ce am făcut până acum nu slujește cu nimic lumii decât

dacă povestea noastră va fi consemnată. Să-l ia Hood pe Dujek-un-Braț! Azvârli sticluța spre Duiker, iar aceasta ajunse direct în palma mâinii lui drepte. Strângând degetele în jurul obiectului, simți unduirea ca de șarpe a zalelor lanțului peste degetele lui cu bătături. Vârful lăncii, care îi săruta gâtul, nu se clintise.

Ochii lor se întâlniră, confruntându-se.

– Domnilor, iertați-mă, interveni List. Se pare că nu este cazul pentru lupte corp la corp. Dacă veți observa…

Coltaine își retrase arma și se răsuci.

La nici treizeci de pași depărtare, căpeteniile războinice Khundryl așteptau într-un rând format în fața lor. Pe sub piei și blănuri de animale, dar și sub fetișuri, purtau armuri cenușii ciudate, care îi făceau să arate ca niște reptile. Mustăți lungi, bărbi înnodate și cosițe țepoase – toate negre – ascundeau mai toate trăsăturile lor, deși ceea ce se mai putea vedea era înnegrit de soare și unghiular.

Unul dintre ei își făcu poneiul să înainteze un pas și vorbi într-o malazană stricată.

– Aripă Neagră! Cum crezi că șanse ai azi?

Coltaine se răsuci în șa, examină norii de praf de la apus și răsărit, apoi reveni.

– Nu pot face un rămășag.

– Așteptăm de multă vreme ziua azi, spuse căpetenia războinică. Se ridică în scări și făcu un semn către dealurile dinspre miazăzi. Tregyn și Bhilard, amândoi, azi. Făcu un semn către miazănoapte. Și Can'eld și Semk, da, chiar și Tithansi – câți mai rămas, adică. Marile triburi de pe odhanele de miazăzi, dar cine dintre ele este cel mai puternic? Răspunsul este azi.

– Ați face bine să vă grăbiți, spuse Duiker.

Nu mai avem soldați pentru ca voi să vă dovediți bărbăția, ticălos înfumurat.

Coltaine păru să gândească la fel, deși era mult mai calm.

– Tu pui întrebările, și nu mă interesează deloc răspunsul.

– Așadar, asemenea griji depășesc pe Wickan? Nu sunteți și voi un trib?

Încet, Coltaine vârî mânerul lăncii în teaca ei.

– Nu, noi suntem soldați ai Imperiului Malazan.

Pe răsuflarea lui Hood, l-am făcut să înțeleagă.

Căpetenia războinică dădu din cap, fără a fi deranjată de răspuns.

– Atunci să fii veghetor, Căpetenie Coltaine, cât trăiești această zi.

Călăreții se răsuciră, apoi se despărțiră pentru a se alătura clanurilor proprii.

– Cred că ai ales un punct bun de observație, istoricule, spuse Coltaine, așa că voi rămâne și eu aici.

– Căpetenie?

Pe trăsăturile lui fine apăru o umbră de zâmbet.

– Pentru scurtă vreme.

Clanul Crow și a 7-a dădură tot ce putură, dar forțele care apărau gura văii – începând cu porțiunile înalte de o parte și de alta și mai departe în jos, până la defileu – nu cedară. Lanțul Câinilor se strânse între barosul lui Korbolo Dom și nicovala reprezentată de Tregyn și Bhilard. Era doar o chestiune de timp.

Acțiunile clanurilor Khundryl schimbară cu totul situația. Pentru că ei veniseră nu pentru măcelărirea malazanilor, ci pentru a răspunde la întrebarea ce se punea despre mândria și onoarea lor. Masa dinspre miazăzi lovi poziția deținută de Tregyn precum secera unui zeu răzbunător. Partea de miazănoapte era o suliță care pătrunse adânc în flancul lui Korbolo Dom. O a treia forță, până în acel moment nevăzută, porni ca un talaz chiar din vale, în spatele clanurilor Bhilard. După câteva minute de confruntări perfect sincronizate, forțele malazane se treziră fără opoziție, în vreme ce haosul bătăliei se răspândise în toate părțile.

Armata lui Korbolo Dom își reveni repede, regrupându-se cât de bine putu, și îi respinse pe luptătorii Khundryl după o luptă feroce care dură peste patru ore. Cu toate acestea, fuseseră învinși cei

din triburile Semk, Can’eld și ce mai rămăsese din Tithansi. *Jumătate de răspuns*, murmurase Coltaine în acel moment, surprins.

După o oră, forțele din miazănoapte sfârtecară triburile Tregyn și Bhilard, și porniră în urmărirea supraviețuitorilor care reușiseră să fugă.

Când crepusculul era la o oră distanță, o căpetenie războinică Khundryl urcă spre ei în trap ușor, iar când se apropie, cei de pe înălțime văzură că era purtătorul de cuvânt. Participase la luptă și era plin de sânge, cel puțin jumătate fiind al său, însă reușea să stea drept în șa.

Își opri calul la zece pași de Coltaine.

– Se pare că ai primit răspunsul, spuse Căpetenia.

– Îl avem, Aripă Neagră.

– Khundryl.

Pe fața plină de cicatrice a războinicului apăru fulgerător o expresie de uimire.

– Ne onorați, dar nu. Ne-am străduit să îl sfărâmăm pe cel numit Korbolo Dom, dar nu am reușit. Răspunsul nu este Khundryl.

– Atunci îl onorați pe Korbolo Dom?

Auzind acestea, nevenindu-i să creadă, căpetenia războinică scuipă și scoase un mârâit.

– Vai, spirite subpământene! Nu se poate să fii atât de neghiob! Răspunsul de astăzi… Căpetenia războinică își scoase tulwarul din teaca de piele, ducând lama plesnită la o palmă de mâner. Îl ridică deasupra capului și strigă: *Wickanii! Wickanii! Wickanii!*

Capitolul douăzeci

Această cale este înfricoșătoare,
poarta spre care duce
este ca un cadavru.
Deasupra, zece mii
de coșmaruri își murmură
dorințele sterpe.

Calea
Trout Sen'al' Bhok'arala

Deasupra lor se roteau pescăruși, primii pe care îi vedeau după multă vreme. În fața lor, în cursul urmat spre miazăzi cart sud-est, orizontul era o pată neuniformă care sporea constant pe măsură ce ziua se pregătea să moară repede.

Niciun nor nu macula cerul, iar vântul bătea vioi, fără rafale.

Salk Elan veni pe teugă, alături de Kalam. Ambii își strânseseră mantiile pe lângă corp pentru a se feri de stropii azvârliți mereu când prova lui *Ragstopper* se prăbușea în concavitățile valurilor. Pentru marinarii aflați la posturile lor de pe puntea principală și pupa, imaginea lor, așa cum stăteau la prova, ca doi Corbi Uriași, era rău prevestitoare.

Fără să ia în seamă nimic din toate acestea, Kalam privea concentrat spre insula care îi aștepta.

– Cam la miezul nopții, spuse Salk Elan, oftând. Străvechiul loc al nașterii Imperiului Malazan.

Asasinul pufni.

– Străvechi? Cât de vechi crezi că este Imperiul? Pe răsuflarea lui Hood.

– Bine, e mult prea romantic. Încercam să găsesc o stare de spirit…

– De ce? întrebă Kalam.

Elan ridică din umeri.

– Fără un motiv anume, poate că din cauza acestei atmosfere grave de așteptare, ba nu, de nerăbdare.

– Ce m-ar face să fiu grav?

– Mai bine spune-mi tu asta, prietene.

Kalam făcu o grimasă, dar nu zise nimic.

– Orașul Malaz, reluă Elan. La ce să mă aștept?

– Imaginează-ți o cocină lângă mare, și e de ajuns. O mlaștină putredă, purulentă și plină de păduchi.

– Bine, bine! Îmi pare rău că te-am întrebat!

– Căpitanul?

– Din păcate, nicio schimbare.

De ce nu mă surprinde? Vrăjitoria – o, zei, cât urăsc vrăjile!

Salk Elan își lăsă mâinile cu degete lungi pe balustradă, etalându-și încă o dată pasiunea pentru pietrele prețioase verzi montate pe inelele indecente pe care le purta.

– O corabie rapidă ne poate duce până la Unta într-o zi și jumătate…

– De unde știi asta?

– Am întrebat un marinar, cum altfel să știu? Amicul tău care pretinde a fi comandant, cum spuneai că îl cheamă?

– Nu-mi amintesc să-l fi întrebat.

– Ăsta chiar că este un talent admirabil.

– Care anume?

– Capacitatea ta de a-ți reprima curiozitatea, Kalam. În unele situații, acesta este un lucru deosebit de practic, dar în altele, cumplit de riscant. E greu să te cunoască cineva, dar și mai greu e să-ți anticipeze reacțiile…

– Ai dreptate, Elan.

– Cu toate astea, ții la mine.

– Serios?

– Da, sigur. Și mă bucură asta, fiindcă pentru mine e important.

– Du-te și găsește un marinar, dacă e așa, Elan.

Acesta zâmbi.

– Nu asta am vrut să spun, dar sigur ești conștient de situație, nu te poți abține și arunci săgeți. De fapt, ziceam că îmi place să fiu agreat de o persoană pe care o admir.

Kalam se întoarse brusc spre el.

– *Ce* găsești atât de admirabil, Salk Elan? Prin presupunerile tale neclare ai descoperit că aș fi sensibil la măguliri? *De ce* ții atât de mult să fim parteneri?

– Împărăteasa nu va fi ușor de ucis, îi răspunse Elan. Dar imaginează-ți reușita! Să realizezi ceea ce ai crezut că este imposibil! Da, vreau să particip la asta, Kalam Mekhar! Acolo, alături de tine, să înfigem pumnalele în inima celui mai mare Imperiu din lume!

– Ți-ai pierdut mințile, spuse încet Kalam, abia audibil din cauza zgomotului făcut de valuri. S-o ucid pe Împărăteasă? Să mă alătur ție într-o asemenea nebunie? Nicio șansă, Salk Elan.

– Scutește-mă de minciuni, zise el rânjind.

– Ce vrăjitorie acționează pe corabia asta?

Fără să vrea, Salk Elan făcu ochii mari. Apoi clătină din cap.

– Mă depășește, Kalam, și Hood mi-e martor că am încercat. Am căutat în fiecare dintre prăzile lui Pormqual, și n-am găsit nimic.

– Corabia în sine?

– Nici asta nu pot stabili. Ascultă, Kalam, suntem urmăriți de cineva dintr-un coridor – așa bănuiesc. E cineva care vrea să fie sigur de încărcătură. E doar o teorie, dar e tot ce am reușit. Așadar, prietene, ți-am dezvăluit toate secretele mele.

Kalam rămase mult timp tăcut, apoi se scutură.

– Am legături în orașul Malaz – o convergență neașteptată cu mult înainte de planificare, dar ea există.

– Contacte… excelent – vom avea nevoie de ele. Unde?

– În orașul Malaz există o inimă neagră, cea mai întunecată. Un lucru despre care până și ultimul locuitor evită să vorbească, și îl ignoră voit – dar, dacă totul merge bine, ne vom aștepta aliații.

– Dă-mi voie să ghicesc: infama tavernă care se numește Smiley, deținută cândva de omul care a devenit Împărat – marinarii mi-au spus că mâncarea e îngrozitoare.

Kalam se uită uimit la Elan. *Doar Hood știe, ori e sardonic de-ți taie răsuflarea, ori… ori ce, pentru numele Abisului?*

– Nu, un loc numit Casa Morților. Și nu înăuntru, ci la porțile ei, deși, te rog, Salk Elan, ai toată libertatea să-i explorezi curtea.

Elan se rezemă cu ambele brațe de balustradă și privi cu ochi mijiți la luminile estompate ale orașului Malaz.

– Presupunând că va trebui să-i așteptăm mult pe prietenii tăi, așa voi face, probabil că da.

Lucru neobișnuit, Elan remarcă zâmbetul ca de fiară al lui Kalam.

Cu ambele picioare lipite de ușă, Iskaral Pust prinse zăvorul cu ambele mâini și, bolborosind înspăimântat, trase cu disperare – dar zadarnic. Mârâind, Mappo păși peste Icarium, care era întins în pragul casei lui Tremorlor, și îl îndepărtă pe Marele Preot de lângă bariera îndărătnică.

Fiddler îl auzi pe Trell trăgând încordat de zăvor, însă atenția lui era îndreptată spre roiul de muște de sânge. Tremorlor li se opunea, însă înaintarea lor era inexorabilă. Blind stătea alături de el cu capul ridicat și cu blana zbârlită. Ceilalți patru Copoi reveniseră pe potecă și goneau impetuos spre poarta înveșmântată în vițe a curții. Umbra aruncată de D'ivers trecu fulgerător pe deasupra lor ca o apă întunecată.

– Ori se deschide la o simplă atingere, ori nu se deschide deloc, spuse Apsalar cu glas șocant de calm. Mappo, dă-te înapoi, lasă-ne pe toți să încercăm.

– Icarium se trezește, strigă Crokus.

– E amenințarea, răspunse Trellul. Zei subpământeni, nu aici, nu acum!

– Nici nu se putea un moment mai potrivit! țipă cu glas ascuțit Iskaral Pust.

– Crokus, spuse Apsalar, ești penultimul care va încerca, apoi urmează Fiddler. Vino repede aici.

Tăcerea care urmă îi spuse genistului tot ce trebuia să știe. Riscă o privire peste umăr spre locul în care Mappo se aplecase deasupra lui Icarium.

– Trezește-l, altfel totul e pierdut.

Trellul își ridică fața, iar genistul văzu expresia de nehotărâre amestecată cu suferință.

– Atât de aproape de Tremorlor – riscul, Fiddler…

– Ce…?

Dar nu apucă să mai zică altceva.

Ca și cum ar fi fost săgetat de un fulger, corpul Jhagului tresăltă, apoi din pieptul lui răbufni un țipăt sfredelitor de ascuțit. Sunetul îi izbi pe ceilalți și îi făcu să se rostogolească. Cu sângele șiroind din rana redeschisă la cap și chinuindu-se să deschidă ochii, Icarium țâșni în picioare. Antica lui sabie lungă, cu un singur tăiș, se eliberă din teacă, iar lama ei deveni o imagine fantomatică, tremurătoare și ciudată.

Copoii și roiul de D'ivers ajunseră simultan în curte. Solul și copacii cu forme chinuite erupseră, iar pânze haotice de rădăcini și crengi se răsuciră spre cer ca niște pânze negre, umflate, sporind în dimensiuni. Alte rădăcini se repeziră spre Copoi – iar aceștia urlară. Blind se îndepărtă de lângă Fiddler, ducându-se între neamurile ei.

În acel moment, în toiul celor văzute, Fiddler surâse. *Nu doar Tronul Umbrei, pentru trădare – cum ar putea o Azath rezista Copoilor Umbrei?*

Se simți prins de umăr.

– Zăvorul! șuieră Apsalar spre el. Încearcă-l, Fid!

D'ivers izbiră ultima redută de apărare disperată a lui Tremorlor. Lemnul explodă.

Genistul se trezi împins spre ușă de mâinile cuiva din spatele lui, dar reuși să îl vadă neclar pe Mappo, care îl ținea în brațe pe Icarium, care nu-și recăpătase cunoștința, trăgându-l înapoi pe Jhag în timp ce sunetul sfredelitor creștea în volum, iar odată cu el, înflori o putere inexorabilă, copleșitoare. Presiunea îl izbi pe Fiddler de lemnul închis la culoare și umed al ușii și îl reținu acolo cu un dispreț care nu sugera niciun efort, șoptindu-și promisiunea de anihilare. Se chinui să își îndrepte brațele către zăvor, încordându-și toți mușchii pentru acea unică încercare.

Se auziră urletele Copoilor venind din partea cea mai îndepărtată a grădinii, un sunet de triumf, care se ridica spre spaimă pe măsură ce furia lui Icarium înghițea orice altceva. Fiddler simți lemnul vibrând, simți că până și acel tremur se răspândea prin Casă.

În timp ce sudoarea lui se combina cu aceea a lui Tremorlor, genistul își adună ultimele puteri, dorindu-și să reușească, dorind ca brațul lui să se miște, și apucă strâns zăvorul.

Și dădu greș.

Din spatele lui, străbătu un alt zgomot înfiorător, acela scos de muștele de sânge, care străpungeau rețelele din lemn, apropiindu-se tot mai mult, aflându-se la câteva momente de confruntarea cu furia ucigătoare a lui Icarium – *atunci se va trezi Jhagul. Nu există altă posibilitate – iar moartea noastră va fi cea mai neînsemnată. Azath, labirintul și toți prizonierii lui… Icarium, să te dezlănțui în furia ta, de dragul acestei lumi și al oricărui alt…*

Fiddler simți o durere ca de înțepătură pe dosul mâinii – *Muștele de sânge!* – dar în spatele acesteia era o presiune. Nu de ace, ci strânsoarea unor gheare mici. Fiddler își înclină capul și văzu rânjetul colțos al lui Moby.

Animalul de companie se cățără pe brațul său, iar ghearele îi găuriră pielea. Creatura părea ba să apară, ba să dispară din ochii lui și, la fiecare blurare a imaginii, greutatea de pe brațul lui creștea, devenind imensă. Își dădu seama că urla.

Moby trecu de mâna lui Fiddler și ajunse pe ușă, întinse laba minusculă și zbârcită spre zăvor și îl atinse.

Genistul se prăbuși rostogolindu-se pe dalele calde și umede. Auzi strigăte venind din spatele lui, bocănit de ghete, în timp ce Casa gemea din toate încheieturile. Se rostogoli pe spate, dar în același timp dădu peste ceva care plesni și crăpă sub greutatea lui, azvârlind spre el un miros amărui de praf.

După aceea, între ei ajunse țipătul de moarte al lui Icarium.

Tremorlor se cutremură.

Fiddler se răsuci și ajunse în șezut.

Se aflau într-un hol, iar zidurile din calcar răspândeau o lumină pulsatilă, gălbuie și stinsă. Mappo încă îl ținea pe Icarium și, în timp ce genistul

urmărea scena, Trellul se strădui să mențină îmbrățișarea. Un moment mai apoi, Jhagul cedă, căzând moale în brațele prietenului său. Lumina aurie se stabiliză, iar zidurile încremeniră. Furia lui Icarium dispăruse.

Cu capul atârnând deasupra corpului lipsit de simțire al Jhagului, Mappo se nărui la podea.

Fiddler privi încet în jur pentru a vedea dacă se pierduse cineva din grup. Apsalar stătea ghemuită lângă tatăl ei, amândoi cu spatele spre ușa închisă. Crokus îl târâse pe înfricoșatul Iskaral Pust după el, iar Marele Preot ridică ochii și clipi, de parcă nu i-ar fi venit să creadă.

Fiddler vorbi cu glas spart.

– Iskaral Pust, unde sunt Copoii?

– Au scăpat! Și totuși, chiar în momentele trădării, ei și-au azvârlit puterea împotriva D'ivers! Tăcu o clipă și adulmecă aerul umed și stătut. Simți mirosul? Satisfacția lui Tremorlor – D'ivers a fost luat.

– S-ar putea ca acea trădare să fi fost instinctivă, Mare Preot, spuse Apsalar. Cinci Ascendenți în curtea Casei – marele risc pentru Tremorlor, având în vedere înclinația Umbrei spre trădare…

– Minciuni! Am jucat cinstit!

– Toate încep de undeva, murmură Crokus. Își îndreptă privirea spre Fiddler. Mă bucur că s-a deschis la încercarea ta, Fid.

Genistul tresări și se uită cercetător spre hol.

– Nu s-a deschis. Moby a făcut asta și în același timp mi-a făcut brațul ferfeniță – unde e jivina? Trebuie să fie pe aici pe undeva…

– Stai pe un cadavru, remarcă tatăl lui Apsalar.

Fiddler coborî ochii și se trezi pe un cuib de oase și îmbrăcăminte putredă. Se îndepărtă și scăpă un blestem.

– Nu-l văd, spuse Crokus. Fiddler, ești sigur că a reușit să intre?

– Da, sunt sigur.

– Probabil că a pătruns mai adânc în Casă…

– Caută poarta! țipă ascuțit Pust. Calea Mâinilor!

– Moby e animal de com…

– Alte minciuni! Acel bhok'aral dezgustător e un Soletaken, nătângule!

– Liniștește-te. Aici nu există nicio poartă care să-i ofere ceva vreunui schimbător de formă, spuse Apsalar, ridicându-se încet și nescăpând din ochi cadavrul stafidit din spatele lui Fiddler. Acela trebuie să fie Paznicul – fiecare Casă Azath are un gardian. Am crezut mereu că sunt nemuritori… Se apropie și lovi oasele cu piciorul. Nu sunt umane – membrele sunt prea lungi, și uitați-vă la încheieturi – sunt prea multe. Aceea, de exemplu, se putea mișca în toate părțile.

Mappo înălță capul.

– Forkrul Assail.

– Așadar, cea mai puțin cunoscută dintre Rasele Străvechi. Nici măcar nu se face aluzie la ei în vreo legendă citită de mine despre Cele Șapte Orașe.

Își îndreptă atenția spre hol.

La cinci pași de ușă, pasajul dădea spre o intersecție în formă de T, cu uși duble chiar vizavi de intrare.

– Dispunerea e aproape identică, spuse Apsalar în șoaptă.

– Cu ce? întrebă Crokus.

– Cu Casa Morților din orașul Malaz.

Dinspre intersecție se auzi sunet de pași, iar după o clipă apăru Moby țopăind. Creatura bătu din aripi și se așeză în brațele lui Crokus.

– Tremură, spuse băiatul, strângându-l în brațe pe Moby.

– A, grozav, bolborosi Fiddler.

– Jhagul, spuse șuierat Pust, care îngenunchease la câțiva pași de Mappo și Icarium. Te-am văzut strivindu-l în brațe – a murit?

Trellul clătină din cap.

– Și-a pierdut cunoștința. Nu cred că se va trezi curând.

– Atunci lasă-l pe Azath să îl ia! Imediat! Ne aflăm în Tremorlor. Nu mai avem nevoie de el.

– Ba nu.

– Neghiobule!

De undeva de afară se auzi un dangăt de clopot. Toți se priviră întrebător.

– Am auzit bine? se miră Fiddler. Clopotul unui *negustor?*

– De ce un negustor? bombăni Pust, privind bănuitor în toate părțile.

Însă Crokus dădea din cap.

– Un clopot de negustor. Așadar, în Darujhistan.

Genistul se duse spre ușă. Aflat pe dinăuntru, ivărul se deplasă lin sub mâna lui și el trase ușa spre el.

Din curte se înălțau foi de rădăcini încâlcite, ridicându-se peste Casă într-o bătălie de unghiuri și planuri. Pământul, devenit movile peste tot, scotea aburi. Dincolo de poarta arcuită erau trei care uriașe, ornamentate, fiecare dintre ele tras de câte nouă cai albi. Dedesubtul arcadei stătea o siluetă rotofeie, îmbrăcată în haine de mătase. Acesta ridică o mână, îi făcu semn lui Fiddler și i se adresă în limba Daru.

– Vai, mai departe nu pot merge! Te asigur, totul este liniștit aici. Caut pe cineva pe nume Fiddler.

– De ce? strigă genistul.

– Am să-i dau un dar. Cules în mare grabă și cu cheltuieli enorme, aș putea adăuga. Având în vedere toate problemele, sugerez să încheiem tranzacția cât mai repede posibil.

Crokus apăru alături de Fiddler. Se încruntă când văzu carele.

– Știu cine le face, spuse el încet. Bernuk, puțin în spatele cartierului Lakefront. Dar până acum nu am văzut unele atât de mari – o, zei, am plecat de acolo de prea multă vreme.

Fiddler oftă.

– Darujhistan.

– Sunt convins, spuse Crokus, clătinând din cap.

Genistul ieși și examină totul în jur. Așa cum spusese negustorul, lucrurile păreau liniștite. Calme.

Încă agitat, Fiddler porni pe alee. Se opri la doi pași de arcadă și îl măsură prevăzător pe negustor.

– Karpolan Demesand, domnule, de la Ghilda Comercială Trygalle, iar aceasta este o cursă pe care eu și acționarii mei nu o vom regreta nicicând, dar sperăm să nu o repetăm. Starea de epuizare a bărbatului era evidentă, pentru că straiele lui din mătase atârnau umede de sudoare. Omul făcu un gest și o femeie în armură cu o față palidă ca de mort veni din spatele lui aducând o ladă mică. Karpolan continuă: Cu complimente din partea unui anumit mag al Arzătorilor de Poduri, care a fost informat – într-o manieră rapidă – în legătură cu situația ta în general, de către caporalul pe care îl cunoașteți amândoi.

Fiddler luă lădița și surâse.

– Eforturile făcute pentru realizarea acestei livrări depășesc puterea mea de înțelegere, domnule, zise el.

– Și pe a mea, te asigur. Acum trebuie să fugim – vai, ce exprimare brutală – voiam să spun „plecăm“, desigur. Iartă-mă, sunt ostenit, astfel încât nici nu mai pot rosti cuvintele curtenitoare care ar trebui folosite într-o discuție civilizată.

– Nu e nevoie de scuze, replică Fiddler. Deși nu știu cum ai ajuns aici și nici cum te vei întoarce în Darujhistan, îți doresc o călătorie sigură și rapidă. Dar am o singură întrebare: magul a spus ceva despre locul din care au venit lucrurile din această ladă?

– A, sigur că a spus, domnule. De pe străzile din orașul Blue. O aluzie obscură, pe care sigur ai norocul să o înțelegi imediat, din câte văd.

– Karpolan, magul te-a avertizat în legătură cu modul de a mânui această lădiță?

Negustorul făcu o grimasă.

– A zis să nu o clătinăm prea mult. Dar, ultima parte a călătoriei noastre a fost cam… hurducată. Regret să o spun, dar s-ar putea ca o parte din conținutul lădiței să se fi spart.

Fiddler zâmbi.

– Mă bucur să te informez că a supraviețuit drumului.

Karpolan Demesand se încruntă.

– Încă nu ai examinat conținutul lădiței – cum poți spune asta?

– Domnule, trebuie să mă crezi pe cuvânt în această privință.

Imediat ce Fiddler duse lada înăuntru, Crokus închise ușa. Genistul puse lădița jos cu grijă și deschise capacul.

– A, Ben-cel-Iute, șopti el, plimbându-și privirea peste obiectele aflate în cutie, într-o zi o să ridic un templu în onoarea ta.

Numără șapte grenade explozive, treisprezece de sfărâmat zidărie și patru incendiare.

– Dar cum a ajuns aici acel negustor? întrebă Crokus. Tocmai din Darujhistan! Fid, pe răsuflarea lui Hood!

– Nu știu. Se ridică și îi privi pe ceilalți. Mă simt bine, camarazi. Foarte bine.

– Optimism! spuse Pust pe un ton apropiat de dezgust. Marele Preot se trase de ultimele smocuri de păr rămase pe cap. În vreme ce maimuța aceea împuțită pișă teroare în poala tânărului. *Optimism!*

Crokus ținu animalul de companie departe de el și privi cu uimire în ochi spre jetul care începu să curgă pe dale, aruncând stropi în jur.

– Moby!

Creatura surâdea rușinată.

– Poate vrei să spui Soletaken!

– O scăpare de moment, spuse Apsalar, măsurând din ochi creatura care se zvârcolea. Își dă seama peste ce a dat. Asta, ori un ciudat simț al umorului.

– Ce tot bâigui acolo? întrebă Pust privind-o cu ochi mijiți.

– A crezut că a descoperit Calea, că a fost chemat aici de străvechea promisiune a Ascendenței – iar într-un fel, Moby a avut dreptate să gândească astfel. Crokus, bhok'aralul din brațele tale este

demonic. În realitate, el te-ar putea ține așa cum îl ții tu acum.

Mappo scoase un sunet gutural.

– Aha, acum înțeleg.

– Ce-ar fi să ne luminezi și pe noi? se răsti Crokus la el.

Apsalar împinse cadavrul de la picioarele ei.

– Tremorlor avea nevoie de un nou paznic. Trebuie să mă exprim mai limpede?

Crokus clipi mirat și se uită din nou la Moby, care tremura în mâinile lui.

– Animalul de companie al unchiului meu?

– Un demon, însă am putea presupune că acum este oarecum intimidat de speranță. Dar sunt convinsă că această creatură își va intra bine în rol.

În timpul ăsta, Fiddler își vârâse în sacul de piele munițiile Moranth. Se ridică și-l puse cu atenție în spinare.

– Ben-cel-Iute a crezut că vom descoperi un portal aici, o poartă de coridor…

– Care să lege Casele! croncăni Pust. O îndrăzneală scandaloasă – acest mag șiret al tău m-a fermecat, soldat. Ar fi trebuit să fie servitorul Umbrei!

A fost, dar să lăsăm asta. Dacă zeul tău ar vrea, ți-ar spune asta – deși nu mi-aș ține răsuflarea…

– A sosit momentul să găsim acel portal.

– La intersecția în T, pe holul din stânga, spre cele două uși. Cea din stânga ne duce în turn. Ultimul etaj, zise Apsalar zâmbind.

Fiddler se uită țintă la ea, apoi dădu aprobator din cap. *Amintirile tale de împrumut…*

Dovedind o revenire a stăpânirii de sine și ceva vecin cu mândria posesivă, Moby porni în frunte. Puțin dincolo de intersecție, în holul din partea stângă exista un alcov în zid, unde atârna o armură splendidă, potrivită pentru cineva de trei metri înălțime cu o statură masivă. De o parte și de alta, două securi cu lame duble stăteau rezemate de pereții nișei. Moby se opri o clipă acolo pentru a-și trece iubitor laba minusculă peste o cizmă îmbrăcată în

fier, după care, melancolic, porni mai departe. Întrucât, preț de un moment își îndreptă întreaga atenție în acea direcție, Crokus fu cât pe ce să-și piardă echilibrul când trecu prin dreptul acelor obiecte.

După ce deschiseră ușa, ajunseră la parterul turnului. Din mijlocul acestuia urca în spirală o scară din piatră. La baza treptelor uzate zăcea un alt cadavru, o femeie tânără, cu pielea negricioasă, care părea să fi fost plasată acolo cu doar un ceas înainte. Era îmbrăcată cu ceea ce sigur erau obiecte de lenjerie intimă, deși armura care le acoperise nu se vedea nicăieri. Trupul ei firav era plin de răni cumplite.

După ce se apropie, Apsalar se lăsă pe vine și puse o mână pe umărul fetei.

– O cunosc, spuse ea în șoaptă.

– Și? murmură Rellock.

– Amintirea celui care m-a posedat, tată, zise ea. Memoria lui muritoare…

– Dansatorul, zise Fiddler.

Ea confirmă cu o mișcare din cap.

– E fiica lui Dassem Ultor. Prima Sabie a recuperat-o după ce Hood a încetat să o mai folosească și se pare că a adus-o aici.

– Înainte de a-și încălca jurământul față de Hood…

– Da, înainte ca Dassem să îl blesteme pe zeul pe care cândva l-a slujit.

– Apsalar, asta a fost cu ani în urmă, spuse Fiddler.

– Știu.

În tăcere, examinară tânăra femeie care zăcea la baza scării. Mappo îl mută de pe un braț pe celălalt pe Icarium, de parcă l-ar fi neliniștit ecoul despre care știa că devenise, chiar dacă era limpede că nu îi va face poverii lui ceea ce făcuse Dassem Ultor.

Apsalar se ridică și privi spre scară.

– Dacă memoria Dansatorului slujește la ceva, portalul ne așteaptă.

Fiddler se întoarse către ceilalți.

– Mappo. Vii cu noi?

– Da, deși nu tot drumul – presupunând că există o modalitate de a părăsi acest coridor când vrei.

– Asta e o presupunere ciudată, spuse genistul.

Trellul se mulțumi să ridice din umeri.

– Iskaral Pust?

– A, da. Desigur, desigur! De ce nu, chiar, de ce nu? Ca să parcurgem labirintul în sens invers? O nebunie! Iskaral Pust nu e nicidecum nebun, după cum știți bine cu toții. Da, vă voi însoți… și, în tăcere, nu mă voi alătura decât mie: poate va apărea un prilej de trădare! Să trădezi, ce? Pe cine? Mai contează? Nu scopul aduce plăcerea, ci drumul parcurs pentru a realiza asta!

Fiddler întâlni privirea lui Crokus.

– Stai cu ochii pe el, spuse genistul.

– Așa voi face.

Genistul se uită apoi la Moby. Animalul de companie stătea ghemuit lângă pragul ușii și se juca în tăcere cu propria coadă.

– Cum îți iei rămas-bun de la un bhok'aral?

– Poate cu un picior în cur, cum altfel? propuse Pust.

– N-ai vrea să încerci asta cu el? îl întrebă Fiddler.

Marele Preot se strâmbă, dar nu făcu nicio mișcare.

– A fost lângă noi când am călătorit prin furtună, nu-i așa? spuse Crokus, apropiindu-se de creatura mică și căruntă. Mai țineți minte bătăliile acelea pe care nu le vedeam? Ne-a apărat… tot timpul.

– Da, spuse genistul.

– Motive ulterioare! șuieră Pust printre dinți.

– O, zei, se va simți singur!

Crokus luă bhok'aralul în brațe. Nu se rușină defel când îi apărură lacrimi în ochi.

Clipind, Fiddler se întoarse cu spatele și făcu o grimasă când examină treptele.

– Crokus, nu-ți face bine să prelungești despărțirea, spuse el.

– Voi găsi o cale de a-l vizita, șopti băiatul.

– Gândește-te la ceea ce vezi, Crokus, spuse Apsalar. Pare destul de mulțumit. Cât privește singurătatea, de unde știi că va suferi? Mai există și alte Case, alți gardieni…

Flăcăul dădu aprobator din cap. Încet, îi dădu drumul animalului de companie și îl așeză jos.

– Cu puțin noroc, sper că nu sunt multe farfurii pe aici.

– Poftim?

Crokus zâmbi.

– Moby era cam ghinionist când dădea peste veselă, ori ar trebui să spun că lucrurile stăteau invers? Puse o mână pe capul teșit și lipsit de păr al creaturii, apoi se ridică. Să mergem.

Bhok'aralul urmări grupul urcând treptele. Un moment mai apoi, sus se produse o explozie de întuneric și ei dispărură. Creatura ascultă cu atenție, își înclină capul minuscul într-o parte, dar nu mai percepu niciun sunet venind din încăperea de deasupra.

Rămase nemișcat câteva minute, trăgându-se alene de coadă, apoi se răsuci și alergă spre hol, oprindu-se în fața armurii.

Cu un scârțâit slab, coiful mare și închis se înclină, iar dinăuntrul lui se auzi o voce istovită.

– Micuțule, mă bucur că solitudinea mea s-a sfârșit. Tremorlor te primește din toată inima… chiar dacă te-ai scăpat pe podeaua holului.

Când războinicul Wickan călare atinse pământul și se rostogoli, oprindu-se la picioarele istoricului, praful și pietrișul țâșniră, zuruind pe scutul acestuia. Tânărul, membru al Clanului Crow, părea aproape pașnic, ținându-și ochii închiși, ca într-un somn liniștit. Însă pentru el toate visele se sfârșiseră.

Duiker păși peste cadavru și rămase un moment în praful pe care acesta îl stârnise. Sabia scurtă din mâna lui dreaptă era lipită de degete cu sânge,

anunțând fiecare încercare de strânsoare cu un sunet gros, suspinat.

Niște călăreți se rotiră în locul frământat de copite din fața istoricului. Printre spațiile goale dintre ei țâșniră săgeți care zumzăiră prin aer ca muștele-tigru. Ridică fulgerător scutul pentru a se apăra de o săgeată ce țâșnise spre față și apoi scoase un icnet când impactul puternic și sonor îi împinse marginea acoperită cu piele a scutului peste gură și bărbie, despicându-i buzele.

Cavaleria Tarxiană realizase o străpungere și mai avea câteva momente până să izoleze cele douăsprezece grupe rămase de restul companiei. Contraatacul Clanului Crow fusese sălbatic și furios, însă costisitor. Lucrul cel mai grav, observă Duiker când se deplasă precaut înainte, era că acțiunea ar fi putut să dea greș.

Echipele de infanteriști fuseseră dispersate și se reformaseră în patru grupuri – doar unul dintre ele fiind mai numeros – care acum se zbăteau să se reunească. Mai puțin de douăzeci de războinici Crow călare mai rămăseseră în viață, dar fiecare dintre ei era înconjurat de Tarxiani care îi loveau cu tulware cu lame late. Pretutindeni, caii căzuți la pământ se zvârcoleau și nechezau sălbatic, lovind cu picioarele în gol de durere. Crupa unui cal de cavalerie fu cât pe ce să îl doboare. Ocolindu-l, Duiker se apropie și înfipse vârful sabiei în coapsa apărată de jambiere din piele a unui Tarxan. Armura ușoară rezistă un moment, dar cum istoricul își pusese toată forța în lovitură, simți vârful perforând carnea, pătrunzând adânc și scrâșnind când atinse osul. Răsuci apoi lama.

O lovitură de tulwar veni fulgerător, mușcând puternic din scutul lu Duiker. Se aplecă și trase arma spre el. Sângele proaspăt îi scăldă mâna cu care ținea sabia când extrase lama din rană. Istoricul lovi încă de câteva ori în coapsa omului până când calul făcu un pas în lateral, ducându-și călărețul departe de lovituri.

Duiker își ridică marginea coifului pentru a putea vedea mai bine, clipi pentru a-și alunga sudoarea și praful din ochi, după care porni din nou înainte, spre grupul cel mai numeos de infanteriști.

Trecuseră trei zile de la bătălia de la Valea Sanimon și de la sângeroasa amânare ce le fusese acordată de tribul Khundryl. Neașteptații aliați încheiaseră bătălia urmărind rămășițele triburilor rivale lor până la lăsarea amurgului, după care plecaseră, întorcându-se, probabil, în ținuturile lor. De atunci nu îi mai văzuse nimeni.

Lovitura încasată îl făcuse pe Korbolo Dom să spumege de furie – acest lucru era cât se putea de limpede – pentru că atacurile de acum nu încetau, iar bătălia se purta de peste patruzeci de ore și nu dădea semne că se va încheia prea curând.

Asaltat, Lanțul Câinilor era lovit mereu și mereu, din flancuri, din spate, câteodată chiar din două sau trei direcții simultan. Ceea ce nu reușeau săbiile răzbunătoare, lăncile și săgețile desăvârșea starea de epuizare. Cu armurile distruse, soldații se prăbușeau pur și simplu la pământ, iar nenumăratele răni primite îi secau curând până și de ultimele rezerve de energie. Inimile îi lăsau, artere importante plesneau sub piele, făcând să apară flori vineții care se înnegreau curând, ca și cum în rândul soldaților se dezlănțuise, nebunește, o molimă înfiorătoare.

Scenele la care asistase Duiker depășeau oroarea, depășeau capacitatea lui de înțelegere.

Ajunse la infanteriști exact când și celelalte grupuri reușiră să se apropie și să se alipească, alcătuind o formație în cerc pe care niciun cal – indiferent cât de bine ar fi fost dresat – nu o putea străpunge. În interiorul inelului, un spadasin începu să bată cu sabia în scut, răcnind ca să adauge și glas ritmului loviturilor. Roata se răsuci, fiecare soldat bătu pasul în ritm, se răsuci, traversând terenul, se răsuci din nou, revenind încet în locul în care restul companiei păstra linia, pe flancul de vest al Lanțului.

Duiker se deplasă cu ostașii, făcând parte din inelul exterior, dând lovituri de moarte oricărui

soldat dușman rănit călcat de roată. Cinci călăreți Crow țineau pasul cu formația. Aceștia erau ultimii supraviețuitori ai contraatacului și, dintre ei, doi nu aveau să mai poată lupta.

Câteva momente mai târziu, roata ajunse la linie, se destrămă și se contopi cu ea. Wickanii dădură pinteni cailor înspumați pentru a porni în goană spre miazăzi. Duiker își croi loc printre soldați până ajunse pe teren liber. Își coborî brațele tremurătoare, scuipă sânge, apoi ridică încet capul.

Masa refugiaților mărșăluia în fața lui, o procesiune care trecea prin dreptul locului în care stătea el. Pline de praf, sute de fețe erau îndreptate în direcția lui, urmărind cordonul de infanteriști din spate – tot ce se afla între ei și măcel – care înainta, se împleticea și se subția minut după minut. Chipurile erau lipsite de orice expresie, hăituite până într-un loc aflat dincolo de orice gând și de orice emoție. Făceau parte dintr-o curgere mareică în care nu era posibilă nicio schimbare, în care pierderea ritmului era fatală, așa că oamenii se împleticeau înainte, ținând strâns ultimele și cele mai prețuite dintre posesiunile lor: copiii.

Venind de-a lungul torentului de refugiați, dinspre poziția de avangardă, două siluete se apropiară de Duiker. Istoricul se uită la ele cu o expresie absentă, simțind că îi va recunoaște pe cei doi – dar fiecare dintre chipuri devenise acela al unui necunoscut.

– Istoricule!

Glasul îl trezi din fuga gândurilor. Îl usturară buzele când spuse.

– Căpitane Lull.

I se întinse o ploscă din piele. Duiker își vârî cu forța sabia scurtă în teacă și o luă în mâini. Apa rece îi umplu gura de durere, dar o ignoră și bău cu sete.

– Am ajuns pe Câmpia Geleen, spuse Lull.

Cealaltă persoană era femeia-marinar fără nume. Ea se clătina pe picioare, iar istoricul văzu o rană oribilă, o împunsătură în umărul stâng, produsă de un vârf de lance care trecuse pe deasupra scutului

ei. Inelele rupte ale armurii din zale sclipeau în gaura căscată în umăr.

Ochii li se întâlniră. Duiker nu văzu nimic viu în acei ochi cândva frumoși, cenușiu-deschis, însă alarma interioară venea nu din ceea ce vedea, ci din incapacitatea de a se simți șocat, din absența oricărui sentiment – inclusiv groaza.

– Coltaine are nevoie de tine, spuse Lull.

– Mai respiră, nu-i așa?

– Da.

– Îmi închipui că vrea asta. Duiker scoase sticluța legată cu lanț de argint. Poftim.

– Nu, spuse Lull și se încruntă. Te vrea pe tine. Am dat de un trib al Sanith Odhan – deocamdată, ne urmăresc.

– Se pare că rebeliunea nu e prea puternică aici, murmură Duiker.

Zgomotele de bătălie de-a lungul liniei flancului mai scăzuseră. Încă o pauză, câteva bătăi de inimă în care oamenii să își revină, să își repare armurile, să oprească sângerările.

Căpitanul îi făcu semn și porniră de-a lungul șuvoiului de refugiați.

– Ce trib spuneai? întrebă istoricul după un moment. Și, mai important, ce legătură are asta cu mine?

– Căpetenia a luat o hotărâre, spuse Lull.

Ceva din aceste vorbe îl făcu pe Duiker să înghețe. Se gândi să sondeze, pentru a afla mai multe, însă respinse ideea. Amănuntele deciziei îi aparțineau lui Coltaine. *Omul conduce o armată care refuză să moară. De treizeci de ore nu am pierdut niciun refugiat în urma acțiunilor dușmane. Cinci mii de soldați… care scuipă în față orice zeu…*

– Ce știi despre triburile care se află atât de aproape de oraș? îl întrebă Lull în timp ce-și continuară drumul.

– Nu iubesc Arenul, spuse Duiker.

– Au dus-o mai rău sub Imperiu?

Simțind direcția în care duceau întrebările lui Lull, istoricul își drese glasul.

– Nu, mai bine. Imperiul Malazan înțelege ținuturile de graniță, nevoile diferite ale celor care trăiesc în zona rurală – la urma urmelor, în vaste teritorii ale Imperiului se practică nomadismul, iar tributul cerut nu este niciodată exorbitant. Ba mai mult, plata pentru trecerea pe pământurile tribale este întotdeauna generoasă și promptă. Căpitane, Căpetenia ar trebui să știe asta suficient de bine.

– Îmi închipui că da – pe mine trebuie să mă convingi.

Duiker aruncă o privire spre refugiații din stânga lor, măsurând fețele șir după șir, tinere și bătrâne, acoperite cu vălul atotprezent de praf. Gândurile lui trecură de starea de oboseală, și Duiker se simți clătinându-se nesigur pe o margine, dincolo de care – își dădu el seama atunci – aștepta jocul disperat al lui Coltaine.

Căpetenia a luat o hotărâre.

Iar ofițerii lui protestează, tresar, copleșiți de incertitudine. Să fi cedat Coltaine disperării? Ori vede totul mult prea bine?

Cinci mii de soldați…

– Ce să-ți spun, Lull? întrebă Duiker.

– Că nu mai avem nicio șansă.

– Tu trebuie să-ți dai răspunsul.

– Nu îndrăznesc asta. Lull făcu o grimasă, iar fața lui plină de cicatrice se schimonosi, iar singurul lui ochi se îngustă în mijlocul sumedeniei de riduri. E vorba de copii, înțelegi? Atât le-a mai rămas – ultimul lucru pe care îl au. Duiker…

Mișcarea bruscă din cap a istoricului elimină necesitatea de a mai spune ceva – o îndurare acordată cu repeziciune. Văzuse acele chipuri, le examinase îndeaproape – ca și cum, așa socotise atunci, căutând să descopere tinerețea care își avea locul acolo, libertatea și nevinovăția – dar nu asta căutase și nici nu descoperise așa ceva. Lull îl îndrumase către cuvântul potrivit. Simplu, de nezdruncinat, deocamdată încă sacrosanct.

Cinci mii de soldați își vor da viața pentru asta. Dar este acest lucru un soi de neghiobie romantică –

tânjesc să mă bucur de recunoașterea soldaților de rând? Există vreun soldat cu adevărat simplu – simplu, în sensul că are un mod pragmatic, neinfluențat, de a vedea lumea și locul său în ea? Iar o asemenea părere exclude profunda înțelegere despre care acum cred că există în mințile acestor bărbați și femei zdrobiți, care abia se țin pe picioare?

Duiker își mută privirea spre femeia-marinar fără nume, și se trezi înfruntând acei ochi remarcabili, ca și cum ea s-ar fi așteptat ca el – prin gânduri, îndoieli și temeri – să se întoarcă și să o caute.

Ea ridică din umeri.

– Suntem atât de orbi încât nu putem vedea, Duiker? Noi le apărăm *demnitatea*. Asta este, nimic mai simplu. Ba mai mult, asta ne este tăria. Asta voiai să auzi?

Voi accepta această dojană neînsemnată. Niciodată să nu subestimezi un soldat.

Sanimon era un tel masiv, un deal a cărui culme era plată, având mai puțin de opt sute de pași lățime și treizeci de brațe înălțime, cu platoul răscolit, sterp și bătut de vânturi. În Sanith Odhan, aflat imediat la miazăzi de el, unde se zbătea Lanțul în acele momente, rămăseseră două drumuri antice, de pe vremea când telul fusese un oraș înfloritor. Ambele drumuri mergeau drept ca săgeata pe fundații solide din piatră tăiată; cel spre apus – acum nefolosit, deoarece ducea spre un alt tel aflat pe dealuri uscate și niciunde altundeva – se numea Painesan'm. Celălalt, Sanijhe'm, se întindea spre sud-vest și încă asigura o rută spre marea interioară Clatar. La o înălțime de cincisprezece lungimi de braț, drumurile deveniseră șosele.

Clanul Crow al lui Coltaine controla Sanijhe'm în apropierea telului, folosindu-l de parcă ar fi fost un zid. Treimea dinspre miazăzi a Sanimon era acum un punct de rezistență Wickan, unde se aflau războinici și arcași din clanurile Câinelui Neghiob și

Nevăstuicii. În timp ce refugiații erau îndrumați de-a lungul marginii răsăritene a Sanimon, zidul falezei înalte a telului făcea evidentă necesitatea unei protecții din flanc a acelei laturi. Soldații se deplasară pentru a sprijini ariergarda și flancul răsăritene. Forțele lui Korbolo Dom, care fuseseră angajate într-o bătălie continuă cu ambele elemente, fuseseră lovite din nou destul de rău. A 7-a rămăsese o forță de temut, în ciuda numărului redus de oameni, din cauză că soldații săi cădeau la pământ fără să aibă vreo rană vizibilă, iar alții se văicăreau și plângeau chiar în timp ce își ucideau dușmanii. Sosirea arcașilor Wickani călare încheie acțiunea de cercetare, fiind din nou vremea odihnei.

Coltaine stătea singur, așteptând, cu fața spre odhanul dinspre miazăzi. Mantia lui cu pene flutura în vânt, iar marginile ei zdrențuite tremurau în răsuflarea aerului. De-a lungul culmilor dealurilor din acea direcție, la două mii de pași depărtare, un alt trib își adusese războinicii călări, ale căror stindarde aliniate păreau neclintite pe fundalul cerului albastru-deschis.

Când se apropiară, Duiker rămase cu privirea ațintită asupra lui Coltaine. Încercă să se pună în situația lui, să descopere locul în care se găsea Căpetenia în acele momente – și asta îl determină să facă un salt înapoi în minte. *Nu, nu e vorba de o lipsă de imaginație din partea mea. De absența voinței de a înțelege. Nu pot purta povara nimănui – nici măcar o clipă. Acum toți suntem atrași spre noi înșine, și fiecare, singur…*

Fără a se întoarce, Coltaine spuse.

– Kherahn Dhobri – cel puțin așa sunt numiți pe hartă.

– Nu sunt vecini îndărătnici, zise Duiker.

Auzind acestea, Căpetenia se întoarse, iar ochii lui sclipiră.

– Noi am respectat tratatele, spuse el.

– Da, Căpetenie – spre nemulțumirea multor locuitori din Aren.

Coltaine se întoarse din nou cu fața spre oamenii tribului, aflați în depărtare, și rămase tăcut multă vreme.

Istoricul aruncă o privire spre femeia-marinar fără nume.

– Ar trebui să cauți un tămăduitor, spuse el.

– Încă pot ține scutul în mână.

– Nu mă îndoiesc, dar există riscul de infecție…

Ea îl privi cu ochi măriți, iar Duiker rămase fără grai, simțind un val de tristețe inundându-l. Își mută privirea. *Bătrâne, ești nătâng.*

– Căpitane Lull, spuse Coltaine.

– Da, Căpetenie.

– Căruțele sunt pregătite?

– Da, domnule. Se apropie chiar acum.

Coltaine dădu din cap.

– Istoricule.

– Da, Căpetenie.

Wickanul se întoarse încet cu fața spre Duiker.

– Ți-i încredințez pe Nil și pe Nether și o trupă din cele trei clanuri. Căpitane, comandantul Bult i-a înștiințat pe răniți?

– Da, domnule, iar ei au refuzat.

Coltaine se încruntă, mijindu-și ochii, apoi dădu rar din cap.

– La fel a făcut și caporalul List, continuă Lull, uitându-se la Duiker.

– Recunosc, spuse oftând Coltaine, cei pe care i-am ales dintre oamenii mei nu sunt prea încântați – însă nu vor nesocoti ordinele conducătorului lor. Istoricule, vei comanda așa cum socotești potrivit. Cu toate acestea, sarcina ta este fără precedent. Să duci refugiații în siguranță la Aren.

Deci am ajuns la asta.

– Căpetenie…

– Ești malazan, i-o tăie Coltaine. Respectă procedurile ordonate…

– Dar dacă vom fi trădați?

Wickanul surâse.

– Atunci ne alăturăm lui Hood, aici, într-un singur loc. Dacă e ca toate acestea să se termine, fie

ca sfârșitul să fie pe măsură.

– Vom rezista cât de mult vom putea, spuse Duiker în șoaptă. Dacă va fi nevoie, îi voi jupui pielea de pe față lui Pormqual și voi da ordine prin buzele lui.

– Lasă Marea Căpetenie în seama Împărătesei – și a Adjunctei.

Istoricul duse mâna spre sticluța prinsă în jurul gâtului.

Coltaine scutură din cap.

– Asta este povestea ta, istoricule, iar acum nimeni nu este mai important decât tine. Iar dacă îl vei vedea într-o bună zi pe Dujek, spune-i doar atât: Nu este vorba de soldații Imperiului pe care Împărăteasa nu-și poate permite să îi piardă, ci de amintirile despre Imperiu.

Spre ei se îndreptară câțiva soldați Wickani aducând cai de schimb, inclusiv iapa lui Duiker. Dincolo de aceștia, căruțele din fruntea convoiului apărură dintr-un nor de praf, iar în lateral așteptau trei căruțe suplimentare, toate apărate de Nil și de Nether, observă Duiker.

Istoricul inspiră adânc.

– Referitor la caporalul List.

– A rămas de neclintit, interveni căpitanul Lull. M-a rugat să îți transmit cuvintele lui de rămas-bun, Duiker. Cred că a îngăimat ceva despre o fantomă aflată lângă umărul lui, nu mi-am dat seama ce înseamnă asta, apoi a zis: „Spune-i istoricului că mi-am găsit propriul război.“

Coltaine se uită în zare, de parcă acele cuvinte ajunseră până la el, deși altele nu reușiseră.

– Căpitane, anunță companiile: în mai puțin de o oră vom ataca.

Atac. Pe răsuflarea lui Hood! Duiker se simți nelalocul lui în propriul trup, cu mâinile ca niște drugi de plumb atârnând pe lângă coapse, ca și cum întrebarea: cum să-și îndrume carnea și sângele – ce să facă în următorul moment – l-ar fi împins spre o criză.

Glasul lui Lull își găsi calea prin gândurile lui.

– Ți-a sosit calul, istoricule.

Lui Duiker îi scăpă o răsuflare tremurătoare. Stând cu fața către căpitan, clătină rar din cap.

– Istoric? Nu, probabil că voi redeveni istoric peste o săptămână. Însă în acest moment, și pentru ceea ce urmează a se întâmpla… Scutură din nou din cap. Nu am cuvinte pentru ceea ce ar trebui să se rostească acum. Surâse. Cred că „bătrâne“ ar fi de ajuns…

Lull păru tulburat de surâsul lui Duiker. Se întoarse cu fața spre Coltaine.

– Căpetenie, acest om simte că nu are nicio funcție. A preferat să fie „bătrâne“.

– Proastă alegere! bombăni Wickanul. Bătrânii sunt înțelepți – nu nătângi. Se strâmbă la Duiker. Nu există nimeni printre cunoștințele tale care să nu știe cine și ce ești. Noi te cunoaștem ca soldat. Asta este o insultă, domnule?

Duiker strânse din pleoape.

– Nu. Cel puțin, așa socotesc.

– Atunci, să conduci refugiații într-un loc sigur, soldat.

– Am înțeles, Căpetenie.

Femeia-marinar spuse.

– Duiker, am ceva pentru tine.

Lull își drese glasul.

– Ce înseamnă asta, chiar aici?

Ea îi întinse lui Duiker o bucată de pânză.

– Așteaptă o vreme, și abia după aceea să citești ce scrie pe ea. Te rog.

Duiker reuși doar să dea din cap în semn de aprobare, și își prinse bucata de pânză sub centură. Se uită spre cele trei siluete din fața lui, regretând că Bult și List nu erau prezenți la plecarea lui, însă nu trebuiau să existe scene teatrale de rămas-bun, nici confortul unor roluri lesne de jucat. Ca tot ce se întâmpla, momentul se dovedi neplăcut, stângaci și rămas în suspensie.

– Urcă odată pe mârțoaga aia a ta, îl îndemnă Lull. Și stai în afara câmpului vizual al lui Hood, prietene.

– Vă doresc același lucru ție și tuturor celorlalți.

Coltaine șuieră și se întoarse cu fața spre miazănoapte. Își dezveli dinții.

– Nicio șansă, Duiker. Noi vrem să croim o dâră de sânge… exact pe gâtlejul acelui ticălos.

Încadrat de Nil și de Nether, Duiker călărea în fruntea convoiului de refugiați, îndreptându-se către tribul de pe culme. Cercetașii Wickani și cei care păzeau căruțele alese care se hurducau în față erau foarte tineri – băieți și fete care țineau pentru prima oară o armă în mână. Revolta lor colectivă pentru că fuseseră smulși de la clanurile lor declanșase o furtună mută.

Cu toate acestea, în cazul în care Coltaine a greșit în acest joc, ei vor mânui armele – pentru prima și ultima oară.

– Doi călăreți, anunță Nil.

– Un semn bun, murmură Duiker, concentrându-și privirea asupra perechii care se apropia de ei la galop ușor.

Amândoi erau bătrâni, un bărbat și o femeie, slabi și marcați de scurgerea vremii, având pielea de aceeași nuanță ca și hainele din piele de căprioară pe care le purtau. Fiecare avea o sabie cu lama terminată în cârlig atârnată de brațul stâng și coifuri din fier, ornamentate, pe cap; ochii le erau încadrați de apărători rezistente de obraz.

– Nil, rămâi aici, spuse Duiker. Nether, vino cu mine.

Își îndemnă iapa să pornească.

Se întâlniră chiar în fața primei căruțe, oprind caii și rămânând față în față la câțiva pași unii de alții.

Duiker vorbi primul.

– Acestea sunt ținuturi Kherahn Dhobri, recunoscute prin tratat. Imperiul Malazan respectă asemenea tratate. Dorim să trecem…

Cu privirea ațintită asupra căruțelor, femeia spuse hotărât în limba malazană fără niciun accent.

– Cât?

– O colectă de la toți soldații Armatei a 7-a, răspunse Duiker. În monedă imperială, o valoare care ajunge la patruzeci și una de mii de jakata în argint…

– Soldele anuale ale armatei malazane în efectiv complet, spuse femeia încruntându-se. Asta nu a fost o „colectă“. Soldații voștri știu că le furați soldele ca să obțineți dreptul de trecere?

Duiker clipi, apoi zise încet.

– Soldații au insistat. A fost cu adevărat o colectă.

– De la cele trei clanuri Wickane, o plată suplimentară, spuse Nether, bijuterii, ustensile de gătit, piei, fetru, potcoave, caiele și piele și o seamă de monede prădate în lunga noastră călătorie de la Hissar încoace, care se ridică la aproximativ șaptezeci și trei de mii de jakata în argint. Toate vi le dăm de bunăvoie.

Femeia rămase tăcută îndelung, apoi însoțitorul ei îi spuse ceva în limba tribului lor. Drept răspuns, ea scutură din cap, iar ochii ei suri, fără expresie, îl căutară pe istoric.

– Și prin oferta voastră doriți trecerea acestor refugiați, și a clanurilor Wickane și a Armatei a 7-a.

– Nu. Doar pentru refugiați – și pentru mica escortă pe care o vedeți aici.

– Respingem oferta voastră.

Lull a avut dreptate să se teamă de acest moment. La naiba…

– E prea mult, spuse femeia. Tratatul cu Împărăteasa este clar.

Incapabil să găsească cuvintele potrivite, Duiker nu reuși decât să ridice din umeri, apoi zise nesigur.

– Atunci o parte din acestea…

– Iar restul va ajunge la Aren, unde va fi tezaurizat fără folos până în momentul în care Korbolo Dom va sfărâma porțile, pentru ca apoi să sfârșiți prin a-l plăti pe el pentru privilegiul de a vă măcelări.

– Atunci, spuse Nether, cu restul vă vom plăti pe voi drept escorte.

Duiker simți că îi tresaltă inima în piept.

– Până la porțile orașului? E prea departe. Vă vom escorta până la satul Balahn, și la începutul drumului cunoscut sub numele de Calea Aren. Dar și așa rămâne o parte. Vă vom vinde hrană și leacurile care vor fi necesare și în limita priceperii soțiilor-de-cai.

– Soții-de-cai? întrebă Nether ridicând din sprâncene.

Femeia confirmă cu o mișcare a capului.

Nether zâmbi.

– Wickanii sunt încântați să îi cunoască pe Kherahn Dhobri.

– Atunci, înaintați, cu oamenii voștri.

Cei doi se întoarseră la neamurile lor. Duiker îi urmări un moment, apoi își întoarse calul și se ridică în scări. Departe spre miazănoapte, deasupra Sanimon atârna un nor de praf.

– Nether, îi poți transmite un mesaj lui Coltaine?

– Da, îi pot oferi o idee.

– Fă-o, te rog. Și spune-i că a avut dreptate.

Senzația spori treptat, ca și cum ar fi apărut dintr-un trup pe care toți l-ar fi socotit rece, un cadavru, de fapt, iar înțelegerea crescu, umplu aerul, spațiile goale. Chipurile căpătară o expresie de nedumerire, o lipsă de sensibilitate care nu voia să doboare barierele protectoare. Amurgul sosi, învăluind tabăra celor treizeci de mii de refugiați în îngemănarea a două tăceri, una venind dinspre cerul nopții cu stele ca din sticlă sfărâmată, cealaltă dinspre oameni. Kherahnalii se mișcau printre ei cu fețe mohorâte, însă darurile și gesturile lor contraziceau expresiile și atitudinile rezervate. Și în orice loc se duceau, era ca și cum, prin atingerile lor, ar fi adus o ușurare.

Stând sub cerul plin de licăriri, înconjurat de ierburi dese, Duiker ascultă strigătele care străpungeau întunericul și frângeau inima. Bucurie amestecată cu suferință chinuitoare, întunecată, țipete fără cuvinte, vaiete imposibil de stăpânit. Un străin ar

fi crezut că oroarea bântuia tabăra, un străin nu ar fi înțeles eliberarea pe care o auzea istoricul, sunetele la care sufletul lui răspunse cu o durere arzătoare, făcându-l să clipească spre stelele care vibrau, apărând și dispărând de pe cer.

Eliberarea născută din salvare era totuși torturată, iar Duiker știa prea bine de ce, știa bine ce cobora dinspre miazănoapte – un ghem de adevăruri inexorabile. Undeva acolo, în întuneric, se ridicase un zid uman, cu armuri sfărâmate, care încă îl sfida pe Korbolo Dom, care plătise și încă plătea pentru această salvare îngrozitoare. Era imposibil să ocolești un astfel de adevăr.

Ierburile șoptiră și simți o prezență familiară lăsându-se pe vine lângă el.

– Cum o duce Coltaine? întrebă Duiker.

Nether oftă.

– Legătura s-a întrerupt, spuse ea.

Istoricul încremeni. După un moment apăsător, expiră tremurat.

– A murit?

– Nu știm. Nil își continuă efortul, dar mă tem că, din cauza epuizării, legăturile noaste de sânge sunt insuficiente. Nu am simțit niciun strigăt de moarte, și sigur am fi auzit așa ceva, Duiker.

– Poate a fost capturat.

– Probabil. Istoricule, dacă mâine va sosi Korbolo Dom, acești Kherahn vor plăti scump pentru contractul încheiat cu noi. Și nici nu s-ar putea dovedi suficient de…

– Nether.

Ea își lăsă capul în jos.

– Îmi pare rău, nu-mi pot împiedica urechile să… s-ar putea să se înșele. Chiar dacă reușim să ajungem la Balahn, pe Calea Aren, până în oraș sunt trei leghe.

– Îți împărtășesc îndoielile. Dar acolo, ei, bine, intervine bunătatea, nu înțelegi? Niciunul dintre noi nu ne putem apăra de ei.

– Eliberarea vine prea curând, Duiker!

– Posibil, dar noi nu putem face absolut nimic.

Auzind zvon de voci, se întoarseră. Dinspre tabără se apropiau câteva siluete. Cearta lor aprigă se stinse când grupul ajunse mai aproape.

Duiker se ridică în picioare, iar Nether îl imită.

– Sper că nu întrerupem vreo discuție intimă, strigă Nethpara pe un ton mieros.

– Aș sugera consiliului să se retragă în noaptea asta, spuse istoricul. Mâine ne așteaptă un marș lung…

– Tocmai de aceea ne aflăm aici, se grăbi să spună Pullyk Alar.

– Aceia dintre noi care mai avem ceva bogății am reușit să cumpărăm cai odihniți pentru căruțele noastre, explică Nethpara.

– Noi vrem să plecăm imediat, adăugă Pullyk. Micul nostru grup, adică, și să ajungem cât mai repede la Aren.

– Unde vom cere Marii Căpetenii să trimită o trupă pentru a vă asigura paza vouă, celorlalți, spuse Nethpara.

Duiker se uită lungă la cei doi, apoi la cele douăsprezece siluete din spatele lor.

– Unde este Tumlit? întrebă el.

– Vai, s-a îmbolnăvit acum trei zile și nu mai este printre vii. Deplângem adânc pierderea lui.

Fără îndoială.

– Deși pare bună, sugestia voastră se respinge.

– Dar…

– Nethpara, dacă pleci acum, vei produce panică, și nu ne putem permite așa ceva. Nu, vei călători cu noi ceilalți, și va trebui să te mulțumești cu cinstea de a trece primul pe porțile orașului, în fruntea convoiului.

– Dar este scandalos!

– Dispari din fața mea, Nethpara, înainte de a termina ceea ce am început la traversarea Vathar.

– A, istoricule, să nu-ți închipui vreo clipă că am uitat asta!

– Un motiv în plus să-ți resping cererea. Întoarceți-vă la căruțele voastre, dormiți – ne așteaptă o zi grea.

– Asta e sigur! spuse Pullyk șuierând. Korbolo Dom încă nu a terminat cu noi! Acum, după ce Coltaine a murit odată cu armata lui, să ne încredințăm viețile acestor nomazi împuțiți? La trei leghe de Aren? Ne trimiți pe toți la moarte!

– Da, mârâi Duiker. Toți sau niciunul. Am spus ce aveam de spus. Plecați.

– A, ai devenit un câine Wickan renăscut? Duse mâna spre sabia pe care o avea la brâu. Te provoc la duel…

Sabia istoricului șuieră aproape nevăzută, iar latul lamei îl lovi pe Pullyk Alar în tâmplă. Nobilul se prăbuși la pământ fără cunoștință.

– Coltaine renăscut? șopti Duiker. Nu, doar soldat.

Cu ochii la nobilul care zăcea lat, Nether spuse.

– Consiliul va trebui să plătească scump pentru vindecare, Nethpara.

– Cred că puteam lovi mai tare și vă scuteam de cheltuieli, murmură Duiker. Dispăreți din ochii mei, toți.

Membrii consiliului se retraseră ducându-l pe brațe pe purtătorul de cuvânt.

– Nether, pune Wickanii să stea cu ochii pe ei.

– Am înțeles, domnule.

Satul Balahn era o adunătură mizeră de case din chirpici, căminul a cel mult patruzeci de locuitori care fugiseră de acolo cu câteva zile înainte. Singura structură care avea mai puțin de un secol era Poarta Malazană arcuită care străjuia începutul Căii Aren, un drum militar înălțat, care fusese construit la ordinul lui Dassem Ultor la scurtă vreme după cucerire.

Calea Aren era mărginită de șanțuri adânci, iar dincolo de ele se aflau malurile înalte, cu culmi plate, iar pe întreaga lor lungime de șaisprezece kilometri creșteau, în rânduri ordonate, cedri înalți care fuseseră transplantați de la Geleen, de la Marea Clatar.

Purtătoarea de cuvânt Kherahn li se alătură lui Duiker și celor doi vrăjitori pe spațiul larg din fața porții Căii.

– S-a efectuat plata și toate înțelegerile dintre noi s-au onorat.

– Vă mulțumim, spuse istoricul.

Ea ridică din umeri.

– Soldat, a fost o simplă tranzacție. Nu sunt necesare cuvinte de mulțumire.

– Adevărat. Nu sunt necesare, dar rostite.

– Nu ai de ce.

– Împărăteasa va afla spre asta, în termenii cei mai respectuoși.

Auzind acestea, ea își îndreptă ochii spre zare. Ezită, apoi spuse.

– Soldatule, dinspre miazănoapte se apropie o forță mare – ariergarda noastră a văzut norul de praf.

– Aha, înțeleg.

– Poate că unii dintre voi vor reuși.

– Ar fi bine să putem.

– Soldat.

– Da.

– Ești sigur că vi se vor deschide porțile Arenului?

Duiker râse gros.

– O să-mi fac griji în legătură cu asta când ajungem acolo.

– Există înțelepciune în vorbele tale. Dădu din cap, apoi strânse frâul în mână. La revedere, soldat.

– Mergeți cu bine.

Kherahn Dhobri plecară, lucru care nu le luă mai mult de cinci minute, având căruțele sub o escortă numeroasă. Duiker se uită la convoiul refugiaților, atât cât se putea vedea, și constată că prezența oamenilor depășea marginile neregulate ale micului sat.

Impusese un ritm chinuitor, dificil, o zi și o noapte, cu pauze foarte scurte pentru odihnă, și le transmisese un mesaj care sigur ajunsese la ei, până la ultimul, că siguranța avea să fie găsită după ce

ajungeau dincolo de zidurile masiv fortificate ale Arenului.

Mai sunt trei leghe – pentru a reuși asta trebuie să mergem până în zori. Fiecare leghe pe care o străbatem în ritm susținut îi încetinește pe cei care ne urmăresc. Însă ce soluție am?

– Nil, înștiințează-i pe Wickanii tăi – vreau ca întregul convoi să treacă pe poartă înainte de apusul soarelui. Războinicii tăi trebuie să folosească toate mijloacele posibile pentru a reuși asta, dar fără să ucidă sau să mutileze. S-ar putea ca refugiații să nu se mai teamă de voi – reîmprospătați-le memoria.

– Nu avem decât treizeci de oameni, îi aminti Nether. Și toți sunt tineri…

– Tineri furioși, poate vrei să spui. Ei, să le oferim o posibilitate pentru a și-o exprima.

Calea Aren îi ajuta în eforturile lor, pentru că prima sa treime, cunoscută pe plan local sub numele de Rampa, era o pantă care cobora lin spre câmpia pe care se afla orașul. În drumul lor spre răsărit, fură însoțiți pas de pas de dealuri de formă conică, iar acest lucru avea să continue până la o mie de pași de zidul de miazănoapte al Arenului. Dealurile nu erau naturale, ci morminte comune, zeci și zeci, făcute după măcelărirea locuitorilor de către T'lan Imass pe vremea lui Kellanved. Dealurile cele mai apropiate de Aren erau unele dintre cele mai mari, și acolo își aveau căminul familiile conducătoare ale orașului, precum și Sfântul Protector și Falah'dan.

Duiker îl lăsă Nil să conducă avangarda și călări până la coada convoiului pentru a-i zori pe cei mai slabi și lenți dintre refugiați. Aceasta se dovedi o sarcină care îi frânse inima, pentru că pe drum trecu pe lângă cadavrele celor care renunțaseră să mai țină pasul. Nu era timp pentru înmormântări și nici nu exista forță pentru a face asta.

Dinspre miazănoapte și puțin dinspre răsărit, norii de praf se apropiau constant.

– Nu merg pe drum, spuse Nether tresărind, rotindu-și calul ca să se uite spre praf. Vin pe câmpie

– mai încet, mult mai încet…

– Dar pe hartă ruta este mai scurtă, spuse Duiker.

– Dealurile nu sunt marcate, nu-i așa?

– Nu, hărțile neimperiale arată zona ca fiind câmpie – tumulii aceia sunt prea recenți, presupun.

– Crezi că Korbolo are o versiune malazană…

– Se pare că nu – și numai asta ne poate salva, fetițo.

Însă percepu și el tonul fals din propriul glas. Inamicul era prea aproape – la mai puțin de o treime de leghe, aprecie el. Chiar ocolind movilele funerare, trupele călări puteau parcurge distanța aceea în câteva zeci de minute.

Dinspre avangardă răzbătură strigăte de luptă Wickane.

– Au văzut Arenul, spuse Nether. Nil mi-a arătat asta prin ochii lui.

– Porțile?

Ea se încruntă.

– Sunt închise.

Duiker slobozi un blestem. Își îndemnă iapa să meargă printre cei rămași în urmă.

– Se vede orașul! strigă el. Nu mai e mult! *Mișcați-vă!*

Dintr-un loc ascuns, neașteptat, rezervele de energie crescură ca răspuns la cuvintele istoricului. Simți, apoi văzu, o unduire trecând prin masa de refugiați, o ușoară iuțire a pașilor, speranță – și chiar teamă. Istoricul se întoarse în șa.

Norul plutea amenințător deasupra movilelor de formă conică. Mai aproape, însă nu chiar atât de aproape cum ar fi trebuit să fie.

– Nether! Sunt soldați pe zidurile Arenului?

– Da, nu e niciun centimetru liber.

– Și porțile?

– Nu.

– Cât de aproape suntem de ele?

– La o mie de pași – oamenii au început să alerge.

Pentru numele lui Hood, ce s-a întâmplat?

Privi din nou încruntat spre norul de praf.

– Pe copita lui Fener! Nether, ia-ți Wickanii – și fugiți la Aren!

– Dar tu?

– Să mă ia Hood, la naiba! Pleacă! Salvează-ți copiii!

Ea șovăi, apoi își întoarse calul.

– Voi trei! strigă ea către tinerii Wickani. Veniți cu mine!

Duiker îi urmări mânându-și caii înainte, de-a lungul unei margini a Căii, trecând pe lângă refugiații care se împiedicau și se legănau pe picioare.

Convoiul se alungise, cei mai iuți de picior reușind să ajungă departe în față. Istoricul era înconjurat de bătrâni, pentru care fiecare pas era o luptă chinuitoare. Mulți se opreau pur și simplu și se așezau pe drum ca să aștepte inevitabilul. Duiker strigă la ei, îi amenință, dar fără niciun folos. Văzu un copil, nu mai mare de un an și jumătate, rătăcind pierdut cu brațele întinse în față, cu ochii uscați și înfiorător de tăcut.

Duiker se apropie călare, se aplecă din șa și îl ridică folosindu-se de o singură mână. Mâinile minuscule se agățară de cămașa lui zdrențuită.

Acum, un ultim șir de movile îi mai despărțeau pe el și capătul convoiului de armata urmăritoare.

Înaintarea nu încetinise, iar asta era singura dovadă pe care o avea că, în cele din urmă, porțile fuseseră deschise pentru a primi refugiații. *Dacă nu ar fi făcut asta, oamenii s-ar fi răspândit în valuri deznădăjduite și frenetice de-a lungul zidului – dar nu, asta ar fi fost o trădare care depășea orice demență.*

Iar apoi văzu, la o mie de pași depărtare, Arenul. Porțile dinspre miazănoapte, încadrate de turnuri rezistente, stăteau larg deschise pe trei sferturi din înălțime – ultimul sfert era un furnicar de siluete care se îngrămădeau, se împingeau, se cățărau una peste alta, panicate. Însă forța acelei maree era inexorabilă, prea mare pentru a bloca trecerea. Ca o balenă gigantică, Aren înghițea refugiații. Wickanii călăreau

pe marginile puhoiului, încercând cu disperare să controleze fluviul uman, iar Duiker văzu printre ei soldați în uniforma Garnizoanei Orașului Aren, care se alăturaseră eforturilor lor.

Iar armata? Armata Marii Căpetenii?

Soldații ei stăteau pe ziduri. Șir după șir de fețe, siluete care se îmbrânceau pentru un loc de unde să poată vedea mai bine pe toată lungimea zidului dinspre miazănoapte. Persoane îmbrăcate sclipitor ocupau platformele de pe culmile turnurilor care încadrau poarta, privind de sus la mulțimea înfometată, în zdrențe, care urla și viermuia la intrarea în oraș.

Gărzile Garnizoanei Orașului apărură brusc între ultimii dintre refugiații care se deplasau. Împrejur, în toate părțile, Duiker văzu soldați cu fețe sumbre ridicând în brațe refugiați bolnavi și ducându-i cu pași iuți spre porți. Zărind un membru al gărzii purtând insigna de căpitan, istoricul își îndrumă iapa spre el.

– Hei, tu! Ia copilul acesta!

Bărbatul întinse mâinile pentru a cuprinde copila cu ochi mari.

– Ești cumva Duiker? întrebă căpitanul.

– Da.

– Trebuie să te prezinți imediat la Marea Căpetenie, domnule – acolo, pe turnul din stânga…

– Ticălosul acela să mai aștepte, mârâi Duiker. Întâi vreau să văd cum trece pe porți până și ultimul refugiat! Acum, fugi, dar spune-mi cum te cheamă, pentru că s-ar putea ca mama sau tatăl acestui copil să mai fie în viață.

– Keneb, domnule, și până atunci voi avea grijă de această fetiță, jur. Bărbatul ezită, își eliberă o mână și îl prinse pe Duiker de încheietură. Domnule…

– Ce e?

– Îmi… îmi pare rău, domnule.

– Ești credincios orașului pe care ai jurat să îl aperi, căpitane…

– Știu, domnule, dar soldații de pe ziduri – ei, bine, domnule, sunt cât se poate de aproape de… dacă mă înțelegeți.

– Nu sunt singurii care gândesc așa. Acum, du-te, căpitane Keneb.

Duiker rămase ultimul. După ce poarta se goli în cele din urmă, cu excepția celor pe care îi văzu înșirați de-a lungul drumului, încă așezați pe pietrele lui, incapabili să se miște, trăgându-și ultima suflare, în afara zidurilor nu mai rămăsese niciun refugiat viu, și era limpede că soldaților din Aren li se dăduseră ordine stricte privind distanța la care se puteau îndepărta de poartă.

Aflat la treizeci de pași de poartă și urmărit de oamenii gărzii, Duiker își făcu iapa să se întoarcă pentru ultima oară. Privi spre miazănoapte, întâi spre norul de praf care se ridica în dreptul ultimului și celui mai mare dintre tumuli, apoi dincolo de el, spre sulița sclipitoare care era Vârtejul. Cu ochiul minții, privi și mai departe, spre miazănoapte și spre răsărit, peste fluvii, peste câmpii și stepe, spre un oraș de pe altă coastă. Cu toate acestea, efortul nu-i sluji la nimic. Prea multe de înțeles, în prea scurt timp, pentru că încheierea acelei călătorii extraordinare, care lăsase cicatrice în suflet, era prea recentă.

Un lanț de cadavre, lung de sute de leghe. Ba nu, totul mă depășește, acum cred că ne depășește pe oricare dintre noi…

Își roti calul și își aținti ochii spre poarta larg deschisă și spre gărzile adunate acolo. Acestea se traseră deoparte pentru a-i face loc. Cu călcâiele, lovi ușor în flancurile iepei.

Îi ignoră pe soldații de pe zid, deși din piepturile lor izbucniră strigăte de triumf, parcă slobozite de niște fiare dezlănțuite.

Umbrele curgeau în valuri mute peste dealurile dezgolite. Ochiul sclipitor al lui Apt scrută orizontul încă o clipă, apoi își lăsă în jos capul pentru a privi spre băiatul ghemuit în fața piciorului său din piept.

Și demonul examina peisajul bizar al Tărâmului Umbrei, iar ochiul ei unic, cu multe fațete, lucea umed sub fruntea proeminentă.

După o vreme, băiatul își înălță capul și îi întâlni privirea.

– Mamă, întrebă el, asta e casa noastră?

De la zece pași depărtare se auzi o voce.

– Colega mea îi subestimează mereu pe locuitorii firești ai acestui tărâm. A, iată și copilul.

Băiatul se întoarse și îl urmări apropiindu-se pe bărbatul înalt, înveșmântat în negru.

– Aptorian, continuă necunoscutul, felul în care l-ai modelat cu generozitate pe acest flăcău – indiferent cât de bine intenționat a fost gestul – nu va face decât să îl înspăimânte lăuntric în anii ce vor veni.

Apt gâlgâi și șuieră un răspuns.

– Vai, dar ai făcut tocmai invers, doamnă, spuse bărbatul. Pentru că acum el nu aparține niciunuia dintre noi.

Demonul vorbi din nou.

Omul își lăsă capul într-o parte, îl privi îndelung, apoi schiță un zâmbet.

– Cât de arogantă ești. Privirea îi căzu asupra băiatului. Prea bine. Se lăsă pe vine. Bună.

Băiatul răspunse cu sfială la salut.

Aruncând o ultimă privire iritată spre Apt, bărbatul îi întinse mâna copilului.

– Eu sunt… unchiul Cotillion…

– Nu se poate.

– Vai, dar de ce?

– Ochii tăi – sunt diferiți – foarte mici, doi, care luptă să vadă ca unul. Cred că sunt foarte slăbiți. Când te-ai apropiat, ai trecut printr-un zid de piatră și apoi prin copaci, unduind lumea fantomei de parcă ai fi ignorat dreptul ei de a sălășlui acolo.

Cotillion făcu ochii mari.

– Zid? Copaci? Ridică privirea spre Apt. I-a zburat mintea?

Demonul răspunse pe îndelete.

Cotillion păli.

– Pe răsuflarea lui Hood! bolborosi el într-un sfârșit, iar când se întoarse din nou spre copil, se uită la el cu o expresie îngrozită. Flăcău, cum te numești?

– Panek.

– Așadar, ai un nume. Spune-mi, în afară de nume, ce altceva îți mai amintești despre… lumea cealaltă?

– Îmi aduc aminte că am fost pedepsit. Mi s-a spus să stau lângă tata.

– Și el cum arăta?

– Nu mai țin minte. Nu-mi amintesc niciunul dintre chipurile lor. Așteptam să vedem ce vor face cu noi. Apoi am fost duși de acolo – copiii, adică. Soldații l-au îmbrâncit pe tata, l-au târât în altă direcție. Eu trebuia să stau aproape de el, dar m-am dus cu copiii. M-au pedepsit – au pedepsit toți copiii – pentru că nu au făcut ce li s-a spus.

Cotillion îl privi cu ochi mijiți.

– Cred că tatăl tău nu a avut de ales, Panek.

– Dar și dușmanii erau tați, înțelegi? Și mame și bunici – dar erau foarte supărați pe noi. Ne-au luat hainele. Sandalele. Ne-au luat totul, atât de furioși erau. Apoi ne-au pedepsit.

– Și cum au făcut asta?

– Ne-au țintuit pe cruci.

Cotillion rămase tăcut multă vreme. Într-un târziu, când vorbi din nou, glasul lui deveni ciudat de plat.

– Așadar, îți amintești asta.

– Da. Și promit să fac tot ce mi se spune. De acum înainte. Indiferent ce zice mama. Promit.

– Panek. Ascultă-l cu atenție pe unchiul tău. N-ai fost pedepsit pentru că nu ai făcut ce ți s-a spus. Ascultă – e greu, știu asta, dar încearcă să înțelegi. Ți-au făcut rău pentru că au putut, pentru că nu exista nimeni capabil să îi împiedice. Tatăl tău ar fi încercat, sunt sigur că a făcut-o. Dar, ca și tine, era neputincios. Acum suntem aici, cu tine – mama ta și unchiul Cotillion – noi ne aflăm aici pentru ca tu să nu mai fii niciodată neputincios. Înțelegi?

Panek ridică ochii spre mama lui. Ea scoase încet câteva gâlgâituri.

– Am înțeles, spuse băiatul.

– Ne vom învăța unul pe altul, băiete.

Panek se încruntă.

– Ce te pot învăța eu?

Cotillion făcu o grimasă.

– Învață-mă ce vezi… aici, pe acest tărâm. Lumea fantomei, Sălașul Fantomei care a fost, vechile locuri care rămân…

– Prin ce lucruri treci fără să le vezi.

– Da. Mereu m-am întrebat de ce Copoii nu aleargă în linie dreaptă.

– Copoii?

– Mai devreme sau mai târziu îi vei vedea, Panek. Niște câini alintați, până la ultimul.

Arătându-și colții ascuțiți, băiatul zâmbi.

– Îmi plac câinii.

Tresărind ușor, Cotillion spuse.

– Sunt convins că și ei te vor plăcea. Se ridică și se întoarse către Apt. Ai dreptate, nu poți face asta singură. Eu și Ammanas o să ne gândim. Apoi se întoarse spre băiat. Mama ta are alte treburi acum. Datorii de plătit. Mergi cu ea sau vii cu mine?

– Unde te duci, unchiule?

– Ceilalți copii au fost depuși în apropiere. Ai vrea să mă ajuți să-i așezăm?

Panek ezită, apoi răspunse.

– Aș vrea să-i văd, dar nu chiar acum. Merg cu mama. Bărbatul care a rugat-o să ne ajute trebuie protejat – așa mi-a explicat ea. Mama spune că el mă visează, așa cum m-a văzut prima oară.

– Sunt convins, murmură Cotillion. Ca și mine, e bântuit de sentimentul de neajutorare. Prea bine, ne vom revedea. Își mută atenția de la el și o privi drept în ochi pe Apt. Doamnă, când am devenit Ascendent, am făcut-o pentru a scăpa de coșmarurile simțirii… Se strâmbă. Închipuie-ți uimirea mea că acum îți mulțumesc pentru aceste lanțuri…

– Unchiule, ai copii? îl întrerupse Panek.

El se crispă și privi în depărtare.

– O fiică. Într-un fel. Oftă, apoi zâmbi ironic. Îmi pare rău, ne-am certat.

– Trebuie să o ierți.

– Impertinent ce ești!

– Ai spus că trebuie să ne învățăm unul pe altul, unchiule.

Cotillion îl măsură pe băiat cu ochi mari, apoi clătină din cap.

– Iertarea trebuie să vină din partea ei.

– Înseamnă că trebuie să o cunosc.

– Mda, orice este posibil.

Apt spuse ceva.

Cotillion se încruntă.

– Doamnă, asta a fost o remarcă nedorită.

Se întoarse și, strângându-și mantia în jurul corpului, se îndepărtă.

După șase pași, se opri și privi înapoi.

– Transmite-i salutările mele lui Kalam.

O clipă mai apoi îl învăluiră umbrele.

Panek continuă să se uite după el.

– Își imaginează că acum merge nevăzut? își întrebă el mama.

Dat cu unsoare, lanțul de ancoră zăngăni în timp ce cobora în apa uleioasă, întunecată, iar *Ragstopper* se opri în Portul Malaz, la o sută de metri de docuri. O serie de lumini gălbui mate marcau prima stradă a cartierului de jos, unde depozite vechi, amestecate printre taverne dărăpănate, hanuri și clădiri de locuit, stăteau cu fațadele spre chei. Spre miazănoapte se vedea culmea pe care se aflau căminele negustorilor și nobililor din oraș – domeniile mai întinse ajungând până la peretele falezei și scările întortocheate care urcau spre Sălașul lui Mock. În acel vechi bastion se vedeau puține lumini, dar Kalam reuși să zărească un stindard zbătându-se în vântul puternic – prea întunecat pentru a distinge culorile.

La vederea stindardului avu o presimțire. *A sosit cineva aici… cineva important.*

În spatele lui, membrii echipajului se consolau, bombănindu-și nemulțumirea privind ora târzie a

sosirii, care avea să îi împiedice să debarce imediat pentru a merge pe străzile portului. Inspectorul portuar urma să aştepte până a doua zi, iar abia după aceea va veni cu barca pentru a verifica nava şi a se asigura că marinarii erau sănătoşi – fără infecţii şi altele asemenea.

Cu câteva minute mai devreme, clopotul de miezul nopţii răsunase monoton. *Salk Elan a apreciat corect, lua-l-ar naiba.*

Acea oprire în oraşul Malaz nu făcuse parte din plan. Iniţial, Kalam dorise să îl aştepte pe Fiddler la Unta, unde urma să pună la punct toate detaliile. Ben-cel-Iute insistase ca genistul să vină prin Casa Morţilor, deşi, ca de obicei, magul se arătase reticent în privinţa precizărilor. Kalam începuse să considere opţiunea Casa Morţilor drept rută potenţială de scăpare dacă lucrurile mergeau prost, şi chiar şi atunci ca ultimă soluţie. Nu-l agreease niciodată pe Azath, nu avea încredere în ceva ce părea benign. Capcanele puse la cale de prieteni erau mai periculoase decât cele întinse de duşmani.

În spatele lui era linişte, iar asasinul se miră de iuţeala cu care somnul îi cuprinsese pe oamenii întinşi pe punte. *Ragstopper* stătea neclintită, iar parâmele şi coca îşi murmurau sunetele lor obişnuite, fireşti. Cu ochii spre oraş şi spre formele întunecate ale corăbiilor ce se odihneau la danele lor, Kalam se rezemă de balustrada de la prova. Cheiul Imperial se afla în dreapta lui, unde faţada falezei cobora până în mare. Acolo nu se vedea nicio ambarcaţiune.

Se gândi să arunce o privire înapoi, spre aripa întunecată a stindardului de deasupra Sălaşului, însă efortul i se păru prea mare – oricum era prea întuneric – iar imaginaţia lui era alimentată de gânduri privind primejdiile pe care nu le putea anticipa.

De undeva din largul golfului se auziră nişte sunete. O altă corabie, care înainta încet prin beznă, o altă sosire târzie.

Asasinul aruncă o privire spre mâinile ce i se odihneau pe balustradă. Le simţi de parcă ar fi fost

ale altcuiva, pentru că acea nuanță cafeniu-închis, lucioasă, a pielii, cicatricele care se întretăiau ici și colo, nu erau ale lui, ci victime ale voinței altuia.

Se scutură pentru a alunga acea senzație.

Purtate de vânt, veniră mirosurile orașului. Duhoarea obișnuită a unui port: scursori luptându-se cu putreziciunea, apa stătută a mării amestecându-se cu un damf înțepător trimis de fluviul leneș care se vărsa în golf. Își concentră ochii asupra rânjetului știrb al clădirilor întunecate de pe faleza portului. La câteva străzi spre interior, știa el, ocupând un colț sordid între clădiri înalte de locuințe și tarabe pentru vânzarea peștelui, se înălța Casa Morților. Ocolită de locuitorii orașului, care evitau să și vorbească despre ea, și, după toate probabilitățile complet abandonată, cu o curte năpădită de buruieni și pietrele necizelate și înnegrite sufocate de vițe. Pe ferestrele căscate ale turnurilor gemene nu venea nicio lumină.

Doar Fiddler ar putea reuși. Ticălosul a beneficiat mereu de farmece. Un genist toată viața, se pare, cu un simț suplimentar de genist. Ce ar spune el dacă acum s-ar afla alături de mine? „Nu face asta, Kal. Simt că ceva e în neregulă. Mișcă-ți mâinile…“

Kalam se încruntă, își privi mâinile, dorind să le vadă ridicându-se de pe balustradă.

Nimic.

Încercă să facă un pas înapoi, însă, surzi la comanda lui, mușchii refuzară să-l asculte. Sudoarea țâșni pe sub haine, îmbrobonindu-i dosul mâinilor.

Auzi un glas care spuse încet.

– Prietene, e multă ironie în asta. Mintea este aceea care te trădează, înțelegi? Mintea formidabilă, ucigătoare, a asasinului Kalam Mekhar. Salk Elan stătea alături de el, rezemat de balustradă, și studia orașul. Te admir de mult, știi asta. Ești o legendă, cel mai priceput ucigaș pe care l-a avut Gheara – și l-a pierdut. A, și pierderea aceea îi roade pe cei mai mulți. Dacă ai avea voință, acum ai putea comanda întreaga organizație, Kalam – da, s-ar putea ca Topper să nu fie de acord, și te asigur, în unele

privințe îți este de departe superior. El m-ar fi ucis din prima zi, indiferent cât de nesigur ar fi fost în ceea ce privește riscul pe care îl reprezentam pentru el. Chiar și așa, continuă Salk Elan după un moment, la mânuirea pumnalului ești mai bun decât el, prietene. O altă ironie pentru tine, Kalam. Nu am fost în Cele Șapte Orașe ca să te găsesc – noi nu știam despre prezența ta acolo. Până când am întâlnit o Sabie Roșie, care știa. Ea te urmărise încă din Erhlitan, înainte ca tu să-i dai Cartea lui Sha'ik – știi că tu le-ai condus pe Săbiile Roșii direct la vrăjitoare? Ai știut că ei au reușit să o asasineze? Dacă nu s-ar fi petrecut un incident nefericit la Aren, acea Sabie Roșie ar fi trebuit să fie acum cu mine. Dar eu prefer să acționez singur. Salk Elan, un nume despre care recunosc că sunt mândru. Dar aici și acum, desigur, vanitatea mea insistă ca tu să-mi cunoști adevăratul nume, care este Pearl. Tăcu o clipă, se uită în jur și oftă. M-ai păcălit doar o dată, sugerându-mi vag că Ben-cel-Iute era ascuns printre bagajele tale. Atunci aproape că am intrat în panică, dar apoi mi-am dat seama că, dacă era adevărat, aș fi fost deja mort – lichidat și dat hrană la rechini. Kalam, nu trebuia să părăsești Gheara. Nouă nu ne prea place să fim respinși. Împărăteasa te vrea, să știi, dorește să discute cu tine, mai precis. Înainte de a te jupui de viu, îmi închipui. Vai, lucrurile nu sunt chiar atât de simple, nu crezi? Și astfel, iată-ne…

Cu coada ochiului, Kalam văzu că omul își scosese pumnalul.

– E vorba de legile de nezdruncinat din cadrul Ghearei, înțelegi? Îndeosebi de una pe care sunt sigur că o cunoști…

Lama pumnalului se înfipse adânc în coastele lui Kalam, provocând o durere surdă, îndepărtată. Pearl retrase lama.

– A, nu e fatală, ci doar va curge mult sânge. Pentru a te slăbi, dacă vrei. În orașul Malaz e liniște în noaptea asta, nu ți se pare? Deloc surprinzător – plutește ceva în aer – orice hoț, orice prostituată ordinară și orice brută poate simți asta, iar toți stau

ascunși acum. Te așteaptă trei Mâini, Kalam, fremătând să înceapă vânătoarea. Acea lege imuabilă, Kalam… în cadrul Ghearei, ne ocupăm de ai noștri.

Kalam se simți prins de niște mâini.

– Te vei trezi imediat ce ajungi în apă, prietene. De acord, vei avea ceva de înotat, mai ales cu armura pe care o porți. Și sângele nu te va ajuta – golful e recunoscut pentru rechinii săi, nu? Dar eu am mare încredere în tine, Kalam. Știu că vei ajunge pe mal. Măcar până acolo. După aceea, ei, bine…

Se simți ridicat și trecut peste balustradă. Privi spre apa întunecată.

– Mare păcat de căpitan și de membrii echipajului, îi șopti Pearl la ureche, dar nu am de ales, după cum sunt sigur că înțelegi. Adio, Kalam Mekhar.

Asasinul izbi apa cu un plescăit slab. Pearl urmări apa liniștindu-se. Încrederea lui în Kalam oscilă. La urma urmelor, omul purta armură de zale. Apoi ridică din umeri, scoase două pumnale mici și se întoarse cu fața către siluetele nemișcate care stăteau întinse pe punte.

– Pentru un om bun treaba nu se încheie niciodată, spuse el și făcu un pas.

Forma care apăru în fața lui dintre umbre era uriașă, alcătuită parcă numai din unghiuri și având membrele negre. Un singur ochi sclipea pe fruntea capului cu bot lung, iar în spatele acelui cap se vedea neclar un călăreț, a cărui față era o imitație batjocoritoare a bidiviului.

Pearl făcu un pas înapoi și arboră un zâmbet.

– A, am găsit prilejul să-ți mulțumesc pentru eforturile tale împotriva Semk. Nu știu de unde ai apărut atunci și nici cum ai ajuns aici acum, și nici de ce, dar te rog să accepți recunoștința mea…

– Kalam, șopti călărețul. A fost aici acum un moment.

Pearl se uită cu ochi mijiți.

– A, acum înțeleg. Nu mă urmăreai *pe mine*, adevărat? Nu, sigur că nu. Ce prost sunt! Ei, ca să-ți răspund la întrebare, copile, Kalam a plecat în oraș.

Saltul demonului îl întrerupse. Pearl se feri de fălcile care se închiseră cu un pocnet – și ajunse direct în gheara din față care descrise o mișcare în lateral.

Lovitura îl azvârli cale de șase metri, făcându-l să se izbească de o barcă fixată pe punte. Umărul îi fu dislocat și simți o durere ascuțită. Se rostogoli și se sili să se ridice în picioare. Văzu cum demonul se îndreaptă spre el.

– Se pare că am întâlnit un adversar pe măsură, șopti Pearl. Prea bine. Duse mâna sub cămașă. Atunci, ia de aici.

Sticla minusculă se sfărâmă pe punte, între ei. Fumul se vălătuci și începu să se închege.

– Kenryll'ah pare dornic, nu ți se pare? Ei, bine… Se chinui să se ridice în picioare. Vă las cu asta. Eu mor de curiozitate să vizitez o anumită tavernă din Malaz.

Făcu un gest și un coridor se deschise, întinzându-se peste el, iar când se închise, dispăru.

Apt urmări demonul imperial materializându-se și devenind o creatură masivă și feroce, de două ori mai grea decât el.

Copilul se aplecă și o bătu pe Apt pe unicul ei umăr.

– Să ne ocupăm repede de el, bine?

Un cor de bubuituri și zgomote explozive provocate de frângerea lemnului îl treziră pe căpitan. Clipi în întuneric, în timp ce *Ragstopper* se legăna nebunește. De pe punte răzbătură răcnete. Gemând, căpitanul se ridică din pat, simțind în minte o limpezime pe care nu o mai cunoscuse de luni și luni, o libertate de acțiune și gândire care îi spuse că influența lui Pearl dispăruse.

Deoarece picioarele îi erau slăbite după îndelungata ședere în pat, se apropie cu greu de ușă și reuși să ajungă pe coridor.

Urcând pe punte, se trezi în mijlocul unui grup de marinari înspăimântați. Două creaturi oribile luptau chiar în fața lor, cea mai mare dintre ele fiind

o masă de carne tocată, dovedindu-se incapabilă să facă față iuțelii fulgerătoare a adversarei ei. Loviturile necruțătoare date de ea cu o uriașă secure cu două tăișuri făcuseră ferfeniță puntea și balustradele. O lovitură de mai devreme retezase catargul și, deși acesta rămăsese drept, prins în parâme undeva deasupra capetelor, el se legăna primejdios, greutatea lui făcând ca nava să se încline transversal foarte mult.

– Căpitane!

– Pune băieții să elibereze bărcile de salvare care mai sunt întregi, Palet, și duceți-le la pupa – le vom coborî de acolo în apă.

– Am înțeles, domnule!

Secundul răcni comenzile, apoi se întoarse spre căpitan și îi zâmbi.

– Carther, mă bucur că ai revenit…

– Tacă-ți gura – Malaz e departe, și eu m-am înecat acum câțiva ani, sau ai uitat? Se uită cu ochi mijiți la demoni. *Ragstopper* nu va rezista acestei…

– Dar comoara…?

– Ducă-se la Hood! O putem recupera – dar pentru asta va trebui să rămânem în viață. Acum, hai să dăm o mână de ajutor oamenilor pentru a căra bărcile – luăm apă, și încă repede.

– Să ne păzească Beru! Marea e plină de rechini!

La cincizeci de metri depărtare, căpitanul unei corăbii comerciale rapide stătea împreună cu secundul său, ambii străduindu-se să distingă sursa zgomotelor puternice.

– Vâslele înapoi, spuse căpitanul. Oprește nava.

– Am înțeles, domnule.

– Corabia aceea se scufundă. Adună echipele de salvare, coborâți bărcile.

În spatele lor, pe puntea principală se auzi zgomot de copite. Cei doi bărbați se întoarseră. Secundul se apropie de sursa zgomotului.

– Hei, tu de colo! Pentru numele lui Mael, ce faci? Cum ai reușit să scoți animalul acela pe punte?

Femeia mai strânse cu o gaură cureaua șeii, apoi încălecă.

– Îmi pare rău, spuse ea. Dar nu pot aștepta.

Femeia își îndemnă calul înainte, iar marinarii și soldații se feriră din calea lui. Creatura făcu un salt peste balustrada laterală și plonjă în întuneric. Un moment mai apoi se auzi un plescăit puternic.

Cu gura căscată, secundul se întoarse spre căpitan.

– Cheamă-l pe magul navei să vină cu o capră, se răsti căpitanul.

– Pentru ce, domnule?

– Cine e îndeajuns de curajos și de ridicol să facă așa ceva și-a câștigat dreptul de a fi ajutat. Pune magul să croiască un drum fără rechini și orice o mai poate pândi în apă. Dar grăbește-te!

Capitolul douăzeci și unu

Orice tron este un capăt de săgeată.

Kellanved

Când uriașa armată își ridică tabăra, dedesubtul turlei impunătoare a Vârtejului era un vălătuc de praf. Purtați de rafale răzlețe de vânt, norii gălbui se întinseră dinspre oază, așezându-se ici și colo printre ruinele roase de vreme. Aerul avea o culoare aurie pretutindeni, ca și cum deșertul își dezvăluise în cele din urmă amintirile sale de bogăție și de glorie, pentru a arăta ce erau ele cu adevărat.

Sha'ik stătea în picioare pe acoperișul plat al turnului de veghe din lemn aflat în apropierea pieței din fața palatului, ignorând agitația orașului din fața ei, pentru că ea privea concentrată spre opacitatea dinspre miazăzi. Fata pe care o adoptase îngenunche lângă ea, urmărindu-și noua mamă cu ochi vii și netemători.

Scara ce ducea spre turn scârțâia neîncetat sub greutatea cuiva care urca, își dădu seama Sha'ik, apoi se întoarse și văzu capul și umerii lui Heboric apărând prin trapă. Fostul preot urcă pe platformă și puse o mână invizibilă pe capul fetei, după care se întoarse și o privi pe Sha'ik cu ochi mijiți.

– L'oric trebuie urmărit, spuse Heboric. Ceilalți doi se cred deștepți, dar nu sunt nici pe departe așa.

– L'oric, murmură ea, revenind cu privirea spre miazăzi. Ce simți despre el?

– Ai cunoștințe care le depășesc pe ale mele, fetițo.

– Cu toate astea…

– Cred că simte târgul.

– Târgul?

Heboric se apropie de ea și își puse brațele tatuate pe balustrada subțire din lemn.

– Cel pe care l-a încheiat zeița cu tine. Cel care dovedește că de fapt nu s-a petrecut o renaștere.

– Nu, Heboric?

– Nu. Niciun copil nu alege să se nască, niciun copil nu are vreun cuvânt de spus în legătură cu asta. Tu ai beneficiat de ambele. Sha'ik nu a renăscut, ci a fost *re-făcută*. L'oric s-ar putea agăța de asta, socotind că așa a descoperit o fisură în armura ta.

– Atunci, riscă mânia zeiței.

– Da, și să nu-ți închipui că nu știe asta, fetițo, și tocmai din acest motiv trebuie urmărit. Cu atenție.

Rămaseră tăcuți o vreme, privind amândoi spre linţoliul impenetrabil dinspre miazăzi. În cele din urmă, Heboric își drese glasul.

– Probabil că, având înzestrări noi, poți răspunde la unele întrebări.

– De pildă?

– Când te-a ales Dryjhna?

– Ce vrei să insinuezi?

– Când și-a început manipularea? Aici, în Raraku? Skullcup? Ori pe un continent îndepărtat? Când a aruncat zeița prima oară privirea spre tine?

– Nu a făcut-o niciodată.

Heboric tresări.

– Asta pare…

– Improbabil? Da, dar este adevărat. Călătoria este a mea și numai a mea. Trebuie să înțelegi că nici măcar zeițele nu pot prevesti morțile neașteptate, acele întorsături care apar în viața muritorilor, hotărârile luate, căile urmate sau neurmate. Sha'ik a avut darul profeției, dar, când este acordat, acest dar nu este decât o sământă. Ea crește în libertatea sufletului uman. Dryjhna a fost foarte tulburată de viziunile lui Sha'ik. Viziuni care păreau absurde. Un semn vag de primejdie, dar nimic sigur, absolut nimic. Pe de altă parte, adăugă ea și ridică din umeri, strategia și tactica sunt anateme pentru Apocalipsă.

Heboric se strâmbă.

– Ăsta nu este un semn bun.

– Te înșeli. Suntem liberi să ni le creăm singuri.

– Chiar dacă nu te-a îndrumat zeița, a făcut-o altcineva. Altfel, lui Sha'ik nu i-ar fi fost induse acele viziuni.

– Acum vorbești de soartă. Analizează asta cu savanți ca tine, Heboric. Nu orice mister poate fi descâlcit, chiar dacă tu crezi altceva. Îmi cer iertare dacă suferi.

– Nu-ți pare rău nici pe jumătate în comparație cu mine. Însă m-am gândit că, așa cum muritorii sunt

doar niște piese pe o tablă de joc, tot astfel sunt și zeii.

– „Forțele elementare în opoziție“, spuse ea zâmbind.

Heboric ridică din sprâncene, apoi se încruntă.

– Ăsta-i un citat. Unul cunoscut…

– Așa ar trebui. La o adică este gravat pe Poarta Imperială din Unta. Cuvintele lui Kellanved, o modalitate de a justifica echilibrul dintre distrugere și creație – extinderea Imperiului, în toată gloria lui flămândă.

– Pe răsuflarea lui Hood! exclamă șuierat bătrânul.

– Ți-am pus mintea în mișcare în alte direcții, Heboric?

– Da.

– Ei, bine, nu te osteni. Subiectul următorului tău tratat – fără îndoială că o mână de neghiobi bătrâni și obscuri vor țopăi de emoție.

– Neghiobi bătrâni?

– Camarazii tăi savanți. Cititorii tăi, Heboric.

– Aha.

Rămaseră din nou tăcuți o vreme, după care fostul preot spuse.

– Și ce vei face?

– Cu ceea ce s-a întâmplat acolo?

– Cu ceea ce încă se întâmplă. Korbolo Dom comite un măcel deșănțat în numele tău…

– În numele zeiței, îl corectă ea, percepând ușoara furie din propria voce.

Deja avusese un schimb aprins de replici pe tema aceasta cu Leoman.

– Probabil că a ajuns și la el vestea privind „renașterea“…

– Nu, n-a ajuns. Am blocat total Raraku, Heboric. Furtuna ridicată în jurul nostru poate curăța carnea de pe oase. Nici măcar un T'lan Imass nu ar supraviețui trecerii prin ea.

– Dar ai făcut un anunț, spuse bătrânul. Vârtejul.

– Care a făcut să crească îndoielile lui Korbolo Dom. Dar și temerile. Este foarte dornic să încheie

misiunea pe care și-a ales-o. Încă e dezlănțuit, astfel că e liber să dea curs propriilor obsesii…

– Și, atunci, ce vei face? Da, putem porni în marș, dar vor trece câteva luni până să ajungem pe Câmpia Aren, iar până atunci Korbolo îi va fi oferit lui Tavore toate justificările de care are nevoie pentru a administra o pedeapsă nemiloasă. Rebeliunea a fost sângeroasă, dar sora ta va face ca tot ce s-a întâmplat până acum să pară ca o gâdilătură la fund.

– Heboric, presupui că îmi este superioară, adevărat? Ca tactică…

– Există un precedent care să demonstreze cât de departe va merge sora ta în privința cruzimii, fetițo, mârâi el. Uite că ai ajuns aici…

– Bătrâne, în asta rezidă avantajul meu. Tavore își închipuie că va înfrunta o vrăjitoare din deșert pe care nu a văzut-o niciodată. Neștiința nu-i va zdruncina disprețul față de o asemenea creatură. Însă eu nu sunt neștiutoare în privința dușmanului *meu*…

În mugetul îndepărtat al Vârtejului înălțat în spatele lor apăruse o schimbare subtilă. Sha'ik zâmbi. Heboric simți acea schimbare abia după câteva momente.

– Ce se întâmplă?

– Heboric, nu vom avea nevoie de câteva luni ca să ajungem la Aren. Nu te-ai întrebat ce este Vârtejul?

Fostul preot făcu ochi mari de uimire când se întoarse cu fața spre stâlpul de praf și de vânt. Sha'ik se întrebă cum percepeau simțurile extraordinare ale bătrânului acel fenomen, însă cuvintele pe care le rosti după câteva clipe confirmară că tot ce vedea era adevărat.

– Pentru numele zeilor, *se răstoarnă!*

– Coridorul Dryjhna, Heboric, drumul nostru învârtejit spre miazăzi.

– Feli, scuză-mă, Sha'ik, ne va duce acolo la vreme? Ca să punem capăt nebuniei lui Korbolo Dom?

Ea nu-i răspunse, deoarece era deja prea târziu.

Imediat ce trecu de porți, două mâini înmănușate se întinseră și prinseră căpăstrul și frâul, făcând ca iapa lui Duiker să se oprească, aproape cabrându-se. O mână mai mică îl prinse pe istoric de încheietură, trăgându-l cu o forță vecină cu disperarea. El coborî privirea și văzu pe fața lui Nether o spaimă bolnăvicioasă care îi turnă gheață în vene.

– Spre turn, spuse ea rugător. Repede!

Dinspre zidurile Arenului creștea un murmur ciudat. Un sunet de întuneric, care umplea aerul. Alunecând jos din șa, Duiker simți că inima îi începe să-i bată cu putere. Nether îl conduse de mână prin mulțimea de gărzi ale garnizoanei și printre refugiați. Mai simți și alte mâini care se întindeau spre el, atingându-l ușor, de parcă ar fi căutat o binecuvântare ori ar fi acordat una, rămânând apoi în urmă.

Dinaintea lui se căscă brusc o ușă arcuită, care dădea spre un palier întunecos, cu trepte din piatră care urcau pe interiorul peretelui turnului. Sunetul venit dinspre zidurile orașului spori, devenind un muget, un strigăt fără cuvinte de revoltă, oroare și suferință. Răsuna cu o tărie dementă în interiorul turnului, și crescu în intensitate la fiecare pas pe care vrăjitoarea și istoricul îl făcură.

Pe palierul median, ea trecu în fața lui prin dreptul locașurilor de tragere cu arcul, în formă de T, se strecurară prin spatele a doi arcași lipiți de perete, apoi urcară treptele roase de vreme. Niciunul dintre bărbați nu le acordă atenție.

Când se apropiară de raza de lumină strălucitoare de sub capacul acoperișului, de sus se auzi o voce tremurată.

– Sunt prea mulți… Nu pot face nimic, nu, să mă ierte zeii… prea mulți, prea mulți…

Urmată de Duiker, Nether urcă spre raza de lumină. Ieșiră pe platforma spațioasă. Pe zidul exterior se aflau trei siluete. Cea din stânga, pe care Duiker o recunoscu drept Mallick Rel – sfetnicul pe care îl văzuse ultima oară la Hissar – era îmbrăcată în

mătăsuri care fluturau în vântul încins. Căpetenia Pormqual, înalt, vânos, cu umerii căzuţi şi purtând straie care ar fi făcut de ruşine până şi un rege, îşi ţinea mâinile palide şi tremurătoare pe coama unui meterez de parcă ar fi fost nişte păsări captive. În dreapta lui stătea un soldat în armură de luptă, iar însemnul din metal de pe braţul stâng îi indica rangul de comandant al garnizoanei. Îşi strângea cu braţele robuste umerii, de parcă ar fi încercat să-şi sfărâme oasele. Încordarea ţinută în frâu părea pe punctul de a exploda.

Nil, ale cărui mâini şi picioare tremurau, stătea aşezat jos în apropiere de trapă. Tânărul vrăjitor îşi întoarse faţa pământie şi îmbătrânită spre Duiker. Nether se aruncă spre fratele ei, pe care îl prinse într-o îmbrăţişare feroce pe care părea că nu voia să o slăbească deloc.

Soldaţii aliniaţi de-a lungul zidurilor, de o parte şi de alta a turnului, răcneau, creând un vuiet care tăia aerul precum secera lui Hood.

Istoricul se apropie de zidul aflat lângă comandant. Duiker întinse mâinile pentru a se prinde de piatra arsă de soare a merlonului. Urmărind privirile pierdute ale celorlalţi, abia reuşi să mai respire. Panica începu să gonească prin fiinţa lui când ochii văzură scena de pe pantade lângă cel mai apropiat tumul.

Coltaine.

Deasupra masei alcătuite din mai puţin de patru sute de soldaţi fluturau trei stindarde: cel al Armatei a 7-a; scheletul de câine, articulat şi lustruit, aparţinând Clanului Câinelui Neghiob; aripile negre ale Clanului Crow, plasate pe un disc de bronz care sclipea în razele soarelui. Sfidători şi mândri, purtătorii lor continuau să le ţină înălţate.

Din toate părţile, presând cu o frenezie bestială, erau miile de oameni ai lui Korbolo, o masă de pedeştri care nu respectau nicio disciplină, interesaţi doar de măcel. Companiile călări treceau prin dreptul lor, de-a lungul ambelor margini vizibile, năvălind în spaţiul liber dintre zidurile oraşului şi movilă – dar

fără a se apropia îndeajuns pentru a intra în raza de acțiune a arcașilor din Aren. Garda personală a lui Korbolo Dom și fără îndoială chiar Căpetenia renegată se plasaseră pe o poziție pe culmea movilei din spatele celei din urmă. În acele momente se înălța o platformă, ca să ofere o vedere clară a evenimentelor care se petreceau pe tumulul din apropiere.

Distanța nu era suficient de mare pentru a le arăta îndurare martorilor de pe turn sau înșirați de-a lungul zidului orașului. Duiker îl văzu acolo pe Coltaine, în mijlocul unui mic grup de geniști ai lui Mincer și al câtorva marinari conduși de Lull, iar scutul lui era sfărâmat, dar încă prins de brațul stâng; pumnalul lung plesnise, ajungând de lungimea unei săbii scurte în mâna lui dreaptă, mantia din pene strălucea de parcă ar fi fost unsă cu smoală. Istoricul îl văzu pe comandantul Bult ghidând retragerea spre culmea dealului. Câinii ciobănești se năpusteau și săreau în jurul veteranului Wickan ca membrii unei gărzi de corp frenetice, chiar dacă săgețile treceau valuri prin ei. Între acele creaturi ieșea în evidență una, uriașă, părând de neînfrânt, arătând ca un arici din cauza săgeților înfipte în ea, însă încă luptând.

Caii dispăruseră. Clanul Nevăstuicii dispăruse. Războinicii din Clanul Câinelui Neghiob erau cel mult douăzeci, înconjurând șase bătrâni și tămăduitoare – tot ce mai rămăsese dintr-o inimă redusă, scoasă din piept și tăiată. Din Clanul Crow se vedea limpede că Bult și Coltaine erau ultimii.

Soldații Armatei a 7-a, puțini la număr și rămași fără armuri, se apărau într-un cerc închis bine în jurul celorlalți. Mulți dintre ei nici nu mai puteau ridica armele, însă rezistau, cu toate că erau hăcuiți. Nu exista iertare, orice soldat care cădea rănit era măcelărit – i se smulgea coiful, antebrațele îi erau sfărâmate când încerca să se ferească de atacuri, iar țeasta se fărâmița sub atâtea lovituri.

Piatra de sub palmele lui Duiker deveni umedă, lipicioasă. De durere, lănci de fier îi săgetară brațele. Abia dacă le luă în seamă.

Cu un efort enorm, istoricul se trase înapoi, întinzând degetele înroșite pentru a-l prinde între ele pe Pormqual.

Comandantul garnizoanei îl blocă și îl reținu pe loc.

Marea Căpetenie îl văzu pe Duiker și tresări.

– Nu înțelegi! răcni el. Nu-i pot salva! Sunt prea mulți! Prea mulți!

– Ba poți, ticălosule! Un raid poate ajunge până la acea movilă – un cordon, fii blestemat!

– Nu! Vom fi striviți! Nu trebuie să fac asta!

Mârâitul slab al comandantului ajunse la urechile lui Duiker.

– Ai dreptate, istoricule. Dar nu vrea să facă asta. Marea Căpetenie nu vrea să ne lase să-i salvăm.

Duiker se zbătu pentru a se elibera din strânsoarea bărbatului, dar se văzu împins înapoi.

– Pentru numele lui Hood! strigă comandantul garnizoanei. Am încercat – toți am încercat…

Mallick Rel se apropie și spuse încet.

– Îmi plânge inima, istoricule. Marea Căpetenie nu poate fi convinsă…

– Asta este o crimă!

– Pentru care Korbolo Dom va plăti foarte scump.

Duiker se răsuci și se repezi înapoi lângă zid.

Mureau. Acolo, în apropierea lor – ba nu, la depărtare de un *soldat*. Suferința își strânse pumnul întunecat în măruntaiele istoricului. *Nu pot urmări toate astea*.

Însă trebuie.

Văzu mai puțin de o sută soldați încă stând în picioare, însă totul devenise un măcel – singura bătălie care se mai dădea era între forțele lui Korbolo pentru șansa de a da lovituri ucigătoare și de a ridica în aer, cu răcnete triumfătoare, trofee înfiorătoare. Cei dintr-a 7-a cădeau, cădeau, folosindu-și doar carnea și oasele pentru a-i proteja pe comandanți – cei care îi conduseseră de-a latul unui continent, pentru a muri acum, aproape sub umbra zidurilor înalte ale Arenului.

Iar pe acele ziduri stătea aliniată o întreagă armată, zece mii de soldați care asistau la ce se întâmpla, cea mai mare crimă comisă vreodată de o Mare Căpetenie malazană.

Era dincolo de capacitatea de înțelegere a lui Duiker modul în care Coltaine reușise să ajungă până acolo. Asista la încheierea unei bătălii care trebuia să se fi desfășurat fără încetare vreme de zile întregi – o bătălie care asigurase supraviețuirea refugiaților – *și de aceea norul de praf se apropiase atât de încet.*

Ultimii soldați dintr-a 7-a dispărură sub trupurile viermuitoare. Cu câte un tulwar Dhobri în fiecare mână, Bult stătea cu spatele spre purtătorul de stindard. Câțiva dușmani îl încercuiră pe veteran și îl străpunseră cu lăncile, împungându-l ca pe un mistreț. Cu toate acestea, încercă să se ridice, lovind cu un tulwar și tăindu-l la picior pe un soldat – care se prăbuși urlând. Însă lăncile îl pătrunseră adânc, împingându-l înapoi pe Wickan, țintuindu-l la pământ. Lamele săbiilor fulgerară asupra lui, sfârtecându-l până când muri.

Purtătorul de stindard își părăsi poziția – după ce înfipse drapelul între două cadavre – și, într-un efort disperat de a ajunge la comandantul lui, făcu un salt înainte. Lama unei săbii îl decapită dintr-o lovitură, azvârlindu-i capul, rostogolindu-se, pentru a se alătura celor măcelăriți de la baza stindardului, și astfel muri și caporalul List, după ce trăise nenumărate morți false cu luni în urmă, la Hissar.

Poziția celor din Clanul Câinelui Neghiob dispăru sub o învălmășeală de trupuri, iar stindardul se prăbuși câteva momente mai apoi. Învingătorii ridicară și fluturară în aer scalpuri, iar trofeele răspândiră în jur o ploaie roșie.

Înconjurat de ultimii dintre geniști și marinari, Coltaine continuă să lupte. Cutezanța lui mai dură un moment, după care războinicii lui Korbolo Dom uciseră și ultimul apărător, după care îl înghițiră pe Coltaine, îngropându-l sub ei într-o frenezie dementă.

Un câine ciobănesc uriaș, înțesat de săgeți, țâșni spre locul unde căzuse Coltaine, însă o lance îl străpunse și îl ridică în aer. Animalul se zbătu și alunecă în josul bățului suliței, și chiar și așa reuși să îl ucidă pe dușmanul care ținea arma, sfârtecându-i gâtul.

Apoi și el dispăru.

Stindardul Clanului Crow se legănă, se înclină într-o parte, apoi se prăbuși, dispărând în marea de trupuri.

Incapabil să creadă, Duiker rămase neclintit.

Coltaine.

Din spatele istoricului se înălță un vaier ascuțit. Se întoarse încet. Nether încă îl ținea pe Nil în brațe ca pe un bebeluș, însă își dăduse capul pe spate, cu fața spre cer, cu ochii larg deschiși.

O umbră trecu pe deasupra lor.

Ciori.

Iar la Sormo, bătrânul vrăjitor, pe zidul de la Unta, veniseră unsprezece ciori – unsprezece – pentru a lua cu ele sufletul marelui om, pentru că o singură creatură nu îl putea ține. Unsprezece.

Cerul de deasupra Arenului se umplu de ciori, o mare neagră de aripi, apropiindu-se din toate părțile.

Bocetul lui Nether deveni din ce în ce mai puternic, de parcă propriul ei suflet i-ar fi fost smuls prin gâtlej.

Duiker se cutremură din pricina șocului. *Nu s-a terminat – nu s-a sfârșit.* Se răsuci și văzu crucea ridicându-se, văzu bărbatul încă viu țintuit cu piroane de ea.

– *Nu vor să-l elibereze!* răcni Nether.

Se apropie de Duiker și privi țintă spre tumul. Începu să își smulgă părul, își zgârie scalpul până când sângele îi curse peste obraji. Duiker o prinse de încheieturile mâinilor – atât de subțiri, de copilărești în ale lui – și le trase deoparte pentru ca ele să nu ajungă la ochi.

Kamist Reloe stătea pe platformă, avându-l alături pe Korbolo Dom. Vrăjile înfloriră – un val sălbatic, virulent, care țâșni și se izbi de ciorile care

se apropiau. Formele negre se răsuciră și căzură rostogolindu-se din cer…

– *Nu!* țipă Nether cu glas ascuțit, zvârcolindu-se în brațele lui Duiker, vrând să se arunce de pe zid.

Norul de ciori se dispersă, se regrupă și încercă încă o dată să se apropie.

Kamist Reloe mai ucise sute dintre ele.

– Eliberați-i sufletul! De carne! *Eliberați-l!*

Alături de ei, comandantul garnizoanei se întoarse și strigă cu gas de gheață spre unul dintre aghiotanții lui.

– Caporale, adu-l pe Squint. Imediat!

Aghiotantul nu se repezi în josul scării – se mulțumi să se ducă spre zidul din partea cealaltă și strigă.

– Squint! Vino sus, lua-te-ar naiba!

Un nou val de vrajă făcu să dispară alte ciori de pe cer. În tăcere, acestea se regrupară.

Mugetul celor de pe zidurile Arenului încetase. Acum doar tăcerea domina.

Ca un copil, Nether se prăbușise în brațele istoricului. Acesta îl văzu pe Nil ghemuit și nemișcat pe platforma din apropierea trapei – își pierduse cunoștința ori murise. Făcuse pe el, iar băltoaca de urină se întindea în jurul lui.

Dinspre trepte se auzi tropot de cizme.

– Domnule, îi ajuta pe refugiați, îi spuse aghiotantul comandantului. Nu cred că are habar ce se petrece.

Duiker se întoarse din nou pentru a privi spre silueta singuratică țintuită de cruce. Încă trăia – dușmanii nu voiau să-l lase să moară, nu voiau să-i elibereze sufletul, iar Kamist Reloe, pe măsură ce distrugea metodic vasele care trebuia să îi adune sufletul, știa precis ce făcea, își dădea seama de oroarea crimei lui. Din toate părțile, războinicii care urlau se strângeau tot mai aproape, agitându-se pe tumul ca niște insecte.

Silueta de pe cruce începu să fie lovită cu diferite obiecte care lăsau pete roșii pe ea. *Bucăți de carne, vai, zei – bucăți de carne – ce a mai rămas*

din armată – acela era un nivel de cruzime care îl făcu pe Duiker să se chircească lăuntric.

– Vino aici, Squint! îl auzi el pe comandantul garnizoanei.

Un bărbat scund, îndesat, cu părul cărunt, veni alături de Duiker, împingându-l deoparte. Ochii lui, îngropați într-o sumedenie de riduri, rămaseră ațintiți asupra siluetei din depărtare.

– Îndurare, șopti el.

– Ce zici? îl întrebă comandantul.

– E la cinci sute de pași de aici, Blistig…

– Știu.

– S-ar putea să fie nevoie de mai multe săgeți, domnule.

– Atunci, începe odată, lua-te-ar naiba!

Bătrânul soldat, care purta o uniformă ce părea să nu fi fost spălată sau cârpită de decenii, își dădu arcul lung jos de pe umăr. Prinse coarda între degete, se alinie cu arcul și îl aplecă mult peste o coapsă. Membrele i se cutremurară când vârî bucla armei într-o nișă. Apoi se îndreptă de spate și examină săgețile din chivăra prinsă de centură.

Un alt val de vrajă lovi ciorile.

După câteva momente, Squint alese o săgeată.

– Voi încercă să lovesc în piept. E cea mai mare țintă, domnule, și e o lovitură destul de bună pentru a elibera sufletul.

– Squint, dacă mai scoți o vorbă, pun să ți se taie limba, îi șopti Blistig.

Soldatul prinse săgeata în coardă.

– Atunci faceți puțin loc.

Nether era moale în brațele lui Duiker, care o trase înapoi un pas.

Arcul soldatului, chiar cu coarda întinsă, era cât el de înalt. Când întinse coarda, antebrațele lui deveniră ca niște odgoane, cu mușchi strânși, încordați și răsuciți. Coarda îi mângâie falca nebărbierită când încheie încordarea arcului, apoi rămase nemișcat și expiră încet, constant.

Duiker îl văzu pe om începând brusc să tremure, făcu ochii mari, arătându-i pentru prima oară – negri,

niște mărgele negre în găvane vârstate cu roșu.

Din glasul lui Blistig răzbătu spaima.

– Squint…

– Acela este Coltaine, domnule! spuse bătrânul pe nerăsuflate. Vrei să-l ucid pe Coltaine!

– Squint!

Nether își înălță capul și întinse o mână înroșită de sânge în semn de îndurare.

– Eliberează-l. *Te rog*.

Bătrânul o măsură preț de o clipă. Pe fața lui curgeau lacrimi. Tremuratul mâinilor încetă – iar arcul nu se clintise deloc.

– Pe răsuflarea lui Hood! șuieră Duiker.

Plânge. Nu poate ținti – nenorocitul nu poate ținti...

Coarda arcului zbârnâi. Săgeata lungă porni prin cer.

– Vai, zei! se tângui Squint. Prea sus… prea sus!

Săgeata se înălță, trecu prin masa de ciori fără să atingă niciuna, apoi, netulburată, începu să descrie un arc descendent.

Duiker ar fi putut jura că în acea clipă Coltaine își ridică ochii, își înălță privirea pentru a primi acel dar, iar capul de fier al săgeții îi străpunse fruntea, sfărâmă osul și pătrunse adânc în creier, ucigându-l instantaneu. Capul îi fu împins brusc înapoi, printre bucățile de lemn ale crucii, după care săgeata își continuă zborul.

Războinicii de pe pantele tumulului tresăriră și se traseră înapoi.

Ciorile făcură aerul să se cutremure cu croncăniturile lor și se năpustiră în jos, spre silueta ce se lăsa moale pe cruce, plutind ca un nor peste războinicii care se îngrămădeau pe pante. Vraja care le lovise încetase, dispersată de o forță neștiută – *să fi fost sufletul lui Coltaine?* – iar acum se ridicase pentru a se alătura păsărilor.

Norul coborî asupra lui Coltaine, înghițindu-l cu totul și acoperind până și crucea – de la acea distanță ele i se părură lui Duiker că arătau ca un roi de muște care se năpustesc asupra unei bucăți de carne.

Iar când se înălțară, explodând spre cer, conducătorul războinic al Clanului Crow dispăruse.

Duiker se împletici și se rezemă brusc de zidul din piatră. Nether alunecă pe podea printre brațele lui lipsite de vlagă, iar părul ei năclăit de cheaguri de sânge îi ascunse fața când se ghemui în jurul picioarelor lui.

– L-am ucis, se văicări Squint. L-am omorât pe Coltaine. Cine a luat viața acelui bărbat? Un soldat bătrân și prăbușit din armata Marii Căpetenii – el l-a ucis pe Coltaine… Vai, Beru, fie-ți milă de sufletul meu…

Duiker îl cuprinse pe bătrânul soldat în brațe și îl strânse cu ferocitate. Arcul căzu cu zgomot pe șipcile de lemn ale platformei. Istoricul îl simți pe soldat lăsându-se moale în brațele lui, ca și cum oasele i s-ar fi transformat în țărână, ca și cum, la fiecare răsuflare chinuită, secolele se furișau în ființa lui.

Comandantul Blistig îl prinse pe arcaș de guler și îl trase nemilos, făcându-l să se ridice în picioare.

– Ticălosule, înainte de sfârșitul zilei, spuse el șuierat, zece mii de soldați îți vor scanda numele. Cuvintele lui făcură totul să se cutremure. Ca o rugăciune, Squint, ca o rugă blestemată de Hood.

Istoricul închise strâns ochii. Aceea fusese o zi în care ținuse în brațe oameni sfărâmați.

Dar cine mă va ține pe mine în brațe?

Deschise ochii și își înălță capul. Marea Căpetenie Pormqual își mișca buzele, ca și cum ar fi rostit o rugă mută de iertare. Pe fața uleioasă și slabă a omului stătea înscrisă starea de șoc și, când întâlni privirea istoricului, pe chip îi apăru o expresie de spaimă pură.

Pe tumul, armata lui Korbolo Dom începuse să se frământe, amintind de trestiile care, în vânt, se mișcă neîncetat și fără rost. Sfârșitul luptei îi apăsa pe toți. Se auziră voci, strigăte fără cuvinte, dar acestea erau prea puține pentru a sparge tăcerea îngrozitoare și puterea ei crescândă.

Ciorile dispăruseră, lemnele crucii erau goale, ridicându-se deasupra maselor cu brațele lor brăzdate de sânge.

Deasupra, cerul începuse să moară.

Privirea lui Duiker reveni asupra lui Pormqual. Marea Căpetenie părea să se chircească în umbra lui Mallick Rel. Clătină din cap de parcă ar fi vrut să-și șteargă acea zi din minte.

Respins de trei ori, Mare Căpetenie.

Coltaine e mort. Au murit cu toții.

Capitolul douăzeci și doi

Am văzut săgeata soarelui
arcuindu-se pe o cale neabătută
spre fruntea bărbatului.
Când a lovit, ciorile
s-au strâns ca noaptea
care inspiră adânc.

Lanțul Câinilor
Seglora

Valuri slabe lingeau mâlul presărat de gunoaie de sub docuri. Insectele nopții dansau foarte aproape de luciul apei, fără a o atinge, iar malul clocotea de frenezia unui soi de chișcari care își depuneau icrele. Cu miile, negre și lucioase, creaturile se zvârcoleau dedesubtul norului dansator de insecte. Acea violare mută a țărmului portului trecuse aproape neobservată de ochii oamenilor vreme de secole – o îndurare acordată doar pentru că chișcarii aveau un gust pur și simplu respingător.

Din întuneric venea zgomot de apă care se prăvălește într-o cascadă. Valurile care ajungeau la mal dinspre acea vâltoare erau mai mari, mai agitate, singurul indiciu că acolo sosise un necunoscut pentru a tulbura scena.

Kalam ieși la mal împleticindu-se, apoi se prăbuși pe mâlul care viermuia sub el. Sângele cald încă îi curgea printre degetele mâinii drepte, ținută apăsat peste rana de pumnal. Nu mai avea cămașă, iar armura din zale se așeza în acele momente pe mâlul de pe fundul Golfului Malaz, astfel că rămăsese doar cu pantalonii din piele de căprioară și mocasini.

În timpul prăbușirii precipitate spre adâncuri, zbătându-se să se debaraseze de armură, se văzuse silit să își scoată centura și hamul în care își ținea pumnalele. În nevoia disperată de a reveni la suprafață, de a trage aer în plămâni, lăsase totul să îi alunece printre degete.

Astfel încât acum era neînarmat.

Undeva în largul golfului, o corabie era sfârtecată, iar zgomotele sălbatice călătoreau peste apă. Kalam se întrebă ce se întâmplase, dar numai pentru scurtă vreme. Era preocupat de alte lucruri.

Mici mușcături îi spuseră că țiparii nu agreau prezența lui acolo. Chinuindu-se să își domolească ritmul respirației, se trase mai sus pe malul acoperit de sedimente. Cioburi de vase i se înfipseră în carne când se apropie de primul dintre sparge-valurile din piatră. Se rostogoli pe spate și privi la partea de jos,

înțesată de alge, a docului. Un moment după aceea, închise ochii și începu să se concentreze.

Sângerarea slăbise, ajungând să fie doar un firicel, apoi încetă cu totul.

Câteva minute mai târziu se ridică în șezut și se apucă să smulgă chișcarii care se prinseseră de corpul lui ca niște lipitori, aruncându-i în întuneric, de unde ajunseră până la el chițăiturile șobolanilor de port. Creaturile se strângeau în jurul lui, iar asasinul auzise destule povești rostite în șoaptă pentru a ști că nu era nicidecum în siguranță în fața hoardelor netemătoare din acea lume subterană.

Nu mai putea aștepta. Se ridică pe vine și măsură din ochi pilonii zdrențuiți care se înălțau dincolo de digul sparge-val. Dacă ar fi fost la vremea fluxului, ar fi putut ajunge la inelele masive din bronz prinse pe trei sferturi din lungimea trunchiurilor din lemn. Pilonii aceia erau acoperiți cu smoală, mai puțin în locurile în care corăbiile se izbiseră de ei, lăsând mușcături mari în lemnul crud, îmbibat de apă.

Înseamnă că există doar o modalitate de a urca…

Asasinul merse de-a lungul bazei barierei până când ajunse să aibă în față o corabie comercială. Nava, având corpul lat, era înclinată într-o parte, odihnindu-se pe mâl. De la prova se întindea un odgon gros până la unul dintre inelele de alamă de pe pilon.

În condiții normale, cățărarea ar fi fost floare la ureche, dar în ciuda disciplinei interioare care făcea parte din instruirea unei Gheare, Kalam nu reuși să împiedice răbufnirea de sânge proaspăt din rana de la coaste când urcă pe odgon. În timp ce se apropia tot mai mult de inel, simți cum slăbește, iar când ajunse la el, pentru că îi tremurau brațele și picioarele, făcu o pauză și încercă să-și refacă forțele.

Nu avusese timp pentru asta de când Salk Elan îl azvârlise peste bord, iar acum nici atât. Ar fi fost o pierdere de vreme să se blesteme pentru prostie. Pe străzile și aleile înguste și întunecoase ale orașului

Malaz îl așteptau niște ucigași. După toate probabilitățile, următoarele ore aveau să fie și ultimele petrecute de el de partea bună a Porților lui Hood.

Nu avea de gând să devină o pradă ușoară.

Ghemuit și lipit de inelul uriaș, făcu din nou eforturi pentru a-și încetini respirația, de a-și opri pierderea de sânge din rana de la coastă și din numeroasele mușcături făcute de chișcari.

Pe acoperișurile depozitelor sunt ochi care au vederea îmbunătățită de vrăji, iar eu nu am nici măcar o cămașă ca să-mi ascund căldura corpului. Ei știu că sunt rănit, o provocare deosebită și pentru cei ajunși la etapele superioare – cred că, la apogeul carierei, nici măcar Surly nu ar fi reușit o răcire a cărnii în situația asta disperată. Oare eu pot?

Închise din nou ochii. *Trage-ți sângele de la suprafață, ține-l scăzut, pentru a se ascunde în mușchi, aproape de os. Fiecare răsuflare trebuie să degaje gheață, fiecare atingere a pietrelor și pietricelelor să se facă la aceeași temperatură. Nu trebuie să existe reziduuri în acea trecere, nicio înflorire în mișcări. La ce se așteaptă din partea unui om rănit?*

Nu la asta.

Deschise ochii, retrase o mână de pe inel și își lipi antebrațul de metalul ciobit. Îl simți cald.

Sosise momentul să se miște.

Vârful pilonului putea fi atins cu ușurință. Kalam se îndreptă de spate, trăgându-se târâș pe suprafața acoperită cu o crustă de guano. În fața lui era strada Front. Care de mărfuri erau îngrămădite în dreptul ușilor încuiate dinspre stradă ale depozitului, cel mai apropiat dintre ele aflându-se la mai puțin de douăzeci de pași depărtare.

Deplasarea în fugă până acolo ar fi fost o invitație adresată morții, deoarece corpul lui nu putea regla schimbările de temperatură suficient de repede, iar pata ca o floare n-ar fi scăpat nedepistată.

Unul dintre acei chișcari s-a târât prea departe, și e pe cale să se târâie în continuare. Lipit cu burta

de pământ, Kalam înaintă încet pe pietrele reci ale pavajului, ținându-și fața foarte aproape de ele, trimițându-și răsuflarea sub propriul corp.

Având în vedere simțurile lor îmbunătățite, vrăjitoria îi lenevește pe vânători, concentrați doar asupra a ceea ce se așteaptă să fie evident. Ei uită de jocul umbrelor, de festele jucate de întuneric, de cele mai subtile semne care dau de gol… sau cel puțin, așa sper.

Nu putea ridica privirea, dar își dădu seama că era complet expus, ca un vierme care traversează o alee cu dale. O parte a minții lui amenința să țipe ascuțit de panică, însă reuși să-și reprime acea tendință. Disciplina superioară era un stăpân necruțător – având propria minte, propriul corp și propriul suflet.

Spaima lui cea mai mare era să nu apară o spărtură în cerul acoperit. Luna devenise dușmanul lui, iar dacă ea se trezea, până și cel mai lenevit dintre supraveghetori ar fi văzut umbra lăsată de Kalam pe pietrele de pavaj.

Cât se târî agonizant de încet de-a curmezișul străzii, trecură minute.

Orașul era tăcut, nefiresc de tăcut. Un labirint al vânătorilor, pregătit pentru el, în cazul în care reușea să ajungă acolo. Prin minte îi trecu un gând – *am fost deja observat, dar de ce să strice jocul? Această vânătoare trebuie să aducă o plăcere prelungă, ceva pentru a satisface setea de răzbunare a frăției. La urma urmelor, de ce să pregătești un labirint dacă-ți ucizi victima înainte ca ea măcar să ajungă la el?*

Logica amară a acelei situații îl împunse în piept ca un pumnal fierbinte, amenințând să îi ruineze camuflajul mai bine decât orice altceva. Cu toate acestea, reuși să își încetinească ridicarea de pe stradă, inspirând și reținându-și răsuflarea, după care înălță ochii.

Se afla dedesubtul unui car, și atinsese cu creștetul lada.

Se opri. Vânătorii se așteptau la o luptă între subtilități, însă unul dintre talentele lui Kalam era

iuțeala de mână. *Întotdeauna un avantaj, acele lucruri diferite, neașteptate…* Asasinul se furișă înainte, trecu de primul car, apoi de următoarele trei, după care ajunse la ușile depozitului.

Intrarea pentru mărfuri era uriașă, bineînțeles, două panouri glisante gen palisadă, acum prinse laolaltă cu un lacăt masiv. Într-o latură a uneia dintre ușile mari, exista totuși una mai mică, tot încuiată.

Kalam țâșni spre ea și se lipi strâns de lemnul mâncat de vreme.

Își strânse mâinile în jurul lacătului.

Nu era nimic subtil în forța brută pe care o avea asasinul. Deși lacătul în sine rezistă forței de răsucire pe care o aplică, cuiele de fixare în lemn nu reușiră acest lucru. Corpul presat de lacăt și de zăvor înăbuși zgomotul de lemn spintecat.

Lacătul și inelele de fixare în lemn ajunseră în mâinile lui. Ținându-le strâns pentru a nu scoate vreun sunet metalic, Kalam întinse ambele mâini în față și împinse ușa cât să se poată strecura pe ea în întunericul de dincolo de prag.

O cercetare grăbită prin încăperea principală îl aduse în fața unui rastel mare cu scule. Luă de acolo un clește, o secure, un sac din pânză plin cu piuneze pentru pânză și un cuțit de lucru aproape tocit, cu vârful rupt și lama ciobită. Descoperi o cămașă de lucru din piele pentru fierari și o îmbrăcă. În încăperea din dos, găsi o ușă care dădea spre aleea din spatele depozitului.

Casa Morților se afla la depărtare de șase intersecții, aprecie el.

Însă Salk Elan știe asta – și mă vor aștepta. Ar trebui să fiu idiot ca să merg direct acolo – și ei știu și asta, bineînțeles.

Strecurând diversele arme improvizate în inelele pentru unelte de pe cămașa de fierar, Kalam trase zăvorul ușii, o întredeschise și privi cercetător în jur. Cum nu văzu nicio mișcare, o crăpă încă cinci centimetri, apoi examină acoperișurile și cerul.

Nimeni, iar norii alcătuiau o mantie compactă. Lumini slabe radiau din spatele câtorva ferestre

oblonite, ceea ce avea efectul de a adânci întunericul în alte locuri. Undeva, departe, lătră un câine.

Ieși afară și păși atent pe o margine a aleii presărate de lăzi.

În față, o insulă de întuneric mai profund ocupa un alcov din apropiere de capătul aleii. Kalam o descoperi din ochi și își concentră atenția asupra ei. Își scoase cuțitul și securea și, fără nicio pauză, alunecă drept spre ea.

Întunericul își revărsă vraja asupra lui când se azvârli spre alcov, iar atacul lui se dovedi atât de brusc, de neașteptat, încât cele două siluete dinăuntru nu avură timp nici să-și scoată armele. Lama brutală a cuțitului de muncă sfârtecă beregata unuia dintre bărbați. Securea coborî fulgerător și sfărâmă o claviculă, apoi frânse coaste. Dădu drumul acelei arme și își lipi palma mâinii stângi peste gura bărbatului, împingându-i apoi capul în spate, făcându-l să se lovească violent de perete. Cealaltă Gheară – o femeie – alunecă la pământ scoțând un gâlgâit umed.

După un moment, Kalam le cercetă cadavrele, adunând stele și cuțite de aruncat, două seturi de pumnale foarte scurte, cu lama lată, o garotă și, cea mai prețuită pradă dintre toate, o arbaletă fără nervuri, făcută special pentru oamenii Ghearei, care se arma cu ajutorul unui scripete, compactă și ucigătoare – chiar dacă nu putea fi folosită decât la distanțe mici. Găsi și opt săgeți, iar vârfurile lor din fier sclipeau, semn că fuseseră unse cu otrava numită Paralt Alb.

Kalam luă apoi mantia subțire, neagră, de pe cadavrul bărbatului, și trase peste cap gluga din voal, cu găuri de aerisire poziționate deasupra urechilor. Și cagula era din voal, permițând vederea periferică.

Vraja se stinse treptat pe măsură ce încheie deghizarea, iar acel lucru demonstra că măcar una dintre victimele lui fusese mag. *Al naibii de delăsători – Topper i-a cam lăsat să se înmoaie.*

Ieși din alcov, înălță capul și adulmecă aerul. O verigă a Mâinii fusese ruptă – își vor da seama că

apăruse o problemă, și că probabil chiar în acele momente se apropiau încet, cu precauție, pentru a-l încercui.

Kalam zâmbi. *Ați vrut o pradă care fuge. Îmi pare rău că v-am dezamăgit.*

Porni prin noapte la vânătoare de Gheare.

Liderul Mâinii își lăsă capul într-o parte, apoi păși în lumină. Un moment mai apoi, două siluete apărură de pe alee și se apropiară pentru o consfătuire.

– S-a vărsat sânge, murmură liderul. Topper se va…

Un clinchet slab îl făcu să se întoarcă.

– A, acum vom afla amănunte, spuse el, urmărindu-l pe camaradul lor în mantie apropiindu-se.

– A sosit ucigașul, mârâi nou-sositul.

– Mă pregătesc să trag de firul lui Topper…

– Bine. A venit momentul în care trebuie să înțeleagă.

– Ce…

Ambii camarazi ai liderului căzură pe pietrele de pavaj. Un pumn enorm îl izbi în față pe lider. Oasele și cartilajele pocniră. Cu septul împins până în creier, el se nărui la pământ.

Kalam se lăsă pe vine pentru a șopti în urechea celui mort.

– Topper, știu că mă poți auzi. Au mai rămas două Mâini. Fugi să te ascunzi – dar eu tot te voi găsi.

Se ridică și își recuperă armele.

Cadavrul de la picioarele lui râse gâlgâind umed, iar asasinul coborî ochii în timp ce o voce spectrală vorbea prin buzele lui.

– Bine te-ai întors, Kalam. Ai spus două Mâini? Nu mai sunt atâtea, prietene…

– Te-am speriat, nu-i așa?

– Se pare că Salk Elan te-a subestimat. Regret, dar eu nu voi fi la fel de blând.

– Topper, știu unde te afli, și voi veni după tine.

Urmă o tăcere îndelungată, apoi cadavrul vorbi pentru ultima oară.

– Chiar te rog, prietene.

În acea noapte, Coridorul Imperial se găuri ca pânza pentru strecurat zerul, pe măsură ce o Mână a Ghearei după alta trecură prin el pentru a ajunge în oraș. Un astfel de portal se deschise pe o potecă pustie – iar cele cinci siluete își anunțară sosirea cu răsuflări tăiate și sânge vărsat, cu sunete de moarte iute stinse. Niciuna dintre ele nu reușise să facă mai mult de un pas pe pietrele alunecoase ale străzii din orașul Malaz, după care carnea lor începuse să se răcească în noaptea blândă.

Pe străzi și pe alei răsunară strigăte când locuitorii îndeajuns de neghiobi să aibă curajul de a ieși afară plătiră cu viața pentru temeritatea lor. Gheara nu voia să mai riște.

Jocul pe care îl începuse Kalam reîncepuse.

Mozaicul de la picioarele lor era nesfârșit, pietrele multicolore creând un model care umilea înțelegerea, întinzându-se în depărtare, spre orizont, în toate direcțiile. Ecoul cizmelor lor era înfundat și totuși ușor sonor.

Cu un gest nepăsător, Fiddler își prinse arbaleta pe un umăr.

– Ne-am da seama de probleme de la o leghe depărtare, spuse el.

– Îl trădați pe Azath, șuieră Iskaral Pust, pășind în cercuri în jurul grupului. Locul Jhagului este sub o movilă de rădăcini încâlcite. Acela a fost contractul, acordul, planul… Glasul i se stinse pentru scurtă vreme, apoi reveni pe un ton diferit. Care acord? Tronul Umbrei a primit vreun răspuns la întrebările lui? Azath și-a arătat fața lui străveche, de piatră? Nu. Răspunsul a fost tăcere – pentru toți. Stăpânul meu și-ar fi putut declara intenția de a scăpa pe portalul Casei, dar răspunsul tot nu s-ar fi schimbat. Tăcere. Mda, *a părut* că a existat un consens. Nu s-au exprimat obiecțiuni, adevărat? Nu, niciuna. Au

fost necesare anumite presupuneri, da, foarte necesare. Iar în cele din urmă, a existat un soi de victorie, nu? Totul pentru acel Jghag din brațele Trellului. Se opri, gâfâi câteva secunde, apoi își recăpătă suflul. Zei, vom merge o veșnicie!

– Ar trebui să pornim la drum, propuse Apsalar.

– Sunt de acord, murmură Fiddler. Întrebarea e, în ce direcție?

Rellock îngenunchease pentru a examina dalele mozaicului. Acestea erau sursa luminii – deasupra capului era întuneric beznă. Dalele erau mari cât o palmă. Lumina pe care o aruncau pulsa într-un ritm lent, dar constant. Bătrânul pescar scoase un sunet gutural.

– Tată.

– Modelul de aici… Făcu semn către o anumită dală. Linia aceea pestriță…

Fiddler se lăsă pe vine alături de el și studie podeaua.

– Dacă acela este un drum sau cine știe ce, e întortocheat.

– O potecă? Pescarul ridică ochii. Nu, aici, de-a lungul acestei laturi. Asta este linia de coastă Kaneză.

– Poftim?

Omul își plimbă un deget bont în lungul liniei zimțate.

– Începe pe coasta Quon, până la Kan, apoi urcă spre Cawn Vor – iar acolo, aceea e Insula Kartool, iar spre sud-est, acolo, în centrul dalei, aceea este Insula Malaz.

– Încerci să-mi spui că aici, pe dala asta de la picioarele noastre, este harta aproape întreagă a continentului Quon Tali? Însă, chiar în timp ce întrebă, modelul se clarifică, iar în fața ochilor era cu adevărat ceea ce susținuse tatăl lui Apsalar. Și atunci, ce reprezintă restul dalelor? întrebă el încet.

– Păi, nu sunt consecvente, dacă asta te întrebi. Există întreruperi, alte locuri ale altor locuri, așa cred. Totul e amestecat, dar cred că scara a fost aceeași pentru toate.

Fiddler se ridică încet.

– Dar asta înseamnă…

Glasul lui se stinse când ridică privirea de pe podeaua nesfârșită, care se întindea pe multe leghe în toate direcțiile. *Pe fiecare zeu din Abis! Toate acestea sunt tărâmuri? Fiecare lume – fiecare loc, un cămin pentru o Casă Azath? Regină a Viselor, ce putere este aceasta?*

– În interiorul coridorului Azath, spuse Mappo, pe un ton care îi trăda uimirea extremă, ai putea merge… *oriunde.*

– Ești sigur? întrebă Crokus. Aici sunt hărțile, desigur, dar… și arătă spre dala pe care apărea continentul Quon Tali – unde este poarta? Calea de intrare?

Nimeni nu scoase un cuvânt, apoi, după câteva secunde, Fiddler își drese glasul.

– Flăcău, ai vreo idee?

Crokus ridică din umeri.

– Hărțile sunt hărți – asta ar putea sta pe o tăblie de masă, dacă înțelegi ce vreau să spun.

– Și ce propui?

– Să o ignorăm. Singurul lucru pe care îl arată aceste dale este că fiecare Casă, în orice loc, face parte dintr-un tipar, dintr-un plan uriaș. Dar faptul că știm asta nu înseamnă că putem înțelege. Azath îi depășește până și pe zei. Putem ajunge să ne pierdem în supoziții, într-un joc al minții care nu ne duce nicăieri.

– Destul de adevărat, bombăni genistul. Și nu am făcut niciun progres în a descoperi în ce direcție să pornim.

– Probabil că Iskaral Pust are ideea potrivită, spuse Apsalar. Când se întoarse, cizmele ei scoaseră un scrâșnet pe dale. Vai, se pare că a dispărut.

Crokus se răsuci pe călcâie.

– Fir-ar el să fie de ticălos!

Marele Preot al Umbrei, care se învârtise neîncetat în jurul lor, nu se vedea nicăieri. Fiddler făcu o grimasă.

– Înseamnă că a priceput totul și nu s-a mai deranjat să ne explice înainte de a pleca.

– Stați puțin! spuse Mappo. Îl puse pe Icarium jos, apoi făcu zece pași. Aici, zise el. A fost greu de distins la început, dar acum înțeleg foarte bine.

Trellul părea să privească ceva aflat la picioarele lui.

– Ce ai descoperit? îl întrebă Fiddler.

– Veniți mai aproape – e aproape imposibil de văzut altfel, deși nu pare prea logic…

Ceilalți se apropiară.

Văzură o gaură mare, căscată, cu marginile zimțate, pe unde Iskaral Pust căzuse, iar apoi dispăruse. Apropiindu-se de gaură, Fiddler îngenunche.

– Pe răsuflarea lui Hood! gemu el.

Dalele aveau o grosime de cel mult doi centimetri și ceva. Dedesubtul lor nu era teren solid. Sub ele nu era… nimic.

– Asta să fie calea de ieșire, ce crezi? întrebă Mappo, aflat în spatele lui.

Genistul se trase puțin înapoi, pentru că acele dale lucioase îi dădură brusc impresia că se afla pe o gheață foarte subțire.

– Să fiu al naibii dacă pricep, dar nu am de gând să sar prin gaură ca să aflu.

– Îți înțeleg prudența, spuse Trellul cu glas bubuitor.

Se întoarse spre locul în care îl lăsase întins pe Icarium și îl ridică din nou în brațe.

– Gaura aceea s-ar putea extinde, spuse Crokus. Vă sugerez să plecăm. În orice direcție, numai să ne îndepărtăm de ea.

Apsalar ezită.

– Dar Iskaral Pust? Poate zace fără cunoștință pe vreo margine de stâncă sau cine știe unde?

– Nici nu mă gândesc, îi răspunse Fiddler. Din câte am văzut, sărmanul preot își continuă căderea. O privire e de ajuns, și fiecare os din mine strigă *uitare*. Fetițo, cred că în situația asta o să mă încred în instinct.

– O moarte tristă, spuse ea. Aproape că începusem să țin la el.

Fiddler dădu din cap.

– Da, prietenul nostru scorpion.

Crokus preluă conducerea și se îndepărtară de gaură. Dacă ar mai fi rămas câteva minute, ar fi văzut o negură gălbuie mată ridicându-se din bezna căscată în podea, îngroșându-se până când deveni opacă. Negura persistă o vreme, apoi începu să se risipească, iar când dispăru cu totul, dispăru și gaura – de parcă nici nu ar fi existat. Mozaicul era din nou întreg.

Casa Morților. Orașul Malaz, inima Imperiului Malazan. Aici nu ne așteaptă nimic. Ba mai mult, o explicație care să fie logică ar deveni o provocare chiar și pentru inventivitatea mea pusă la încercare deseori. Regret, dar trebuie să ne luăm rămas-bun.

Într-un fel.

Însă acesta mă depășește cu mult – acest coridor – și, lucru mai grav, crimele mele sunt ca niște răni care refuză să se închidă. Nu pot scăpa de propria-mi lașitate. În cele din urmă – și toți cei de aici știu, deși nu vorbesc despre asta – dorințele mele egoiste transformă în batjocuri integritatea și jurămintele mele. Am avut posibilitatea de a vedea amenințarea dispărând – dispărând pentru totdeauna.

Cum poate prietenia să zădărnicească o astfel de ocazie? Cum poate mângâierea familiarității să se înalțe ca un zeu, ca și cum schimbarea în sine ar deveni ceva demonic? Sunt un laș – darul libertății, sfârșitul în suspin al unui jurământ de o viață, s-a dovedit a fi cea mai mare teroare.

Și astfel, simplul adevăr… potecile pe care le-am urmat atâta vreme devin viețile noastre, în sine, o închisoare…

Apsalar făcu un salt în față, iar degetele ei atinseră umărul, apoi codițele împletite, apoi nimic. Inerția o împinse înainte, spre locul în care Mappo și Icarium se aflaseră cu o clipă în urmă. Căzu spre bezna căscată larg.

Scoțând un strigăt, Crokus o prinse de glezne. Preț de un moment, se simți tras de-a lungul dalelor către gaura căscată în podea, însă mâinile puternice ale pescarului îl cuprinseră și îl țintuiră pe loc.

Împreună, amândoi o traseră pe Apsalar de pe buza puțului. Fiddler stătea la zece pași de partea cealaltă – strigătul lui Crokus fusese primul care semnalase primejdia.

– Au dispărut! țipă Crokus. Au căzut în gaură – și asta fără niciun semn prevestitor, Fid! Absolut niciunul!

Genistul blestemă cu glas scăzut, apoi, neliniștit, se lăsă pe vine. *Suntem intruși*... Auzise zvonuri despre coridoare în care nu exista aer, care însemnau moartea instantanee pentru muritorii care îndrăzneau să pătrundă în ele. Era o aroganță să presupui că fiecare tărâm existent se pleca în fața necesităților umane. *Intruși – acest loc nu se sinchisește de noi, și nu există nici legi care să impună acceptarea noastră.*

Atenție, același lucru poate fi valabil pentru orice lume.

Șuieră, se ridică încet, luptând împotriva valului neașteptat de suferință față de pierderea a doi bărbați pe care ajunsese să îi considere prieteni. *Care dintre noi va urma?*

– Veniți lângă mine, mormăi el. Toți trei – dar cu atenție. Își dădu sacul jos de pe umăr și scotoci prin el până găsi un colac de frânghie. Ne legăm unul de altul – dacă vreunul dintre noi cade, ori îl salvăm, ori ne prăbușim toți. De acord?

Drept răspuns, ceilalți dădură aprobator din cap.

Da, gândul de a rătăci singur prin acest coridor nu e deloc plăcut.

Se legară fiecare de frânghie.

Cei patru călători mai merseră cale de o mie de pași când aerul se stârni – primul vânt pe care îl simțeau de când pătrunseseră în coridor – și, ca la un semn, se ghemuiră sub pasajul a ceva enorm aflat chiar deasupra capetelor lor.

Întinzând mâna după arbaletă, Fiddler se răsuci și privi spre cer.

– Pe răsuflarea lui Hood!

Însă cei trei dragoni trecuseră deja, ignorându-i cu totul pe oameni. Zburau în triunghi, ca un stol de gâște, și arătau la fel, cu solzi gălbui, iar deschiderea aripilor era cât cinci care puse unul lângă altul. Cozile lungi, sinuoase, erau întinse în spatele lor.

– E o prostie să credem că suntem singurii care folosim acest tărâm, mormăi Apsalar.

Crokus icni.

– Am văzut unii și mai mari…

O sugestie de zâmbet apăru pe fața lui Fiddler.

– Da, flăcău, știu că ai văzut.

Dragonii ajunseseră aproape la marginea câmpului lor vizual, apoi se înclinară simultan, plonjară spre podea și trecură prin dale, dispărând din fața ochilor lor.

Nimeni nu scoase o vorbă preț de câteva secunde, apoi tatăl lui Apsalar își drese glasul și spuse.

– Cred că asta ne-a arătat ceva.

Genistul îl aprobă cu o mișcare din cap.

– Da.

Treci prin podea când ajungi în locul dorit – chiar dacă nu ai plănuit chiar asta. Se gândi la Mappo și la Icarium. Trellul nu ar fi avut niciun motiv să îi însoțească pe ceilalți până în orașul Malaz. La urma urmelor, Mappo trebuia să-și tămăduiască prietenul, să îl facă să-și recapete cunoștința. Va căuta un loc sigur pentru a reuși asta. În ceea ce-l privește pe Iskaral Pust… *Probabil că acum e la baza falezei, strigând spre bhok'arala să îi arunce o frânghie…*

– În regulă, spuse Fiddler, ridicându-se în picioare. Se pare că trebuie să ne continuăm drumul… până când ajungem la locul și momentul potrivite.

– Mappo și Icarium nu s-au pierdut, și nici nu au murit, zise Crokus cu un sentiment de ușurare după ce reîncepură să meargă.

– Și nici Marele Preot, adăugă Apsalar.

– Ei, bine, mormăi Crokus, cred că trebuie să acceptăm lucrurile așa cum sunt.

Preț de câteva clipe, Fiddler își puse întrebări în legătură cu cei trei dragoni – încotro se îndreptau, ce treburi îi așteptau – apoi făcu un gest de renunțare din umeri. Apariția, trecerea lor și, lucrul cel mai important, *indiferența* lor față de cei patru muritori erau semne liniștitoare că lumea era mult mai mare decât cea definită de viețile lor, decât dorințele și țelurile lor. Acea aparentă prăbușire cu capul înainte în care se transformase călătoria lor era de fapt doar o mică succesiune de pași, care nu avea o importanță mai mare decât agitația unor termite.

Lumile continuă să trăiască, dincolo de noi, nenumărate povești care se deapănă.

Cu ochiul minții, văzu orizonturile întinzându-se în toate direcțiile, iar pe măsură ce acestea deveneau mai vaste, el, la rândul său, se vedea tot mai mic, din ce în ce mai puțin lipsit de importanță.

Suntem suflete solitare. Merită să cunoști umilința, pentru ca amăgirea stăpânirii și a controlului să nu te copleșească. Și, într-adevăr, părem a fi o specie predispusă la amăgire, mereu, mereu…

După Căderea lui Coltaine, războinicii lui Korbolo Dom sărbătoriră triumful în tot cursul nopții. Purtate de vânt, zgomotele petrecerii ajunseră până la zidurile Arenului și aduseră în aer o răceală care avea puține în comun cu realitatea fizică a nopții înăbușitoare.

În oraș, cu fața spre porțile dinspre miazănoapte, era un spațiu întins, folosit în general ca loc de pregătire a caravanelor. Acel spațiu liber era acum înțesat de refugiați. Cazarea trebuia să mai aștepte, prioritară fiind necesitatea de a le oferi hrană, apă și îngrijire medicală.

Comandantul Blistig mobilizase garnizoana pentru a depune acele eforturi, iar soldații lui munceau neobosiți, dovedind o compasiune

extraordinară, ca și cum ar fi dat astfel curs propriei nevoi de a răspunde la triumful celebrat de dușmanii de dincolo de ziduri. Coltaine, Wickanii și soldații Armatei a 7-a își dăduseră viața pentru cei pe care îi îngrijea acum garda. Solicitudinea devenea cu rapiditate un gest copleșitor.

Cu toate acestea, în aer pluteau alte încordări.

Sacrificiul suprem nu a fost necesar. I-am fi putut salva dacă nu ar fi existat lașul care ne comandă. Se confruntau două spirite de onoare – datoria simplă de a salva viața camarazilor soldați și disciplina impusă de structura malazană de comandă – iar din acea înfruntare, zece mii de soldați bine instruiți, vii și sănătoși, erau acum doborâți.

Aflat în acea piață, Duiker rătăcea fără țintă prin mulțime. În fața lui apăreau din când în când siluete, fețe neclare care murmurau cuvinte lipsite de sens, oferindu-i informații despre care credeau – sperau – că îl vor alina. Tinerii Wickani îi luaseră pe Nil și pe Nether, iar acum îi apărau cu o ferocitate pe care nimeni nu îndrăznea să o conteste. Nenumărați refugiați fuseseră recuperați chiar din pragul Porților lui Hood, fiecare dintre ei devenind o sursă de sfidare sălbatică – o plăcere ce se revela în ochii sclipitori și în dinții dezgoliți în zâmbet. Pentru puținii pentru care fuga finală, și probabil eliberarea salvării în sine, se dovedise prea mult pentru trupurile lor sleite și descărnate, se purtară lupte cu o disperare care nu voia să cedeze. Hood trebui să întindă mâinile după acele suflete chinuite, să le prindă și să le tragă după sine în uitare, deși vindecătorii își folosiră toată priceperea pentru a-i zădărnici eforturile.

Duiker își găsise propria uitare în adâncul ființei, și nu dorea să părăsească o asemenea mângâiere, care îi amorțea toate simțurile. În acel loc ferit, durerea nu putea mușca decât din margini, iar acele margini păreau să se afle la o distanță din ce în ce mai mare.

Când și când, cuvintele treceau de acea barieră când ofițeri și soldați îi povesteau amănunte despre lucruri despre care erau convinși că istoricul trebuia

să le afle. Precauția din glasurile lor nu era necesară, pentru că informațiile erau primite, dar despuiate de orice sentiment. Duiker nu putea fi nicicum lovit în orgoliu.

Silanda, încărcată cu soldați răniți, încă nu sosise, află el de la un tânăr Wickan pe nume Temul. Flota Adjunctei Tavore se afla la mai puțin de o săptămână depărtare. Era posibil ca armata lui Korbolo Dom să instituie un asediu, pentru că Sha'ik venea dinspre Raraku, în fruntea unei armate de două ori mai numeroase decât cea a Căpeteniei renegate. Mallick Rel îl condusese pe Marea Căpetenie Pormqual înapoi la palat. Se pregătea un plan, unul care să aducă răzbunarea, iar începutul acesteia avea să fie doar peste câteva ore…

Clipind nedumerit, Duiker încercă să-și concentreze privirea asupra chipului din fața lui, fața unui om care îi dădea acea știre pe un ton îngrijorat. Însă prima încercare de recunoaștere îl azvârli pe istoric înapoi în timp, făcându-l să își amintească. Prea multă durere era îngropată în amintirile care erau atât de strâns înlănțuite de recunoaștere. Se retrase.

Silueta întinse o mână care prinse cu putere cămașa zdrențuită a istoricului și îl trase din nou mai aproape. Gura încadrată de barbă se mișca, articulând cuvinte, cuvinte furioase, poruncitoare.

– …până la tine, istoricule! E vorba de presupuneri, nu înțelegi? Singurele noastre rapoarte provin de la acel nobil, Nethpara. Dar avem nevoie de evaluarea făcută de un soldat – înțelegi? La naiba, suntem aproape în zori!

– Poftim? Despre ce vorbești?

Fața lui Blistig se schimonosi.

– Mallick Rel l-a convins pe Pormqual. Doar Hood știe cum, dar a reușit! Vom lovi armata lui Korbolo – peste mai puțin de un ceas, când vor fi încă beți și epuizați. Ieșim din oraș, Duiker! Înțelegi ce spun?

Crud… ce cruzime…

– Câți soldați sunt dincolo de ziduri? Avem nevoie de estimări cât mai apropiate de adevăr.

– Mii. Zeci de mii. Sute…

– Gândește-te, la naiba! Dacă îi putem distruge pe nenorociți… înainte de sosirea lui Sha'ik…

– Blistig, nu știu! Armata aceea a sporit după fiecare leghe blestemată pe care am parcurs-o!

– Nethpara socotește că sunt sub zece mii…

– Individul e un idiot.

– Pe de altă parte, pune pe seama lui Coltaine moartea a mii de refugiați nevinovați…

– Cum? Poftim?

Istoricul se legănă nesigur pe picioare, iar dacă nu ar fi fost Blistig pentru a-l susține, s-ar fi prăbușit la pământ.

– Nu înțelegi? Duiker, fără tine, versiunea asta a ceea ce s-a întâmplat va fi crezută. Deja s-a răspândit în rândul soldaților, iar acest lucru este al naibii de îngrijorător. Siguranța se năruie – dorința de răzbunare slăbește…

Aceste vorbe se dovediră de ajuns. Istoricul simți un impuls lăuntric. Făcând ochii mari, se îndreptă de spate.

– Unde este? Nethpara! Unde…?

– E cu Pormqual și cu Mallick Rel de două ceasuri.

– Du-mă acolo.

În spatele lor se auziră o succesiune de sunete de corn, chemarea pentru adunare. Duiker își plimbă privirea dincolo de comandant, către rândurile de soldați care se strângeau în formații. Se uită lung spre cer și văzu stelele scăzând în tărie, pe măsură ce cerul se ilumina.

– Pe colțul lui Fener, mârâi Blistig. Ar putea fi prea târziu.

– Du-mă la Pormqual – la Mallick Rel.

– Atunci, urmează-mă.

Refugiații se agitau, pentru că soldații garnizoanei pătrunseseră printre ei, începându-și misiunea de a goli piața pentru a face loc armatei Marii Căpetenii.

Urmat îndeaproape de Duiker, Blistig își croi loc prin mulțime.

– Pormqual a dat ordin oamenilor garnizoanei mele să iasă împreună cu armata, spuse comandantul întorcând capul peste umăr. Ca ariergardă. Asta sfidează răspunderea mea. Sarcina mea este să apăr acest oraș, însă Marea Căpetenie a făcut înrolări dintre soldații mei, sărăcindu-mi companiile. Acum am cu trei sute de oameni mai puțin, cât să pot rezista pe ziduri. Mai ales că Săbiile Roșii au fost arestate.

– Arestate? De ce?

– Pentru sângele Celor Șapte Orașe – Pormqual nu are încredere în ele.

– Mare dobitoc! Ei sunt cei mai credincioși soldați pe care i-a avut vreodată Imperiul.

– De acord, istoricule, dar părerea mea nu e deloc luată în seamă.

– Ar fi bine ca a mea să fie, zise Duiker.

Întorcându-se, Blistig tăcu o clipă, apoi spuse.

– Sprijini hotărârea Marii Căpetenii de a ataca?

– Pentru numele lui Hood, nu!

– De ce?

– Pentru că nu știm câți oameni are dușmanul. Ar fi mai înțelept să o așteptăm pe Tavore, ar fi mai înțelept să îl lăsăm pe Korbolo să-și arunce războinicii împotriva acestor ziduri…

Blistig îl aprobă cu o mișcare a capului.

– I-am face bucăți. Problema este dacă îl poți convinge pe Pormqual în legătură cu tot ce ai zis.

– Tu îl cunoști mai bine, îi răspunse Duiker. Eu, nu.

Comandantul garnizoanei se strâmbă.

– Să mergem.

Stindardele armatei Marii Căpetenii flancau un grup de siluete călări în apropiere de intrarea pe bulevardul care ieșea din acea piață. Blistig îl conduse pe istoric direct spre ele.

Duiker îl văzu pe Pormqual călare pe un magnific cal de război. Armura Marii Căpetenii era împodobită, mai degrabă decorativă decât funcțională. Mânerul incrustat cu pietre scumpe al

sabiei late Grisiene ieșea din teaca prinsă la coapsă; coiful avea o decorațiune cu un soare, făcută din fir de aur pe apărătoarea de cap lustruită. Fața lui părea bolnăvicioasă, lipsită de vlagă, fără pic de sânge.

Mallick Rel stătea călare pe un cal alb alături de Marea Căpetenie, îmbrăcat în mătăsuri și fără arme, cu o pânză albastră ca marea înfășurată în jurul capului. Cei doi erau înconjurați de diverși ofițeri, atât pe jos, cât și călări, iar în acel grup Duiker îi văzu pe Nethpara și pe Pullyk Alar.

În timp ce privirea lui Duiker se aținti asupra celor doi nobili, asupra lor coborî o negură roșiatică. Grăbind pasul, trecu pe lângă Blistig, care întinse o mână pentru a-l trage înapoi pe istoric.

– Domnule, lasă asta pentru mai târziu. Ai o sarcină mai importantă pe care trebuie să o rezolvi.

Tremurând, Duiker își reținu furia. Reuși să dea din cap în semn că auzise.

– Vino, Marea Căpetenie ne-a văzut.

Pormqual îl măsură pe Duiker cu o expresie glacială. Apoi spuse cu glas strident.

– Istoricule, ai sosit la momentul potrivit. Astăzi ne așteaptă două misiuni, iar ambele reclamă prezența ta…

– Mare Căpetenie!

– Tăcere! Dacă mă mai întrerupi o dată, voi pune să ți se taie limba! Tăcu o clipă, se așeză mai bine pe cal, apoi își continuă declarația: Întâi de toate, ne vei însoți personal în bătălia care va urma. Pentru a fi martor la mijloacele potrivite de a trata acea armată de gunoaie. Vânzarea vieții refugiaților nevinovați nu este un târg pe care îl voi face și eu – nu se vor repeta tragediile de până acum, acele crime de trădare! Dobitocii de acolo abia s-au așezat să doarmă – și vor plăti pentru o asemenea prostie, te asigur. Apoi, după ce renegații vor fi măcelăriți, ne vom respecta celelalte răspunderi, în primul rând, arestarea ta și a vrăjitorilor cunoscuți sub numele de Nil și Nether – ultimii așa-ziși „ofițeri" ai comenzii oribile a lui Coltaine. Și te asigur că pedeapsa care va urma condamnării tale va fi pe măsura crimelor pe

care le-ai comis. Făcu un gest, iar un aghiotant aduse în față iapa lui Duiker. Vai, animalul tău nu prea e potrivit pentru a-ți ține tovărășie, dar va fi de ajuns. Comandant Blistig, pregătește-ți soldații pentru a porni în marș. Vrem ca ariergarda noastră să fie la nici mai mult, nici mai puțin de trei sute de pași în urma noastră. Sper că ești capabil de asta – în caz contrar, voi pune bucuros pe altcineva la comanda garnizoanei.

– Da, Mare Căpetenie, sarcina este pe măsura capacităților mele.

Mutându-și privirea spre Mallick Rel, istoricul se întrebă, preț de o clipă, de ce pe fața preotului apăruse o îmbujorare de satisfacție. *A, desigur, vechi jigniri. Ești omul care nu trebuie supărat, nu-i așa, Rel?*

În tăcere, istoricul se îndreptă spre calul lui și urcă în șa. Puse o mână pe gâtul subțire și nețesălat al iepei, apoi prinse frâul.

Companiile de cavalerie medie din frunte erau strânse la poartă. După ieșirea din oraș, nu avea să se piardă timp, deoarece războinicii călare se vor desfășura într-o manevră de învăluire menită să înconjoare tabăra lui Korbolo, în timp ce infanteria va ieși pe poartă în falange solide pentru a mărșălui spre poziția dușmanului.

Blistig plecase fără să arunce nicio privire în urmă. Duiker se uită spre poarta îndepărtată și cântări din ochi trupele adunate acolo.

– Istoricule.

Întoarse capul și coborî ochii spre Nethpara.

Nobilul zâmbea.

– Ar fi trebuit să mă tratezi cu mai mult respect. Cred că acum înțelegi asta, deși e prea târziu pentru tine.

Nethpara nu observă că Duiker își scosese un picior din scară.

– Pentru insultele pe care le-ai adus persoanei mele… pentru că ai pus mâna pe mine, istoricule, vei suferi…

– Fără îndoială, îl întrerupse Duiker. Acum, uite și ultima insultă.

Lovi cu piciorul, iar botul cizmei nimeri în gâtul lipsit de vlagă al nobilului, apoi descrise un arc. Traheea fu zdrobită, capul îi fu dat brusc pe spate cu un pocnet și un scrâșnet, Nethpara se dezechilibră și căzu cu un bufnet pe pietre. Ochii lui deschiși priveau acum cerul fără a-l vedea.

Pullyk Alar scoase un țipăt ascuțit.

Cu armele scoase, soldații îl înconjurară pe istoric.

– Chiar vă rog, spuse Duiker, chiar aș aprecia să puneți capăt acestei…

– Nu vei fi chiar atât de norocos! spuse Pormqual șuierat, alb la față de furie.

Duiker rânji spre el.

– M-ai condamnat deja pentru crime. Ce mai contează una, grămadă de bălegar ce ești! Își mută privirea spre Mallick Rel. În ceea ce te privește pe tine, Jhistal, vino mai aproape, simt că viața mea încă nu s-a împlinit.

Istoricul – la fel ca toți ceilalți – nu observase sosirea unui căpitan din garnizoana lui Blistig. Omul voia să discute cu Duiker, pentru a-l informa că predase copilul teafăr unui bunic de-al lui. Însă auzind cuvântul „Jhistal“ încremeni, apoi, cu ochii mari de spaimă, făcu un pas înapoi.

În aceeași clipă se deschiseră porțile, iar trupele de cavalerie ieșiră șuvoi. Urmă o mișcare unduitoare când legiunile de infanterie își pregătiră armele.

Keneb se mai retrase un pas, chinuit de acel cuvânt care încă îi răsuna în minte. Îl auzise undeva, dar nu reușea să-și aducă aminte, cu toate că în minte îi vuiau semnale de alarmă. Un glas lăuntric îi poruncea să îl găsească imediat pe Blistig – deocamdată nu știa de ce, dar era vorba de ceva imperativ…

Însă nu mai avea timp.

Keneb se uită cu ochi dilatați spre armata care se îndrepta vijelios spre poartă. Se dăduseră ordinele, iar acea inerție era de neoprit.

Uitând cuvintele pe care voia să i le spună lui Duiker, căpitanul mai făcu un pas înapoi. Se împiedică de cadavrul lui Nethpara, pe care nu-l observase, apoi se răsuci pe călcâie. Și o rupse la fugă.

După ce parcurse șaizeci de pași, mintea îi fu inundată de amintirea momentului când auzise rostit cuvântul „Jhistal".

Duiker ieși pe câmpie alături de ofițerii călări.

Armata lui Korbolo Dom părea a fi într-o fugă alimentată de panică, dar istoricul observă că soldații dușmani își păstraseră armele în timp ce se retrăgeau peste movilă și panta acesteia. Cavaleria Marii Căpetenii galopă spre movilă, încadrând-o, depășindu-i curând cu mult pe soldații pedeștri în cursul acelei acțiuni de încercuire. Ambele aripi se îndepărtară dincolo de limita câmpului vizual, ajungând între dealurile aranjate ordonat pe terenul de îngropăciune.

Tăcute și hotărâte, legiunile Marii Căpetenii sporiră ritmul înaintării. Nu sperau să prindă din urmă armata care fugea decât după ce cavaleria încheia manevra de împresurare, blocând astfel toate căile de scăpare.

– Așa cum ai prevăzut, Mare Căpetenie! strigă Mallick Rel către Pormqual în timp ce galopau. Sunt înconjurați!

– Dar nu vor scăpa, nu-i așa? spuse râzând Pormqual, legănându-se nesigur în șa.

Zei subpământeni, Marea Căpetenie nu știe nici măcar să călărească.

Urmărirea îi duse peste primul tumul, și astfel călăriră printre cadavrele soldaților din Armata a 7-a și ale Wickanilor. Leșurile jefuite erau împrăștiate spre miazănoapte, acoperind o suprafață mare, conturând ruta urmată de bătălia în retragere purtată de Coltaine, până la următorul tumul, apoi în jurul bazei celui de mai departe. Duiker se strădui să nu privească prea atent acele cadavre, să nu caute fețe familiare în expresiile nefirești ale morții. Își impuse

să se uite doar înainte, examinând renegații care fugeau.

Pormqual încetini treptat ritmul de mers pentru a rămâne în mijlocul infanteriei. Aripile cavaleriei erau undeva înainte, și nu reapăruseră. În acest timp, miile de soldați care fugeau rămaseră în fața falangelor, trecând ca o maree pe la baza tumulilor, abandonându-și trofeele.

Marea Căpetenie și armata sa îi urmăriră cu înverșunare până ajunseră într-un bazin uriaș, înțesat de dușmanii încercuiți, care începură să urce marginile lui cu pante line. Spre răsărit și spre apus, dar și drept în față, praful învăluia coama dealurilor.

– Încercuirea e deplină! exclamă Pormqual. Priviți praful!

Văzând praful, Duiker se încruntă. Slab, auzi zgomotul luptei. Aproape imediat sunetele începură să scadă, în vreme ce praful stârnit se îndesi, se adânci.

Mărșăluind, infanteria coborî în bazin.

Ceva e nefiresc…

Soldații dușmani care fugeau ajunseseră acum pe culmile de pe toate laturile, mai puțin pe cea dinspre miazăzi, însă, în loc să-și continue retragerea panicată, ei răriră pașii, își pregătiră armele și făcură stânga-împrejur.

Perdeaua de praf se înălță și mai mult în spatele războinicilor inamici, apoi apărură siluete călări – nu cavaleria lui Pormqual, ci luptători din triburi. După o clipă, inelul alcătuit de pedeștri se îngroșă, pentru că acestora li se alăturau alții, șir după șir.

Duiker se răsuci în șa. Cavaleria Celor Șapte Orașe era aliniată pe culmea dinspre miazăzi, închizând și poarta de scăpare.

Și iată cum am căzut în cea mai simplă capcană. Și am lăsat Arenul lipsit de apărare…

– Mallick! răcni Pormqual cu glas ascuțit, oprindu-și calul. Ce se întâmplă? Ce s-a întâmplat?

Rămas cu gura căscată, preotul își întorcea capul în toate direcțiile.

– Trădare! șuieră el. Își roti calul alb și îl țintui cu ochii pe Duiker. Aici e mâna ta, istoricule! O parte din târgul la care a făcut aluzie Nethpara! Ba mai mult, acum văd vrăjitorie în jurul tău – ai ținut legătura cu Korbolo Dom! Zei, cât de proști am fost!

Duiker îl ignoră pe preot, deoarece, cu ochi mijiți, urmărea scena dinspre miazăzi și elementele de ariergardă ale armatei lui Pormqual care se roteau pentru a înfrunta amenințarea din spatele lor. Era limpede, aripile cavaleriei Marii Căpetenii fuseseră anihilate.

– Suntem încercuiți! Și dușmanii sunt cu zecile de mii! Vom fi măcelăriți! Marea Căpetenie împunse cu degetul spre istoric. Ucideți-l! Ucideți-l pe loc!

– Așteaptă! strigă Mallick Rel. Se întoarse către Pormqual. Te rog, Mare Căpetenie, lasă asta în seama mea, te implor! Te asigur că voi aplica o pedeapsă pe măsură!

– Cum spui tu, dar… Pormqual privi agitat în jur. Mallick, ce facem?

Preotul arătă cu mâna spre miazănoapte.

– Uite, se apropie călăreți cu un steag alb – să vedem ce ne propune Korbolo Dom, Mare Căpetenie! Ce avem de pierdut?

– Nu pot sta de vorbă cu ei! bolborosi Pormqual. Nu pot gândi! Mallick – te rog!

– Prea bine, cedă preotul Jhistal.

Își roti calul, înfipse călcâiele cu pinteni în flancurile animalului și porni printre aglomerarea de soldați ai armatei prinse în capcană.

Călăreții celor două grupuri se întâlniră la jumătatea drumului dintre panta dinspre miazănoapte. Discuția durã mai puțin de un minut, apoi Mallick își întoarse calul și se apropie.

– Dacă forțăm înapoi, putem dispersa elementele de la miazăzi, îi spuse Duiker încet Marii Căpetenii. Ne retragem luptând până la porțile orașului…

– Trădătorule, nu vreau să mai aud niciun cuvânt rostit de tine!

Mallick Rel sosi, părând încrezător.

– Korbolo Dom s-a săturat de vărsarea de sânge, Mare Căpetenie! Măcelul de ieri l-a îngrețoșat.

– Și ce propune? întrebă Pormqual, aplecându-se în față.

– Singura noastră speranță, Mare Căpetenie. Trebuie să poruncești armatei tale să-și predea armele – să le transmită spre margini, apoi să se retragă într-o masă compactă în centrul acestui bazin. Vor fi prizonieri de război, așadar, tratați cu îndurare. În ce ne privește pe noi doi, vom fi luați ostatici. Când va sosi Tavore, se vor face aranjamente pentru revenirea noastră onorabilă. Mare Căpetenie, în situația asta nu avem de ales…

Ascultându-i, Duiker se simți cuprins de o stare de apatie. Știa că nu putea spune nimic pentru a schimba părerea Marii Căpetenii. Istoricul descălecă, se aplecă sub burta iepei și desfăcu chinga șeii.

– Ce faci acolo, trădătorule? întrebă Mallick Rel.

– Îmi eliberez calul, spuse istoricul pe un ton plat. Dușmanii nici nu o vor băga în seamă – e prea epuizată ca să le fie de folos. Se va întoarce la Aren – măcar atât pot face pentru ea.

Scoase șaua, o lăsă să cadă la pământ, după care trase zăbala din gura iepei.

Cu o ușoară încruntare, preotul îl mai privi câteva clipe, apoi se întoarse din nou spre Marea Căpetenie.

– Așteaptă răspunsul nostru.

Duiker se apropie mai mult de capul calului și își puse o mână pe botul lui moale.

– Ai grijă, îi șopti el.

Apoi se retrase și lovi animalul pe crupă. Iapa sări, îndepărtându-se, după care se roti și porni în trap spre miazăzi – așa cum Duiker știa că va face.

– Ce hotărâre să iau? șopti Pormqual. Spre deosebire de Coltaine, trebuie să mă gândesc la soldații mei… viețile lor valorează totul… mai devreme sau mai târziu, pacea va reveni pe aceste meleaguri…

– Mare Căpetenie, mii de soți, soții și mame și tați îți vor binecuvânta numele. Dacă dai comanda de luptă acum și cauți un sfârșit amarnic și inutil, vai, vor blestema numele tău pentru eternitate.

– Nu pot accepta asta, îl aprobă Pormqual. Se întoarse către ofițerii săi: Depuneți armele. Transmiteți ordinul – toate armele merg spre margine și rămân acolo, iar soldații să se retragă spre centrul bazinului.

Duiker se uită lung la cei patru căpitani care ascultară în tăcere comenzile date de Marea Căpetenie. După un moment care dură cât un veac, ofițerii salutară și se îndepărtară călare.

Istoricul se întoarse cu spatele.

Acțiunea de dezarmare dură aproape o oră, iar soldații malazani își predară armele în tăcere. Acestea fură puse grămadă pe pământ dincolo de falange, apoi soldații porniră spre interior, formând șiruri strânse și neliniștite în centrul bazinului.

Războinicii călare tribali coborâră și strânseră armele. După douăzeci de minute, armata de zece mii de malazani se îngrămădi în bazin, lipsită de arme și neajutorată.

Avangarda lui Korbolo Dom se desprinse de forțele de pe culmea dinspre miazănoapte și călări spre locul în care se afla Marea Căpetenie.

Duiker privi atent grupul care se apropia. Îi văzu pe Kamist Reloe, pe câțiva șefi războinici, două femei neînarmate care, după toate probabilitățile, erau magi și pe însuși Korbolo Dom, scund, pe jumătate Napan, având tot părul de pe corp ras, scoțând astfel în evidență rețelele încâlcite de cicatrice. Împreună cu camarazii lui, își opri calul și zâmbi când ajunse în fața Marii Căpetenii, a lui Mallick Rel și a celorlalți ofițeri.

– Bine lucrat! mârâi el, privindu-l fix pe preot.

Jhistalul descălecă, făcu un pas înainte și se înclină.

– Ți-i predau pe Marea Căpetenie Pormqual și pe cei zece mii de soldați ai lui. În plus, îți pun la

picioare orașul Aren, în numele lui Sha'ik.

– Te înșeli, spuse chicotind Duiker.

Mallick Rel se întoarse cu fața spre el.

– Jhistalule, nu ai predat Arenul.

– Ce vrei să mai faci acum, bătrâne?

– Mă surprinde că nu ai observat, spuse istoricul. Erai prea cuprins de exaltare, așa cred. Uită-te mai atent la companiile din jurul tău, mai ales la cele dinspre miazăzi…

Mallick își îngustă ochii când privi spre legiunile strânse. Apoi păli.

– Blistig!

– Comandantul garnizoanei a hotărât să rămână pe loc. De acord, sunt doar două sau trei sute de oameni, dar amândoi știm că vor fi de ajuns – vreme de o săptămână sau cam atât, până va sosi Tavore. Zidurile Arenului sunt înalte, iar în prezent sunt impregnate bine cu Otataral, cred – protecție împotriva vrăjilor. Dacă mă gândesc mai bine, probabil că pe ziduri s-au aliniat și Săbiile Roșii pe lângă oamenii garnizoanei. Jhistal, ai dat greș în trădarea ta. Ai dat greș.

Preotul țâșni în față și îl izbi puternic cu dosul mâinii stângi peste față pe Duiker. Lovitura sălbatică îl făcu pe istoric să se răsucească, iar inelele de pe degetele omului îi zgâriară carnea de pe un obraz, deschizând rănile abia vindecate de la buze și bărbie. Căzu greu la pământ și simți ceva spărgându-se de sternul lui.

Cu fața sfâșiată șiroind de sânge, se ridică în șezut. Privind spre pământ, se așteptă să vadă fragmente minuscule de sticlă spartă, dar nu zări niciunul. De șnurul din piele prins în jurul gâtului nu mai atârna nimic acum. Se trezi ridicat cu brutalitate în picioare și dus târâș în fața lui Mallick Rel.

Preotul încă tremura de furie.

– Moartea ta va fi…

– Tăcere! se răsti Korbolo la el. Îl măsură pe Duiker. Tu ești istoricul care l-a însoțit pe Coltaine.

Istoricul se întoarse cu fața spre el.

– Da.

– Ești soldat.

– Cum spui.

– Așa spun, și vei muri alături de acei soldați, în același fel…

– Vrei să măcelărești zece mii de femei și bărbați care nu au arme, Korbolo Dom?

– Vreau s-o lovesc pe Tavore încă înainte de a pune piciorul pe acest continent. Să o fac prea furioasă pentru a mai gândi logic. Vreau să distrug acea fațadă, astfel încât să viseze zi și noapte doar răzbunarea, otrăvindu-i orice hotărâre pe care ar lua-o.

– Te-ai vrut întotdeauna cea mai dură căpetenie a Imperiului, nu-i așa, Korbolo Dom? De parcă cruzimea ar fi o virtute…

Comandantul cu piele albăstruie ridică pur și simplu din umeri.

– Fă bine și alătură-te celorlalți, Duiker – un soldat al armatei lui Coltaine merită măcar atâta lucru. Korbolo se întoarse apoi spre Mallick. Nu voi arăta milă, însă, acelui soldat a cărui săgeată ni l-a răpit pe Coltaine, lipsindu-ne de plăcerea de a-l vedea murind cum voiam noi. Preotule, unde este acel om?

– Vai, a dispărut. A fost văzut ultima oară la o oră după faptă – Blistig i-a pus pe soldații lui să îl caute pretutindeni, dar fără folos. Regret să o spun, dar chiar dacă l-a găsit între timp, e alături de garnizoană.

Căpetenia renegată se încruntă.

– Cam multe dezamăgiri pentru ziua de azi, Mallick Rel.

– Korbolo Dom! spuse Pormqual, încă având pe față o expresie de nedumerire. Nu pricep…

– Bineînțeles că nu, îl aprobă comandantul, schimonosindu-și fața de dezgust. Jhistal, te-ai gândit ce soartă îi rezervăm acestui neghiob?

– Nu. E al tău.

– Nu-i pot acorda dreptul la sacrificiu demn pe care îl pregătesc soldaților lui. Regret, dar asta mi-ar lăsa un gust prea amar în gură.

Korbolo Dom ezită, apoi oftă și făcu un gest aproape imperceptibil cu o mână.

Tulwarul unui șef războinic fulgeră din spatele Marii Căpetenii, îi înălță capul de pe umeri și îl aruncă rostogolindu-se prin aer. Calul de război țâșni din loc alarmat și străpunse inelul de soldați. Cadavrul Marii Căpetenii călărea în șa cu o grație pe care nu o arătase cât fusese viu, observă Duiker, legănându-se în ritmul animalului, după care câțiva soldați opriră calul înspăimântat, iar cadavrul lui Pormqual alunecă într-o parte, căzând în brațele celor care îl așteptau.

Se putea să fi fost doar închipuirea lui, dar Duiker avu impresia că auzi râsul rece al unui zeu.

Armata lui Korbolo nu ducea lipsă de țepușe, însă trecu o zi și jumătate până când, urlând, ultimul prizonier fu țintuit de ultimul cedru aglomerat care mărginea Calea Aren.

Zece mii de malazani morți sau în agonie priveau în lungul drumului imperial, larg și minunat lucrat – cu ochi care nu mai vedeau sau nu înțelegeau – dar nu avea prea mare importanță.

Lui Duiker îi veni rândul la sfârșit, iar țepușele ruginite din fier îi fură înfipte prin încheieturile mâinilor și prin partea superioară a brațelor pentru a-l susține sus pe trunchiul copacului, șiroind de sânge. Alte țepușe îi fură bătute prin glezne și mușchii coapselor.

Durerea nu se compara cu niciuna pe care istoricul să o mai fi simțit vreodată. Însă mult mai rău era faptul că știa că durerea acea va însoți întreaga lui călătorie finală până la pierderea cunoștinței; iar odată cu ea, o traumă în plus o reprezenta multitudinea de imagini întipărite în minte: aproape patruzeci de ore cât fusese dus pe jos pe Calea Aren, când îi văzuse pe fiecare dintre cei zece mii de soldați alăturați crucificării în masă, într-un lanț de suferință care se întindea pe mai bine de trei leghe, fiecare za a lui fiind marcată de zecile de

bărbați și femei țintuiți de fiecare copac, de fiecare spațiu liber de pe trunchiurile acelea late și înalte.

Istoricul depășise de mult starea de șoc în momentul în care, în cele din urmă, îi veni rândul, ca ultim soldat care să încheie lanțul uman, și se văzu târât până la un copac, urcat pe eșafodaj, strivit de scoarța crăpată, cu brațele trase brutal în lături, simțind mușcătura rece a țepușelor de fier apăsând pe piele, apoi, când ciocanele loviră, explozia de durere care îl determină să-și golească intestinele, făcându-l să se ude și să se zvârcolească. Cea mai mare durere veni când eșafodajul căzu de sub el, iar întreaga lui greutate rămase agățată în țepușele care îl țintuiau de copac. Până în acel moment crezuse cu tărie că ajunsese să cunoască toată agonia pe care o putea suporta un om.

Se înșelase.

După câteva momente care i să părură a fi o eternitate, când țipătul ascuțit al cărnii lui sfârtecate înecase orice altceva în ființa lui, apăru limpezimea, iar gândurile, împrăștiate și rătăcitoare, se strânseră într-o stare de conștiință ce se stingea.

Fantoma Jaghutului… ce gândesc acum despre el? Despre acea eternitate de suferință? Ce înseamnă cineva sau ceva pentru mine în acest moment? Aștept, în sfârșit, Poarta lui Hood – timp pentru amintiri, pentru regrete și iar înțelegerea a rămas în urmă. Trebuie să vezi asta acum, bătrâne. Te așteaptă femeia-marinar fără nume, și Lull și Sulwar și Mincer. Dar și Kulp și Heboric, mai mult ca sigur. Părăsești acum o lume a străinilor și mergi într-un loc unde vei găsi camarazi, prieteni.

Asta susțin preoții lui Hood.

Este ultimul dar. Am terminat cu lumea asta, pentru că am rămas singur în ea. Singur.

În fața ochiului minții apăru o față cu colți, fantomatică, și, deși nu o văzuse niciodată, își dădu seama că Jaghutul îl descoperise. Cea mai adâncă compasiune umplea ochii inumani ai creaturii, o compasiune pe care Duiker nu o putu înțelege.

De ce suferi, Jaghut? Eu nu voi bântui eternitatea, așa cum ai făcut tu. Nu mă voi întoarce în acest loc, și nici nu voi suferi din nou pierderile pe care un muritor le trăiește în viață și trăind. Hood e pe cale să mă binecuvânteze, Jaghut – nu este nevoie să suferi…

Aceste gânduri mai răsunară un moment, până când fața răvășită a Jaghutului se stinse, iar întunericul se închise în jurul istoricului, se închise până când îl înghiți.

Iar odată cu asta, orice gând conștient dispăru.

Capitolul douăzeci și trei

Laseen a trimis-o pe Tavore
Să traverseze grăbită mările
Ca să îl prindă de mână pe Coltaine
Și, strângând degetele
A prins între ele oase ciugulite de ciori.

Răscoala lui Sha'ik
Wu

Kalam se aruncă în umbrele de la baza unui zid scund și ruinat, apoi târî cadavrul aproape cald pe jumătate peste el. Își lăsă capul jos, apoi rămase neclintit, străduindu-se să își încetinească respirația.

Câteva momente mai apoi, pe pietrele de pavaj se auziră sunete de pași ușori. Vocea cuiva ceru poruncitor însoțitorilor săi să se oprească.

– L-au urmărit, șopti alt vânător. Iar el i-a prins într-o ambuscadă – aici. Zei! Ce fel de om e ăsta?

A treia Gheară, o femeie, spuse.

– Nu poate fi departe.

– Sigur că e aproape, se răsti liderul, cel care le ceruse să se oprească. Doar nu are aripi, nu? Nu e nemuritor, nu e imun la farmecele pumnalelor noastre – și nu vreau să mai aud bombăneli, voi doi, m-ați auzit? Acum despărțiți-vă – tu, în partea aceea, iar tu, în cealaltă. Vrăjitoria își aruncă răsuflarea rece. Eu rămân la mijloc, spuse liderul.

Da, și nevăzut, ceea ce înseamnă că tu vei fi primul, ticălosule.

Ascultă până se convinse că ceilalți doi se îndepărtaseră. Cunoștea procedura pe care o vor urma, cei doi din flancuri vor înainta, iar liderul – ascuns de vrăji – va rămâne în urmă, scrutând spațiul dintre cei doi vânători, verificând fiecare alee, având câte o arbaletă fără nervuri în fiecare mână. Kalam mai așteptă un moment, se debarasă în tăcere de cadavru și se așeză pe vine.

Ieși în stradă și păși fără să scoată niciun sunet. Pentru cineva care știa ce să caute, înflorirea de întuneric înaintând încet, aflată la douăzeci de pași în față, era abia perceptibilă. Nu era ușor de menținut o asemenea vrajă, pentru că, în mod inevitabil, ea era mai slabă în partea din spate, iar Kalam reuși să distingă vag silueta care se mișca în interiorul ei.

Acoperi distanța ca un leopard care atacă. Unul dintre coatele lui Kalam lovi la baza craniului liderului, ucigându-l instantaneu. Prinse una dintre arbalete înainte ca ea să cadă pe pietre, dar cealaltă îi scăpă și se rostogoli cu zgomot pe stradă. Blestemând mut, asasinul își continuă atacul, cotind

spre dreapta, spre gura unei alei aflate la la douăzeci de pași în spatele Ghearei din acea parte.

Percepând pocnetul mut al unei arbalete, plonjă și simți săgeata străpungându-i mantia. Apoi se rostogoli în întunericul aleii înguste, alunecând pe legume putrezite. Șobolanii se împrăștiară din calea lui când își recăpătă echilibrul și țâșni mai adânc în umbre.

În stânga se înălța un intrând, așa că se răsuci, pătrunse în bezna de acolo și își scoase propria arbaletă. Având două arme pregătite, așteptă.

O siluetă se furișă până când intră în câmpul lui vizual și se opri în fața lui, la mai puțin de doi metri de el.

Femeia se aplecă și se întoarse chiar în clipa în care Kalam slobozi săgeata – iar asasinul își dădu seama că ratase. Însă pumnalul ei nu greși. Lama, sclipind la plecarea din mâna ei, scoase un bufnet când îl lovi sub clavicula dreaptă. O a doua armă de aruncat – o stea de fier – se înfipse în ușa din lemn a intrândului, lângă fața lui Kalam.

El apăsă piedica de eliberare a săgeții din cea de-a doua arbaletă. Săgeata o nimeri în partea inferioară a pântecului. Femeia se rostogoli pe spate și Paraltul Alb o ucise înainte de a-și încheia mișcarea.

Kalam nu murise – arma care îi ieșea din piept era curată. Se lăsă în jos, punând cele două arbalete pe pământ, după care ridică o mână și scoase pumnalul.

Își folosise deja celelalte arme, dar mai avea cleștele și micul sac cu piuneze pentru pânză.

Ultimul vânător se afla aproape, așteptându-l pe Kalam să facă următoarea mișcare – iar omul știa cu precizie unde se ascundea. Cadavrul din fața lui reprezenta un indiciu cât se poate de clar.

Iar acum?

Partea dreaptă a cămășii era umedă și lipicioasă, și simți căldura sângelui care i se scurgea pe corp. Era a treia rană minoră primită în acea noapte – în timpul precedentei confruntări, o stea de aruncat i se

înfipsese în spate. Astfel de arme nu erau niciodată otrăvite – chiar dacă purta mănuși, cel care le arunca era expus riscului. Șorțul gros absorbise aproape toată forța impactului, și reușise să scoată steaua frecându-se de un zid.

Disciplina lui mentală folosită pentru a încetini pierderea de sânge din diferitele răni era aproape la pământ. Slăbea. Cu repeziciune.

Se uită direct în sus. Chiar deasupra lui se vedea partea de jos a unui balcon, cele două console cu vopsea crăpată fiind la aproape doi metri și un sfert deasupra solului. Dacă sărea, putea ajunge la una dintre ele, dar ar fi produs zgomot, iar reușita l-ar fi făcut să devină neajutorat.

Scoase cleștele de sub mantie. Strângând pumnalul însângerat între dinți, se înălță încet și întinse cleștele. Fălcile acestuia se prinseră de consolă.

Hei, dar cleștele ăsta blestemat îmi va suporta greutatea?

Prinzând strâns cele două brațe, își încordă încet umerii, se trase în sus câțiva centimetri, apoi încă pe atât. Consola nu scoase niciun scârțâit – și își dădu seama că, după toate probabilitățile, acea grindă pătrundea adânc, fiind fixată în zidul de piatră. Continuă să se tragă încet în sus.

Problema cea mai mare era să nu facă zgomot, pentru că orice foșnet sau sunet nefiresc îl va alerta pe vânător. Simțindu-și brațele și umerii tremurând, Kalam își ridică picioarele, câte puțin, își îndoi piciorul drept ceva mai sus, apoi îl dirijă, cu laba înainte, prin gaura triunghiulară de deasupra consolei.

Se prinse cu acel picior, se trase în sus și, în cele din urmă, reuși să elimine încordarea exercitată asupra brațelor și umerilor.

Rămase agățat astfel îndelung, nefăcând nicio mișcare.

Ghearelor le plăceau vânătorile care presupuneau un joc al așteptării. Ele excelau în întreceri de răbdare. Vânătorul său ajunsese clar la

concluzia că acum era vorba de un asemenea joc, și dorea să îl câștige.

Ei, bine, străine, eu nu joc după regulile tale.

Eliberă cleștele, îl ținu bine și îl ridică spre podeaua balconului. Acest lucru prezenta cel mai mare risc, deoarece nu avea habar ce se afla pe balconul de deasupra lui. Pipăi cu cleștele mișcându-l milimetric, până când nu reuși să pătrundă mai adânc, apoi coborî scula și o lăsă acolo.

Pumnalul strâns între dinți îi umplea gura cu gustul propriului sânge. Având libere ambele brațe, Kalam se prinse de platforma balconului și retrase încet greutatea de pe consolă, trăgându-se în sus. Cu mâinile cățărându-se încet pe barele balustradei, își trecu un picior peste aceasta și, după o clipă, se ghemui pe podeaua balconului, cu cleștele la picioare.

Cercetă zona. Ghivece din lut în care se aflau diverse plante, un cuptor de pâine pe un postament de cărămizi, care ocupa un capăt, căldura radiată de el ajungând până la fața răcorită de sudoare a asasinului.

O trapă cu bare prin care ar fi trebuit să se strecoare oferea singura cale de pătrundere în camera care dădea spre balcon.

Cercetarea lui încetă când văzu un câine de talie mică, ghemuit în capătul celălalt. Cu blana neagră, foarte musculos și cu botul și urechile ca ale unei vulpi, creatura rodea jumătate de șobolan și, în timp ce mesteca, urmărea fiecare mișcare făcută de Kalam cu ochi negri și alerți.

Asasinului îi scăpă un oftat ușor. *Încă ceva care contribuie la faima dubioasă a orașului Malaz: șoricarul malazan, crescut pentru nebunia lui lipsită de teamă.* Era imposibil de anticipat ce va face câinele după ce va termina masa. Îi putea linge mâna. Ori îi putea smulge nasul.

Îl urmări adulmecând carnea sfârtecată dintre labe, apoi luând-o în bot și mestecând îndelung, în timp ce îl măsura pe Kalam. Apoi mâncă și coada șobolanului, înecându-se pentru scurtă vreme –

sunetul fiind ceva mai puternic decât o șoaptă – după care reuși să o înghită cât era de lungă.

Șoricarul își linse labele din față, se ridică în fund, își lăsă capul în jos pentru a linge altceva, după care se săltă în patru labe și rămase cu fața spre asasinul care sângera.

Lătratul explodă în aerul nopții, o frenezie care îl făcu pe șoricar să sară în sus din cauza efortului.

Kalam sări pe balustrada balconului. Dedesubtul lui, în alee, apăru o mișcare fulgerătoare. Cu pumnalul în mâna stângă se azvârli direct spre ea.

În timp ce zbura prin aer, avu convingerea că era terminat. Vânătorul solitar își găsise aliați – încă o Mână întreagă.

Vraja explodă în sus și îl izbi pe Kalam ca un pumn enorm. Pumnalul zbură dintre degetele lipsite de nervi. Răsucindu-se, deoarece traiectoria lui fusese deviată de atacul magului, își rată ținta și ateriză dur pe partea stângă a corpului, lovindu-se de pietrele de pavaj.

Lătrăturile demente de deasupra continuară.

Ținta pe care o avusese în minte Kalam îl atacă folosindu-se de pumnale care sclipiră. Își ridică brusc picioarele și lovi cu forță, dar omul evită impactul printr-o mișcare inteligentă. Vânătorul îl izbi cu fruntea pe Kalam drept în nas. În spatele ochilor asasinului explodară lumini.

Un moment după aceea, când vânătorul se retrase puțin, stând călare pe Kalam și ridicând ambele pumnale, un ghemotoc negru, mârâind, ateriză pe capul acestuia. Scoase un schelălăit strident, iar cu caninii foarte lungi și ascuțiți ca briciul îi sfârtecă vânătorului o jumătate din față.

Kalam reuși să îl prindă pe vânător de încheietura unei mâini și îi smulse pumnalul dintre degetele care se mișcau spasmodic.

Folosindu-se de celălalt pumnal, vânătorul încerca disperat să înjunghie șoricarul, care se zvârcolea, dar fără mult folos, apoi își aruncă arma și întinse mâinile după el.

Kalam înfipse pumnalul în inima vânătorului.

Împingând deoparte cadavrul, se ridică nesigur pe picioare – și se trezi înconjurat.

– Îți poți potoli câinele, Kalam, spuse o femeie.

El aruncă o privire spre animalul care nu se liniștise. Sângele scălda pietrele din jurul capului și gâtului cadavrului.

– Vai de mine, mârâi Kalam. Nu e al meu… deși mi-aș dori să am o sută de asemenea fiare.

Durerea provocată de nasul spart pulsa. Din ochi îi curgeau lacrimi, care se alăturau dârelor de sânge care îi picurau din buze și bărbie.

– Of, pentru numele lui Hood! Femeia se întoarse către una dintre camaradele-vânător. Ucideți nenorocitul acela de…

– Nu e nevoie, spuse Kalam, făcând un pas în față.

Se aplecă, prinse creatura de ceafă și o aruncă înapoi spre balcon. Șoricarul scheună, trecu peste balustradă, apoi dispăru. Zgomotul făcut de gheare anunță că ajunsese pe podeaua balconului.

O voce nesigură răzbătu dinspre balcon.

– Flower, dragule, liniștește-te, fii cuminte.

Kalam se uită la liderul grupului.

– În regulă, spuse el. Încheiați totul.

– Cu plăcere…

Impactul săgeții o azvârli pe femeia-vânător în brațele lui Kalam, care fu cât pe ce să se înțepe în vârful mare și zimțat care îi ieșea din piept. Celelalte patru femei-vânător se ghemuiră, încercând să se apere, pentru că nu știau cine sosea în ropot de copite pe alee.

Kalam rămase cu gura căscată văzându-și armăsarul gonind drept spre el, iar ghemuită în șa, întinzând coarda arbaletei folosite de marinari, o văzu pe Minala.

Asasinul se dădu la o parte cu o fracțiune de secundă înainte de a fi călcat în picioare de cal, se prinse de o margine a șeii și permise ca inerția animalului să îl smulgă de la pământ și să urce în spatele Minalei. Ea îi îndesă arbaleta în mâini.

– Acoperă-ne!

Răsucindu-se, văzu patru siluete pornind în urmărire. Kalam trase. Vânătorii se azvârliră la pământ în același timp. Săgeata ricoșă dintr-un zid și se îndepărtă prin întuneric.

Aleea dădea într-o stradă. Minala făcu armăsarul să cotească spre stânga. Potcoavele lui derapară, împrăștiind scântei. Redresându-se, calul țâșni înainte.

Cartierul portuar al orașului Malaz era un labirint de străzi întortocheate și înguste, lucru care făcea imposibil galopul unui cal în miez de noapte. Următoarele câteva minute reprezentară cea mai nebună goană de care Kalam avusese parte vreodată. Priceperea Minalei îl lăsă fără suflare.

După o vreme, Kalam se lipi strâns de ea.

– Pentru numele lui Hood, unde mergem? Orașul geme de Gheare, femeie…

– Știu asta, lua-te-ar naiba!

Ea îndemnă armăsarul peste un pod de lemn. Ridicând ochii, asasinul văzu cartierul de sus și, dincolo de acesta, o formă uriașă și întunecată: faleza – și Sălașul lui Mock.

– Minala!

– Ai vrut-o pe Împărăteasă, da? Ei, ticălosule, e chiar acolo – în Sălașul lui Mock!

O, pe umbra lui Hood!

Dalele cedară fără niciun sunet. Întunericul glacial îi înghiți pe cei patru călători.

Căderea se încheie abrupt, printr-un impact cu niște dale netede, lustruite, care le făcu oasele să se cutremure.

Gemând, Fiddler se ridică în șezut și constată că încă avea prins de umeri sacul cu muniții. În cădere, își dislocase glezna abia refăcută, iar durerea se dovedi agonizantă. Scrâșnind din dinți, privi în jur. Din câte se părea, ceilalți erau teferi, pentru că se ridicau încet în picioare.

Se aflau într-o încăpere rotundă, o copie perfectă a celei pe care o lăsaseră în Tremorlor. Preț

de un moment, genistul se temu că, pur și simplu, reveniseră acolo, însă apoi simți miros de sare în aer.

– Am ajuns, spuse el. La Casa Morților.

– Ce te face să fii atât de sigur? îl întrebă Crokus.

Fiddler se târî până lângă un perete și, rezemându-se de el, se ridică în picioare. Își examină piciorul și se crispă.

– Miroase a Golful Malaz – și simt cât de umed este aerul. Nu suntem la Tremorlor, băiete.

– Dar am putea fi în orice Casă, în orice loc din apropierea unui golf…

– S-ar putea, recunoscu genistul.

– Trebuie doar să aflăm, spuse gânditoare Apsalar. Fiddler, iar ți-ai dislocat glezna.

– Da. Îmi pare rău că nu e aici Mappo cu elixirele lui…

– Poți călca pe picior? întrebă Crokus.

– Nu prea am de ales.

Tatăl lui Apsalar se apropie de scară și privi în josul ei.

– E cineva aici, spuse el. Văd lumina unui felinar.

– A, e minunat, bombăni Crokus, scoțându-și pumnalele din teacă.

– Lasă-le, îi zise Fiddler. Ori suntem oaspeți, ori suntem morți. Să ne prezentăm, bine?

Coborând spre parter – Fiddler sprijinindu-se de Crokus – trecură de o ușă deschisă care dădea în hol. În nișele plasate de-a lungul holului erau felinare aprinse, iar licărul unui foc se strecura prin ușile duble, deschise, care erau față în față cu intrarea.

Ca și la Tremorlor, o armură masivă umplea un alcov de la jumătatea holului, arătând de parcă ar fi fost purtată în niște bătălii încrâncenate.

Grupul se opri pentru a o privi o clipă în tăcere, după care își continuă drumul spre ușile deschise.

Cu Apsalar în frunte, intrară în încăperea principală. Flăcările din șemineul din piatră păreau să ardă fără a folosi vreun combustibil, iar întunericul

straniu din jurul marginilor lui arăta că era un mic portal, care ducea spre un coridor cu foc neîntrerupt.

Cu spatele spre ei, o siluetă stătea privind flăcările. Purtând robe de culoare gălbuie, decolorate, bărbatul era solid, cu umeri lați și avea cel puțin doi metri și zece înălțime. Părul lung, de culoarea fierului, îi cădea în josul umerilor, legat în coadă de cal cu o bucată de lanț, lipsită de luciu.

Fără să se întoarcă, gardianul vorbi cu o voce groasă, bubuitoare:

– Am observat că nu ați reușit să îl aduceți pe Icarium.

Fiddler își drese glasul.

– În cele din urmă, am înțeles că nu era treaba noastră. Mappo…

– A, da, Mappo, îl întrerupse gardianul. Trellul. Se pare că a mers alături de Icarium mult prea mult. Există îndatoriri care trec dincolo de prietenie. Străvechii l-au rănit profund când au distrus o întreagă așezare și au dat vina pe Icarium. Și-au închipuit că asta va fi suficient. Era nevoie disperată de un Veghetor. Cel care deținuse răspunderea își luase singur viața. Icarium a rătăcit singur luni la rândul, iar amenințarea a fost mult prea mare.

Cuvintele îl pătrunseră pe Fiddler și îl sfârtecară lăuntric. *Nu, Mappo crede că Icarium și-a distrus căminul, și-a ucis familia, pe toți cei pe care i-a cunoscut. Nu, cum ar fi putut face asta?*

– Azath a acționat îndelung pentru această preluare, muritorilor.

Apoi bărbatul se întoarse. Colți uriași îi încadrau gura îngustă, ieșindu-i prin buza de jos. Nuanța verzuie a pielii asprite de vreme îl făcea să pară fantomatic, în ciuda luminii calde care venea dinspre vatră. Ochii de culoarea gheții murdare îi țintuiră.

Fiddler rămase cu ochii deschiși larg, pentru că vedea ceva de necrezut – asemănarea era uimitoare, fiece trăsătură era un ecou. Simți că i se învârte mintea.

– Fiul meu trebuie oprit – furia lui este o otravă, spuse Jaghutul. Unele răspunderi depășesc pragul prieteniei, trec chiar dincolo de sânge.

– Ne pare rău, spuse Apsalar încet, după o vreme, dar sarcina ne-a depășit mereu, ne-a depășit pe cei pe care îi vezi aici.

Ochii reci, inumani, o examinară.

– Probabil că ai dreptate. E rândul meu să îmi cer iertare. Îmi făcusem atâtea… speranțe.

– De ce? întrebă Fiddler în șoaptă. De ce este Icarium atât de blestemat?

Jaghutul își înclină capul, apoi se întoarse brusc spre foc.

– Coridoarele rănite sunt primejdioase. Iar a *răni* unul este și mai periculos. Fiul meu a căutat o modalitate de a mă salva de Azath. A dat greș. Și a fost… afectat. El nu a înțeles – și asta nici nu se va întâmpla vreodată – că eu sunt mulțumit aici. Există puține locuri în toate tărâmurile care să ofere pace unui Jaghut, sau, mai precis, acea pace pe care reușim să o obținem. Spre deosebire de neamul vostru, noi tânjim după solitudine, pentru că doar astfel găsim siguranța.

Se întoarse din nou cu fața spre ei.

– Pentru Icarium, desigur, există o altă ironie. Fără amintiri, nu știe nimic despre ceea ce l-a motivat cândva. Nu știe nimic despre coridoarele rănite sau despre secretele Azath. Zâmbetul apărut brusc pe fața Jaghutului sugera durerea. Nu știe nimic nici despre mine.

Apsalar își înălță brusc capul.

– Tu ești Gothos, nu-i așa?

El nu-i răspunse.

Privirea lui Fiddler fu atrasă de banca lipită de peretele apropiat. Merse șchiopătând până la ea și se așeză. Rezemându-și capul de peretele din piatră, închise ochii. *O, zei, zbaterile noastre nu înseamnă nimic, cicatricele noastre lăuntrice nu sunt decât niște zgârieturi. Fii binecuvântat, Hood, pentru darul mortalității pe care îl oferi. Nu aș putea trăi ca acești Ascendenți – nu mi-aș putea tortura astfel sufletul.*

– A venit vremea să plecați, le spuse Jaghutul cu glas bubuitor. Dacă suferiți din cauza unor răni, găsiți o găleată cu apă lângă ușa din față – apa are proprietăți vindecătoare. Noaptea aceasta abundă în lucruri urâte pe străzile de dincolo, așa că umblați cu grijă.

Apsalar se întoarse și îl privi pe Fiddler în ochi exact când el îi deschidea și încerca să vadă prin perdeaua de lacrimi. *Of, Mappo, Icarium… atât de întrepătrunși…*

– Trebuie să plecăm, spuse ea.

El dădu din cap și se ridică cu greu în picioare.

– Nu mi-ar strica o gură de apă.

Crokus aruncă o ultimă privire în jur, la tapiseriile decolorate, la banca ornamentată, la bucățile de piatră și lemn așezate pe rafturi și, în cele din urmă, la numeroasele pergamente stivuite pe masa lipită de peretele din fața ușilor duble. Se retrase cu un oftat. Tatăl lui Apsalar îl urmă.

Revenіră în hol și se apropiară de intrare. Găleata stătea într-o parte, iar deasupra ei, atârnat de un cârlig, era un polonic.

Apsalar luă polonicul, îl afundă în apă și i-l întinse lui Fiddler.

El bău cu sete, apoi scoase un strigăt de durere în clipa în care vindecarea îngrozitor de rapidă îi cuprinse glezna. După o clipă, totul trecu. Năclăit de sudoare, se lăsă moale. Ceilalți îl urmăreau.

– Pentru numele lui Hood, spuse gâfâind genistul, să nu beți decât dacă aveți cu adevărat nevoie.

Apsalar puse polonicul la loc.

Ușa se deschise la o simplă atingere, dezvăluind cerul nopții și dezordinea dintr-o curte. O alee pavată cu dale șerpuia spre o poartă arcuită. Întregul domeniu era înconjurat de un zid scund din piatră. Dincolo de el se înălțau clădiri de locuințe, cu toate obloanele de la ferestre trase.

– Ei, bine? spuse Crokus, întorcându-se spre Fiddler.

– Da. Orasul Malaz.

– Adevărat.

Încercându-și glezna și nesimțind nicio vibrație de durere, Fiddler porni pe aleea care ducea către poarta cu arcadă. Rămas în umbra ei întunecată, privi spre stradă.

Nicio mișcare. Niciun sunet.

– Asta nu-mi place deloc.

– Vrăjitoria a cuprins orașul, spuse Apsalar cu convingere. Și îi cunosc gustul.

Fiddler o privi printre genele strânse.

– Gheare?

Ea confirmă cu o mișcare din cap.

Genistul își roti sacul pentru a vârî mâna în el.

– Asta înseamnă probabil lupte corp la corp.

– Dacă avem ghinion.

El scoase două grenade cu țepi.

– Da.

– Încotro mergem? întrebă șoptit Crokus.

Al naibii să fiu dacă am idee.

– Să încercăm la Smiley's – e o tavernă pe care eu și Kalam o știm bine.

Ieșiră pe poartă.

O umbră uriașă se desfășură în fața lor, scoțând la vedere o formă masivă și urâtă.

Apsalar întinse mâna și opri brațul lui Fiddler care se pregătea să arunce.

– Nu, așteaptă.

Demonul își înclină capul cu bot lung înspre ei și îi privi cu singurul ochi de culoare argintie. Apoi apăru la vedere și silueta călare pe umărul său. Un tânăr, mânjit de sânge uscat, cu fața ca o copie umană a fiarei.

– Aptorian, spuse Apsalar drept salut.

Tânărul deschise gura, arătându-și colții, și spuse cu glas hârâit.

– Îl căutați pe Kalam Mekhar.

– Da, răspunse Apsalar.

– Se apropie de turnul de pe faleză…

Fiddler tresări.

– Sălașul lui Mock? De ce?

Călărețul își înclină capul.

– Vrea să o vadă pe Împărăteasă.

Genistul se răsuci și își încordă privirea spre bastionul impunător. De giruetă flutura o flamură neagră.

– Să ne ia Hood, *e aici!*

– Vă vom îndruma, spuse călărețul, aruncându-le un zâmbet înspăimântător. Prin Umbră – feriți de Gheare.

Apsalar îi răspunse la zâmbet.

– Atunci, arată-ne drumul.

Nu răriră deloc pașii cât călăriră spre baza scării din piatră, cu trepte largi, care urca pe fațada falezei.

Kalam o prinse de braț pe Minala.

– Mai încet…

– Ține-te bine, mârâi ea. Treptele nu sunt chiar atât de abrupte.

Nu sunt abrupte? Pe Fener…

Când armăsarul țâșni înainte, îi simțiră mușchii puternici vibrând. Însă înainte ca animalul să fi lovit cu copitele în treptele de piatră, lumea se transformă, devenind de un gri inform. Animalul necheză și se cabră, dar era prea târziu. Coridorul îi înghiți.

Potcoavele calului alunecară. Kalam fu azvârlit într-o parte, se lovi de un zid și se hârșâi de el. Căzu pe podeaua lustruită, iar impactul îl făcu să rămână fără aer în plămâni. Arbaleta îi zbură din mâini și se rostogoli, îndepărtându-se. Icnind, asasinul se răsuci încet.

Ajunseseră într-o sală în care mirosea a mucegai, miros care nu-i plăcea deloc armăsarului. Tavanul era scund și boltit, aflându-se la cel mult un braț deasupra animalului cabrat. Minala reușise să rămână în șa. Se zbătu să liniștească armăsarul, iar un moment mai târziu reuși, aplecându-se în față și punându-și ușor o mână în spatele nărilor dilatate.

Scoțând un geamăt, Kalam se ridică în picioare.

– Unde suntem? întrebă Minala cu glas șuierat, măsurând din ochi sala lungă și pustie.

– Dacă nu mă înșel, în Sălașul lui Mock, mormăi asasinul, recuperându-și arbaleta.

Împărăteasa știe că venim – se pare că și-a pierdut răbdarea…

– Dacă așa stau lucrurile, suntem ca și morți, Kalam.

El se simți îndemnat să o contrazică, dar nu spuse nimic, mulțumindu-se să treacă de cal și să cerceteze ușile de la capătul îndepărtat al sălii.

– Cred că ne aflăm în Vechiul Donjon.

– Așa se explică praful – chiar și așa, arată ca un grajd.

– Nici nu e de mirare – jumătate din clădirea asta a fost transformată în grajd. A rămas, totuși, Sala Mare. Făcu semn spre uși. Pe acolo.

– Nu există alte intrări?

El clătină din cap.

– Nu a supraviețuit niciuna. Ușa ei din spate va fi un coridor, e limpede.

Minala scoase un sunet gutural și descălecă.

– Crezi că ne urmărește?

– Cu magia? Probabil – te întrebi dacă știe de tine. Ezită, apoi îi întinse arbaleta. Să presupunem că nu. Stai pe loc – conduc eu armăsarul pe ușă.

Ea dădu din cap și încărcă arma.

El o privi mai atent.

– Pentru numele lui Hood, cum ai ajuns aici?

– Pe nava imperială de transport care a plecat la o zi după *Ragstopper*. Armăsarul tău nu bătea la ochi între caii de rasă ai lui Pormqual. Și noi am fost prinși de furtuna aceea blestemată, dar singura problemă adevărată a apărut când a trebuit să debarcăm în golf. N-aș vrea să repet baia aceea. Niciodată.

Asasinul făcu ochii mari de mirare.

– Pe răsuflarea lui Hod, femeie! Își mută privirea de la ea, apoi reveni. De ce?

Ea își dezveli dinții într-un zâmbet.

– Kalam, chiar ești atât de greu de cap? În orice caz, am greșit?

Existau unele bariere pe care asasinul nu se așteptase să le străpungă. Destrămarea lor rapidă îl lăsă fără suflare.

– Bine, spuse el într-un târziu, însă țin să știi că sunt cum vrei tu, dar lipsit de subtilitate.

Ea își arcui sprâncenele.

– M-ai fi putut trage pe sfoară.

Kalam se întoarse din nou că fața spre uși. Avea asupra lui doar un pumnal și pierduse prea mult sânge. *Nu tocmai bine pregătit pentru a asasina o Împărăteasă, dar va trebui să mă descurc și așa…* Fără să-i mai spună vreo vorbă Minalei, se furișă înainte și prinse frâul armăsarului. Copitele animalului răsunară puternic pe dale când se apropiară de ușile duble.

Puse o mână pe lemnul uneia dintre ele. Scândurile vopsite în negru transpirau. *De cealaltă parte există vrăji. Puternice.* Se retrase, întâlni ochii Minalei, care rămăsese la zece pași în spate, și clătină încet din cap.

Ea ridică din umeri și înălță arbaleta.

Asasinul se întoarse din nou cu fața spre uși și prinse între degete ivărul celei din stânga. Acesta se ridică fără niciun zgomot.

Kalam împinse ușa, deschizând-o.

Întunericul dens și amarnic de rece se revărsă dinăuntru.

– Intră, Kalam Mekhar, se auzi vocea unei femei.

Nu avea de ales. El hotărâse să meargă acolo, deși felul în care se desfășurau lucrurile nu era pe placul lui. Păși în întuneric, iar armăsarul îl urmă.

– E suficient de aproape. Spre deosebire de Topper și de Ghearele lui, eu nu te subestimez.

Kalam nu vedea nimic, iar vocea părea să vină simultan din toate părțile. Pe ușa dinapoia lui, rămasă întredeschisă, pătrundea lumină cât să mai atenueze puțin întunericul, însă acea zonă era doar de un pas sau doi, după care bezna o absorbea în întregime.

– Arzătorule de Poduri, ai venit să mă ucizi, spuse Împărăteasa Laseen cu glas uscat și glacial. Ai bătut atâta cale. De ce?

Întrebarea îl făcu să tresară.

Când continuă, în glasul ei apăru un ton amuzat și ironic.

– Nu pot crede că trebuie să te chinui pentru a găsi răspunsul, Kalam.

– Uciderea deliberată a Arzătorilor de Poduri, mârâi asasinul. Proscrierea lui Dujek-un-Braț. Încercarea de a-l ucide pe Whiskeyjack, pe mine și pe ceilalți rămași din Detașamentul al 9-lea. Alte dispariții mai vechi. O posibilă implicare în moartea lui Dassem Ultor. Asasinarea Dansatorului și a Împăratului. Incompetență, ignoranță, trădare…

Enumerarea se opri aici.

Împărăteasa Laseen rămase tăcută îndelung, apoi spuse cu glas scăzut.

– Iar tu trebuie să fii judecătorul meu. Și călău.

– Aproape adevărat.

– Mi se permite să mă apăr?

Kalam își dezveli dinții. Vocea venea de pretutindeni – de peste tot, cu excepția unui singur loc, își dădu el seama, colțul din stânga lui, despre care aprecie că se afla la mai puțin de patru pași depărtare.

– Poți încerca, Împărăteasă.

Pe răsuflarea lui Hood, abia mă țin pe picioare, iar ea are probabil vrăji de apărare. După cum spune Ben-cel-Iute, când nu ai nimic, joacă tare…

Tonul lui Laseen se înăspri.

– Eforturile Marelui Mag Tayschrenn din Genabackis au fost nechibzuite. Decimarea Arzătorilor de Poduri nu a fost una dintre intențiile mele. În echipa voastră era o tânără femeie, posedată de un zeu care voia să mă ucidă. Adjuncta Lorn a fost trimisă pentru a rezolva problema…

– Împărăteasă, știu despre asta. Îți pierzi vremea.

– Având în vedere că în tărâmul muritorilor mă voi putea bucura doar de timp, nu socotesc asta o pierdere de vreme. Iar acum, pentru a continua să răspund acuzațiilor tale, proscrierea lui Dujek este o măsură temporară, de fapt, o stratagemă. Noi am intuit amenințarea pe care o reprezintă Pannion

Domin. Cu toate acestea, Dujek a fost de părere că nu se putea ocupa singur de problemă. Trebuia să creăm aliați ai dușmanilor, Kalam. Aveam nevoie de resursele Darujhistanului, de Caladan Brood și de Rhivii și Barghastii lui, aveam nevoie de Anomander Rake și de Tiste Andii ai lui. Și mai aveam nevoie să scăpăm de Garda Purpurie. Iată, niciuneia dintre aceste forțe formidabile nu îi este străin pragmatismul – fiecare dintre ele a înțeles amenințarea reprezentată de Clarvăzătorul Pannion și de imperiul lui în plină expansiune. Însă chestiunea încrederii a rămas problematică. Am fost de acord cu planul lui Dujek de a-i izola pe el și armata lui. Ca proscriși, ei se detașează de fapt de Imperiul Malazan și de dorințele lui – acesta a fost răspunsul nostru, dacă vrei, la chestiunea încrederii.

Căzut pe gânduri, Kalam își îngustă ochii.

– Și cine are știință de această stratagemă?

– Doar Dujek și Tayschrenn.

După un moment, asasinul își drese glasul.

– Dar Marele Mag? Care este rolul lui în toată treaba asta?

O simți pe Laseen zâmbind când îi răspunse.

– A, sigur, el rămâne în culise, nevăzut, dar există acolo pentru cazul în care Dujek va avea nevoie de el. Pentru Dujek, Tayschrenn este – cum numiți voi, soldații, asta – *arșicul răzuit.*

Kalam rămase tăcut multă vreme. Singurele sunete care se auzeau în sală erau cel produs de răsuflarea lui și cel al picăturilor din sângele lui care cădeau constant pe dalele pardoselii. Apoi spuse.

– Mai sunt alte crime vechi…

Asasinul se încruntă. *Singurele sunete…*

– Asasinarea lui Kellanved și a Dansatorului? Da, am pus capăt domniei lor asupra Imperiului Malazan. Am uzurpat tronul. Adevărat, o trădare extrem de violentă. Un imperiu este mai măreț decât orice muritor….

– Inclusiv tu.

– Inclusiv eu. Un imperiu își satisface necesitățile, lansează cereri în numele datoriei – iar

tu, ca soldat, sigur înțelegi această povară. Kalam, i-am cunoscut pe cei doi foarte bine – afirmație pe care tu nu o poți face. Cu rezerve și durere, am răspuns unei necesități pe care nu am putut să o ocolesc. De atunci încoace am făcut grave greșeli de apreciere – și trebuie să mi le asum…

– Dassem Ultor…

– Mi-a fost rival. Un om ambițios, jurat lui Hood. Nu am vrut să risc un război civil, așa că am lovit prima. Am evitat războiul civil, astfel că nu regret.

– Se pare că te-ai pregătit pentru asta, murmură asasinul.

A, sigur că da.

După un moment, ea urmă.

– Așadar, spune-mi, Kalam, dacă Dassem Ultor ar fi fost acum aici, în locul meu, te-ar fi lăsat să te apropii atât de mult? Crezi că ar fi dorit să discute cu tine rațional? Rămase tăcută alte câteva momente, apoi continuă: Se pare că eforturile de a ascunde direcția din care pleacă vocea mea au dat greș, pentru că stai exact cu fața la mine. Kalam, trei sau patru pași, și poți pune capăt domniei Împărătesei Laseen. Ce preferi?

Zâmbind, Kalam își trecu pumnalul în mâna dreaptă. *Prea bine, vom continua jocul.*

– Șapte Orașe…

– Li se va răspunde pe măsură, se răsti ea.

Fără să vrea, asasinul făcu ochii mari simțind furia din acele vorbe. *Ei, bine, ce poți face? Împărăteasă, nu ai avut nevoie de iluzii. Și astfel, vânătoarea se încheie aici.* Își vârî pumnalul în teacă.

Și zâmbi admirativ când ei îi scăpă un oftat.

– Împărăteasă, spuse el cu glas gros.

– Da, recunosc, e oarecum derutant…

Nu m-aș fi gândit că folosirea vreunuia dintre atuurile tale, Laseen…

– Ai fi putut să cerșești îndurare. Ai fi putut oferi mai multe argumente, mai multe justificări. În schimb, ai vorbit, nu cu glasul tău, ci cu acela al unui

imperiu. Se întoarse cu spatele. Ascunzișul tău este sigur. Acum voi părăsi… prezența ta…

– Stai!

Percepând brusca nesiguranță din vocea ei, Kalam se opri și ridică din sprâncene.

– Da, Împărăteasă.

– Gheara – nu pot face nimic – nu-i pot rechema.

– Știu. Ei se ocupă de oamenii lor.

– Unde vei pleca?

Pe întuneric, el surâse.

– Încrederea pe care mi-o acorzi este măgulitoare, Împărăteasă. Își făcu armăsarul să se întoarcă, se îndreptă spre ușă și se răsuci pentru ultima oară. În cazul în care ai vrut să mă întrebi dacă voi reveni, răspunsul este nu.

Aflată la câțiva pași depărtare, Minala acoperea intrarea. Se îndreptă încet de spate când Kalam păși în sală. Ținu arbaleta neclintită cât asasinul aduse armăsarul la vedere, apoi se duse și închise ușa.

– Ei, bine? întrebă ea șoptit.

– Ce anume?

– Am auzit voci – murmurânde, neclare – e moartă? Ai ucis-o pe Împărăteasă?

Probabil că am ucis o fantomă. Ba nu, o sperietoare făcută să semene cu Laseen. Un asasin nu trebuie să vadă niciodată fața din spatele măștii victimei.

– În încăpere nu erau decât ecouri mincinoase. Am terminat aici, Minala.

Ochii ei aruncară fulgere.

– După toate acele… *ecouri mincinoase?* Ai traversat trei continente pentru a face asta!

El ridică din umeri.

– Asta este firea noastră, nu? Ne agățăm mereu de credința neroadă că există soluții simple. Da, am anticipat o confruntare mulțumitoare, dramatică, cu explozii de vrăjitorie, cu stropi de sânge. Am vrut să văd cum moare de mâna mea un dușman declarat. În schimb – hohoti gros – am avut o discuție cu o femeie muritoare, mai mult sau mai puțin… Se

scutură. În orice caz, avem de ridicat mănușa aruncată de Gheară.

– Grozav. Și acum ce facem?

El zâmbi.

– Simplu – îi azvârlim în gâtlejul lui Hood.

– O credință ridicolă cum nu am mai auzit…

– Așa e. Vino.

Conducând armăsarul, porniră în lungul sălii.

Întunericul nefiresc se risipi încet din vechea Sală Mare. Într-un colț se afla un scaun pe care era așezat un cadavru smochinit. Șuvițe de păr îi fluturau delicat în curentul slab, buzele îi erau răsfrânte, iar găvanele ochilor, două hăuri fără profunzime.

Un coridor se deschise aproape de peretele îndepărtat și prin el pătrunse un bărbat înalt și slab, purtând o mantie verde-închis. Se opri în centrul încăperii, își înclină capul spre ușile duble din fața lui, după care se întoarse către cadavrul de pe scaun.

– Ei, bine?

Dintre buzele fără viață răsună glasul Împărătesei Laseen.

– Nu mai e o amenințare.

– Ești sigură, Împărăteasă?

– La un anumit moment al discuției, Kalam și-a dat seama că nu eram aici în carne și oase, că va trebui să-și reia vânătoarea. Cu toate astea, mi s-a părut că vorbele mele au avut un oarecare efect. La urma urmelor, nu e un om absurd. Iar acum, te rog să rechemi vânătorii.

– Am mai discutat asta – știi că este imposibil.

– Topper, nu vreau să-l pierd.

Hohotul lui de râs aminti de un lătrat.

– Am spus că nu-mi pot rechema vânătorii – crezi că asta înseamnă că te aștepți ca ei să *reușească?* Pe răsuflarea lui Hood, chiar și Dansatorul ar fi șovăit înainte de a-l vâna pe Kalam Mekhar. Nu, mai bine să considerăm această noapte dezastruoasă drept o eliminare de mult necesară a elementelor mai slabe din interiorul frăției…

– Foarte generos din partea ta.

El zâmbi ironic.

– Împărăteasă, în noaptea asta am asistat la lecții de ucidere. Avem multe de analizat. Pe de altă parte, am o victimă împotriva căreia să-mi descarc frustrările.

– Pearl, locotenentul tău preferat.

– Nu mai e preferatul meu.

În tonul lui Laseen se strecură un avertisment.

– Sper că-și va reveni după atenția pe care i-ai acordat-o.

El oftă.

– Da, dar pentru moment, îl las să asude… și să învețe lecția cea mai clară pe care i-a dat-o Kalam. Mereu am spus că o oarecare doză de modestie face bine oricui. Nu ești de acord, Împărăteasă?

– Împărăteasă?

Am discutat cu un cadavru. Vai, Laseen, asta îmi place cel mai mult la tine – capacitatea ta extraordinară de a face pe cineva să-și retragă cuvintele…

Căpitanul gărzii se împiedică literalmente de ei când mergeau încet de-a lungul zidului exterior al vechiului donjon. Minala îndreptă arbaleta spre bărbat, care, precaut, își ridică mâinile. Kalam se apropie de el și îl trase în umbră, după care îl dezarmă cu rapiditate.

– Hai, căpitane, spuse asasinul șuierându-i la ureche. Spune-mi unde se ascund oaspeții nepoftiți ai fortului.

– Înțeleg că nu vă referiți la voi doi, zise omul oftând. Mda, garda de la barbacană a bolborosit cum că ar fi văzut niște siluete pe trepte – dar bătrânul amărât e pe jumătate orb. Însă pe domeniul de aici… nimic.

– Căpitane, cred că știi mai mult de atât.

Omul se încruntă.

– Aragan mă cheamă. Și mai am câteva zile până voi primi altă funcție…

– Asta nu se va schimba, dacă vei coopera puțin cu noi.

– Tocmai mi-am încheiat rondul – peste tot e liniște, din câte mi-am dat seama. Dar nu uita, asta nu înseamnă nimic, nu-i așa?

Minala se uită țintă la stindardul care flutura pe girueta de deasupra fortului.

– Și oaspetele tău oficial? Fără gărzi de corp?

Căpitanul Aragan zâmbi.

– A, la Împărăteasă te refereai. Ceva din tonul lui sugera amuzamentul. Nu a îmbătrânit frumos, zău așa.

Un întuneric precum tușul se rostogoli asupra curții. Minala strigă în semn de avertisment chiar în clipa în care arbaleta tresări în mâinile ei. Se auzi un țipăt de durere.

Kalam îl împinse brusc cu ambele brațe pe căpitan, făcându-l să cadă în patru labe într-o parte, apoi se răsuci, iar pumnalul îi sclipi în mână.

Apăruseră patru Mâini ale Ghearei – iar spre ei se îndreptau douăzeci de ucigași. Stelele de aruncat șuierară prin întuneric. Minala scoase un țipăt când arbaleta îi fu smulsă din strânsoare, apoi se trase înapoi împleticindu-se. Un val puternic de vrăjitorie se rostogoli peste pietrele pavajului – apoi dispăru.

În mijlocul Mâinilor se învârtiră niște umbre, ceea ce spori confuzia. Când în fața ochilor îi apăru ceva uriaș și urât, Kalam făcu ochii mari, pentru că recunoscuse creatura. *Apt!* Demonul se dezlănțui. Cadavrele începură să zboare în toate direcțiile. Mâna cea mai îndepărtată se întoarse pentru a înfrunta acea nouă amenințare. Spre ele zbură un obiect de mărimea unei pietre. Cei cinci vânători se dispersară – dar prea târziu, pentru că grenada cu cuie izbi dalele.

Explozia trimise fragmente de fier ca niște seceri prin ei.

Un singur vânător reuși să se apropie de Kalam. Cele două pumnale cu lamă subțire țâșniră spre el aproape nevăzute. Unul îl lovi pe asasin în umărul drept, iar celălalt trecu prin dreptul feței lui la doar câțiva centimetri. Kalam scăpă pumnalul din

degetele lipsite de nervi și se clătină, dându-se în spate. Vânătorul făcu un salt spre el.

Sacul cu piuneze pentru țesături intră pe traiectoria capului ucigașului și îl izbi cu un zgomot ce sugera strivirea. Vânătorul căzu la pământ și începu să se zvârcolească.

În apropiere detonă o altă grenadă cu cuie. În curte răsunară alte țipete.

Kalam se simți prins de șorțul zdrențuit și tras în umbre. Asasinul se zbătu slab.

– Minala!

Un glas familiar îi spuse șoptit.

– E la noi – iar Crokus a luat armăsarul…

Kalam clipi nedumerit.

– Sorry?

– Acum mă cheamă Apsalar, caporale.

Umbrele se îndesiră în toate părțile. Sunetele se stinseră treptat.

– Ești bine găurit, observă Apsalar. Înțeleg că ai avut o noapte încărcată.

El gemu când, încet, pumnalul îi fu scos din umăr și simți sângele șiroind în urma lamei. Văzu un chip în fața ochilor, un smoc de barbă roșcată, presărată de fire cărunte, apoi obrajii plini de cicatrice ai unui soldat care îi zâmbea.

– Pe răsuflarea lui Hood! murmură Kalam. Fid, ce mutră urâtă ai, la naiba.

Zâmbetul se lăți.

– Ciudat, spuse Fiddler, tocmai voiam să constat același lucru – și uite ce nu pricep eu, ce caută doamna asta sclipitoare alături de tine?

– Rănile ei…

– Sunt minore, spuse Apsalar, aflată în apropiere.

– Ai găsit-o? îl întrebă Fiddler. Ai ucis-o pe Împărăteasă?

– Nu. M-am răzgândit.

– La naiba, am putea… *ce spuneai?*

– Fid, la urma urmei nu e decât un sac de oase – amintește-mi să-ți depăn toată povestea cândva, cu

condiția să plătești pe măsură, pentru că, din câte înțeleg, ai reușit să folosești porțile Azath.

– Da, așa am făcut.

– Ați avut probleme?

– Niciuna.

– Mă bucur să aud că măcar unora dintre noi le-a mers bine. Kalam se strădui să se așeze în șezut. Unde suntem?

Sibilantă și ironică, se auzi o altă voce.

– În Tărâmul Umbrei… Tărâmul meu!

Fiddler scoase un geamăt și ridică ochii.

– Acum apare și Tronul Umbrei? Mai curând Kellanved! Nu ne lăsăm prostiți, ai înțeles? Te poți ascunde în umbre cât poftești, dar tot Împăratul ești!

– Vai, mă înfior! Silueta lipsită de substanță chicoti pe neașteptate și se retrase puțin. Iar tu, tu nu ești cumva un soldat al Imperiului Malazan? Nu ai depus un jurământ? Nu ai jurat credință față de… *mine?*

– Poate vrei să spui față de Imperiu!

– De ce să ne certăm din cauza unor deosebiri atât de neînsemnate? Adevărul este că aptorianul te-a adus… la mine, la mine, la mine!

Zgomote ca un bâzâit și pocnete slabe îl făcură pe zeu să se răsucească pentru a rămâne față în față cu demonul. După ce acele sunete ciudate scoase de Apt încetară, Tronul Umbrei se întoarse din nou către grup.

– Deșteaptă fată! Dar știam asta, nu? Ea și copilul acela urât care merge călare pe ea, bah. Caporale Kalam de la Arzătorii de Poduri, se pare că ți-ai găsit o femeie – vai, uită-te la ochii ei! Ce furie! Sunt impresionat, extrem de impresionat. Și vrei să te liniștești, adevărat? Vreau să vă recompensez pe toți! Făcu un gest cu ambele mâini de parcă ar fi oferit binecuvântări. Sunteți toți niște supuși credincioși!

Apsalar spuse cu glas rece, detașat.

– Eu nu vreau nicio recompensă, și nici tatăl meu. Vom întrerupe orice legături – cu tine, cu Cotillion și cu orice alt Ascendent. Vom părăsi acest

coridor, Ammanas, și ne vom întoarce pe coasta Kaneză.

– Merg și eu cu ei, spuse Crokus.

– A, minunat! gânguri zeul. O eleganță simultană, cel mai perfect dintre cercurile întregi! Atunci, spre coasta Kaneză! Spre însuși drumul unde ne-am cunoscut, a, sigur. Duceți-vă, atunci! Vă trimit acolo cu cel mai elegant gest posibil. Plecați!

Ridică un braț și mângâie aerul cu degetele lungi, fantomatice.

Peste cele trei siluete coborâră umbre, iar după ce ele se limpeziră, Apsalar, tatăl ei și Crokus dispăruseră.

Zeul chicoti din nou.

– Cotillion va fi foarte încântat, vai, sigur. Acum, tu ce alegi, soldat? Generozitatea mea se manifestă rar – sunt atât de zgârcit cu ea… Repede, până nu mă satur de distracția asta.

– Caporale, spuse Fiddler, ghemuindu-se lângă de asasin. Kalam, nu sunt prea încântat când un zeu face daruri, sper că înțelegi ce vreau să spun.

– Păi, nici nu am auzit mare lucru despre aceste daruri, am dreptate? Kell – Tron al Umbrei, mi-ar face bine o perioadă de odihnă, dacă asta ți-ai propus. Aruncă o privire către Minala și îi căută ochii. Ea dădu aprobator din cap. Într-un loc sigur…

– Sigur! Nicăieri nu e sigur! Apt va fi alături de voi, la fel de vigilentă ca întotdeauna. Și veți avea huzur, da, mult confort…

– Puah, făcu Fiddler. Sună plicticos ca moartea. Mă lipsesc.

Zeul păru să își plece capul.

– De fapt, nu-ți datorez nimic, genistule. Doar Apt vorbește în numele tău. Vai, a căpătat o anumită… autoritate. Și, sigur, ai fost un soldat destul de credincios, așa cred. Vrei să te întorci la Arzătorii de Poduri?

– Nu.

Kalam se întoarse surprins și își văzu prietenul încruntându-se.

– În drumul nostru spre Sălașul lui Mock, au tras cu urechea la ce vorbeau câteva gărzi cât făceau schimbul de planton – se pare că există un ultim detașament de recruți staționați în Portul Malaz, care urmează să se alăture lui Tavore. Întâlni ochii lui Kalam. Îmi pare rău, caporale, dar eu propun să participăm la înăbușirea rebeliunii din patria ta. Așa că… o să mă înrolez din nou.

Kalam întinse mâna mânjită de sânge.

– Atunci să rămâi în viață, asta e tot ce-ți cer.

Genistul dădu din cap.

Tronul Umbrei oftă.

– Cu asemenea soldați, nu e de mirare că am cucerit jumătate din lume – nu, Fiddler, nu te iau în râs. De data asta, nu-mi bat joc. Deși Laseen nu merită oameni ca voi. Dar, când se vor ridica aceste neguri, vă veți trezi pe aleea din spatele Tavernei lui Smiley.

– Kellanved, îmi convine. Chiar apreciez asta.

Aflat la capătul puterilor, asasinul se uită la Tronul Umbrei.

– Sper că ai înțeles că nu voi încerca să o ucid pe Laseen – vânătoarea mea s-a încheiat. De fapt, mă simt ispitit să vă avertizez pe tine și pe Cotillion să îi dați pace – lăsați Imperiul pe mâna Împărătesei. Îl aveți și voi pe al vostru, chiar aici…

– Ispitit să ne avertizezi, așa ai spus? Zeul se apropie de asasin. Retrage-ți cuvintele, Kalam. Ca să nu le regreți. Silueta învăluită de umbre se retrase din nou. Noi facem cum ne e voia. Muritorule, să nu uiți asta.

Minala se apropie de Kalam și își puse mâna tremurătoare pe umărul lui teafăr.

– Darurile făcute de zei mă neliniștesc, șopti ea. Mai ales din partea acestuia.

Aprobând-o întru totul, el îi răspunse cu o mișcare din cap.

– A, spuse Tronul Umbrei, nu mai ezitați! Oferta mea rămâne valabilă. Sanctuar, o adevărată ocazie de a vă liniști. Ca soț și soție, hi-hi! Ba nu, ca mamă și

tată! Și, ceea ce e mai bine, nu e nevoie să așteptați copiii voștri – Apt a găsit câțiva pentru voi.

Negurile care îi înconjurau se risipiră brusc, și văzură, dincolo de Apt și de călărețul din spinarea ei, o tabără încropită, așezată pe culmea unui deal scund. Printre șirurile de corturi rătăceau siluete mărunte. Din nenumărate focuri se înălța fum de lemn ars.

– Le-ați dorit să trăiască, șuieră binedispus Tronul Umbrei. Cel puțin așa susține Apt. Acum îi aveți. Copiii voștri vă așteaptă, Kalam Mekhar și Minala Eltroeb – toți treisprezece mii!

Capitolul douăzeci și patru

Preotul Străvechiului Mael
visează mări ce sporesc…

Amurg
Sethand

Cu o explozie de praf purtat de aer, tunelul rotitor al Vârtejului dădu spre o câmpie. Conducându-și convoiul, Sha'ik văzu în fața ei ierburi ciudat de negre. După o clipă, opri calul. Ceea ce luase la început drept pietre pe jumătate îngropate în sol, întinzându-se în toate direcțiile, erau de fapt cadavre care putrezeau la soare. Ajunseseră pe un câmp de luptă, una dintre ultimele confruntări dintre Korbolo Dom și Coltaine.

Ierburile erau înnegrite de sângele uscat. Ici și colo pe acel câmp zburau fluturi-capă. Muștele bâzâiau în cadavrele umflate de arșiță. Duhoarea era insuportabilă.

– Suflete în zdrențe, spuse Heboric, aflat alături de ea.

Ea aruncă o privire spre bătrân, apoi îi făcu un semn lui Leoman să vină de cealaltă parte a ei.

– Ia o trupă de cercetași, îi spuse ea războinicului deșertului. Vezi ce găsești în față.

– Înaintea noastră domnește moartea, zise Heboric, tremurând, în ciuda arșiței.

Leoman scoase un sunet gutural.

– Suntem deja în mijlocul câmpului de bătălie.

– Ba nu. Asta… asta nu e nimic. Fostul preot își întoarse ochii lipsiți de vedere spre Sha'ik. Korbolo Dom – *ce a făcut?*

– Vom afla destul de curând, spuse ea răstit, făcându-le semn lui Leoman și oamenilor lui să pornească.

Armata Apocalipsei ieși în marș din Coridorul Vârtejului. Sha'ik îi detașase pe fiecare dintre cei trei magi ai ei pe lângă un batalion – prefera să îi știe despărțiți, și departe de ea. Niciunul dintre ei nu se arătase prea încântat de ordinul de marș, iar acum Sha'ik simțea că vrăjitorii cercetau terenul din față cu sensibilitățile lor sporite – căutau, apoi se retraseră grăbiți, întâi L'oric, apoi Bidithal și, în cele din urmă, Febryl. Din cele trei surse, Sha'ik percepu ecouri de groază.

Și, dacă aș dori, aș putea proceda la fel. Să întind în față degete nevăzute pentru a atinge ceea ce

se află acolo. Dar nu făcu nimic.

– Fetițo, simt o trepidație în tine, murmură Heboric. Nu regreți alegerile făcute?

Regret? A, da. Multe regrete, începând cu acela legat de cearta feroce avută cu sora mea, când eram la Unta, o hârjoană între surori, care a mers prea departe. Un copil suferind… acuzându-și sora că și-a ucis părinții. Unul, apoi celălalt. Tatăl. Mama. Un copil rănit, care pierduse orice motiv de râs.

– Acum am o fiică.

Simți că atenția lui se concentrează brusc asupra ei, bătrânul mirându-se de acea ciudată întorsătură a gândurilor, pentru ca apoi, încet – suferind – să ajungă să înțeleagă.

– Și i-am dat un nume, continuă Sha'ik.

– Să aud, spuse fostul preot, ca și cum fiecare cuvânt înainta încet, ca pe o gheață subțire.

Ea dădu din cap. Leoman și cercetașii dispăruseră dincolo de următoarea ridicătură. Acolo îi aștepta o boare slabă de fum și se întrebă ce prevestea.

– Vorbește rareori. Însă când o face… are un adevărat dar cu vorbele, Heboric. Ochi de poet. Într-un fel, așa cum aș fi vrut să devin eu, dacă aș fi avut libertatea…

– Un dar cu vorbele, spui? Un dar pentru tine, dar pentru ea ar putea fi un blestem, unul care are puțin de a face cu libertatea. Unii oameni impun respect, fie că le place, fie că nu. Asemenea oameni ajung să fie foarte singuri. Singuri în ființa lor, Sha'ik.

Leoman reapăru și își opri calul pe culme. Nu le făcu semn să iuțească pașii – pur și simplu se uită la Ska'ik înaintând în fruntea armatei ei.

Un moment mai apoi un alt grup de călăreți apăru alături de războinicul deșertului. Aveau stindarde tribale – necunoscute lui Sha'ik. Doi dintre nou-veniți îi atraseră atenția. Erau încă prea departe ca să le distingă trăsăturile, dar ea îi recunoscu: Kamist Reloe și Korbolo Dom.

– Fata nu va fi singură, îi spuse ea lui Heboric.

– Atunci să nu simți nicio teamă, îi răspunse el. Va fi înclinată mai curând spre observare decât spre participare. Misterul se asociază unei asemenea distanțări.

– Heboric, nu simt nicio teamă, zise Sha'ik, zâmbind în sinea ei.

Se apropiară de călăreții care așteptau. Atenția fostului preot era îndreptată spre ea în timp ce-și îndrumau caii în susul pantei line.

– Și, continuă ea, înțeleg distanțarea. Chiar foarte bine.

– Ai numit-o Felisin, nu-i așa?

– Da. Întoarse capul și privi în ochii lipsiți de vedere. E un nume frumos, nu? Are în el o… promisiune. O inocență proaspătă, așa cum o văd părinții la copiii lor, ochi sclipitori, vioi…

– N-am cum să știu asta, spuse el.

Ea urmări lacrimile rostogolindu-se pe obrajii lui tatuați și arși de vreme, simțindu-se detașată de semnificația lor, însă înțelegând că observația lui nu fusese rostită ca o condamnare. *Doar pierdere.*

– A, Heboric, spuse ea. Nu merită să suferi.

Dacă s-ar fi gândit încă o clipă înainte de a rosti acele cuvinte, și-ar fi dat seama că ele, dincolo de altele, îl vor întrista pe bătrân. Păru să se năruie lăuntric dinaintea ochilor ei. Trupul i se zguduia. Întinse o mână pe care el nu o putea vedea, aproape că îl atinse, apoi și-o retrase – și în timp ce făcu acest lucru, își dădu seama că momentul vindecării se pierduse.

Regrete? Multe. Nesfârșite.

– Sha'ik! Văd zeița în ochii tăi!

Acea afirmație triumfătoare venea din gura lui Kamist Reloe, care avea fața luminoasă, chiar dacă era schimonosită de încordare. Ignorându-l pe mag, ea își aținti ochii asupra lui Korbolo Dom. *Pe jumătate Napan – îmi amintește de bătrânul meu educator, până la disprețul rece din expresia feței. Ei, bine, acest om nu are ce să mă învețe.* În jurul lui, aproape, se aflau doi bărbați, conducători războinici din triburi credincioase cauzei. Pe fețele lor era

zugrăvit un fel de șoc, sugerând oroarea. Zări apoi încă un călăreț, stând impasibil în spinarea unui catâr, purtând robele de mătase ale preoției. Doar el părea netulburat, iar Sha'ik simți un fior de neliniște.

Leoman stătea pe cal la ceva distanță de grup. Sha'ik simți deja o răzvrătire întunecată plutind între războinicul deșertului și Korbolo Dom, Căpetenia renegată.

Avându-l pe Heboric alături, Sha'ik ajunse pe coama dealului și văzu ce se afla dincolo de acesta. În prim-plan era un sat în ruine – case și clădiri fumegânde, cai și soldați morți. Poarta din piatră de la intrarea pe Calea Aren era înnegrită de fum.

Drumul se întindea în depărtare, coborând lin spre miazăzi. Copacii care îl mărgineau de o parte și de alta…

Sha'ik își îndemnă calul înainte. Tăcut și ghemuit în șa, tremurând în ciuda arșiței, Heboric o urmă. Leoman se așeză de cealaltă parte a ei. Se apropiară de Poarta Aren.

În tăcere, membrii grupului își întoarseră caii pentru a o urma.

Cu un tremur abia perceptibil în glas, Kamist Reloe spuse.

– Vezi ce a rămas din această poartă mândră? Poarta Aren a Imperiului Malazan a ajuns acum Poarta lui Hood, Clarvăzătoareo. Înțelegi semnificația? În…

– Tăcere! mârâi Korbolo Dom.

Da, tăcere. Să lăsăm tăcerea să-și depene povestea.

Trecură prin umbra răcoroasă a porții și ajunseră la primul dintre copaci, de care erau țintuite cadavre în putrefacție. Sha'ik se opri.

Cercetașii lui Leoman se apropiau în galop. Câteva momente mai apoi ajunseră și își opriră caii.

– Raportați, le ordonă Leoman.

Cu fețe palide, cercetașii îi priviră, apoi unul dintre ei spuse.

– Nu se schimbă nimic, domnule. Cale de mai bine de trei leghe – din câte am putut vedea. Sunt…

sunt *mii*.

Heboric își îndemnă calul într-o parte, făcându-l să înainteze spre cel mai apropiat copac și ridică ochii mijiți spre primul cadavru.

Sha'ik rămase tăcută îndelung, apoi, fără să se întoarcă, spuse.

– Korbolo Dom, unde ți-e armata?

– A făcut tabără în apropierea orașului.

– Așadar, nu ai reușit să cucerești Arenul.

– Da, Clarvăzătoareo, am dat greș.

– Și Adjuncta Tavore?

– Flota a ajuns în golf, Clarvăzătoareo.

Ce vei înțelege din toate astea, surioară?

– Neghiobii au capitulat, spuse Korbolo Dom, iar glasul lui îi trădă incapacitatea de a crede așa ceva. La comanda Marii Căpetenii Pormqual. Aceasta este noua slăbiciune a Imperiului – ceea ce era de obicei o tărie a lui: soldații s-au supus comenzii lui. Imperiul și-a pierdut marii conducători.

– Și acum?

În cele din urmă, se întoarse cu fața spre el.

– Clarvăzătoareo, Coltaine a fost ultimul dintre ei, spuse Căpetenia renegată. Această nouă Adjunctă nu a fost pusă la încercare – și e nobilă, pentru numele lui Hood. Ce o așteaptă la Aren? Cine îi va fi sfetnic? Armata a 7-a a dispărut. Armata lui Pormqual nu mai există. Tavore are o armată de recruți. Urmând a înfrunta forțe de trei ori mai numeroase. Împărăteasa și-a pierdut mințile, Clarvăzătoareo, dacă își închipuie că această începătoare cu sânge nobil va recuceri Cele Șapte Orașe.

Sha'ik îi întoarse spatele și privi în lungul Căii Aren.

– Korbolo Dom, îți retragi armata de acolo. Te unești cu forțele mele de aici.

– Clarvăzătoareo…

– Korbolo Dom, Apocalipsa are un singur comandant. Faci cum îți spun.

Și tăcerea își deapănă din nou povestea.

– Am înțeles, Clarvăzătoareo, spuse într-un târziu Căpetenia renegată scrâșnind din dinți.

– Leoman.

– Da, Clarvăzătoareo.

– Stabilește tabăra pentru soldații noștri. Pune-i apoi să îngroape morții de pe câmpie.

Korbolo Dom își drese glasul.

– Și după ce ne regrupăm – ce propui să facem?

Să propun?

– O vom întâlni pe Tavore. Însă eu voi alege momentul și locul, nu ea. Făcu o pauză, apoi adăugă: Ne întoarcem în Raraku.

Ignoră strigătele de uimire și groază, ignoră întrebările ce i se adresară, chiar dacă acestea se transformară în cereri. *Raraku – inima puterii mele regăsite. Voi avea nevoie de acea îmbrățișare... dacă vreau să-mi înfrâng teama – groaza – de sora mea. Vai, zeiță, aștept îndrumarea ta...*

Protestele, care nu solicitau și răspunsuri, se stinseră curând. Vântul sporise în tărie și gemea, trecând prin poarta din spatele lor.

Glasul lui Heboric răzbătu peste șuierul vântului.

– Cine este acesta? Nu văd nimic – nu simt nimic. Cine este acest om?

În cele din urmă, preotul corpolent, înveșmântat în mătăsuri, vorbi.

– Un bătrân, tu fără de mâini. Un soldat, nimic mai mult. Unul între alți zece mii.

– A... auzi...? Heboric se întoarse încet, iar ochii lui lăptoși străluciră. Auzi râsul unui zeu? Aude cineva hohotul de râs al unui zeu?

Preotul Jhistal își înclină capul.

– Vai, nu aud decât vântul.

Sha'ik îl privi încruntată pe Heboric. Părea dintr-odată atât de... mărunt...

După un moment, își întoarse calul.

– E timpul să plecăm. Ați primit ordine,

executați-le.

Stând neajutorat pe cal și privind fix la un cadavru care nu-i spunea nimic, Heboric rămase ultimul. Râsul din mintea lui nu se oprea, un râs care călătorea odată cu vântul care trecea pe Poarta Aren din spatele lui.

Ce nu trebuie să văd? Fener, tu ești acela care m-ai lăsat orb? Ori acel necunoscut din jad care curge tăcut prin ființa mea? E vorba de o glumă plină de cruzime… ori de un fel de îndurare?

Uite ce a devenit fiul tău rătăcitor, Fener, și află – chiar vreau să afli asta – că vreau să mă întorc acasă.

Vreau înapoi acasă.

Comandantul Blistig stătea lângă parapet, urmărind-o pe Adjunctă, însoțită de suita ei, urcând treptele largi din calcar care duceau spre poarta palatului, aflată exact sub el. Nu era atât de vârstnică precum și-ar fi dorit, dar chiar de la acea distanță simți la ea ceva din duritatea despre care se vorbea. Alături de ea pășea o femeie atrăgătoare, mai tânără – aghiotantul și iubita ei – dar Blistig nu-și amintea să-i fi auzit numele rostit vreodată. De cealaltă parte a Adjunctei mergea căpitanul gărzii familiei ei, un bărbat pe nume Gimlet. Avea înfățișarea unui veteran, iar acest lucru era liniștitor.

Lângă el apăru căpitanul Keneb.

– N-am avut noroc, domnule comandant.

Blistig se încruntă, apoi oftă. Echipajul corabiei arse dispăruse aproape imediat după ce trăsese la mal și descărcase soldații răniți din Armata a 7-a a lui Coltaine. Comandantul garnizoanei dorise să îi prezinte Adjunctei – bănuia că Tavore va dori să le pună multe întrebări – *și, Hood mi-e martor, acei ticăloși lipsiți de respect ar merita o pedeapsă usturătoare.*

– Supraviețuitorii dintr-a 7-a s-au adunat pentru inspecție, domnule, spuse Keneb.

– Inclusiv Wickanii?

– Da, și cei doi vrăjitori.

În ciuda arșiței cumplite, Blistig simți un fior rece. Cei doi erau înspăimântători. Foarte reci și tăcuți. *Doi copii care nu sunt copii.*

Și Squint era încă dat dispărut – comandantul știa prea bine că era posibil să nu-l mai vadă niciodată. Eroismul și crima, într-un singur gest, ar fi ceva greu de îndurat pentru orice om. Spera doar că nu-l vor descoperi pe bătrânul arcaș plutind cu fața în jos în apele portului.

Keneb își drese glasul.

– Supraviețuitorii, domnule…

– Știu, Keneb, știu.

Sunt zdrobiți. Pentru îndurarea Reginei, sunt distruși. Vindecarea cărnii nu înseamnă prea mult. Ia seama, am și eu propriile necazuri cu această garnizoană, n-am avut niciodată o companie atât de… firavă.

– Ar trebui să coborâm, domnule – aproape că a ajuns la poartă.

Blistig suspină.

– Da, să mergem să o întâmpinăm pe Adjuncta Tavore.

Mappo îl așeză cu blândețe pe Icarium pe nisipul moale al dolinei. Pusese o pânză groasă deasupra prietenului său inconștient, suficient ca să îi țină umbră, însă nu putea face prea multe în ceea ce privea duhoarea de putrefacție care plutea apăsător în aerul neclintit. Nu era cel mai plăcut miros în care avea să se trezească Jhagul.

Satul în ruine rămăsese în urma lor, iar umbra porții negre nu putea ajunge în locul în care Mappo își așezase tabăra, alături de drum și de santinelele sale înfiorătoare. Coridorul Azath îi aruncase la zece leghe spre miazănoapte, în urmă cu zece zile. Trellul îl dusese în brațe pe Jhag tot drumul, căutând un loc în care să nu existe moarte – spera că îl găsise deja. Cu toate acestea, oroarea crescuse.

Auzind zgomotul scos de roțile unui car mergând pe drum, Mappo se ridică. Privi printre gene pentru a se feri de soarele orbitor. Carul cu

platforma plată era tras de un singur bou pe Calea Aren. Pe capră stătea ghemuit un bărbat, iar în spatele lui se vedeau mișcări – alți doi bărbați aplecați asupra platformei, care făceau ceva.

Înaintau lent, întrucât căruțașul oprea carul în dreptul fiecărui copac, iar omul zăbovea cam un minut privind atent la cadavrele țintuite de el, după care trecea la următorul.

Ridicându-și sacul, Mappo se îndreptă spre ei.

Văzându-l, căruțașul opri carul și puse frâna. Se aplecă în spatele caprei și, nepăsător, ridică o sabie masivă din cremene, pe care și-o așeză în poală.

– Trellule, dacă nu vrei necazuri, retrage-te, altfel vei regreta, mârâi omul.

Auzind acestea, ceilalți doi se îndreptară de spate, și Mappo văzu că fiecare avea în mână o arbaletă.

Mappo își lăsă jos sacul și întinse în față ambele mâini. Cei trei bărbați aveau înfățișări ciudate, iar Trellul simți o putere latentă în ei, lucru care îl neliniști.

– Nu vreau necazuri, te asigur. Am pășit zile întregi printre morți – sunteți primii oameni vii pe care îi întâlnesc. Văzându-vă, m-am simțit ușurat, pentru că mă temeam că m-am rătăcit în vreun coșmar de-al lui Hood.

Căruțașul se scărpină în barba roșcată.

– Aș spune că acolo te și afli. Își lăsă jos sabia și se întoarse. Caporale, cred că e în regulă – pe de altă parte, poate are ceva bandaje pe care să le căpătăm de la el contra vreunui lucru.

Cel mai vârstnic dintre cei doi bărbați de pe platformă coborî și se apropie de Mappo.

– Aveți soldați răniți? întrebă Trellul. Mă pricep să vindec.

Caporalul surâse reținut și îndurerat.

– Nu cred că vei voi să-ți risipești talentul. Nu avem oameni răniți în căruță, ci doi câini.

– Câini?

– Da. I-am găsit la Cascadă. Se pare că Hood nu i-a vrut… ori nu i-a vrut pe dată. Eu unul nu înțeleg

cum de mai trăiesc – sunt ciuruiți și hăcuiți…

Clătină din cap.

Căruțașul coborî și porni pe drum, examinând fiecare cadavru, apoi trecând la alt copac.

Mappo făcu un semn către el.

– Căutați pe cineva, nu-i așa?

Caporalul confirmă cu o mișcare din cap.

– Da, dar cadavrele sunt descompuse, și e greu să ne dăm seama. Cu toate astea, Stormy spune că, dacă e aici, îl va recunoaște imediat.

Mappo își mută privirea de la caporal și își plimbă ochii de-a lungul Căii Aren.

– Până unde se întinde șirul?

– Pe toată calea, Trellule. Zece mii de soldați, sau pe aproape.

– Iar voi ați…

– I-am verificat pe toți. Caporalul se uită cu ochi mijiți. Mda, Stormy mai are câțiva de văzut. Şti ceva? Dar, chiar dacă nu am căuta pe cineva anume… măcar…

Ridică din umeri.

Cu chipul încrâncenat, Mappo evită să-l privească în ochi pe caporal.

– Prietenul tău a spus ceva despre un loc numit Cascada. Despre ce este vorba?

– Locul în care au pierit Coltaine și cei dintr-a 7-a. Câinii au fost singurii supraviețuitori. Coltaine a escortat treizeci de mii de refugiați de la Hissar până la Aren. Lucru imposibil, dar el a reușit. I-a salvat pe ticăloșii aceia nerecunoscători, iar drept răsplată a fost măcelărit la mai puțin de cinci sute de pași de poarta orașului. Nimeni nu i-a sărit în ajutor, Trellule. Ochii caporalului îi căutară pe cei ai lui Mappo. Îți poți închipui așa ceva?

– Îmi pare rău, dar nu știu nimic despre evenimentele la care te referi.

– Bănuiam eu. Doar Hood știe unde ai stat ascuns în ultima vreme.

Mappo dădu din cap. După un moment, oftă.

– Dacă vrei, arunc o privire la câinii tăi.

– Cum vrei, dar nu avem mari speranțe. Necazul e că flăcăul a început să țină la ei, dacă înțelegi ce vreau să spun.

Trellul se apropie de car și urcă în el.

Îl găsi pe tânăr aplecat deasupra unei mase de carne și oase sfârtecate, încercând să alunge muștele cu mișcări slăbite.

– Pe milostenia lui Hood, șopti Mappo, examinând ceea ce fusese cândva un câine ciobănesc. Unde e celălalt?

Tânărul trase deoparte o bucată de pânză care era așezată peste un câine de companie. Picioarele îi fuseseră rupte. Puroiul formase o crustă în dreptul fracturilor, iar creatura tremura de febră.

– Cel mic, spuse tânărul. A fost lăsat peste cel mare.

Glasul lui trăda durerea și nedumerirea.

– Niciunul nu va supraviețui, flăcăule, spuse Mappo. Cel mare trebuia să moară de mult – s-ar putea să fi murit deja.

– Ba nu. Trăiește. Îi simt bătăile inimii, dar încetinesc. Încetinesc, și nu putem face nimic. Gesler spune că ar trebui să-l ajutăm, să-i curmăm suferința, dar poate… poate…

Mappo îl urmări pe tânăr ocupându-se de nefericitele creaturi, având între degetele lungi ale mâinilor, aproape delicate, o cârpă îmbibată de sânge, cu care curăța rănile. După un moment, se îndreptă de spate și se întoarse pentru a privi în lungul drumului. Auzi un strigăt venind din spatele lui, din apropierea porții, apoi pe caporalul numit Gesler, care alerga să i se alăture lui Stormy.

Ah, Icarium. Curând te vei trezi, iar eu voi suferi, și te voi face să te întrebi… Suferința mea începe cu tine, prietene, pentru faptul că ți-ai pierdut memoria – amintiri, nu ale ororilor, ci ale darurilor oferite cu atâta generozitate… Prea mulți morți – cum să răspunzi la întrebarea asta? Cum ai răspunde tu, Icarium?

Privi multă vreme în lungul drumului. În spatele lui, tânărul stătea în continuare aplecat asupra

câinelui de pază, iar dinspre drum se auzi zgomot de pași care se apropiau. Carul se înclină când Stormy urcă pentru a-și ocupa locul pe capră. Fără nicio expresie pe chip, Gesler urcă pe platforma carului.

Tânărul ridică ochii.

– Gesler, l-ai găsit? Sau Stormy?

– Nu. O clipă, mi s-a părut… dar nu. Nu e aici, flăcăule. E timpul să ne întoarcem la Aren.

– Binecuvântarea Reginei, spuse tânărul. Înseamnă că mai există o șansă.

– Mda, cine poate spune, Truth? Cine poate spune?

Truth își îndreptă din nou atenția asupra câinelui de pază.

Mappo se întoarse încet, iar ochii lui îi întâlniră pe cei ai caporalului și văzu minciuna exprimată de ei. Trellul dădu din cap.

– Oricum, îți mulțumesc că te-ai uitat la câini, spuse Gesler. Știu, sunt pe moarte. Cred că voiam… în fine, am fi dorit… Glasul i se stinse și ridică din umeri. Vrei să te ducem până la Aren?

Mappo scutură din cap și coborî, rămânând pe marginea drumului.

– Mulțumesc pentru propunere, caporale. Cei asemenea mie nu sunt bineveniți în Aren, așa că trebuie să refuz.

– Cum dorești.

Îi urmări întorcând carul.

Cum ai răspunde la asta…

Parcurseseră deja treizeci de pași, când Trellul strigă după ei. Carul se opri, iar Gesler și Truth se îndreptară de spate și îl urmăriră pe Mappo alergând spre ei, căutând în același timp ceva în sac.

Iskaral Pust coborî fără zgomot poteca prăfuită, plină de pietre. Se opri pentru a se scărpina viguros pe sub roba zdrențuită, mai întâi într-un loc, apoi în altul și în altul. Un moment mai apoi, scoase un țipăt ascuțit și începu să-și smulgă hainele de pe el.

Păianjeni. Sute, mișunând peste tot, căzând, ascunzându-se în crăpături în timp ce Marele Preot

încerca să-i zdrobească.

– Știam eu! răcni el. Știam! Arată-te! Te provoc!

Păianjenii reapărură, alergând pe pământul ars de soare.

Gâfâind, Marele Preot se trase înapoi cu pași împleticiți, urmărind D'ivers materializându-se în formă umană. Se trezi față în față cu o femeie vânjoasă, cu părul negru. Deși era cu doi centimetri mai scundă decât el, statura și trăsăturile ei aveau o uimitoare asemănare cu ale lui. Iskaral Pust se strâmbă.

– Credeai că mă păcălești? Ți-ai închipuit că nu știam că pândești prin apropiere!

Femeia rânji.

– *Ba da*, te-am păcălit! O, ce-ai mai vânat! Idiot cu țeasta goală! La fel ca orice bărbat Dal Honese pe care l-am cunoscut. Un dobitoc fără creier!

– Doar o femeie Dal Honese ar vorbi așa…

– Da, păi cine știe mai bine decât ele!

– Care ți-e numele, D'ivers?

– Mogora, și sunt alături de tine de luni și luni. Luni! Te-am văzut lăsând urma falsă – te-am văzut desenând acele urme de mână și labă pe stânci! Te-am văzut mutând piatra aceea către marginea pădurii. Poate că semenii mei sunt dobitoci, dar eu nu sunt!

– Nu vei ajunge nicicând la adevărata poartă! strigă ascuțit Iskaral Pust. Niciodată!

– Nici – nu – vreau.

Eu își îngustă ochii privind la fața cu trăsături ascuțite. Începu să-i dea roată.

– Adevărat, cârâi el, dar de ce asta?

Întorcându-se pentru a rămâne cu fața la el, femeia își încrucișă brațele și privi în lungul nasului.

– Am scăpat de Dal Hon, ca să fug de idioți. De ce aș deveni Ascendentă doar ca să domnesc peste idioți?

– Ești o adevărată babă Dal Honese, da? Disprețuitoare, batjocoritoare, o cață rânjită de la un capăt la altul!

– Iar tu ești un țărănoi Dal Honese – complotist, neserios, alunecos…

– Toate cuvintele astea înseamnă același lucru!
– Și mai am și altele!
– Atunci să te-auzim.
Porniră împreună pe drum, iar Mogora își reluă litania:
– Mincinos, înșelător, hoț, alunecos…
– Ai mai spus-o o dată!
– Și ce dacă? *Alunecos,* bălos, evaziv…

Uriașul dragon-strigoi se ridică în tăcere de pe cuibul lui aflat pe culmea podișului, și își întinse aripile care sclipiră în lumina soarelui, iar membrana întunecă puțin culoarea care trecea prin ea. Își îndreptă ochii negri și plați spre cele două siluete care urcau cu greu spre fața falezei.
Le acordă atenție doar câteva momente. Apoi, înaintea creaturii care plutea se deschise un coridor străvechi care o înghiți cu totul, făcând-o să dispară.

Iskaral Pust și Mogora priviră punctul de pe cer încă un moment. Pe fața Marelui Preot apăru o urmă de zâmbet.
– Aha, *nu* te-ai lăsat păcălită, nu-i așa? Ai venit aici să păzești adevărata poartă. Mereu conștientă de îndatoririle tale, tu, T'lan Imass. Voi, Aruncătorii de Oase, cu secretele voastre, mă scoateți din minți!
– Te-ai născut așa, mormăi Mogora.
Ignorând-o, el continuă să se adreseze dragonului care dispăruse.
– Hei, criza a a trecut, nu-i așa? Puteai fi reținut? Împotriva tuturor copiilor tăi? Nu fără Iskaral Pust, în niciun caz! Nu fără mine!
Mogora izbucni într-un hohot de râs disprețuitor.
El îi aruncă o căutătură furioasă, apoi porni țopăind.
Oprindu-se sub singura fereastră căscată la înălțime în turnul din piatră, răcni.
– Am ajuns acasă! Acasă!
Cuvintele lui avură un ecou trist, care apoi se stinse.

Marele Preot al Umbrei începu să danseze, prea agitat ca să rămână nemișcat, și continuă să țopăie vreme de un minut, apoi încă unul. Cu sprâncenele înălțate, Mogora îl urmări.

În cele din urmă, pe fereastră ieși capul cuiva.

Colții dezgoliți puteau semnifica un zâmbet, dar Iskaral Pust nu era sigur de asta. Niciodată nu putea fi sigur.

– A, uite, murmură Mogora, unul dintre adoratorii tăi slugarnici.

– Nu ești deloc amuzantă.

– De fapt sunt ruptă de foame. Cine o să pregătească masa dacă Servitor a plecat?

– Tu, bineînțeles.

Ea se înfurie cumplit. Iskaral Pust îi urmări accesul de iritare cu un mic zâmbet pe față. *Da, mă bucur să văd că nu mi-am pierdut farmecul…*

Carul enorm și ornamentat era înconjurat de un nor de praf departe de drum, iar caii se linișteau treptat, băteau din copite și își legănau capetele agitați.

Din căruță coborâră două creaturi înalte până la genunchiul unui om și pășiră pe picioarele crăcănate spre drum, ținându-și brațele lungi desfăcute în lateral. La prima vedere, cu fețele mici, cu păr cărunt, strâmbate în timp ce priveau în jur printre gene ca să-și ferească ochii de soarele puternic, păreau a fi bhok'arala.

Însă ele vorbeau limba Daru.

– Ești sigur? întrebă cel mai mic.

Celălalt se răsti nemulțumit.

– Eu sunt cel legat, nu-i așa? Nu tu, Irp, nu tu. Baruk nu ar fi chiar atât de nătâng să îți încredințeze vreo sarcină – poate doar munci necalificate.

– Ai înțeles bine, Rudd. Munca de jos. Mă pricep la asta, nu? Munca de jos. Icnete, icnete – ești sigur de asta? Chiar sigur?

Urcară malul și se apropiară de ultimul copac de pe marginea drumului. Ambele creaturi se ghemuiră

înaintea lui, privind tăcute cadavrul stafidit țintuit în cuie de trunchi.

– Nu văd nimic, mormăi Irp. Cred că te înșeli. Am impresia că ai încurcat lucrurile, Rudd, și nu vrei să recunoști. Eu cred că…

– Dacă mai scoți o vorbă, te ucid, jur.

– Prea bine. Mor frumos, să știi. Icnet, gâfâit, icnet, suspin… icnet.

Rudd se apropie de baza copacului, cele câteva fire de păr zbârlite de pe ceafă fiind singurul semn al nervozității lui. Se cățără, ajunse pe pieptul cadavrului și scotoci cu o mână sub cămașa putrezită. Scoase afară o bucată murdară și zdrențuită de pânză. După ce o desfăcu, se încruntă.

De jos se auzi glasul lui Irp.

– Ce s-a întâmplat?

– Aici e scris un nume.

– Al cui?

Rudd rididcă din umeri.

– Sa'yless Lorthal.

– Ăsta e nume de femeie. Doar nu e femeie, nu?

– Sigur că nu! se răsti Rudd. Un moment mai apoi vârî bucata de cârpă înapoi sub cămașă. Ciudați mai sunt muritorii ăștia, murmură el și se apucă să scotocească din nou sub cămașă.

Găsi curând ceea ce căuta și scoase afară o sticluță din sticlă fumurie.

– Ei, bine? întrebă Irp.

– S-a spart, spuse Rudd cu satisfacție în glas. Văd crăpăturile.

Se aplecă și tăie curelușa cu dinții, apoi, ținând recipientul într-o mână, coborî de pe trunchi. Ghemuindu-se la baza lui, ridică sticluța spre soare și privi prin ea.

Irp scoase un sunet gutural.

Apoi Rudd ținu sticluța aproape de urechea ascuțită și o scutură.

– Aha! E înăuntru!

– Bine, hai să plecăm.

– Încă nu. Luăm corpul cu noi. Muritorii sunt cam ciudați – nu va voi alt trup. Hai, hai să-l

coborâm, Irp.

– Nu a mai rămas nimic din el! exclamă Irp.

– Exact, asta înseamnă că nu va atârna greu, nu?

Icnind, Irp urcă pe trunchi și se apucă să scoată cuiele.

Rudd ascultă satisfăcut icnetele celuilalt, apoi se înfioră.

– Grăbește-te, la naiba! E tare ciudat aici.

Pleoapele Jhagului tresăriră și ochii se focalizară treptat asupra feței late, de animal, care se uita la el. Urmară recunoașterea și descumpănirea.

– Mappo Trell. Prietene.

– Cum te simți, Icarium?

Se mișcă puțin și se crispă.

– Sunt… sunt rănit.

– Da. Îmi pare rău, dar am dat ultimele două elixire, așa că nu te pot lecui cum se cuvine.

Icarium reuși să zâmbească.

– Ca întotdeauna, sunt convins că nevoia a fost mai presantă.

– Regret, dar s-ar putea să nu mai crezi asta dacă-ți spun că am salvat viețile a doi câini.

Zâmbetul lui Icarium se lăți.

– Trebuie să fi fost niște animale care meritau asta. Abia aștept să-mi povestești. Ajută-mă să mă ridic, te rog.

– Ești sigur?

– Da.

Mappo îl sprijini pe Icarium, care se chinuia să se ridice în picioare. Jhagul se legănă nesigur, apoi își regăsi echilibrul. Își înălță capul și privi în jur.

– Unde… unde suntem?

– Ce-ți aduci aminte?

– Nu-mi amintesc nimic. Ba nu, așteaptă. Am văzut un demon – un aptorian, asta era, și am hotărât să-l urmărim. Da, asta țin minte. Atât.

– Ei, acum suntem departe spre miazăzi, Icarium. Azvârliți afară dintr-un coridor. Te-ai lovit cu capul de o piară și ți-ai pierdut cunoștința. A fost o greșeală să urmărim aptorianul.

– Evident. Cât… cât am fost așa?
– O zi, Icarium. Doar o zi.
Jhagul își reveni, recăpătându-și vizibil tăria, astfel încât Mappo socoti că nu era niciun pericol să se îndepărteze puțin, rămânând însă cu o mână pe umărul lui.
– La apus de aici se află Jhag Odhan, spuse Trellul.
– Da, e o direcție bună. Recunosc, Mappo, că de data asta mă simt aproape. Foarte aproape.
Trellul dădu din cap.
– Suntem în zori? Ai strâns tabăra?
– Da, dar propun să mergem puțin astăzi – până te înzdrăvenești complet.
– Da, e o propunere înțeleaptă.
Mai trecu o oră până fură pregătiți de plecare, pentru că Icarium trebui să-și ungă arcul și să își ascută sabia. Așezat pe un bolovan, Mappo așteptă răbdător până când Jhagul se ridică într-un târziu și se întoarse spre el, făcând un semn din cap.
Porniră spre apus.
După o vreme, când ajunseră pe câmpie, Icarium îi aruncă o privire lui Mappo.
– Ce m-aș face fără tine, prietene?
Rețeaua de riduri care încadra ochii Trellului tresări, apoi el zâmbi cu tristețe cât se gândi ce să răspundă.
– Sper că nu vorbești serios.
Pătrunzând în pustietatea cunoscută sub numele de Jhag Odhan, câmpia le apăru în față, netedă și necuprinsă.

Epilog

Spiritele lui Hood se dezvăluie
o mulțime dezordonată
Șoptind despre morți
într-un cor de bătăi din aripă

Muzica tristă își are propria
frumusețe, deoarece cântecul ruinei
este cel mai roditor.

Cântec funebru Wickan
Fisher

Strângând între mâini un mic șip din lut, tânăra văduvă ieși din iurta femeii-vraci pe câmpia înierbată din afara taberei. Cerul era pustiu și, pentru acea femeie, lipsit de viață. Călca greu cu picioarele desculțe, iar degetele i se agățau de iarba îngălbenită.

După ce făcu treizeci de pași, se opri și se lăsă în genunchi. Se întoarse cu fața spre câmpia Wickană, cu mâinile așezate pe pântecul umflat, ținând între degetele bătătorite recipientul cald, cu suprafața netedă și lustruită, primit de la femeia-vraci.

Cercetarea era încheiată, concluziile, inevitabile. Copilul din pântecul ei era… *gol.* Ceva fără suflet. Imaginea feței palide, acoperită de broboane de sudoare a femeii-vraci, pluti prin fața ochilor tinerei femei, cuvintele ei șoptind ca vântul. *Chiar și un vrăjitor trebuie să aibă suflet – copiii pe care îi cer aceștia nu se deosebesc de cei pe care nu îi cer. Înțelegi? Ceea ce crește în pântecul tău nu posedă… nimic. A fost blestemat – din motive cunoscute doar spiritelor.*

Copilul din ființa ta trebuie înapoiat pământului.

Scoase dopul. Avea să simtă o durere, cel puțin la început, apoi o amorțeală răcoroasă. Nimeni din tabără nu o va vedea, ochii tuturor vor privi în altă parte în acel moment al rușinii.

Spre miazănoapte, la orizont atârna un nor de furtună. Nu-l observase până atunci. Se umfla, rostogolindu-se tot mai aproape, înalt și întunecat.

Văduva duse șipul spre buze.

Mâna cuiva se întinse peste umărul ei și o prinse de încheietură. Tânăra femeie scoase un țipăt și se răsuci; o văzu pe femeia-vraci care respira gâfâit și privea cu ochii dilatați spre norul de furtună. Șipul căzu la pământ. Dinspre tabără, o mulțime de siluete se apropiau în fugă de cele două femei.

Văduva privi cercetător fața marcată de vreme a bătrânei și văzu spaimă și… *speranță?*

– Ce e? Ce s-a întâmplat?

Femeia-vraci părea incapabilă să scoată vreo vorbă. Continuă să se uite spre miazănoapte.

Norul de furtună întunecă dealurile unduitoare. Văduva se întoarse și rămase fără glas. Norul nu era nor. Era un roi, o masă clocotitoare de negru, care înainta ca un uriaș spre ele, cu fuioare care se răsuceau, întorcându-se apoi pentru a se alătura norului masiv.

Văduva se simți cuprinsă de groază. Durerea țâșni în susul brațului dinspre încheietura pe care i-o strângea femeia-vraci, strânsoare care amenința să îi rupă oasele.

Muște! Vai, spirite subpământene – muște…

Roiul se apropie, ca un coșmar rostogolitor, care bătea din aripi.

Femeia-vraci urlă de o suferință fără cuvinte, ca și cum ar fi dat glas la o mie de suflete îndurerate. Eliberând încheietura văduvei, se prăbuși în genunchi.

Inima tinerei femei bătu ca un baros, aducând cu sine, brusc, înțelegerea.

Nu, nu sunt muște. Ciori. Ciori, atât de multe…

Adânc în ființa ei, copilul se mișcă.

Aici se încheie prima poveste din
Cronicile Malazane

Glosar

Triburi ale subcontinentului Șapte Orașe

Arak: Pan'potsun Odhan
Bhilard: la răsărit de Nenoth Odhan
Can'eld: la nord-est de Ubaryd
Debrahl: regiunile de miazănoapte
Dhis'bahl: dealurile Omari și Nahal
Gral: poalele dealurilor Ehrlitan până la Pan'potsun
Kherahn Dhobri: Câmpia Geleen
Khundryl: la apus de Nenoth Odhan
Pardu: la miazănoapte de pășunile Geleen
Semk: dealurile și stepele Karas
Tithan: la sud de Sialk
Tregyn: la vest de Sanimon

Șapte Orașe (Bisbrha și Debrahl) Limba - Cuvinte alese

bhok'arala: o furtună de maimuțe înaripate care trăiesc pe faleze (obișnuit)
(bhok'aral: singular)
dhenrabi: carnivor marin de mari dimensiuni
Dryjhna: Apocalipsa
durhang: substanță opiacee

emrag: cactus comestibil preferat de Trell

emulor: otravă extrasă din flori

enkar'al: reptilă carnivoră de mărimea unui cal (foarte rară)

esanthan'el: reptilă de mărimea unui câine

guldindha: copac cu frunze late

jegura: cactus cu proprietăți medicinale

Marrok: siestă în sezonul secetos

Mezla: nume ușor peiorativ pentru malazani

muscă de sânge: insectă care înțeapă

odhan: câmpii, terenuri sterpe

Paralt Alb: otravă extrasă din păianjeni

pumnal kethra: armă de luptă

purici-de-nisip: purici ai deșertului purtați de vânt

rhizan: șopârlă înaripată de mărimea unei veverițe (comună)

sawr'ak: bere slabă servită rece

sepah: pâine nedospită

She'gai: vânt fierbinte al sezonului secetos

simharal: vânzător de copii

tapu: vânzător ambulant de mâncare

tapuharal: vânzător de carne de capră (gătită)

tapusepah: vânzător de pâine

taputsasr: vânzător de produse de patiserie

tasr: pâine nedospită cu miere

telaba: mantie pentru mare purtată de Dosii (Dosin Pali)

tralb: otravă extrasă din ciuperci

Nume de locuri

Aren: Orașul Sfânt și loc al Cartierului General al Imperiului

Balahn (bătălia de la)

Bat'rol: mic sat în apropiere de Hissar

Bazinul Vin'til: la sud-vest de Hissar

Calea Mâinilor: cale Soletaken și D'ivers către Ascendență

Caron Tepasi: un oraș din interiorul continentului

Câmpia Sekala (bătălia de la)

Culmea Gelor (bătălia de la Gelor)

Deșertul Sfânt Raraku: regiune situată la vest de Pan'potsun Odhan

Dosin Pali: oraș de pe coasta sudică a Insulei Otataral

Ehrlitan: Oraș Sfânt

G'danisban: oraș în apropiere de Pan'potsun

Geleen: oraș pe coasta Mării Clatar

Guran: oraș din interiorul continentului

Hissar: oraș de pe coasta răsăriteană

Izvorul Dojal (bătălia de la)

Karakarang: Oraș Sfânt de pe Insula Otataral

Lanțul Câinilor: convoiul de soldați conduși de Coltaine și refugiații care călătoresc de la Hissar la Aren

Nenoth (bătălia de la)

Pan'potsun: Oraș Sfânt

Rutu Jelba: oraș-port situat în nordul Insulei Otataral

Sanimon (bătălia de la)

Sialk: oraș de pe coasta răsăriteană

Traversarea Vathar (Traversarea Coltaine, Masacrul de la Vathar): Ziua Sângelui Pur, Mesh'arn tho'ledann

Tremorlor (Casa Azath din Pustietăți, sau Casa Odhan)

Ubaryd: Oraș Sfânt de pe coasta sudică

Lumea vrăjitoriei

Coridoarele (Căile – coridoare accesibile oamenilor)

Calea lui Hood: Calea Morții
Denul: Calea Vindecării
D'riss: Calea Pietrei
Meanas: Calea Umbrei și a Iluziei
Rashan: Calea Întunericului
Ruse: Calea Mării
Serc: Calea Cerului
Tennes: Calea Pământului
Thyr: Calea Luminii

Coridoarele străvechi

Kurald Emurlahn: Coridorul Tiste Edur
Kurald Galain: Coridorul Întunericului al Tiste Andii
Omtose Phellack: Coridorul Jaghut
Starvald Demelain: Coridorul Tiam, Primul Coridor
Tellann: Coridorul T'lan Imass

Orașe și grupuri

Arzătorii de Poduri: divizie legendară de elită din Armata a 2-a malazană
Căpetenie: guvernator militar în Imperiul Malazan

Clarvăzătorul Pannion: profet misterios care domnește în ținuturile de la sud de Darujhistan

Gheara: Organizație secretă a Imperiului Malazan

Kron T'lan Imass: numele clanurilor aflate sub comanda lui Kron

Logros T'lan Imass: numele clanurilor aflate sub comanda lui Logros

Lord Războinic: nume pentru Caladan Brood

Mare Căpetenie: comandant de armată în Campania Malazană

Prima Sabie a Imperiului: Malazan și T'lan Imass, titlu care denotă un campion imperial

Popoare (umane și non-umane)

Barghast (non-uman): societate războinică pastorală și nomadă

Forkrul Assail (non-umană): popor mitic dispărut (una dintre Cele Patru Rase Întemeietoare)

Jaghut (non-uman): popor mitic dispărut (una dintre cele Patru Rase Întemeietoare)

Moranth (non-uman): civilizație puternic înregimentată concentrată în Pădurea Norilor

T'lan Imass: una dintre Cele Patru Rase Întemeietoare, acum nemuritoare

Tiste Andii (non-uman): Rasă Străveche

Tiste Edur (non-uman): o Rasă Străveche

Trell (non-uman): societate războinică pastorală și nomadă

Pachetul de cărți cu dragoni – Fatid (și Ascendenții asociați)

Marea Casă a Vieții

Regele
Regina (Regina Viselor)
Campionul
Preotul
Vestitorul
Soldatul
Țesătorul
Zidarul
Fecioara

Marea Casă a Morții

Regele (Hood)
Regina
Cavalerul (cândva Dassem Ultor)
Magii
Vestitorul
Soldatul
Țesătorul
Zidarul
Fecioara

Marea Casă a Luminii

Regele
Regina
Campionul
Preotul

- Căpitanul
- Soldatul
- Croitoreasa
- Constructorul
- Fecioara

Marea Casă a Întunericului

- Regele
- Regina
- Cavalerul (Fiul Întunericului)
- Magii
- Căpitanul
- Soldatul
- Țesătorul
- Zidarul
- Soția

Marea Casă a Umbrei

- Regele (Tronul Umbrei/Ammanas)
- Regina
- Asasinul (Rope/Cotillion)
- Magii
- Copoiul

Nealiniați

- Oponn (Bufonul Norocului)
- Obelisc (Burn)
- Coroana
- Sceptrul
- Sfera

Tronul

Aruncător de Oase: șaman al T'lan Imass

D'ivers: ordin superior de schimbare de formă

Otataral: minereu de culoare roșiatică având calitatea de a anula magia, extras din Dealurile Tanno, Cele Șapte Orașe

Soletaken: ordin de schimbare a formei

Coridoarele Haosului: căile miasmatice dintre coridoare

Ascendenți

Apsalar, Patroana Hoților

Beru, Lordul Furtunilor

Burn, Patroana Pământului, Zeița Adormită

Caladan Brood, lord războinic

Copoii (ai Marii Case a Umbrei)

Corbii Uriași, corbi susținuți de magie

Cotillion/Rope (Asasin al Marii Case a Umbrei)

Dessembra, Lordul Tragediei

D'rek, Viermele Toamnei (câteodată Regina Bolii, *vezi* Poliel)

Fanderay, Lupoaica Iernii

Fener, Mistrețul (*vezi și* Tennerock)

Fiul Întunericului/Lordul Lunii/Anomander Rake (Cavaler al Marii case a Întunericului)

Gedderone, Patroana Primăverii și a Renașterii

Hood (Regele Marii Case a Morții)

Jhess, Regina Țesutului

Kallor, Marele Rege

K'rul, Zeu Străvechi

Mael, Zeu Străvechi

Mowri, Patroana cerșetorilor, sclavilor și șerbilor

Nerruse, Patroana mărilor calme și a vântului favorabil

Oponn, Bufonii Gemeni ai Norocului

Osserc, Lordul cerului

Poliel, Stăpâna Molimei

Regina Viselor (Regina Marii Case a Vieții)

Shedenul/Soliel, Patroana Sănătății

Soliel, Stăpâna Vindecării

Tennerock/Fener, Mistrețul cu cinci colți

Togg (*vezi* Fanderay), Lupul Iernii

Trake/Treach, Tigrul Verii și al Bătăliei

Treach, Primul Erou

Tronul Umbrei/Ammanas (Rege al Marii Case a Umbrei)

Zeul Olog, Regele Lanțurilor

Note

1 – În romanele seriei, fluturi care se hrănesc cu materii în descompunere (n. red.).

2 – Febră catarală, provocată oilor și altor rumegătoare de înțepături de insecte, caracterizată prin febră, salivație abundentă și cianozarea limbii (n. tr.).

3 – *Rivina humilis*, plantă cu flori albe sau roz-deschis şi fructe de culoare stacojie (n. tr.).

4 – Aprox., Gura Răsuciturilor (n. tr.).

5 – Joc de cuvinte intraductibil: sunt folosite cuvintele *rare* – „în sânge“, şi *raw* – „crud“ (n. tr.).

Table of Contents